

АЛЪН АЛФОРД

БОГОВЕТЕ НА НОВОТО ХИЛЯДОЛЕ ТИЕ

НАУЧНО ДОКАЗАТЕЛСТВО ЗА
БОГОВЕ ОТ ПЛЪТ И КРЪВ

Превод от английски
Светла Хайтова-Ифандиева

***Тази книга е посветена на
Човешката раса,
за да можем да проумеем
откъде сме дошли
и накъде сме се устремили***

Alan F. Alford

Gods Of The New Millenium

Алън Ф. Алфорд Боговете на новото
хилядолетие Copyright © 1996 by Alan F.
Alford c/o Anthea Rights ISBN 954 507
116 8 първо издание

© «Гуторанов и син* 1999 © Светла Хайтова-
Ифандиева, преводач © Пенко Гелев,
художник

Веска Захова, редактор

Иглика Боева, предпечатна
подготовка

СЪДЪРЖАНИЕ

В оригиналното издание са използвани цитати от „Новата международна версия“ на Светата Библия, запазена марка на Международното Библейско Общество.

Използвани са с разрешението на „Ходър и Стоутън“ ЛТД, член на „Ходър Хедлайн Пъблисити Груп“.

В българското издание, поради огромното им количество и качествено ново тълкуване от страна на автора, тези цитати са преведени по въпросната „Нова международна версия“. По тази причина читателят вероятно ще открие множество несъответствия с познатите му вече издания на Светата Библия.

ВАЖЕН ПРЕДГОВОР	7
ГЛАВА 1: ДА ВЯРВАШ В НЕВЕРОЯТНОТО	11
Планини от познание; Библейски митове; Бог или богове?; Моно-теистични условности; Древни митове; Интелектуалната „задънена улица“; Технологични перспективи; Страхът от древните астронавти. Изводи.	
ГЛАВА 2: ЕВОЛЮЦИОННИЯТ НЕУСПЕХ - ЧОВЕК.....	37
Опасни идеи; Дарвинизмът днес; В търсене на липсващата връзка; Чудото на човека; Против всякакви съмнения; Главоблъсканица за Дарвин; Езикови бариери; Сексуална революция; Генно инженерство; Изводи.	
ГЛАВА 3: ЗНАЦИТЕ НА БОГОВЕТЕ	62
Пътешествие из фактите; Баалбек; Тиуанаку; Хавин де Хуантар; Изгубените тайни на инките; Линиите на Наска. Изводи.	
ГЛАВА 4: ПИРАМИДИТЕ В ГИЗА.....	91
Богове и фараони; Първи впечатления; Загадъчни ниши; Математическо превъзходство; Инженерство от двадесети век; Фалшификацията Хуфу; Гробници на фараоните?; Нова теория; Пътешествие до задгробния живот; Изводи.	
ГЛАВА 5: НЕВЪЗМОЖНАТА НАУКА	112
Безсмислици на експертите; Чудесата на картографите; Компютърът от Антикитера; Стоунхендж; Астрономията в Южна Америка; Календарите на майте; Тайната на Сириус; Уроци по астрономия; Невъзможната наука; Изводи.	
ГЛАВА 6: ЦИВИЛИЗАЦИЯ - ДАР ОТ БОГОВЕТЕ	134
Шумерската тайна; Първата цивилизация; Наследството на шумерите; Астрономия и математика; Богове и летящи обекти („Шемс“); Енки и Енлил; Войни на боговете; Инана - Богиня на любовта и войната; Дали Шумер е Атлантида? Изводи.	

ГЛАВА 7: ВРЕМЕТО ТЕЧЕ НА ПЛАНЕТА „X“	158
Епопея на Сътворението; Рани от генезиса; Еволюция и катастрофизъм; Доказателство за Потопа; Нибиру, Венера и Потопът; Планета на пресичането; Търсенето на Планета „X“; Дом на боговете; Изводи.	
ГЛАВА 8: ДОКАЗАТЕЛСТВА ЗА БОЖЕСТВЕНО УПРАВЛЕНИЕ.....	188
Градове на боговете; Баалбек - посетен отново; Сигнални огньове към Баалбек; Съдбата на Великата пирамида; Геометрия на боговете; Космическият център в Синай; Йерусалим; Доказателства от Йерихон; Послание от Сфинкса; Изводи.	
ГЛАВА 9: ВЕЛИКАТА ПИРАМИДА - ПОСЕТЕНА ОТНОВО.....	213
Функционален подход; фалшиви следи; Арестуване на Мардук; Освобождение на Мардук; Пробивът на Гантенбринк; Огън в Царската зала; Вода е решението!; Газовата камера; Клапани и дюзи; Гориво за огъня; Тайната на Скритата зала; Чудноватата шахта; Радиовълни и електроника; Хронология на Гиза; Изводи.	
ГЛАВА 10: ЯДРЕНА КАТАСТРОФА ПРЕЗ 2024 г. пр. Хр	242
Внезапен залез на шумерите; Содом и Гомор; Географско доказателство; Вавилонската кула; Завоевания на Инана; Битките на царете; Връщане на Мардук; Авраам шпионинът; Връзката Петра; Изводи.	
ГЛАВА 11: ЗВЕЗДНИЯТ ЧАСОВНИК	267
Тайните на Зодиака; Потопът, Сфинксът и пирамидите; Започва Господството; Знаци на боговете; Какво е време? Ерата на Мардук; Стоунхендж - посетен отново; Звезден часовник на Мачу Пик-чу; Броене на звездите; Към нова хронология; Датиране на Хомо сапиенс; Изводи.	
ГЛАВА 12: ГЕНИТЕ НА АДАМОВИЯ ПРОЕКТАНТ.....	295
Боговете на рая; Идентичност на змийските богове; Същността на змията; Безсмъртие на боговете? Какво е стареене? Науката на дълголетието; Чистите гени на боговете; Гените на Адамовия създател; Рай и забраненият плод; Изводи.	
ГЛАВА 13: НОВ ЛЕТОПИС	317
Патриарси, царе и фараони; Хронология преди Потопа; Датиране на Потопа; Изчисления на дълголетието; Реката от чисти гени; Клетвата на Господа; Корени на расовото разнообразие; Разделяне в гените; Още генно инженерство; Доказване на „невъзможното“; Египетска хронология и връзка с майте; Изводи	
ГЛАВА 14: ТЕЖКИЯТ ТРУД НА БОГОВЕ И ЧОВЕЦИ	344
Нимрод - робът; Загадъчните олмеки; Теотихуакан - град на боговете; Строителите на Теотихуакан; Тиуанаку и каситите; Инцидентът с Наска; Изгнание на Великденския остров; Загиналите гиганти; Африкански генезис; Изводи.	
ГЛАВА 15: БОГОВЕТЕ НА НОВИЯ СВЕТОВЕН РЕД.....	375
Повдигане на завесата; Назад към началото; Световни преселения през 2000 г. пр. Хр.; Нов световен ред; Произход на хитити, хуриани и индоевропейци; Отговори на загадката от Санторин; Катастрофа на Крит; Изстребление в Мохенджо-Даро; Нова вълна на миграция; Тайната	

ВАЖЕН ПРЕДГОВОР

самоличност на Йехова; Отсъстващи богове; Храмът на Йерусалим; Асирийската загадка; Иезекиил и Новият храм; Денят на Ягуара; Друг нов световен ред; Изводи.

ГЛАВА 16: БОГОВЕТЕ НА НОВОТО ХИЛЯДОЛЕНИЕ.....410

Връщането на Нибиру; Звезди на Изтока; Рай и ад; Безсмъртни души? Ден на Страшния съд; Интервентът се изправя пред съда; Липсващо доказателство; Парадигмата е погрешна! Връщане на боговете? Изводи.

Бележки на автора.....	440
ПРИЛОЖЕНИЯ.....	441
БЛАГОДАРНОСТИ.....	445
БЕЛЕЖКИ И БИБЛИОГРАФИЯ.....	447
АЗБУЧЕН УКАЗАТЕЛ.....	493

Преди около двеста хиляди години хуманоидът, известен като *Хомо еректус*, изведнъж се превърнал в *Хомо сапиенс*, с петдесетпроцентно увеличение на мозъка, способност за езикова комуникация и съвременна анатомия. Как е било възможно това да стане след 1,2 милиона години, минали без никакъв прогрес? Именно аномалии от този род причиняват огромно неудобство на такива високоуважавани учени-еволюционисти като Ноам Чомски и Роджър Пенроуз. Когато най-съвременните еволюционни принципи биват прилагани към *Хомо сапиенс*, логичното заключение е, че ние не би трябвало да сме тук!

Религиозното схващане за Божественото сътворение страда от равностоен скептицизъм. Кой би могъл да приеме сериозно историята с Райската градина? Наука и религия се въртят в омагьосани кръгове на задънена улица. Но човечеството все пак е тук и този факт се нуждае от обяснение.

Еволюцията на човешкия род е само една от многото тайни, които конвенционалната наука не може да обясни. В последно време списъкът на бестселърите представя нарастващ брой популярни книги, които се занимават с тези тайни. Един от факторите, поддържащи тази тенденция, е серията открития в Египет. Разкриването на тайна врата във Великата пирамида и независимото датироване на пирамидите в Гиза и Сфинкса към периода 10 500 - 8000 г. пр. н. е. привлякоха общественото внимание. Но тези исторически аномалии не се ограничават само в Египет. По целия свят се срещахме с места като Стоунхендж, Тиуанаку, Наска и Баалбек, а те съвсем не пасват на историческите парадигми. Изглежда, че съществува наследство от мъглява предистория във формата на камъни, карти и митология, които технологията на нашия двадесети век едва сега ни дава възможност да разберем.

На този фон много учени са се хванали като удавници за сламка за Атлантида и могат да бъдат извинени за действията си. Но на практика напредналото познание на майте и египтяните може да бъде проследено назад във времето на първата цивилизация на шумерите, които внезапно и мистериозно се появяват преди 6000 години. Шумерите твърдят, че културата им е дар от боговете, а не от Атлантида! От гледна точка на веществените доказателства навсякъде около нас можем ли да си позволим лукса да пренебрегнем казаното от шумерите?

Научната обосновка има вградена антипатия към идеята за „боговете“, но това е просто проблем на терминология и религиозно обуславяне. Факт е, че човек сега притежава гена технология за създаване на „свой образ и подобие“. Съществата, създавани от нас, съвсем естествено биха могли да ни наричат „богове“. Шумерските, а и други месопотамски текстове, разкрити и преведени едва през последните сто години, будят несъмнено доверие към сътворението на човека от богове от плът и кръв. Тези текстове са съвсем близки до библейската оценка на произхода (генезиса), въпреки насочването на последния към монотеистично тълкувание.

„Боговете на новото хилядолетие“ е в буквалния смисъл книга за боговете, които са ни създали, и по този начин е в пълен разрез с другите творби, украсили заглавията си с думата „богове“, докато продължават да третират тези богове като митология. Онези други издания често са били написвани за по-малко от година от автори с малък опит в тази област. Не е чудно, че такива „скоростни“

писатели просто са прекроили съществуващия материал и предлагат само повърхностни обяснения за високонапредните технологии, използвани в древността.

Тази книга в противовес на останалите е продукт на десетгодишно лично изследване, мотивирано от убедителността на истината, а не от желанието за краткосрочна придобивка. През това време аз лично посетих множеството места, свързани с аномалии, описани в това издание, вместо да се уповавам на разкази от втора ръка, както много други автори са направили. Имах и достатъчно време да извърша пълен преглед на съществуващата литература в сравнение с други, на които се е налагало да използват помощници, за да се справят с кратките срокове на издателите си. Резултатът е книга, която най-малкото предлага някои отговори на въпросите, задавани от всеки.

Научният прогрес рядко е възможен, без да бъде изграден върху предишни постижения на други учени, и „Боговете на новото хилядолетие“ не прави изключение. Отчасти аз съм задължен на американския учен Захария Сътчин, чиято първа книга „Дванадесетата планета“ имах късмет да открия през 1989 г. Влиянието на Сътчин за доказване на вмешателството на богове от плът и кръв при създаването на човешкия род не би могло да се преувеличи. Първата му книга, кулминация на тридесетгодишна изследователска дейност, не само обяснява кои са били тези богове, но откъде са дошли, и защо. Сътчин е натрупал толкова много подкрепящи доказателства, че повечето от тях е трябвало да бъдат оставени настрана и публикувани последователно в четири следващи негови книги, назовани заедно „Земни хроники“.

Защо книгите на Захария Сътчин имат толкова ограничено влияние? Първата причина е в преобладаващото внимание към детайла, което може да бъде изключително неприятно за много читатели. Втората причина е необятният обхват на изследването му, което създава действителен монопол върху познанието. Казано простичко, Сътчин е твърде труден за разбиране. Оставяйки толкова нови въпроси без отговор, той затруднява доста другите писатели. Ако те признаят приноса му, остава твърде малко за добавяне или поправка, но пък ако не обърнат внимание на теорията му, в най-добрия случай са виновни за интелектуално пренебрежение, а в най-лошия случай това си е едно предателство към истината. За съжаление твърде малко от днешните бестселъри едва споменават Сътчин, а някои стигат твърде далеч, като въобще не го и споменават, дори успяват да припишат идеите му на някой друг!

В контраст с горното моето изследване бе насочено единствено към установяване на истината за удовлетворяване на собственото ми любопитство. Затова не бях съблазнен да пренебрегна Захария Сътчин: напротив въвлякох се в изтощителна, може би безпрецедентна критика на теорията му. Бързо стана очевидно, че съществуват няколко области, в които идеите му се нуждаят от поправка. В допълнение започнах да проучвам как хронологията на Сътчин - централна част от теорията му - би могла да се съгласува с Библейската програма на патриарсите. Именно Свещеният Граал би могъл според мен да предложи неопровержимо доказателство, че Сътчин е прав. За голямо мое съжаление все пак не успях да съгласувам неговата и Библейската хронология, независимо от огромните ми усилия...

Именно тогава открих простичкия математически ключ, който разреши проблема и ме принуди напълно да *ревизирам* хронологията на Захария Сътчин.

В резултат на пробива ми сега за пръв път разполагаме с хронология на събитията, която:

уеднаквява създаването на човечеството с най-съвременните научни изчисления;

съгласува пристигането на боговете и създаването на човешкия род с доказаната по независими пътища дата на Потопа;

съгласува датите на библейските патриарси от Адам до Ной;

съгласува датите на по-късните патриарси от Ной до Авраам и

се съгласува със скандалния списък на шумерските царе, управлявали преди Потопа.

Това внезапно прозрение ме принуди да взема мерки за разрешаване на особено трудния въпрос за легендарното дълголетие на патриарсите (достигащо до стотици години живот на всеки от тях) и на шумерските царе (всеки от тях наброяващ хиляди години). За късмет изследването ми съвпадна с някои точно толкова драматични пробиви в сферата на генетиката, които ми позволиха да обясня съвсем научно продължителността на живота на патриарсите и разбира се - на самите богове. Ставаше все по-очевидно, че притежавам важен нов материал, който трябва да бъде публикуван.

Понеже новата ми хронология представлява жизненоважна част от аргумента (и разбира се, е централна за всякакъв исторически анализ), реших да подредя „Боговете на новото хилядолетие“ като еднотомно научно обяснение на древните богове от плът и кръв. Изискването да се напише такова доказателство, без да бъдат оставени каквито и да са слаби места, ме доведе до множество сфери, където изненадах сам себе си, бидейки в състояние да хвърля нова светлина върху древните загадки. С удоволствие споделям с моите читатели обясненията си за Линиите на Наска, за Великденските острови и изчезналия град Петра, и най-важното - Великата пирамида. Изследването ми за Пирамидата, поместено тук, има за цел да направи валидно онова, което древните текстове казват по въпроса - че е конструирана от боговете като многофункционално съоръжение. Анализът ми предлага за първи път досега убедително обяснение на нейните проходи, помещения и оси от гледна точка на цялостната функционалност и по този начин представлява огромно научно постижение.

Същността на тази книга е в новата теория за значението на равноденствения цикъл (или прецесионния - изпреварващо въртене на Земята около собствената ѝ ос, вследствие на което пролетното и есенното равноденствие настъпват по-рано) от 25 920 години. Други автори са се докосвали до възможни връзки между Сфинкса и прецесионната ера на Лъва преди 13 000 години. Но цялостната значимост на тези връзки е доста по-дълбока от Сфинкса. По време на писането на тази книга британските власти издадоха съвсем нова информация за датирането на Стоунхендж и това се оказа изключително съществено. Сега съм способен да предложа изчерпателно решение на загадката Стоунхендж, като взимам мерки за разрешаване на основния въпрос: защо конструкцията е толкова сложна, след като е бил „просто“ един слънчев и лунен календар, както най-общо се твърди. Въоръжен с новото научно прозрение, посетих Мачу Пикчу в Перу и успях да потвърдя, че това свято място е било използвано точно за същата цел, както Стоунхендж. И двете места са били свързани с прецесионната промяна от ерата на Телеца към Овена преди 4000 години!

Заклученията на настоящата книга несъмнено ще предизвикат противоречия, защото са предизвикателство към установените гледища на науката. Скептиците биха попитали как е възможно постигнатото чрез размисъл в продължение на стотици години да се окаже погрешно. Бих искал единствено да отбележа, че Птоломей е поставил Земята в центъра на Слънчевата система 1300 години преди Коперник да поправи грешката му. За нещастие една от нашите най-големи слабости като същества е собствената ни склонност да се втурваме в изграждането на парадигми*, които впоследствие биват защитавани на всяка цена.

Доказателството, съдържащо се в тази книга, сравнява научно проверени факти. Обхватът на това доказателство е навсякъде по света (и разбира се, из цялата Слънчева система), а науката е мултидисциплинарна, покриваща толкова отделни области като геология, география, астрономия, математика, антропология и генетика. Свързал съм в едно всички неразгадани места по света като част от един *интегриран* подход. Няма слаби страни и противоречиви факти, които да са минали между капките.

Както споменах преди, моето научно изследване на боговете показва, че прецесионният цикъл е бил символично важен за тях. Едно от значенията на такова заключение е, че сегашните очаквания за настъпването на хилядолетието (в многообразните им форми) могат все пак да имат научна основа, тъй като скорошното настъпване на новото хилядолетие приблизително съвпада с промяна към прецесионната ера на Водолея. Сигурен съм, че читателите ми ще бъдат толкова очаровани, колкото съм и аз, от възможността за настъпване на съществени промени, *направлявани* от Земята.

Толкова за науката, но какво става с установените религиозни институции? Западните религии също ще бъдат особено чувствителни към заключението ми, че еврейският Бог от Библията е бил от плът и кръв, но при твърдото определяне на този Бог и мотивите му не съм искал да причинявам каквато и да е атака. Заинтересован съм единствено да установя Изхода на израилтяни-те от Египет като реално събитие и неговия действителен исторически контекст. Не съм имал намерение да критикувам монотеистичната религия, когато отбелязвам, че появата ѝ затъмнява реалността на миналото.

Колкото до въпроса за Върховното същество, нямам намерение чрез интервенцията на богове от плът и кръв да отклонявам чиято и да е вяра в свръхестественото божество, което можем да наричаме Бог с главно „Б“. Създаването на Вселената все още е забулено в тайна, а въпросът за сътворението на човека се нуждае от пренасочване към семената на самите богове. Тези мистерии заедно с паранормалните явления като Възкресението и НЛО са извън полезрението на тази книга, която се занимава с познатото, а не с неизвестното. Въпреки всичко вярвам, че разбулвайки преобладаващите митове на наука и религия, всички ние ще спечелим при една по-ясна перспектива върху все още големите тайни на нашето съществуване.

* Парадигма (гр.) - образец, пример. (Бел. прев.)

ГЛАВА 1

ДА ВЯРВАШ В НЕВЕРОЯТНОТО

Планини от познание

Откъде сме дошли и защо сме тук? Какво е естеството на пътеката, по която се промъкваме, и накъде води? Възлагаме решаването на тези дълбоки въпроси на религия и наука, устоите на съвременното общество, но дали те действително ни предлагат път към истината? Продукт ли сме на Божественото сътворение, еволюирали ли сме чрез естествен подбор, или съществува друг възможен отговор?

Еволюционното развитие на един организъм понякога се сравнява с рискованото изкачване на планина. Случайни генетични мутации причиняват смъртта на най-слабите индивиди, докато най-силните продължават напред и нагоре. Няма връщане назад и отмяна на еволюционните движения, които накрая довеждат организма до върха на планината. Човешкото познание действа по същия начин. Как може науката да работи по друг способ, освен да доизгражда създаденото преди? Теологията -учението за религията - не е по-различно. Щом учените изкачат един връх на познанието, религиозните философи изкачват друг.

В днешно време възходът на религията изглежда като преграден от догмата, докато науката в пълен контраст продължава неотклонно да се изкачва нагоре към по-високи върхове. Нетърпението на учените е толкова голямо, че не им разрешава нито време, нито пък опорни точки за извършване на проверка на планинската основа.

Преди петстотин години Николай Коперник фактически бе линчуван, когато дръзна да предположи, че Земята се върти около Слънцето.¹ Ако някой ден науката и религията открият някой като Коперник, който им маха за поздрав от по-висока планина - по-висша форма на истината, те едва ли ще му отвърнат приятелски на поздрава. Планината на Истината би била отхвърлена под предлог, че е планина на мита, или може би планина на въображението.

Това ни води до загадката на така наречените митове и така наречените истини, които най-добре могат да бъдат илюстрирани като участие в една проста игра. Кое от следващото е мит и кое е истина?

- Библейското становище за Божественото сътворение.

- Теорията на Дарвин за еволюцията чрез естествен подбор, както се прилага към човешкия род.

- Мнението на жителите на Андите за сътворението на човечеството от боговете при езерото Титикака в Боливия.

Ученият би казал, че единствено Дарвиновото учение може да се докаже по научен път и затова другите две са митове. Теолозите биха отвърнали, че сътворението в Андите очевидно е мит, че дарвинизмът вероятно е лъжа, грешка или в най-добрия случай само теория и че единствената истина е божественият апокалипсис.

Грешно и пак грешно. *Всички* горни твърдения са митове! Въпреки че думите „мит“ и „лъжа“ са синоними, речниковото определение е всъщност „измислена или недоказана личност или предмет“. Но от чия гледна точка има нужда да бъде фиктивно или недоказано? Така истината изцяло е в съзнанието на очевидеца и изцяло зависи от парадигмата или рамката на зависимост на очевидеца. Нека набързо разгледаме такива примери.

Ако сте отгледан в религиозна среда, вашата парадигма или вяра ще ви накарат да имате големи предрасъдъци срещу приемането на каквото и да е, щом противоречи на твърдо втълпената идея, че единствен Всемогъщият Бог е този, който ни е създал от пръст.

Ако сте преминали през научно обучение и сте подтиквани да търсите разумно обяснение за всяко нещо, тогава Божественото сътворение просто не пасва на пристрастието ви за логичен и изчерпателен свят. Вероятно дарвинизмът като *най-общ* принцип ви задоволява, но както ще видим по-късно, той остава много противоречив, когато бъде приложен към човечеството.

Ако пък сте перуанец, който никога не е чел Библията или теорията за еволюцията, главната ви вяра ще бъде единствено легендата от Андите.

Когато използваме думата „мит“, трябва също да си спомняме, че гледната точка се изменя заедно с времето. Атеизмът е добър пример. Днес думата „атеизъм“ означава вяра, че Бог не съществува. Но в древността тя е имала съвсем различен смисъл. За гърците, живели от 400 до 200 г. пр. н. е., атеисти са били евреите, които вярвали само в един Бог! Подобно на тях и първите мюсюлмани, които вярвали само в Аллах, били наричани атеисти. Техните предшественици, точно като гърците, винаги търсели подкрепата на *много различни божества*.² Дефиницията на атеизма по този начин се променя с времето, в зависимост от историческата перспектива.

Никой не вярва, че един мит отразява действителността - според определението! Ако класифицираме древните цивилизации като „вярващи в митове“, ние извършваме спрямо тях огромна несправедливост. Вярата на тези древни народи се основавала на схващания, които имали подходяща същност в техния исторически контекст.

Ето и друго определение от речника за „мит“:

„Разказ за свръхестествени същества от предишни времена, които неграмотните общества приемали като вярно описание обикновено за това как са се появявали социални обичаи, природни феномени и т. н.“³

Казано най-общо, ние действително наричаме тези предания за човешки суперсъщества (или богове) „мит“, но това само издава отчайващото ни предубеждение. Както видяхме, митовете и истините действително са в

съзнанието на очевидеца, зависят от гледната му точка и историческия контекст. Какъв е бил мирогледът на шумерите - едни свободомислещи жители на градове, които се прекланяли и пишели за своя пантеон на богове преди шест хиляди години? Дали не са сътворили историите си, за да „обяснят природни феномени“?

Преди да отречем шумерите като група незначителни примитиви, трябва за миг да приемем, че културата и институциите им са толкова сходни с тези на западния свят в наши дни, че едва ли бихме могли да намерим разлика. Именно шумерите първи са използвали колелото и съвсем не са били „неграмотни“, а точно те са открили писмеността върху глинени плочки. В подходящия момент ще кажа още твърде много за шумерите. Колкото до боговете им, шумерите били убедени, че са реални, а не мит. Тяхната парадигма просто е била различна от нашата днес. Колко арогантно ще бъде от наша страна автоматично да приемем, че шумерите са били подведени.

Библейски митове

„В начало Бог сътвори небето и земята. Земята беше празна и неустроена; и тъмнина беше върху бездната; и Божия Дух се рееше над водата.“

Колко митология и колко истина има в горното твърдение? В скорошно проучване 48 процента от анкетирания американци приемат, че Битие е буквално истинска и мислят, че човечеството е създадено от Бог. Но какво значи да се каже, че Битие е „буквално вярно“? Съществуват няколко съвременни версии и коя от тях е истинска? Има също и прогресивни версии, обслужващи групи със специални интереси, които често изопачават буквалното значение. И същественото е, че дори и най-консервативната английска библия е превод от иврит, а колко ли от нас са я чели на оригиналния език? Ето защо всички ние се осланяме на милостта на преводачите!

Нещо повече, дори и да можехме да прочетем Библията на иврит, ние все пак бихме прочели старателно подбрана и издадена версия на събитията. Не е обсъждано и че епископите по време на първите християнски събори са решили кои текстове да бъдат изключени и кои да останат. Текстове, които са били обявени за неприемливи по онова време по различни причини, след това винаги са били разглеждани като извън канона и затова са по-скоро „апокрифни“, отколкото канонизираните „свещени“ книги.⁵ Няма съмнение, че 39-те книги на Стария Завет са резултат от продължителен процес на редактиране и съпоставка. Религиите отхвърлят това, разбира се, но първите пет книги, известни като Петокнижие, представляват колаж от старателно редактиран оригинален материал.⁶

През XIX век група учени от Германия, изучаваща различни библейски противоречия, дошла до заключението, че преди Петокнижието има четири източника, а тяхното обяснение се разглежда от мнозина като най-подходящото. Законодателството на Мойсей, което се предполага, че е писано в пустинята

Синай през четиринадесети или петнадесети век пр. Хр., например е била редактирано стотици години по-късно, докато Битие е почти сигурно редактиран разказ на доста по-ранен материал.⁷ Това се приема като груб удар от онези, които вярват, че Библията е истинско откровение на Бог, защото в действителност тя е била редактирана от човек. Ако има някакво съмнение, то очевидно идва от множеството противоречащи си твърдения и различни оценки на ключови библейски явления като Сътворението и Потопа.⁸

Първият мит на Библията тогава е, че тя е откровение от Бога. Вторият е, че Библията е за Единствен духовен Бог. Напротив, добрият и всеопрощаващ Бог от Новия Завет е в пълен контраст със Старозавет-ния Бог на гнева, едно противоречие, което причинявало много безсънни нощи на християните. Разгледайте следващия епизод, който предхожда описанието на Потопа:

„И като видя Господ, че се умножава нечестието на човека по земята, и че всичко, което мислите на сърцето му въображаваха, беше постоянно само зло, разкая се Господ, че беше направил човека на земята, и огорчи се в сърцето си. И рече Господ: „Ще изстребя от лицето на земята човека, когото създадох, понеже се кая, че го направих“.⁹

Тук виждаме предполагаем Сврѣхестествен Бог, който е сърдит и безскрупулен, а има и буквално дузина по-нататъшни примери, особено Втора книга Изход, където Бог проявява ядовит и страховит характер. Но има нещо важно: ако този Бог е всемогъщ и вездесъщ, как така успява да допусне грешки?

Има множество примери в Стария Завет, когато Бог се появява най-вече на материално, а не на духовно ниво. В притчата за Содом и Го-мор Господ се нуждае *физически да слезе долу* в градовете, за да се увери във фактите на ситуацията.¹⁰ После, вместо да унищожи човеците с един замах на Неговата божествена ръка, Господ използва физически методи (както свидетелстват горящата сяра и дим), за да разруши не само хората, но и всички живи твари на земята. Това е Бог, който според Библията лично помага на израелците да покоряват други страни и да унищожават враговете си след Изхода.¹¹

Абсолютен мит е поради това, че Старозаветният Бог е същият като милосърдния, прощаващ Бог, описан в Новия Завет. Защо е възникнал този мит? Просто защото според тази догма религията може да има само Един духовен Бог. Въпреки това истината е, че Старозаветният Бог понякога действа като човек - той чувства ревност, яд и удоволствие; ходи и говори;¹² бори се;¹³ той е несъвършен, не е всемогъщ, жесток е, груб и нетолерантен;¹⁴ и той упражнява властта си чрез физическа демонстрация.

Но митът съдържа и по-съществена истина - защото в Стария Завет Господ не е *единственият* Бог. Ползвайки Библията и други източници, Керън Армстронг ясно показва, че първите евреи са били езичници, които са се прекланяли и пред други богове:

„Идеята на Завета (на Мойсей) ни говори, че израилтяните все още не са били монотеисти, тъй като горното има смисъл само ако се разглежда в рамките на политеизма. Израилтяните не вярвали, че Йехова, Богът на Синай, бил единственият, но в Завета обещали, че ще изоставят всички

останали богове и ще се прекланят единствено пред него. В Петокнижието е много трудно да се открие дори едно монотеистично твърдение... Пророците продължавали да насърчават израилтяните да останат верни на Завета, но мнозинството не престанало да боготвори Ваал, Ашера и Анат по традиционния начин.“¹⁵

Керън Армстронг изтъква, че староеврейският термин „Йехова ехад“ означава „Единствено Йехова“ - едничкото божество, на което им „*било позволено*“ да се прекланят.¹⁶ Ясният контекст е, че онези други богове би трябвало да са съществували като опасни съперници на Йехова. Дали тези други „богове“ са били просто идоли и въображения, както изглежда мисли Армстронг, основавайки се на личните си предположения, или и те са били „ходещи и говорещи“ съперници на Старозаветния Бог?

„И Бог (Елохим) каза: Да направим човека по нашия образ, по нашата прилика и нека владеят над морските риби, над небесните птици, над добитъка, над цялата земя, и над всяка гад що пълзи по земята.“¹⁷

Въпросът дали въобще съществува и зрънце истина в горния пасаж е от първостепенно значение. Но за момента желая само да разбуля онова, което наричам „Мит за Елохим“. Може да изглежда странно, че Бог говори в множествено число: „на нас“, „по нашата прилика“, но доста хора пренебрегват това, като „кралско ние“ или светски каламбур при превода от иврит. Разбира се, че има игра на думи при превода на горния пасаж, но обяснението не е това, което повечето хора мислят. Установен факт е, че староеврейската дума „Елохим“ е *множествено число* на „Ел“ - Бога! Това е общоизвестно в теологичните среди, но на обичайната публика, посещаваща църквата, този дребен факт не е известен.

По-нататъшно изследване на Стария Завет разкрива широкоупотребявания термин в множествено число „Елохим“, който се среща в повече от сто случая, когато Господ не е специфично назован като „Йехова“. В огромното множество случаи терминът се явява в Библията като единствен Бог. Как и кога се появява концепцията за Елохим и какво е значението на неговото очебийно множествено число? Според Армстронг по време на Изхода (бягството) на юдеите във Вавилон през VI век пр. н. е. теорията за монотеизма, базирана на Йехова, е била разпространена, за да узакони Бог, който е създал небето, Земята и човешкия род.¹⁸ Резултатът от това е божеството, известно като Елохим.

Бог или богове?

Каква е истината за идентичността на Елохим? И на кого е говорил той, когато е казал: „Нека да сътворим човека по наш образ и подобие“? Възможно ли е по време на сътворението да са присъствали повече богове? 1/1 кои са били тези други „богове“, на които е било забранено да се прекланят израилтяните?

През последните сто години по време на разкопки в древна Месопотамия (днешен Ирак)¹⁹ бяха намерени десетки хиляди глинени плочки с надписи,

датиращи отпреди 6000 години. Тези глинени плочки съдържат едно богатство от информация от най-ранните цивилизации, всяка от които е вярвала в смущаващо многообразие от различни богове. В резултат на лингвистични изследвания сега вече е широко прието, че оригиналният източник на тези антични плочки (които ще наричам текстове) са били шумерски разкази, датиращи от началото на онази цивилизация от около 3800 г. пр. Хр. Съществуването на такава цивилизация, съществуването на хилядите глинени плочки и техният превод не е под въпрос.

Благодарение на тези археологически и лингвистични изследвания, произходът на концепцията за Елохим сега ясно може да бъде проследен в един вавилонски епичен текст, известен като „Енума Елиш“. Тази епична поема, плочка от която е изобразена на фиг. 1, се занимава със сътворението на небето и Земята от вавилонския бог, наречен Мардук.²⁰ Поразителното сходство между Изход и „Енума Елиш“ е в това, че първата книга възлага сътворението на небето и Земята на Бог, докато втората прави точно същото твърдение в полза на Мардук.²¹ Така и двете са опит и за представяне постиженията на всемогъщ бог. Донякъде сякаш двата текста се състезават. И няма никакво съмнение, че юдеите, намиращи се в изгнание във Вавилон, са осъществили контакт и са били повлияни от „Енума Елиш“, който е бил най-свещеният вавилонски ритуален текст в продължение на повече от хиляда години.

Не трябва да се озадачаваме, когато разберем, че библейското мнение за сътворението на човешкия род е в близък паралел с античните текстове. Един месопотамски текст описва съветите, дадени от Бога във връзка със сътворението:

„Смесете ядрото на глината от основата на Земята точно над Абзу -

и го омесете във формата на сърце.

Ще осигуря добри, знаещи богове,

които ще оформят глината до необходимото състояние.“²²

Какво е забележителното в думата „глина“, от която е бил създаден човекът? Библията прави подобно изявление, че човек е бил сътворен „от калта на земята“.²³ Възмутително твърдение от научна гледна точка, но в действителност дали е било „кал“ или „глина“ онова, от което сме създадени? Международно признат учен изтъква, че староеврейският термин, използван в Битие, е „тит“, което произлиза от най-древния известен език на шумерите. В шумерския език терминът „T1.1T“ е означавал „онова, което е с живота“.²⁴ Дали Адам е бил създаден от „вече жива материя“?

Какво се е случило след сътворението на първия човек - Адам? Библията твърди, че Бог първо е създал „човек“, а после „мъж и жена“ и намеква, че е извършена физическа операция:

„Господ Бог даде на човека дълбок сън, и той заспа; и докато той спеше, взе едно от ребрата му, та изпълни онова място с плът. И Господ Бог направи жена от реброто, което взе от човека, и я приведе при човека...“²⁵

А дали наистина е било „ребро“? В шумерския език думата „ТГ“ се отнася едновременно и за „ребро“, и за „живот“.²⁶ И така би изглеждало, че именно есенцията на живота на Адам е била пренесена, за да се сътвори първата жена. Днес ние бихме разпознали този живототворящ екстракт като ДНК (дезоксирибонуклеинова киселина) в човешката клетка.

Античен текст, най-общо познат с името на героя си - Атра-Хазис, посвещава сто реда на сътворението на човешкия род, предоставяйки доста повече подробности от Битие.²⁷ Вместо само един бог, откриваме разнообразни богове, имащи различни роли. Според „Атра-Хазис“ бог, наречен Енки, дава съветите, подпомогнат от богиня, чието име Нинти означава „Богиня на реброто“ или „Богиня на живота“ на шумерски!

„Нинтй откъсна четиринадесет парченца от глина;

седем складаира отдясно,

седем тя остави отляво.

Между тях тя постави калъпа.

...Косата тя ...

...резецът на пъпната връв.

Мъдра и обучена,

богинята стъмки раждане на двете седморки;

роди седем мъжки

други седем произведе женски.

Богинята на Раждането роди

Полъха на Диханието на Живота.

На двойки те бяха комплектувани,

на двойки бяха събрани в нейно присъствие.

Съществата бяха хора -

създания на Майката Богиня.“²⁸

Едва в края на двадесетия век ние вече можем да признаем, че има вероятност производството на мъже и жени, описано в античните текстове, да е постигнато по пътя на научния процес на клониране (виж гл. 2).

Новите същества са отбелязани в шумерските текстове с името „Ш.Ш“, буквално означаващо „размесеният“.²⁹ Предишното обяснение за глината от Земята, доведена до правилното състояние от „знаещи млади богове“, предполага, че човешкият род е сътворен като хибридна смес между бог и примитивен хуманоид.

Защо е бил създаден човекът? Библията твърди само, че „не е имало човек, който да обработва земята“ преди сътворението.³⁰ Но „Атра-Хазис“ дава допълнителен детайл:

„Когато боговете, като хора,
се заеха с труд, страдаха под тежкия товар >-
теглото на боговете беше огромно,
работата беше тежка,
страданието бе много.“³¹

„Атра-Хазис“ описва как боговете са се разбунтували против техния водач Енлил. Бащата на боговете Ану бил повикан тогава долу от „небесата“, за да участва в съвещание на боговете. Именно в този момент богът Енки (известен също като Еа), предложил решението:

„Щом присъства Богинята на раждането,
нека тя създаде Примитивен работник,
нека той поеме игото,
нека той да върши тежкия труд на боговете!“³²

Древната версия на разказа за Потопа по подобен начин предлага повече подробности от Библията и поставя събитието в контекста на мулти-бог. Такъв един текст е „Епичната поема за Гилгамеш“, фрагмент от която е показан на фиг. 2.³³ В този текст героят на Потопа се нарича Утнапишим вместо Ной, но основната история е същата. Единствената разлика е, че един бог - Енлил, желае да унищожи човека, докато друг -Енки, решава да спаси човека. Изследователи на тези древни текстове не обсъждат ролята на онези богове, които надълго и нашироко са описани, но е трудно да се открие и едничка публикация, която да не категоризира безусловно или категорично тези приказки като митология.

Дали сами не сме виновни, когато се отнасяме към глинени плочки отпреди 5000 години като към мит, а в същото време твърдим, че текстът на 2500-годишното Битие е факт? Все пак съдържанието им е подобно и основните твърдения са еднакви. Различията са чисто теологични - в древните текстове човекът бил „сътворен по образ и подобие“ не от Господ Бог, а от богове.

Какви фактори са накарали разумните и цивилизовани древни хора да вярват в множество богове? Какво зрънце истина би могло да се съдържа зад тези библейски и месопотамски митове? Парадигмите на нашия двадесети век затрудняват задаването, а още по-малко отговарянето на тези въпроси.

Фиг. 2

Монотеистични условности

Защо според нас концепцията за „богове“ е трудна? Проблемът се намира в собствените ни предразсъдъци и терминология, наследени от двехилядолетния монотеизъм. Преминаването към вярата в единствен Бог не само е изкривило изначалното значение на Стария Завет, но по-важното е, че е завоалирало нашия начин на мислене.

Същият проблем съществува и в ислямската религия, която е дори още по-непреклонна. Богът на мюсюлманите е известен под името Аллах, вместо с абстрактното наименование Господ, което ние сме възприели на Запад. Свещената мюсюлманска книга Коран твърди, че е словото на Господ Бог, изречено в божествено откровение от Гавраил към пророка Мохамед. Независимо от всичко, най-ранната история на исляма е далеч не така праволинейна. За наше удивление откриваме, че не само на Запад монотеистичната религия е водила неравна битка за признаване. Керън Армстронг твърди следното:

„Изглежда, че през първите три години от своята мисия Мохамед не е изтъквал монотеистичното съдържание на посланието си и хората вероятно са си представяли, че могат да продължават да боготворят традиционните божества на Арабия заедно с Ал-Ллах - Върховния Бог, както винаги са правели. Но когато отрекъл тези древни култове като идолопоклоннически, той загубил много от последователите си за кратко време и ислямът станал презряно и преследвано малцинство.“³⁴

Всички ние на Запад от най-ранно детство сме обусловени да вярваме в Господ Бог. Идеята за единствения Всемогъщ Бог е вградена в съзнанието ни чрез изучаване на Библията в училище, а за мнозина и посредством ритуалите на молитвите у дома или задължителното посещение на неделните църковни служби. Детският ум е любознателен -жаден да научи, стремящ се да се представи добре и затова силно впечатлителен. Социолозите смятат, че ние възприемаме най-голямата част от културния етикет и морални ценности, преди да навършим десетгодишна възраст. А едва ли някой ни насърчава като деца да задаваме въпроси за онова, което ни се казва.

В средата на юношеството си ние започваме да придобиваме научни познания, които в някои случаи сякаш противоречат на религиозното образование. За жалост това противоречие се изследва от малцина. И все пак кой може да отдели време за философски размисли, след като е изтощен от напрежението на работа, семейство и еднообразието на всекидневния си бит? Затова очевидно въпросът за Бог е оставен настрана. По тази причина повечето от нас пренасят в зрелите си години твърдата представа за Исус като син на Господ Бог, а в повечето случаи имат твърде мъглява представа за Старозаветния Бог. Затова възприетата чрез недоглеждане парадигма за Единствен Бог се предава от едно поколение на следващото. Това е в абсолютен

контраст с други държави, където религии като индуизма продължават да признават огромно многообразие от различни богове.

На този фон едва ли е учудващо, че Нашите предразсъдъци ни карат да се противим на предположението, че сме сътворени от множество богове. Това е теория, която изглежда несвойствена и безсмислена. Но наистина проблемът е въпрос на терминология. Речниците ни съдържат две главни определения за „Бог“. Първото е Всемогъщият, вечен духовен Господ, който всички ние възприемаме по индивидуално различни, но основно подобни начини. Второто, написано с малко „б“, се разглежда като свръхестествено същество или представа, или пък идол. Самата дума „свръхестествен“ предполага нещо ненаучно и нереално. Ако направим опит да си представим, че на сцената на Сътворението или Потопа са присъствали „богове“, съзнанието ни автоматично отхвърля идеята.

С цел да превъзмогнем терминологичната бариера, нека за миг да разгледаме един мит за богове в нашето съвремие - удивителната, но истинска история на „Карго-култа“³⁵.

В различни периоди през 1930 година американски и австралийски военни - обслужващ персонал - са кацали в отдалечени части на остров Нова Гвинея, влизайки в контакт с примитивните местни племена, напълно изолирани от останалата част на света. Карго-доставките били спускани в джунглата за настъпващите войски. От тези товари обслужващият войската персонал успявал да подари на островитяните дъвки, „кока-кола“ и други съблазни на

* Карго - корабен , самолетен товар. (Бел. прев.)

съвременното общество. Тази щедрост оставила неизличима дияра в съзнанието на местното население, което вярвало, че „големите птици“ ще продължат да доставят „карго“ (произведени стоки) за тях. Когато посетителите си тръгнали, местните се опитали да ги подмамят обратно, построявайки грубовати бетонни писти за кацане на самолети. Колкото и удивително да изглежда, хората направили имитация на радиопредаватели от бамбук и недодялан модел на самолет от дърво!

Тези хора от Нова Гвинея разказвали легенди за техните „богове“, които пристигнали от небето, носейки подаръци, а после си тръгнали. Тогава се пръкнали поверия, сходни с религиозните вярвания, а разнообразните „богове“ се сраснали в едничко божество, наречено „Аопп Ргот“ („Джон фръм“ - Джон от). И това е самата истина! Вероятно името на божеството се е основавало на имената на посетителите, които са се представяли като: „Аопп тгопл Возтуп“, „Аопп тгопл Неъл/ Уогк“ („Джон от Бостън“, „Джон от Ню Йорк“). Независимо че в днешно време са установени нормални контакти със западните култури, много от тези хора в Нова Гвинея продължават да си вярват в техния бог „Джон фръм“. Все пак по-голямата част от тях са разбрали връзката между техния модел на култов аероплан и реалния самолет във външния свят и са си дали сметка, че техният „бог“ или „богове“ били просто човечи.

Какви са поуците от тази странна, но истинска история за карго-култа? Вероятно че идолите, митовите и легендите може да представляват следи от съвсем действителни феномени и че хора от плът и кръв могат да изглеждат като богове в очите на своите не толкова изтънчени побратими. Разбира се, староеврейската дума за универсалното божество „Елохим“ произлязла от академската дума „Илу“, което означавало „Възвишените“. Терминологичната бариера е замъглила онова, което древните вероятно са се опитвали да ни кажат.

Оттук нататък всички мои обяснения и позовавания на „боговете“ трябва да се възприемат като обозначаващи създания от плът и кръв, подобно на самите нас, които просто си служат със съвременни технологии. След всичко това, ако бяхме изпратили астронавти при по-изос-танапа цивилизация на друга планета, кой би се усъмнил, че те нямаше да бъдат почитани като „богове“?

Древни митове

Точно сега е моментът да направя едно отклонение към някои древни митове и богове. Повечето от нас са добре запознати с твърде разкрасените приказки от гръцките и римските пантеони, но техните корени лежат в предишни, по-разбираеми версии от Египет и Месопотамия. Месопотамските разкази ще бъдат подробно разгледани по-късно в тази книга, затова нека се концентрираме върху египетските.

Честно е да се признае, че фараоните в древен Египет били завладени напълно от вярата в задгробния живот. Тази вяра била вдъхновена от техните богове като Ра и Хор, които те напълно сериозно приемали за безсмъртни. На нас това ни се струва доста странно днес, но за тях е било неопровержимо възприятие, което ние сме длъжни да уважаваме. Естествено те не са могли да живеят достатъчно дълго, за да установят истината за безсмъртието на боговете си, затова спокойно можем да го наречем мит. Може и да съдържа зрънце истина, а може би не.

Египетските фараони-царе вярвали в пътешествие до място, наречено Дуат, пътуване, което ги пренасяло през вода и между две планини към място, описано от тях, като „Стълбище към Небесата“. Вярвало се, че щом достигнат небесата, те биха се сдобили с безсмъртие, подобно на боговете си. А какво ли е могло да втълпи на фараоните такива идеи?

Голяма част от нашето познание за древния египетски култ към безсмъртието идва от йероглифното³⁶ картинно писмо и в частност т. нар. „Текстове от пирамидите“.³⁷ Една от най-известните картини е „Папирусът на Ани“ („Книгата на мъртвите“), където умрелият фараон се подготвя за пътуването с превозно средство от ракетен тип - фиг. 3.

„Текстовете от пирамидите“ описват серия подземни помещения в Дуат, през които фараонът пътува, преди да се изкачи на небето. В една от тези подземни стаи той чува „страхотен шум, като онзи, който раздира висините на небето по време на буря“. В друг случай той се изправя пред врати, които се разтварят от само себе си, и вижда „богове“, „жу-жащи като пчели“ в кошери. Понякога фараонът среща богове, които държат скрити лицата си, но в един случай той вижда лицето (само) на богиня. После фараонът вижда богове, чиято задача е да доставят „пламъци и огън“ на „небесната лодка от милиони години“ на Ра, а и други богове, „които определят посоката на звездите“.

Тогава чак фараонът достига крайната точка, където от него се изисква да захвърли одеждата си и да надене божествено облекло. „Шем-свещениците“, онези, които извършват мистериозната церемония „отваряне на устата“, сега присъстват. Текстът продължава да описва един дълъг тунел, наречен „Проблясъци в края“, и отвор, „където е доведен вятърът“, фараонът достига до място, наречено „Планина на издигането на Ра“, където вижда предмет, обозначен като „Изкачващ се към небето“. Той влиза в „лодка“, описана като дълга около 305 метра, и сядат на „корниза“.³⁸ След различни други техникo-звукови процедури „устата“ на планината се отваря и лодката се издига нагоре:

„Вратата към Небесата е отворена!
Вратата на Земята е отворена!
Отверстието на небесните прозорци е отворено!
Стълбището към Небето е отворено;
Стълбите на Светлината са разбулени;
двойната порта на Хебу е отворена
за Хорус от изтока, на зазоряване.

Небето говори; Земята се тресе;
Земята трепери;
двете енории на боговете крещят;
земята се разцепва...
когато царят се възкачва към Небето,
когато се пренася на другия бряг над свода (до Небето).³⁹

Възможно ли е това пътуване да е плод на въображение? Описанието съдържа указания, които едва в двадесети век успяха да придобият някакъв смисъл. За нас не е трудно да си представим съвременен център за контрол на космическите полети на НАСА с бръмчащи компютри и контролни видеосистеми на входовете. Останалите детайли говорят сами за себе си. Когато четем текстове, подобни на този върху стените на пирамидите, на възраст повече от четири хиляди години, те са особено предизвикателство към нашите парадигми. Ако бе само изолиран случай, бихме могли да го пренебрегнем, както е обичайно, но не е. Обърнете внимание на следното описание, дадено от друга култура, на събитие, което се е случило не много далече от Източен Египет:

„На сутринта на третия ден имаше гръм и мълния, с дебел облак над планината и доста силен рев от тръба... Планината Синай бе покрита с дим, защото Господ кацна върху нея в огън.“⁴⁰

И славата на Господ се установи върху планината Синай. В продължение на шест дни облакът покриваше планината... На израилтяните славата на Господ им се струваше като унищожителен огън на върха на планината.“⁴¹

Дали това е просто случай на свръхактивно въображение? Едва ли. След една от срещите му с Господ Бог на планината Синай Мойсей се връща при израилтяните с „излъчващо лице“, което уплашило всички.⁴² Как ли се е случило това? Указанието се намира в Изход, 33:21-23:

„И рече Господ: „ето място при Мене; застани на тая скала; и кога минава славата Ми, аз ще те туря в пукнатината на скалата, и ще те покрия с ръката Си, докле отмина; и кога Си сваля ръката, и ще Ме видиш изотзад, а лицето ми няма да бъде видимо (за тебе).“

Разказът е придружен от категорични заповеди от Йехова към Мойсей, предупреждаващи го за потенциалната опасност, грозяща всеки, който се качи в планината.⁴³

Съществува и друг интригуващ аспект от Изход, който не може да бъде пренебрегнат, и това е Старозаветният ковчег. Господ казва на Мойсей:

„И да ми направят светилище, за да обитавам между тях. По всичко, което ти показвам - образа на скинията и образа на всичките й принадлежности, - така да я направите.“⁴⁴

После следват ясни и категорични инструкции. Капакът на ковчеза трябва да има два „херувима“, изковани от чисто злато, по един от всяка страна на капака, с разперени крила, а лицата им да бъдат едно срещу друго:

„Там ще се срещнем с теб; и отгоре на очистилицето, измежду двата херувима, които са върху ковчега с плочите на свидетелството, ще говоря с теб за всичко, което ще ти заповядам за израилтяните.“⁴⁵

Защо е необходимо да „се срещат“ в точно определено време и по този начин? Бог обяснява, че не може лично да придружи израилтяните до Обетованата земя;⁴⁶ вместо това той ще използва Кивота, за да предава заповедите си. Сигурно това е технология на двадесети век, трябва да има някаква грешка! Но четем също, че Кивотът трябва да бъде носен от свещенодействащите, снабдени със „свещени одежди“ и „защитна завеса“,⁴⁷ а ако правилните указания не се спазят, ефектът ще бъде потенциално фатален.⁴⁸ Дали в такъв случай е съвпадение, че Кивотът е трябвало да бъде обкован с чисто злато отвътре и отвън, представляващи две електропроводими повърхности, изолирани с дърво помежду си? И още нещо, дали е съвпадение, че е трябвало да бъде теглен на дървени върлини, които да изолират носачите от ковчега?

Откритието на такива обяснения в Изход, написана преди около 2500 г. и разказваща за събития, станали преди още хиляда, зашеметява въображението.⁴⁹ Как може някой да пренебрегне очевидното описание на самолет и радиация в планината Синай, когато има точно толкова удивително описание на устройство за комуникация, което е напълно съвременно и се охранява от мощна електрическа система? Трудно е да се прецени как биха могли древните израилтяни да измислят във въображението си толкова подробни технологични описания.

В тази част илюстрирах гледната си точка само с два примера - от Библията и от „Древни текстове от египетските пирамиди“, но бих могъл да избера и от множество подобни легенди на цивилизации по целия свят.⁵⁰ Обща нишка сякаш се промъква през всички тези митове и легенди за древни богове. Какво ли зрънце истина е възможно да крият те?

Интелектуалната задънена улица

Дарвинизмът мит ли е? Световните религии биха искали да вярваме точно в това, но бихме ли дали доверието си на мъгляво базираната им гледна точка? Мотивите им за атака на еволюционната теория са очевидни и произлизат от теорията, че Бог единствен е съзателят на живите твари, включително и на човешкия род. Но независимо че тяхното убеждение идва от онова, което учените биха нарекли нелогична вяра, някои от аргументите им против дарвинизма са напълно разумни. Един такъв аргумент е, че по пътя на естествения подбор никога не би могъл да бъде създаден неопируемо сложният човешки мозък. От гледна точка на религията дарвинизмът не е научен факт, а неиздържана теория - ето защо според най-ревностните теолози е мит, че еволюцията е факт!

Можем ли наистина да вярваме, че една наука - като разумен търсач на истината и крайъгълен камък на съвременните убеждения - ни е подвела? Това е

фантастично обвинение. Разбира се, че можем да се опираме на науката и нейните систематични методи за наблюдение, експериментиране и измерване. Със сигурност нейните теории са съответно изпитани, преди да бъдат формулирани във вид на закони, които ръководят материалния свят. Но как би могъл дарвинизмът да бъде правилно тестван? Учените могат да докажат *теоретично*, че се случват мутации и промяна на живите същества, но в отсъствието на подробни свидетелства от археологически разкопки как могат те да докажат, че такива изменения *наистина* са настъпили?

Каква е истината за дарвинизма? За да получим отговор, нужно е да се обърнем към аргументите, бушуващи между самите еволюционисти, и към една книга, която твърди, че „излага настоящите противоречия“ и „показва философските, дори религиозните стремежи, изкривили споровете между учените“.⁵¹ Дениъл С. Денет, авторът на „Опасната теория на Дарвин“, е един от най-влиятелните философи на нашето време, с огромен опит в сферата на еволюцията и генетиката. В книгата си Денет прави опит да убие „мита“ (отново тази ужасяваща дума), че основите на дарвинизма, така добре изразени от учени като Ричард Доукин, са били опровергани от изтъкнатия американски учен Стивън Джей Гоулд. Основната тема на книгата му е, че дарвинизмът е жив и здрав, но онова, което всъщност Денет върши, е да изложи на показ разделението между учените пред очите на всички ни.

Забележително е, че една от главните сфери на противоречие е нещо, наречено „адаптационизъм“ - не генетичен процес, а по-скоро подход, който някои дарвинисти са използвали, за да се доберат до краткосрочни заключения чрез дедуктивно мислене. Въпросът е дали този подход е *научно валиден*. Денет красноречиво спори, че адаптационизмът е валиден и полезен подход в сферата на еволюцията, но фактът, че този аргумент съществува, все пак показ за, че това не е подход, който би бил възприет нормално сред други научни дисциплини.

Докато противоречивостта на адаптационизма е от семантичен характер, главната част от книгата на Денет обвинява някои от най-изтъкнатите учени на нашето време, включително СТИЕЪН Джей Гоулд, Роджър Пенроуз и лингвиста Ноам Чомски, за това, че са ое оказали неспособни в края на краищата да приемат *самите основи* на Дарвиновата теория. Това е драматично обвинение!

Нека започнем с Гоулд. Денет твърди, че коментарите на Гоулд са отвлечени и изопачени, с цел да се атакува ортодоксалният дарвинизъм. В опитите си да подчертае причините, поради които Гоулд не е поправил такива неверни интерпретации, той заключава, че Гоулд изобщо не е уверен, че идеите на Дарвин могат да обяснят еволюцията в нейната цялост. Денет след това цитира подобна неохота от страна на Чомски и Пенроуз, но тук вече стигаме до специфичното.

Ноам Чомски е водещият световен експерт по лингвистика. Неговият пионерски труд демонстрира, че езиковите структури - способността да се придобива говор чрез родителска комуникация - са вродени за новороденото дете. За голямо разочарование на психолозите Чомски премести проблема с езика от въпрос на теорията на научаването към въпрос на еволюционната

теория - как универсалната граматика е еволюирала като вградена биологична функция в рамките на мозъка? Както отбелязва Денет, по принцип няма причина, поради която добиването на говорни способности да не се е появило чрез естествения подбор, въпреки че Чомски се дистанцира от това заключение. Защо?

За Роджър Пенроуз мозъкът като цяло представлява еволюционна загадка. Ортодоксалният дарвинизъм приписва всички функции на мозъка на един сбор от алгоритми (стъпка по стъпка - механични процедури), като изработения от човек интелигентен компютър. Въпреки това Пенроуз разглежда мозъка като действащ на доста по-високо ниво:

„Вярвам силно в мощта на естествения подбор. Но не виждам как естественият подбор в своята същност би могъл да развива алгоритми, които би трябвало да имат някакъв вид разумни съждения за валидността на други алгоритми, които вероятно ние притежаваме.“⁵⁷

Колкото и невероятно да изглежда, Роджър Пенроуз зарязва естествения подбор и както изглежда, търси радикално нов подход към загадката чрез квантовата физика!

Явно не всичко е „толкова наясно“ с дарвинизма. Дали това означава, че дарвинизмът е мъртъв? Не съвсем, защото в сферата на еволюцията най-общо той има още какво да ни предложи. Едва когато теорията се приложи към човешкия род, битката започва. Защо голям учен като Чомски, когото нарекоха „Американски лауреат на еволюцията“, чувства такъв дискомфорт с човешката еволюция? Огромната сила на дарвинизма според неговите проповедници като Доукинс например е, че *при наличието на достатъчно време* естественият подбор може да обясни всичко. Възможно ли е липсата на време да бъде неизреченият проблем?

Стивън Джей Гуолд се насочва към „величествената невъзможност за човешка еволюция“.⁵³ Ако използваме една маймуна като начална точка, съществен брой големи еволюционни скокове са необходими, за да се развие възходящо до човек (пълен преглед на въпроса ще се появи в следващата глава). Генетиците са съгласни, че механизмът е мутация, но също са съгласни, че огромната част от мутациите са лоши. Съгласни са също, че механизмът на мутацията изисква дълъг период от време, защото мутации, които предизвикват големи промени, са особено опасни за живите същества и по този начин няма вероятност да оживеят. Те казват и още нещо: „Ако евентуална мутация успее да вземе активно участие при живи същества, това ще стане само при подходящи обстоятелства, когато малък брой от популацията се изолира“. Дали тези невероятни фактори, обединени с краткия период от шест милиона години, позволени на маймуната да еволюира до човек, са причината за големия дискомфорт на нашите учени? Нека използваме стара народна поговорка: „Не се мъчи да постигнеш невъзможното!“

Едно нещо е сигурно - човечеството е тук - и този факт има нужда да бъде обяснен. Религиите повдигат много валидни въпроси към дарвинизма, като например: „Как такива неопикуемо сложни органи като окото, ухото и мозъка биха могли да еволюират едновременно? После те се обръщат към свещените

си книги и откриват, че Бог е създал човека. Но религиите нямат нито един позитивен, разумен, научен аргумент да подкрепят това твърдение. Религиите обвиняват учените за тяхната увереност в дарвинизма, но и самите те са виновни за това, че се опират на един „мит“ - „забулената истина“ за Божественото сътворение.

Науката не може да пренебрегне факта, че човечеството е тук, на планетата Земя. Единственият механизъм, който се изтъква, за да обясни този факт, е еволюционната теория на Дарвин за естествения подбор. Откакто това се явява единствената алтернатива на Сътворението, учените инстинктивно насилеха теорията, за да пасне на фактите, и обратно. Това е най-удобната научна парадигма. Няма съмнение, че дарвинизмът съдържа много истини за царството на животните, но сурови съмнения обграждат неговото практическо приложение към човека.

Тези две нарушени опорни точки ни поставят в интелектуална задънена улица. Религиозните и научните аргументи обикалят в омагьосани кръгове, но ние не стигаме доникъде. Как тогава да обясним факта, че сме тук? Съществува ли алтернатива, която ще ни изведе от тази задънена улица? Понякога уж невъзможен проблем намира съвсем просто разрешение - проблемът се превръща в „изпаряващ се облак“, който бързо ще изчезне. Но непременно се изисква нов начин за поглед към проблема, премахването на невярното предположение или ограничение. Вероятно сега е моментът да преосмислим отношението си към боговете от плът и кръв като отговор на тази мистерия.

Технологични перспективи

„И рече Господ: „Излез и застани върху планината в присъствието на Господ, защото Господ скоро ще премине.“ Тогава силен и мощен вятър разцепи планината на две и разпръсна скалите пред Господ, но Господ не беше във вихрушката. След вихъра имаше земетресение, но Господ не беше в земетресението. След земетръса дойде огънят, но Господ не бе и в огъня. А след огъня пристигна нежен ромон. Когато Илия го чу, той издърпа плаща над лицето си и излезе навън, и стоя пред устата на пещерата.“⁵⁴

Това е описание на първата среща на Илия с Господ Бог, за щастие запазено в Библията, въпреки че смисълът му едва ли е бил разбран. Не е учудващо, че древни притчи, подобни на тази, са били пренебрегвани като мит. Независимо от това, за първи път по време на нашето поколение тези митове могат да бъдат разглеждани като съдържащи доказателства за усъвършенствана технология. Едва през двадесети век ние успяхме да разработим ракетния двигател и самолета, което ни дава възможност да разтълкуваме „видението“ на Илия. Разбира се, не би трябвало да очакваме да открием, че преди хиляди години са били използвани точни технически термини, по същата причина, заради която американските индианци са се отнасяли към железопътния транспорт като към „железен кон“. За миг си представете, че сте помолени да опишете компютър, използвайки битовата терминология от периода сто години преди откриването

му! Прочетете още веднъж видението на Илия от технологична гледна точка и се запитайте какъв вид феномен е бил описан. Ако бяхме живели в онези времена, лишени от речника на двадесети век, със сигурност не бихме могли да намерим по-подходящи термини от неговите, за да опишем приземяването на реактивен самолет „Хариър Джъмп“.

Заедно с широко разпространените приказки за летящи богове, има също толкова различни разкази за сътворението, в които човечеството е създадено от богове, не от Бог. Преди сто години генетиката бе неизвестна наука, затова би било смешно да се предполага, че Божественото сътворение всъщност било физическа, генетична интервенция. В днешно време идеята не може толкова лесно да бъде пренебрегната. Нещо повече, двадесети век стана свидетел на нарастващо възприемане на вероятността за извънземен интелект. Усъвършенстването на нашия телескоп, откритията от космическите полети и употребата на мощни компютри за обработка на данните ни дадоха възможност да достигнем извън нашата Галактика и да я разберем както никога преди.

Бивши скептици като например известния учен Карл Сейгън вече са неотклонно вярващи във възможността за извънземен живот и интелект. Сега се приема, че има милиарди звезди с планети като Земята и че Вселената се състои от изобилие от основни елементи за живот. През 1989 г. Американската космическа агенция НАСА обяви план за предприемане от човека на първото систематично търсене на извънземен интелект който ще погълне 100 милиона долара за над 10 години.⁵⁵ Можем да разберем колко сериозно са се заели с този въпрос от факта, че установеният от СЕТИ код за ръководство бе написан от Международната академия по астронавтика.

Какво ще открие СЕТИ? Вероятно нищо - търсенето е като на игла в купа сено. Но ако, както казва Библията, именно Елохим, *Илу*, „Възвишените“, са ни сътворили по техен собствен образ и подобие, тогава не трябва да се изненадваме, като открием *прилични на нас самите* същества вместо големооки чудовища. Възможно е също еволюцията до точката на самопознанието да е толкова невероятна, че да се е състояла само веднъж в нашата Галактика, а ние да сме разклонение, а не първоизточник. Може да се окаже, че цялата наша теория за „чуждоземците“ и „извънземните“ е базирана на грешна предпоставка.

Старозаветната книга на Иезекиил също описва странни технологични видения.⁵⁶ Иезекиил бил свещенослужител между юдеите, изселени във Вавилон при първото изгнание през 579 г. пр. Хр. Пет години по-късно той получил първото от серията си удивителни „видения“, които обхващат период от 19 години. Можем да си представим чувството на безсилие, обхванало Иезекиил, когато се опитвал да опише нещо, напълно извън сферата на разбираемото за него и неизвестно за неговия речников багаж:

„Видях, и ето, вихрушка идеше от север, голям облак и пламнал огън, а около него сияние; и отсред него се виждаше нещо наглед като светъл метал, от средата на огъня. Отсред него се виждаше и подобие на четири живи същества. И това беше изгледът им: те имаха човешко подобие. Всяко от тях имаше четири лица, всяко имаше и четири крила. Нозете им бяха прави нозе; и стъпалото на нозете им беше подобно на стъпало на телешка

нога; и изпущаха искри като повърхността на лъскава мед. И имаха човешки ръце под крилата си на четирите си страни; и на четирите лицата и крилата бяха така: и крилата им се съединяваха едно с друго; не се обръщаха, като вървяха; всяко вървеше направо пред себе си.“

„А като гледах живите същества, ето по едно колело на земята при живите същества, за всяко от четирите им лица. Изгледът на колелата и направата им бе като цвят на хризолит; и четирите имаха еднакво подобие; а изгледът им и направата им бяха като че на колело в колело. Когато вървяха, вървяха към четирите си страни; не се обръщаха, като вървяха. А наплатите им бяха високи и страшни; и наплатите около тия четири бяха пълни с очи.“

„И когато вървяха живите същества, и колелата вървяха край тях; и когато се издигаха живите същества от земята, и колелата се издигаха. Дето имаше да иде духът, там вървяха и те; там, дето духът имаше да иде, и колелата се издигаха край тях; защото духът на всяко от живите същества беше и в колелата му.“⁵⁷

Случайно учен ще пречупи вече установеното гледище. През 1968 г. след публикацията на Ерих фон Деникен „Колесници на боговете“, инженер от НАСА на име Йозеф Блумрих се заема с анализиране на доказателството с цел да разобличи предположението на фон Деникен, че Иезекиил е видял космически кораб:

„Прочетох „Колесници на боговете“ с огромното внимание на човек, предварително знаещ, че всичко това са глупости. От изобилния материал, представен от фон Деникен, открих, когато стигнах до описанието на техническите характеристики на „видението“ на Иезекиил, територия, където бих могъл да се включа в разговора, така да се каже, понеже съм прекарал по-голямата част от живота си в проектиране на космически кораби и ракети. Затова си взех една Библия, за да прочета целия текст, бидейки сигурен, че бих могъл да опровергая и унищожа Деникен за броени минути.“⁶⁸

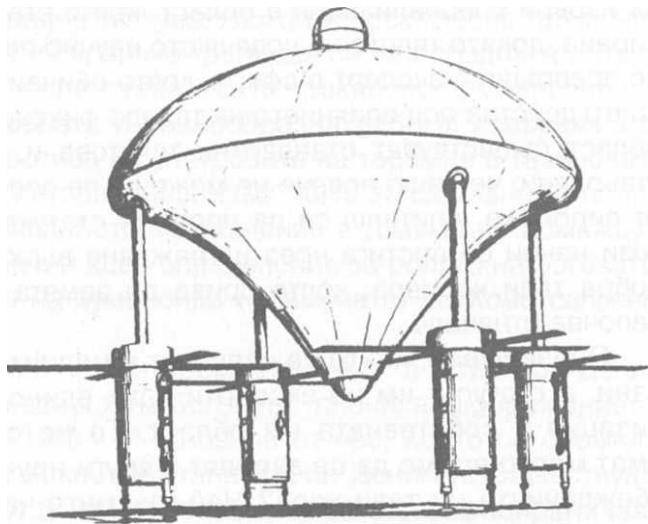
Препоръките на Йозеф Блумрих бяха първокласни - главен инженер в НАСА, дълбоко ангажиран с проектирането на „Скайлаб“ и „Спейс Шатъл“, който притежаваше рядкото отличие от НАСА „Медал за изключителни заслуги“, присъден му през 1972 г. за огромни заслуги в проектите „Сатурн“ и „Аполо“. След продължителен период на интензивна изследователска работа през свободното си време скептичният Блумрих се превърна в „покръстения“ Блумрих и през 1973 г. публикува своята книга „Космическите кораби на Иезекиил“.

Блумрих проследява едновременно и формата, и размера на летящия обект, видян от Иезекиил, и успява да открие множество ключови характеристики като роторни перки, аеродинамични корпусни части, крака за приземяване и прибиращи се колела. Той заключава, че формата на кораба в основни линии е същата, която инженерите на НАСА приемат за най-конкурентоспособна по отношение типа на въвеждане в орбита и вътрешноатмосферното спускане и излитане, и е описана от Иезекиил. Неговите чертежи на кораба (фиг. 4) изглеждат подобни на капсулата на „Джемини“ или „Аполо“ с допълнителни устройства от хеликоптерен тип за целите на мекото кацане и интератмосферния полет.

Блумрих твърди:

„Хеликоптерите (устройствата) сами по себе си са високоусъвършенствани чрез такива характеристики, като прибиращите се крила, способността за промяна на положението им и остроумното устройство за контролните ракети. Всички тези принадлежности напълно съвпадат, без каквито и да били противоречия или неразрешими въпроси, те са безпогрешни индикации за много кадърно и изискано планиране и дизайн.“⁵⁹

Фиг. 4

Съвременните устройства като онези, видяни от Илия и Иезекиил, не само са описани в древните текстове, но са изобразени в чертежи, рисунки и изковани от метал. Повлияни от обществото и културата си, затворените на суша евреи са описвали тези кораби като колесници, мореплавателите египтяни ги наричали „небесни лодки“, докато китайците ги виждали като дракони. След известно време обясненията приемат религиозни оттенъци, като например „слава“ или „дух“ Господен. В миналото е било целесъобразно да се поставя етикетът „мит“ на всичко, което не разбираме; днес вече нямаме такова извинение. Ако ще продължим сяпа да пренебрегваме доказателствата под носа ни, значи нашето мислене не е по-напредничаво от карго-култа на жителите на Нова Гвинея! Време е да признаем, че митовете са обяснения на най-ранната човешка предистория, и да потърсим техните скрити истини.

Страхът от древните астронавти

Съществува широко разпространен предразсъдък, че идеята за вмешателство на извънземни богове - т. нар. теория за „древни астронавти“ - е напълно дискредитирана. Как е могла тази лъжа да бъде препредавана? Ако за миг спрем, за да размислим как вярата ни е била повлияна от книги, вестници, списания и телевизия, бързо става очевидно, че в много сфери, в частност в

науката, предварителните ни очаквания се основават на гледището на „експертите“. Тези експерти, обикновено високоуважавани учени, са точно толкова човеци, колкото сме всички ние; те трябва да следват кариерата и да хранят семействата си.

Младият обещаващ учен е принуден още в началото на кариерата си да избере специализация в област, която става все по-тясно специализирана, докато тялото на човешкото научно познание се разширява. Той се превръща в експерт в сфера, която обичайно е отдавна установена и която действа под влиянието на твърдо фиксирани парадигми. Във всяка област съществуват стандартни текстове и теории, които са толкова утвърдени, че нищо повече не може да се спечели (а всичко е загубено) от сиромаха, опитващ се да промени статуквото. Научният прогрес по този начин се постига чрез изграждане върху вече постигнатото. Не е добра тази кариера, която срива до земята „планина от познание“ и започва отначало.

Онези учени, които се изявяват в медиите, обикновено са амбициозни, а статусът им на експерти идва единствено от тясната специализация в собствената им област. Те не са тесногърди, но просто имат малко време да се зароят в други научни дисциплини. Какви са убежденията на тези хора? Най-голямата част от научните сфери са били изучавани в продължение на стотици години, през които те са развили известен брой фиксирани закони или хипотези. Това включва: животът се е зародил на Земята и всичко на Земята е еволюирало от самото си начало; животът на Земята е уникален, затова не може да съществува интелект на други планети; всяко същество, което виждаме на планетата и в Слънчевата система днес, е било постепенно образувано в продължение на милиони години без никакви внезапни катастрофи.

Тези няколко прости предположения са оказали фундаментално влияние в множество жизнено важни научни области - биология, генетика, геология, география и още много други. Вече сме достигнали до момент в историята, когато едва започва да става очевидно, че някои от тези хипотези са неверни. Например все по-ясно става, че катастрофални явления са оформили много части на Земята и Слънчевата система. Но дори когато доказателството е неоторимо, научното постижение е неописуемо консервативно, щом става дума за нови идеи, които противоречат на старите.

Когато възлагаме доверието си на експерт, появяващ се по телевизията, ние се доверяваме всъщност на установени закони и хипотези, оформили неговата научна област през последните неколкостотин години. Не можем да обвиняваме учения за твърдото мнение, което трябва да защитава, за да поддържа уважението на своите колеги. От друга страна, хората, които не са тесни специалисти, са по-широко скроени, но по принцип тях не ги възприемат за сериозни учени; затова не гледат на тях като на „експерти“ и не ги канят да се изказват. По този начин дневната ни доза познание се състои от парадигми, парадигми и пак парадигми!

В миналото не е било трудно да бъде разобличена т. нар. теория за „древните астронавти“. Самото наименование извиква във въображението представи за разнообразие от чуждоземци в космическа премяна, долитащи

понякога при нас и бързичко тръгващи си за поредната интер-гапактична разходка. Това е представа, която прекалено профанизира и унижава голяма част от добрата и разнообразна работа, извършена в тази сфера. Ще окажа съпротива на употребата на термина в тази книга в полза на по-нетипичния „интервенционизъм“ като заимстване от политическата фразеология. Буквалното му значение е „вмъкване помежду“ (вмешателство) и по този начин дава определение за ролята на боговете в генетичното възвисяване на хуманоида (маймуната) до *Хомо сапиенс* (разумен човек).⁶⁰

Най-известният защитник на „интервенционизма“ е Ерих фон Деникен, чиито виждания в „Колесници на боговете“ плениха въображението -на световните медии през 1969 г.⁶¹ Мнозина от нас, които си спомнят онези трудни дни, се чудят какво ли стана с фон Деникен. Съществува предположение, че някои от доказателствата му са фалшифицирани или най-малкото са погрешни, но кой знае дали това е мит или факт? В продължение на повече от десет години фон Деникен бе включен в черния списък на издателите от САЩ и Великобритания и съвсем наскоро книгите му се появиха единствено на немски език.

Идеите на Ерих фон Деникен предизвикаха моментална и ожесточена атака от всички посоки. Кой дирижираше тези атаки? Религиозната институция - по очевидни причини - и научните експерти с всичките им закостенели и консервативни идеи. Кой се осмели да се появи ја боксовия ринг и да подкрепи фон Деникен? Единствено най-широката читателска публика с милионите, закупили неговите книги - все пак на тях не им предстоят лустросани академични кариери!

Едва ли е учудващо, че „аматьорът“ фон Деникен сякаш загуби войната на аргументите, след като бе превъзхождан по численост от такава изумителна войска от „експерти“. Никога не е съществувал правилно обмислен аргумент, а само преграда от оскърбления. Оттогава съществува дълбоко предубеждение към теорията за „интервенционизма“. Посетете някои от тайнствените места, за които писа фон Деникен, и ще откриете в пътеводителите широк обхват от теории, една от които е за „астронавтите“ - неискрено пренебрегвана. По подобен начин повечето от историческите книги ще споменат боговете, подпомагали най-ранните цивилизации, но само да подчертаят тяхната културна митология. Те искат да им повярваме, че нашите примитивни прародители са благоговеели пред елементите на природата със силно въображение, вероятно предизвикано от халюциногенни лекарства. Но същите тези книги ни разказват колко напреднали са били тези общества!

Затова днес откриваме високоуважавани учени и философи, твърдо настояващи, че няма каквото и да е доказателство, подкрепящо хипотезата за извънземна интервенция. Как би могъл този „бисер“ от лъжи да бъде препредаван през поколенията? Отчасти с помощта на парадигми и предразсъдъци, но и по пътя на простото пренебрегване. През последните два века интервенционистите поддържат ниска репутация. С изключение на Фон Деникен в немскоговорящите страни, интервенционизмът страдеше от липса на гласност. Важни постижения по този начин останаха очевидно непризнати от международното академично общество. Това не е конспирация, а

просто случай на логично обоснована хипотеза, потънала в гъста маса от силно нагласени теории.

Независимо от това съпротивата спрямо интервенционистките теории е доста по-дълбока от чистото пренебрежение. Един от проблемите с нея е, че може да бъде използвана за обяснение практически на всичко. Със сигурност има и нещо добро - все пак ние търсим цялостната истина, нали? За съжаление това не е чак толкова просто.

Нека се върнем към нашите „планини от познание“ и да поиграем на игра, наречена „Честност“. Мъжът от най-високата планина казва на съперниците си: „Елате с мен и ще ви покажа още по-висока планина - планината на боговете!“ На теолога казва: „Можеш да вземеш със себе си всичките свещени книги и убеждения.“ Какво отговаря честният теолог? „Съжалявам, но ако дойда с теб в планината на боговете, ти ще подкопаеш основите на моята религия. Моята Библия е инструментът на моя занаят; ако я пренапиша, с мен е свършено!“

Човекът предлага и на учения същото. Какво отговаря честният учен? „Съжалявам, но ние сме на тази планета от 4,6 милиарда години и това ми предоставя твърд график, върху който да базирам научните си теории. Ако възприема интервенционизма, този график изхвърча през прозореца. Как тогава ще мога да изградя теориите си и доказателствата? Ще ме изхвърлят от бизнеса! Покрай науката съм постигнал добър живот, затова ще предпочета да си остана точно там, където съм.“

Дарвин постави началото на синекура. Противоречията за произхода на живите същества и особено на *Хомо сапиенс* продължават да продават милиони книги и да плетат кошницата на авторите. Има дълбок търговски смисъл да се продължи съществуването на мистериите. Дарвинистите са уловени в капана на интелектуалната задънена улица, но това само подпомага предизвикателството - тяхната повратливост не познава граници. Освен това има още много километраж за навъртане в тази задънена улица, преди някой да ги залови, че обикалят в кръг! Ерих фон Деникен заплаши, че ще спре кранчето на тези синекурни длъжности, не изведнъж, но някъде по трасето. Идеите му може и да са били спекулативни, но е само въпрос на време някой друг да обобщи отговорите. Отговори наистина съществуват - не ни оставяйте да бъдем просмукани от мита, че уж животът е една голяма тайна.

Някога замисляли ли сте се, защо книжните щандове са претъпкани от неизяснени мистерии? Не ви ли се струва доста съмнително, че можем да изпратим човек на Луната, но не можем да разберем откъде се е взела тази Луна? Не е ли странно, че можем да планираме пола на човешкия геном, но не можем да кажем как са еволюирали отделните расови групи? Конвенционалните подходи направиха незначителен прогрес за разрешаване на тези тайни. Какво да кажем за пирамидите, Стоунхендж, произхода на древните цивилизации и техните забележителни познания, дори самата Земя и Слънчевата система - разви се цяла издателска индустрия около тези мистерии. Но индустрията е тази, която дълго време отказваше да направи опит в разрешаването и се приюти в мъгляви описания и предположения. Днес е рядкост да се открие някакъв сериозен опит

за изясняване източника на тези тайни; за всеки е удобно да прикачи етикета „не-разрешим" и да приключи случая.

Време е да преосмислим нашите парадигми. Наука и религия, крайъгълните камъни на обществото ни днес, вървят по утъпкан път. Понякога е необходима научна революция. Птоломей - астроном в Александрия през II век, мислел, че Слънцето, Луната и още пет планети се въртят около Земята. Неговата „научна" теория господствала за удивителен период от 1300 години, преди да бъде преобърната от Коперник. Това е трогателен пример за човешката погрешимост.

В следващите 15 глави ще поправа мита за интервенционизма, като приложим най-доброто доказателство само в един том. Това няма да е най-общ аргумент. В противовес на дарвинизма, който се бе съсредоточил върху въпроса „Могло ли е това да се случи?", теорията за интервенционизма е достатъчно напредничава, за да отговори на въпроса „Всъщност случило ли се е?". Ще се занимаем със спецификата на това кой, къде, кога и защо. Пред лицето на противопоставянето, което несъмнено ще възникне, нищо по-малко не е приемливо.

Дали подходът ми е научен? Определенията за „научен" се променят, както вече видяхме, с приспособяемостта против пуристкия аргумент в рамките на дарвинизма. Предпочитам да мисля за тази книга като за „Явяване на интервента пред съда". Моят подход е този на убеждението и акумулирането на доказателство, което е „извън разумно съмнение". Вие сте съдебните заседатели и трябва сами да решите.

Изводи от глава първа

- Всеки мит - от наука, религия или древна традиция - съдържа елемент на историческа истина.

- Библията и Текстовете на пирамидите съдържат доказателства за множество богове от плът и кръв, които използват технологии, сравними с тези на двадесети век.

- Естественият подбор върши работа теоретически, но на практика графикът за времето на поява на *Хомо сапиенс* причинява сериозно неудобство на нашите топ-учени.

- Терминът „богове" се използва в обяснителната част на книгата, за да представи технологично напреднали същества от плът и кръв, които са ни създали „по свой образ и подобие" и поради това физически приличат на нас.

ГЛАВА 2

Еволюционният неуспех - човек

Опасни идеи

През ноември 1859 г. Чарлз Дарвин публикува най-опасната идея - всички живи същества са еволюирали по пътя на естествения подбор.¹ Въпреки че човечеството почти не се споменава в трактовката на Дарвин, изводите бяха неизбежни и доведоха до по-радикална промяна в човешкото самовъзприятие от всичко останало дотогава в историческите паметници. С един удар Дарвин ни препрати от божествено сътворени същества към маймуни, които са еволюирали чрез обективния механизъм на естествения подбор.

Тази идея е била толкова застрашителна за религиозната институция, че през 1925 г. един учител от Тенеси - Джон Скоупс, бил изправен пред съда с обвинение, че преподава Дарвиновата нова „Теория за еволюцията". В този шумял случай тогавашните теолози спечелили забележителна победа. Оттогава дарвинисткото мислене отбелязва огромно разпространение. Има малко съмнение, че днешните еволюционисти, фанатично предвождани от такива шампиони като Ричард Доукинс, сега жънат успехи. Тези учени значително са усъвършенствали теорията на Дарвин и са способни да предложат дори по-достоверно доказателство за процеса на естествения подбор в действие. Използвайки примери от царството на животните, те разобличиха цялостното мнение на Библията за сътворението.

Но прави ли са учените да прилагат еволюцията и към двукракия хуманоид, известен като човек? Самият Чарлз Дарвин бил странно мълчалив по този въпрос,² но неговият съоткривател Алфред Уолас по-охотно изразявал мнението си.³ Уолас неприкрито подозирал интервенция от някакъв вид в твърдението си, че „някаква интелектуална сила е водела или определяла развитието на човека". Стогодишните усилия на науката се провалят в опита си да докажат, че Уолас греша. Антрополози неуспешно се стараят да доставят изкопаеми доказателства от „липсващата брънка" с маймуните и се стигна до нарастващо признаване на сложността на органи като например човешкия мозък. Сякаш науката приключва завършен цикъл до точката, където мнозина чувстват пълен дискомфорт, когато еволюционната теория се прилага към *Хомо сапиенс*.

Точно тук има друга опасна идея. Ако заместим сътворението от Бог на свръхестествено ниво с генетичното развитие на богове от плът и кръв на физическо ниво, могат ли еволюционистите да издържат на един разумен дебат върху чисто научна основа?

Днес четирима от десет американци трудно могат да повярват⁴ че има връзка между хора и маймуни. Защо е така? Сравнете себе си с шимпанзе! Човек е интелигентен, обезкосмен и силно сексуален, същество съвсем различно от уж неговите примитивни роднини. Това може и да е интуитивно наблюдение, но в

Дарвинизмът днес

действителност се подкрепя от научен труд. През 1911 г. антропологът сър Артър Кийт направи списък на анатомичните характеристики, свойствени за всеки от приматите, наричайки ги „родови белези“, които различават всеки вид от останалите. Резултатите му бяха, както следва: горила - 75; шимпанзе 109; орангутан 113; гибон 116, човек 312.⁴ Кийт по този начин показва, че човешкият род е три пъти по-усъвършенстван от всяка друга маймуна.

Как ние съгласуваме изследването на сър Артър Кийт с научното доказателство, което показва 98% генетично сходство между човека и шимпанзето?⁵ Бих искал да обърна това съотношение и да попитам как 2% разлика в ДНК може да повлияе върху учудващите различия между човек и неговите „братовчеди“-примати. В края на краищата едно куче споделя 98% от своите гени с лисицата и в същото време двете животни доста си приличат.

Трябва някак си да обясним как незначителните 2% генетични различия могат да дадат отчет за толкова много „стойностно прибавени“ характеристики при човека - мозъка, говорната способност и секса - малка част от цялото. Още нещо, странен факт е, че Хомо сапиенс притежава само 46 хромозома в сравнение с 48-те у шимпанзето и горилата.⁶ Теорията за естествения подбор бе неспособна да обясни как сливането на два хромозома - основна структурна промяна - все пак се е осъществило.

Правдоподобно ли е, че естественият подбор чрез случаен алгоритмичен процес би могъл да концентрира нашите 2 процента генетични мутации в най-съвършените области? Идеята, честно казано, е доста нелепа. Това е идея, родена от парадигмата, че щом съществуваме и след като шимпанзето е най-близкият ни генетичен роднина, ние сме се развили от един общ прародител на шимпанзето. Липсващата вероятност, която обяснява висококонцентрираната промяна в човешката ДНК, е немислимата идея за генетична интервенция от страна на боговете. Но наистина ли е толкова немислимо? Сигурно така е било преди петдесет години, когато все още не е бил открит генетичният код. Но в края на двадесети век вече е факт, че ние притежаваме генетичното умение да действваме като „богове“ чрез създаването на живот върху друга планета.

В тази глава поставям за обсъждане като доказателство самото човечество. Както някога е казал един мъдрец: „След като ние сме резултат от събития, които търсим, повечето отговори ще бъдат намерени сред самите нас“.⁷ Ще поставим на изпитание твърденията на интервен-тите за древните цивилизации срещу възприетата напоследък теза за непрекъснатата и постепенна еволюция на човечеството. Онова, което ще открием, са липсващите еволюционни брънки, твърде скоростният план-график и накрая биологичните качества, които не пасват на известната еволюционна история върху планетата Земя.

Намерението ми е тази глава в действителност да *подсили* естествената селекция като обща теория. Защото чрез преместване еволюцията на *Хомо сапиенс* към еволюционния дом на самите богове аз ефикасно ще премахна най-голямата дилема на дарвинистите. от тяхната сфера на компетентност.

С цел да хвърля ръкавицата на предизвикателството към еволюционистите, най-основното е да вода битката на тяхната собствена територия. В такъв случай е изключително важно да се вникне в основата на най-съвременното дарвинистко мислене.

Когато за първи път Дарвин изложил на показ теорията за еволюцията чрез естествен подбор, той вероятно въобще не е знаел механизма, по който това е ставало. Почти сто години по-късно през 1953 г. Джеймс Уотсън и Френсис Крик станаха откриватели на този механизъм - ДНК и генетичното наследство. Именно тези двама учени откриха двойноспиралната структура на молекулата на ДНК, химическото вещество, което кодира генетичната информация. Нашите ученици сега разбират, че всяка клетка в тялото съдържа 23 двойки хромозоми, върху които са фиксирани приблизително 100 000 гена, изработващи онова, което е известно като човешки геном. Информацията, съдържаща се в тези гени, понякога е отключена, за да бъде прочетена, а понякога не е, в зависимост от клетката и тъканта (мускули, кости и т. н.), която трябва да бъде произведена. Сега вече ние също сме наясно с правилата на генетичното унас-ледяване, основният принцип на което е, че се прекомбинират половината от гените на майката и половината от гените на бащата.

Как генетиката ни помага да схванем дарвинизма? Вече е ясно, че нашите гени претърпяват случайни мутации, докато преминават през поколенията. Някои от тези мутации ще бъдат погрешни, някои добри. Всг-ка мутация, която дава предимство за оцеляване на съществата, ще бъде дълъг процес в течение на много поколения, разпространена върху цялата популация. Това съвпада с идеята на Дарвин за естествения подбор, една продължителна борба за съществуване, в която онези организми, които най-добре паснат на околната среда, имат най-голям шанс да оцелеят. Чрез оцеляване техните гени най-вероятно, според статистиката, ще бъдат пренесени на повече поколения посредством процеса на половото възпроизводство.

Общо несъответствие с естествения подбор е, че гените директно ще се усъвършенстват в зависимост от тяхната околна среда, причинявайки оптимална приспособяемост на организма. Сега е възприето, че такива адаптации фактически са случайни мутации, които стават за нагаждане към околната среда, и поради това са оцелели. Според Стийв Джоунс „ние сме продукти на еволюцията, един комплект от успешни грешки“.⁸

Колко бърз е процесът на еволюцията? Всички експерти са съгласни с основната идея на Дарвин, че естественият подбор е много бавен и продължителен процес. Както един от днешните велики шампиони на еволюцията Ричард Доукинс го формулира: „Никой не мисли, че еволюцията някога е била достатъчно скокообразна, за да открие изцяло ново фундаментално напречно сечение с един замах“.⁹ Разбира се, експертите мислят, че голям еволюционен скок, известен като макромутация, е напълно невъзможно да бъде успешен, тъй като вероятно ще бъде болезнен за

оцеляването на живите същества, които вече добре са се приспособили към своята околна среда.

По този начин сме оставени на процес на случайно генетично течение и кумулиращите ефекти от генетичните мутации. Дори и тези дребни мутации въпреки това се смятат за изключително болезнени. Дениъл Денет съвместно илюстрира проблема чрез показване на аналогия с игра, в която някой се опитва да усъвършенства едно класическо произведение на литературата, правейки единствено печатарска промяна. Докато множество изменения като пропуснати запетайки или неправилно изречени думи биха имали незначителен ефект, видимите в повечето случаи биха развалили основния текст. Рядко е, но не и невъзможно случайни промени да усъвършенстват текста.¹⁰

Вече са се струпали доста съмнения срещу генетичното усъвършенстване, но трябва да прибавим още един фактор. Една целенасочена мутация би могла да окаже влияние само ако се извърши върху *малка, изолирана група* от населението.¹¹ Това бил случаят на остров Гапагос, където Чарлз Дарвин е извършил голяма част от изследователската си дейност. Навсякъде другаде целенасочените мутации ще бъдат изгубени и унищожени сред голяма група от населението, а учените предполагат, че процесът ще бъде доста по-бавен.

Ако еволюцията на живите същества е процес, който изисква много време, тогава разделянето на едно същество на две различни същества трябва да се разглежда като още по-продължителен процес. Разделянето - което Ричард Доукинс означава с термина „Дългото сбогуване“ - е дефинирано като момента, когато две групи в рамките на една и съща родова общност повече не са способни да се кръстосват. Доукинс сравнява гените на различните същества с реки от гени, които текат в продължение на милиони години.¹² Извор на тези реки е генетичният код, който е идентичен при всички животни, растения и бактерии, които някога са били изучавани.¹³ Тялото на организма умира скоро, но чрез полово размножаване действа като механизъм, който гените могат да използват да пътуват през времето. Онези гени, които се сработват добре с техните партньори гени и най-добре асистиращ при оцеляването на телата, през които преминават, ще надделеят над множество поколения.

Но кое причинява реките или съществата да се делят на два клона? Нека цитираме Ричард Доукинс:

„Подробностите са противоречиви, но никой не се съмнява, че най-важният елемент е случайното географско разделение.“¹⁴ (Следва обяснение.)

Колкото и невероятно да изглежда статистически да се получи ново същество, факт е, че днес има приблизително 30 милиона отделни индивида на Земята и е изчислено, че още 3 милиарда живи твари вероятно са съществували преди и са измрели.¹⁵ Това може да се възприеме само в контекста на историята на катаклизмите върху планетата Земя - гледище, което се възприема все по-широко.¹⁶ Въпреки това днес е невъзможно да се посочи дори един пример за живо същество, което напоследък (в периода на последния половин милион години) да се е усъвършенствало чрез мутация или да се е разделило на две отделни същества.¹⁷

С изключение на вирусите, еволюцията се явява като един неописуемо бавен процес. Дениъл Денет напоследък предположи, че един период от 100 000 години за появата на нов животински вид би бил разглеждан като „внезапен“.¹⁸ В другата крайност е непретенциозната конска въшка, останала очебийно непроменена в продължение на 200 милиона години.¹⁹ Консенсусът е в това, че нормалният обхват на еволюцията е някъде по средата. Известният биолог Томас Хъксли например твърди:

„Огромни промени (в живите същества) се получават в продължение на десетки милиони години, докато наистина съществените (макропромени) стават за сто и повече милиона години.“²⁰

А въпреки това човечеството се е възползвало не от една, а от няколко макромутации в течение само на шест милиона години!

Поради отсъствието на изкопаеми доказателства ние боравим изключително с теоретични въпроси. Въпреки това съвременната наука успя в няколко случая да предложи приемливи обяснения за това как стъпка по стъпка еволюционният процес може да произведе онова, което, изглежда, е перфектен орган или организъм. Най-известният случай е компютърно симулирана еволюция на око от Нилсон и Пелгер. Започвайки с проста фотоклетка, на която бе дадена възможност да претърпи случайни мутации, компютърът на Нилсон и Пелгер генерира приемливо усъвършенстване на пълнокамерно око, чрез което стана плавна възходяща промяна с подобряване при всяка междинна стъпка.²¹

Тази идея за възходяща или нарастваща промяна е централна за съвременното понятие за еволюцията. Ключовата точка е, че за успешното разпространение на мутация сред популация всяка стъпка ще бъде единствено толкова перфектна, колкото е нужно да бъде, за да предостави граница на оцеляване. Ричард Доукинс използва примера с гепардите и антилопите, за да покаже как действа генетичното съперничество; гепардите сякаш са създадени перфектно, за да увеличават смъртта сред антилопите, докато антилопите изглеждат също толкова перфектно планирани, за да се предпазят от смърт от гепардите.²² Резултатът е два животински вида в равновесие, където най-слабите индивиди умират, но и двата вида оцеляват. Този принцип за пърри път бе изложен от Алфред Уолас, който твърдеше, че: „Природата никога не се презапасява с живи същества извън нуждите на всекидневното съществуване.“²³ Положението е същото с дърветата в гъста гора, които в продължение на дълъг период са увеличавали височината си в съперничество за светлината.

И тъй, върнахме се към досадния въпрос за еволюцията на самото човечество. И хвърляме ръкавицата на предизвикателството към Доукинс и Денет в техния собствен академичен двор. Защото в оставащата част от тази глава ще видим удивителни примери за това как нашата еволюция е била доста над изискванията на всекидневното съществуване и в пълно отсъствие на интелектуален съперник. Според съвременните теории за възходящата промяна и естествения подбор много аспекти на Хомо сапиенс са еволюционна невъзможност!

В търсене на липсващата връзка

Според експертите реките от гени на човека и шимпанзето са се разделили от общ предшестваш източник някъде преди 5 до 7 милиона години, докато реката от гени на горилата най-общо се приема, че се е образувала малко по-рано. С цел това обособяване да се състои, три популации от общи предшественици на маймуната (бъдещите горили, шимпанзета и хуманоиди) е трябвало някак си да се разделят географски и после да станат обект на генетично течение, повлияно от различната околна среда. Търсенето на липсващата брънка е търсене на най-ранния хуманоид, изправена, двукрака маймуна, която маха продължително за „сбогом“ на своите четирикраки приятели.

Много учени срещнаха големи трудности при възприемането на идеята, че нашите най-близки роднини са шимпанзетата, които в културно отношение са толкова различни от нас. Въпреки това скорошни изследвания показаха, че един определен вид шимпанзета-пигмеи, известни като „бонобос“, са с удивително сходен на човешкия характер.²⁵ За разлика от останалите маймуни бонобосите често се съвкупляват лице с лице, а както се говори, в сравнение с техния сексуален живот Содом и

Гомор приличали на следобедно парти в дома на викария! Смята се, че бонобосите и шимпанзетата са се пръкнали преди 3 милиона години и изглежда е възможно нашият общ предшественик с маймуните да е имал поведение повече като на бонобос, отколкото на шимпанзе.

Сега ще се опитам накратко да обобща какво е известно за човешката еволюция.

Търсенето на липсващата брънка преобърна известен брой изкопаеми съперници, датиращи отпреди около 4 милиона години, но картината остана твърде недовършена и размерът на мострата е твърде малък, за да се направят някакви статистически валидни заключения. Съществуват все пак трима съперници за наградата на пръв напълно двукрак хуманоид, всички те открити в източноафриканската долина Рифт, която се простира през Етиопия, Кения и Танзания.

Първият участник, открит в провинция Афар в Етиопия през 1974 г., се нарича Люси, въпреки че по-научното ѝ наименование е *Австралопитекус афаренсис*.²⁶ Счита се, че Люси е живяла преди около 3,6 - 3,2 милиона години. За жалост от скелета ѝ бяха останали само 40 процента и в резултат на това се получиха противоречия по отношение на нейната двуногост и дали всъщност „тя“ не е била „той“!

Вторият кандидат за приза е *Австралопитекус рамидус* - едно шимпанзе-пигмей на 4,4 милиона години, открито при Арамис в Етиопия от професор Тимоти Уайт през 1994 г. Независимо от запазения 70 процента скелет, отново не бе възможно да се докаже категорично дали съществото е имало два или четири крака.²⁷

Третият участник в надпреварата, датиран отпреди 4,1 - 3,9 милиона години, е *Австралопитекус анаменсис*, открит при езерото Туркана в Кения от д-р Мийв Лийкей през август 1995 г. Голяма бедрена кост от Анаменсис бе използвана да подкрепи твърдението, че съществото е ходело на два крака.

Доказателството за нашите най-стари предци бе объркващо, защото те сякаш не са били твърде близко свързани едно с друго. *Анаменсис* например сякаш няма връзка с *Рамидус*. Необяснимата липса на изкопаеми доказателства за предшествашите 10 милиона години направи невъзможно доказването на точната дата на отделяне на тези ранни хуманоиди от четирикраките маймуни. Важно е също да се подчертае, че много от тези открития притежават скули повече като на шимпанзета, отколкото като на хора. Те може и да са първите маймуни, които са ходели, но както и преди 4 милиона години ние сме твърде далеч от нещо, което поне отчасти да прилича на човек.

Придвижвайки се напред във времето, откриваме доказателство за няколко типа ранен човек, които са също толкова объркващи. Притежаваме 1,8 милиона годишния, съответно наименован *Робустус*, 2,5 милиона годишния с по-лека конструкция *Африканус* и между 1,5 до 2 милиона годишния *Адванст* (Напреднал) австралопитекус. Последният, както се предполага от името, е повече човекоподобен от останалите и понякога се описва като „близо до човек“, или Хомо хабилис („ловък човек“). Най-общоприето е, че Хомо хабилис е бил първото човекоподобно същество, което е можело ефективно да ходи и е използвало много първобитни каменни оръдия на труда. Изкопаемото доказателство не разкрива дали на този етап е била развита рудиментарна говорна способност.

Преди около 1,5 милиона години *Хомо еректус* се появил на сцената. Този хуманоид притежавал значително по-голяма мозъчна кутия (краниум) от предшествениците си и е започнал да създава и използва по-изискани каменни инструменти. Широко разпространени изкопаеми останки показват, че групите на Хомо еректус напускат Африка и се разпръсват из Китай, Австралия и Европа преди около 1 000 000 - 700 000 години, но по неизвестни причини напълно изчезват преди около 300 000 - 200 000. Съществува малко съмнение по пътя на елиминирането, че това е порядъкът, по който се е разклонил *Хомо сапиенс*.

Липсващата брънка все пак остава една мистерия. През 1995 г. „Сънди таймс“ обобщава еволюционното доказателство, както следва:

„Самите учени са объркани. Серия открития напоследък ги принудиха да разкъсат опростените диаграми, върху които те бяха свикнали жизнерадостно да нанасят връзки... класическото родово дърво, разклоняващо произхода на човек от маймуната, познато ни от училище, даде път на теорията за генетичните острови. Построяването на мостове между тях е предположение за всеки.“²⁸

Колкото до различните съперници, предполагаеми предшественици на човека, „Сънди таймс“ твърди:

„Родствените връзки помежду им остават обвити в мистерия и никои с достатъчна сигурност не е посочил нито един от тях като първия хуманоид, от който се е пръкнал Хомо сапиенс.“

Надпреварата да се открие липсващата брънка продължава. Съперничещи си антрополози потрошиха милиони долари, за да спонсорират търсенията си. С такива камари капиталовложения несъмнено ще бъде обявен някакъв страхотен пробив. А дотогава ние трябва да съхраним чувството си за перспектива. Както отбеляза един коментатор, няма гаранция, че някое от тези открити изкопаеми всъщност е оставило някакви наследници.²⁹ Доказателството е толкова разпиляно, че още няколко сензационни открития все още държат учените хванати като удавник за сламка. Човешката еволюционна история ще остане забулена в мистерия. Само едно нещо е ясно: изкопаемите останки обхващат периода отпреди 6 милиона до 1 милион години и доказват, че колелата на еволюцията се въртят много, много бавно наистина.

Чудото на човека

Защо *Хомо сапиенс* е развил интелект и самопознание, докато неговите маймунски братовчеди са прекарвали последните 6 милиона години в еволюционна стагнация? Защо няма и друго същество в света на животните, което да е развило напредничаво ниво на интелект?

Обичайният отговор е, че ние сме се изправили, затова сме освободили двете си ръце и сме започнали да използваме оръдия на труда. Това постижение ускорило нашето обучение чрез системата на „обратна връзка“, която стимулирала усъвършенстването на мозъка.

Последните научни изследвания наистина потвърждават, че електрохимическите процеси в мозъка могат понякога да стимулират растежа на дендритите (нервни разклонения), миниатюрните сигнални рецептори, които се свързват с невроните (нервните клетки). Опити с плъхове в клетка показаха по-голяма мозъчна маса, развиваща се, когато клетката е пълна с играчки, отколкото когато е празна.³⁰

Но дали този отговор е толкова прост? Кенгуруто например е изключително ловко и би могло да използва инструменти, но никога не го е правило, докато царството на животните е пълно със същества, които наистина използват оръдия на труда, но никога не са придобили интелект. Ето и някои примери. Египетската птица гриф хвърля камъни по щраусовите яйца, за да разчупи твърдата им черупка. Пеещият кълвач от островите Галапагос използва клончета или шипове от кактус по пет различни начина, за да разрови насекомите, впити в дървесината на изгнили дървета. Морската видра по тихоокеанското крайбрежие на Северна Америка използва камък като чук, за да изрови любимата си храна - краба, а друг камък като наковалня, за да смачка отворения краб.³¹

Има примери и за употреба на прости инструменти, но няма знак, че това води донякъде. Най-близките ни роднини - шимпанзетата, също правят и използват прости оръдия на труда,³² но в действителност можете ли да

забележите някаква еволюция до нашето интелектуално ниво? Защо ние сме станали разумни, докато шимпанзетата не са?

Могло ли е нашето изправено положение да причини такава промяна? Най-общо антрополозите се съгласяват, че една група маймуни може би са напуснали своите братовчеди, населяващи горите, и са отишли в откритата савана вероятно поради климатична промяна. Там директната горещина от Слънцето е подпомогнала генетични мутации, които са предложили по-добра възможност на тези маймуни да се изправят и да предпазят мозъка си от по-високата температура на нивото на земята.³³ Незащитеността на тези нови хуманоиди в откритата савана може би тогава е довела до създаване на благоприятни условия за случайни мутации в мозъка, които са увеличили шансовете за скрито оцеляване.

Новата изправена стойка може да е довела до физически промени в еволюцията на мозъка. Защитници на тази теория за „черепно излъчване“ като професор

Дийн фолк твърдят, че тези останки от изкопаеми показват уголемена задтильчна маргинална синусна система и в добавка мънички отвори в скулите и входа на мозъка.³⁴ Счита се, че тези промени може би по някакъв начин са ускорили еволюцията на интелекта.

Но тези изменения не биха могли да се случат от вчера за днес. Неприемливо е, че група маймуни изведнъж са се превърнали в напълно двуноги по простата причина, че за да направят това, те са станали по-малко подвижни и по-уязвими от предците си. Един шегаджия предположи: „Ако поставите гладен лъв, човек, шимпанзе, бабуин и куче в голяма клетка, очевидно човекът ще бъде изяден пръв!“³⁵

Какво ни разказват обясненията на изкопаемите за нашата способност за еволюиране на мозъка? За съжаление те са толкова разпръснати, че ни казват само половината истина. Общоприето е, че по-големият череп предполага по-голям капацитет на мозъчната кутия и оттам по-голям и по-добър мозък. Това може най-общо да е вярно, но размерът не е всичко. Все пак сравнете интелекта на слон с неговия 11-либров мозък* с нашия собствен 3-либров мозък. Размерът сам по себе си изпуска момента, че усъвършенствания могат да се получат и от по-добра електрическа инсталация. Подходяща аналогия е компютърът, на който бе предоставена изключително усъвършенствана функционалност от далеч по-добър софтуеър. За съжаление нашият софтуеър е мозъчната тъкан, а тя не се среща на всяка крачка, за да може да бъде изследвана от палеоантрополозите!

Какво очакваме да видим от еволюцията на капацитета на мозъчната кутия? Според еволюционистите развитието на нашия мозък вероятно би трябвало да е включвало възходяща промяна, това е усъвършенстване посредством изключително голям брой много мънички стъпки. Естественият подбор вероятно е благоприятствал само тези гени, които са довеждали до усъвършенстване на пропускателната способност на нервната система, което е способствало полезен бряг за оцеляване. Бихме ли могли в такъв случай да разглеждаме нарастващите промени в *размера и ефективността*, протичащи едновременно, или пък - дали би се увеличила първо ефективността, докато се стигне до капацитетни ограничения? Последното би могло да изглежда логично, но естественият подбор

включва случайни генетични мутации и не винаги достига своите граници по най-прекия път. Независимо от избрания път ние бихме очаквали твърде слабо нарастване в размера на мозъка и оттам в обема на черепа.

Сега нека си припомним получените при разкопки доказателства за обема на черепа. Данните варират значително и трябва да бъдат тълкувани грижливо (тъй като размерите на мострите са ограничени), но следващото е суров материал. Ранният хуманоид *Афаренсис* притежава около 500 куб. см, а *Хабилис австралопитекус* вече има около 700 куб. см. Тъй

1 либра = 0,459 кг. (Бел. прев.) като съвсем не е сигурно, че единият е еволюирал от другия, тези числа дават възможност да се види еволюционният ефект в продължение на повече от два милиона години в новата обкръжаваща среда на хуманоида.

Като се движим напред във времето към 1,5 милиона години, откриваме впевапен скок в обема на черепа на *Хомо еректус* до около 900 -1000 куб. см. Ако предположим, както правят повечето антрополози, че това е придружено от нарастване на интелекта, това най-малко вероятно би било макромутация. От друга страна, бихме могли да обясним тази аномалия, като разгледаме *Еректус* като отделно същество, чиито прадеди досега все още не са открити поради оскъдните останки, намерени при разкопки.

Накрая след оцеляване в продължение на 1,2 до 1,3 милиона години, без никакви видими промени, и след като е успял да се разпространи от Африка до Китай, Австразия и Европа, с хуманоида *Хомо еректус* се е случило нещо изключително. Вероятно във връзка с климатични промени популацията му започнала да намалява, докато накрая напълно отрял. И все пак, докато голямата част от *Хомо еректус* измирала, една групичка успяла да се промени в *Хомо сапиенс* с огромно нарастване обема на черепа от 950 на 1450 куб. см. Широко разпространено е разбирането, че ние сме наследници на *Хомо еректус* (още кой се е намирал там, за да може да се пръкне), но внезапната промяна отрича всички познати закони на еволюцията!

Ето защо човешката еволюция прилича на пясъчен часовник със стесняваща се популация на *Хомо еректус*, водеща вероятно до един мутант, чиито усъвършенствани гени се появяват в една нова ера на безпрецедентен прогрес. Трансформацията от провал към успех е невероятна. Докато дарвинистите могат и да открият потребната им малка изолирана популация, този факт все пак напъга въображението да повярва, че нашият предшественик е „Кларк Кент Супер Еректус“, който внезапно взел, че увеличил мозъка си с цели 50 процента!

По мое мнение палеонтолозите концентрират търсенето на липсващата брънка в погрешен период от време. Постоянно четем за търсене на нашия най-стар прародител от маймунски произход, но по-интригуваща е липсващата брънка „Супер Еректус“.

През 1954 г. се е смятало, че хуманоидът, водещ към човешката раса, се е пръкнал от маймуните преди около 30 милиона години и че сме еволюирали възходящо към настоящия си вид.³⁶ Този преход оставя безпристрастен белег за това колко продължителен период е обхванала еволюцията. Проследявайки откритието, че отделянето се е случило само преди 6 милиона години, еволюционистите бяха принудени да приемат по-бърз обхват на еволюцията, за да обяснят нашето съществуване.

Другото неубедително откритие след 1954 г. е шокиращо бавният еволюционен прогрес, извършен от *Хомо еректус* и неговите предшественици до преди 200 000 години. По този начин еволюционната диаграма се промени от прекрасна права линия в експлозия за една нощ (фиг. 5).

Антрополози постоянно правеха опити да покажат възходяща еволюция от *Хомо еректус* до *Хомо сапиенс*, макар и със стръмни възходящи стъпала. Все пак опитите им да принудят данните да съвпаднат с техните предположения бяха непрекъснато разобличавани от нови данни.

фиг. 5: Еволюция на *Хомо сапиенс*

Например първоначално се считаше, че анатомично съвременният *Хомо сапиенс* (Кроманьонът)³⁷ се е появил само преди 35 000 години и по този начин се е разклонил от неандертапеца, който е изчезнал по същото време.³⁸ Точно тогава, както изглежда, се е случило едно от най-драматичните събития в човешката история. Кроманьонът внезапно се появил в Европа, като строил колиби, организирил се в родове, носел кожи за облекло и конструирал специални инструменти и оръжия, като използвал дърво и кости. Тъкмо към тази

Против всякакви съмнения

фаза от развитието на Хомо сапиенс ние приписваме удивителното пещерно изкуство като това в Ласко, Франция, датиращо отпреди 27 000 години.³⁹

Но сега се приема, че независимо от разликите в поведението, европейският Кроманьон не се е отличавал по анатомията си от Хомо сапиенс, открит в Средния изток отпреди 100 000 години. И двамата биха били видимо неразличими от днешното население, ако можеха да бъдат облечени в съвременни дрехи. Явно е също, че *Хомо сапиенс* не се е разклонил от неандертапеца, както по-рано се приемаше. Няколко разкрития в Израел напоследък извън всякакво съмнение потвърдиха, че *Хомо сапиенс* е съществувал съвместно с неандертапеца в периода отпреди 100-90 000 години.⁴⁰

В такъв случай каква е нашата връзка с неандертапеца? Вече сме привикнали да виждаме художествени изображения, основани на известните му качества - недодялани крайници и груби черти, но всичко останало, като например обилното телесно окосмяване, е чисто предположение, предназначено да ни даде представа за еволюционната цялост. Последни разкрития доведоха до съществена преоценка на неандерта-леца. В частност в пещерата Кебара - планината Кармел в Израел, бяха намерени при разкопки останките на неандерталец от преди 60 хил. години, с непокътната подезична кост, фактически идентична с нашата днешна подезична кост.⁴¹ Тъй като тази кост прави човешкия говор възможен, учените бяха принудени да заключат, че неандерталецът е имал способността да говори. А много от учените разглеждат говора като ключ към най-големия човешки скок в развитието напред.

Понастоящем много антрополози признават, че неандерталецът е напълно завършен *Хомо сапиенс*, който дълго време е бил равностоен в поведението си на други *Хомо сапиенс*. Твърде възможно е неандерталецът да е бил толкова човекоподобен и разумен, колкото сме ние днес. Предположено бе, че огромните му и груби лицеви черти може просто да са генетичен безпорядък, подобен на този при агромегалията. Такива грешки бързо се разпространяват сред малки изолирани групи от хора, дължащи се на ефекта от кръвосмешение.⁴²

В резултат на заключителното датироване на съвременните останки от неандерталци и *Хомо сапиенс* се появи нова теория, предполагаща, че и двамата са разклонения от един по-ранен „архаичен“ *Хомо сапиенс*. Бяха намерени останките на няколко т. нар. архаични същества, които комбинират различни страни от примитивния Еректус и съвременна човешка анатомия. В популярната преса най-общо се цитира, че тези архаични същества са се появили някъде преди около 300 000 години, но отново това си е чисто предположение, основано на малък брой мостри, предразсъдъци и хипотези. Какви са истинските факти?

През 1989 г. бе проведен семинар на тема „Корените на приспособи-мостта на съвременния човек“, който обсъди специфично архаично-съв-ременния свързващ материал. Обобщавайки резултатите от дискусиата, Ерик Тринкхаус докладва, че:

„Ключовият момент от споразумението по време на семинара бе, че някога по време на най-късния Плейстоцен (последните 1 милион години) за един *относително кратък период* на преход е станала трансформация от архаичния към съвременния човек - преобразяване, изразяващо се едновременно и в културата, и в биологията... трансформацията от архаичния към съвременния човек, свидетелстваща не само за реорганизацията на мозъка и тялото и промяна в каменоделството от проста целесъобразна технология към сложно и елегантно занаятчийство, но също и първата поява на истинско изкуство и символизъм и разцъфтяването на формални системи от езици.“⁴³ (Следва обяснение.)

Ерик Тринкхаус твърди, че най-важната точка на семинара била разликата между най-последния архаичен човек и най-ранните съвременни хора, но за времето на трансформацията той можа да каже само следното:

„...нашият контрол върху точната хронология е неадекватен за периодите преди ограничените предели на датироването с радиоактивен въглерод (35 000 г. пр. н.) и оттам назад през по-голямата част от Средния плейстоцен.“

Следващ семинар през 1992 г. също насочи вниманието си към въпроса за прехода от архаичния към съвременния човек.⁴⁴ Един от представените доклади включва следния коментар:

„Периодът на преход е извън обхвата на датироването с въглерод 14 и затова бе необходимо да се използва случаят за пренасочване към нови технологии за датироване.“⁴⁵

Разнообразните доклади, прочетени на семинара, бяха публикувани от Ейткен, Стрингър и Меларс през 1993 г. и бяха съсредоточени особено към усъвършенстване технологичните методи за датироване. Съобщено бе за забележителен напредък в целесъобразен обхват от нови технологии за датироване - урановите серии за датироване, луминесцентното (термично или оптично) и резонанса на електронния спин (ЕСР) - но всеки от тях страдеше от различни ограничения при различни обстоятелства. Въпреки това бяха представени много достоверни датирования, основани на тези методи (вместо на радиоактивния въглерод 14). Забележително е съобщението, че всички останки, намерени при разкопки на архаичен човек, са били неправилно датирани и не са могли да се потвърдят чрез никой от новите методи.⁴⁶

Колкото до съвременниците, най-ранното категорично и надеждно датироване се цитира като 120-110 000 г. пр. н. в Куафцех, Израел. Нито една от останалите дати, публикувани от група високоуважавани учени, не е по-ранна от 200 000 г. пр. н. Датата на появяване на съвременния човек може само да се предполага в рамките на широк времеви обхват от 500 - 200 000 преди настоящето.

Това е истинското положение на научното познание по въпроса. Няма доказателство, че архаичният *Хомо сапиенс* е съществувал преди 300 000 години, нито пък че неандерталецът датира отпреди 230 000 години.⁴⁷ Фактът е, че изведнъж се появяват останки от *Хомо сапиенс* от последните 200 000 години, без да има ясно обяснение за техния произход. В „Атлас на древната археология“ положението се обобщава както следва:

„Съвременната история на *Хомо сапиенс (сапиенс)* остава неблагоприятно неясна... толкова малко наистина знаем за подхода към една от повратните точки на глобалната ни история.“⁴⁸

Междувременно Роджър Люин твърди през 1984 г.:

„Произходът на напълно съвременните хора, обозначени с името на подвида *Хомо сапиенс (сапиенс)*, си остава една от най-големите загадки за палеонтологията.“⁴⁹

Появата на *Хомо сапиенс* е повече от трудна мозайка - статистически е близо до невъзможната! След милиони години на незначителен прогрес с каменните оръдия на труда *Хомо сапиенс* внезапно се появява преди 200 000 години с 50 процента по-голям обем на черепа, заедно със способността да говори и напълно съвременна анатомия. По неизяснени причини той и тогава продължава да живурка примитивно, използвайки каменни инструменти през следващите 160 000 години. И внезапно преди 40 000 години той сякаш преминава един преход към съвременно поведение. Излизайки се на север, той се разпростира върху по-голямата част от земното кълбо преди 13 000 г. След още 1000 години открива земеделието, а 6000 години по-късно изгражда велики цивилизации с напреднало астрономично познание (виж гл. 5 и 6), а ето ни и нас след още 6000 години да изследваме дълбините на Слънчевата система!

Горният сценарий изглежда изключително невероятен и открито противоречи на цялостното разбиране на еволюционната теория като бавен и постепен процес. Здравият разум би предположил поне още един милион години за *Хомо сапиенс*, за да се развие от каменни оръдия до използване на други материали, и вероятно още сто милиона години, за да борави с математика, инженерство и астрономия.

Глабоблъсканица за Дарвин

По-рано вече посочих, че размерът не е всичко, що се отнася до мозъка. Независимо от това размерът е явно едно предимство в комбинация с високо ниво на оперативна ефективност. Едно четирилитрово „BMW“ винаги ще изпревари едно двулитрово „BMW“, независимо че последното е по-късно поколение, с по-високотехнологичен дизайн. В този раздел ще видим, че *Хомо сапиенс* е притежавал най-доброто и от двата свята - относително голям мозък и високоефективен дизайн.

През последните 10 години учени използваха нови технологии за създаване на образ (като позитронно-емисионната томография), за да открият за човешкия мозък повече откогато и да било преди. Пълният обхват на сложността на милиардите му клетки ставаше все по-очевиден. В допълнение на физиологичната сложност на мозъка, неговите изяви не познават граници - математика и изкуство, абстрактно мислене и концептуалност, и над всичко - морално съзнание и самопознание. Докато голяма част от тайните на човешкия

мозък остават забулени в мистерия, достатъчно все пак бе разбудено, така че „Нешънъл джиографик“ да го опише смело като „най-сложния обект“, познат във вселената“.⁵⁰

Еволюционистите разглеждат мозъка като нищо повече или по-малко от комплект алгоритми, но и те са принудени да се съгласят, че той е толкова сложен и уникален, та няма шанс да бъде преобърнато инженерството на еволюционния процес, който го е създал. По тези причини има тенденция за водеща роля на *философите* в сферата на формулиране на теории за еволюцията на мозъка.

Теолозите също имаха своя ден за ликуване с откритието, че човешкият мозък е толкова сложен и перфектен орган. Все пак, оставяйки настрана ирационалните аргументи за неговото божествено сътворение, как бихме могли да оборим теорията за възходящата еволюция? Нали все пак не можем да накараме онези ранни хуманоиди да се подложат на 1.0. тест - коефициент за интелигентност. Не можем и да отсъждаме какъв е интелектът им, основавайки се просто на поведението им, защото е твърде вероятно да притежаваш напреднало интелектуално ниво, без да придобиеш материалната култура, която днес познаваме като цивилизация. За щастие можем да разчитаме на силна доза кабинетна логика, подход, който понякога се използва от самия високоуважаван Ричард Доукинс. При раждането човешкият мозък представлява една четвърт от размера на възрастния човек. Необходимостта от голям череп, за да подслони напълно израсналия възрастен мозък, е причина бебетата да имат изключително големи глави (по отношение на останалите примати). Преминаването на бебешката глава през родилния канал по тази причина е главният проблем на раждането и причинява остра болка на майката.

За много биолози, гинеколози и анатоми е загадка защо жените не са развили по-голям родилен канал. Отговорът е прост - инженерство. Такава промяна би изисквала радикално препроектиране на скелетната структура, една невъзможност в рамките на ограниченото тяло, което е конструирано за ходене на два крака.⁵¹ Ето защо родилният канал е ограничителният фактор за обема на човешкия череп.

Ако пренастроим съзнанието си назад във времето - преди некол-костотин хиляди години, когато не са съществували болници и акушерки, не е трудно да си представим, че огромен брой деца са били мъртвородени или майките им умират при раждането. Затова изглежда крайно съмнително, че естественият подбор би облагодетелствал един ген за голям размер на мозъка, с неговите потенциално болезнени последствия едновременно за майката и детето. Казано простичко, такъв ген не би се разпространил успешно.

Изглежда много по-достоверно, че естественият подбор би деселек-тирап големия мозък и би оказал задържащо въздействие, вместо да работи върху една по-добре работеща мрежа на нервната система, или алтернативно - способ да преобърне нарастването на черепа от пред-родствен към следродилен. Фактът, че не го е сторил, и фактът, че системата на нервните връзки на мозъка също сякаш е високоефективна по конструкция, силно подчертава две основни еволюционни изисквания. Първото - неописуемо дълъг период, и второто -

пресираща нужда за развитие на оптималния му потенциал. Нито едно от тези две изисквания не са удовлетворени от установените еволюционни обстоятелства.

Съвременните еволюционисти са съгласни, че естественият подбор би поместил само толкова от новите и по-добри физически тенденции, колкото са нужни за оцеляването. Гепардът и антилопата, които вече споменах, са типичен пример за света на Ричард Доукинс, където прогресът идва от конструктивното напрежение между отделните индивиди -един критичен баланс между оцеляване и измиране. Според този сценарий гените, които изработват добри мозъци, са облагодетелствани от естествения подбор само защото те са критични за оцеляването.

Ричард Доукинс илюстрира гледната си точка с една история за това как автомобилният магнат Хенри Форд инструктирал персонала си да направи анкета на складовете за отпадъци и да се разбере кои от материалите на „Модел Т“ не се износват. В резултат полуоските били преконструирани към по-нисък стандарт. Според Доукинс същият принцип се прилага при еволюцията чрез естествен подбор. Струва си да проучим изцяло Доукинс, защото ще обърнем този аргумент срещу самия него:

„Възможно е някой компонент на едно животно да бъде твърде добър за него, а ние би трябвало да очакваме, че естественият подбор би поощрил снижаване качеството до, но не извън, точката на баланса с качествата на другите компоненти на тялото.“⁵²

Тук вече еволюцията проскързва. Колкото и ефективен да е мозъкът, средноинтелигентното човешко същество не го използва дори близо до пълния му капацитет. Как би могъл Доукинс да обясни такова масивно *свърхинженерство* на човешкия мозък? Какви полезни умения за оцеляване са предоставили на нашите предшественици-ловци музиката и математиката?

Еволюционистите биха спорили, че алгоритмите на мозъка не са еволюирали за музика и математика, но са станали подходящи благодарение развитието за други цели. Все пак никой не може да предположи какви ли биха могли да са тези други цели, които доведоха до толкова високо развита умствена способност. Партньорът на Чарлз Дарвин -Алфред Уолас, ясно признава противоречието, когато пише:

„Един инструмент (човешкият мозък) е бил усъвършенстван, преди да има такива нужди от страна на притежателя му.“

Ако се върнем един милион години назад към времето, когато човек се е борел за своето оцеляване, как може Ричард Доукинс да обясни по какъв начин еволюцията е благоприятствала несъществените способности в изкуство, музика и математика? Защо мозъкът, който би трябвало най-малкото отчасти вече да е еволюирал, не се е възползвал от никакъв тип полезни за оцеляването умения като засиленото обоняние, инфрачервената визия, подобрения слух и т. н.? Предполага се, че теорията за еволюцията трябва да обяснява *Всичко*, но очевидно тя не обяснява човешкия мозък. Именно по тази причина някои

висококвалифицирани съвременни учени започнаха да търсят нов механизъм на естествения подбор.⁵³ Първ откри дебата Алфред Уолас, огласявайки съмнението си, че друг фактор, „някакъв непознат духовен елемент“ е бил необходим за обяснението на необичайните артистични и научни способности на човека.

Последният пирон в ковчега на еволюционистите е следният: къде е състезателят, причинил еволюцията на мозъка на *Хомо сапиенс* до толкова екстремално ниво на размер и сложност? Кой съперник накара интелектуалната способност да бъде толкова съществено развита заради оцеляването? Кого се мъчим да направим глупак?

Могло ли е съперничеството между отделните видове да бъде обяснение? В днешно време най-забележителните постижения, космическите полети и атомните оръжия например, се получиха в резултат на надпреварата между суперсилите. Дали примитивните хора са се разделили в надпреварващи се, съперничещи си групи? Могъл ли е неандерталецът да представлява съперническа опасност за своя приятел *Хомо сапиенс*? Тъкмо обратното, събитията доказват, че неандерталецът и кроманьоне-цът са си съжителствали мирно и тихо. Разкрития в пещерата Сен Се-зар, Франция, показват, че те са живели в продължение на хилядолетия в непосредствена близост, без да водят битки. Нещо повече, ранните хуманоиди продължили да използват простички каменни оръдия в продължение на милиони години, та чак допреди 200 000 години. Няма следа, че е настъпило нарастване в употребата на оръдия, причинено от конфликт между различните видове. В отсъствието на интелектуален съперник, съвпадащо с този период от време, еволюционният сценарий за човешкия мозък остава напълно немислим.

Езикови бариери

Много учени смятат, че езикът е ключът към големия скок напред на човечеството, тъй като той по уникален начин ни дава възможност да общуваме и предаваме идеи и опитност от едно поколение към следващото.⁵⁴ Съвсем доскоро този скок напред бе свързан с промени в поведението, които са залели Европа преди около 40 000 години. Но през 1983 г. дойде шокиращото разкритие на подезичната кост на неандерталец отпреди 60 хил. години, споменат по-рано, което доказва, че той е можел да говори.

Произходът на човешката говорна способност остава противоречив проблем и повдига повече въпроси, отколкото отговори. Дениъл Денет обобщава състоянието на обсъжданост:

...труд от невроанатоми и психолози показва, че нашият мозък притежава характеристики, липсващи в мозъка на нашите най-близки роднини, характеристики, които бяха играли съществена роля при възприемане и възпроизвеждане на езика. Съществува огромно разделение на мнението за това кога през последните 6 милиона години или приблизително толкова нашият език е придобил тези черти, в какъв ред и защо.“⁵⁵

Повечето учени днес вярват, че Хомо сапиенс са притежавали говор още от мига на появата си. Изследвания на човешка митохондриална ДНК (мтДНК) твърдят, че понеже говорът е широко разпространен днес, вероятно той се е развил от генетична мутация в „митохондрия-алната Ева“ (мтДНК Ева) преди 200 000 години (виж гл. 11).

Пионерският труд на Ноам Чомски показва, че новородените бебета генетично унаследяват вродена и високоразвита езикова структура. Според наскоро усъвършенстваната и всеобщо потвърдена теория на Чомски за универсална граматика, детето е способно подсъзнателно да превключва няколко електрически ключета, с цел да схване и говори езика на родителите си, независимо в кой край на света е родено. Силно показателно е, че Чомски, водещият световен експерт в науката лингвистика, не може да разбере как човешката система за придобиване на говор е *могла да еволюира по пътя на естествения подбор*.™

Един от най-изтъкнатите еволюционисти, Стивън Джей Гоулд, признава трудностите при еволюцията на езика, допускайки сполучливо, че това е измама или случайно развитие:

„Универсалностите на езика са толкова различни от всичко друго в природата и така причудливи по своите структури, че произходът като *странично последиствие* от увеличението на мозъка преди всичко, отколкото като прост напредък в писукането и жестикулирането на предците, изглежда показателен.“⁵⁷ (Следва ударение.)

Защо човек се е сдобил с толкова изисканата способност да говори? Според Дарвиновата теория само няколко простички гъргорения щяха да са напълно достатъчни за ежедневното съществуване, а ето ни нас с повече от 26 азбучни звука и среден речник от 25 000 думи.

Нещо повече, говорната способност не е била толкова простичка или очевидна цел на естествения подбор. Човешката способност за говор се е отразила едновременно на формата и структурата на устата и гърлото, както и на мозъка. При възрастните хора ларинксът (гласовата кутия) е разположена доста по-ниско, отколкото при останалите млеко-питаещи, а небцето (висящата част от хрущяла над корена на езика) не е способна да достигне горната част на покрива на устата. Ето защо не можем да дишаме и гълтаме едновременно и сме уникално подложени на риск от задавяне!⁵⁸ Тази единствена по рода си комбинация от характерни черти може да има само една цел - да направи възможен човешкия говор. Във всеки друг смисъл това е еволюционен недостатък. Отделно от риска от задавяне то е причина нашите зъби да са прекалено съгъстени, така че преди откриването на антибиотиците подложените на инфекции кътници често са се оказвали съдбоносни. Колкото е трудно да се преобърне инженерството в усъвършенстване на мозъка и неговата придобита говорна способност, толкова трудно е да се промени техниката за развитие на говорната способност.

Още веднъж се връщаме към тайната на човешкия мозък. От нас се очаква да повярваме, че в продължение на някакви си 6 милиона години естественият

подбор е довел до нарастването на нашия мозък до физическите граници на родилния канал. О, да, съвсем еволюционно темпо! А в същото време мозъкът е придобил неопишимо ефикасен дизайн със способности, които са светлинни години далеч от нашите нужди за всекидневно съществуване. Както е казал Артур Кьостлер:

„Кората на мозъка на хуманоидите е еволюирала през последния половин милион години... с експлозивна скорост, което, доколкото сме осведомени, е безпрецедентен случай.“⁵⁹

А ето и най-голямата мистерия. Не се предполага, че сме станали интелигентни само за една нощ, а се приема, че еволюцията е твърде бавен процес. Затова, ако се върнем един или два милиона години назад, бихме открили полуинтелигентно същество, използващо новопридо-битите си способности да прави опити в примитивно писане, наченки на изкуство и просто умножение. Но там няма нищо. Без изключение всяко доказателство показва, че човек е продължавал да използва най-прости каменни оръдия в продължение на 6 милиона години, независимо от нарастващия обем на мозъка му. Това е твърде странно и противоречиво. Ние заслужаваме по-добро обяснение.

Сексуална революция

Бих искал да завърша историческия преглед на човека - едно еволюционно недоразумение, като се насоча към още няколко мистерии и хронологични нелепости.

Най-напред съществува загадката на липсващата окосменост. Някои антрополози твърдят, че си оставаме покрити с нежни косми, но това твърдение изцяло не обхваща същността на въпроса. В подробното си изследване „Голата маймуна“ Дезмънд Морис хвърля светлина върху тази странна аномалия:

„Функционално ние сме абсолютно голи, а кожата ни е напълно изложена към външния свят. Това състояние на нещата все още се нуждае от обяснение, независимо колко нежни косъмчета можем да преброим под увеличителна лупа.“⁶⁰

Дезмънд Морис противопоставя *Хомо сапиенс* на други 4237 бозайника, огромната част от които са напълно или частично окосмени. Единствените неокосмени същества са живеещите под земята (по този начин телесната им температура се запазва и без козина), водните животни (възползващи се от аеродинамичната си форма) и бронирани живи твари, като например броненосеца (където козината би била свръхизлишна). Коментарът на Морис е:

„Голата маймуна (човек) е напълно самотна, белязана от своята голота, сред хилядите окосмени, мъхнати или пухкави земни бозайници... ако е трябвало козината да отпадне, тогава е ясно, че трябва да е имало сериозна причина за нейното премахване.“⁶¹

Дарвинистите са принудени и днес да дадат задоволителен отговор, как и защо човек е загубил окосмяването си. Предложени бяха множество въображаеми теории, но все пак никой не можа да представи задоволително обяснение. Един извод, който вероятно трябва да бъде предложен, основан на принципа на възходящата промяна, е, че човек е прекарал дълго време еволюирайки едновременно или във вода,⁶² или в твърде гореща среда.

Друга уникална отличителна черта на човечеството може да ни предостави решение за загубата на телесното окосмяване. Характеристиката е сексуалността. Въпросът бе покрит със сочен детайл от Дезмънд Морис, който осветли уникални човешки качества, като разширената възбудимост, продължителната копулация и оргазма.⁶³ Една особена аномалия е, че човешкият женски индивид винаги „е подгрят“, макар че може да зачева само в продължение на няколко дни всеки месец. Както отбеляза Джеръд Даймънд, това е еволюционна енигма, която не може да се обясни с естествения подбор:

„Най-горещо разискваният въпрос на човешката репродуктивна еволюция е да се обясни защо ние, независимо от всичко, завършваме със скрита овулация и каква добрина получаваме от безвременните си копулации.“⁶⁴

Много учени също са коментирали аномалията на мъжкия penis, който е несравнимо най-големият възбуден penis сред всеки жив примат. Генетикът Стив Джоунс го отбелязва като загадка, „необяснена от науката“,⁶⁵ мнение, което е продължено от Джеръд Даймънд:

„... ние стигаме до груб провал: неспособността на науката от двадесети век да формулира адекватна „Теория за дължината на penisа“... учудващо, както изглежда важни функции на човешкия penis остават неясни.“⁶⁶

Дезмънд Морис описва човека като „най-сексуалния жив примат“, но защо еволюцията ни е дарила с толкова щедър подарък? Цялото човешко тяло изглежда перфектно конструирано за сексуална възбуда и чифтосване. Морис съзира елементи на този план в уголемените женски гърди, чувствителните ушни възглавнички и устни, и вагинален ъгъл, който подпомага копулацията лице в лице.⁶⁷ Той хвърля светлина и върху нашето изобилие от жлези, които произвеждат миризми, уникалната ни лицева подвижност и единствената по рода си наша способност да произвеждаме порой от сълзи - всички качества, усилващи изключителното емоционално свързване на двойки между мъж и жена.

Този велик проект е бил невъзможен, докато човеците също не са загубили мъхнатата си дреха от косми, и така сякаш загадката на липсващото окосмяване е разрешена. За жалост не е толкова просто, защото еволюцията не се е пръкнала за постигането на страхотен дизайн! Дарвинистите са странно мълчаливи за това какви ускорени стъпки са замесени, но щом се е случило, вероятно е бил нужен в един много, много продължителен период от време.

Никой не е обяснил адекватно стъпките, с помощта на които тези огромни промени са били постигнати в ралките на един кратък период от време - само 6 милиона години. Вместо продължителна сексуална еволюция излиза, че ние сме

преминали през внезапна сексуална *революция*, в пълен противовес на законите на дарвинизма.

Струва си да отбележим още три аномалии. Гурвата е в ужасяващата неспособност на човешката кожа да се самовг зстановява.⁶⁸ В контекста на преход към откритата савана, където двукракият човек станал напълно уязвима мишена, и от гледна точка на постепенната загуба на предпазната козина изглежда напълно невероятно това, че човешката кожа е трябвало да стане толкова деликатна в сравнение с тази на нашите първобитни братовчеди.

Втората аномалия е уникалната липса на кост в penisа на мъжа. Това е в пълен контраст с останалите, млекопитаещи, които използват penisната кост за кратка копулация. Деселекцията на тази жизнено важна кост е подложила на риск съществуването на човешките създания, освен ако не се е случило през един дълъг период от време и в спокойна обстановка.

Третата аномалия са нашите хранителни навици. Докато повечето животни биха изгълтали наведнъж храната си, ние си позволяваме лукса в продължение на цели 6 секунди да транспортираме нашата храна от устата до стомаха. Това отново предполага един дълъг период на спокойна еволюция.

Въпросът, който възниква, е *къде* се предполага, че се е състоял този продължителен и спокоен еволюционен процес, защото със сигурност не отговаря на сценария, представен вече по отношение на *Хомо сапиенс*.

Генно инженерство

Нека сега изследваме алтернативата на невероятната човешка еволюция. Бихме ли могли да бъдем създадени генетично от богове „по техен образ и подобие“?

Текстовете, цитирани в гл. 1, наистина предполагат, че е била извършена физическа операция, в резултат на която ДНК на Адам е използвана за създаването на Ева. Нещо повече, текстовете внушават, че след това човеците са били масово произведени чрез процес, който днес бихме признали като „клонирание“. Колкото до първия „Адам“, доказателството твърди, че той е бил хибридна смесица от бог и *Хомо еректус*. Ако това изглежда твърде невероятно, нека за миг поспрем и се насочим към науката генетика. Това е област, която ще се появява непрекъснато в следващите глави.

Генът основно е пакет от химическа информация, състояща се от дезоксирибонуклеинова киселина - ДНК. Сега вече е ясно, че качествата на индивидите се определят от четири букви от азбуката на ДНК, или „основи“ на А, Г, Ц и Т (А, G, C, T),⁶⁹ обединени в трибуквени думи, пораждащи 64 възможни думи. Тези думи най-вече закодират аминокиселини, които се обединяват, за да оформят протеини (белтъчини), строителните блокове на тялото. В днешно време учените започнаха да „четат“ тези „букви“ и „думи“ на генетичния код, изолирайки по този начин много гени и идентифицирайки техните специфични указания.

Човешкият геном обхваща всичките гени на нашите 23 двойки хромозоми. Изчислено е, че съществуват три милиарда химически „букви“ в цялостния човешки геном, предоставящи данни, еквивалентни на телефонен указател с милиард страници. Учените се отнасят към него като към „нашето наследствено послание“, или „биологична рецепта за човека“. Общо цитирана статистика е, че ДНК в една клетка, ако се разплете, би достигнала дължина 6 фута*, а ДНК от цялото човешко тяло би се разпростряла до Луната и обратно 8000 пъти.

След откриването на ДНК от Уотсън и Крик през 1953 г. в областта на генетиката се изляха реки от нови открития. През 1980 г. станаха две много съществени открития, възнаградени с Нобелова награда за химия. Уолтър Гилбърт от Харвард и фредерик Санджър от Университета в Кеймбридж заедно усъвършенстваха ускорени методи за разчитане на огромни сегменти от ДНК, докато Пол Бърг от Университета в Станфорд изобрети процеса за сливане на гените.

Как биха могли богове от плът и кръв да използват генетиката, за да извършат физическа интервенция при създаването на човека? Нека бързо разгледаме трите главни линии на приложната генетична наука, които бяха открити в последните двайсет години: клониране, срастване на гени и сливане на клетки.

Клонирането на човешки същества е възможно от много години, въпреки че по етични съображения практиката се ограничи до животни. Процесът би проработил, ако първо се премахне комплекта от 23 хромозома от женското яйце.⁷⁰ Тогава яйцето може да се имплантира с целия комплект от 46 хромозома от всяка човешка клетка. Това би довело до оплождането и раждането на предварително определен индивид, точно копие на източника на неразделения комплект от хромозоми. Алтернатива на премахването на женските хромозоми е

* 1 фут = 0,3048 м. (Бел. прев.)

да се деактивира ядрото на яйцето или по химичен път, или чрез облъчване.

Срастването на гените, известно още като рекомбинантна ДНК-технология, може да придобие формата на вкарване на нов ген във или изваждането на нежелан ген от нишката на ДНК. Процесът включва използването на ензими, за да се даде възможност нишките на ДНК да бъдат срязани на желаните места и тогава или да се премахне „сърцевината“, която изгражда гена, или да се вкара „чужд“ ген; впоследствие ДНК се рекомбинира. Пример за срастване на ген е „Могъщата мишка“, създадена от изследователи в университетите на Вашингтон и Пенсилвания през 1982 г. чрез внедряване на пораснал ген от плъх в мишка; тогава мишката порасна два пъти в сравнение с нормалния си размер. Множество „подобвени“ растения бяха създадени с цел да оказват съпротива на болести, включително скандалния пример с негниещия домати. Още по-скоро видяхме „Супер съомгата“ на шведски учени, а бъдещото развитие може дори да включва самоподстригваща се овца!

Докато срастването на гените се опитва да подсили селективния аспект, без да променя индивида, сливането на клетките още по-противоречиво включва

създаването на нови хибридни същества! Процесът действа чрез сливане на клетки от два различни източника в „суперклетка“, съдържаща две ядра и двоен комплект чифтосани хромозоми. Когато тази клетка се дели, резултатът е подобрена смес. Например през 1983 г. учени комбинираха овца и коза (които по естествен път не се събират), създавайки „ковца“ с богато руно и кози рога. Все пак не е доказано, че е възможно да се предопредели резултатът от смесването, така че продукцията от тези експерименти е непредсказуема химера.

През 1989 г. в САЩ официално бе обявен проектът „Човешки геном“, за да се координират международните изследвания на стойност 3 милиарда долара. Целта на този международен проект е да се открият, анализират и запишат 3-те милиарда химически „букви“ на човешкия геном и да се направи карта на нашите 100 000 гена в специфични географски райони въз основа на нашите хромозоми. През декември 1993 г. бе публикувана „физическа карта на човешкия геном“ от Сеп1ге 0'E1ис1е а!и ро1утогр)1зте питат (Серп) - Център за изследване на човешките разновидности в Париж, представяща огромната значимост на това изследване. Като направи картата си международно достъпна чрез Интернет, Серп вярва, че дава възможност на ловците на гени да се движат десет пъти по-бързо в бъдеще, с реална перспектива за дешифриране на всичките 3 милиарда химически букви в човешкия генетичен код още в началото на XXI век. Д-р Дениъл Коен, директор на Серп, твърди:

„До днес съществуваше физическа карта само на 2 процента от човешкия геном, нашата карта покрива около 90 процента.“⁷¹

Откакто това изследване бе завършено, човечеството вече притежава силата да създава по свой собствен образ своето собствено подобие. По онова време, ако бяхме успели да открием същества на друга планета, които биха имали подобна на нашата ДНК, ние бихме могли да извършим кръстосване с тях и да си изберем всякакви характерни черти, които бихме желали да включим; или, разбира се, да изключим. И тези същества несъмнено биха могли да ни наричат „богове“.

Преди сто години би било научна фантастика предположението, че човечеството изглеждаше като плод на генно инженерство като хибридно създаване, а после клонирано. Скандално би било също да предположим, че библейският Елохим всъщност е прибягнал до такива физически методи. Днес предположения от този род са научно валидни и абсолютно приемливи. Въпросът е: „Дали пък ние просто преоткриваме технология, която е била използвана преди 200 000 години?“

Изводи от глава втора

• *Хомо сапиенс* внезапно се е появил преди около 200 000 години с петдесетпроцентно увеличение на мозъка, заедно със способност да говори и съвременна анатомия. Според теорията за естествения подбор това статистически е почти невъзможно.

- Човешката ДНК показва признаци на преминаване през един крайно продължителен и относително спокоен период на еволюция. Това е в несъответствие с еволюционното разделяне от маймуните преди някакви си 6 милиона години.

- Еволюционните аномалии у човека напълно съвпадат с идеята за концентрирана генетична интервенция от страна на богове от плът и кръв.

- Според древните текстове първият Адам е опитно бебе в епруветка, сътворено от боговете от вече жива материя. ДНК на Адам (а не реброто му) е била използвана за създаването на първата жена. Човеците после са клонирани, за да отърват боговете от „непосилния труд“.

ГЛАВА 3

ЗНАЦИТЕ НА БОГОВЕТЕ

Пътешествие из фактите

Според възприетата история на човешкия род ние не би трябвало да открием следи от технология на двадесетия век, която е била употребявана преди хиляди години. И все пак примери за такава технология могат да бъдат видени на различни места по целия свят в противовес на конвенционалното научно обяснение, фактът, че такова вещественно доказателство наистина съществува, е много тревожен и оказва подкрепа на идеята, че напреднала раса от богове от плът и кръв е могла да ни създаде „по техен собствен образ“.

Тази глава обхваща подобрени места, които представляват исторически аномалии. Посетил съм ги лично през последните няколко години. Много от читателите сигурно вече са запознати с места като Тиуанаку и Наска, докато за други те са напълно неизвестни. Ето защо ще се постарая да спазя баланса, като водя разказа разумно кратко, описвайки най-същественото, но и като предлагам някои свежи проникновения. Онези, които вече са ходили по тези места, сигурно ще ме подкрепят, че нищо не може да замени посещението там. Разбира се, не бих могъл да изброя колко пъти изненадано открих, че нещата са твърде различни от начина, по който преди това си ги бях представял.

Включвам в тази глава и някои доста по-непознати места. Хавин де Хаунтар например е интересен заради изключително усъвършенстваната си подземна водоснабдителна система, както първоначално е била създадена, а аз ще чертая удивителен паралел между нея и водоснабдителната мрежа на Тиуанаку.

Друго малко познато място е това на Баалбек в Ливан. В резултат на война и тероризъм Баалбек бе обявен за „недостъпна територия“ в продължение на повече от два века. Въпреки това през май 1995 г. най-накрая успях да посетя Храма на Юпитер в Баалбек и съм изключително доволен, че имам възможност да споделя впечатленията си от първа ръка от удивителните 800-тонни камъни, които по чудодееен начин са били транспортирани и поставени в една от неговите основни стени. Трудностите при изпълнение на тези маневри дори и с помощта на технологията от двадесети век са поучителни!

Някои от местата, споменати в тази глава, ще бъдат разкрити на друго място. Пирамидите на Гиза например заслужават да им се отдели цяла глава (глава 4), докато древната астрономическа обсерватория на Стоунхендж е описана в глава 5.

Цялостно обсъждане на астрономическите аспекти на Тиуанаку и Мачу Пикчу се води в същата тази пета глава.

На следващите страници съм си поставил за цел да покажа общия модел на аномална технология в предисторията на човешкия род.² В частност ще изследвам слабостта на съвременните научни обяснения за тези аномалии, ако въобще такива теории съществуват. За някои места като Наска откриваме голяма разсеяност на научното мнение, достигаща почти до признание за игнориране. На повечето други места пък съществува пълен вакуум от научно мнение и една тенденция към крещящо пренебрегване на удивителни факти. Пума Пунку е класически пример на този подход, прецизно изработените му камъни напълно са изключени от археологическите доклади за свързаното с него историческо място Тиуанаку.

Една от най-сразяващите области на древната технология е строителната методология. Почти всеки инженер има теория за това как древните ни прадеди биха могли да дялат и издигат нависоко огромни, прецизно изрязани камъни, но малцина от тези инженери са събрали смелост да запретнат ръкави и да подложат на изпитание своите теории. В малкото случаи, когато експерти са дръзнали да предприемат рискованото начинание да излязат на ринга, резултатите са били печални. Например един от най-тачените египтолози Марк Лехнер наскоро заведе екип, който направи опит да издигне египетски обелиск, използвайки древни оръдия на труда и материали.² Групата срещна големи трудности, когато се опита да обясни как обелискът е бил транспортиран до Нил, след като натоварването на лодка се оказало физически невъзможно. Същият тим после проведе мъртвешка схватка да повдигне обелиск с тегло една десета от размера и теглото на оригиналния предмет!

Марк Лехнер принадлежи към група учени, които са уверени, че древните каменоделци са обработвали гранит (един От най-твърдите видове природни камъни), като постоянно са го кълцали с други по-малки камъни. Тези експерти демонстрираха по типичен начин как техниката на кълцането след неколкочасово усилие причинява малки вдлъбнатини в гранита. Тогава специалистите започнаха да твърдят, че това е доказателството, че методът на кълцане наистина работи. За съжаление нито един от експертите никога не е завършил докрай такъв вид работа, с цел да ни покаже как каменоделците са постигнали перфектни ръбове, особено „вътрешни краища“ на отвори, които са издълбани на лицевата част на камъка. В тази глава ще видим няколко удивителни примера на такова каменоделство. А то не би било възможно да се постигне с простите каменни или медни оръдия на труда, които се предполага, че са били използвани от древните хора.

Нямам намерение да правя свои предположения по отношение вида модерна технология, използван за дялане на тези камъни, нито пък да отговарям на въпроса как са били премествани на „невъзможни“ разстояния и височини. Може никога да не узнаем. Въпросът, който лично аз намирам за най-уместен и точно толкова удивителен, е: „Защо те са го направили?“. Точно в този момент конвенционалните учени и историци се опитват да отвлечат вниманието ни от

собственото си безхаберие, като смътно се позовават на примитивни религиозни вярвания. На някои от най-куриозните аномалии в света по този начин е лепнат етикетът „храмове“, „олтари“ и „ритуални бани“, а всъщност тяхното първоначално предназначение и функции са напълно неясни.

Преди да разберем същността на един обект, въпросът „Защо е направен?“ ще ни доведе доникъде. Например въпросът „Защо някой е построил храма Стоунхендж“ е твърде различен от „Защо някой е построил астрономическата обсерватория Стоунхендж?“ Затова е много съществено за нас да се отървем от религиозните интерпретации и да проучим древните обекти с отворено съзнание.

Въпреки това значимостта на някои обекти е достатъчно явна, за да рамкира съответните въпроси. Някои от тях са: „Защо са били използвани камъни с тегло 800 тона в основната стена на Баалбек, след като и по-малки щяха да са напълно подходящи?“; „Защо е била необходима толкова съвършена канализация на първоначалните строители на Тиуанаку и Хавин?“ и „Защо фигурите в Наска са били изрисувани така, че да бъдат виждани само от въздуха?“.

Очевидно не бих могъл да се въздържа да не намекна за някои от отговорите ми на горните въпроси. Все пак читателите трябва да оценят факта, че цялостното решение изисква фундаментално различна рамка на съотнасяне, което постепенно ще бъде представено в главата, която следва. В съответен ред и в подходящия момент ще посетя отново почти всички забележителни места в тази глава, за да потвърдя хронологията им и да предложи обясненията си за техните функции или значение. Сега ви каня да споделите с мен предварителните ми мисли за нашето загадъчно минало.

Баалбек

Внушаващите респект руини на Баалбек в Ливан са разположени в плодородната долина в подножието на планината Анти-Ливан, на 53 мили* североизточно от Бейрут. Някога Баалбек е бил едно от най-свещените места на света, а неговите храмове - едно от чудесата на древността. Въпреки това в днешно време Баалбек е напълно забравен - изтрит от картата поради повече от двайсетгодишна война и тероризъм. Мястото е станало толкова незначително, че дори някои археологически книги въобще не го споменават.

Какъв контраст с времето отпреди 2000 години, когато римските императори са преминавали по 1500 мили до това отдалечено място, за да дадат своя обет към боговете и да получат предсказания за съдбите на империите си. Разбира се, именно тук римляните построили най-величествените си храмове за всички времена, увенчани с великолепия храм на техния върховен бог Юпитер. Само шест колони от храма са оцелели след земетресенията, сринали храма до земята, но тези колони, показани на илюстр. 1, и до днес оформят удивителна гледка, издигайки се на внушителната височина от 66 фута. Размерите на храма са много по-внушителни от тези на Партедона в Атина.

И все пак толкова прекрасният Храм на Юпитер е поставен върху „предримска“ (епохата преди римляните) тераса от колосални камъни, които са

дори още по-впечатляващи. В долната част на илюстр. 1 може да се види една редица от девет каменни блока на югоизточната стена на терасата, всеки от които е с размери приблизително 33 x 14 x 10 фута, и тегло повече от 300 тона всеки. На същото ниво в съседната ѝ югозападна стена откриваме нови шест 300-тонни камъка, над които са разположени три грамадни мегалитни блока, описани като „Трилитон“ или „Чудото на трите камъка“. Илюстр. 2 показва трите гранитни блока на Трилитона (слабо оцветения пласт), оформящ шестте видими слоя от стената. Всеки от тези камъни достига удивителните 64 фута на дължина (средно), с височина 14 фута и 6 инча (1 инч 2,54 см) и дебелина 12 фута.³ Изчислено е, че тежат по 800 тона всеки, колкото и да е невероятно! Мичел Алуф, бившият отговорник за руините, отбелязва:

...независимо от безкрайните си размери, те (камъните от Трилитона) са толкова акуратно поставени на място и така внимателно съединени, че е почти невъзможно да бъде вкарана игла между тях. Никакво описание не би могло да даде точна представа за изумителния и смущаващ ефект на тези гигантски блокове върху наблюдателя."⁴

Ъгълът на снимката от илюстр. 2 (прикрита от оградата по периметъра) едва ли дава справедлива представа за необятните размери на Трилитона. За щастие за тях може да се съди по малко по-големия блок, известен като „Камък на Юга“, който се намира в каменоломната на близкото възвишение, на десет минути път в югозападна посока. Илюстр. 3 показва огромния обем на каменната плоскост, която е дълга 69 фута, широка 16 фута и висока 10 инча. Теглото на този блок е изчислено на около 1000 тона, еквивалент на три Боинга 747.⁵

Как са били преместени камъните на Трилитона от кариерата до Акропола? Разстоянието не е голямо - не повече от 500 метра. Нито пък разликата във височините на двете места. И все пак, когато някой си представи размерите и теглото на тези камъни и факта, че пътят между кариерата и Акропола не е напълно равен, транспортирането посредством какъвто и да е обичаен начин поставя очевидно невъзможна дилема. ма. Нещо повече, още по-голяма мистерия забулва начина, по който камъните на Трилитона след това са били напаснати перфектно, на височина повече от двама фута в стената и без скеле.

Някои експерти искат да ни уверят, че римляните са построили тази огромна каменна тераса в Баалбек като основа за техните храмове. Въпреки това факт е, че нито един римски император не е обявен за извършител на това фантастично постижение, а както отбеляза един специалист, съществува огромен контраст между римските храмове и размера на терасата, върху която те се издигат.⁶ В допълнение, ние не притежаваме доказателства за някаква технология от епохата на Римската империя, която би могла да премести камъни, тежащи 800 тона. фактически не съществува никакво доказателство, че някоя от известните ни цивилизации е притежавала технология за повдигане на колосалните камъни, които виждаме в терасата на Баалбек!

Кой ли би могъл да построи тези огромни каменни основи и защо? Това е загадка, която е възбуждала въображението на хората в продължение на хиляди години.

Арабите вярват, че Баалбек е принадлежал на легендарния Нимрод, който някога управлявал тази област от Ливан. Според арабски ръкопис, открит в Баалбек, Нимрод изпратил гиганти да построят отново Баалбек след Потопа,⁷ докато други разкази обясняват, че Нимрод се разбунтувал срещу своя бог и построил Вавилонската кула в Баалбек.

Други легенди свързват Баалбек с библейската фигура на Каин, сина на Адам, твърдейки, че той го построил като изгнаник, след като неговият бог Йехова го проклетел. Според Естепан Дауейхи, християнския патриарх на Ливан:

„Преданието твърди, че крепостта на Баалбек... е най-древната сграда в света. Каин, син на Авел, я построил в годината 133-а от сътворението, в пристъп на яростна лудост. Той я нарекъл на името на сина си Енох и я заселил с гиганти, които били наказани за пороците им чрез Потопа."⁸

Местните мюсюлмани също вярват, че преместването на огромните камъни в Баалбек е извън човешките възможности. Вместо на великани, те приписват работата на демони или джинове.⁹ Английският пътешественик Дейвид Ъркхарт в подобен смисъл предполага, че строителите са използвали мастодонти - огромни, вече измрели слоноподобни млеко-питаещи - като подвижни кранове, за да им помагат при преместване на камъните!¹⁰

Понякога се твърди, че съвременните кранове не могат да вдигат камъни, толкова тежки, колкото монолитите от Баалбек - по 800 тона всеки.¹¹ Това всъщност е неправилно. Поставих въпроса за камъните в Баалбек пред фирмата „Болдуинс индъстриал сървисиз“, една от водещите британски компании за кранове под наем. Попитах ги как биха направили опит да преместят 1000-тонния „Камък на Юга“ и да го поставят на същата височина като Трилитона.

Боб Макгрейн, техническият директор на „Болдуинс“, потвърди, че имат на разположение няколко подвижни крана, които могат да повдигнат и поставят 1000-тонния камък върху поддържаща конструкция с височина 20 фута. Самите „Болдуинс“ работят с модел „Готвалд АК912“ -неподвижен кран със стрелка и капацитет 1200 тона,¹² докато други фирми използват кранове, способни да повдигнат 2000 тона. За съжаление тези кранове не могат да се движат, докато пренасят огромните товари. Тогава как бихме могли да преместим „Камъка на Юга“ до Акропола?

„Болдуинс“ предложиха две възможности. Първата - да използват ЮОО-тонен кран с монтирани гъсенични вериги. Неудобството на този метод би бил в огромната работа за подготовка на трасето, с цел да се осигури твърд, равен път за движение на крана.

Алтернатива на крана биха били серия от модулни хидравлични камиони, комбинирани за създаване на масивна товароносима платформа. Тези камиони повдигат и свалят своите товари, използвайки хидравлични цилиндри, вградени в спирачната система. Първоначалното изкачване до кариерата би се постигнало чрез използване на отрязана секция под камъка, върху която камионът ще се

движи. Крайното позициониране в стената на височина 20 фута ще се постигне чрез използването на земна рампа.

Разбира се, съществува един дребен проблем при решаването на баалбекската задача. Едва ли някоя от тези технологии на двадесети век е била на разположение, когато Баалбек е строен. Какво става, ако се върнем към нетехнологичните методи? Обичайното предположение е, че мегалитите са били преместени с помощта на дървени цилиндри. Все пак съвременни опити показваха, че такива цилиндри се чупят от тегло, по-малко от 800 тона. Дори и тази система да бе възможна, направените изчисления показват, че тя би изисквала комбинирани усилия на 40 000 мъже за преместването на „Камъка на Юга“.¹³ Остава напълно недоказано, че 800-тонни канари биха могли да бъдат местени, използвайки толкова примитивни средства.

Друга основна слабост на конвенционалното обяснение е защо строителите е трябвало да се борят с такава голяма тежест, след като би било доста по-лесно да бъдат разцепвани гигантските монолити на няколко по-малки блока. Според мои приятели инженери всъщност е било твърде рисковано да се използват такива огромни блокове в Трилитон-на. Това е поради факта, че всички вертикални дефекти, преминаващи по цялата дължина на камъка, биха довели до сериозно намаляване издръжливостта на конструкцията. Напротив, подобна грешка в по-малък блок не би оказала влияние върху цялостната структура.

Именно затова няма никакъв смисъл да си представяме стотици хиляди мъже, опитващи се да преместват и повдигат 800-тонни камъни. Как можем да разрешим тази явна дилема и какво можем да измислим по отношение мотивацията на строителите от Баалбек? От една страна, изглежда като че ли те са били изключително уверени, че материалът им не съдържа никакви дефекти. По тази причина е възможно да са предпочитали огромни камъни поради специфично конструктивни съображения, така да се каже - да предоставят една по-стабилна платформа, която би могла да издържи гигантски вертикални сили. Една интригуваща идея. От друга страна, възможно е строителите просто да са бързали и затова са били експедитивни при отломването и местенето на големи късове скали, вместо да се бавят с малки. Това, разбира се, предполага по-високо ниво на строителна технология, съществуваща по онова време.

Въпреки че първата от горните две алтернативи е по-съблазнителна, моето мнение е, че втората дава по-приемливо обяснение. Впечатлението ми от платформата в Баалбек, споделено с други, е, че тя е недовършена. Пластът Трилитон например се издига над всички останали мегалитни камъни и не представлява част от нивото на терасата. Поради това излиза, че оформя част от недовършена защитна стена. Тази теория се подкрепя от „Камъка на Юга“, който все още е прикрепен към една точка на скалистия под на кариерата. Вещественото доказателство показва внезапно напускане на строителния проект.

Все пак ако Трилитонният пласт представлява едно по-късно допълнение, издигнато при употребата на висока технология в неизвестен период от време, тогава слой под него трябва да ни отведе дори по-назад в предисторията. Тези по-долни пластове в югозападната стена са внимателно изградени от по-малки

камъни, покрити отгоре с пласт от тристатонни камъни, които имат повърхностна конусна форма (илюстр. 2). Ако сега се придвижим до същия слой в съседната югоизточна стена (илюстр. 1), виждаме пласт от мегалити, които въпреки че са със същия размер, са доста зле напаснати; някои са конусни, а други не; а обработката на конусната повърхност не съвпада дори и в присъединителните блокове. Несъмненото заключение е, че този по-горен пласт от оригиналната платформа е бил реконструиран, след като вече е бил подложен на сериозни повреди.

Нека се върнем към свещеното значение на Баалбек. Мичел Алуф коментира, че „никъде ясно не е установено на каква причина трябва да се отдаде религиозната значимост на този град“.¹⁴ Все пак римляните наистина са ни оставили решение в техните храмове на боговете Юпитер, Меркурий и Венера. Защо римляните и, разбира се, по-ранните цивилизации от Близкия изток са боготворели тази триада богове? Важно решение идва от гърците, които са нарекли Баалбек „Хелиополис“ -градът на Хелий. Според антична легенда Хелиос е бил бог на Слънцето, който можел да препречва небесата със своята колесница, и Баалбек според преданията бил мястото за почивка на колесницата. Може ли тази легенда да обясни необходимостта от такива масивни основи на първоначалната платформа в Баалбек?

Тиуанаку

От другата страна на земното кълбо руините на Тиуанаку в Боливия са описани като „Баалбек на Новия свят“.¹⁵ Тиуанаку е разположен в обширното поле на долината Рио Тиуанаку, една от няколкото, които се простират от северния край на езерото Титикака на юг до огромното плато на Боливийската висока равнина. Неговите колосални каменни блокове може и да не са равностойни по размер на онези от Баалбек, но са разположени на височина 13 000 фута. Тук въздухът е толкова разреден, че туристите водят борба, за да си поемат дъх, а високата концентрация на ултравиолетова слънчева радиация представлява постоянна опасност за човешките очи и кожа.

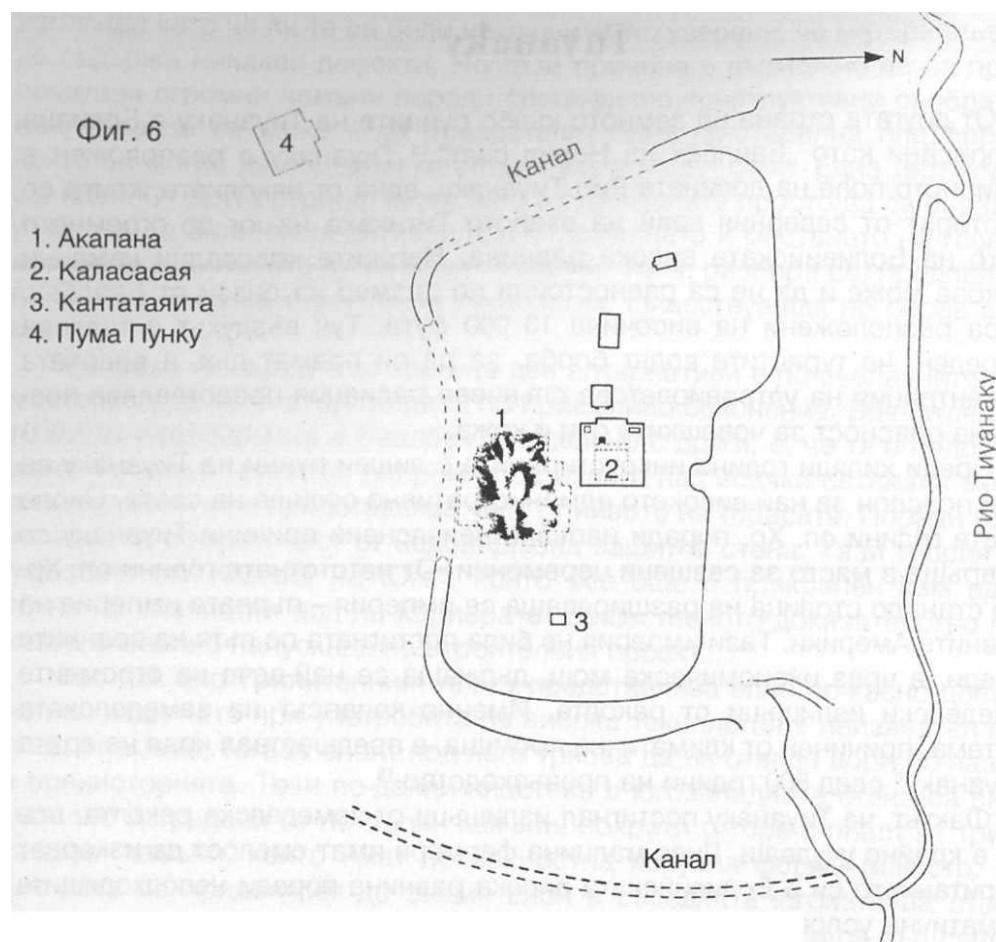
Преди хиляди години инкрустираните с лишеи руини на Тиуанаку са били подслон за най-високото административно селище на света. Около двеста години сл. Хр. поради напълно неизяснени причини Тиуанаку се превръща в място за свещени церемонии. От петстотната години сл. Хр. то е станало столица на разширяваща се империя - първата империя на древните Америки. Тази империя не била постигната по пътя на военните победи, а чрез икономическа мощ, дължаща се най-вече на огромните земеделски излишъци от реколта. Именно колапсът на земеделската система, причинен от климатична промяна, е предшествовал края на ерата „Тиуанаку“ след 500 години на превъзходство.¹⁶

Фактът, че Тиуанаку постигнал излишъци от земеделска реколта, все пак е крайно учудващ. Днес малцина фермери имат смелост да изкарват препитанието си в Боливийската висока равнина поради неподходящите климатични условия, които довеждат до пълен крах на реколтата средно на всеки пет години веднъж.¹⁷

Въпреки това в древността този неплоден измит от ветровете ландшафт е бил превърнат в плодороден оазис посредством високоразвита селскостопанска технология. Археолози откриха останките на т. нар. „издигнати полета“, които предпазвали реколтата от замръзване и водели до постигането на фантастично плодородие. Експериментални тестове показаха, че тази древна технология е превъзхождала модерните методи, използващи торове.¹⁸

По време на разцветта си свещеният град Тиуанаку се е разполагал на 2 квадратни мили*.¹⁹ Церемониалният му център бил заобиколен от дълбок трап, пълен с вода, а пръстта и водата, извлечени от трапа, са били използвани за построяването на огромна емблема, известна като „Акапана“. Жителите на Тиуанаку построили също няколко полуподземни храма по продължение на един по-голям храм, известен като „Каласасая“. В близост бил изграден един също толкова огромен храм, известен като „Пума Пунку“, но неговата конструкция била напълно различна. На фиг. 6 е показан планът на всички тези най-важни постройки.

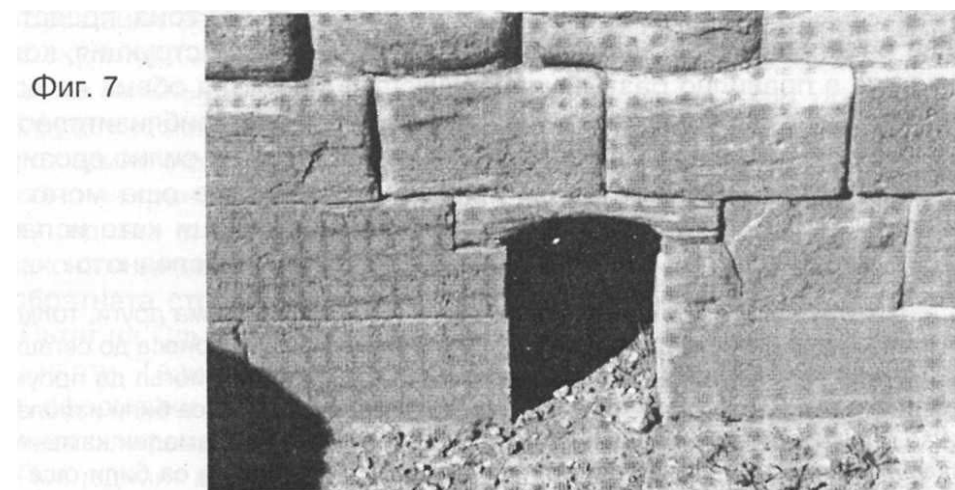
*1 кв. миля= 2,5899 кв. км. (Бел. прев.)

Нека сега се вгледаме по-отблизо в тези предполагаеми храмове на Тиуанаку, започвайки с най-импозантната постройка - Акапана. Тази могила, дело на човешка ръка, е с размери около 600 x 600 фута в основата си, а е висока 50 фута. Макар понякога да я описват като пресечена пирамида, тя всъщност е с неправилна форма, със седем тераси и огромна долина в средата. Вътре в Акапана археолози са открили удивителна мрежа от подземни зигзагообразни тръбопроводи за вода, направени от камък. Антропологът Алан Колата, прекарал много години в разкопки в Тиуанаку, написа през 1993 г.:

„Сегашните ни разкопки в Акапана разкриха неочаквано една прецизна и монументална система от взаимосвързани повърхностни и подземни канализации.“²⁰

Прието било предположението, че тази „дренажна“ система е проектирана за събиране на дъждовна вода в централния „потопен“ двор на Акапана и за отвеждането ѝ чрез подземните тунели през различните тераси. Първият елемент от тази система е голяма поредица от резервоари, която заобикаля двете страни на Акапана. Алан Колата е описал тези каменни тръбопроводи като „изкусно изработени“ и „прецизно монтирани“, с вместимост, способна да поеме „огромен дебит“. Тази поредица от резервоари довеждала водата до следващата по-ниска тераса, където тя течала в продължение на 10 фута във външен каменен канал, преди отново да влезе в Акапана. Променящият се вътрешно-външен път продължавал, докато водата в края на краищата се вливала 10 фута под земята през „красиво конструирани тунели“ - фиг. 7. Оттук водата се вливала в река Тиуанаку, а накрая в езерото Титикака.²¹

Точно толкова прецизни канализационни системи били открити съвсем наблизо в Пума Пунку и в Лукурмата (близо до Титикака), въпреки че тези „храмове“ били с доста различен дизайн.²² И пак водата се вливала в канали, водещи към езерото Титикака. Дали тези изкусно изработени канализационни системи са били просто предназначени за дренаж. Алан Колата признава, че системата в Акапана не е била конструктивна необходимост:

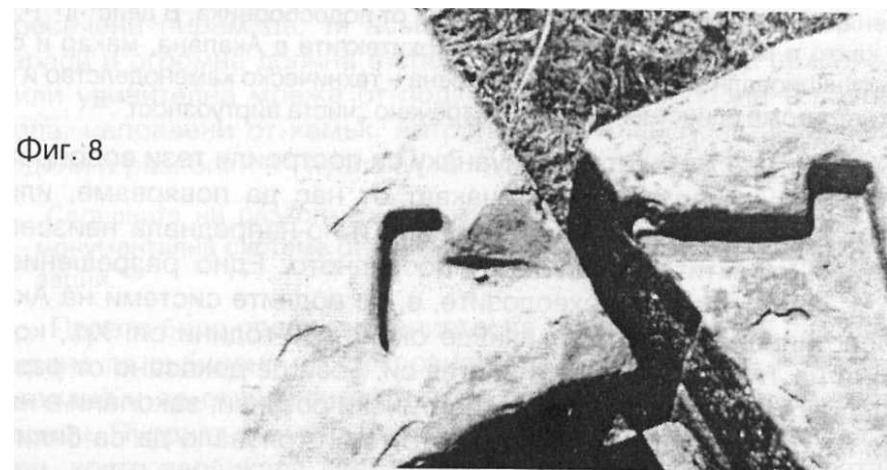
„Една по-простичка и малка система от канали би свършила основната функция за дренране на събраната дъждовна вода от водосборника. В действителност така, както е монтирана системата от архитектите в Акапана, макар и страхотно функционална, е крайно презапасена - техническо каменоделство и монтаж, което може единствено да бъде наречено „чиста виртуозност“.²³

Дали наистина жителите на Тиуанаку са построили тези водопроводни системи, както археолозите очакват от нас да повярваме, или те самите са ги наследили от една по-ранна и по-напреднала неизвестна цивилизация? фактите предполагат последното. Едно разрешение нг. проблема, което озадачи археолозите, е, че водните системи на Акапана са престанали да действат някъде около 600 години сл. Хр., когато империята на Тиуанаку е била в апогея си. Това бе доказано от разкриването на непокътнати човешки и животински останки, закопани в някои ключови места на конструкцията, където те би трябвало да са били под въздействието на водите, ако последните въобще са продължавали да текат.²⁴ Съществува друго решение в датирането на заселването с хора в Тиуанаку през 1580 г. пр. Хр. и през 2134 г. пр. Хр, като е използван радиоактивен водород и съответно датиране с обсидиан. И двете дати са склонни да внушат, че Акапана е било много съществено място, преди появата на Тиуанаку през 200 г. сл. Хр.

Ако се преместим наблизно в Пума Пунку, почти на миля от югозападните главни руини, аномалиите продължават. Тук откриваме най-огромните камъни в Тиуанаку, някои с тегло повече от сто тона, представляващи разпръснати останки от частично издигната конструкция, която все още не е правилно разтълкувана. Илюстр. 4 показва обема на един от тези огромни червени пясъчни блокове, с размери приблизително 26 x 16 x 2 фута и тегло, изчислено около 120 тона. Макар и силно ерозирани, перфектните линии на тези ограждащи камъни все още могат да бъдат видяни. Те са удивлявали безброй пътешественици като испанския хроникьор Педро де Кieza де Леон, който е разкрил следното:

„...някои от тези камъни са много износени и изхабени, а има други, толкова огромни, че човек се чуди как човешка ръка би могла да ги донесе до сегашното им местоположение... Ако си представим труда, не бих могъл да проумея или да вникна в това какви инструменти или оръдия на труда са били използвани за обработката им, защото е очевидно, че преди тези грамадни камъни да са били полирани и доведени до перфектност, те трябва да са били още по-огромни, за да станат такива, каквито днес ги виждаме... Бих казал, че приемам това за най-старата антика в Перу.“²⁵

Други камъни в Пума Пунку съдържат необясними цепнатини и ниши, а пък някои, като показаните на фиг. 8, имат нещо като метални скоби, използвани за фиксирането на камъните един към друг. Някои от тези скоби всъщност са били намерени, макар понастоящем местонахождението им да не е сигурно.²⁶ Те са изработени от бронз - метал, който не се свързва с която и да е от американските култури по онова време. Един от най-впечатляващите камъни в Пума Пунку е показан на илюстр 5.

Фиг. 8

Този блок, висок няколко фута, съдържа прецизно издялани жлебове с приблизителна ширина 6 милиметра. Вътре в жлеба, по цялото протежение от върха до дъното, могат да се забележат на равно разстояние издълбани отвори. Въпросът е: „Как са могли да бъдат направени толкова мънички прорези и отвори при използването на груби каменни чукове или ръчни инструменти от мека мед? Напротив, за да се отрежат и пробият камъни с такава точност, би била необходима технологията на двадесети век.

Връщайки се в центъра на Тиуанаку, откриваме една от най-известните скулптури на древността, разположена вътре в храма Каласасая. „Вратата на Слънцето“ е далеч по-малка от представите ни, приблизително 9 фута висока. Въпреки това тя е най-впечатляващият паметник, издялан от единично парче сив андезит с тегло около 15 тона. Този камък, подобно на гранита, е един от най-твърдите и трудни за обработка камъни. От едната страна „Пътят“ представлява едно ваение на божеството Виракоча и неговите крилати придружители, но аз бих искал да наблегна на обратната страна. Илюстр. 8 показва сериите енигматични жлебове на „Пътят на Слънцето“, които включват вдлъбнатини за две панти в долните части. Тези прорези са били издялани в камъка с голяма прецизност, оформяйки перфектни вътрешни ръбове, които не би било възможно да бъдат шлифовани при употребата на груби и първобитни инструменти.

Последният ми пример за изключително майсторство в Тиуанаку се намира в източната част на Каласасая в полуподземен храм, известен като „Кантатаята“. Илюстр. 9 показва някои от прецизно изработените камъни на това място, отново с перфектно шлайфани вътрешни ръбове. В задната част на илюстр. 9 се намира

най-необикновената отломка от аркообразна архитектура, отново изработена от много твърд сив андезит. Предната част е изкусно изваяна и оброчена от отвори за пирони, но страничната ѝ част е зашеметяваща. Трудно е да се намерят суперлативи, за да опишат перфектната симетрия, показана на илюстр. 6 и 7. Идеалните ръбове са комбинирани с изваян дизайн, който се разширява надолу и навътре едновременно. Опитай се да изваеш такова нещо с каменни инструменти!

Тук описах само няколко от многото удивителни камъни, които са разпръснати из Тиуанаку, но си струва да подчертая, че доста повече продължават все още да лежат заровени в земята под слоеве седиментни скали от хилядолетия на човешко присъствие и периодически наводняване от езерото Титикака.

Колко ли старо би могло да бъде всъщност селището Тиуанаку? За жалост никакво писмено обяснение не е оцеляло (ако предположим, че въобще някога е имало такова нещо), за да ни помогне при датирането на най-ранните етапи. Въпреки това въз основа на астрономическата насоченост на Каласасая се е предполагало, че храмът, а оттам и селището като цяло са построени или през 4050 г. пр. Хр., или през 10 050 г. пр. Хр.²⁷

Макар и да няма научни оценки за възрастта на каменните колони на Каласасая, ерозията на тези камъни накарва мнозина да приемат по-ранната от двете дати. Моето впечатление бе, че дванайсетфутовите изправени колони на Каласасая изглеждат по-стари от онези в Стоунхендж (датирани към 2700-2300 г. пр. Хр.) поне с още 7500 години. От друга страна, огромните блокове в Пума Пунку също биха могли да са по-възрастни от колоните на Каласасая, тъй като те са прекарвали по-голямата част от живота си покрити с кал и предпазени от ерозия.

Малкото история, с която разполагаме за Тиуанаку, е била филтрирана през множеството по-късни цивилизации, включително на инките и испанските конквистадори, които са ги поробили през XVI век. Кieza де Леон, споменат преди, бил заинтригуван от Тиуг.нъку и записал митовете, които се предавали между местните жители:

„Вярва се, че преди владичеството на инките, многу отдавна, някои от тези постройки са съществували... Попитах местните дали тези сгради са били построени по времето на инките, а те се засмяха на въпроса, повтаряйки онова, което бях казал, че са били построени преди управлението на инките, но че те не могат да твърдят или посочат кой ги е построил. Все пак те са чули ст прадедите си, че всичко, намиращо се там, се е появило внезапно.“²⁸

Подобни легенди твърдят, че Тиуанаку е построен за една нощ след Потопата от мистериозна раса гиганти - обяснение, напомнящо Баалбек. Други митове описват езерото Титикака като свещено място, където богът Виракоча е сътворил света. Друга легенда, отзвук от Библията, твърди, че Титикака е домът на двойка патриарси, които са преживели големия Потоп и са поставили началото на народа на Андите. Всички

тези приказки са цитирани главно за да обяснят религиозната мистика, което позволява Тиуанаку да се разрасне в по-късни времена.

В противовес на легендите, учените са неспособни да обяснят защо Тиуанаку изведнъж се е появил като свещен център.²⁹ Те не могат да отговорят как огромни камъни са транспортирани на разстояние десетки мили от най-близките кариери. Не са в състояние и да обяснят същността на каналите, които обграждат района,³⁰ нито пък на съвършените водопроводни системи в Акапана и на останалите места. Учените не могат да изяснят съществуването на камъните, които са били обработени и пробити като че ли със съвременна технология!

Хавин де Хуантар

Руините на Хавин де Хуантар са разположени на височина 10 500 фута в Перуанските Анди, притиснати като сандвич между две области на скалисти планини. Едната, отрязваща ги от морския бряг, другата - разделяща ги от джунглата на Амазония. Трудно е да се открие по-отдалечено и по-добре скрито място от Хавин де Хуантар. И въпреки това преди 2500 години Хавин се появява като едно от най-светите селища в Южна Америка, оказващо огромно влияние на отдалечените крайбрежни региони на Перу между 500-200 години пр. Хр.

Основният износ от Хавин е била религията, концентрирана върху култа към един зъбат ягуар. В резултат на този странен култ отдалеченият град Хавин се развил като най-невероятен център на регионална търговия, който пренесъл изискания стил на изкуство на Хавин из цялото древно Перу. В своя разцвет Хавин де Хуантар бил разположен върху 105 акра*, а населението му наброявало 3000 души - малко според съвременните стандарти, но необичайно голямо за Перу по онова време.³¹

Главната сфера за церемонии в Хавин де Хуантар покривала 12 акра. Макар че местните наричат това място „Ел Кастийо“ („Замъкът“), жителите на Хавин никога не са били агресивен народ.³² Разрушените могили на Хавин де Хуантар били колоритно описани като пирамиди, каквито те не са били. Напротив, археологичната реконструкция на селището показва серии от храмове с плоски покриви, обграждащи трите страни на квадратен потопен площад. Тези уникални „храмове“ са между най-старите сгради в античния свят.

Главният храм, известен също като „Старият храм“, е с „1Г“-образен дизайн и фасада на изток към изгрева. Той съдържа лабиринт от тесни подземни проходи, много от които необяснимо защо водят до задънен край. Един тесен проход все пак позволява достъп до необикновен пилон във формата на кръст. В този хаос от пасажи в свещеното сърце на храма е издигнат камък във формата на нож или кавалерийско копие (пика), с дължина от тавана до пода. Този дялан камък, показан на фиг. 9а, е известен като „Ел Ланцон“ - „Ланцетът“.

Монолитът на „Ланцетът“ е изваян от единствено парче гранит с височина 15 фута и се предполага, че е главното божество на Хавинската религия, фиг. 9-б показва по-разширена гледка на резбата, ясно демонстрираща големите зъби и челюсти на този бог. Въпреки че неговите зъби сякаш са свързани с култа към ягуара на Хавин, резбата като цяло представлява смесица от човешки и биволски черти, със змии, излизащи от главата. Дясната ръка на бога е вдигната нагоре, а лявата е насочена надолу, сякаш да предаде някакво съобщение. Някои коментатори отбелязват, че богът е символ на смъртта. Други разглеждат изражението като милостиво и се отнасят с него като към „Усмиващия се бог на Хавин.“

Докато прецизното значение на „Ел Ланцон“ все още не е уточнено, ясно е, че изваяната статуя е била от огромно значение, фактът, че нейната тясна, конусовидна горна част съвсем точно пасва на кройката на отвор в капака, показва, че храмът може би е бил построен около статуята. По тази причина изглежда сякаш тази свещена реликва е целенасочено скрита в дebrите на храма, по такъв начин, че не би могла да бъде преместена. Защо свещенослужителите са си направили труда да крият и пазят своя божествен идол? Решението може би се намира в нарушената форма на гранита (особено на предната част), което предполага, че камъкът е бил повреден, преди да бъде издялан. Ако случаят е такъв, камъкът вероятно вече е бил свещен. Възможно е жреците от Хавин да са изваяли „Ел Ланцон“ и после да са го скрили, за да го предпазят от по-нататъшно разрушение.

Външните стени на Стария двеста страховити каменни животински, но повечето от тези отвратителни глави е оспървоначалното си положение зъби и дълъг нос са типични за каквато е и тик-вообразната Същността на тези характерни Изглежда особено странно, че каменни физиономии е поклонниците, които са изнурителното пътуване до

Защо Хавин де Хуантар в религиозен център? Защо да пропътуват почти шрут по крайно трудния стигат до селището? Ясно е, че трябва да има нещо твърде специално във връзка с това място - нещо, което не би могло веднага да се забележи сред разпръснатите руини на храмовете, които са датирани към 500 година пр. Хр. Дали Хавин не притежава по-ранно тайнствено минало?

Разбира се, археолозите са открили доказателства за по-ранно заселване на Хавин де Хуантар - радиоактивен въглерод го датира към 1400 години пр.

Фиг. 9а

храм някога били украсени с повече от глави, някои от тях вешки. Само една от танала в (илюстр. 10). Големите главите от Хавин, изпъкналост на върха. черти е загадка. такива недружелюбни трябва да посрещат извършвали Хавин. изведнъж се превръща вярващите е трябва да двестакилометров мар- планински терен, за да

Фиг. 9б

Хр., внушавайки, че важното значение на мястото е предшествало построяването на храмовете с поне 800 години.³³ Какво ли се е случвало в този отдалечен планински район? Отговорът вероятно се намира в най-ранната фаза на строителството - *подземна* мрежа от чудесно конструирани каменни канали, които са довеждали вода от близката река и са я отнасяли под местността чрез удивителна хидравлична система. В своята книга „Хавин де Хуантар - кратка безкрайност“ археоложката Нанси Абанто де ХОгендорн описва:

„... огромната и сложна система от хидравлични канали вътре и около храма. Един от тях поема вода директно от реката Уачекса... водата напуска храма чрез друг подземен канал към река Мосна.“³⁴

фиг. 10 показва течението на водата от всмукателя в река Уачекса -на малко разстояние в западна посока, под района на река Мосна -веднага на изток. Няколко хидравлични канала събират водата в подземна галерия и захранват още по-ниския потопен площад. От едната страна на площада се издига огромна правоъгълна сграда, известна като „Северната платформа“. Хогендорн описва интериора на платформата като „обширен проход, изцяло направен от каменни скулптури и доста дълбока хидравлична система“.³⁵ Смята се, че силно разрушената „Южна платформа“ на отсрещната страна на площада е имала същата функция като северната. Платформите могат да се видят на илюстр. 11, от двете страни на потопения площад. Накрая всички тези води се събират подземно в едно място точно след площада, където после биват отведени чрез единствен канал до река Мосна.

Защо някой би започнал строителството на селище с толкова високо развита хидравлична система? Очевидният отговор е питейна вода и канализация, но ако това е причината, съоръженията са прекалено усложнени при проектирането и изпълнението и трябва да са били съвсем безпрецедентни в древния свят. Друга теория предполага, че строителите са проектирали хидравличната система, включвайки риска от наводнение, вероятно чрез регулиране на дебита от река

фиг. 10

Уачекса. Трудно е да се проумее как тази идея би работила на практика и ако рискът от наводнение е бил предварително известен, защо някой си ще се заселва в толкова уязвимо място? Съществуват множество други по-безопасни места в околността.

Напротив, предполага се, че едно от малкото преимущества на местоположението на Хавин е самата му близост до тези два водоизточника. Тази логична линия на мислене ни кара да се чудим дали строителите на Хавин целенасочено не са избрали това местоположение именно за да извлекат полза от течащите води. Трудно за вярване е, че те са регулирали дебита на водата между двете реки без очевидна причина, затова какво ли са имали предвид? Факт е, че водата е абсолютно съществена за повечето индустриални процеси. Остават малко възможности на разположение, за да се установи точно какви биха могли да бъдат тези процеси, но един капацитет предположи като вариант добиване на злато.³⁶ Стара легенда на инките наистина разказва за злато, сребро и скъпоценни камъни, скрити някъде под храмовете.³⁷ За нещастие първите правилни разкопки на Хавин де Хуантар, започнати през 1919 г. от Хулио Телло, не са били довършени въобще, защото през януари 1945 г. огромно наводнение е заровило селището под десет фута кал и камъни. Оттогава усилията на археолозите са насочени към реставриране на местността до предишното ѝ състояние.

Разкопките катастрофално спират на нивото на потопения площад, разположен в сърцето на водопроводната мрежа на Хавин. Този площад е датиран към по-късен етап на Хавин, около 400-300 г. пр. Хр. Можем само да се чудим какви ли по-ранни сгради може би лежат под него. Възможно ли е някога Хавин да е бил индустриален център и дали ключът към решаване на загадката за неговата религиозна значимост не е в тайното му минало? Може и да не е съвпадение, че прекалено сложното проектиране на водопроводните системи на Хавин е огледален образ на подобната по степен на ненужна сложност канализация на Акапана в Тиуанаку...

Изгубените тайни на инките

През 1532 г. сл. Хр. испански конквистадори пристигат в Перу, водени от франсиско Писаро. Империята на инките, която те заварват, е могъща и страхотно богата със запаси от злато, далече над най-алчните очаквания на испанците. Въпреки това империята била разяждана от вътрешни междуособици, което я правело силно уязвима. Златото на инките се оказало съблазън, която фактически променила хода на историята, довела до продължителна война, в която испанците брутално заробили местните хора. Забележителното е, че империята на инките, завладяна от тях, била напълно лишена от писменост, заравайки предишната история на голяма част от Южна Америка в неяснота, която само частично би могла да бъде изяснена чрез предания от уста на уста.

Колко дълго инките са управлявали Андите, преди да пристигнат испанците? Империята на инките най-често се датира към периода

1100-1532 г. сл. Хр., но се счита, че нейната агресивна експанзия се е състояла след 1438 г. под ръководството на известния инка, познат под името Пачакути.

Според поверието този инка отишъл на поклонение в легендарната планинска пещера Тампу-Токо, в резултат на което той се върнал в столицата Куско и приел името Пачакути - „Човекът, който раздруска или променя света“. От този момент изглежда инките се превърнали в тиранични диктатори, изграждайки империята си чрез безскрупулно поробване на заобикалящите ги племена.

Защо местоположението на Тампу-Токо е толкова священо в преданията на инките? Според легендата първият инка, наречен Манко Капак, бил роден в Тампу-Токо, където изчезнал един ден, уж издигнат към висините от бога на Слънцето. Когато се върнал, бил облечен в златни одежди и обявил посвещаването си на божествената власт, за да започне нов род владетели на Куско. Манко Капак по този начин станал първият официален инка от династията, установила се в Куско през 1100 година сл. Хр.

Въпреки това според изтощителен анализ, проведен от испанския историк фернандо Монтесинос, инката Манко Капак фактически бил наречен на името на по-раншен Манко Капак, който пък дал началото на цивилизация в Куско хиляди години преди инките. Монтесинос е записал от местните предания, че 62-ма царе са владели Куско за приблизително 2500 години и че 28 царе тогава са управлявали Тампу-Токо за около 1000 години. И това е единствената записана предистория на Андите, която ни връща към датата 2400 години пр. Хр. По онова време първоначалният Манко Капак пристигнал в Куско от священото езеро Титикака, изпълнявайки заповедите на бог Виракоча, който му дал златен скипър или жезъл. Какво ли точно би могъл да представлява този златен скипър? Според една от версиите на легендата, нарежданията към Манко Капак били да построи град на мястото, където жезълът потъне в земята, докато според друга версия той е трябвало да използва скиптъра, за да поразии определен камък.

Някои историци вярват, че по-късните инки са пригостили по-раншната приказка за Манко Капак към своята династия, заедно със създаване на легендата за Титикака, която те са възприели при завладяването на Тиуанаку. Подтекстът е, че Перу някога е станала свидетел на продължителна и недокументирана окупация от прединкските цивилизации. В случая с Куско такова предположение не е доказано от археологията,³⁸ докато други учени упорито се мъчат да докажат, че Куско имал астрономически функции, което позволява произходът му да бъде датиран към ерата 2200 г. пр. Хр. или по-рано.³⁹

В светлината на горното изглежда твърде необмислено да се приписват всички забележителни мегалитни структури в Перу на инките, но въпреки всичко тази теза се превърна в общоприета мъдрост. Куриозното е, че защитниците на същата теория не могат да обяснят защо

испанците не са използвали експертите-каменоделци на инките, за да изградят свои собствени постройки след завладяването, факт е, че когато земетресения разрушили Куско през 1650 и 1950 г., повечето от испанските сгради се срутили, докато приписваните на инките конструкции останали цели. Една от тези конструкции е мегалитната стена, представляваща удивителен камък с 12 ангела (илюстр. 12). Нейният перфектен, неиз-зидан с хоросан монтаж към заобикалящите я камъни, е типичен за множество примери навсякъде из Перу, където е невъзможно да се промуши най-тънка игла или острие на бръснач между два камъка. Хрониките на испанците постоянно подчертават своето възхищение от мегалитните стени на предпазните съоръжения „на инките“. Правдоподобно ли е тогава, че испанците не са се възползвали от уменията на инките? Дали пък зидарите на инките не са се изпарили във въздуха... или никога не са съществували? Накратко, дали това умение не е отпреди инките?

Как такива каменни блокове като този с 12-те ангела са били изваяни и после монтирани с такава точност? През 1966 г. бяха проведени полеви експерименти, за да се изпита на практика теорията „за описването и копирането“⁴⁰, които вероятно са влезли в действие. Тази технология използва просто дървено устройство с отвее на конец, което дава възможност профилът на предварително изрязан каменен блок да бъде начертан върху прикрепен неоткъртен камък. Съседният блок после бива изрязан по начертания върху него модел, използвайки по-малки камъни като чукове и наковални. Полевите опити успяха да доведат до разумни резултати при малките каменни блокове, но ако се придвижим в близост до Куско към Сексиуоман, откриваме камъни с напълно различна големина.

Руините на Сексиуоман (произнася се като „секси жена“ на английски) заемат планински хребет, издигащ се над града Куско. Главната характеристика на това място е комплекът от три успоредни зигзагообразни стени, както е показано на илюстр. 13. Тези стени, когато са в комбинация с естествената неравност на отсрещната страна, създават напълно защитена област, която е била използвана целесъобразно от инките против испанците. Но дали наистина инките са могли да построят тези масивни крепостни съоръжения само с помощта на каменни чукове и мускулна сила?

Най-големият камък в Сексиуоман се намира в най-ниската стена, едно чудо с височина 20 фута, където един камък в частност - илюстр. 14, е пресметнато, че тежи 120 тона. Тези зигзагообразни стени с дължина повече от 1200 фута правилно са били наречени „една от най-удивителните мегалитни постройки на древния свят“⁴¹ и непрекъснато са учудвали всички, които са ги виждали. Испанският историк Гарсилазо де ла Вега е записал своите впечатления, че стените са:

... издигнати по чудо, от демони, а не от хора, поради броя и размера на камъните, разположени в трите стени... което не е за вярване, са издялани от кариери, тъй като индианците никога не са притежавали желязо или стомана, за да могат с тях да ги отделят и оформят.⁴²

Да оставим настрана огромните усилия, които би трябвало да са вложени за изтеглянето на повече от хиляда тона на няколко мили разстояние от най-близката кариера, нека се върнем към теорията „за описване и копиране“. С цел да се монтират един към друг камъните от Сексиуоман по този начин, много камъни с тегло 10-20 тона е трябвало да бъдат изправени и подпрени един към друг във въздуха, докато се извършва очертаването на силуета и копирането. Срещайки се лице в лице с такава опасна и изискваща умение операция, въпросът, който възниква, е не дали инките биха могли да го сторят, а защо са си създали толкова грижи да го правят? Защо не са използвали камъни с половин размер? И по-рано в Баалбек зададох същия въпрос и бях принуден да заключа, че вероятно е съществувала много свършена и изпреварила времето си строителна технология.

Изглежда подобна напредничава технология е била използвана и в скалистите възвишения на Сексиуоман, от другата страна на зигзагообразните стени. Тук откриваме т. нар. „Трон на инките“ - илюстр. 15 - където по неясни причини са иззидани с голяма прецизност каменни стъпала и платформа в могилата. „Експертите“ твърдят, че перфектните ъгли и ръбове на „Трона“ са били обработени при употребата на малки камъни като точни инструменти. Въпреки това, когато се види непосредствено акуратността на тази работа, изглежда нелепо да се предполага, че такива примитивни методи въобще са влезли в действие. Гладките полирани повърхности на тези стъпала, заедно с останалите множество енигматични ниши около Сексиуоман, сякаш са били машинно обработени с технологията на двадесети век.

Нека сега се придвижим към долината Урубамба, т. нар. „Свещена долина“ на инките. Тази долина започва непосредствено на юг от Куско и върви покрай реката Урубамба на северозапад. Между многото куриози по продължение на този път бих искал да наблегна в частност само на два - Олантайтамбо и Мачу Пикчу.

Олантайтамбо е разположен на 40 мили северозападно от Куско. Също като Сексиуоман и той се състои от поредица терасирани нива, защитени от огромни мегалитни стени. И отново като Сексиуоман и Тиуанаку, мястото е иззидано с каменни блокове, в които тайнствени ниши са били издялани с прецизни ъгли и перфектни вътрешни ръбове. Илюстр. 19 показва пример на един удивителен камък, който се издига на дъното на тези руини.

Някои от мегалитните стени на Олантайтамбо - илюстр. 18 и 20 - са между най-красивите в цяло Перу. Куриозното е, че една от по-ниските стени е била ремонтирана с по-долнокачествени камъни, които стоят върху своите старши мегалитни братовчеди. Никой друг освен инките не би могъл да извърши тези поправки. Това нещо се повтаря и на други места като Писак и ни дава допълнително сведение за ограничения обхват и качество на строежите на инките, противопоставяйки техните постижения с онези от епохата преди тях.

Над защитните тераси в Олантайтамбо се намира тайнствена сграда, романтично известна като „Храм на Слънцето“. Този „храм“ е обърнат към шест огромни монолита, както е показано на илюстр. 16, най-големият от които

достига 13 фута на дължина. Тези камъни са уникални, техните надлъжни страни и необикновени промеждутъци са в пълен контраст с мулти-повърхностните съединения и скосени ръбове на останалите мегалитни стени в Перу. Как точно камъните са толкова перфектно оформени е неизвестно, тъй като те са изрязани от червен порфир, камък твърд колкото гранита.

Огромната тайна на Олантайтамбо е как тези 50-тонни камъни са били преместени до настоящото си местоположение, тъй като каменната кариера, откъдето произхождат, съвсем точно е намерена в Чачиката - на четири мили през долината, на отсрещната страна на планината!⁴³ След като първо са издялани от кариерата, е било необходимо да бъдат свалени по стръмния планински склон, да се пресече реката и после да бъдат изкачени по друг стръмен склон до мястото на строежа. Изглежда напълно непосилна задача.

Въпреки това през 1996 г. група експерти предприе самоуверено пътешествие до Олантайтамбо, за да покаже какво е възможно да се постигне при използването на човешка мускулна сила и традиционни материали.⁴⁴ Първата задача бе да се демонстрира как относително малък еднотонен камък (една петдесета част от размера на оригиналния) може да бъде свален от планината с помощта на въжета. Камъкът се изтъркули извън контрол и по щастлива случайност никой не бе убит. Втората задача бе да се пренесе камък с подобни размери през реката на плитко място. Тук тимът постигна учудващ успех, камъкът бързо бе прехвърлен през полуизсъхналото речно корито. По подобен начин камъкът бе преместен върху предварително подготвена, облицована с камъни повърхност, с учудващо висока скорост. И в този момент проектът бе изоставен с твърдението, че експертите са показали как камъкът би могъл да се издърпа *нагоре по планинския склон*. Е добре, съжалявам, братлета, положихте огромни усилия, но аз не успях да разбера как 50-тонен камък ще преодолее гравитацията и ще се изстреля по 50-граду-сов планински склон с мълниеносна скорост - дори и по застлан с калдъръм път и няколко хиляди товароповдигачи!

Защитници на такива „бутащо-блъскащи“ методи отбелязват, че останки от рампа наистина съществуват, водещи нагоре към хълма при Олантайтамбо, и още повече че множество камъни (т. нар. „изпотрошени камъни“, които никога не са достигнали върха) могат да се видят разпръснати в долната част пред рампата. За жалост това доказателство само обяснява наличието на камъни, които *не са* качени върху рампата. То не ни говори нищо за камъните, които виждаме на върха на хълма. Не е извън царството на вероятността, че мегалитните конструкции в Олантайтамбо вече са съществували по времето на инките, а рампата и изпотрошените камъни представляват усилията на инките да се съревновават с онова, което вече са заварили. Изглежда май и те са се провалили, точно както и екипът през 1996 г. В подкрепа на това тълкувание Гарсилазо де ла Вега съобщава, че един от инките е направил опит да увеличи реномето си, като заповядал 20 000 мъже да издърпат един разрушен камък нагоре по планината. Събитието завършило трагично. Хиляди хора били убити, когато изтървали огромната канара.⁴⁵

Най-голямата загадка уа „храма“ в Олантайтамбо все пак е очевидната липса на цел. Не прилича на оформяне на част от сграда, тъй като областта, затворена между стените, се състои от оголена твърда скала. Може би е била нужна суперконструкция, защото съществуват явни белези, че строителството е било изоставено по средата. Въпреки това крайната цел на строителите е доста неясна, защото хребетът, върху който са издигнати камъните, е твърде тесен, за да е бил от голяма стратегическа важност. Така нареченият „храм“ ми напомня за мемориала „Джон ф. Кенеди“ в Далас, САЩ (илюстр. 17), просто защото нито една от двете конструкции има някакво очевидно предназначение. Възможно ли е това да е решението? Дали конструкцията не е била предназначена за мемориал? Струва си да се отбележи, че четвъртият камък отляво бил украсен с релефно изображение на четиристенна пресечена пирамида, което често се свързва със задгробния живот и е нещо обичайно в свещеното селище Тиуанаку в Боливия (илюстр. 9). Идеята ми за мемориал е толкова добра като теория, колкото всяка от останалите, които вече прочетохте.

Мачу Пикчу, на 25 мили северозападно от Олантайтамбо, съперничи по значимост на самото Куско в традициите на Андите. Древният град е разположен върху тесен, седловиден хребет между два живописни върха - по-ниският е от планината Мачу Пикчу, а по-високият - от Хуаяна Пикчу - както е показано на илюстр. 21. На височина 1500 фута над нивото на долината, град Мачу Пикчу е добре прикрит и така се е изплъзнал от полезрението на испанските конкистадори. Едва през 1911 г. той бил „открит“ от изследователя Хайрам Бингам.

Официално Мачу Пикчу е мъртъв град, без официална история, и е широко възприето, че е бил построен от инките през последната половина на петнадесети век. Въпреки това една от главните забележителности в Мачу Пикчу „Храмът на Трите прозореца“ е уникален и е позволил на учени като Хайрам Бингам да идентифицират района като легендарното Тампу-Токо, „Мястото за Отдых на прозорците“, което също е известно като „Раят на Трите прозореца“. Ако тази идентификация е правилна, тогава една поредица от 28 владетели от прединкския период са живели в Мачу Пикчу в периода около 100-1100 г. сл. Хр., като по този начин се обяснява огромното количество постройки на това място, изпълнени в

най-разнообразни стилове. Официалната история, напротив, намеква (доста нереалистично), че всичко е построено за по-малко от сто години.

Както по-рано бе споменато, каменната зидария на по-късните инки няма много общо с по-ранното мегапитно каменоделство, а Мачу Пикчу е друг явен пример за това. Ако пренебрегнем широко разпространените по-късни сгради, няколко ключови монумента излизат на преден план като изключително съществени. „Храмът на Трите прозореца“, показан на илюстр. 22, наистина е най-красивият от тях и заема господстващо положение, гледайки на изток. Покрай него има тайнствена тристранна конструкция, известна като Главния храм, съдържащ серия от ниши и щифтове - илюстр. 23. Този храм е построен основно от много големи блокове, а една от страничните му стени представлява камък с не по-малко от 32 ъгъла по фасадите си.

Зад Главния храм стръмна поредица от стъпала води до гледка към природата, където оголени скали са били издялани в триъгълна платформа. Тук се издига прецизно изваян камък, познат като „Интихуатана“ - илюстр. 24. От другата страна на Главния храм на подобно разстояние се намира „Тореонът“ (или „Храмът на слънцето“), добре изградена кула с два прозореца и врата, както е показано на илюстр. 25.

Каква е била целта на всички тези странни постройки в Мачу Пикчу, с разнообразните им прозорци и ниши? Защо са били построени на толкова недостъпно и отдалечено място? Общоприето е, че Мачу Пикчу не е бил отбранително или стратегическо съоръжение, тъй като съществуват малко доказателства за такава цел. Някои учени твърдяха, че Мачу Пикчу е използван като астрономическа обсерватория и календар, цитирайки като доказателство неговите по друг начин необясними прозорци, ниши и щифтове. Все пак те така и не успяха да обяснят защо е било необходимо тези астрономи да си създават толкова неприятности в едно съвсем отдалечено място.

По-широко възприетата гледна точка е, че Мачу Пикчу заедно с Куско са били свещени места за религиозни и церемониални цели. Антропологът Йохан Райнхард е един от най-силните поддръжници на тази теория, твърдейки, че Мачу Пикчу:

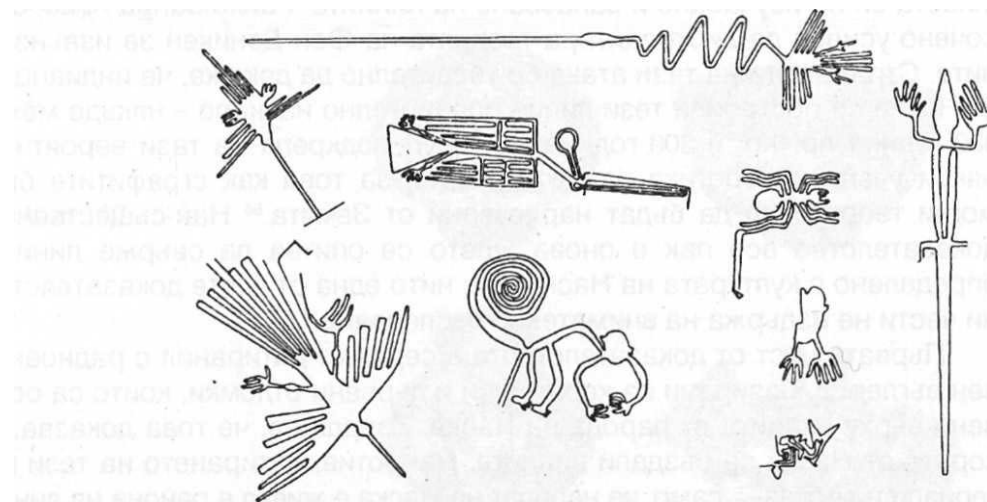
...е разположен в центъра на свещени планини и във връзка със свещена река, която от своя страна е свързана с движението на Слънцето, формирайки по този начин космологичен, хидрологичен и свещен географски център за района, където е разположен.⁴⁶

Това религиозно тълкувание забележимо свързва Мачу Пикчу и Куско с други места, вече цитирани в тази глава - Баалбек, Тиуанаку и Хавин де Хуантар. Всички те са се превърнали в места за религиозно преклонение и всички показват необикновени следи от високоразвита технология в предисторически времена. Съществува ли общ фактор, който е причина всички тези места да станат свещени? Сега ще отидем в Наска, за да открием друго важно доказателство.

Линиите на Наска

През 1930 г. археологическо изследване на 2000-годишната цивилизация на Наска в Южно Перу се сблъсква с твърде странни коловози в земята. Когато тези жлебове били проучени, археолозите с удивление открили, че кафявата черупкообразна повърхност на пустинята била целенасочено премахната, за да се създадат бразди с дълбочина 4-6 инча. По-светлият подпочвен слой, показал се отдолу, оформял ясни линии, които преминавали през цялата пустинна равнина. По съответен начин станало очевидно, че археолозите са срещнали един по-широкообхва-тен феномен - т. нар. „Линии на Наска“, който покрива един отрязък с дължина 30 мили от подножието на Андите. Вече 30 години нито една теория, не може да обясни всички маркировки на Наска. Изтъкнат учен го нарече „една от най-необяснимите загадки на археологията“.⁴⁷

Защо Линиите на Наска представляват толкова необяснима тайна? Причината се намира в огромното разнообразие, което включва около 300 рисунки, най-общо наречени „сграфити“. Едни от най-добре познатите фигури са показани за безпристрастно обсъждане на фиг. 11. Относителните размери на паяка, маймуната, кондора и гуцера (между останалите) могат да бъдат съпоставени с най-голямата фигура - стилизирана чапла със зигзагообразна шия, приблизително дълга 900 фута. Независимо от големите разлики между тези сграфити, други пък са различни, състоящи се от напълно абстрактни форми. А дори сред абстрактните рисунки има разделение. Докато един дизайн например съдържа не по-малко от 356 ъгъла, други - във формата на спирала, въобще нямат ъгли.

Адаптирано от М. Райхе, 1968 г.

Въпреки че разпознаваемите животински фигури концентрират върху себе си по-голямата част от вниманието към Наска, тя фактически е населена с огромни трапецовидни (клинообразни) рисунки като тази, показана на илюстр. 27. Някои от тези клинове имат страни с дължина повече от 2500 фута! Клиновете пък са надминати от самите линии, които са начертани напълно прави в продължение на 5 мили.

Какво ли би могло да е предназначението на тези напълно разделени линии и фигури? Разгледани като цяло, Линиите на Наска сякаш са една хаотична смесица, разхвърляни очевидно случайно из цялата неплодна равнина, пресичащи се и прекъсващи по непонятни причини. На някои места старателно изрисувани сграфити са били частично унищожени от огромни клинове. Нещо повече, съществува голям контраст между някои рисунки, които са изпълнени перфектно, и други, които са небрежно нахвърляни. Още по-удивително е, че много от картините са толкова големи, че могат да бъдат разгледани единствено *от въздуха*, от височина 1000 фута!⁴⁸ За кого са били предназначени тези линии и фигури? Кой е трябвало да ги види?

През 1969 г. Ерих фон Деникен изстреля идеята, че извънземни, летящи из въздуха, може да са сътворили тези линии като писти за своите самолети.⁴⁹ Въпреки това неговата хипотетична теория се сблъсква с множество проблеми. Първо: твърди се, че почвата не е достатъчно твърда, за да издържи на множество кацания на тежки въздухоплавателни апарати.⁵⁰ Второ: защо т. нар. „извънземни“ не са си построили нещо далеч по-изискано? Трето: много от линиите са едва три фута широки - твърде тесни за самолет. В допълнение, фон Деникен не успя да обясни значението или целта на животинските сграфити.

Най-изявеният експерт по Линиите на Наска несъмнено е Мария Райхе, немска математичка, която посвети повече от петдесет години от живота си на изучаване и запазване на линиите. Райхе направи целенасочено усилие да дискредитира теорията на фон Деникен за извънземните. Стратегията на тази атака бе убедително да докаже, че индианците от Наска са построили тези линии сравнително наскоро - някъде между 300 година пр. Хр. и 800 година сл. Хр. В подкрепа на тази вероятност някои учени изобретиха находчиви идеи за това как сграфитите биха могли теоретично да бъдат нарисувани от Земята.⁵⁰ Най-същественото доказателство все пак е онова, което се опитва да свърже линиите определено с културата на Наска. Тук нито една от двете доказателствени части не издържа на внимателно изследване.

Първата част от доказателството е серия от датирания с радиоактивен въглерод, базирани на керамични и дървени отломки, които са оставени върху линиите от народа на Наска. Твърди се, че това доказва, че хората от Наска са създали линиите. Напротив, датирането на тези материали ни показва само, че народът на Наска е живял в района на линиите. Тъй като самите линии не могат да бъдат изследвани с радиоактивен въглерод, остава вероятността те вече да са съществували, когато се е появила цивилизацията на Наска.

Втората част от доказателството е, че уж има пълна прилика между сграфитите от Наска и определени характеристики на откритата в Наска керамика. Това е важен въпрос, защото предлага потенциално доказателство, че народът на Наска или сам е изобретил картините, или най-малкото ги е разглеждал от въздуха.

На фиг. 12 са показани примери от керамиката на Наска, изложена в музея на близкия град Ика. Първата по всеобщо мнение прилича на гущера от фиг. 11; втората - на паяка; третата - на колибрите (в лявата горна част на фиг. 11); а четвъртата - на кита (дясната долна част на фиг. 11). При всички тези случаи приликата е незначителна и ключовите точки на детайла от твърде стилизираните сграфити са различни или липсват върху керамичните съдове. Пет други примера (непоказани по-долу) са точно толкова незначителни. В големия си стремеж да отхвърлят теорията на Фон Деникен експертите сякаш са забравили, че е съвсем нормално за древните художници да копират фигури на животни, насекоми, птици, влечуги и морски същества. Ако отсъденото от тези експерти не бе така замъглено, те може би биха се зачудили защо хората от Наска не са украсявали съдовете си с по-необичайни картини от пейзажа на Наска - клиновидните форми, пресичащите се линии и абстрактните фигури.

Как Мария Райхе обяснява предназначението на Линиите на Наска? Въпреки че Райхе не твърди, че е достигнала до определено заключение, тя изцяло клони към теорията за астрономически календар.⁵² Райхе настоява, че населението на Наска е използвало линиите и фигурите за измерването на ключови точки от слънчевата година, за да помогнат на земеделското планиране. Все пак теорията на Райхе, както и тази на фон Деникен, се срути под зашеметяващото бреме на логичен аргумент, издигнат срещу това.

През 1968 г. едно изследване на „Нешънъл джиографик съсяти“ потвърди, че докато някои от линиите на Наска наистина сочат към положения на Слънцето, Луната и определени звезди отпреди две хиляди години, не би трябвало да се очаква нещо повече от чист шанс.⁵³ През 1973 г. д-р Джералд Хоукинс изследва 186 линии с компютърна програма и откри, че само 20 процента имат някаква астрономическа ориентация - пак нищо повече от чиста случайност.⁵⁴ През 1982 г. Антъни Авени се добра до подобни резултати,⁵⁵ докато през 1980 г. Георг Петерсен отбеляза, че теорията на Райхе не обяснява различните дължини и ширини на линиите.⁵⁶ В по-непосредственото минало Йохан Райнхард откри, че околните планини предоставят напълно готов и доста по-ефективен механизъм за населението на Наска за използване на слънчев календар; в такъв случай линиите са били напълно излишни за тях.⁵⁷ В допълнение на тази лавина от научни мнения ние също трябва да отбележим, че Райхе, както и фон Деникен не успяха да обяснят същността на животинските графити.

По какъв друг начин бихме могли да си обясним Линиите на Наска? Те със сигурност не са пътища на инките, тъй като много линии започват и завършват в средата на пустинята, със сигурност не са напоителни канали, понеже повечето от тях не водят до водоизточници. След като всички възможни *практически* цели бяха прегледани като вероятност, много писатели започнаха да се концентрират върху *символиката* на тези линии и фигури. Всеки възможен вид религиозен култ вече е предполагаем - култ към прадедите, култ към водата, култове към плодородието и раждаемостта, планински култове.

Водещ проповедник на теорията за култовете е Йохан Райнхард, който е открил, че много линии водят към религиозни светини, водоизточници или планини.⁵⁸ Райнхард се аргументира убедително, че народът на Наска е благоговееел пред планините, но защо те биха боготворили неодошевени предмети? Райнхард отбелязва широко разпространеното поверие сред древните цивилизации на Андите, че различни богове - на които те се позовават като на свои предшественици - са населявали планините. Тези богове контролирали климата и оттам водните доставки, което определяло плодородието на растения и животни. Райнхард добави, че главният бог - Виракоча (споменат преди във връзка с Тиуанаку), бил тясно свързан едновременно с водата и планините.

Как преклонението пред планинските богове обяснява Линиите на Наска? Йохан Райнхард е детайлизирал различни древни традиции, според които планинските богове се издигали в небесата под формата на кондори или орли.⁵⁹ Според тълкуванието на Райнхард тази култова теория обяснява единствения най-забележителен аспект от Линиите на Наска:

„Това, че фигурите могат да бъдат видяни единствено от въздуха, е обяснимо, тъй като е във връзка със *способността на планинските божества да наблюдават отвисоко района*, например появата им като птици или под формата на летящи котки“.⁶⁰ (Следва обяснение).

Може ли това да бъде от жизненоважно значение за изясняване на загадката? Антрополозите приписват вярата в планински богове на стабилна екологична основа, тъй като планините са източник на реки и дъждовни облаци. Но какво ако тези богове не са били продукт на човешкото въображение? Какво ако те са били богове от плът и кръв, които понякога летели със самолет? Би било много рано да разкривам уникалното си предложение за решаване на загадката Наска в този момент, но за мен е необходимо да изясня напълно две неща - първо, *не казвам*, че Линиите на Наска представлявали аеродрум; второ - всъщност *казвам*, че те ясно показват, че за да бъдат наблюдавани, била необходима въздухоплателна техника. Това може и да прилича на фантазмагорична идея, ако не бе високото ниво на развита технология видяна по-рано в Баалбек, Тиуанаку и другите места в Перу от епохата преди инките.

Появи се доста ясен модел в тази глава. Всички места, които проучихме, показват съществуването на две напълно различни нива на култура - предисторическа култура със силно развита технология, и по-късна култура, зяпнала с обожание великолепните скулптури, които развитата цивилизация е оставила след себе си. Дали всички тези места са били възприети като свещени центрове от по-късните цивилизации, които са създали или запазили легендите за боговете?

Свидетелството, цитирано по-рано, доказва, че населението на Тиуанаку не е построило Акапана, а го е наследило. Те не са схванали предназначението му, но са го превърнали в свое най-свято място. Наска представлява подобна ситуация. Може да не е съвпадение, че столицата на Наска - Кахуачи, първоначално е функционирала като религиозен център и е датирана към 200 години сл. Хр. - точно по същото време се появява Тиуанаку като религиозен свещен център.⁶¹ Както в Тиуанаку, хората от Наска може да са наследили линиите, без да съзнават техния произход или предназначение, но боготворейки ги като свещени знаци от боговете. Както отбелязва Йохан Райнхард, те са построили простички религиозни светилища в края на много от линиите и се прекланяли пред планинските богове като пред свои прадеди.⁶² Ако приемем, че тези „богове“ са същества от плът и кръв, които са конструирали водопроводната система в Тиуанаку и Хавин, крепостта на Сексиуоман и платформата в Баалбек, в такъв случай Линиите на Наска бележат друга много важна технология - те ни казват, че боговете са можели да летят...

Изводи от глава трета

- Веществени доказателства предполагат съществуването на много стара, незапомнена цивилизация; използваща модерна технология в Баалбек, Тиуанаку и различни места в Перу. По-късните култури са разглеждали тази технология като творение на „богове“ и са направили тези места свещени.

- Линиите на Наска показват, че една от технологиите, притежавани от тези „богове“, е била астронавтиката. Съществуването на огромна предисторическа платформа в Баалбек и свързаните с нея легенди за „колесницата“ на бога Слънце подкрепят това заключение.

ГЛАВА 4

пирамидите в ГИЗА

Богове и фараони

В предишната глава ние се удивлявахме на места, които не могат да бъдат обяснени от възприетите исторически парадигми. Независимо от всички усилия да ни убедят, че тези места са били построени от тиауана-кани, инки, жители на Наска, загадъчен полъх все още обгръща истинската идентичност на първоначалните строители, които използвали технология, еквивалентна на тази от двадесети век. Най-забележителното е, че експертите не могат обяснят защо такива огромни, преекспонирани монументи са били строени често в най-отдапечените места. Във връзка с липсата на разбиране от страна на експертите тези мистериозни конструкции са били неправилно наречени „храмове“.

Тази глава се занимава с най-известния пример на развитата технология в древността - пирамидите на Гиза в Египет. По същия начин, както на инките се приписва предисторическото каменоделство в Перу, така и на древните египтяни се отдава заслугата за пирамидите от Гиза. Единствената разлика е, че пирамидите за удобство са били наречени „гробници“, вместо „храмове“. По този начин ни се казва, че трите пирамиди от Гиза, както е показано на илюстр. 28, са построени от трима фараони от третото хилядолетие пр. Хр. - Хуфу (когото гърците наричали Хеопс), Хафра (Хефрен) и Менкаура (Микерин).

В тази глава ще се занимаем главно с пирамидата на Хуфу. Това именно е пирамидата, която най-често наричат Великата пирамида и която представлява последното оцеляло от Седемте чудеса на древния свят. Но дали Великата пирамида наистина принадлежи на фараона, наречен Хуфу, и била ли е тя някога гробница?

През 1980 г. категорично бе доказано, че фараонът Хуфу *не* е построил Великата пирамида и въпреки това до ден-днешен продължаваме да бъдем подхранвани със същите стари лъжи, твърдящи обратното. В тази глава ще прегледаме всички изобличаващи доказателства (понеже досега не са отхвърлени), че връзката с Хуфу е била безсрамна археологическа фалшификация. Първо, все пак нека изследваме пирамидите и историческата парадигма, в която те удобно са вградени.

Съществува общо разбиране, че египетските пирамиди твърде много си приличат една с друга. Малцина си дават сметка колко специални са пирамидите от Гиза, просто защото никой не ни го казва. Един справочник препраща целия район към огромен некропол,¹ а е много трудно да се открие книга, която прави пълна оценка на всяка от невероятните характеристики на Великата пирамида в частност. Тази глава ще постави нещата на местата им и по този начин ще стане

напълно очевидно, че тя не е била построена като гробница от древните египтяни.

Поради удивителния математически и геометрически дизайн, Великата пирамида е описана като „най-точно и изчерпателно проучената сграда в целия свят“.² И до днес тя все още успява да ни изненадва. Тайната врата, открита от Рудолф Гантенбринк през 1993 г. - което ще обсъждам в по-късна глава, - би трябвало да накара всички нас да задаваме въпроси за онова, което са ни казвали. По ирония на съдбата, изглежда ние, широката общественост, никога не бихме се добрали до онова мъничко откритие. Египетските власти в Гиза, които контролират предоставянето на информация, бяха толкова разгневени на Гантенбринк във връзка с нецензурираното му съобщение в пресата, че оттогава отказват да го пуснат отново в пирамидата.

Повечето от нас се връщат от Египет напълно изумени. Невъзможно ни е да преосмислим обръканата представа за тази древна култура при пълната липса на исторически контекст. Ролята на египтологията (учението за египетската история) е да ни снабди с този контекст, но ако ние -публиката, сме съдиите, тогава тя страшно се проваля. Египтолозите гордо твърдят, че тяхното учение е най-старата научна археология, но щом е толкова *стара* и толкова *научна*, как се получава така, че те дори не могат да обяснят как е възникнала египетската цивилизация?

Както един автор на книги за Египет, Джон Антъни Уест, формулира:

„...всеки аспект от познанието за Египет сякаш е бил напълно завършен още в самото начало. Науките, художествените и архитектурните технологии и йероглифната система показват явна липса на следи от периода на „развитие“, наистина много от постиженията на най-ранните династии никога не са надминати...“³

Според възприетата хронология египетската цивилизация се е появила независимо от останалите цивилизации. Това е станало 3100 г. пр. Хр. по време на първия фараон, наречен Менес, който обединил или вероятно преобединил Горен и Долен Египет (съответно южен и северен). Кой е бил Менес? Експертите не могат нищо да ни кажат за него. Каква е била обстановката по време на битките, които е водил за обединение на Египет? Те не могат да ни съобщат. И защо културата на древния Египет има толкова общо с шумерската цивилизация, която я предшества с около 700 години? Те го отхвърлят! И все пак напълно наивно е да се допусне, че шумерите, които били ревностни пътешественици, не са оказали никакво влияние върху културата на египтяните.

Египетските туроператори и експерти, които се опитват да ни поразят с техните експертизи за древния Египет, всъщност знаят твърде малко. Те използват хронология според Списъка на царете на Манетон, съставен много след като събитията са се случили, и който се опира на фрагментарни записки, които са на хиляди години.⁴ Съвременната археология е направила твърде малко по пътя на подкрепящите доказателства, за да потвърди самоличността и времето на царуване на тези владетели. Поради това цялата египетска хронология се основава на малко факти и почти изцяло на предположения.

Независимо от всичко, не е в интерес на египтолозите да се осланят на толкова много несигурни факти!

Особено интригуващо е, че Списъкът на царете на Манетон включва множество управляващи преди Менес. Според Манетон управлението на Менес е предшествано от 350-годишен период на хаос (най-накрая някакви обстоятелства), а преди това династия от трийсет полубогове е господствала в продължение на 3650 години. Това ни връща назад около 7100 години пр. Хр., много преди появата на каквато и да е цивилизация. Но веселбата едва започва, защото Манетон е включил в списъка също две династии от богове, управлявали в продължение на 13 870 години, още по-рано! Този стойностен ключ към историята на човечеството е пренебрегнат само защото споменаването на боговете не пасва на историческите парадигми на експертите.

И все пак този внушителен списък от богове е централен фокус на древноегипетското изкуство и религия. Някои от египетските легенди за богове са изключително важни за вникване в техните древни културни обичаи, но те всички са проучени под името „митология“.⁵ А Манетон не е бил единственият, който е признавал тези богове като исторически фигури. Гръцки и римски историци като Херодот и Диодор Сицилийски също са оставили подробни описания на божествените царства, датиращи хиляди години преди фараоните. Всички тези древни историци са пародирани от съвременните им колеги за това, че са били толкова наивни да повярват на онова, което са им разказвали египетските жреци.

Надявайки се, че успяхме да предизвикаме поне някакво съмнение във връзка с благонадеждността на египетската история, сега е моментът да се вгледаме по-отблизо в пирамидите в Гиза, особено във Великата пирамида, и да се запитаме дали те наистина принадлежат на Хуфу, Хафра и Менкаура.

Първи впечатления

Разположени в североизточния край на Либийското плато, пирамидите в Гиза осигуряват внушителна гледка към хоризонта във всички посоки. Само на няколко мили от столицата Кайро на северозапад могат да бъдат видени върховете на двете по-големи пирамиди, извисяващи се на хоризонта над разпрострелия се град. От разстояние е трудно да се възприемат огромните размери на тези две пирамиди. Едва когато човек се приближи, потресаващият обем на конструкциите става очевиден. Самата Велика пирамида без най-горния ѝ камък е висока 480 фута, достигайки височината на пирамидата на Хафра, но от по-ниска основа. Тази основа лежи върху почти невероятните 13 акра, а всяка от страните ѝ достига 765 фута.

Днес фасадата на Великата пирамида е обкована с шипове и е силно ерозираща, но някога е била покрита с външен слой от гладки, бели варовикови блокове, които са осигурили изцяло плавните страни на правилна пирамида. Тези облицовъчни камъни са били все още непокътнати, когато Херодот е посетил мястото през V век пр. Хр., но по-голямата част от тях са били

преместени при построяването на джамиите в Кайро. Сега само няколко са останали в музеи и на върха на пирамидата на Хафра. Тези шестостенни камъни, с тегло 15 тона всеки, са полирани и прецизно обработени, за да паснат перфектно помежду си и с основните строителни камъни, а скрепителните елементи са с размери по-малко от една петдесета част от инча!

Под сега премахнатия външен пласт конструкцията на пирамидата се състои от приблизително 2 500 000 обработени камъни, най-вече жълт варовик, но комбиниран за определени цели на интериора с по-твърдия гранит. Общият обем на Великата пирамида е изчислен на около 90 милиона куб. фута*, които биха тежали 6-7 милиона тона. За да представим това в истинската му светлина - най-високата катедрала в Европа е три пъти по-ниска от нея, а масата ѝ надхвърля тази на всички катедрали, църкви и параклиси, построени в Англия от зората на християнството до днес! Великата пирамида често бива цитирана като най-голямата сграда на Земята с обем два пъти по-голям и маса трийсет пъти по-голяма от тази на известната Импайър стейт билдинг в Ню Йорк.

Пирамидата е поставена върху специално изработена платформа, която е с дебелина по-малко от 22 инча, но въпреки това е почти идеално нивелирана, с отклонение по-малко от инч за цялата си площ, независимо че поддържа такова огромно тегло в продължение на хиляди години.⁶ Основата на пирамидата представлява идеален квадрат - само по себе си изключителен инженерен подвиг.

Смята се, че вътрешната конструкция на Пирамидата се състои от стъпаловидна пирамидална структура, проектирана главно за да издържи голямото вертикално напрежение. Каменните блокове са много точно шлифовани и толкова перфектно пасват помежду си, че цялата Пирамида е изградена без хоросан. Теглото на отделните камъни варира от 2-2,5 тона за основните блокове до 50-70 тона за огромните гранитни монолити. Тези по-големи гранитни камъни са пренесени по целия път от кариерата в Асуан - 600 мили на юг. Ненужно е да казвам, че учените отчаяно са се опитвали да обяснят как древните египтяни биха могли да преместят и издигнат камъни с такива размери, но досега не е намерен убедителен отговор. Както отбелязахме в гл. 3, съвременната кранова

*1 куб. фут=0,02832 куб. м. (Бел. прев.)

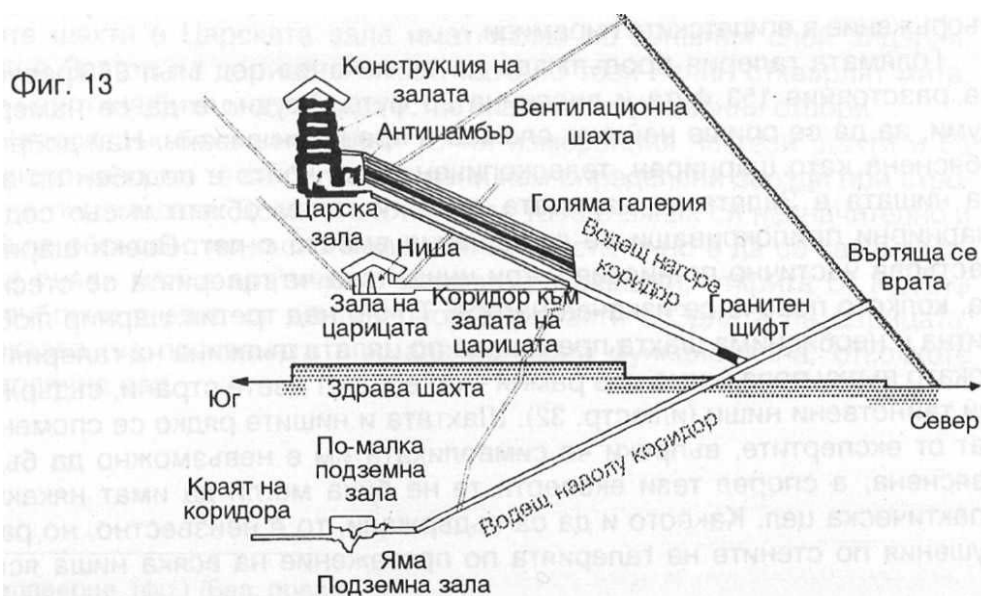
технология би могла да се справи с тези тегла, но никой сериозно не мисли, че фараоните са могли да проектират и изработят толкова съвременни машини. Нещо повече, трудно е да си представим, че дори и технологията на двадесети век би могла на практика да бъде равностойна на невероятната прецизност на Великата пирамида.

Географската точност, с която са били подредени и трите пирамиди в Гиза, напълно съперничи на инженерната вещина при строителството. Сър Уйлям флиндърс Петрие е открил, че Великата пирамида е била насочена на север с петминутно секторно отклонение, което се равнява на една дванайста част от градуса!⁷ Онези справочници, които дръзнат да споменат този изключителен факт, са принудени да се съгласят, че регулирането е прекалено прецизно, за да

бъде случайност.⁸ Точността на ориентацията на Великата пирамида е доказана от факта, че инженерите на Наполеон са я използвали, за да триангулират и съставят карта на Северен Египет.⁹ Още нещо, Великата пирамида е разположена почти точно върху 30-ия паралел, факт, който по-късно ще се окаже много съществен.

Загадъчни ниши

Докато екстериорът на Великата пирамида е величествен по размери, интериорът е грандиозен със своите прецизни и необикновени качества (фиг. 13). Един автор го описва като „причудлив и очевидно с несвойствен дизайн“, едно скандално твърдение, но такава, за което всеки интелигентен посетител би могъл логично да бъде извинен.¹⁰

Шарнирната каменна входна врата на пирамидата е толкова ловко маскирана, че никога да не може да бъде открита отвън, а посетителят днес използва допълнително направен вход към пирамидата от северната фасада, откъдето мюсюлманският хапиф Ал Мамун насилствено е нахлул през 820 г. сл. Хр. Този вход води директно към Низходящия пасаж и Възходящия пасаж, всеки от тях притежаващ еднакъв ъгъл към хоризонта 26 градуса. Когато Мамун нахлул, той направил отвор в камъка на спускащия се пасаж, който водел към тайнствена подземна зала, изсечена от основната скала точно под върха на пирамидата (илюстр. 33). Съвсем случайно хората на Мамун изровили от тавана на прохода камък, над който се разкрила правоъгълна гранитна плоча, която била обърната надолу под несвойствен ъгъл. Те започнали да разкопават наоколо и открили онова, което по-късно било наречено „Гранитен щифт“, и станали първите хора, които открили Възходящия пасаж, водещ към зали на по-горното ниво на пирамидата.

Възходящият пасаж е уникално съоръжение, което не е открито в нито една от останалите пирамиди в Египет. Трябва двойно да се прегънеш, за да се изкачиш нагоре по прохода към Голямата галерия (илюстр. 32) - още едно уникално съоръжение. След нея проходите води до квадратна стая, романтично наречена „Зала на царицата“, разположена точно в средата на оста север-юг на пирамидата. Главната ѝ характеристика е невероятно голямата ниша, издълбана в нейната източна стена. Нишата технически е описана като конзолна, телескопична падина, но нито този термин, нито пък „ниша“ дават справедлива представа за формата и размера на това съоръжение, което е високо над 15 фута (илюстр. 30). Каквото и да е било нейното съдържание, то остава неизвестно, защото Залата на царицата е открита напълно празна. Няма нужда да казвам, че тази забележителна ниша е друго съвсем уникално съоръжение в египетските пирамиди.

Голямата галерия продължава да се изкачва под ъгъл 26 градуса, на разстояние 153 фута и височина 26 фута. Трудно е да се намерят думи, за да се опише нейният сложен и прецизен дизайн. Най-добре е обяснена като шарнирен, телескопичен свод, който е подобен по вид на нишата в Залата на царицата, но с по-голям обхват и със седем шарнирни припокриващи се съединения вместо с пет. Всеки шарнир застъпва частично по-ниския с три инча, така че галерията се стеснява, колкото повече се изкачва нагоре. Точно над третия шарнир любопитна и необяснима шахта преминава по цялата дължина на галерията, докато върху пода ѝ има две рампи - по една от двете страни, съдържащи тайнствени ниши (илюстр. 32). Шахтата и нишите рядко се споменават от експертите, въпреки че символиката им е невъзможно да бъде изяснена, а според тези експерти те не биха могли да имат някаква практическа цел. Каквото и да са съдържали, то е неизвестно, но разрушения по стените на галерията по протежение на всяка ниша ясно показват, че нещо насилствено е било преместено в древността.

Голямата галерия завършва с малък проход към антишамбър*, което пази входа към т. нар. „Царска зала“. Стените на антишамбъра са с прецизно издълбани жлеbove, в един от които бе открита гранитна плочка (или лист), тайнствено зациментирана на определено място. Други три гранитни плочки, за които са били издълбани вертикални жлеbove, се предполага, че липсват. Когато са били наклоняни, тези пластини първоначално вероятно са се снижавали с три инча под нивото на пода. Преобладаващата част от антишамбъра съдържа необикновени полукръгли отвори от едната страна, принуждаващи дори най-предпазливите експерти да признаят някакъв вид устройство от майсторски изработена подвижна решетка, което е могло да навежда пластините от твърд гранит, така че да препречват достъпа до Царската зала.

Препречвайки през антишамбъра, човек отново трябва да се наведе два пъти, за да се добере до Царската зала. Главната забележителност там е мистериозна гранитна кутия, наречена „раклата“ (илюстр. 31), с размери 90 x 39 x 41 инча. Тази безинтересна и без капак кутия често се приписва за гробница на Хуфу, но макар да има точните размери на човешко тяло, тя е била открита напълно празна. Вярва се, че някога раклата е имала капак. Една книга твърди, че мумията на Хуфу някога е лежала в този саркофаг, украсена със златна маска,

бижута и други материални ценности.¹¹ Това е пълна измишльотина и човек се отчайва от такава безотговорност на толкова авторитетна книга, която много читатели ще възприемат, без да си задават въпроси.

И Царската зала, и Залата на царицата съдържат чифт от т. нар. „вентилационни шахти“ - малки правоъгълни шахти с диагонали приблизително 8 x 8 инча. Това отново е уникално съоръжение, което не е открито в нито една от останалите пирамиди в Египет. Докато вентилационните шахти в Царската зала имат излаз до външния слой зидария, онези в Залата на царицата нямат, като по този начин отхвърлят мита, че те наистина биха могли да действат като вентилационни отвори.

Напоследък бяха направени точни измервания на тези шахти и бе предположено, че те са били насочени към определени звезди при строежа на пирамидата. Доказателството за това е някак си незначително и ще бъде обсъдено по-късно в тази книга. Достатъчно е да се каже засега, че онази малка вратичка с метални ръкохватки, открита от Рудолф Гантенбринк в една от вентилационните шахти в Залата на царицата, подсказва, че последната е имала по-скоро функционална, отколкото символична цел.

* Преддверие (фр.) (Бел. прев.)

Математическо превъзходство

Пирамидите в Гиза понякога биват наричани „единствените правилни пирамиди“, защото те са единствените в Египет със страни, които се издигат под „перфектния“ ъгъл от 52 градуса.

Защо 52 градуса са толкова важни? Този ъгъл в пирамидата олицетворява математическия фактор „пи“,¹² но по-забележителното е, че единствено при наклон 52 градуса спрямо хоризонта съотношението на височината на пирамидата към периметъра на основата ѝ е точно същото, както на радиуса на кръга към неговата обиколка.¹³ И нещо повече, 52-градусовата пирамида съдържа също специалната геометрична характеристика на „златното сечение“.¹⁴

Техническите трудности при построяването на крайно стръмния ъгъл от 52 градуса са засвидетелствани от срутилата се пирамида в Майдум и Наклонената пирамида в Дашур. Последната е била променена в средата на строителството към по-безопасен ъгъл от 43,5 градуса (илюстр. 29). Този ъгъл също оформя „пи“, но не в перфектния смисъл на 52-градусовата пирамида.¹⁵

Математическата симетрия при Великата пирамида е такава, че ъглите на Възходящия и Низходящия пасажи, когато се съберат заедно, са почти 52 градуса, ъгълът, под който самата пирамида се издига спрямо основата.

Всички изследвания на пирамидите потвърждават използването на фактора „пи“ в конструкцията и довеждат до преоценка на математичес-

ките познания на египтяните. За жалост, колкото повече измервания се правят, толкова по-голяма става вероятността постоянните или случайни съотношения да се преобърнат. И това наистина стана в случая с Великата пирамида, където много изследователи бяха настроени да открият нови взаимовръзки, за да докажат теориите си.¹⁶ Въпреки това повечето безобразни и съчинени твърдения не би трябвало да бъдат допускани, за да ни отвличат от множеството оригинални характеристики на пирамидата, които наистина са удивителни. Вече изяснихме нейната полюсна ориентация и аспектите на удивителния обхват и характеристики на дизайна; сега е време да се заемем с най-трудната и съществена част.

Инженерство от двадесети век

Първият пример за инженерство от двадесети век в пирамидите на Гиза са шестостенните варовикови облицовъчни блокове, които са полирани и прецизно обработени, за да паснат перфектно помежду си и с основните камъни, със скрепителни елементи, по-малки от една петдесета от инча. Сякаш това не било напълно достатъчно, та всички тези камъни са монтирани заедно с изключително фин, но як цимент, който е положен равномерно върху полувертикалните фасади над повърхностното пространство, разпростряло се върху 21 акра само за Великата пирамида!¹⁷ Сър Уйлям флиндърс Петрие, един от най-тачените археолози, изследвали Гиза, коментира:

„Дори само разполагането на такива камъни да съвпаднат съвсем точно би трябвало да е прецизна дейност, но да се извърши това с цимент във всички връзки изглежда почти невъзможно; трябва да бъде сравнявано с най-фината оптическа работа.“¹⁸

Вторият пример са вътрешните проходи на Великата пирамида. Тези пасажи са били измервани безброй пъти и изводът е, че са абсолютно прави, с отклонение при Низходящия пасаж по-малко от една петдесета от инча за цялата зидария. За една дължина от 150 фута това е невероятно. Ако включим и останалите двеста фута от пасажа, пробити през твърдата скала, грешката е по-малко от една четвърт от инча. Сега това е инженерство от най-висша форма на прецизност, сравнимо с технологиите на двадесети век, но вероятно е постигнато преди 4500 години!

Третият пример е стандартизацията на гранита сред всички пирамиди. Един от първите археолози, извършил съответно проучване на пирамидата, бил Петрие, който бил особено впечатлен от гранитната ракла в Царската зала. Прецизността, с която раклата била издялана от единичен блок на изключително твърдия гранит, го изумила като твърде забележителна. Петрие пресметнал, че пробивни инструменти с диамантен връх биха имали нужда от натиск два тона, за да пробият гранитната кутия.¹⁹ Това не е сериозно предположение по отношение на метода, който действително е използван, а просто негов начин да изрази невъзможността за създаване на това изделие с помощта на технологията на

деветнадесети век. Това е сериозно предизвикателство дори за съвременната ни технология от двадесети век. И все пак от нас се очаква да повярваме, че Хуфу е постигнал това във време, когато египтяните са притежавали само най-основни медни ръчни инструменти.

През 1955 г. един английски инженер на име Крие Дън посетил Египет с изразеното намерение да разбере как египтяните са произвеждали своите стоки. Струва ми се, че Дън притежавал необходимата квалификация за тази задача, включително открито съзнание, защото по собствените му думи:

„Когато разглеждам едно изделие от гледна точка на това как е произведено, аз съм необременен от склонност към филтриране на възможности поради историческа или хронологическа неправдоподобност. Тъй като съм прекарал по-голямата част от живота си в тясна връзка с машини, които всъщност произвеждат изделия от съвременен тип, като компоненти за реактивни двигатели, имам достатъчно добра подготовка да анализирам и определя методите, необходими за пресъздаване дубликат на изделие. Облагодетелстван съм също и от подготовката и опита, които имам, за някои неконвенционални методи за производство като машините с лазерен процесор и тези с електрически разряд.“²⁰

Дън посетил музея в Кайро, пирамидите и гранитната кариера в Асуан, за да се опита да вникне в използваните процеси. Бързо му станало ясно, че много от изделията не биха могли да се изработят без употребата на изключително напреднала технология на машинната обработка:

„Днес бихме били силно затруднени да произведем много от тези изделия, дори използвайки нашите съвременни методи за производство. Оръдията, представени като инструменти за създаване на тези невероятни произведения на човешката ръка, физически не са способни дори малко да се доближат до пресъздаването на много от изделията, за които става дума.“²¹

Крие Дън открил, че много от изделията съдържат същите белези както при възприетите методи за машинно производство от двадесети век - рязане, пробиване и смилане.²² Той бил особено заинтригуван все пак от свидетелството за модерна производствена техника, известна като „трапанация“. Този процес се използва, за да се изрови отвор в блок от твърд камък, като първо се издълбава, а после се начупва оставащата „ядка“. Петрие е изследвал и отворите, и ядката, и бил удивен, като открил спирални нарязи върху ядката, което показало една скорост на пробиване от 0,100 инча за един оборот на бормашината. Това първоначално изглеждало невъзможно. През 1983 г. Дън се уверил, че промишлените диамантени пробивни машини биха могли да режат гранит със скорост на въртене 900 оборота в минута и обхват на пробиване 0,0002 инча за оборот. Онова, което означават всичките тези технически детайли, е, че древните египтяни са пробивали техния гранит със скорост 500 пъти по-висока от скоростта, постигната от технологията на 1983 г.!

Ето защо Дън бил принуден да проучи по-съвременни и по-неконвенционални методи на машинна обработка. Той сам се запитал кой е *единственият* метод, който би могъл да обясни всички тези физически

наблюдения върху отворите и ядките, включително една определена загадка за това как спиралният жлеб е пробил по-дълбоко в кварцовото съдържание на гранита, който е по-твърд от заобикалящата скала (фелд-шпат). Дън представил същото предизвикателство и пред друг независим инженер, но в края на краищата и двамата стигнали до еднакво заключение - единственият възможен метод, който съвпада с всички факти, е *свръхзвуковият процес*!

В края на двадесети век свръхзвуковите пробивни крайници на инструменти бяха приети за особено благоприятни при прецизна машинна обработка на отвори с неправилна форма в твърди, но крехки материали, като закалени стомани, въглеродороди, керамики и полупроводници. Крие Дън сравнява пробивния процес с движението на пробивен чук в циментова настилка, но вибриращ по-бързо, отколкото човешкото око може да забележи - 19 000 - 25 000 оборота в секунда. Подпомогнат от абразивна замазка или паста, крайникът на инструмента реже чрез осцилаторно-смилащо действие. Това и само това качество би могло да обясни жлебовете дълбоко в по-твърдия кварц:

„При машинната обработка на гранит, използвайки ултразвук, по-твърдият материал - кварц - не е задължително да оказва съпротивление, както би станало при конвенционалната машинна обработка... кварцът (в гранита) е принуден да откликне и да вибрира в съответствие с високата скорост на вълните (свръхзвукови) и да усилва абразивното действие, докато инструментът минава през него.“²³

Неизменното заключение е, че който и да е построил пирамидите в Гиза, е притежавал изключителна машинна технология и способността да я използва. Нещо повече, точността е такава, че само режещият инструмент не е достатъчен. Тези инструменти би трябвало да бъдат управляеми, но не от човешко око, а от компютър.

фалшификацията Хуфу

През април 1988 г. американските телевизионни зрители станаха свидетели на безсрамна телевизионна програма за пирамидите в Гиза. Шоуто, наречено „Загадки на пирамидите - на живо“, бе водено от Омар Шариф, който интервюираше предполагаем експерт-египтолог. Пред погледа на милиони телевизионни зрители експертът каза: „*Ние знаем*, че пирамидите са построени от древните египтяни преди 5000 години“. Това необосновано твърдение бе последвано от някакво уж доказателство - кралски орнаментален релеф с името на Хуфу, изрисуван вътре във Великата пирамида. След като чу обяснението на експерта за релефа, Омар Шариф благодарствено възкликна: „И така. Доказателство, че Хеопс (Хуфу) е построил пирамидата - дотук с древните астронавти.“

Както скоро ще видим, на американската публика бе пробутана *пълна дезинформация* чрез развлекателната програма „Загадки на пирамидите - на живо“. Но преди да се заемем с измисленото доказателство на релефа, нека

проучим другите доказателства, цитирани често в подкрепа на твърдението, че пирамидата е на Хуфу.

През V век пр. Хр. гръцкият историк Херодот се върнал от посещение в Египет, твърдейки, че трите пирамиди в Гиза принадлежали на Хуфу, Хафра и Менкаура. Херодот може и да е бил велик историк, но очевидно той се е осланял на думите на своите домакини - египетските жреци. Откъде да сме сигурни, че те са му казали истината?

Твърденията на Херодот са записани *като факт* във всички наши исторически книги, но каква е реалната действителност? Първо - не съществува никакво доказателство, което да потвърждава, че Хуфу е бил наистина много известен фараон. Справочната литература съобщава, че твърде малко се знае за Хеопс (Хуфу).²⁴ Това е в пълно противоречие с предположението, че той е построил Великата пирамида, която (както вече демонстрирах) е далече по-значима от всяка друга пирамида в Египет. Със сигурност сграда от такова естество би увеличила влиянието на Хуфу и с нещо повече от повърхностно споменаване в историята на Египет, нали? И все пак няма екзалтация, нито пък писмени документи за такива величави дела, няма дори и едничка статуя, която определено да бъде идентифицирана, че представя Хуфу.

Вторият факт е много любопитен. Никой от останалите историци от античността, който е посетил Египет, никога не е споменал фараон на име Хуфу и никой от тези други историци не е твърдял, че знае името на строителя на Великата пирамида.

Третият подозрителен факт е, че макар Херодот да е можел да съобщи имената на строителите на пирамидите в Гиза и да е установил времето, отишло за построяването на пирамидата, и начина, той не е могъл да предложи убедително обяснение за това как тя е била построена, нито пък за *целта* на построяването ѝ.²⁵ Така Херодот оставил без отговор най-интересните въпроси.

Освен твърдението на Херодот, съществува само още едно-единствено доказателство, че Великата пирамида може и да принадлежи на Хуфу - боядисаният орнаментален релеф на йероглифно написаното име на Хуфу, открит вътре в пирамидата от английския археолог, полковник Хауард Вайс.

Когато полковник Вайс за първи път пристигнал в Египет през 1835 г., идеята, че Великата пирамида принадлежи на Хуфу, вече е била широко разпространена, въпреки че директно доказателство липсвало напълно. Всеки може да си представи объркването на Вайс две години по-късно, когато не успял да открие каквото и да е вътре в пирамидите от Гиза, което би могло да ги свърже с някой от фараоните. Воден от отчаяние и амбиция, Вайс тогава изфабрикувал орнаменталния релеф с името на Хуфу, *изкован* на най-невероятно място - едно затворено пространство между гигантските гранитни пластини над Царската зала във Великата пирамида. Как разбрахме това? Въз основа на продължително и задълбочено разследване през 1980 п, извършено от Захарна Сътчин.²⁶ Сега ще обобща изумителните доказателства, цитирани от Сътчин.

Как можем да сме толкова сигурни за фалшификацията на Вайс? Най-изобличаващото доказателство срещу него е серията от грешки в разнообразни

бележки и орнаментални релефи, които били открити, замазани с червена боя. Колкото и невероятно да изглежда, първите подозрения за фалшифициране са се появили през 1837 г. Скоро след откритието Вайс изпратил копия на релефите на Британския музей за потвърждение. Винаги се е смятало, че мнението на музейния експерт по йероглифи Семюъл Бърч е подкрепило прочита на релефа като „Хуфу“. Това въобще не било така и фактически Бърч изразил множество съмнения. В частност той отбелязал, че много от знаците са курioзно нечетливи и някои от символите са твърде необичайни, никога преди това не са откривани такива в Египет (или оттогава). Той бил озадачен също от стила на ръкописа, който започнал да се появява в Египет едва след няколко века; някои от символите можело да бъдат сравнявани само с такива, появили се 2000 години след времето на Хуфу! Бърч дори открил един символ за прилагателно, използван като числително - основна граматична грешка.

Малко е известно също, че Бърч открил имената на *двама* фараони в описанията, факт, който той бил напълно неспособен да обясни. Той заключил, че „присъствието на това (второ) име като готически знак във Великата пирамида е допълнително объркване.“ (Следва обяснение). Това наистина затруднило египтолозите, защото поставило под въпрос най-вече автентичността на тяхното заключение, че пирамидата принадлежи на Хуфу. Проблемът за удобство бил оставен напълно неразрешен за повече от сто и петдесет години!

Подвластен на всички горни условия, Бърч заключил, че царският релеф би могъл да се чете като релеф на Хуфу.

Най-грозната грешка, направена от фалшификаторите, била в самия царски орнаментален релеф на Хуфу. През 1830 г. египтологията едва проходила като наука и фалшификаторите трябвало да се опрат на малкото специализирани издания, които били публикувани. Никой не бил съвсем сигурен как точно трябвало да изглежда релефът на Хуфу! Една от тези книги е „Материя Йероглифика“ от сър Джон Гарднър Уилкинсън

- стандартна справочна книга за онова време, към която непрекъснато се отнасял в дневниците си Вайс. За жалост на Вайс впоследствие се оказало, че трудът на Уилкинсън съдържа различни грешки. И по-точно - там е объркан знакът за „X“ със знака за слънчевия диск, представляващ бог Ра. Царското име, открито написано във Великата пирамида, съдържало точно същата грешка.

С помощта на хвърления към миналото поглед сега вече знаем, че в откритото от Вайс име той неправилно е използвал знака за слънчев диск и е изписал *Ра-уфу*, вместо *Х-уфу*. Както е отбелязал Захария Сътчин, това не само е била невъобразима грешка за египетски ръкопис от онова време, но също трябва да е било и богохулство, тъй като Ра бил един от най-главните богове за древните египтяни! Сътчин обобщава, както следва:

„Който и да е размазал червените характерни петна, съобщени от Вайс, по този начин е употребил метод за писане (линеен), ръкописи (полусвещени или еретически) и букви от различни периоди - но нито един не е от времето на Хуфу, а все от по-ранни исторически времена. Този, който ги е изографисал, не е бил достатъчно грамотен; много от йероглифите са едновременно неяс-

ни, недовършени, поставени не на място, употребени несъгласувано или напълно неизвестни... Това заместване на „X“ с „Pa“ било грешка, която не би могла да бъде сторена по времето на Хуфу... само незапознат с йероглифите... би могъл да направи толкова гибелна грешка."²⁷

Това неопровержимо доказателство за фалшификация обяснява множество други странни случки по време на посещението на Вайс в Египет: уволнението на важни членове от персонала му без очевидни причини; нелогичните инструкции, дадени на персонала в определени моменти; неговото първо „откриване“ на петната с характерен цвят в присъствието на двама независими свидетели, а той по неизвестни причини дотогава не ги бил забелязал, когато е бил сам; несъответствията между неговите „открития“ и записките в дневника му; манипулацията на дати в дневниците; и подозрителните обстоятелства, с които е обградено последвалото „откритие“ на Вайс на името на Менкаура в третата пирамида, което много хора подозират, че е фалшификат. То също обяснява защо никакви надписи не са били открити в първото помещение над Царската зала, намерена по-рано от английския археолог Натаниъл Дейвисън през 1765 г., а именно в онези по-високи помещения, отворени от Вайс.

Захариа Сътчин изтъква и още две обстоятелства: бележките, открити от Вайс, са много големи и груби в сравнение с четливите и добре изографисани йероглифи, обикновено използвани от египтяните. Второто и най-подозрително - никакви надписи не са открити върху източните стени на помещенията, които Вайс е взривил с експлозиви. Цялата история, разбунена от Сътчин, сериозно обвинява в престъпление Вайс и лоялния му помощник г-н Хил. Мотивите на Вайс да се впусне в тази измама не са толкова трудни за разбиране. При създадите се обстоятелства на надхвърлен бюджет и време, без никакви открития, той прави следното признание: „Естествено силно желяех да направя някакви разкрития, преди да се върна в Англия!“²⁸

Остават ни само две възможности - или бележките са поставени от неграмотен работник, когато Великата пирамида е била построена, работник, който не е бил сигурен кой всъщност бил неговият фараон. Или целият епизод е бил един позорен археологически фалшификат.

След като вече доказахме, че орнаменталният релеф на Хуфу (или бихме го нарекли Ра-уфу!) е фалшификат, не съществува каквото и да е друго доказателство, освен честната дума на Херодот, за приписване на Великата пирамида на Хуфу. Същото е приложимо и за останалите две пирамиди, които уж принадлежат на Хафра и Менкаура. Ето защо едва ли е изненадващо, че доказателствата на Захариа Сътчин не са опровергани, а по-скоро пренебрегнати от египтолозите. Кой може да ги обвини за такава тактика, след като ако те биха приели, че пирамидата не принадлежи на Хуфу, би трябвало да признаят, че въобще не знаят кому принадлежи. Едно смущаващо признание за т. нар. експерти.

Гробници на фараоните?

Предполага се, че великолепната Велика пирамида има три гробници - за всеки случай, ако фараонът вземе да умре по време на строителството - това

съвсем сериозно се твърди в книгите! Британският музей отдава „необикновения вътрешен дизайн“ на Великата пирамида на „резултат от променяне архитектурния план по време на строежа“ - директно отпращане към традиционната теория, че *Всяка* от залите е била предназначена за гробница и именно заради това строителите би трябвало да са си променяли мнението по време на градежа.²⁹

Дали има някакво доказателство в подкрепа на все още широко поддържаната представа, че Великата пирамида наистина е била гробница, макар и високо технологична? Такова предположение - че Царската зала (или съответно Залата на царицата) на Великата пирамида била гробница - открито се обявява против доказателството, с което разполагаме. За изненада на мнозина, приели теорията за гробницата като чиста монета, нито тяло, нито мумия, въобще нищо, свързано по какъвто и да е начин с погребение или гроб, никога не е било откривано вътре във Великата пирамида.

Арабските историци, описали влизането на Мамун в пирамидата, твърдят, че не съществува никаква следа тя да е била гробница, нито пък са открити доказателства за разграбване на гробове, тъй като горната част на пирамидата била стабилно запечатана и скрита. Никой крадец на гробници не би си направил труда да запечатва гробница след грабежа - той би бил по-заинтересован да се измъкне бързо! Безусловното заключение в този ред на мисли е, че пирамидата е била конструирана да бъде празна.

Нещо повече, идеята, че горните помещения на Великата пирамида някога са били планирани за погребения, е доста несъстоятелна поради факта, че нито един египетски фараон някога е поставял гроба си над нивото на земята. Всъщност изследването на множество други пирамиди в Египет не откри доказателство, че *някоя от тях* била използвана като гробница.

Според преданието манията за строене на пирамиди е започнала от Джосер, ранен фараон от Третата династия - 2630 г. пр. Хр., неколкостотин години след началото на египетската цивилизация. По неизвестни за нас причина той решил да изостави простите кирпичени гробници на прадедите си и да построи първата в света пирамида от камък в Сахара. Това бил крайно амбициозен проект, вероятно уникален и без прецедент в Египет (въпреки че подобни храмове са били изградени в Месопотамия векове по-рано). При изпълнението на задачата той бил подпомаган от архитект на име Имхотеп, неясен герой, за когото малко се знае.³⁰ Пирамидата на Джосер била построена под ъгъл приблизително 43,5 градуса.

В началото на деветнадесети век под пирамидата на Джосер били открити две „погребални записи“, а по-нататъшните разкопки разкрили подземни галерии с два *празни* саркофага. Оттогава е общоприето, че тази пирамида е била гробница на Джосер, а също и на членове на семейството му, но в действителност останките му никога не са били открити и няма твърдо доказателство, че Джосер въобще е бил погребан в пирамидата.³¹ Напротив, много изтъкнати египтолози сега са убедени, че Джосер бил погребан във великолепна, добре украсена гробница, открита през 1928 г. на юг от пирамидата. Те могат единствено да заключат, че самата пирамида никога не е била

планирана като истинска гробница, а представлява или символична гробница, или хитроумна схема за измамване на крадци на гробове.

Прието е, че наследник на Джосер бил фараонът Сехемхет. Неговата пирамида също имала „погребална зала“, съдържаща празен саркофаг. Докато официалната история е, че гробницата била разграбена, истината е, че откривателят на гробницата Захариа Гонеим откри 1 саркофага с монтирана вертикална плъзгаща се врата, която била *запече тань* с лепенка. И пак няма доказателство, че тази пирамида е била предна; начена за гробница.³²

Други по-малко известни пирамиди от Третата династия следват същия път: стъпаловидната пирамида на Хаба била открита *съвсем празна*; в близост била открита друга, недовършена пирамида с тайнствена зала с овална форма като баня, *запечатана и празна*; и други малки пирамиди, които не съдържат никакви доказателства за някогашни погребения.

Първият владетел на Четвъртата династия - 2575 г. пр. Хр. - бил Снофру. Тук теорията „пирамиди като гробници“ приема нов тласък, защото се вярвало, че той е построил не една, а три пирамиди! Първата му пирамида в Майдум била построена твърде стръмна и се срутила. В погребалната зала не било открито нищо друго, освен части от дървен ковчег, за който се вярва, че е бил от по-късно натрапено погребение. Втората и третата пирамида на Снофру били построени в Дашур. За втората, известна като „Наклонената пирамида“ (илюстр. 29), се смята, че е строена едновременно с тази в Майдум, защото ъгълът внезапно бил променен по средата на строителството от 52 градуса на по-безопасните 43,5 градуса. Третата пирамида е известна като „Червената пирамида“, заради местния розов варовик, който бил използван. Тя била издигната под стабилния, но безопасен ъгъл около 43,5 градуса. Тези пирамиди имат съответно две и три „погребални зали“, всяка от които била разкрита *абсолютно празна*.

Защо Снофру е поискал две пирамиди твърде близо една до друга и каква била символиката на празните зали? След като е направил такова усилие, защо е трябвало да бъде погребан някъде другаде? Със сигурност една фалшива гробница е напълно достатъчна за заблуда на крадците!?

Сега се смята, че Хуфу е син на Снофру, така че се озоваваме при предполагаемата дата на Великата пирамида в Гиза без ни най-малкото доказателство, че някоя пирамида въобще е била предназначена за гробница.³³ И въпреки това всички справочници, екскурзоводи и телевизионни документалисти категорично и постоянно твърдят, че пирамидите в Гиза, както и всички останали пирамиди в Египет, били гробници!

Накратко, получихме чудесна илюстрация как безсмислени теории могат да вземат връх. Експертите в края на краищата са принудени да защитават възприетата теория с нарастващо противоречиви обяснения като това за строителите в Гиза, които уж си променили мнението в средата на строителството. Те са твърде арогантни, за да ни кажат простичко „Не знам!“, и твърде слаби, за да се противопоставят на преобладаващата парадигма. Длъжни ли сме да продължим сляпо да вярваме в онова, което такива експерти ни казват?

Нова теория

Някои египтолози несъмнено ще се заловят като удавник за сламка за аргумента, че Великата пирамида може би е била на Хуфу, защото датира от 2550 г. пр. Хр., след като единственото доказателство, че е била построена именно през 2550 г. пр. Хр., е твърдението, че Хуфу я е изградил. Ако пренебрегнем този движещ се в затворен кръг аргумент и изследваме нахвърляните дотук факти, тогава целият въпрос за строителите и периода на строителството на пирамидите в Гиза е широко открит. Единственият ключ към истината, с който разполагаме всъщност, е, че при строителството е използвана технология от двадесети век.

Официалната хронология започва с 43,5-градусовата стъпаловидна пирамида на Джосер, последвана от пирамиди като онези на Сехемхет и Снофру. През стоте години на Джосер от нас се очаква да повярваме, че огромен скок в развитието на технологията е помогнал на Хуфу и неговите наследници да построят неопишимо прецизните 52-градусови пирамиди в Гиза. Те не само изградили пирамиди с различна мерна единица от онези, направени от предшествениците им, но са прибавили също и уникален вътрешен дизайн, който дотогава никъде не се е срещал. Цялата система от пасажи и зали в горната част на Великата пирамида е абсолютно уникална.

В този момент египтолозите удобнично минават тихомълком покрай сина на Хуфу Раджедеф, който по необясними причини решава да не използва Гиза, а избира един терен на няколко мили на север.³⁴ Хафра и Менкаура после пак се връщат в Гиза, за да построят своите пирамиди.

Според общоприетата хронология удивителният възход на технологията в Гиза незабавно бил последван по неизяснени или противоречиви причини от краен технологичен спад. Египтолозите са съгласни, че е загадка защо Шепсескаф (приемник на Менкаура) построил само една проста кирпичена гробница.³⁵ После дошли Петата и Шестата династия от фараони, които наистина построили някои добри пирамиди (отново представляващи празни „погребални зали“), като тази на Сахуре, но нямащи нищо общо с тези от Гиза. Шестата династия внесла промяна в стила с пирамидите на Унас, Тети, Пепи I, Меренре и Пепи II, които били изкусно украсени с известните Текстове на пирамидите, но и те притежавали празни саркофази.³⁶

Сега бих искал да предложа една доста по-приемлива теория - пирамидите в Гиза *са предшествовали* всички останали пирамиди в Египет и са служели за техен модел. Бих искал да намекна, че някой някога е бил посветен в познанието за празната ракла, която била скрита в запечатаната горна част на Великата пирамида. След това по-късните фараони са копирали празните сандъци, за които вярвали, че имат символично значение. Има ли някакво доказателство за теорията „Гиза-Първа“?

Направени напоследък разкрития от американска археологическа мисия показаха, че пирамидата на Джосер в Сахара първоначално била облицована с

примитивни кирпичени тухли, варосани, за да приличат на бял варовик, които се срутили, оставяйки впечатление, че е неправилна пирамида.³⁷ Затова вероятно отначало пирамидата на Джосер е приличала на тези от Гиза, с техните блестящи повърхности от бял гранит.

Логично е да се повярва, че тогава Снофру се е опитал да изпревари Джосер, построявайки две пирамиди, които да приличат на двете огромни пирамиди в Гиза. Опитаният ъгъл от 52 градуса, който довел до срутването на неговата първа пирамида в Майдум, силно внушава нещо общо с пирамидите в Гиза. Теорията впоследствие се подсилва от факта, че ъгълът на Наклонената пирамида в Дашур бил променен в средата на строителството, намеквайки, че тя е била строена едновременно с тази в Майдум.³⁸ Затова е забележително, че когато пирамидата в Майдум се срутила, Снофру продължил амбициозния си план за две пирамиди, като построил Червената пирамида наблизко. Наклоните на страните на Червената пирамида показват, че тя по-скоро е била изградена, за да издържи облицовката от бял гранит, в подражание на тези от Гиза.

Ако Великата пирамида вече е съществувала, не бихме могли да припишем която и да е от познатите пирамиди на сина на Снофру - Хуфу. Намекнато бе, че от гледна точка на трудностите при заместването на ъгъла от 52 градуса Хуфу може би е решил да изпревари кавгата заради построяването на негова собствена пирамида; вместо това той избира да „осинови“ Великата пирамида като негов собствен строеж на храм в близост, а да скрие гробницата си някъде в околността.³⁹

Синът на Хуфу Раджедеф вероятно е решил, че баща му е извършил светотатство и това би обяснило защо е прибягнал към самостоятелно построена гробница, макар и сиромашка. Хафра и Менкаура после изкопирани идеята на Хуфу и „осиновили“ втората и третата пирамида в Гиза.⁴⁰

Очевидният спад в развитието на технологията след Хуфу, Хафра и Менкаура, озадачил египтолозите, сега вече става понятен, тъй като въобще не е имало разцвет на технологията, а само отклоняване от истинските 52-градусови оригинали в Гиза. Когато пирамидите върху терена на Гиза били напълно приети като собствени от фараоните, по-късните фараони прибягнали към построяването на собствени пирамиди.

Последното изпитание, разбира се, е да докажем, че възрастта на Великата пирамида е по-голяма от възприетата 2550 г. пр. Хр. Ще се върнем към този въпрос в следваща глава. Засега ще спомена като обстоятелство само общоизвестната плочка на победата от най-първия фараон Менес (познат също с името Нар-Мер). Тази плочка, изложена в Египетския музей в Кайро, изобразява насилственото обединение на Горен и Долен Египет от Менес в 3100 г. пр. Хр. Плочката бе задълбочено изследвана от учени, които се съгласиха, че нейните символи съвсем точно представят различните места и врагове, с които Менес се е сблъсквал по време на кампанията си. Но както отбеляза Захария Сътчин, един символ за удобство бил пренебрегван.⁴¹ Той е с *формата на пирамида* в горната лява част на плочката (илюстр. 34), която представлява *Долен* Египет - точното местоположение на Великата пирамида! Това е само една от уликите, която не създава доказателство, но наистина изглежда

намеква, че пирамидите в Гиза вече са съществували в Египет през 3100 година пр. Хр.

Накрая, как си обясняваме, че Херодот приписва Великата пирамида на Хуфу? Ако пирамидите вече са съществували, преди да се появи цивилизация в Египет, египетските жреци може би просто не са знаели кой ги е построил, но са знаели, че те са били „присвоени“ от Хуфу и приемниците му. Дали е било възможно прекалено ревностният Херодот, жадувайки за знания, както правят историците, да се е хванал на въдицата и да е подтикнал жреците толкова силно, че те са му разказали лъжи, за да му затворят устата? Човешката природа не се променя, дори и след две хиляди години. Трябва да си спомним, че Херодот никога не е отговорил на действително интересния въпрос: „Как са били построени пирамидите?“. Сигурно е било много лесно за жреците да снабдят Херодот с отговор на въпроса „кой“, но доста по-трудни за обяснение са „как“ и „защо“, ако те не са знаели.

Пътешествие до задгробния живот

Нека за малко се отдалечим от Египет и резюмираме глобална гледна точка. В Англия - Стоунхендж е построен по време, когато няма и намек за съществуване на някакво общество. В Южна Америка - Тиуанаку бил построен хиляди години преди да се постави началото на официалната история. В Ливан - платформата в Баалбек никога не е датирана, но легендите я отправят също във времето преди да има писана история. Пирамидите в Гиза принадлежат към същата категория - преди да има писменост в Египет. Всички тези места имат още нещо общо. Те не носят никакъв вид посвещение в памет на техните строители.

Сякаш по целия свят съществува забулена в тайна предистория, предшестваща официалната история на цивилизования човек. Извън историята, на нас ни е предадено наследство - наследство от камък, от митология, наследство в технология, което може да се разбере едва сега, в двадесети век. Ето защо не е изненадващо, че много хора са се увлекли от идеята за Атлантида. Но какъв вид са били тези атланти, които въобще не са си оставили имената, или поне тези на боговете им?

Не е съвпадение, че нашето непредубедено изследване на Великата пирамида я изстреля назад във времето преди Менес, към династиите на боговете, които са били описани от Манетон. Но ни остават много въпроси. Защо пирамидална форма?⁴² За какво са тези уникални жлеbove, ниши и зали? Какво толкова важно се е съдържало в Царската зала, та е изисквало предпазване с подвижни решетки?

Древноегипетските текстове са документирали легенди за богове от плът и кръв. Една легенда описва „крилатия диск“ на Ра, който се е втурнал в битка край Хорус. Има сведения и за съществуването на леярна за „божествено желязо“ в Едфу и подземен комплекс, познат като Дуат, откъдето фараоните са могли да

се издигат нагоре към небесата. Дали тези приказки са продукт на суеверно въображение, или спомени от действителни събития и реални места?

„Папирусът на Ани“, подслонен в Британския музей, описва пътуване на фараон до задгробния живот. Кулминацията на пътешествието включва церемония по „отваряне на устата“, която споменах в гл. 1, и може да се отнася до „отвора“ на подземна зала. На тази церемония „Папирусът на Ани“ показва мумифицираното тяло на фараона, придружено от нещо, което прилича на ракета (фиг. 3).⁴³

Предразсъдъците ни толкова дълбоко са проникнали у нас, че ни се иска високо да се разсмеем на тази идея, но как бихме могли да пренебрегнем невероятната технология, която съществува из пирамидите в Гиза - „технология от космическата ера“ по думите на английския инженер Крие Дън? Тази напълно съвременна и прецизна технология не противоречи на уменията да се правят ракети или самолети. Когато вземем предвид също и доказателствата в Баалбек и Наска, някои от най-напудничавите теории за пирамидите като светлинни сигнализатори за въздушна навигация не звучат чак толкова фантастично.

Нека още веднъж да обсъдим култа към задгробния живот на фараоните. Смята се, че покойният бог Озирис е извършил пътуване между две планини до Дуат, издигнал се към звездите и отново се върнал към живот. Текстове от пирамидите, цитирани в гл.1, сякаш описват техническите аспекти на действително посещение в подземния Дуат. *Ами ако египтяните са знаели, че пирамидите в Гиза играят роля в навигацията към Дуат, където богове от плът и кръв, възприемани за безсмъртни, са се издигали към небесата?* Вероятно така се е оформила религия (както при карго-култа), която изисквала построяването на една (или две) пирамида, съперничаща на Гиза, и празен гранитен сандък, който да е пълно копие на онзи от Царската зала.

Ако това изглежда нереалистично, тогава нека набързо обсъдим най-добрата алтернативна теория. Идеята, че Великата пирамида била *символична* гробница, сега сякаш представлява новият научен консенсус. Според тази теория вентилационните шахти на пирамидата сочели към звездите, така че душата на фараона да бъде водена към небесата и вечния живот. Но защо четири шахти? Нашият тайнствен фараон трябва да е бил чест пътешественик из космоса! И защо Снофру си е построил три пирамиди? Какъв смисъл има в три вечни живота, когато ти имаш един?

Всяка от представените теории има своите корени в египетската митология, но в същото време отхвърля всякаква действителност в онази митология. А в това опровержение те губят почва, когато трябва да обяснят защо са се появили толкова могъщи религиозни поверия. Ето защо от нас се очаква да повярваме, че страхът на египтяните от смъртта бил толкова голям, че те са изобретили способ за задгробен живот. Всичко това е много добре, но дали действително ги е и накарало да струпват милиони варовикови блокове един върху друг? И откъде се е пръкнала първоначалната идея за пирамидална форма? Каква вероятна връзка има в абстрактния смисъл между пирамида и вечен живот?

В следваща глава ще се върнем към въпроса за пирамидите в Гиза и разбира се, към Сфинкса, който наскоро бе датиран към период от хиляди

години преди фараоните. Тогава ще сумирам доказателството, което несъмнено предоставя връзката на тези пирамиди с мястото Дуат. Ще установя също и датата на построяване на пирамидите и ще обясня мотивите на боговете, които са ги изградили. Накрая ще предложи теория, която обяснява *всички* характеристики на Великата пирамида, основана по-скоро на *функционално*, отколкото на символично тълкувание.

Изводи от глава четвърта

- Пирамидите в Гиза са напълно различни от всички останали пирамиди в Египет, с уникални характеристики, като например горните пасажи, зали, ниши, шахти и Голямата галерия на Великата пирамида.

- Великата пирамида не е била гробница. В действителност не е открито нито едно доказателство, което да твърди, че някоя от пирамидите в Египет първоначално е построена като гробница.

- Доказателството, свързващо Хуфу с Великата пирамида, се основава на археологическа фалшификация. Самоличността на нейните строители и нейната възраст са напълно открити въпроси.

- Пирамидите показват непогрешими знаци на технология от двадесети век - например свръхзвукова машинна обработка.

НЕВЪЗМОЖНАТА НАУКА

Безсмислици от експертите

В трети век сл. Хр. флавий филостратус твърди, че: „... ако се вземе предвид твърдата почва в съотношение към цялата водна маса, можем да покажем, че земята е по-малката от двете съставки".¹ Как е било възможно това да е известно без проучване на Земята от въздуха? В тази глава ще направя преглед на някои от най-добре документираните неопровержими примери от древната наука - примери, които физически могат да бъдат видяни в живота или в музеите.

Ще се съсредоточа особено върху няколко древни цивилизации, които са притежавали съвременно астрономическо познание. Това невероятно познание може да бъде пренебрегнато, но не може да бъде отхвърлено. Някои учени имаха дързостта да обяснят съществуването на това познание с внушението, че древните цивилизации са се нуждаели от астрономията, за да им казва кога да сеят и прибират реколтата си. Не се шегувам! Тази идея се повтаря неведнъж в справочниците ни. Ето например един цитат, отнасящ се до древните май от Мезоамерика*:

„Едно пристрастяване към календара, макар и невинаги чак до отбелязаната степен, е общ белег на общества, управлявани от земеделски и религиозни празници. Точното познаване на сезоните и периодите на максимални валежи е, разбира се, най-същественото за определяне времето за сеитба и жътва.“²

Каква нелепа глупост! Сигурен съм, че днешните фермери биха се почувствали дълбоко обидени от внушението за консултиране с астроном при определяне смяната на сезоните. Ето и няколко основни истини, които биха разбили този мит веднъж завинаги: първо - където и по света да са били откривани първобитни общества, те винаги сами са се справяли с прехраната и оцеляването си, без астрономия и календар. Второ - календарът е открит в Нипур, Шумер, от градско, а не от земеделско общество. Трето - астрономичното регулиране на Стоунхендж в Англия първоначално е осъществено, когато и помен не е имало от селски стопани в този район.

Нуждата е майка на изобретателността. Със сигурност нашето въображаемо общество трябва да е било доста заето да отглежда реколтата си, а не да разнася 50-тонни камъни на стотици мили из страната. А и защото, както отбелязаха няколко експерти, календарът на майте е трябвало да наблегне на

*Мезоамерика - области, където са процъфтявали високоразвитите култури на майте. В културно отношение те силно се различават от северната част на Мексико и южната част на Централна Америка, Никарагуа и Панама, където преобладават южноамериканските и карибските традиции. (Бел. ред.)

дълготрайната точност в продължение на стотици, дори хиляди години - трябва ли да предположим, че те са се занимавали с дългосрочни климатични прогнози за селскостопански цели?!³

Внушението, че човечеството е разработило високонапреднала астрономия и е построило сложни обсерватории по „религиозни“ причини, е точно толкова интригуващо. От нас май се очаква да повярваме, че древните ни прадеди са боготворели вятъра, дъжда, Слънцето, Луната и т. н. и са построили изключително прецизни обсерватории и храмове, за да наблюдават и боготворят движението на тези „богове“.

Първобитните хора също може би са се прекланяли пред въображаеми богове, за да ги дарят с добра реколта, както правят аборигенските племена днес. А дали е трябвало наистина майте да прекарат през ръцете си пет милиона тона материали за строежа на акропола в Копан заради единственото наизидание? Поглъщането на хиляди човекогодина в изпълнението на такава задача изисква пропорционално време за почивка, което е характерно за напреднали общества, а напредналите общества не са били съблазнявани от богове на вятъра и дъжда. Майте заслужават повече доверие, както и египтяните, и шумерите.

Щом предприемаме пътешествието си през „невъзможните“ древни науки - география и астрономия, трябва да се запитаме как и кога са възникнали тези науки и трябва да преоценим мотивите на нашите древни предшественици.

Чудесата на картографите

Модерното картографиране започнало с „Ерата на откритията“ - периода, през който изследователи постигнали огромна слава заради експедициите си в нови земи. Ерата започнала с трите пътешествия на Колумб - до Бахамите, до Пуерто Рико и Хаити между 1492 и 1498 г. През 1500-1501 г. той бил последван от флорентинския пътешественик Америго Веспучи (на чието име е кръстен континентът Америка), който стигнал с кораб бреговете на Венецуела и Бразилия, но се върнал обратно в Уругвай. Между 1519 и 1522 г. португалският мореплавател Магелан проплавал почти целия път покрай южноамериканското крайбрежие⁴. През 1530 г. франциско Писаро, испанският приключенец, плавал от Панама до Перу; върнал се години по-късно, за да покори Перу и да изследва вътрешността и брега му.

Предполага се, че великите пътешествия са открили нови светове и брегове, които дотогава не са били виждани или картографирани (очаква се от нас да пренебрегнем факта, че местните жители са живели там). Но в музея „Топ Капъ“ в Истанбул съществуват две забележително точни карти, познати като „Пири Ре'ис“, които са съвременници на „Ерата на откритията“ и затова според историческата парадигма не би трябвало да съществуват!

Първата карта притежава мюсюлманска дата, еквивалентна на 1513 г. сл. Хр., заедно със забележка, че частично се базира на картите, използвани от Колумб. Тази карта покрива Иберийския полуостров, западния бряг на Африка,

Канарските острови, Азорите, Атлантическия океан, Западните Индий, източния бряг на Южна Америка и бреговете на Антарктика до място, грубо казано под Африка.

Втората карта „Пири Ре'ис“, датирана към 1528 г., покрива Гренландия, Лабрадор, Нюфаундленд, източния бряг на Канада, източния бряг на Северна Америка чак до Флорида и Куба. Има подозрения, че е съществувала и трета карта, върху която били Европа, Азия и Индийският океан.⁵

Най-удивителното нещо в картите „Пири Ре'ис“ е нивото на тяхната точност и детайлност. Източният бряг на Южна Америка върху картата от 1513 г. е нанесен чак до Патагонския край, брегова ивица, която в своята цялост вероятно е била неизвестна по това време.

Едно проучване на Чарлз Хапгуд отбелязва, че картата също правилно изобразява Андите и реките, течащи на изток от тях (като Амазонка), области, които никой от „откривателите“ не е направил опит да изследва.⁶ Хапгуд открил, че някои части от тихоокеанското крайбрежие на Южна Америка също са били нанесени на картата, и е твърдял, че „чертежите на планините показват, че те са наблюдавани от морето при крайбрежно мореплаване, а не са въображаеми“.

Дори още по-забележително, картите „Пири Ре'ис“ съвсем акуратно изобразяват топографията на Антарктика, заедно с нейните острови, реки и брегова линия. Макар че от хилядолетия Антарктика досега е покрита с леден пласт, дебел една миля!⁷

Официално тази земя била открита едва през 1820 г., а чак между 1957 и 1960 г. едно изчерпателно разтърсващо изследване разкри природата на Антарктика като голям континент с високи планини.⁸ Тъй като картите „Пири Ре'ис“ са открити през 1929 г., 28 години преди съвременната наука да е в състояние да изследва характеристиките под леда, те не могат да бъдат обвинени, че са фалшифицирани.

Точно толкова неопикуема като изображението на Антарктика е и точността на разположение на местата върху картата. Гибралтар например е разположен на 35 градуса северна ширина и 7 градуса западна дължина; това е в рамките на един до два градуса по отношение на съвременното географско разположение. Канарските острови са с отклонение 1 градус в двете посоки.⁹

Изследване на американския картограф Арлинпън Мапъри първоначално установило, че изображенията на картите „Пири Ре'ис“ са точни, но на погрешните места. Впоследствие с помощта на г-н Уолтърс, картограф от Хидрографското бюро за корабоплаване на САЩ, той изградил мрежа от картите и ги преобразувал в глобус. Перфектната точност на получената в резултат карта показала едно напреднало за времето си познание по сферична тригонометрия, което изненадало учените.¹⁰ Вследствие на извършени по-нататъшни проучвания на картите на 28 август 1958 г. е проведена пресконференция, подкрепена от флотския картограф на САЩ. Организаторите обясниха:

... не можем да си представим как те са успели да изработят толкова точни карти без помощта на въздухоплавателен апарат, факт е, че са го сторили, и което е повече, те са фиксирали градусите на дължината абсолютно

правилно, нещо, което ние успяхме да постигнем едва преди двеста години."¹¹

Картите „Пири Ре'ис“ не са единствени. Други древни карти на света, като картата „Оронтис финаеус“ от 1531 г. и картата „Зено“ от 1380 г., бяха подложени на същото детайлно изследване, завършило с подобни резултати. По отношение на „Оронтис финаеус“, която също показва сега скритите географски и топографски характеристики на Антарктика, капитан Бъротс, ръководител на картографската секция на Американските военновъздушни сили, заключава:

„По наше мнение, точността на картографското изображение, показана в „Оронтис финаеус“, предполага извън всяко съмнение, че е била компилирана от акуратен източник - карти на Антарктика.“

Някои от тези древни картографи явно отдават своето познание на други, още по-стари карти, които някога са съществували, и е възможно в замяна те да бъдат датирани към времето на финикийците - известните мореплаватели на първото хилядолетие пр. Хр.¹² Но откъде финикийците са придобили своето познание? Всички тези карти предизвикаха фундаментално преосмисляне на знанието, притежавано от древните цивилизации. Чарлз Хапгуд обобщава своите открития, както следва:

„Става ясно, че древните пътешественици са пътували от полюс до полюс. Колкото и невероятно да изглежда, доказателствата все пак показват, че някои древни хора са изследвали Антарктика, когато нейните брегове са били незаледени... Доказателствата, представени от античните карти, сякаш предполагат съществуването в далечни времена - преди разцвета на която и да е от известните култури - на истинска цивилизация от сравнително напреднал вид, която или е била локализирана в една област, но е търгувала с целия свят, или е била в истинския смисъл една световно разпространена култура.“¹³

Компютърът от Антикшпера

Независимо че няма никакво съмнение по отношение съществуването на съвършени антични карти, все още се правят опити за обезличаване на тяхната надеждност, като се изразяват съмнения за това дали всъщност древните мореплаватели са могли да ги използват.

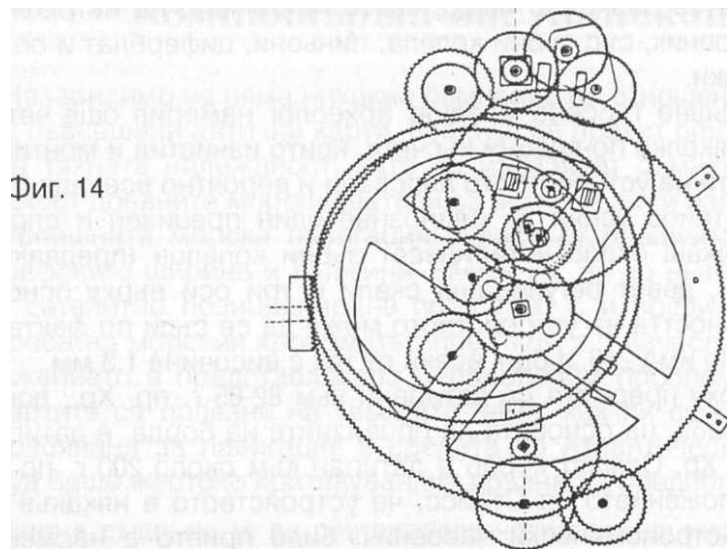
Успешната морска навигация зависи от прецизното познаване на географските ширина и дължина. Счита се, че до въвеждане на глобалното сателитно позициониране през 1990 г. и преди първата успешна употреба на морския хронометър през 1761 г.¹⁴ изчисляването на местоположението е представлявало непреодолим проблем. Докато е явно, че картите са полезни на твърдата земя, как ли са могли те да бъдат употребявани за навигация в средата на Атлантическия океан? Чарлз Хапгуд беше жестоко критикуван, че дръзна да предположи следното: ■

„Явно е също, че те са притежавали навигационни инструменти за точно определяне на географски дължини, което е далече по-върховно от всичко друго, притежавано от хората в древността, средновековието или съвременността, до средата на XVIII век.“

Въпреки това през 1979 г. Морис Шатлен, бивш учен от НАСА, представи находчиво решение на загадката. Шатлен предположи, че древните моряци са взимали със себе си предварително изчислени таблици за часовите разлики на слънчевия залез и лунния изгрев, пресметнати за всеки ден от годината.¹⁵ После те определяли своето дължинно местоположение в открито море, като сравнявали действителните интервали на слънчевия залез и лунния изгрев спрямо онези, положени на картата в родното им пристанище. Преминалото време било измервано от батерии от водно стъкло. И така според Шатлен:

„Древните навигатори са могли лесно да определят своята географска ширина чрез използване всеки две минути на разликата слънчев залез - лунен изгрев за изминаване на 15 градуса дължина от момента на стартиране на пътешествието.“¹⁶

В Националния археологически музей на Атина има един предмет, който съвсем успешно би могъл да бъде използван за навигационните методи, описани от Шатлен. Странният предмет бил открит през октомври 1900 г. точно до брега на малкия остров Антикитера, който се намира западно от Крит, в източното Средиземноморие. На дълбочина 180 фута гръцки търсачи на сунгери се натъкнали на останките от древен кораб заедно с товара му. Сред вещите имало и голяма колекция от предмети на изкуството под формата на вази, мраморни и бронзови статуи, които били възстановени и изпратени в музея

в Атина. През 1902 г. Валериос Стайос, млад грък, студент по археология в музея, получил задача да сортира счупените и разнообразни парчета. Именно тогава той намерил малко, втвърдено парче бронз, което се разцепило на две по време на сушенето и тогава се разкрило нещо, което приличало на вътрешната част на голям часовник, със зъбни колела, пиньони, циферблат и описания на древногръцки.

След по-нататъшно търсене младият археолог намерил още четири основни части и няколко по-дребни късчета, които изчистил и монтирал. Все пак някои части на устройството липсвали и вероятно все още са на морското дъно. Стайос успял да разпознае един прецизен и сложен механизъм, съдържащ около четиридесет зъбни колелца (предавки) с различни размери, девет регулиращи скали и три оси върху основна плочка. За прецизността на устройството може да се съди по факта, че централното колело има 240 зъбци, всеки от тях с височина 1,3 мм.

Надписите върху предмета са датирани към 82-65 г. пр. Хр., докато потъването на кораба, на основата на провизиите на борда, е датирано между 83-75 г. пр. Хр. Самият кораб е датиран към около 200 г. пр. Хр. Очевидно предположението на Стайос, че устройството е някакъв вид усъвършенстван астрономически часовник, било прието с насмешка, тъй като се смятало, че е невъзможно такава техника да е съществувала преди 2000 години. Поради това устройството било вписано в регистъра просто като астролабия, независимо че дори и средновековните астро-лабии едно хилядолетие по-късно са чисти играчки в сравнение с него.¹⁷ Огромното количество предавки за удобство са пренебрегнати, както и фактът, че уредът бил изработен от бронз, вместо от поковката мед, която се използвала за средновековните астролабии.

През 1958 г. „простата астролабия“ от Антикитера била подложена на внимателно проучване от професор Дерек де Солла Прайс - английски учен, работещ в Института за съвременни учения в Принстън, Ню Джърси. Прайс публикува откритията си в „Net.юпа1 Н1з^огу“¹⁸ и „ЗсгепШю Атепсап“, а по-късно и в книгата си „Оеагз тгот {Не Огеекз“ („Предавателни механизми от гръците“). Използвайки най-съвременна технология за заснемане на отделните пластове на изделието, които не било възможно да се отделят един от друг, Прайс открил нещо невероятно, че всеки пласт бил само два милиметра дебел. Той открил предавки, циферблати и градуирани пластинки, монтирани от поне десет отделни части; предавки, свързани с няколко диференциала, които регистрирали слънчевия цикъл и 19-годишния цикъл на Луната; предавки, снабдени с миниатюрни зъбци, които се движели в различни оси - всички изработени с изключителна прецизност (фиг.14). Дешифрирането на циферблатите и градуираните пластинки показало, че механизмът е бил използван да показва положението на Слънцето в зодиака, фазите на Луната и движението на планетите. Прайс обобщава откритията си, както следва:

„Изглежда, че това без съмнение е изчислителна машина, която е можела да изчислява и показва движенията на Слънцето, Луната, а вероятно също и на планетите.“¹⁹

Дали това, разбира се, е било навигационно устройство за определяне на географската дължина, или вероятно календар, или планетариум, е неясно, но е сигурно, че включва съвременно астрономическо познание преди две хиляди години, което би трябвало да е невъзможно. И още нещо, изграждането на такъв механизъм от бронз по онова време също би трябвало да е невъзможно. Кой е изработил компютъра от Антикитера и по-същественото - кой го е създал? Възможно ли е да е било копие на по-ранен, по-стар дизайн?

Какъвто и да е източникът му, компютърът от Антикитера без съмнение ще продължи да обръква учените, както го е правил през последните деветдесет и пет години. Междувременно машинката остава на разположение в Атинския музей, придружена от гравирана метална табелка със следното безочливо твърдение:

„Счита се, че механизмът е изчислителна машина за слънчев и лунен календар, датираща според последното доказателство към 80 г. пр. Хр.“²⁰

Стоунхендж

В равнината Солсбъри, графство Уилтшър, Англия - на 80 мили югозападно от Лондон, се издига друга календарна изчислителна машина, този път направена от камък. Говоря за най-известния предисторически паметник в цяла Европа, а вероятно и в света - Стоунхендж.

Векове на проучване не можаха да разрешат загадката за това кой е построил Стоунхендж и защо, но съвременната наука успя да вдигне булото над много от тайните му. Сега е всеизвестно, че още от началото си Стоунхендж бил астрономическа обсерватория, регулирана точно спрямо лятното слънцестоене. Датирането с радиоактивен водород отдавна потвърди, че първоначалният обект бил на около 4800 години. Тази удивителна дата първоначално била гледана с подигравка, тъй като според историческата парадигма никой в Англия по онова време не е притежавал вещината да го планира или построи.

През март 1996 г. списание „ЕндПзп Нептаде“ („Английско наследство“) обяви резултатите от интензивно двегодишно изследване на Стоунхендж при използването на новосъздадени математически анализи и най-съвременна технология за датиране с радиоактивен въглерод, която е с точност в рамките на 80 години.²¹ Това ново проучване датира паметника към 2965 г. пр. Хр. (+/- 2%), даже по-рано от предишните оценки!

Вследствие на интензивни проучвания на мястото археолозите вярват, че планът на монумента е бил неколккратно променян през цялата му история. Най-ранната фаза била кръгла зона, известна като „Хендж“, с повече от 300 фута в диаметър, с ров и издигнат бордюро около неговата окръжност. Една от най-забележителните особености на Стоунхендж се случила по време на този най-ранен етап. Четири земемерски камъка, поставени на ръба на кръга, така че да оформят правоъгълник, отбелязвали изключително съвършен комплект от проекции към 19-годишния цикъл на Луната!

Вероятно от времето на първата фаза е серията от 56 тайнствени отвора, направени в кръг точно от външната страна на бордюра.²² Една от най-интригуващите загадки на Стоунхендж е защо тези отвори, известни като „Обри хоулс“ („Дупките на Обри“), на името на откривателя им през XVII век - Джон Обри, са били запълнени веднага след изкопаването.

Първоначалният кръгъл терен „Хендж“ останал основно непроменен в продължение на 300 години, но после бил подложен на серия от драматични изменения. Две хиляди и седемстотин години пр. Хр. 80 пясъчници от меден

сулфат за облицовка, всеки с тегло 4 тона, били транспортирани на разстояние от 250 мили от Уелс и поставени в двойни окръжности вътре в „Хендж“, в дупките „О и В“. Въвеждането на тези камъни буквално превърнало мястото в „стоун хендж“ за първи път.

Въпреки това не е ясно дали пясъчниковите кръгове някога са били довършени, защото около 2665 г. пр. Хр. (+/- 7%) строителите възприели радикално нов план. Пясъчниците от меден сулфат били махнати и заместени от пясъчни канари, известни като „блокове от сив пясъчник - „сарсън стоунс“. Тези камъни, тежащи по 40-50 тона всеки, по някакъв начин били транспортирани през река и стръмни терени от Малбърсу Даунс, на 12 мили на север. После били издигнати, за да оформят „Сарсън Съркъл“, съдържащ 30 колони, съединени на върха с трегери. Тези трегери били внимателно изработени в извита форма, за да създадат непрекъснат пръстен по време на монтажа, а стабилността била подсигурана чрез тяхното свързване към колоните, при употребата на гнезда и шпилки, които са познати на дърводелците. Много от тези блокове от сив пясъчник - „сарсън стоунс“, си стоят и до днес, позволявайки ни да си представим Стоунхендж в пълното му величие и блясък (илюстр. 37).

Когато „Сарсън Съркъл“ бил завършен, строителите обърнали вниманието си към строителството на гигантски тротоар, известен като „Авенюто“, който се простира на два километра - от входа на кръга до реката Ейвън. Никой никога не е обяснил необходимостта от толкова дълъг тротоар. По същото време вероятно е издигнат и 35-тонният камък, познат като „Хийл Стоун“. Този камък, висок 16 фута и заровен още 4 фута под земята, бил издигнат на разстояние 100 фута от кръга, точно срещу входа, с цел да създаде ос, сочеща към слънчевия изгрев във времето на лятното слънцестоене (илюстр. 36).

Следва 400-годишен покой, в края на който по някаква неизвестна причина строителите решили да донесат на това място още по-огромни камъни. Пет чифта колосални по размери блокове от сив пясъчник - „сарсън стоунс“, съединени на върха с трегери, били издигнати вътре в „Сарсън Съркъл“ във формата на конска подкова. Тези трилитони, високи 13 фута, заради които мястото е най-вече известно, са датирани към 2270 г. пр. Хр. (+/- 7%). Някои са в отлично състояние и днес (илюстр. 35).

Счита се, че горе-долу тогава на това място е предоставена нова ос, за да бъде пренастроено към лятното слънцестоене. Това включвало издигането на

* Земемерски камъни. (Бел. прев.)

двукаменна мишена точно от външната страна на кръга и преместването на „Хийл Стоун“ леко на изток, така че да не си пречат с новата мишена.

Не след дълго в 2155 г. пр. Хр. (+/- 6%) пясъчниците от меден сулфат отново били внесени в Стоунхендж. Един от тях - 16-футовият „Олтър стоун“ („Олтарен камък“) бил издигнат в центъра на комплекса, директно върху неговите оси с лятното слънцестоене. После били издигнати два концентрични кръга от

медносулфатни пясъчници между „Сарсън Съркъл" и трилитоните. Накрая през 2100 г. пр. Хр. (+/- 8%) медносулфатни-те пясъчници били поставени така, че да образуват формата на конска подкова вътре в трилитона.

След тази суматоха от активност всичко утихнало за около 500 години, последвано от незначително добавяне на т. нар. „дупки У и 2". И тогава мястото било изоставено.

Стоунхендж е необикновено място, в смисъл че още от самото начало проучването му било извършвано по-скоро от астрономи, отколкото от археолози. Някъде през 1740 г. Уилям Стакълби открил, че централната ос на обекта откъм „Олтър стоун", през „Хийл стоун" и „Авенюто", сочела към мястото на слънчевия изгрев по времето на лятното слънцестоене. Това регулиране недвусмислено било потвърдено от сър Норман Локиър през 1901 г.²⁴ Дебатът тогава бил изместен към други вероятни астрономически проекции, особено откакто обектът се сдобил с много други характерни особености, които не са могли да бъдат обяснени.

През 1963 г. бе изказано мнението, че мястото би могло да бъде използвано за наблюдаване и предсказване на равноденствията, както и на слънцестоенето.

Тогава през 1964 г. Сесил Нюман втрещи академичния свят със своето предположение, че Стоунхендж е използван също като лунарна обсерватория, въз основа на правоъгълника, образуван от четирите „Стейшън* стоунс"²⁵.

Откритията му бяха потвърдени от професор Джералд Хоукинс в различни изследвания между 1963 - 1965 г.,²⁶ при употребата на компютърен анализ. Хоукинс доказа, че Стоунхендж не само бил регулиран към определени ключови места от цикъла на Луната, но също бил планиран за предвиждане на лунни затъмнения. Тези заключения просто дойдоха твърде много за научната общественост, защото лунните цикли са доста по-сложни от слънчевите и бе немислимо неолитни хора да са могли да притежават толкова съвършено научно познание по астрономия.

Най-яръстният критик, който се появи, бе Ричард Аткинсън от Университетския колеж в Кардиф, който реши, че всякакво лунно регулиране е чиста случайност. Въпреки това дори и Аткинсън бе принуден да отстъпи по този въпрос при по-нататъшните разследвания - първо от Александър Том, професор по инженерство в университета „Оксфорд", и второ - от високоуважавания астроном и математик сър Фред Хойл.

Александър Том публикува най-изчерпателното изследване на този обект в средата на 1960 г. То потвърди едновременно лунарните и слънчевите функции на Стоунхендж от самото му начало:

„Ясно бе, че обектът има *уникално местоположение*, защото никъде другаде линиите, оформени от правоъгълника на „Стейшън стоунс", сочат точно към осемте ключови точки на лунарно наблюдение. Ако обектът е бил разположен само на няколко мили на север или юг, това геометрично взаимоотношение не би заработило."²⁷

Когато сър Фред Хойл победи в края на 1960 година благодарение на тези

* Точка на пресичане на пречупени или отразени светлинни или топлинни лъчи. (Бел. ред.)

разкрития, лунарната теория изведнъж се превърна в уважавана. Хойл декларира, че Стоунхендж не е бил единствено обсерватория, а също и предсказател на астрономични събития; той разбра, че:

„Строителите на Стоунхендж вероятно са пристигнали на Британския остров отвън, целенасочено търсейки това правоъгълно регулиране... точно както съвременните астрономи често търсят далеч от дома места за изграждане на своите телескопи."²⁸

Неоспоримото доказателство гласи, че който и да е планирал Стоунхендж, е трябвало да знае точната продължителност на слънчевата година и цикъла на Луната. Дори по-впечатляващо, тези древни астрономи са притежавали уменията да идентифицират уникално местоположение за измерване на 19-годишния лунен цикъл! Много справочници днес все още по понятни причини с неохота цитират пълните доказателства за Стоунхендж, защото конвенционалната история просто не може да обясни съвършената технология на хората, пристигнали тук преди 5000 години.

Астрономия в Южна Америка

В същото време, на хиляди мили от Стоунхендж и на съвсем друг континент, намираме доказателства за подобно съвършено астрономическо познание. В Мачу Пикчу, Перу, има странно издялан камък, известен като „Интихуатана" (илюстр. 24). Думата буквално означава „Кол за връзване на Слънцето". Както бе обяснено в гл. 3, този камък е прецизно изваян от единично парче естествена скала и е поставен върху най-високата точка на древен град, на билото на скалист хълм, който внимателно е бил преработен в платформа. През "930 година д-р Ролф Мюлер, професор от Астрофизическия институт в Потсдам, Германия, е извършил първото подробно астрономическо проучване на Мачу Пикчу и публикувал разкритията си, отнасящи се за неговото и за други места в Южна Америка.²⁹ Мюлер твърди, че различните наклонени повърхности и ъглови страни на „Интихуатана" са перфектно планирани (в точно определено географско положение и височина), за да дадат възможност за определянето на слънчевия залез при зимното слънцестоене, изгрева при лятното слънцестоене и залеза при двете равноденствия.

Премествайки се към близкия „Тореон" (означаващ „Кулата"), Мюлер открил, че двата трапецовидни прозореца в полукръглата стена (виж илюстр. 25) позволяват наблюдението на изгрева по време на лятното и зимното слънцестоене (най-дългия и съответно най-късия ден от годината).

Прилагайки тогавашната противоречива теория на археоастрономи-ята, Ролф Мюлер достигнал до шокиращото заключение, че астрономичното регулиране на „Интихуатана" и „Тореон" е в съответствие с 24-градусовия наклон на оста на Земята, и така ги датирал към около 2300 -2100 г. пр. Хр.!

Разкритията на Мюлер по-късно били потвърдени от последвалите проучвания, използващи прецизни инструменти, особено проведените от

Календарите на майте

астрономите Диърборн и Уайт от Университета в Аризона през 1980 г.³⁰ Други учени напоследък предположиха, че „Храмът на Трите прозореца“ (илюстр. 22) вероятно също е имал астрономическа насоченост -към изгрева в деня на лятното слънцестоене, равноденствието и зимното слънцестоене.³¹ По-нататък бе предложена хипотезата, че броят на каменните втулки в „Тореона“ и „Главния храм“ (илюстр. 23) представлява броящ механизъм на слънчево-лунарен календар.³²

На триста и петдесет мили южно от Мачу Пикчу е разположен Тиуанаку в Боливия (виж гл. 3). Една от най-главните сгради там е храм, известен като Каласасая, умело изграден на 4,5 градуса западно от точната ос изток-запад. Този храм е планиран с вградени мишени, позволяващи точното определяне на равноденствията и слънцестоенето чрез наблюдения на изгреви и залези от различни фокални* точки върху мишените (застопорени в ъглите на храма и колоните, издигнати при западната и източната стена). Би трябвало да изглежда, че Каласасая няма нищо общо с оригинална небесна обсерватория. Нещо повече, присъствието на тринадесет вместо на дванадесет колони в западната стена накара някои да мислят, че не е било просто астрономическа обсерватория, но и слънчево-лунарен календар.

Все пак най-големи противоречия предизвика датирането на Каласасая. Артър Познански, главният изследовател на Тиуанаку в началото на двадесети век, открил, че регулирането на храма не съвпада с 23,5-градусовия наклон на еклиптиката на Земята в настоящата ни ера. Като използвал тогава наскоро публикуваните теории по археоастрономия, заедно с формулите, определени от Международната конференция на астрономите в Париж през 1911 г., Познански датирал Тиуанаку към около 15 000 г. пр. Хр.! Или 9300 г. пр. Хр.!

Заинтригувана от тези разкрития, в Тиуанаку през 1926 г. била изпратена германска астрономическа комисия. В нея участвали д-р Ханс Лу-дендорф, д-р Арнолд Колшутер и д-р Ролф Мюлер. Те потвърдили заключенията на Познански, че Каласасая била астрономическо-календарна обсерватория, но открили, че датата на построяването е или 15 000 г. пр. Хр., или 9300 г. пр. Хр., в зависимост от използваните предпоставки.³³ И двете дати обаче шокирали научната общност, която дотогава мислела, че мястото е на не повече от 2000 години.

Впоследствие Мюлер обединил сили с Познански в опит да разреши дилемата с датите. Накрая те се установили или на 10 050 г. пр. Хр., или на 4050 г. пр. Хр. Смятало се, че последната е по-приемлива и съвпаднала точно с възприетата дата за начало на земеделие и скотовъдство в областта на Тиуанаку.³⁴

Излязло така, че строителните експерти и фермери в Тиуанаку били също и много умели астрономи.

В северната част на Южна Америка, в района, познат като Мезо-америка, съществувала напреднала цивилизация, която напълно „изчезнала“ в отвъдния свят преди пристигането на испанските конквистадори през шестнадесети век. В периода си на разцвет - 250-900 г. сл. Хр. цивилизацията на майте се развила в района, простиращ се от южната част на САЩ чак до Истмус в Панама, който покрива днешно югозападно Мексико, Гватемала, Белиз и части от Салвадор и Хондурас. И все пак, когато испанците пристигнали, тази широко разпростряла се цивилизация вече била загадъчно изчезнала.

Майте оставили следи на невероятна култура, но такава, че испанците направили всичко възможно, за да я унищожат. През една ужасяваща нощ през юли 1562 г. в Мани епископ Диего де Ланда заповядал събирането и изгарянето на всички ръкописи и произведения на изкуството на майте - вандалски акт, който съперничи с изгарянето на Великата библиотека в Александрия:

„Намерихме огромно количество книги... и тъй като те не съдържаха нищо поучително за гледане (освен) суевория и лъжи на дявола, ние ги изгорихме всичките, за което те съжалиха до краен предел.“³⁶

Вероятно е голям шанс, че джунглата вече била подслонила и скрила от испанците в пълен обхват великите градове на майте.

Повече от 250 години след това интересът към майте бил възобновен, вследствие на докладите на велики пътешественици като лорд Кингсбъроу и Джон Лойд Стивънс.³⁶ Едва тогава започнали да признават невероятните постижения на майте. В скритите в джунглата руини Стивънс видял:

„...останките от култивирани, изискани и странни хора, които са преминали през всички етапи, присъщи на възхода и падението на народите; достигнали са до своя златен век и са изчезнали напълно неизвестни.“

Привлечени от описанията на Стивънс археолози започнаха да „опитомяват“ от тропическите дъждовни гори серия от необикновени градове на майте, с разкошни дворци и свръхестествени пирамидални храмове, устремени над купола на джунглата. В борбата да разшифроват изключително сложните йероглифи на майте, чието значение бе отряло във времето,³⁷ тези археолози все повече и повече се впечатляваха от онова, което откриваха. Докато Европа е тънела в мрачното средновековие, майте, по думите на Джордж Стюарт, „са създали една от най-съвършените цивилизации в цялата древност“.³⁸

Сега вече е известно, че обществото на майте се е състояло от сбор от градове-държави, концентрирани около импозантни церемониални градове като Копан в Хондурас, Тикал в Гватемала и Паленке в Чиापас, Мексико. Тези градове били управлявани от жреци-царе и контролирани от династични фамилии, свързани чрез търговски и брачни съюзи. Красивите храмове на майте се съчетавали с чудесни творчески постижения. В допълнение към писмената им система (оформена от изкусно изрисувани йероглифи) археолозите откриха

изключително изработени бижута от нефрит, много съвършени скулптури и съдове и изтънчени произведения на изкуството, красиво изваяни от мед и злато.

Все пак най-впечатляващо от всичко било познанието на майте по астрономия. Докато някои учени се стремяха да оставят настрана доказателства за древни астрономични познания, в места като Мачу Пикчу и Тиуанаку знанието на майте е толкова широко и подробно описано, че е всеобщо признато за такова, каквото е. За това можем да благодарим на три оригинални книги на майте, за които се знае, че са оцелели и до днес.³⁹ Известни като „кодекси“ (книги с картинки), те са кръстени на имената на градовете, в чиито музеи се намират понастоящем : Мадридския кодекс, Дрезденския кодекс и Парижкия кодекс. Първите два се занимават с астрономия и прогнозиране, а последният с ритуали, богове и астрология.

Експертите допускат, че майте притежават удивителни знания, отнасящи се до Луната и планетата Венера, които, предполагат те, са били старателно подбрани след дълги периоди на наблюдение. Наистина бяха открити астрономически обсерватории на майте като „Ел Каракол“ в Чичен Итца (илюстр. 38), където отвори с формата на прозорци в кулата са били използвани за наблюдение на равноденствията. Струва си накратко да споменем два примера, които илюстрират удивителната точност на данните, получени от майте. Първо - доказателствата от Копан (астрономически център) показвали, че майте са измерили 149 лунарни цикъла, продължили 4400 дни; днешните астрономи са достигнали до 4400,0575. И второ - в Дрезденския кодекс периодът на движение на Венера около Слънцето е показан като 584-дневен цикъл, сравним с днешните 583,92 дни.

В центъра на религията и науката на майте бил един невероятно съвършен календар, който използвал три различни скали за времето, за определяне събития в тяхната история. Широко разпространената употреба на тази система за датиране от каменни обелиски (вертикални колони) улеснил бързото ѝ дешифриране. Първата система за датиране, позната като „Дългото броене“, показва датата като брой от дни, преминали от „Деня нула“, който се е състоял през 3113 г. пр. Хр.⁴⁰ Същността на тази дата - много преди началото на цивилизацията на майте - никога не е била установявана (но ще бъде разкрита в гл. 13).

Втората система, използвала по-конвенционалния 365-дневен Слънчев календар, но с 12 месеца от по 30 дни всеки и тринайсти месец от 5 дни.

Предназначението на третия 260-дневен „Свещен календар“ остава загадка. Изглежда сякаш е бил планиран около числото 52 не само защото се дели 5 пъти на числото 52, но съвпада с 365-дневния Слънчев календар на всеки 52 години.⁴¹ От Мадридския кодекс става ясно, че майте са били напълно запознати с този синхронизиран цикъл между двата календара. Пълното значение на числото 52 все пак остава тайна.

Независимо че са употребявали приблизително 365-дневния слънчев календар, явно майте са били напълно наясно с принципите за настройка на Слънчевия календар, както правим днес във „високосните“ години. Показано бе,

че те притежавали точни изчисления за продължителността на слънчевата година от 365,2420 дни. Тъй като съвременната астрономия изчислява актуалната продължителност на годината на 365,2422 дни, фактически календарът на майте е бил малко по-точен от Грегори-анския календар, който днес използваме, базиран върху 365,2425 дни.

С цел да опишат „Дългото броене“, майте използвали изкусна математическа система, „базирана на 20“, която включвала теорията за „нула“, както и „теорията за място“, посредством които „единицата“ представлява 1, 20, 400 и т. н. (подобно на днешната ни десетична система). Точно както днес ние притежаваме специални термини, за да опишем „милион“ и „милиард“, майте използвали серия глифи, чиято кулминация е в термина „алау-тун“, който представлява 23,040,000,000. Единственото очевидно обяснение на тази съвършена математическа система е преклонението на майте към измерването на времето, въпреки че учените не са в състояние да обяснят необходимостта от толкова огромни числа. Терминът „алау-тун“, приложен към „Дългото броене“, представлява период от 63 милиона години!

Конвенционалните учени нямат задоволително обяснение за това как майте са могли да придобият толкова точни астрономични мерки, нито пък какво би могло да ги мотивира да го сторят. Една книга обяснява следното:

„Такава степен на точност...е загадъчна за култура, която не е притежавала метод за измерване на времето, нито дори елементарна система като пясъчен часовник или воден часовник - няма и следа от астрономичен телескоп или друг оптичен инструмент.“⁴²

Друга книга, посветена на майте, отбелязва тяхното „обсебване от времето“ и описва техните сложни взаимносинхронизирани календари като:

„...едно от върховните интелектуални постижения на Новия свят - сложността им отразявала езотерична същност при прогнозиране и значимост далеч по-голяма от тази на просто устройство за отбелязване на изминалото време.“⁴³

Днес езикът на майте си остава майчин за около 250 000 души, но предишната високо усъвършенствана култура я няма. Сякаш един образован елит е изчезнал от сцената, оставяйки след себе си своите постижения, които да бъдат използвани от джунглата. Колкото до произхода на майте, това също остава интригуваща загадка. Все пак те не са били първата висока култура в Мезоамерика. Открити бяха следи от по-ранна култура, позната като „Олмеките“, които притежавали учудващо развита керамика и бижутерия. Не са много книгите, които имат какво да кажат за олмеките, тъй като се знае малко за възхода и падението им, но Джеймс и Оливър Тикъл обясняват техния:

... сложен календар от астрономически наблюдения, който подкрепял тяхната религия, математика и наука.“⁴⁴

Олмеките, както и майте, сякаш се появяват отникъде, но притежават съвършени астрономични умения. Все пак културата на олмеките датира от около 1500 г. пр. Хр. Възможно ли е те заедно с майте да са получили едно наследство,

което датира назад във времето най-малко към 2100 г. пр. Хр. в Перу и към 4050 г. пр. Хр., а и по-рано в Тиуанаку?

Тайната на Сириус

През 1976 г. американски учен, интересуващ се от астрономия и древна цивилизация, публикува удивителна книга. В „Мистерията на Сириус“ Робърт Темпъл предлага неопровержимо детайлни доказателства, че африканско племе, познато под името догони, притежавало изключително познание за съзвездието Сириус.⁴⁵

Робърт Темпъл започнал проучванията си като следствие на предишен доклад на двама френски антрополози - Марсел Гриол и Жермен Дийтерлен, които твърдели, че са открили познания за Сириус у четири судански племена.⁴⁶ Френските учени концентрирали изследването си върху народ, наречен догони, който живеел в Мали, Западна Африка. Между 1946-1950 г. те събрали информация от четирима догонски жреци, отнасяща се до техните свещени религиозни традиции. Тези обичаи очевидно били основани на един мит, който бил предаван устно от едно поколение на друго.

Всеки шейсет години племето догони извършвало церемония, наречена „Сигуи“, която пресъздавала неотменно пресътворението на света от бога Амма, унищожението на първобитния „Ого човек“ и последвалото даряване на цивилизация от сина на Амма - Номмо. Денят на пристигането на боговете бил познат на племето догони като „Деня на рибата“, а самите богове били разглеждани като същества-амфибии.

Според догонската легенда тези богове пристигали от планета, обикаляща около „Сириус Б“, една от трите звезди на съзвездието Сириус.⁴⁷ Догоните старателно описали 50-годишната обиколка на „Сириус Б“ около „Сириус А“. Това е твърде удивително, защото „Сириус Б“ е „бяло джудже“, най-малката форма на видима звезда във Вселената. Като такава тя е невидима за невъоръжено око и едва видима дори с мощен телескоп. Ако приказката е била мит, защо догоните не са боготворели „Сириус А“, т. нар. „звезда-куче“, която е една от най-ярките звезди на небето?⁴⁸

Робърт Темпъл предоставя неопровержимо доказателство, че догоните знаели за съществуването на невидимата „Сириус Б“. Как са могли да знаят? Някои скептици приписват това познание на посещаващи племето мисионери, но както посочва Темпъл, тези мисионери са пристигнали повече от сто години преди „Сириус Б“ да бъде фотографирана за първи път през 1970 г.

Астрономическото познание на догоните не било ограничено до Сириус. Робърт Темпъл доказва също, че те познавали въртенето на Земята около оста ѝ и нейното 365-дневно обикаляне около Слънцето, изобразено от тях в 12-месечен календар. Колкото до Луната, догоните знаели, че тя е суха и мъртва. А между останалите им забележителни познания било съществуването на Сатурновия пръстен и четирите най-големи спътника на Юпитер. Откъде се е появило цялото това познание? Темпъл завършва изследването си така:

„Резултатът през 1974 г., седем години по-късно, е, че успях да покажа, че информацията на догоните е наистина на повече от 5000 години и е била притежание на древните египтяни от *преддинастичните Времена*, около 3200 г. пр. Хр.“⁴⁹ (Следва обяснение).

Уроци по астрономия

Малцина си дават сметка, че седемте дни от седмицата - от неделя до събота - първоначално били кръстени на астрономически източник. По ирония на съдбата те произлизат от времето на Птолемея през втори век сл. Хр. и неговата неправилна теория, че Слънцето, Луната и петте планети се въртят около Земята. Затова дните били наречени на Слънцето (Sunday - неделя; Sun - слънце, англ.), Луната (Monday - понеделник; Moon - луна, англ.), Марс (mardi - вторник, фр.), Меркурий (mercredi - сряда, фр.), Юпитер (jeudi - четвъртък, фр.), Венера (vendredi - петък, фр.) и Сатурн (Saturday/samedi - събота, англ./фр.). Макар и базирано на погрешно мнение, то напълно съвпада с това, че всекидневието ни и до днес е свързано толкова тясно с астрономията, защото тя е била непрекъснато хоби, дори мания на човечеството от най-ранните цивилизации преди шест хиляди години.

Затова е наше задължение също и да вникнем най-малко в основите на астрономията, която ще се окаже от най-голямо значение за разбирането на боговете. В тази глава направих различни текущи обяснения на равноденствия, слънцестоения, прецесия и археоастрономия. Какво означават всичките тези термини?

Началната точка е въртенето на Земята около собствената ѝ ос (спин), което ни предоставя лесно разпознаваемите фази на ден и нощ. Следващата стъпка е да разберем, че оста на Земята е наклонена в нейната собствена равнина на въртене около Слънцето (известно е като отклонение на еклиптиката). Тази характерна особеност е причина за четирите сезона. Най-ранните цивилизации твърде бързо са разпознали четирите ключови точки чрез наблюдение на слънчевите изгреви и залези по отношение на земния хоризонт. Тези четири точки са лятното и зимното слън-цестоене, когато Слънцето достига най-далечно положение на север и юг, изглежда, че се застоява на едно място и после се връща обратно; и пролетното и есенното равноденствие (когато денят и нощта са равни) два пъти в годината, когато Слънцето пресича над екватора на Земята.

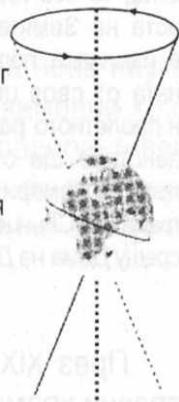
В допълнение Земята се люлее като края на рибарска въдица. За най-общи цели обикновено се приема, че стрела, изстреляна чрез оста на Земята, насочена към точката в небето над Северния полюс,⁵⁰ остава неподвижна в своето положение. Но това не е съвсем правилно. В продължение на един доста дълъг период (приблизително 25 920 години), люлеенето на Земята е причина „положението на стрелата“ да се измести в небето по начин, който в крайна сметка би описал един 360-градусов кръг (фиг. 15а

Фиг. 15 а

Оста на Земята чертае кръг в небето

Земята се люлее като края на рибарска въдица

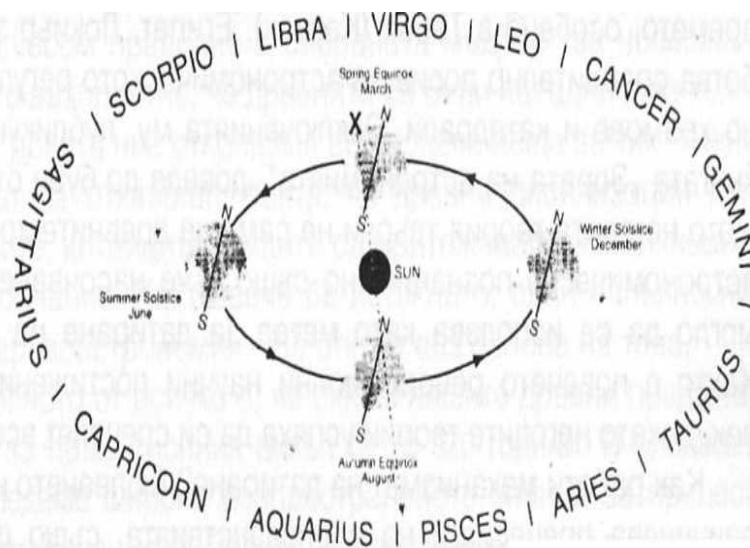
Кръгът се затваря на всеки 26 000 г.

Фиг 15 б

При пролетното равноденствие наблюдател от точка „X“ вижда изгрева на Слънцето срещу звездите в Дома на зодия Риби (точно).

Колебанието на Земята кара пролетното равноденствие (съответно есенното) да избързва във времето.

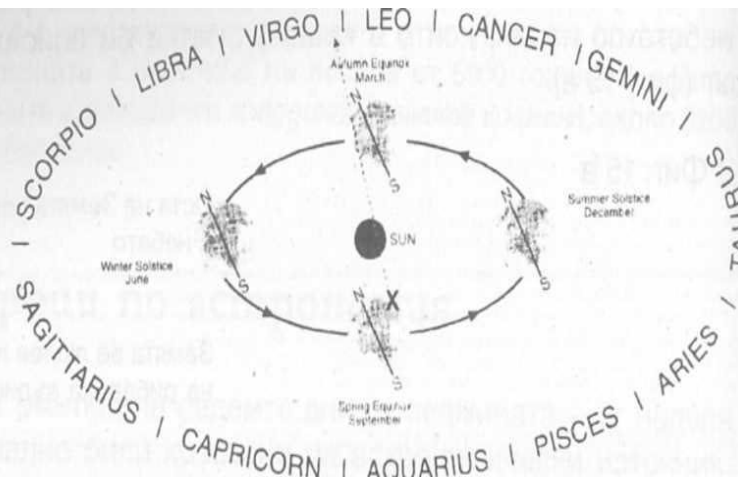
„прецесия“, възлиза само на един месец на всеки 2160 години, затова ние едва ли бихме го забелязали. Все пак съществен ефект от феномена е промяната в проспекта на звездите в тези четири календарни дни.

Обичайно е да се измерва прецесията в дните на равноденствията -затова пълният астрономически термин е „прецесия (изпреварване) на равноденствията“. От най-дълбока древност този 360-градусов кръг в небето, представляващ 25 920 години, бил разделен на 12 части от по 2160 години, всяка от които се свързвала с един Дом от зодиака.⁵¹ Така можем да използваме изгрева в деня на пролетното равноденствие като отправна точка за наблюдение и измерване на небесния преход от един зодиакален дом към друг. Точно сега ние сме в Ерата на Рибите и скоро ще преминем в Ерата на Водолея (фиг. 15 Б), докато след около 13 000 години нашите правнуци ще завършват Ерата на Дева и ще преминават към Ерата на Лъва (фиг. 15 в).

В резултат на това люлеене (движение като махало) началото на четирите сезона - когато Земята преминава през двете слънцестоения и двете равноденствия - става все по-рано всяка година. Този ефект, познат като

Фиг. 15 в

След 13 000 години оста на Земята ще е изминала половината от своя цикъл и пролетното равноденствие ще стане през септември. Изгревът на Слънцето е срещу Дома на Дева.

През XIX век астрономът сър Норман Локиър забелязва, че някои древни храмове са били пренасочвани след построяването им. Заинтригуван от непрекъснатото пререгулиране на храмове с напредване на времето, особено в Тебес (Картак), Египет, Локиър започнал да разработва сравнително досие за астрономическото регулиране на множество храмове и катедрали. Заключениета му, публикувани през 1894 г. в книгата „Зората на астрономията“, доведе до буря от противоречия, защото неговата теория твърди не само че древните хора са притежавали астрономическо познание, но също и че насочването на храмовете е могло да се използва като метод за датиране на построяването им. Както с повечето революционни научни постижения, мина почти цял век, докато неговите теории успяха да си спечелят всеобщо признание.

Как работи механизмът на датиране? Люлеенето на Земята, освен че причинява прецесията на равноденствията, също довежда до нейния наклон. Според направените от Нормън Локиър изчисления, наклонът на Земята се променя с един градус на всеки 7000 години. Последвалите уточнения на изчисленията на Локиър потвърдиха, че наклонът на Земята варира приблизително между 21 и 24 градуса спрямо вертикалата (понастоящем е около 23,5 градуса). Това движение бе оприличено на кпатушкането на кораб, но на забавен каданс, когато хоризонтът се издига и спада почти незабележимо.

Чрез по-задълбочено проучване на точната ориентация на древните храмове прозрението на Локиър ни даде възможност за много близко до истината датиране на някои постройки. Онези храмове, които са ориентирани към слънцестоенето (а по този начин са зависими от наклона на Земята), могат да бъдат датирани чрез използването на подробни таблици за изчисления наклон през последните няколко хилядолетия.

В книгата си сър Норман Локиър цитира един обхват от храмове с всякакъв вид небесна ориентация. Като пример за Храм на Слънцето, насочен към слънцестоенето, той използва Храмът на молитвата за добра реколта, най-красивата и най-известна сграда в Пекин, Китай. Точно тук, в южния олтар, в деня на зимното слънцестоене се е провеждало

най-тържествено жертвоприношение. Като примери за храмове, ориентирани към равноденствията, той отбелязва: Храма на Зевс в Баалбек, Ливан - насочен точно към оста изток-запад по време на строителството му (илюстр. 1); Храма на Соломон в Йерусалим и Великата базилика „Свети Петър“ във Ватикана, Рим.

Пробивът на Локиър даде възможност за основаване на нова наука - археоастрономия. Тя може да датира построяването на каменни храмове, което преди това бе извън обхвата на датирането с радиоактивен водород.⁵² Забележително е, че тази наука не би могла да се приложи без безусловното признаване на астрономическото познание на древните цивилизации.

Невъзможната наука

Има нещо не съвсем правилно в събраната мъдрост за човешката история. Всеобщото възприятие, че древните са били назадничава тълпа от хора, се срутва, докато ние откриваме все повече неща за тях. Учените повече не могат да отхвърлят факта, че древни цивилизации като шумерите, египтяните, китайците и майте са притежавали необикновено астрономическо познание. Както вече бе изтъкнато, един напълно нов клон на науката - археоастрономия - бе открит въз основа на това.

Но най-удивителното от всичко е, че сякаш нашите древни предшественици са знаели за прецесионния цикъл от 25 920 години. В следваща глава ще преразгледаме широко разпространеното знание за прецесионното движение от Телец към Овен в продължение на четири хиляди години. Засега ще отбележим, че през втори век пр. Хр. Хипарх се позовал на „изместването на знака на слънцестоенето и равноденствието“ - ясна връзка с прецесията. Откъде Хипарх се е сдобил с познанието си? В ръкописите си той го приписва на наставници, особено на „вавилонските астрономи от Ерх, Борсипа и Вавилон“. Сега знаем, че древните вавилонци, известни като халдеи, наистина са били много напреднали в астрономията, но от своя страна те са придобили познанието си от по-ранни цивилизации.

Именно в Шумер - най-ранната цивилизация - са положени основите на астрономията, и пак в Шумер различните символи са били приписани на дванадесетте зодиакални дома. Изглежда сякаш тази най-ранна астрономия се е пръкнала в перфектна форма още съвсем в началото на шумерската цивилизация, преди около 6 хиляди години. Но вместо да се усъвършенства, нивото на астрономическо познание запада. Изследванията показваха, че вавилонците, които наследили шумерите в Месопотамия, са използвали ефемериди (списъци на планетарни движения), които били по-неточни.

Някъде в мъглявите дълбини на историята това познание тръгнало

към *по-нататъшен* спад. И така две хиляди години след залеза на шумери, елини и римляни неизвестно как се появява идеята за плоската Земя в центъра на Вселената. Сякаш някой си е направил шега с тях, но не е никак смешно, че това ново ниво на невежество преобладавало в продължение на около две хиляди години.

Когато Коперник поставил Слънцето в центъра на Слънчевата система, по онова време то трябва да е приличало на революционна хипотеза. Но Коперник не е бил първият, който е разкрил вярната картина - той просто е *преоткрил* онова, което е било известно от древни времена. Възможно е също Коперник да се е добрал директно до древни източници на информация, защото няма съмнение, че залежи от древно познание са оцелели, тайно въведени в езотеричните традиции. Например „Зоар“ от тринадесети век - централна творба от литературата на юдейския мистицизъм, позната като „Кабала“,⁵³ твърди съвсем ясно, че Земята се върти около собствената си ос:

„Цялата Земя се върти, обикаляйки като сфера. Когато едната част е отдолу, другата част е отгоре. Когато е светло за едната част, за другата е тъмно; когато за тази е ден, за другата е нощ.“

Източникът на „Зоар“ е живелият през трети век раби (учител, евр.) Хамнуна.

Друг древен епос е индийският „Вишну Пурана“, повтарял техния старинен обичай, че „Слънцето винаги е на едно и също място“, докато „Сурия Сидханта“ описва Земята като „глобус в космоса“.

В шести век пр. Хр. Питагор учел своите студенти, че Земята е сферична. През пети век пр. Хр. йонийският философ Анаксагор обяснявал, че Луната закрива Слънцето по време на затъмнение, а по време на лунно затъмнение сянката на Земята пада върху Луната. В трети век пр. Хр. Аристарх от Самос умозаклучил, че Земята обикаля около Слънцето, а географът Ератостен използвал геометрия в комбинация с астрономическо познание, за да изчисли сферичната форма на Земята с грешка по-малка от 200 мили в сравнение със съвременната география. В Китай през втори век сл. Хр. Чанг Хенг описва Земята като „яйце“ и обяснява, че нейната ос сочи към Полярната звезда. Списъкът продължава.

Тези удивителни примери на древната наука за удобство са скрити под килима, защото тяхното признаване означава да се повдигне очевидният въпрос: „Как са могли тези хора да придобият познанията си?“ и особено: „Как шумерите са се сдобили с астрономическо знание в толкова съвършен вид, без доказателства за каквото и да е период на интелектуално развитие?“

Тайнственият източник на шумерската астрономия извежда на преден план множество други въпроси: „Кой би могъл да направи географска карта на Антарктика преди нейното заледяване? Кой ли е могъл да създаде изумителния компютър от Антикитера? Кой е могъл да изгради храм в Тиуанаку през 4050 г. пр. Хр.? Кой е притежавал вещината да избере уникалното местоположение на

Стоунхендж и да изгради обсерватория през 3000 г. пр. Хр.?” Това са само няколко от загадките, на които конвенционалната наука не успява да отговори.

Въпросът „Защо?“ е дори по-интригуващ от въпроса „Кой?“. Защо например шумерите, а и почти всички други древни цивилизации са били толкова вманиачени в календар, който е можел точно да описва движението на Земята в небето? Вероятно шумерите не са се нуждаели от толкова съвършено астрономическо познание за земеделски нужди. Напротив, фиксидеята на шумерите за започване на новата година в точно определения ден на пролетното равноденствие била направлявана от религията.

Нашето проучване на „невъзможното“ и търсенето на мощна мотивираща сила ни върна явно назад, към онова, което всички древни цивилизации са ни казали - че те са били управлявани от технологично съвършена раса от „богове“. Шумерите ги наричали с имена като Ану, Енлил и Енки. Египтяните ги назовавали Изида, Озирис и Хор. Вавилонците се концентрирали върху един бог Мардук. На израелците било казано да боготворят само един бог - Йехова. Древните жители на Америките се прекланяли пред боговете Кетцапкоатъл и Виракоча. И във всички тези страни съществували т. нар. „митове за богове, сътворили човека и дарили го с култура и наука“. Както ще видим в следващите глави, тези богове от плът и кръв били най-важната причина, поради която древният човек се сдобил с такъв обсебващ го интерес към астрономията.

Изводи от глава пета

- Картите „Пири Ре'ис“ биха могли да бъдат направени единствено при използването на съвършена технология - наблюдения от въздуха към Земята и сферична тригонометрия. Те или са ги начертали преди Антарктика да се покрие с лед преди 6000 години, или са се възползвали от технология за сеизмично проучване.

- Историческата парадигма не може да обясни удивителното научно познание, притежавано от майте, олмеките, племето догони и строителите на Мачу Пикчу, Тиуанаку и Стоунхендж.

- Всички древни цивилизации са били завладени от интереса си към астрономията и обясняване движението на Земята в небесата - но определено *не* със земеделски цели.

ИВИЛИЗЛЦИЯ - ДАР ОТ БОГОВЕТЕ

Шумерската тайна

Преди шест хиляди години *Хомо сапиенс* бил подложен на невероятна трансформация. Човекът-ловец и човекът-зеделец изведнъж се превърнал в човека - жител на града, а след незначителните некол-костотин години той вече се занимавал с развита математика, астрономия и металургия!

Мястото, където възникнали тези първи градове, било древна Месопотамия, в плодородната равнина между реките Тигър и Ефрат, където сега се простира държавата Ирак. Цивилизацията била наречена Шумер, „родното място на писмеността и колелото“,¹ а още от самото си начало тя съдържала зашеметяващо подобие на нашата собствена цивилизация и култура днес.

Високо уважаваното списание „Нешънъл джиографик“ твърдо признава първенството на шумерите и наследството, оставено ни от тях: „Там, в древен Шумер... цивилизованият начин на живот и грамотността избуяли в градове с такива имена като Ур, Лагаш, Ериду и Нипур. Шумерите първи използвали колесните транспортни средства и били между първите металурзи, смесващи метали в сплави, извличали сребро от руда и леели бронз в сложни матрици. Шумерите също са първооткриватели на писмеността.“²

„Нешънъл джиографик“ признава също:

... наследството на шумерите, които... създали първото известно ни общество, в което хората можели да четат и пишат... за всички тези неща - закон, социална реформа, литература и архитектура, организация на търговия и технология - постиженията на градовете в Шумер са най-ранните, за които ние знаем.“³

Всички проучвания за шумерите наблягат на изключително краткия период, през който възникнало и се развило високото ниво на тяхната култура и технология. Един автор го сравнява „с пламък, който лумва така внезапно“,⁴ докато Джоузеф Кемпбел красноречиво твърди, че: „С потресаваща безцеремонност... се появява в тази малка кална градина на Шумер... целият културен синдром, който е конституирал зародиша на високата цивилизация на света.“⁵

Защо тогава съществува широко разпространена липса на обществено познание по отношение на шумерите? Решението може би се намира във факта, че *източникът* на тяхната цивилизация остава пълна загадка за традиционната наука.⁶ Историческите книги са принудени да правят тълкувания върху шумерски оригинали чрез просто описание на тяхното възникване, сякаш никакво по-нататъшно обяснение не е нужно. Този начин на третиране е възприет и от

високо ценения Атлас на „Таймс“ по „Световна история“, който е толкова затруднен да признае своя пропуск, та чак игнорира шумерите (най-важната от всички цивилизации!) и вместо това разказва за неясната „поява“ на „Месопотамска“ първа цивилизация.⁷ Загадката е обобщена от „Нешънъл джиографик съсяти“, което твърди:

„Достатъчно е написано за това откъде произлиза шумерският народ, но никой и до днес не знае.“⁸

Въпреки това са правени много опити за описване произхода на шумерите като *еволуция* на по-раншни култури в Месопотамия.⁹ Тези проучвания са концентрирани върху грънчарството и показват, че народът на Шумер е живял там в продължение на хиляди години. Все пак те могат твърде малко да предложат по въпроса защо изведнъж е станало толкова необходимо за хората да заживеят в организирани градове. Най-добрите обяснения са очебийно смътни и забулени в мъгла:

„По-сложни общества са произлезли от нарастващата организация, необходима за контрол над огромни населения, чрез производствените земеделски режими в низините.“¹⁰

Такива обяснения са толкова противоречиви, колкото теориите за внезапната еволюция на човечеството. Докато мозъкът е ахилесовата пета на еволюционистките аргументи, шумерската *технология* е ахилесовата пета в аргументите на историците. Научната фиксидея за създаването на плавно и постепенно културно развитие пренебрегва удивителните аспекти на шумерската металургия, математика и астрономия (интер алия), а те всички избуяват в перфектен вид още от началото на тяхната цивилизация. По отношение произхода на онова познание изглежда единствено самите шумери биха могли да разрешат проблема, който обърква учените. А шумерите отдават своя успех, разбира се, и собствения си произход, на богове от плът и кръв.

Не е чудно тогава, че справочниците са толкова неясни по въпроса за произхода на Шумер! Парадигмата на съвременната наука диктува, че всякакви обяснения за богове се класифицират като митология. Ето защо лице в лице само с това неудобно обяснение за произхода на първата цивилизация едва ли е учудващо, че справочната литература е загубила ума и дума.

Тази глава, занимаваща се със загадката на Шумер, е подходящо място за завършване на обиколката ни около загадките на небето и Земята и началото на нашето изследване на решението. На повърхностно ниво Шумер предоставя на учените още една неразрешена загадка, но на подробно ниво се намират очебийни доказателства за обяснение на многобройните мистерии и аномалии в днешния свят. Тази глава е една приказка за шумерите и техните богове.

Първата цивилизация

Шумер бил първата от трите „велики“ цивилизации на древността, а всички те възникнали в плодородните области около важни реки - Шумер в долината между реките Тигър и Ефрат, а другите покрай река Нил (около 3100 г. пр. Хр.) и съответно река Инд (около 2800 г. пр. Хр.) Няма съмнение, че в другите две цивилизации съществувало огромното влияние на Шумер, защото шумерите били ревностни пътешественици и изследователи. Предназначението на тази книга не е да доказвам, че най-ранните цивилизации на Земята били потомци на първата цивилизация на Шумер, но има обилни доказателства, че случаят е бил именно такъв.

Откриването на древен Шумер е вълнуваща история, която започва през деветнадесети век - плодотворен период за археологията в древния Близък изток. В някогашните плодородни земи на древна Месопотамия единственото, което е останало от най-ранните градове на Земята, са огромни могили. За онези, които имали пари и време за пътешествия, славата била едва на десет фута под земята - единственият проблем бил да се знае къде трябва да се копае. Подтиквани от библейските доказателства, описанията на предишни пътешественици и от местния фолклор, някои археолози като родения в Париж англичанин сър Остин Хенри Пеярд естествено открили своята слава и богатство.

Един французин е направил първото важно откритие. През 1843 г. Пол Емил Бота при разкопки разкрил фантастични храмове, дворци и зикурати (стъпаловидни неправилни пирамиди) на едно място, обозначено като Дур-Шарру-Кин - столица от осми век пр. Хр. на Саргон II, цар на Асирия. Днес мястото се нарича Хорсабад. Бота винаги ще се помни като откривател на асирийската цивилизация.

Докато археолози като Леярд и Бота продължили да търсят и изследват нови места като Ниневия и Нимруд, учени като сър Хенри Роу-линсън и Жюл Опер започнали да хвърлят светлина върху множеството глинени плочки, разкрити при разкопките. Скоро станало очевидно, че древните месопотамци били старателни летописци, запазващи информация чрез клиновидна писменост, издълбана върху глинени плочки. През 1835 г. Роулинсън внимателно прекопирал едно изключително важно описание на три езика върху каменна плоча, открита в Бехистун, Персия; през 1846 г. той дешифрирал писмеността и нейните езици, един от които бил акадски, общ за Асирия и Вавилон, наследниците на Шумер в Близкия изток след неговия упадък през 2000 пр. Хр.

Сър Хенри Роулинсън определил времето съвсем случайно. Няколко години по-късно сър Остин Хенри Леярд започнал разкопки на могилите в древната столица на Асирия - Ниневия, на 250 мили северно от Багдад. Освен

фантастичните храмове и дворци, през 1850 г. той открил и библиотеката на Ашурбанипал, съдържаща колекция от 30 000 глинени плочки.

Колкото повече плочки били откривани, толкова повече нараствала възбудата на археолозите от независимото потвърждение на библейските владетели и градове. Едно описание, изброяващо постиженията на един по-ранен владетел - Саргон I, твърдяло, че той бил „Цар на Акад, цар на Киш“ и че той победил в битка градовете „Урук, Ур и Лагаш“. Учени се удивили, когато открили, че този Саргон предшествовал своя по-късен съименник С близо две хиляди години, връщайки месопотамската цивилизация назад до 2400 г. пр. Хр.

Това било едва началото на серия от страхотни открития, които върнали назад във времето часовника за появата на цивилизацията и обогатили музеите на Европа и Америка с някои от техните превъзходни експонати. По това време Шумер не съществувал в историческите книги - едва сега от дистанцията на времето ние можем да го разпознаем като библейския „Шинар“.¹¹

През 1869 г. Жюл Опер пръв изказал мнение за по-раншното съществуване на „изгубения“ шумерски език и народ. Както се случва с всяка нова идея, трябвало да мине доста време, за да стане този факт общоприет. Докато т. нар. „Шумерски въпрос“ бушува през останалата част на деветнадесети век, започнали първите разкопки на шумерските градове, а хипотезите се превърнали в установен научен факт.

Първата шумерска област била открита от френски екип през 1877 г. Оказало се, че това е град Лагаш. Американски археолози също били привлечени от шумерските руини и между 1887 - 1900 г. те разкрили град Нипур - едно от най-светите места. Днес могилите на Нипур с разрушения зикурат се издигат на повече от пет етажа височина и ясно се виждат на главния път - 93 мили югоизточно от Багдад. Още по на юг горещата и прашна неплодородна земя на Урук е родила първия в света зикурат, посветен на богинята Инана, както и примери за най-ранната, издълбана върху глинени плочки писменост.¹²

Най-добре запазеният зикурат в цяла Месопотамия бил открит в Ур, родното място на старозаветния патриарх Авраам. Частично реставрираните руини на зикурата (илюстр. 39) и днес още доминират над ландшафта в съвременния град Мукайяр, на 186 мили югоизточно от Багдад. Точно в Ур британският археолог сър Леонард Улей е открил изключителни творби от злато, сребро и лапис лазули, включително „Овена в гъсталака“ (фиг. 36), красивата „Арфа на царицата“ (най-старата открита арфа, датираща от 2750 г. пр. Хр.) и прекрасна диадема, а те всичките днес могат да бъдат видени в Британския музей.

И все пак най-ранният шумерски град Ериду бил открит на 200 мили югоизточно от Багдад. Сега той е занемарена пустош, завладяна от руините на зикурата Ур-Наму. Градските развалини са разхвърляни върху една площ с размери 1300 на 1000 фута. Тук, под основите на неговия първи храм, посветен на бога Енки, археолозите намериха девствена почва, отбелязваща самото начало на първата цивилизация на Земята. Този храм е датиран към 3800 г. пр. Хр., по времето, когато е започнал първият календар в Нипур.

В началото на двадесети век бил открит един-единствен от споменатите в Стария завет градове. Град Вавилон също бил разкопан, макар и малко да било останало от зикурата, посветен на неговия върховен бог Мардук. Царският град Киш също бил открит заедно с другите важни шумерски места като Ларса, Шурупак, Сипар и БъцТибира.

Цялостната връзка между Шумер, Акад, Асирия и Вавилон остава загадка за историците, но изследването на техните летописи потвърди първенството на Шумер. Много академични текстове директно твърдят, че те самите са копия на по-ранни оригинали; една плочка например, открита в Ниневия от Леярд, се отнася за „езика на Шумер, който е непроменен“. Учени открили, че академичният текст притежавал множество „думи-заемки“, когато ставало въпрос за теми като астрономия, наука и богове.¹³ Тези заемки показвали съществуването на по-ранна и фундаментално различна писмена система, известна като „пиктография“, където отделни знаци представлявали обекти или идеи, чрез употребата на картини. Сега вече е установено, че първоначалната шумерска писмена система наистина била основана на пиктографски знаци, подобни на по-късно използваните в Египет.

След стогодишно превеждане на шумерските текстове учените не успяха да открият нито една заемка и нищо, което да докаже съществуването на по-предишна писмена система. Изобретяването на писмеността било истинско шумерско първооткритие. Вследствие на това сега вече е общоприето, че Шумер била първата развита цивилизация на Земята, а за дата на нейното начало единодушно е приета 3800 г. пр. Хр.

Наследството на шумерите

Глинени плочки, открити при разкопки от археолозите в древна Месопотамия, са толкова многобройни, че огромна част все още не е преведена и днес. Доста от тях се занимават със скучната на всекидневния живот - описания на сватби и разводи, училищна граматика и речникови текстове, търговски договори. Последните се занимават с такива неща, като описи на реколти, изчисления на цени и движения на стоки. Този вид писмени документи дадоха на учените дълбоко вникване в същността на шумерската култура.

Един от най-изтъкнатите експерти за Шумер е професор Семюъл Ноа Креймър, който е обиколил света, за да изследва, прекопира и преведе техните текстове. В книгата си „Историята започва от Шумер“ той изброява 39 шумерски „първи“ (открития).¹⁴ В допълнение към първата писмена система, която вече обсъдихме, неговият списък включва: първото колело, първите училища, първия двукамерен парламент, първия историк, първия „земеделски алманах“, първата космология и кос-могония, първите предания и легенди, първите литературни дебати, първия „Ной“, първия библиотечен каталог, първите пари (златния шекел „претеглено кюлче“), първото данъчно облагане, първия закон и социални реформи, първото лекарство и първото търсене на световен мир и хармония.

В Шумер разпознаваме много от институциите, които днес уважаваме (или мразим). Първите в света училища са били с широк обхват на предмети и много стриктни в оценките; наказанията били нещо обичайно за мързеливите, разсеяни или невнимателни деца. Законовата система била подобна на нашата днес, със закони в защита на безработните, работещите, слабите и незащитените, и съдии и съдебни заседатели като нашите сега. Очевидно обществото страдало от много от нашите болести, защото през 2600 г. пр. Хр. станало нужно цар на име Урукагина да заповяда първата законова реформа за защита от насилие от страна на властта, официален статус и монополно положение. Урукагина твърдял, че именно неговият бог Нингирсу му заповядал да „възстанови повелите на миналите дни“.

В областта на медицината шумерските стандарти били изключително високи още от самото начало. Библиотеката на Ашурбанипал, която Леярд открил в Ниневия, била организирана с вещина - с медицинска секция, съдържаща хиляди глинени плочки. Всички медицински термини се основавали на заемки от шумерски език. Книги, занимаващи се с хигиена, схематично описвали медицински процедури, като например операции за отстраняване на катаракта и употребата на алкохол за хирургическа дезинфекция. Шумерската медицина била белязана с високо научен подход на диагностициране и предписания за терапия или за операция.

Строителството в Шумер също било много усъвършенствано в рамките на ограниченията на местните строителни материали.¹⁵ От самото начало през 3800 г. пр. Хр. къщи, дворци и храмове били изградени от специално подсилени тухли, произвеждани чрез комбиниране на глина и тръстики.

Шумерите били велики пътешественици и изследователи и на тях се приписва откриването на първите в света плавателни съдове. В академичен речник на шумерски думи било открито, че съдържа не по-малко от 105 термина за различни видове кораби в зависимост от размера, предназначението или товара им. Едно описание, намерено при разкопки в Лагаш, се отнасяло за пристанищни съоръжения за кораби и изброявало материалите, които тогавашният владетел Гудеа бил внесъл, за да построи храм за своя бог Нинурта в 2200 г. пр. Хр. Обхватът на тези материали бил удивителен, включително злато, сребро, мед, диорит, червен халцедон и кедрово дърво. В някои случаи тези материали били транспортирани на повече от хиляда мили.

Първата пещ за тухли е открита също в Шумер. Използването на огромни фурни или пещи давало възможност за изпичане на глинени изделия, което им придавало допълнително съпротивление на напрежение, без да бъдат замърсявани с прах или пепел. Подобна технология била използвана за извличане на метали от техните руди, чрез подгриване на рудата до около 815 градуса Целзий в затворена, безкислородна пещ. Този процес, наречен топене, станал необходим още в начален етап, когато залежите на природна, самородна мед били изтощени. Независими проучвания на ранната металургия са изумителни и объркващи поради скоростта, с която шумерите са се превърнали в експерти в топенето, пречишването и леенето.¹⁶ Тези усъвършенствани

технологии са били използвани само в продължение на неколкостотин години в зората на шумерската цивилизация.

Още по-удивително било развитието на шумерите в областта на сплавите - процес, при който различни метали се комбинират химически в пещ. Шумерите усъвършенствали този процес, за да произведат първия бронз - твърд, но пластичен метал, който променил хода на човешката история. Смесването на мед и калай било невероятно постижение по три причини. Първо - нужно било да се използва изключително прецизна смесица от мед и калай (анализи на шумерския бронз установиха едно оптимално съотношение от 85 процента мед и 15 процента калай). Второ - калай не се намирал в никакъв вид в Месопотамия. Трето - калаят не се среща в естествен вид и изисква сложен процес, за да се извлече от каситеритната руда. Това не е от типа неща, които някой открива по случайност. Шумерите използвали трийсет различни думи, за да опишат различните качества или видове мед, а тяхната дума за калай - АН.НА, буквално означаваща „Божествен камък“, още веднъж потвърждава, че шумерската технология е дар от боговете.

Астрономия и математика

В остър контраст с мрачните дни между Птоломей и Коперник, шумерите ясно разбирали, че Земята се върти около Слънцето и че планетите се движели, а звездите били неподвижни. Доказателството внушава също, че те са познавали планетите от Слънчевата система, преди да бъдат „открити“ в нашето съвремие (виж гл. 7).

Разбра се, че хиляди глинени плочки, открити в Ниневия, Нипур и други шумерски райони, съдържат стотици астрономически термини. Някои от тези плочки били изписани с математически формули, което позволявало на шумерите да прогнозирали слънчевите затъмнения, фазите на Луната и движенията на планетите. Проучванията на античната астрономия показва забележителната точност на тези плочки (познати като ефемериди). Никой не знае как те са пресмятали толкова свършени данни, а ние също можем да попитаме защо са имали нужда от тях.¹⁷

Няколко изследвания предположиха, че зикуратите, отличителен белег на шумерската архитектура, вероятно също са служели за астрономическа цел. Тези конструкции съдържат квадратна основа, с ъгли, перфектно насочени към четирите посоки на света. Един учен по тази причина реши, че те са били идеални за астрономически наблюдения:

„Всеки етаж на зикурата предлага по-висока гледна точка, а така също и различен хоризонт, регулируем към географското положение; линията между сочещите на изток и на запад ъгли представлява ориентация към равноденствията; страните дават поглед към слънцестоенето както при изгрев, така и при залез - през лятото и зимата.“¹⁸

Шумерите измервали изгрева и залеза на видимите планети и на звездите по отношение на земния хоризонт, използвайки същата хелио-центрична система, която е в употреба и днес. На шумерите дължим също и деленето на небето на три пояса - северен, централен и южен район (съответстващи на древношумерските: „път на Енлил“, „път на Ану“ и „път на Еа“). В действителност цялостната идея за сферична астрономия, включително 360-градусовият кръг, зенитът, хоризонтът, небесните оси, полюсите, затъмненията, равноденствията и т. н., те всички заедно са възникнали в Шумер.

Познанията на шумерите за Слънцето и Луната били комбинирани, за да оформят първия в света календар - слънчево-лунарен, водещ началото си през 3760 г. пр. Хр. в град Нипур.¹⁹ Шумерите записали 12 *лунарни* месеца, възлизали приблизително на 354 дни, и тогава прибавили 11 допълнителни дни, за да съвпадат със *слънчевата* година. Този процес, наречен вмъкване (интеркалация), продължил всяка следваща година, докато лунният и слънчевият календар напълно съвпаднали след 19 години.²⁰ По този начин шумерският календар бил старателно изграден, за да подsigури ключовите дни, като например Нова година - винаги да се случват в деня на пролетното равноденствие, а не да избързват, както ставало в календарите им.²¹

Трудно е да си представим по-сложен календар от този на шумерите, а по-късните календари били наистина доста по-опростени.²² Твърде невероятно звучи, че първият календар в Нипур бил най-сложният, но няма и капка съмнение, че това е било така. Разбира се, цялостният предмет на шумерската астрономия е най-интригуващ, по простата причина, че той не бил нужен на едно току-що появило се общество.

Първата известна в света математическа система също е свързана с интереса на шумерите към астрономията. Тази система била изключително усъвършенствана и включвала идеята за „място“, според която цифрата „1“ може да приема различни стойности, в зависимост от местоположението си в цялостното число (както „1“ може да значи 1, 10, 100 и т. н.). Все пак за разлика от днешната наша десетична система, шумерската била шестдесетична. Вместо 10 като база, тя била квази условна 60-система, която особено странно се променяла първо с десет, после с 6, после пак с 10 и т. н. Математическите еднозначни числа нараствали, както следва: 1, 10, 60, 600, 3600, 36 000, 216 000, 2 160 000, 12 960 000.

Колкото и тровава на пръв поглед да изглежда шумерската система, базирана на 60, тя давала възможност на шумерите да делят на дроби и да умножават до милиони, да извличат корени или да степенуват на високи степени. В много отношения тя е по-висша от базираната на 10 система, употребявана днес, поради факта, че 60 се дели на десет цели числа, докато 100 се дели само на седем цели числа. В допълнение, тя е единствената перфектна система за геометрия, а това обяснява нейната продължаваща употреба и в нашето съвремие, оттам и 360-те градуса в кръга.

Малцина си дават сметка, че на шумерите дължим не само геометрията, но и днешната си времеизмерителна система, основана на тяхната шестдесетична

математическа система. Произходът на 60 минути в един час и на 60 секунди в една минута не е случайно съвпадение, а е планиран около шестдесетичната им система. Шумерската номерология е подобно очевидна в 24-те часа на денонощието, 12-те месеца на годината, 12-те инча във фута и дузината като мерна единица. Наследството ѝ се явява и в съвременните бройни системи, които съдържат отделни цели числа от 1 до 12, последвани от изрази за 10 към 3; 10 към 4 и т. н.

Не трябва да се изненадваме в този момент, ако научим, че зодиакът също е едно от шумерските открития, което по-късно се разпространило сред останалите цивилизации. Все пак шумерите не използвали зодиака на ежемесечна база, както днес правим за хороскопи. Те го употребявали в *астрономически* смисъл, базиран на люлеенето на Земята, за да разделят огромния прецесионен цикъл от 25 920 години на 12 периода от 2160 години. Както може да се види от фиг. 156, дванадесетмесечната обиколка на Земята около Слънцето променя звездния екран, оформяйки 360-градусов кръг. Зодиакът бил създаден чрез разделянето на този кръг на 12 равни части (зодиакални домове) от 30 градуса. Звездите във всеки дом после били групирани в съзвездия и им било дадено наименование. Оригиналните шумерски имена на всеки дом съответстват на съвременните имена, но едва сега се разбира, че без съмнение за първи път зодиакът е бил използван в Шумер. Естеството на зодиакалните знаци (за които звездните изображения са изцяло измислени) заедно с условното разделение на 12 доказва без съмнение, че зодиаците, използвани от други, по-късни култури, не биха могли да са независими разработки.

Различни проучвания на шумерската математика отбелязаха с известно удивление, че цифрите са напълно свързани с прецесионния цикъл.²³ Необичайно променливата структура на шумерската шестдесетична система поставя специално ударение върху числото 12 960 000, което представлява точно 500 големи прецесионни цикъла от 25 920 години. Липсата на каквото и да е странично значение, освен астрономическото, за кратните на 25 920 и 2160, може само да внуши съзнателно планиране за астрономически нужди.

Неудобният въпрос, на който учените избягваха да отговорят, е следният: как биха могли шумерите, чиято цивилизация е просъществувала само 2000 години, евентуално да наблюдават и запишат небесен цикъл, за чието пълно завършване са необходими 25 920 години? И защо тяхната цивилизация е започнала в средата на зодиакален период?²⁴ Дали това не е доказателство, че тяхната астрономия е наследство от боговете?

Богове и летящи обекти (шемс)

Защо първата цивилизация на Земята още от самото си начало е била толкова обсебена от задълбочено изучаване на небесата? Защо шумерите са стигнали до такива невероятни крайности да строят зику-рати, регулирани

спрямо четирите посоки на света? Защо ролята на астронома и жреца е била комбинирана? Нещо повече, защо е било толкова важно да се дели небесният цикъл на Земята на числото 12? Това число ни връща към основното твърдение на шумерите: „Всичко, което изглежда красиво, е направено с благоволенieto на боговете.“ Онези богове, както и елинските, хилядолетия по-късно били систематизирани в пантеон по дванадесет.

Толкова проникновено било влиянието на боговете в шумерската култура, та един археолог се трогна да изрече: „Боговете завещаха Земята на човечеството”,²⁵ докато професор Семюъл Креймър, един от най-големите авторитети по въпросите за Шумер, забелязал, че:

„С помощта на техните богове, особено Енлил - „Царят на Небето и Земята“, шумерите преобразили една монотонна, безводна пустош в процъфтяващо, плодородно царство.”²⁶

Разбира се, не трябва буквално да възприемаме коментара на Семюъл Креймър. Подобни твърдения се намират свободно разпръснати из академичната преса, представени почти без изключение под знамената на шумерската митология и религиозни поверия.²⁷ Тази система от поверия, както и всичко останало в Шумер, била неопикуемо подробна и свършена. Целият живот в Шумер се въртял около боговете, на които те гледали като на безсмъртни същества от плът и кръв. Царете били избирани и могли да се възкачат на трона единствено с разрешението на боговете. В по-късни времена се водели битки само с благословията на боговете. Боговете също предоставяли специфични инструкции за строеж и възстановяване на храмове на точно определени места.

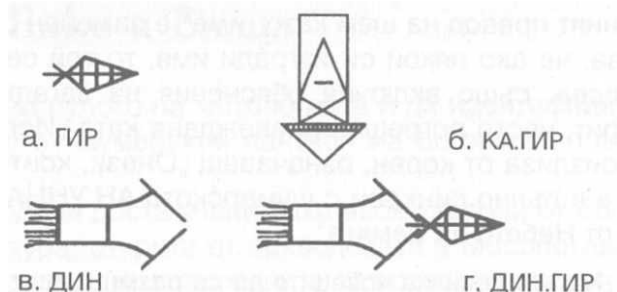
Защо шумерите са изхабили хиляди човекогодины усилия за строежа и поддържането на храмове и зикурати за техните богове? Официалното обяснение е, че те са изобретили божествата като въображаем психологически отклик на негостоприемната, недоброжелатена околна среда. По този начин шумерските поверия се пренебрегват като класически пример за човешката необходимост от религия. И все пак това опростено решение оставя необяснен произхода на свършеното научно познание на шумерите. Да измислиш богове е едно, но да изобретиш технология за измерване движенията на планетите и звездите е нещо напълно различно!

Ако предоставим съответното признание на „невъзможния“ произход на шумерското познание, както и на останалите загадки на света, разгледани в глави от 1 до 5, започва да се появява едно приемливо решение. Възможно ли е всички тези аномални технологии да имат общ източник? Можем ли да продължим да пренебрегваме шумерското твърдение, че тяхната цивилизация е дар от боговете?

Нека погледнем по-отблизо онези шумерски богове. Докато терминът „богове“ е пълен с неудобни за нас намеци, шумерите не са имали подобни пробяеми и са се отнасяли към тях като АН.УННА.КИ, буквално означаващо „Онези, които дойдоха от Небето на Земята”.²⁸ Те са ги описвали също и пиктографски като ДИН.ГИР.

Какво означава терминът ДИН.ГИР? През 1976 г. Захария Сътчин публикува подробно етимологично изследване на този и други термини, използвани от шумерите и по-късните цивилизации, за да опишат ракетите и космическите кораби на боговете. Пиктографският знак за ГИР (фиг. 16 а) най-общо се разбира, че означава „островърх предмет“, но с по-задълбочен поглед истинската му същност може да бъде изяснена от знака за КА.ГИР (фиг.16 б), която явно показва аеродинамично оформен ГИР вътре в прилична на шахта подземна зала. Знакът за първата сричка ДИН (фиг.16 в), няма никакъв смисъл, докато не се комбинира с ГИР, за да образува ДИН.ГИР (фиг. 16 г). Двете срички, написани заедно, си пасват идеално, представлявайки по думите на Сътчин:

...рисунок на ракетно-витлов космически кораб с устройство за приземяване, перфектно вградено в него точно както лунният модул бе складиран в „Аполо 11“.²⁹

Както и при ракетите „Аполо“, на пиктографския знак ДИН.ГИР могат да се видят три секции - най-долната е движещото устройство с главните тласкащи машини, средната част съдържа оборудване и хранене и най-горната - команден модул. Пълното значение на ДИН.ГИР, обикновено превеждано като „богове“, е предадено по-пълно от превода на Сътчин като „Праведниците от огнените ракети“.³⁰

Изследването на Захария Сътчин идентифицира и втори вид въздушен кораб. Докато ГИР вероятно описва ракетен тип устройство, необходимо за пътувания извън земната атмосфера, друго превозно средство, известно като МЮ, било използвано да лети в границите на земното небе. Сътчин отбелязва, че оригиналният термин „шу-мю“, означаващ „онова, което е МЮ“, по-късно станал известен в семитския език като „шем“ (и неговия вариант „шам“). Връщайки се към по-ранната работа на Г. Редслоб,³¹ той отбелязва, че термините „шем“ и „шамаим“ (последният означаващ „небеса“) заедно произлизат от общия корен „шамах“, значещ „онова, което е насочено към висините“.³²

Поради факта, че „шем“ има и странично значение „онова, с което някой бива запомнен“, терминът е бил преведен като „име“. Поради това неоспорен превод на надпис в храм на Гудеа, гласящ: „неговото име ще изпълни земите“³³, всъщност е трябвало да се чете по-буквално като „неговото МЮ ще се движи

близо до земите от хоризонт до хоризонт“. Усещайки, че „шем“ или МЮ би могло да представлява обект, някои учени са оставили думата непреведена.

Библията също е превела термина „шем“ като „име“ и така е променила оригиналното значение на текста. Особено важен пример за това е обяснен от Захария Сътчин и това е библейската история за Вавилонската кула. Ако заменим буквалното значение на шем с „небесен кораб“, неразбираемата притча в Битие (същността на която винаги е обърквала учените) започва да приема ново значение:

„Тогава те казаха: „Хайде, нека си построим град с кула, която достига небесата, така че може да си направим *небесен кораб* и да не бъдем разпръснати по повърхността на цялата Земя.“³⁴

Правилното значение на шем също хвърля нова светлина върху друга част от Битие, която винаги е озадачавала учените и която е много съществена за нашето изследване на боговете. В този пример традиционният превод на шем като „име“ е заменен с „прославен“, на базата на това, че ако някой си изгради име, то той се прославя. Пасажът, който следва, също включва обяснения на загадъчния „Нефилим“, дума на иврит, често погрешно превеждана като „Исполини“, но която всъщност произлиза от корен, означаващ „Онези, които се спуснаха“.³⁵ Значението е в пълно синхрон с шумерското АН.УННА.КИ - „Онези, които дойдоха от Небето на Земята“:

„Когато почнаха човеците да се размножават по лицето на земята и им се раждаха дъщери, Божиите синове, като гледаха, че човешките дъщери бяха красиви, земаха си за жени от всички, които избираха. ...В ония дни се намираха исполините на земята; а при това, след като Божиите синове влизаха при човешките дъщери, те им раждаха синове, тия бяха ония силни и прочути (прославени) старовременни мъже.“³⁶

Нефилимите тогава не са човеците на славата, а „хората от шем“ - боговете от небесните кораби.

Ето още един пример на лингвистична грешка, който бих искал да обсъдя и който се отнася до неслучайното свързване на богове с небесни тела. Асоциацията на богове със Слънцето, Луната и видимите планети е дала възможност на някои учени да изтълкуват неправилно боговете от плът и кръв като комплект първобитни поверия. Класически пример за това е объркването, възникнало във връзка с преклонението пред бога Слънце както в древен Египет, така и в Близкия изток.

Според една гръцка легенда Хелиос бил бог на Слънцето, който пътувал из небесата с каляска. В негова чест елините преименували египетския град Леополис в Хелиополис, „Града на Хелиос“. В Близкия изток елините дали същото име Хелиополис на Баалбек. Някои историци грешно изтълкували древното поверие в светостта на тези два града като примитивна форма на преклонение към Хелиос/Слънцето. Все пак нека по-отблизо погледнем произхода на легендата за Хелиос - бога Слънце.

И двата Хелиополиса били места с важно за боговете значение по причини, които ще разберем в глава 8, и били свързани с бог, познат на акадеите като Шамаш. Шумерски текст го нарича УТУ, бог, контролиращ местата за „орлите“³⁷ и за шемс. Името шамаш, когато се произнеся Шем-еш, буквално значи „*шем-огън*“ и поради това често се превежда като „Блестящият“, докато месопотамски текстове описват Уту/Шамаш като „изгряващ“ и „пресичащ небесата“³⁸ бог. Не е трудно да се проумее, как обясненията за тези пътувания могат впоследствие да бъдат грешно тълкувани както всекидневното движение на Слънцето!

ЕНКИ И ЕНЛИЛ

Вече е време да вдигнем булото на митологията и да идентифицираме някои ключови членове от шумерския пантеон на богове от плът и кръв.

През последните сто години доста учени бяха въодушевени от богатството на епическа литература, открита от археолозите в Месопотамия. Това въодушевление доведе до целенасочени и старателни усилия да бъдат събрани на едно място текстове, които понякога само частично са възстановени. Един оригинален шумерски текст бе допълнен от по-късна, но подобна акадска версия, позволяваща цялостното възстановяване на множество древни предания. Онова, което се получи, бе подробна и разбираема картина на антропоморфични богове с човекоподобни емоции, замесени отблизо в човешките дела. За учените не остана и капка съмнение, че оригиналите на елинските легенди за Зевс, Олимп и пантеона на дванадесетте богове се намират в Шумер.

Имената, семейните взаимоотношения, правата и задълженията на шумерските богове започнаха да се появяват от археологическата баластра, за да ни се представят в напълно подробна картина. Всеки главен шумерски град бил свързан с един, а понякога и с двама богове. Един бърз преглед на тези места ще ни предостави най-важните имена, на които храмовете били посвещавани: в Ериду на Енки, на Ану и Инана в Урук, на Нанар в Ур и на Енлил в Нипур. Същите имена или техните акадски еквиваленти също изникват ненадейно отново и отново в техните по-късни асирийски и вавилонски градове. Явно тези наименования представлявали значения, които били основани на човешкото възприятие за определени аспекти от тези богове и поради това боговете се появявали под различни прозвища, за да отразят различни характерни качества и пълномощия.

Бащата на боговете се наричал АН (или Ану на акадски), означаващо „Небеса“. Неговото название и до днес е запазено в латино-английс-ката дума „аннум“. АН играел странична роля в действията, населявал „небесата“ и само

поякога посещавал Земята със съпругата си Анту. Неговият храм в Ур се наричал Е.АННА - „Къщата на АН“. Понякога шумерите го наричали „Къщата на слизация от небето“. Когато царуването за първи път било връчено от боговете на човека (произход на днешните царски фамилии), за него се говорело като „Ану-шип“.

Ану имал двама сина, които слезли на Земята. Макар и братя, те понякога се биели като яростни съперници. Първородният син Енки трябвало пръв да поеме управлението на Земята, но бил изместен по заповед на Ану от второродния син Енлил. Древни изображения на боговете Енки и Енлил са показани (седнали) на фиг. 17 а и 17 б съответно, като се подчертава тяхната природа от плът и кръв и човекоподобни качества. Братското съперничество се дължало на божествени законови правила за наследство, които били определени от генетична чистота. Енлил - отрочето на Ану и неговата *полусестра*, по този начин запазвал бащините гени по мъжка линия далеч по-добре от Енки.³⁹ Тази практика на женене за полусестри ни се струва особено кръвосмесителна днес, но не винаги е било така. Например това било често срещано и сред царските фамилии в Египет, докато в Библията и Авраам също се хвали, че съпругата му е негова сестра.⁴⁰ Произходът на тази практика несъмнено се намира в царството на боговете и аз ще разясня научната й основа по-късно в тази глава.

Името ЕН.ЛИЛ обикновено се превежда като „Бог на вятъра“, особено от онези учени, които желаят да омаловажат шумерските поверия като митология. Едно по-буквално обяснение е „Бог на Управлението“⁴¹

- подходящо име за някой, който се е превърнал във върховен бог на Земята и притежавал достатъчно авторитет, за да предаде царството на човека. Градът на Енлил бил Нипур, където бил построен великолепен Е.КУР - „Дом като планина“⁴² - и обзаведен с тайнствено оборудване за изследване на небето и Земята. Пететажните му руини могат и днес да се видят на сто мили южно от Багдад.

Неговият брат ЕН.КИ - „Бог на Земята“ - бил известен също като Е.А

- „Той, чийто Дом била Вода“.⁴³ Неговият град бил Ериду, върху устието на реките Тигър и Ефрат в Персийския залив. Той бил главен инженер и учен на боговете и най-големият благодетел на човечеството. Често защитавал човека в съвета на боговете и спасил Ной и семейството му от големия Потоп.

Защо Енки бил толкова приятелски настроен към човешкия род? Според шумерите именно Енки изиграл ролята на твореца при сътворението на човека.⁴⁴ Макар учените да разглеждат това като мит, шумерите твърдо вярвали, че боговете създали човека като работник. Древните текстове описват бунт на редовите богове в протест срещу непосилното трудово бреме (точното естество на тази работа ще бъде обсъдено в глава 14). Енки тогава разрешил спора, предлагайки да създаде един примитивен работник и да „му вдъхне образа на боговете“, така че това същество да бъде достатъчно интелигентно да си служи с оръдия на труда и да следва указания.

При сътворението на човека Енки бил подпомаган от полусестра си НИН.ХАР.САГ - „Владетелка на главната планина“.⁴⁵ Тя била главната медицинска сестра, отговаряща за медицинското обслужване на боговете, а оттам един от прякорите ѝ бил НИН.ТИ - „Владетелка на Живота“. Двата заедно - тя и Енки, извършвали генетични експерименти с различна степен на успех. Текстът описва това, че Нинхарсаг носела отговорността за човек, който не можел да задържа урината си, за жена, която не можела да ражда деца, и за друго същество - без полови органи. Енки също имал своите неуспехи, включително един мъж с намаляващо зрение, треперещи ръце, болен черен дроб и слабо сърце! При наличието на нашето собствено разкодиране на човешкия геном в двадесети век, можем да разберем възбудата и силата, почувствани от Нинхарсаг, която в един текст възкликнала:

„Колко добро или колко лошо е човешкото тяло?
Както ми внушава моето сърце,
аз мога да направя съдбата му добра или лоша.“⁴⁶

Накрая перфектният човек бил създаден. Нинхарсаг извиква: „Аз сътворих! Ръцете ми го сториха!“ Един текст твърди съвсем определено, че Нинхарсаг е дарила новото създание с „кожа като кожата на бог“. Довеждайки до съвършенство идеалния човек с по-голям мозък, по-широк ханш и гладка кожа, следващата крачка била проста - да използва клониране, - сега установен научен процес, за да създаде армия от примитивни работници. Това фантастично събитие било увековечено завинаги от символа на Нинхарсаг - уред за отрязване на пъпната връв, с формата на конска подкова, инструмент, използван от акушерките в древността. Тя станала също известна и като „Богинята-майка“ и била свързвана с различни първобитни култове из целия античен свят. Археолозите дълго бяха обърквани от свещеното изобразяване на бременна женска форма от най-ранните общества.

В първа глава описах значението на такива термини като „глина/ прах“, „ребро“ и новосъздаденото същество, което шумерите наричали ЛУ.ЛУ - термин, който буквално означавал „онзи, който бе смесен“. В светлината на фундаменталните противоречия на човешката еволюция, разгледани в глава 2,

шумерското описание придобива страховтна значимост. Дали Енки е вдъхнал образа (генетичния отпечатък) на боговете на по-нисшия *Хомо еректус*, който внезапно преживял невероятен еволюционен скок към *Хомо сапиенс* преди 200 000 години? Едно много внимателно изследване на античните текстове показва, че именно така е станало.⁴⁷

Войните на боговете

Името Шумер буквално се изписвало като КИ.ЕН.ГИР⁴⁸ - „Земята на Владетелите на Ракетите“, но има и още едно подзадание - „Земя на наблюдателите“. Последният термин очевидно е идентичен с „нетер“ (нтр), с помощта на който египтяните се отнасяли към своите богове.⁴⁹ Тези термини ясно обозначават ролята на боговете като пазачи или владетели на човешкия род. Учените бяха склонни да изследват шумерската и египетската цивилизация като две отделни теми, но както ще видим, предисторията на човечеството не познавала такива ограничения.

Една от най-известните и удивителни египетски легенди е тази за Озирис и Изидата. Макар и общоприета като мит, най-изтъкнати учени понякога считат, че тя *би могла* да е основана на исторически събития. Според Манетон, египетски жрец и едновременно с това историк от трети век пр. Хр., бог Озирис и неговата сестра-жена Изидата били владетели на земите на Северен Египет повече от шест хиляди години *преди* възникването на човешката цивилизация. Както ще видим, трагичната история на Озирис хвърля съществена светлина върху събитие от важно значение в човешката предистория.

Трагичното сказание започва с измамването на Озирис от брат му Сет да легне в голям сандък, който Сет после запечатал и хвърлил в морето. Изидата, съкрушена от скръб, тръгва да търси изчезналия си съпруг. Божествен „полъх“ ѝ съобщава, че сандъкът е отнесен от течението към вавилонския бряг в Ливан. Докато тя седи в очакване на помощта от бог Тот, който да съживи тялото, Сет отново се появява, разчленява трупа на четиринадесет парчета и ги разпръсква из целия Египет. Изидата отново тръгва да търси своя съпруг и успява да събере цялото тяло с изключение на фалоса. Някои легенди разказват, че Изидата изгаряла частите там, където ги намирала, други, че тя ги завързала заедно и по този начин поставила началото на обичая за мумифициране. Преданието продължава с нещо, което вероятно се явява клониране, тъй като Изидата извлича „есенцията“ от тялото на Озирис и я използва, за да забременее. После тайно дарява живот на детето Хор, което пораства и се връща да отмъсти за смъртта на баща си.

Произтичащата от това приказка за Хор и крилатия диск, с помощта на който той се сражава срещу Сет, е още едно удивително описание на древна технология, което си заслужава по-нататъшно изследване.⁵⁰ Битката свършва с поражение и бягство за Сет, бог, свързан оттогава с хаоса.

Преди 1976 г. египетските и месопотамските описания бяха изучавани поотделно и изцяло от гледна точка на митологията. Тогава един учен - Захариа

Сътчин, довеждайки превода до номиналната му стойност, свързва в едно цяло описанията в съдържателна и приемлива последователност от събития.⁵¹ Правейки това, той преобърна египетската митология към най-ранния период на човешката предистория и показва как конфликтът между Хор и Сет е довел до безпощадна война между съперническите си фракции от енкиитските и енлилитските богове.

Защо е съществувала такава ненавист между братята Озирис и Сет? Прилагайки същите правила за унаследяване, открити в шумерските предания, Сътчин показва, че оженвайки се за Изида, Озирис лишил своя съперник Сет от създаване на наследник от същата полусестра. Дотогава съперничеството между Озирис и Сет било разрешено чрез разделяне на египетската земя между тях. Сега вече Озирис бил сигурен, че именно неговият син, а не този на Сет, ще наследи бъдещото управление над целия Египет.

Защо загубата на Сет от отмъстителя Хор довела до истинска война между египетските богове и източните богове на Месопотамия? Ключът за разбирането на конфликта се намира в разделянето на земята и стратегическите места между двамата божествени братя Енки и Енлил. След Потопа - признат от шумерите за съвсем истинско историческо събитие - текстовете твърдят, че Земята била разделена на четири региона -неутрална зона за боговете на Синайския полуостров, предадена във властта на Богинята-майка Нинхарсаг; земята на Африка под управлението на боговете Енкиити; и земите на Азия, в частност Месопотамия и Левант⁵², под управлението на боговете Енлилити.

Както вече показва Захариа Сътчин, това разделяне на земите съвпада с легендата, че един велик бог на име Птах се появил в Египет отвъд морето и се заел с ремонтна дейност - да издигне земята над водите. Именно в това описание древните египтяни нарекли тяхната страна „Култивираната земя“. Всички доказателства показват без капка съмнение, че този бог бил Енки.⁵³

Важно е да се отбележи, че наследниците на сина на Ной - Хам, били изпратени в земите на Африка от боговете Енкиити, докато земите на Близкия изток и Северна Азия били дадени на другите двама сина на Ной - Шем и Яфет съответно.⁵⁴

Захариа Сътчин вече доказва, че тайнственото проклятие върху внука на Ной Ханаан (син на Хам) в Битие 9 е свързано с това разделение на земите.⁵⁵ Някои учени бяха озадачени от библейската притча, която, колкото и да е неразбираема, явно е от съществена значимост. Както един експерт отбелязва, Битие 9 се отнася за някакво отвратително дело, в което Ханаан вероятно е бил забъркан.⁵⁶ Цитирайки ексбиблейската „Книга на Празника“, Сътчин показва, че отвратителното прегрешение на Ханаан било, че се е отклонил от земите, които били предопределени нему:

„Ханаан видя страната Ливан, до реката на Египет, че тя е много хубава... То 1 не отиде в земята на своето наследство на запад от морето; той се засели в земята на Ливан, източно и западно от река Йордан.“⁵⁷

Как би могъл Ханаан толкова лесно да пренебрегне заповедите на боговете, които са приписали земите на *Африка* на народа на Хам? Както изтъква Сътчин,

неговото действие едва ли би могло да се осъществи без мълчаливото съгласие на друго главно божество. Затова е голяма вероятността безобразната простъпка на Ханаан да е съвпаднала с окупацията на Ливан от бога Сет и неговите последователи, бягащи от битката с Хор.

Според Захариа Сътчин именно това незаконно окупиране на земята на Енлилитите довело до истинска война, в която боговете Енлилити изтласкали боговете Енкиити във Ханаанската земя. Войната е описана в множество текстове от Шумер, Акад и Асирия, които някои учени колективно обясняват като „Митовите за Кур“. Това е споменато й в някои египетски ритуални текстове, един от които се отнася за „Сет -разбунтувал се в деня на бурята над Двете земи“.⁵⁸ Макар и въобще да не са митове, тези две сказания представляват уникално описание на едно от съдбоносните събития в историята на човека, който за първи път бил призван да се бие за своите богове.

Героят на енлилитския род бил богът Нинурта, първороден син на Енлил, който водел битката от „Буревестник“ с мощни оръжия. Подпомаган от брат си Ишкур и своята братовчедка Инана, той отблъснал вражеските сили, които били предвождани от „Великия Змей“. Текстът описва военна акция, която вероятно е ескалирала далече извън първоначалните си цели, с безмилостното изстребление на човешки армии дълбоко в територията на Африка.⁵⁹ Последната арена на битката бил Е. КУР -„Дома като Планина“, където боговете Енкиити се оттеглили, предвождани от Енки, Ра и Нергал (а по-късно към тях се присъединил и Хор). Въпреки че били в безопасност зад мощния защитен екран на Екур, в действителност боговете Енкиити били в плен, затворени с незначителни запаси от храна и вода.

Защо една група богове е предприела толкова яростна и кървава война срещу събрата богове? Първо, трябва да отбележим дълбокия антагонизъм, който разделял потомците на Енлил и Енки. Както вече бе обсъдено, първородният син Енки бил изключително ревнив по отношение на брат си Енлил, който бил законен наследник на Ану. Трябва да се напомни, че когато боговете за първи път се установили на Земята (цяла вечност преди властта и цивилизацията да бъдат дарени на човечеството в Шумер), Енки бил изместен от Енлил, а ние знаем от епическата поема „Атра-Хазис“, че той бил изпратен в район, известен като „Абзу“. Както ще видим в следваща глава, терминът Абзу бележи африканската земя, включително Египет. Затова Енки бил възмутен от понижения си статус и заточение в земите на Африка.

Вторият главен фактор, станал повод за войната, бил значимостта на земите, които били окупирани от Сет. Както ще видим в глава 8, тези земи били от стратегическо значение за боговете, които планирали да изградят нови съоръжения за своите шемс и „орли“, за да заместят местата, разрушени от големия Потоп. Заплануваните райони за тези нови съоръжения включвали бъдещото място на град Йерусалим заедно със Синайския полуостров.

Крайният резултат от войната бил унизителното предаване и едностранната мирна конференция, която оказала огромно въздействие. Колкото до злата участ на Ханаан и неговия род, Старият Завет обяснява, че вместо да бъдат

преместени в предварително определените им земи, на тях им било позволено да останат в Средния изток с по-нисък статус⁶⁰ като слуги на народа на Шем⁶¹, докато земите на Яфет били разширени.⁶²

Инана - богиня на любовта и войната

Едно от най-забележителните божества от пантеоните на Близкия изток е богинята, която шумерите познавали като ИНА.АННА (означаващо „Любимката на Ану“). Нейните разнородни таланти били любима тема на древните летописи, а физическите ѝ способности били изключително популярни сред античните хора на изкуството! Открити са стотици текстове, занимаващи се с любовните афери на Инана, а един от най-известните примери е „Епосът за Гилгамеш“. Като прототип на богинята на любовта, тя била известна на всички древни цивилизации с богато разнообразие от различни имена. За асирийците и вавилонците тя била позната като Иштар, за ханаанците като Ашорет, за гърците като Афродита, за римляните като Венера. Според шумерските текстове тя била дъщерята на Нанар, правнучката на Енлил и праправнучката на Ану. Била известна също и с много други прякори като ИР.НИ.НИ - „Силната, Приятно ухаеща Владетелка“.

Сексуалната страст на Инана можела да си съперничи единствено със сърцатостта ѝ на бойното поле, оттам тя станала известна като прототип на богинята на войната, както и на богинята на любовта. В много отношения тези две качества вървели ръка за ръка. Преданието за нея, разбулено от Захариа Сътчин във „Войните на богове и човеци“, е трагично и започва от нейния брак с Думузи, син на Енки. Дали това е била взаимна любов, или опит на Инана да се сдобие с власт над съперническите енкиитски земи, не можем да сме сигурни. Но в онези отдавнашни дни нейната власт в страната на Енлилитите със сигурност била ограничена от мъжкото надмощие. Няма нужда да бъдем феминисти, за да усетим неосъществените ѝ амбиции; нейният дядо Енлил имал върховна власт; брат ѝ Уту бил отговорен за стратегическия район на Йерусалим; баща ѝ Нанар отговарял за Синай, а чичо ѝ ИШ.КУР (означаващо „Далечна планинска земя“) открай време бил изключително отговорен за важното място на Баалбек. Нейната собствена власт в Шумер била ограничена до град Урук, който по онова време имал твърде нисък статус.

Скоро след брака ѝ с Думузи тя го подтикнала да създаде наследник посредством нормалния обичай от неговата полусестра Гещинана, един акт почти мотивиран от божествените закони за унаследяването.⁶³ Когато сестра му отказала, Думузи се възползвал от момента и я изнасилвал сериозно нарушение дори за боговете, които по онова време имали особено либерални правила за поведение.⁶⁴ Ра, по-големият брат на Думузи и зле разположен към неговите връзки с богинята от враждебния лагер Инана, разпоредил да го арестуват. Драматичното залавяне, бягство и нещастна смърт на Думузи са описани в шумерския текст, познат като „Неговото сърце бе изпълнено със сълзи“.

Последвалото пътуване на Инана до Африка (Долния свят) е описано в един от най-известните шумерски текстове, който старателно бил преписан от древните летописци, фиг. 18 показва плочка, изобразяваща версията от Акад.

Смъртта на Думузи, в комбинация с положението на Африка в Долния свят (Южното полукълбо), естествено довела до това, че „слизането“ на Инана било разглеждано като митологична приказка за пътуване до подземния свят, или царството на мъртвите. Тази гледна точка е била подсилена от легенди, че това било място, откъдето хората не се връщали, но в случая с Инана това било земя предимно на живите, откъдето тя наистина се върнала.

Вбесената Инана обвинила Ра за смъртта на съпруга си и започнала да търси начин за отмъщение. От един текст

вече знаем, че Ра избягал в една „Планина“, описана като Е.БИХ - „Жилището на Скръбното стенание“.⁶⁶ Друг текст го описва като същия Е.КУР, в който боговете Енкиити били пленени от Нинурта. Захариа Сътчин още веднъж повдига булото на мита, за да обясни едно историческо събитие - произтеклия от това съд над Ра, неговото арестуване вътре в Екур без вода и храна и последвалото му бягство.

Няма и капка съмнение, че Инана била оскърбена и озлобена от смъртта на Думузи и от блокиране на амбициите ѝ в Африка. Нейната утешителна награда според Сътчин била да ѝ се даде контрол над една нова цивилизация в долината Инд (съвременен Пакистан).⁶⁷ Тази загадъчна цивилизация първоначално възникнала на различни места преди около 2800 г. пр. Хр. и била в пълен разцвет около 2500 г. пр. Хр.⁶⁸ Най-забележителната характеристика на тази култура, позната като Харапа, била нейната хомогенност във всички аспекти на живота: строителство, грънчарство и религиозна вяра. Най-главните ѝ градове, Харапа и Мохенджо Даро, били устроени по начин, който накарал археолозите да си мислят, че те са „били планирани в тяхната цялост, преди да бъдат построени“.⁶⁹ Забележителното е, че религиозните поверия на Харапа били напълно различни от тези в Шумер и Египет, които боготворели много богове. В контраст с тях, харапаните се прекланяли пред единствено женско божество (фиг.19), чиито изображения показват удивителна прилика с други такива на богинята Инана.

Все пак Инана съвсем скоро се отегчила от новите си отговорности и тогава обърнала вниманието си назад към Шумер. По време на едно

посещение при Енки в дома му в Абзу Инана успяла да го напие и с измама го накарала да ѝ предаде определени божествени предмети, познати като „МЕ“.⁷⁰ Точно какви били тези предмети, е неизвестно, но те дарили Инана с огромно познание и власт.⁷¹ Докато нейната цивилизация в Харапа била заета с възстановителните работи от разрушенията, причинени от постоянните порои, нейният шумерски град Урук изведнъж станал много силен, а самата Инана се превърнала в главно божество. Именно тогава според античните текстове Инана открила мъжа, който трябвало да бъде инструментът на нейните амбиции, мъжа, който изградил град Агаде и впоследствие положил основите на акадската империя. Името на този мъж било Саргон Великият, а археологическата дата е около 2400 г. пр. Хр. Ерата на Инана тъкмо започвала, а и в любовта, и във войната едновременно тя щяла да стане по-опасна откогато и да е.

Фиг. 19

Дали Шумер е Атлантида?

Какво трябва да направим с шумерската цивилизация и удивителните описания на боговете? Шумер не е в състояние да ни впечатли както египетските пирамиди - неговите древни зикурати сега са едва различни могили, - но наследството на шумерската технология постоянно се появява и ни трогва. Всеки път, когато си проверяваме часовника, ние трябва да мислим за шестдесетичната шумерска математика и нейната тясна връзка с шумерската астрономия. Винаги, когато си караме автомобилите, трябва да си спомняме за първото колело в Шумер. Във всички наши установени институции трябва да разпознаваме шумерското наследство. Онези хиляди миниатюрни шумерски глинени плочки, които тихичко са запратени в ъглите на нашите музеи, говорят много по-разбираемо от публично изложените йероглифи в Египет. Историята, която те ни разказват, е силна и властна. Тя предлага решение дори на загадката на самото човечество.

Нека изследваме някои факти. Преди всичко археологически факт е, че шумерската цивилизация се е появила изведнъж, преди близо шест хиляди години. Второ, факт е, че шумерите притежавали невероятно ниво на научно познание, което не е претърпяло какъвто и да е еволюционен период (кой

например би бил в състояние да проследи и разбере 25 920-годишния прецесионен цикъл?) Трето, шумерите обясняват всичко в контекста на техните богове. Четвърто, шумерските предания за богове от плът и кръв са били продължени от сказанията на иврит за Йехова и египетските предания за Ра, без да отбелязваме т. нар. митове от Южна Америка и останалия свят.

Сега нека проучим някои възможности: шумерите или са казвали истината, или са лъгали.⁷² Ако шумерите са лъгали (или най-малкото са проявявали богато въображение), тогава все още ни предстои да обясним откъде са придобили своята технология. Ако учителите им не са били „извънземни“, тогава са били земни. Последното предполага предишна цивилизация, вероятно популярната идея за изчезналата цивилизация на Атлантида, която се е самообучавала в продължение на десетки хиляди години, а после била унищожена от катаклизъм. Изборът ни е съвсем прост - богове или жители на Атлантида?

Ето ви едно просто кабинетно размишление. Първо, ако шумерите са били обучени от атлантидите, откъде са се взели последните? Все още не сме изяснили загадката на *Хомо сапиенс*, което шумерите вече са сторили толкова добре. Второ, няма директно доказателство за Атлантида - единствено множество предположения и мит, предаден от гръцкия философ Платон. „Доказателството“ Атлантида се основава на устно предание, датиращо от около 350 г. пр. Хр., и е крайно недостатъчно впечатляващо в сравнение с шумерското писмено доказателство, което необезпокоявано е лежало под руините от 2000 година пр. Хр. Трето, ако ни се налага да откриваме мястото на Атлантида изпод морската вода, напълно е възможно да открием текстове, показващи, че те също са боготворели богове от плът и кръв с имена Ану, Енлил и Енки.

В предишните глави изследвахме много примери за антична технология - в древните географски карти, в пирамидите, на различни други места - и тяхната астрономическа ориентация. Същата тази земя е покрита с поддръжници на теорията за Атлантида - в която всичко може да бъде обяснено с изчезнала цивилизация. Но на това място - глава 6, трябва да се разделим от компанията на последователите на Атлантида, защото предназначението на тази книга е да се занимава единствено с твърди доказателства, а не с несъществени митове, слухове или предположения.

Да оставим настрана кабинетните размишления и да се попитаме: „Как бихме могли да възприемем научен подход за доказване на шумерските описания на боговете?“ Както веднъж каза прочутият Карл Сейгън:

„Напълно убедителна демонстрация на минал контакт с извънземна цивилизация ще бъде винаги труден за доказване единствено върху текстуална почва.“⁷³

Затова следващите глави ще се концентрират върху *вещественото* доказателство, което потвърждава шумерските текстове. Съществуват няколко изключително важни въпроса, които е необходимо да зададем.

Първият е: „Откъде са дошли боговете?“ Тази изключително важна тема е приоритетна в глава 7.

Вторият въпрос е: „Какво веществено доказателство подкрепя шумерските описания за присъствие на богове на Земята?“. Той ще бъде адресиран към глави от 8 до 10.

Третият въпрос е: „Каква е била целта на боговете?“. Разгледан е в глава 14.

Четвъртият и най-обезпокоителен въпрос се отнася до т. нар. безсмъртие на боговете. Правдоподобността на изключително забавеното стареене, довеждащо до появата на безсмъртие, е проучена в глави 12 и 13, на основата на най-последните открития на генетиката.

Накрая с цел да установим ролята на боговете от плът и кръв в човешката *история*, трябва да задоволим фундаменталната необходимост от *хронология*, която ще свърже всички събития заедно в една форма, способна да издържи и на най-взискателните критики. Основата за такава хронология е положена в глава 11 и развита по-нататък в глава 13.

Ако успеем да отговорим на всичките тези въпроси, тогава можем да оставим настрана фалшивите улики на Атлантида и да се концентрираме върху единствения останал въпрос: „Къде са сега боговете?“. С него съм се занимал в глави 15 и 16.

Изводи от глава шеста

- Шумерите притежавали развито познание по металургия и астрономия, като последната включвала продължаващия 25 920 години прецесионен цикъл на Земята.

- Учените не могат да обяснят как така изведнъж се е появила шумерската цивилизация, нито пък как шумерите са придобили удивителната си технология. Самите шумери са я наричали „дар от боговете“.

- Произходът на древната технология би могъл да бъде обяснен единствено чрез една високо усъвършенствана раса от „богове“ или чрез някоя изчезнала цивилизация, като например тази от Атлантида. Все пак изглежда достоверно, че легендата за Атлантида е просто един вторичен въпрос от по-голямата загадка на Шумер и неговите богове.

ВРЕМЕТО ТЕЧЕ НА ПЛАНЕТА „X“

Епопея на Сътворението

Откъде са дошли боговете? Според шумерите боговете са пристигнали на Земята от планета, наречена Нибиру. Тяхното описание на планетата Нибиру напълно съвпада с характерните особености на т. нар. Планета „X“, която напоследък е търсена от съвременните астрономи в *рамките на нашата Слънчева система*. Смята се, че тази планета притежава елиптична орбита, която я отвежда в дълбините на космоса, много по-далече от орбитата на Плутон - поради което и до днес тя не е открита. Научното доказателство и продължаващото търсене на Планета „X“ ще бъде разгледано по-късно в тази глава, но първо трябва да прегледаме огромно количество доказателства, което проследява историята на тази планета от най-ранните дни на Слънчевата система, та чак до легендарния Потоп, който аз датирам преди 13 000 години.

Изследването ни за Нибиру/Планета „X“ започва с изключителен източник - 4000-годишен вавилонски текст, познат като „Енума Елиш“. През 1876 г. Джордж Смит от Британския музей публикувал своя превод на свещен вавилонски епос, събиран парче по парче от счупени глинени плочки, като показаната на фиг. 1¹ Смит вече бил предизвикал сензационни заглавия из световния печат със свой предишен превод на текст за Потопа, който бил подобен на библейската притча. „Енума Елиш“ предизвикала същата сензация, защото вероятно тя представя мит за сът-¹ворението, който бил далеч по-подробен от краткото библейско описание в Битие 1.

Въпреки това „Енума Елиш“ в продължение на следващото столетие била пренебрегвана като мит - въображаемо описание на космическа битка на доброто против злото, - а вавилонският новогодишен ритуал, който се развил около това събитие, по подобен начин бил считан за безсмислено суеверие.

За невъоръженото око „Енума Елиш“ е приказка за битки между един бог и друг, героят на която е Мардук, главното божество на вавилонците. Образованият учен все пак си дава сметка, че вавилонците били наследници на шумерската култура и че огромното множество вавилонски митове са политизирани версии на шумерски оригинали. Ключовият въпрос е такъв: „Ако самият нешумерски ритуал и политически аспекти бъдат отстранени от „Енума Елиш“, дали наистина сказанието представлява по-ранен шумерски документ с валидна научна стойност?“

През 1976 г. Захария Сътчн предложи удивително, но все още неотхвърлено твърдение, че „Енума Елиш“ е космологичен епос, старателно описващ образуването на Слънчевата система преди 4,6 милиарда години!² Сътчн, експерт по езиците на Близкия изток, си дал сметка, че описанията на „богове“ всъщност са описания на „планети“, че „ветрове“ би могло да се прочете като „сателити“³ и че ролята на Мардук е сходна с тази на планета, позната на шумерите като Нибиру.

Вавилонската епическа поема започва така: „Енума елиш ла набу шамаму“ - „Когато във висините небето не бе наименувано“. После се изброяват „боговете“, които са родени от АП.СУ (Слънцето)⁴, с описание, което съвпада с планетите от Слънчевата система с удивителни подробности. Тогава „в сърцето на дълбините“ един нов и по-силен бог, наречен Мардук, бил създаден:

„Неговите членове били перфектни, извън всякакво сравнение...
неподходящ за разбиране, труден за усещане.
Четири били неговите очи, четири били неговите уши;
когато движел устните си, огън излизал навън...
Той бил най-възвишен измежду „боговете“, учудващ бил неговият ръст;
съставните му части били огромни, той бил изключително висок.“⁵

Мардук е преведен от Сътчн като скитаща планета, напъхана в Слънчевата система от неизвестно космическо явление, вероятно изхвърлена от подобно нестабилна слънчево-планетарна система. Неговият път първо покрай Нептун, после Уран, показва движение по посока на часовниковата стрелка, обратно на въртенето на останалите планети около Слънцето. Този фактор по-късно ще се окаже много съществен. Комбинираният гравитационен ефект на останалите планети отпратил Мардук в сърцевината на новосформираната се Слънчева система - към сблъсък с водниста планета, наречена Тиамат:

„Тиамат и Мардук, най-мъдри от „боговете“,
напредваха един към друг;
те се притиснаха в единоборство;
те стигнаха до битка.“⁶

Въоръжен с пламтящ огън и сдобил се с различни ветрове или сателити, Мардук се изправил лице в лице с яростната Тиамат:

„Владетелят хвърли своята мрежа, за да я разгърне;
Злият Вятър, най-крайният, се развърза пред лицето й.
Когато тя си отвори устата, Тиамат, да го погълне -
Той се спусна към Злия Вятър, така че тя не затвори устните си.
Яростните бурни Ветрове тогава се натрупаха около корема й;
тялото й се разду; устата й широко бе отворена.
Той изстреля през нея стрела, Която разцепи корема й;
проряза вътрешностите й, разкъса утробата й. Като я
сломи така, той изсмука нейния жизнен дъх.

След като уби Тиамат, водача, нейната чета той разпръсна,
войнството й той разби. „Боговете“, нейни помагачи,
маршируващи от двете й страни, треперещи от страх,
обърнаха гърбове, така че да спасят и опазят живота си.
Хвърлени в мрежата, те се оказаха впримчени...
Цялата армия демони, които бяха крачили от двете й страни,
той окова във вериги, ръцете им той завърза...
Здраво омотани, те не можеха да избягат.“⁷

Така планетата Тиамат била „унищожена“, но актът на сътворението, все още не бил завършен. Мардук бил пленен в орбита около Слънцето, завинаги да се връща към мястото на небесната битка с Тиамат. При първия сблъсък сателитите на Мардук се разбили в Тиамат, но един орбитален период по-късно самият Мардук се „върнал при Тиамат, която той сам бил сломил“, и двете планети се сблъскали:

„Владетелят застана да погледне безжизненото й тяло. Залови се артистично да разчлени тялото на чудовището. Тогава, като мида, той я раздели надве части.

Владетелят стъпи върху горната част на Тиамат;
със своето оръжие черепа той освободи;
той прекъсна кръвните й канали;
и накара Северния вятър да я разнесе
до места, които никога не са били познати.“⁸

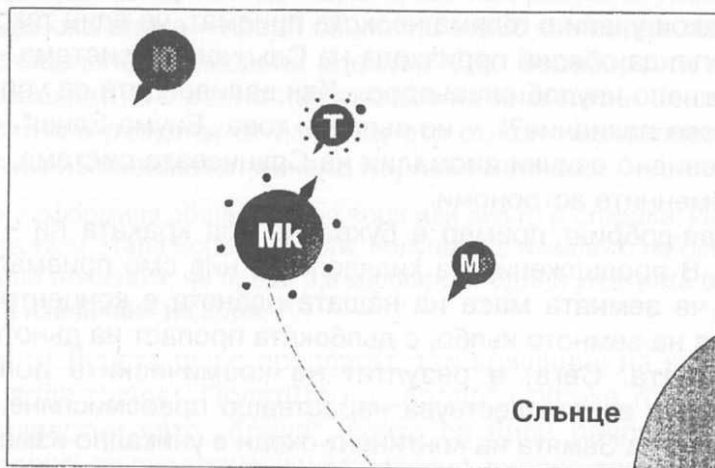
Захария Сътчн идентифицира горната част („черепа“) на водната Тиамат като бъдещата Земя, преместена от един от сателитите на Мардук към нова орбита, заедно с нейния най-голям сателит Кингу (означаващо „Великият емисар“). Крайното действие на сътворението се случило при второто завръщане на Мардук към мястото на небесната битка. Този път Мардук се сблъскал с останалата половина от Тиамат:

„Половината (останалата) от нея той извиси като екран на небето:
затваряйки ги заедно, като наблюдател той ги усмири...
Той изви опашката на Тиамат,
за да оформи Великата ивица като гривна.“⁹

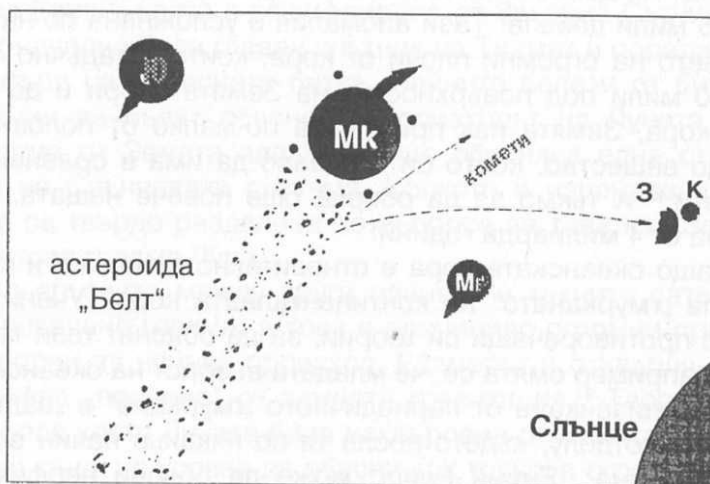
фиг. 20 показва крайния резултат от небесната битка. В продължение на две обиколки около Слънцето планетата Мардук/Нибиру е създала небето (астероида „Белт“) и Земята в допълнение към кометите. Както отбелязва Сътчн, това е идентично с Ден Първи и Ден Втори от библейската книга Битие!¹⁰ Той е пропуснал да спомене, че мюсюлманската свещена книга - Коранът, също прилича на „Енума Елиш“:

„Не знаят ли неверниците, че небето и Земята са били една твърда маса, която ние разцепихме на две, и че ние направихме от вода всяко живо същество?““

Фиг. 20 а – Преди небесната битка

Фиг. 20 б – След небесната битка

Мк- Мардук; Ю - Юпитер; Т - Тиамат; Мр - Марс; К - Кингу; З - Земя

Посока на орбита *-> Модел на произхода

Адаптирано от З. Сътчин, „Дванадесетата планета“, 1976 г.

Рани от генезиса

някои учени с голяма неохота приемат, че един текст на 4000 години би могъл да обясни произхода на Слънчевата система - защото това би повдигнало неудобния въпрос: „Как вавилонците са успели да се сдобият с това познание?“, - но въпреки това „Енума Елиш“ наистина обяснява очевидно всички аномалии на Слънчевата система, които объркваха съвременните астрономи.

Най-добрият пример е буквално под краката ни - самата планета Земя. В продължение на хилядолетия ние сме приемали като даденост това, че земната маса на нашата планета е концентрирана от едната страна на земното кълбо, с дълбоката пропаст на дъното на Тихия океан от другата. Сега, в резултат на космическите полети от края на двадесети век, съществува нарастващо преосмисляне, че такова изображение за Земята на континент-океан е уникално измежду всички останали планети от Слънчевата система.

Една особена загадка е тази на земната кора - външният слой вещество, който оформя повърхността на Земята. На суха почва континенталната кора е около 20 мили дебела, а „корените“ на планините се намират на дълбочина 40 мили.¹² Под океана все пак океанската кора е едва 5 мили дебела! Тази аномалия е усложнена по-нататък и чрез откриването на огромни плочи от кора, които загадъчно са „се гмурнали“ на 250 мили под повърхността на Земята! Дори и да вземем предвид тази кора, Земята пак притежава по-малко от половината количество твърдо вещество, което би трябвало да има в сравнение с останалите планети.¹³ А тъкмо за да обърка още повече нещата, океанската кора датира от 4 милиарда години!

Защо океанската кора е относително по-свежа и каква сила е причинила „гмуркането“ на континенталната кора? Учените създадоха напълно противоречащи си теории, за да обяснят тези тайнствени аномалии. Например смята се, че младата възраст на океанската кора вероятно е предизвикана от периодичното „гмуркане“ в „задържаща зона“ на мантията отдолу, където после тя по някакъв начин е рециклирана. От друга страна, „Енума Елиш“ може да обясни перфектно всяко нещо, защото тя описва Земята като половинка от планета, която катастрофално е била разцепена на две части - оцелялата част от водната планета Тиамат. Процесът на континентално потъване има повече смисъл, когато бъде разгледан като последствие от катастрофално явление. Древните шумери добре са познавали този факт; както вече отбеляза Захария Сътчин, терминът, използван от тях за Земята, бил Ки, означаващо „да отрежа, да прекъсна, да издълбая“.¹⁴

Двадесет години след като Захария Сътчин предложи шумерското решение на проблема с произхода на Земята, учените не са напреднали в предлагането на алтернативни обяснения. В действителност доказателствата продължават да подкрепят казаното от Сътчин. Направените напоследък подобрения в геоложкото датироване показаха загадъчна липса на кристални скали (отнасящи се до кората) от най-ранната епоха на Земята, т. нар. Хадейска епоха - преди около 4,6 - 3,96 милиарда години. В статия във високоцененото списание „Нейчър“ Дж.

Вервоорт напоследък описа „широкообхватното ранно изчерпване на химически вещества от мантията (вероятно в резултат от извличането от континенталната кора)¹⁵, докато колегата-изследовател Ричард Карлсън написа:

„Защо Земята не е оформила обилна ранна кора или ако го е сторила, къде се е дянала всичката тази стара кора?... данни, получени в началото на осемдесетте години... ясно показаха, че преди 3,8 милиарда години мантията вече е била изтощена за извличане на кора.“¹⁶

Доказателства от Луната също предлагат потвърждение на катаклизъм преди 4 милиарда години. Полетите на „Аполо“ откриха голямо количество скали, известни като „бреча“, които са били разпръснати и после смесени заедно от внезапна изключително висока температура. По същото време повърхностният слой на Луната изведнъж се разтопил и магнитното ѝ поле било сведено до незначително ниво.¹⁷ Сега вече знаем, че лунните кратери - преди това смятани за изгаснали вулкани, са причинени от огромни сили преди около 4 милиарда години.¹⁸

Според „Енума Елиш“, както е дешифрирана от Захариа Сътчин, Луната (Кингу) първоначално била главен спътник на Тиамат и поради това се озовала в центъра на небесната битка. Нейните белези от битката могат по този начин да бъдат обяснени. Произходът на Луната като сателит на по-голяма от Земята планета също обяснява една от най-големите загадки на Слънчевата система. Колкото и изненадващо да изглежда, учените са твърдо разделени по въпроса за това как Земята се е сдобила с толкова голяма Луна.

В сравнение с връзката между други планети и техните сателити, земната Луна е прекалено голяма, а това е причинило огромни проблеми на повечето теории за нейния произход. Размерът ѝ отхвърля вероятността тя да е била „пленена“ от земната гравитация.¹⁹ Теорията за разцепването (според която Луната била изхвърлена от Земята в състояние на свръхспин) също не успява да обясни как толкова огромна маса твърдо вещество би могла да бъде изстреляна, а оттам е довела до хибридна теория, според която една планета - неканен гост с размерите на Марс - вероятно е ударила с огромна сила Земята.²⁰ Теорията за разцепването е най-изтъкваната и досега като най-малкото зло, но ако Луната е била изблъскана от по-голямата планета Тиамат, тогава се елиминират ограниченията в размерите от теорията на разцепването.

Някои учени са стигнали до умозаключението от размерите на Луната и нейния състав, че тя е истинска планета със съответните права.²⁴ Както отбеляза Захариа Сътчин, „Енума Елиш“ наистина твърди, че Луната тъкмо е щяла да се превърне в самостоятелна планета, когато се е сблъскала с Мардук.²² Затова не е случайно съвпадение, че шумерите винаги са смятали Луната заедно с останалите планети за отделно небесно тяло.

„Енума Елиш“ обяснява също няколко очебийни противоречия в структурите на Земята и Луната. Защитници на теорията за разцепването са изтъкнали определени общи качества в кората на двете небесни тела като липсата на волфрам, което едва ли е случайно съвпадение. Други проучвания все пак показаха съществени *различия* в кората и мантиите²¹, докато радиоактивните

елементи, открити близо до повърхността на Луната, се намират доста дълбоко в земните недра. Неопровержимото заключение е, че Луната съдържа комбинация от земните материали и такива от външен източник, за който се смята, че е планета-натрап-ник.²⁴ Но именно такъв е сценарият, описан от вавилонския епос!

Научните теории за произхода на астероида „Белт“ са не по-успешни от тези за произхода на Земята и Луната. Официалната позиция е, че астероидите са планетоподобни (предпланетарни тела), представляващи останали и до днес отломки от създаването на Слънчевата система, които не са завършили прехода си към планети. Една от теориите внушава, че вместо да станат планети, тези планетоподобни са се сблъскали твърде бързо и са се разпръснали. За нещастие няма научна теория, която да подкрепи това противоречиво обяснение.

От друга страна, има научно доказателство, което твърди, че астероидите са отломки от катастрофален сблъсък. Отделно от факта, че това е интуитивно очевидно, съществува астрономическо уравнение, познато като „Закона на Боден“, което прогнозира съществуването на планета на точното разстояние, където астероидът „Белт“ обикаля около Слънцето.²⁵ Когато в началото на деветнадесети век бяха открити първите астероиди, очевидното обяснение бе някаква експлодираща планета. Все пак през двадесети век астрономите се отказаха от обяснението за катаклизъм във връзка с предусетената липса на достатъчно количество астероидна маса, подходяща за размерите на една взривена планета.²⁸ Както изтъкна Захариа Сътчин, „Енума Елиш“ решава този проблем, като определя местоположението на липсващата маса в отцепената планета - самата Земя!

Кометите също са една загадка за съвременната наука. Независимо от изобилието на данни и изследвания, те си остават едни от най-тайнствените характерни качества на Слънчевата система. Тези ледникови планетоподобни се движат около Слънцето по прекалено удължени елиптични орбити в контраст с почти кръглите орбити на планетите. Някои комети се връщат към Земята едва веднъж на няколко хиляди години, а най-дългата орбита е тази на Кохоутек, която е изчислена на 75 000 години. Разглеждат ги като „бунтарските членове“ на Слънчевата система от гледна точка на това, че те обикалят около Слънцето в много разнообразни равнини, а посоката на въртене е тази на часовниковата стрелка - *точно обратна* на посоката на планетите.

Подобно на астероидите, някога се считало, че кометите са доказателство за експлодираща планета.²⁷ Науката била спъвана от нарастващо противоречиви теории за това, че те са отломки от образуването на Слънчевата система. Според някои справочници кометите по някакъв начин са се отскубнали от гравитацията на формиращите се планети, създавайки в най-отдалечените части на космоса, извън планетата Плутон, множество, познато като Облака на Оорт.²⁸ След като били „складирани“ в резервоара на Облака на Оорт, по незначителна причина някои от кометите „случайно се оказали на траектории във вътрешната част на Слънчевата система“.²⁹

Един от малцината непредубедени съвременни астрономи - Том ван фландерн, напоследък подложи на проверка „определени неприемливи аспекти от конвенционалните теории" за кометите и в частност - „неправдоподобната хипотеза за Облака на Оорт".³⁰ Ван фландерн изследва основни аспекти от преобладаващата теза, която не успява да обясни защо някои комети се движат около Слънцето по орбити 1000 пъти по-далече от Плутон и защо всички те обикалят в посока на часовниковата стрелка. Сегашните теории също не са в състояние правилно да обяснят как въобще се е образувало такова невероятно нещо като Облака на Оорт.

Ван фландерн подлага на изпитание единствената приемлива алтернатива на хипотезата за Облака на Оорт - взривила се планета - и отбелязва, че математическият модел доказва общия произход на кометите.³¹ Той заключава, че:

„Комети(те) произхождат от енергиен взрив на тяло, движещо се около Слънцето във/или близо до настоящото местоположение на астероида „Белт"..."

Точно както е описано от „Енума Елиш"! И Захария Сътчин показва, че следваната от Мардук посока в действителност го води в противоположното на орбитите на останалите планети направление. Както вече бе описано, именно по време на първото преминаване на Мардук спътниците на Тиамат били „разбити" и множество малки планетарни тела („богове") били изтласкани от удара към нови орбити, „обръщайки гърбовете си обратно", за да следват посоката на часовниковата стрелка на обикаляне на самия Мардук.

Проучвания на метеоритите също достигат до заключението, че тези фрагменти от комети някога са били част от една по-голяма планета. През 1948 г. Браун и Патерсън проведоха изтощително изследване и потвърдиха, че:

„Заключението е неопровержимо - метеоритите някога са били неразделна част от планета."³²

Това заключение и до днес е неопровергано.

В допълнение на всички доказателства, цитирани по-горе, още няколко аномалии в Слънчевата система сега се приписват на хипотетична планета-натрапник. Те включват необичайния наклон на оста на Юпитер,³⁴ обратната посока на въртене на Венера³⁵ и ексцентричната орбита на Плутон.³⁶ А ето ги и луните на Марс, Нептун, Уран, Сатурн и Юпитер -те всички показват признаци на неестествено въртене, докато Шарон -мъничката луна на Плутон, може единствено да бъде обяснена с теорията за сблъсък.³⁷ Очевидно е, че Слънчевата система съдържа наследство от твърде насилствено минало. Том ван Фландерн обобщава случая за катастрофалното явление (а оттам „Енума Елиш"), както следва:

„Хипотезата за взрив на планета обяснява ясно и задоволително наблюденията. Конвенционалните модели изискват откриването на множество различни нови обяснения за многобройните нови наблюдения."³⁸

Еволюция и катастрофи

Дали Нибиру/Планета „Х" (други названия на Мардук) е завършила напълно акта на своето създаване и тогава е била изхвърлена в космоса, или е останала завинаги впримчена в орбита около Слънцето? Възможно ли е нейното продължаващо членство в Слънчевата система да се взема предвид в постепенните промени в еволюцията на живота върху Земята и могла ли е тя въобще някога да посее семето на първия живот на Земята?

Счита се, че планетата Земя е на възраст 4,6 милиарда години, но намерените при разкопки останки показват пълна липса на „живот" в първите 600 милиона години.³⁹ Тогава, преди около 4 милиарда години, прости едноклетъчни форми на живот почнали да се появяват (как точно е станало е един от най-спорните въпроси на съвременната наука). Тези едноклетъчни същества били изненадващо свършени⁴⁰ и в рамките на следващите 500 милиона години започнали да се появяват *многоклетъчни* организми с високо еволюиран генетичен материал.

Скоростта на тези еволюционни развития подтикна много учени да предположат, че на Земята не се е развил спонтанно живот, а е произлязъл от живот, който вече бил еволюиран някъде другаде. Нещо повече, във връзка с общия генетичен код на всяка форма на живот върху Земята някои учени са убедени, че съществува *единен* източник. През 1973 г. Нобеловият лауреат франсиз Крик заедно с д-р Леели Оргъл предложиха тезата, че „животът на Земята вероятно е произлязъл от микроорганизми от далечна планета".⁴¹ Това гледище, първоначално посрещано със скептицизъм, сега е общоприето,⁴² въпреки че настоящият консенсус предпочита като вероятен източник комета или метеоритен сблъсък.⁴³

През 1989 г. екип от Станфордския университет стигна до заключението, че животът на Земята се е развил в един твърде кратък период от време преди 4 - 3,8 милиарда години.⁴⁴ *Дали пък причината не е в сблъсъка с Нибиру и нейните сателити?* Древните текстове описват планетата Нибиру като водниста и поради това подходяща за по-ранно развитие на живот, какъвто го познаваме. Нибиру е описана също и като „ярка", „излъчваща светлина", със „светеща корона"⁴⁵ - вероятно се отнася за вътрешен източник на топлина, което би позволило умерен климат дори далеч от слънчевите лъчи.⁴⁶

Загадката на *произхода* на живот върху Земята е равностойна с тайната на *последвалата* негова еволюция. Напоследък стана ясно, че катаклизмите са играли главна роля при мутациите или унищожението на различни живи същества. Публикувана наскоро книга на Ричард Лийкий и Роджър Люин внушава, че в пет случая някаква огромна катастрофа е изтрила от лицето на Земята повече от 65 процента от живите същества!⁴⁷ В допълнение двамата автори описват десет или повече по-несъществени масови унищожения. Най-скорошното от Голямата петорка било събитие, датирано преди 65 милиона години, което изстребило динозаврите.

Сега научно доказателство подкрепя теорията, първоначално предложена през 1979 г. от Нобеловия лауреат, физика Луис Алварес, че продължилото 200 милиона години царуване на динозаврите било прекратено от огромен метеоритен сблъсък.⁴⁸ Направените от американската космическа совадка снимки показваха огромни концентрични кръгове с диаметър приблизително 110-190 мили под морето на Мексиканския залив. Размерите на тази кръгла депресия показват удар, двадесет пъти по-мощен от целия ядрен потенциал на света. Измервания на плътността на скалата и присъствието на иридий във варовиковия/терциерен граничен скален пласт позволиха кратерът да се датира към периода отпреди 65 милиона години.

Лийкий и Люин датират забележителни изстребвания на форми на живот съответно към периоди преди 440, 365, 225 и 210 милиона години. По време на най-драматичното от тези събития са унищожени 95 процента от водните животни - в края на Пермския период, преди 225 милиона години. Съществува голямо противоречие за причините, които са предизвикали тези изстребления - предположенията включват промени в морското ниво, глобални климатични изменения, огромни приливни вълни и горски пожари. Но сега има все по-нарастващ консенсус, че причината за тези феномени се корени в космически влияния. През февруари 1996 г. руският учен В. Алексеев предложи доказателство, че група метеорити са се получили от общо родителско тяло, което е претърпяло космическа катастрофа приблизително преди 380-320 милиона години.⁴⁹ Това потвърждава теорията, че влияние от космоса е причинило масовото унищожение в края на Девонския период преди 365 милиона години.

Появилата се теория за катаклизми напълно съвпада със законите на Дарвин за еволюцията. Както бе обсъдено в глава 2, еволюционният прогрес чрез мутация зависи от географското отделяне на малки популации. В споменатия по-горе научен труд на Лийкий и Люин се прави преглед на сегашното доказателство, което внушава, че първите прости форми на живот са съществували в продължение на милиарди години (шест седми от историята на Земята) с несъществени промени; после, преди 530 милиона години, животът изведнъж експлодирал с огромно разнообразие. Други писатели отбелязват също тази т. нар. Камбрийска експлозия, която засвидетелствала „най-колоритния възход в разнообразието, запомнен някога на нашата планета“.⁵⁰ По онова време изведнъж се появил широк спектър от сложни многоклетъчни организми, без каквито и да са предшествващи живи същества, някога откривани при разкопки.

Любопитно е да се отбележи, че огромното множество камбрийски организми изчезнали в рамките на един относително кратък период от няколко милиона години, докато за онези, които са оцелели, се смята, че са еволюирали до днешните живи същества. Дали тези бивши организми не са се адаптирали към природните условия на Земята, а ако е така - защо все пак те изведнъж са се появили? Дали Земята не е била засадена за втори път преди 530 милиона

години, точно както е станало преди 4 милиарда години? А от гледна точка на идентичния генетичен код, дали и двете присадки са били от общ източник?

Съществуването на Нибиру в хода на орбитална катастрофа във вътрешността на Слънчевата система напълно съвпада с мистериите на масовите изстребления и бързата еволюция. Дениъл Уайтмиър, астрофизик от Университета в Югозападна Луизиана, е убеден, че Планета „X“ обяснява изчезването на динозаврите. Той предполага, че когато приближаващата се планета е минавала покрай обръча от комети, тя вероятно е изтласкала някои отломки от комети към Земята, причинили катастрофална колизия.⁵¹ Би ли могло подобно явление да бъде обвинявано за легендарния Потоп?

Доказателство за Потопа

От почти всяка култура, съществувала из целия свят, са се появили повече от петстотин удивително подобни легенди за големия Потоп.⁵² Те всички споделят една обща тема - за изстреблението на човечеството с изключение на един мъж и неговото семейство, които оцелели. Ние на Запад най-общо знаем името на оцелелия - Ной, но за ацтеките той бил Нене, докато в Близкия изток го наричали Атра-Хазис, Утнапишим или Зиусудра. Колкото до начините на бягството му, Библията описва един „кивот“ или плуващ ковчег, в месопотамското предание това е подводен кораб, а версията на ацтеките се отнася до дънер с издълбана хралупа. Според тяхната легенда хората се спасили, като се превърнали в риби.

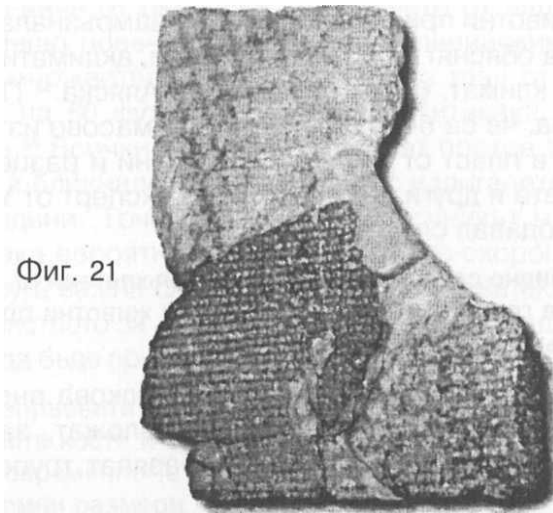
Древни летописи от Близкия изток разказват за Потопа като за повсеместна катастрофа - не събитие от местно значение или нещо обичайно, а огромен разделител на времето. Асирийският цар Ашурбанипал ни е оставил следното описание, за да илюстрира явлението:

„Аз мога дори да прочета издълбаните плочки на шумерски; аз разбирам енигматичните думи, изрязани в камъните, от дните преди Потопа.“

Повечето учени смятат, че Библейският потоп е мит. Каква е причината? Дълбоката вражда (схизма) между Религия и Наука подтикнаха повечето учени да се отнасят с дълбок скептицизъм към всичко, което се появява в Библията. Жалко е, защото Библията съдържа ясни, макар и съкратени, исторически летописи - хронология, за нещастие подкопана от драстично религиозно редактиране, на което е била подложена. Потопът е първостепенен пример за това как едно действително природно явление е променено от тежкия отпечатък на монотеистичния символизъм. Как бихме могли да повярваме, че Бог изпратил Потопа, за да накаже човешкия род за неговите дяволски грехове - защото ако Господ е духовно създание, той никога не би имал нужда да използва Потоп? За щастие достоверността на тази точно история може да бъде изяснена от други древни текстове, които са сходни с Библията.

Както бе споменато в глава 1, епическата поема „Атра-Хазис“⁵³ обяснява ролята на библейския „Бог“ като „те“, а не като „Той“. Нещо повече, това обяснение, издълбано в детайли върху глинени плочки, като показаната на фиг. 21, твърди, че „те“ не са го причинили съзнателно. Напротив, по време на Съвета на боговете било решено, че настъпващият Потоп, който боговете били безсилни да предотвратят, трябва да бъде запазен в тайна от човечеството.

Ролята на боговете в месопотамските летописи за Потопа напълно съпада с ролите им в други предания. Енлил - библейският „Господ“, комуто човешкият род дошъл до гуша, пожелал да го види унищожен. Неговият брат Енки, който взел лично участие в сътворението на първия Адам (ЛУ.ЛУ-работника), е съпричастен към човека и обичайно антагонистичен към Енлил. Независимо че бил принуден да даде клетва за пазене на тайна, Енки решил да предупреди един свой лоялен последовател и семейството му за идващото наводнение. Избранникът бил жрец от град Шурупак (града на сестрата на Енки -Нинхарсаг), чието име на езика на Акад било Атра-Хазис - „Исклучително мъдър“.

Фиг. 21

да отбележим, че същото значение се прилага към героя Утнапицим в описанието на Потопа от „Епос за Гилгамеш“.⁵⁴

Богът Енки, познат и като Еа, говори на Атра-Хазис зад един тръстиков екран, детайл, който се намира също в оригиналния шумерски текст, където героят се нарича ЗИ.У.СУД.РА. Еа дава подробни инструкции за изграждането на

подводен кораб. „Епос за Гилгамеш“ ни предоставя драматично и красноречиво описание на последните приготовления, когато на героя се казва да наблюдава кога самите богове ще си тръгнат:

„Когато Шамаш,
който заповядва вибрациите на здрачаване,
ще излее порой от изригвания -качете се на
този кораб, заковете летви на входа му!“⁵⁵

Има ли някакво убедително доказателство, че въобще се е случило огромно наводнение? В течение на времето с;4 сз получавали много фалшиви тревоги, когато археолози са откривали доказателства за поройни дъждове, оказвали се впоследствие явления от местно естество. Но дали наистина бихме могли да очакваме, че археолозите ще намерят белези от Потопа, щом те правят разкопки на райони, където има градове от периода след Потопа? В действителност *други* области на науката предоставиха забележителни

доказателства. А те всички сочат към глобална катастрофа преди приблизително 13 000 години.

Въпреки че не се намира сред Голямата петорка на Лийкий и Люин, глобалното изстребление, станало преди 13 000 години, е било достатъчно драматично. В Америките учени датираха към периода 11 000-9000 години пр. Хр. унищожението на около 50 вида млекопитаещи.⁵⁶ Точно обратното, предшествашите 300 000 години свидетелстват за степен на унищожение само на един вид живи твари за всеки 15 000 години. Подобен модел на масово изстребление в 11 000 година пр. Хр. се среща в Европа, Азия и Астралазия.⁵⁷

В Северна Аляска дейностите по добиване на златна руда разкриха телата на хиляди мъртви животни при разкопаване на замръзналата почва. Експертите не успяха да обяснят защо тези животни, аклиматизирали се към райони с по-горещ климат, биват намирани в Аляска.⁵⁸ По-нататъшно изследване разкрива, че са били подложени на масово изстребление. Телата им са открити в пласт от фин пясък, усукани и разцепени в неприятна смесица с дървета и други растения. Един експерт от Университета в Ню Мексико наблюдавал следното:

„Цели стада животни очевидно са били убити заедно, връхлетени от някаква повсеместна сила... Такива грамади от тела на хора или животни просто не могат да се получат по какъвто и да е естествен начин.“⁵⁹

Унищожението на тези животни в Аляска е било толкова внезапно, че телата им моментално замръзнали, без да се разложат, за което свидетелства склонността на местни хора да размразяват трупове и да ги използват за храна.⁶⁰

Подобна история се разкрива и в Сибир, където останките на множество същества, повечето от райони с умерен климат, са намерени заровени под замръзналата почва. И отново откриваме животински трупове, смесени с изкоренени дървета и растения, сред другите следи от неочаквана и внезапна катастрофа:

„Мамутите измрели изведнъж, при изключителен студ и в огромни количества. Смъртта е настъпила толкова бързо, че погълнатите от тях растения са и досега несмлени...“⁶¹

Значителни доказателства сочат към съществена климатична промяна и огромно наводнение около 11 000 - 10 000 г. пр. Хр., вероятно отбелязващо края на ледниковия период:

„Разширяването на ледниците от последните 100 000 години, както е обяснено от съотношението на изотопите на кислорода в морските дълбини от Атлантика и екваториалния Пасифик, е било рязко прекъснато преди около 12 000 години. Исклучително бързото стапяне на ледовете причинило *рязко повишение на морското равнище...*“ (Следва обяснение)⁶²

Съвсем наскоро, през януари 1993 г., високо уважаваното списание „Сайънс“ също цитира доказателства за „най-големия потоп на Земята в края на последната ледникова епоха“. Всеобщото мнение е, че края на този ледников период, отбелязан от внезапна и драматична промяна на климата, е настъпил

преди около 12 000 години.⁶³ Пълното доказателство внушава, че това не е бил Потоп, причинен от простото стапяне на полярната ледникова шапка, а нещо далече по-катастрофално.

В Андите на Южна Америка геолози откриха следи от *морски* отлагания на височина 12 000 фута! В същия район някои руини в Тиуанаку (височина 13 000 фута) бяха открити, затрупани под слой от 6 фута кал от *неизвестен* източник на наводнение. Наблизо водите на езерото Титикака са леко солени, а проучвания показваха, че рибата и ракообразните са най-вече от океански тип, вместо от вида на пресноводните животни.⁶⁴ Нещо повече, през 1980 г. боливийският археолог Уго Боеро Рохо откри множество руини, подобни на тези от най-ранната култура в Тиуанаку, на 60 фута под водите на Титикака, близо до брега на Пуерто Акоста.⁶⁵ Всички тези факти говорят против теорията, че водите на Титикака са бликнали едновременно с издигането на Андите преди 100 милиона години. Точно обратното, източникът на морските води в езерото Титикака вероятно е било някакво по-скорошно събитие.

Друга важна следа за естеството на катаклизма, породил Потопа, е доказателството за вулканичната дейност по същото време, която може единствено да бъде причинена от тектонично напрежение под земната повърхност:

„Разпръснати из дълбините на мръсотията, а понякога и сред камарите от самите кости и бивни, има слоеве от вулканична пепел. Няма съмнение, че едновременно (с масовото изстребление) е имало вулканични изригвания в огромни размери.“⁶⁶

Каква сила би могла да предизвика тектонично разместване на пластове по същото време и да издигне нивото на морските води над височината на Андите? Стапянето на ледената покривка на Земята не е задоволително обяснение, а и все пак какво е причинило внезапното топене на ледената шапка? Не, напротив, ние сме изправени пред внезапно и насилствено събитие, което разнесло дървета и животни от единия до другия край на земното кълбо. Неопровержимото заключение е, че Земята е била разтърсена от изключително мощна *външна* сила.

Нибиру, Венера и Потопът

Ако доказателството за Потопа преди 13 000 години е толкова очевидно, колкото изглежда, защо е бил необходим такъв дълъг период от време, за да бъде той признат за научен факт? Отговорът се намира в дълбоко вкоренените принципи на съвременната наука - нищо не е „възможно“, докато не се появи научна теория, която да го обясни. Именно по тази причина идеята на Алфред Вегенер за потъването на континентите бе пренебрегвана в продължение на 60 години, преди да стане валидна от теорията за равнинната тектоника. Неуспехът да бъде признат катаклизъмът, причинил Потопа, поради това се намира в неуспеха на учените да открият приемлива *причина* за катастрофата, която току-що изследвахме.

Все пак дешифрирането на „Енума Елиш“ и доказателството, отнасящо се до Нибиру/Планета“Х“, наистина сега предлага възможна причина за Потопа.

Захария Сътчин доказва, че Нибиру, след като вече била заловена в орбита около Слънцето, причинила Потопа, дестабилизирайки леднико-вите шапки на Земята. Шумерските ръкописи наистина твърдят непрекъснато, че Потопът бил причинен от планетата Нибиру. Нейното въздействие било толкова мощно, че Земята била описана като трясеща се из основи. Един текст, цитиран от Сътчин, описва много ясно Нибиру:

„Когато мъдрецът ще извика: „Наводнение!“

Това е богът Нибиру;

това е Героят, планетата с четирите глави.

Богът, чието оръжие е Поройната буря, ще се обърне с гръб;

към неговото място за отдых той ще се сниши.“⁶⁷

Дали е научно приемливо, че Нибиру била причинителката на големия Потоп, издигнала земните води едновременно над Андите и планината Арарат (където Ной накрая акостирал)? Всекидневното наблюдение показва, че комбинираното гравитационно въздействие на Слънцето и Луната е напълно достатъчно да изтегли на една страна земните океани, така че да се получи огромна изпъкналост (издигане нивото на океанската вода) по цялото земно кълбо, изразяващо се в страхотни по размер приливни вълни. Независимо че тези приливни вълни достигат едва тридесет фута височина, те доказват важен принцип - ефект на изпъкналост на океанските води, който може да бъде силно увеличен от близкото преминаване на друга планета. Библейското описание на Потопа твърди, че „морските долини бяха непокрити и основите на Земята лежаха празни“,⁶⁸ внушавайки, че точно това се е случило.

Орбитата на Нибиру, както пише Захария Сътчин, достига най-близката точка до Земята, като преминава на разстояние 166 милиона мили край астероида „Белт“. При тази близост тя със сигурност би трябвало да е видима от Земята (както се потвърди от текст, описващ посещението на Ану и Анту на Земята), но дали това е достатъчно близко, за да предизвика Потопа? По мое мнение отговорът е отрицателен. Но преди да отхвърлим теорията на Сътчин, нека разгледаме друга възможност.

Установен научен факт е, че орбитите на планетарните тела изпитват влияние от близостта на съседни планети. Ето защо, когато Нибиру извършва обичайното си посещение във вътрешността на Слънчевата система, тя би могла да си взаимодейства с другите планети и да изменя леко траекторията си всеки път. Възможно ли е Нибиру, вместо да достигне перихелия си близо до астероида „Белт“, да е бил притисната по-близо до Земята?

Един месопотамски текст, преведен от Алфред Джеремая, наистина описва подреждане на планетите, които някога довели Нибиру в прекалена близост до Венера и Земята. Текстът, символично приписвайки божества на различните планети, твърди, че седемте външни планети (Марс, Юпитер, Сатурн, Уран, Нептун, Плутон и Нибиру) са „шурмували Небесната преграда“, която ги разделяла от четирите вътрешни „планети“ (Слънцето, Меркурий, Венера и

Луната).⁶⁹ Вследствие на това, Ищар/ Венера направила опит да се превърне в „царица на небесата“, в едно „бляскаво място за живеене заедно с Ану/Нибиру“. А Луната (Син) също била насилствено „пленена“. Текстът заключава, че Нибиру спасила затъмнената Луна и ѝ помогнала „да свети занаят в небесата“ още веднъж, докато Ищар/Венера се провалила в опита си за слава. Един по-задълбочен прочит внушава, че този текст подобно на „Енума Елиш“ описва по-скоро небесно явление, отколкото битка на боговете.

Съществува и по-нататъшно потвърждение в изявление на вавилонския жрец-историк Беросий, през третия век пр. Хр.:

„Аз, Беросий, преводач от Белус, потвърждавам, че всички наследени качества на Земята ще бъдат поверени на пламъка, когато петте планети се съберат в Рака, така подредени в една редица, че права линия ще може да мине през техните сфери. Когато същото подреждане стане в Козирог, тогава всички ни грози опасност от Потоп.“⁷⁰

Дейвид Фейсолд в своето широкообхватно изследване е бил подпомогнат от китайски предания. Пиктография, преведена от К. Канг и Е.

Нелсън, твърди загадъчно: „Осем + Обединени + Земя = Сбор... + вода = Потоп“.⁷¹ Фейсолд тълкува това като осем оцелели, но на мене ми напомня осем планети, включително Нибиру и Венера. Терминът „Обединени“ намеква за нареждане на планети в една линия, както е твърдял Беросий, а и както е споменато в месопотамското описание за „шурму-ване на Небесната преграда“.

Някои учени предположиха, че близкото преминаване на Венера би могло да е причина за Потопа, а куриозното в този контекст е, че орбитата на Венера е била задълбочено проучена и от майте, и от шумерските астрономи. Идеята за „профучаването“ на Венера вероятно е подтикната от множеството аномалии на тази планета - в частност нейната наскоро оформена повърхност, неизяснената ѝ вътрешна температура и необичайното ѝ ретроградно въртене (по посока на часовниковата стрелка).⁷² Тази идея обаче страда от един съществен пропуск - какво би могло да я накара да промени така внезапно орбитата си?

Поради това ние притежаваме много улики, които внушават, че Нибиру понякога извършва изключително близко преминаване покрай Земята и Венера съответно. Дали тази идея би могла да предложи научна основа за обяснение на Потопа? Сравнена с теорията на Захариа Сътчин, Нибиру според този сценарий е много, много по-близо от 166 милиона мили от астероида „Белт“. По това време Венера е едва на 25 милиона мили разстояние от Земята. Ако в името на аргументите Нибиру е минала на еднакво разстояние от двете планети, тогава тя се е доближила до Земята на 12,5 милиона мили - достатъчно близо за планета три пъти по-голяма от Земята, за да се породи драматично въздействие.

Как в действителност е бил отпушен Потопът? Повечето научни трудове приемат, че Потопът е представлявал една приливна вълна и затова са търсили причината в самата Земя. Според една теория антарктичката ледникова покривка периодично се е разхлабвала и се е приплъзвала към морето.⁷³ Друга теория отбелязва библейското обяснение: „Всички извори от най-големи

дълбини изригнаха нагоре“⁷⁴ и така внушават изб-ликването на нова океанска вода през рифовете на океанското дъно.

Ако въпреки това потърсим външен, небесен причинител на Потопа, възниква доста по-приемлива теория. Някои учени вярват, че голямата близост на две планети причинява „натоварена с космическа енергия обвивка“, която съдържа огромни електромагнитни сили. Преминаването на Нибиру - три пъти по-голяма от Земята, би могло по този начин да причини съществено тектонично разместване на пластове, като имаме предвид доказателството за вулканичната дейност, придружаваща Потопа. Страничните му ефекти също така могат да включват разтопяването или приплъзването на ледниковата покривка и океанското изригване. Колкото до самия Потоп, земните води вероятно са били издърпани на една страна чрез гравитационно притегляне, причиняващо страхотно покачване на нивото им към Нибиру, докато е преминавала покрай Земята по време на срещата. Накрая, щом Нибиру отминала, водите вероятно с бясна скорост са се прибрали обратно към Земята, влачейки разтрошена маса дървета и мъртви трупове - точно както по-рано бе описано.

Някой би очаквал, че срещата с Нибиру е повлияла върху въртенето на Земята, наклона на нейната ос и спин (въртене около собствената ѝ ос). Един античен текст - „Епос за Еппа“, директно споменава за такива промени в земната орбита по време на Потопа: богът Мардук обяснява, че във връзка с Потопа:

„Взаимното разположение Небе-Земя се обърна и техният установен ред, и спирките на небесните богове, звездите на небесата се промениха и повече не се върнаха към предишните си местоположения.“⁷⁵

Магнитното поле вероятно също е било повлияно. През 1972 г. екип от шведски учени, изследвайки мостри от геоложка кора, стигна до заключението, че обръщането на земното магнитно поле е станало преди 12 400 години.⁷⁶ Всъщност смята се, че през дългата история на Земята са се случили много такива преобръщания на полюсите на магнитното поле. Никога обаче не е предлагано каквото и да било научно обяснение на този феномен.⁷⁷

Една близка среща с Нибиру сигурно е имала твърде драматично въздействие и върху планетата Венера. Венера е уникална за Слънчевата система заради обратната си посока на движение - въртене по посока на часовниковата стрелка. И скоростта на това въртене е необичайна - нужни са цели 243 дни за нейното еднократно завъртане около собствената ѝ ос. На повечето планети им стига един ден, а дори и по-малко -изключение правят Плутон (6,4) и Меркурий (58,6). Комбинацията от тези две странности предполага по думите на астронома Том ван фландерн, че: „някой друг, а не Слънцето, е лишил Венера от по-голямата част на нейния спин“.⁷⁸ Моето предположение е, че това е сторило магнитното поле на Нибиру, което в някакъв твърде отдавнашен период от време първо е спряло изцяло въртенето на Венера, а после я е накарало бавно да се върти в обратна посока. Разбира се, „Енума Елиш“ потвърждава, че Нибиру/Мардук е имала посока на въртене по часовниковата стрелка, обратна на посоката на останалите планети. Такава среща би могла да обясни и изключителното ниво на вътрешна топлина на Венера - пълна

* Скорост на въртене около собствената ѝ ос. (Бел. прев.)

загадка за астрономите.

Дали необузданият нрав на Венера е наследство от нейния произход, или е относително скорошен феномен? Един учен, д-р Стюарт Грийнууд, доказва, че облачната покривка на Венера е нараствала драматично през последните няколко хилядолетия.⁷⁹ Използвайки древни астрономически записи на майте и вавилонците, Грийнууд показва, че периодът на невидимост на Венера в „най-отдалеченото ѝ положение“ (когато тя не може да бъде видяна зад Слънцето) съществено се е съкратил от 90 дни към сегашните 50 дни. Грийнууд стига до заключението, че вероятно Венера напоследък притежава атмосфера, която съдържа значително по-малко облачна покривка. Това силно внушава, че сега тя „се съвзема“ от скорошна среща с Нибиру.

Сигурно е много съществено, че ацтеките са запазили древната легенда, в която Венера била наричана „звездата, която пуши“.⁸⁰ Тази антична легенда напълно възможно би могла да е основана на показания на очевидци от времето на Потопа. Ако е така, Венера може би е загубила атмосферата си при срещата с Нибиру и я е възстановила през последните 13 000 години. Легендата на ацтеките има любопитно сходство с гръцко предание, според което „огнена звезда“ почти разрушила света, наводнила го и впоследствие се превърнала във Венера! Вероятно съществува някаква историческа основа за очевидно ирационалния страх на майте, че Венера би могла да предизвика смърт в определена точка от своята орбита.

Ето така наука и легенда вървят заедно, за да предоставят по-нататъшно потвърждение, че Потопът е бил историческо събитие, причинено от външен източник, който е повлиял и на Венера. Планетата Нибиру е липсващата брънка, която може да предложи дългоочакваното научно доказателство на легендите за Потопа.⁸¹

Планета на пресичането

Виждана ли е планетата Нибиру след Потопа? Вероятно ще се окаже, че отговорът е положителен, тъй като описания за планетата непрекъснато се срещат в летописите на шумерската цивилизация, която е възникнала преди шест хиляди години.

Шумерите наричали планетата на боговете НИБИРУ - Планета на пресичането⁸², а за да вникнем в същността на това име, трябва да се върнем към древновавилонската епическа поема за сътворението. Според „Енума Елиш“ Нибиру бил орисан завинаги да се връща към мястото на небесната битка, където бил пресякъл пътя на Тиамат - именно по тази причина го нарекли *Планета на пресичането*. Всъщност по време на най-ранната пиктографска писмена система Нибиру бил представян чрез знака на кръста. Религиозната същност на кръста, свещен както за будизма, така и за християнството, по този

начин дължи произхода си на небесното събитие, което създало Земята и Небето.

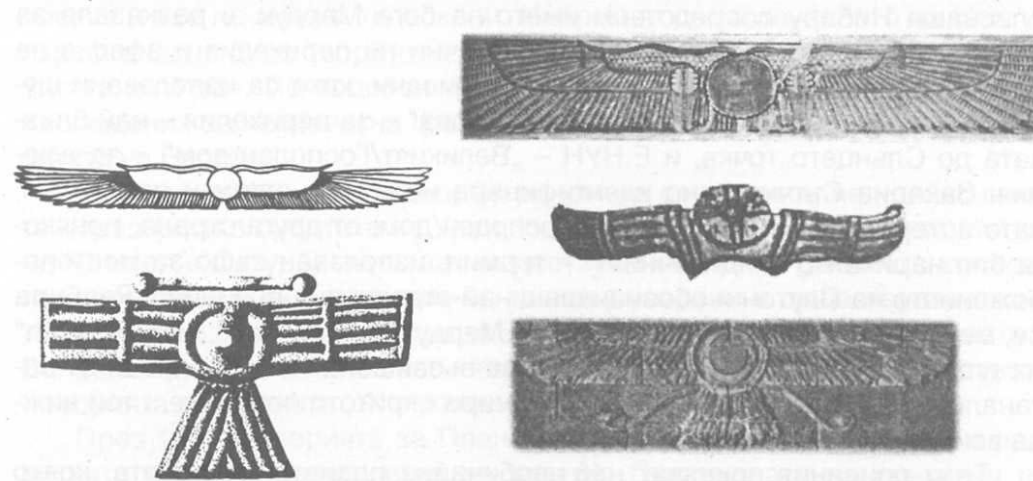
Шумерският текст вероятно твърди, че главният бог Ану всъщност е живял на Нибиру, откъдето той правел периодични посещения на Земята, придружен от съпругата си Анту. Шумерските летописи описват в подробности голямата помпозност и церемониалност, съпровождащи

едно такова посещение. Захария Сътчин предположи, че то се е случило в четвъртото хилядолетие пр. Хр., когато боговете решили да предадат цивилизацията и властта на човечеството. На седемнадесетия ден от тяхното посещение бил даден прием в чест на Ану и Анту в град Урук, точно преди да си тръгнат обратно. Насъбралите се богове измили ръцете си в златни умивалници, а на угощението било сервирано в седем златни подноса. После един жрец се изкачил до върха на зикурата-храм, за да наблюдава пристигането на Нибиру.

Рецитирани били различни поеми, като „Планетата на Ану изгрива на Небето“ и „Образът на Създателя се възнесе“. Когато планетата Нибиру се появила, навсякъде по Земята били запалени огньовете за тържествата. Изпълнени били още химни в чест на „Планетата на Създателя, Планетата, която е герой на Небето“, а накрая боговете превели Ану и Анту през великолепно процесия до техните „златни олтари за нощта“. На сутринта боговете придружили Ану и Анту до „свещения кей“ - „мястото на кораба на Ану“, където се състояла тържествената церемония за изпращането им.

Древното поверие за Нибиру е съхранено не само в летописи, но също и в множество изображения на кръгъл диск с две огромни крила (фиг. 22). Този символ на „крилатия диск“ бил боготворен от шумери, асирийци, вавилонци, египтяни и други по-късни империи в продължение на хилядолетия. Неговото присъствие украсявало храмовете и дворците на богове и царе и той често бил символично изобразяван как връхлита на сцената на древна битка. Същността на крилата напълно объркваше някои учени, които се опитваха да пробутат своите предположения за слънчева религия на тези древни цивилизации. Все

Фиг. 22

пак има смисъл в контекста на планета, чийто управител бил най-висшият авторитет на човешката власт на Земята.

Ако някой вярва, че шумерските и вавилонските текстове са хитри измислици, а всички съвпадения със Слънчевата система са чиста случайност, тогава трябва да се обърне към друга частица от доказателството, дешифрирана от Захариа Сътчин. Това е академски цилиндричен печат от третото хилядолетие пр. Хр., сега експонат в Държавния музей в Берлин (каталожен номер VA 243).

Академският печат изобразява единадесет сфери, обграждащи един по-голям глобус с шест лъча, който явно представлява Слънцето (табл. 40). Ако започнем от положението на часовниковата стрелка в „три часа“ и се движим в обратна на нейната посока, откриваме неопровержимо сходство със Слънчевата система както в размера, така и в разположението на планетите. С изключение на Плутон, който е показан в първоначалната си позиция на спътник на Сатурн,⁸³ античното изображение показва планетите, както те са съществували вследствие на сблъсъка на Нибиру и Тиамат. Между Марс и Юпитер се намира огромен глобус - близо три пъти по-голям от размера на Земята, който не съвпада с никоя от известните ни планети. Вероятно не може да бъде случайност, че „Енума Елиш“ точно идентифицира положението на тази планета или „бог“:

„Бог Нибиру:

точно той, без да се разкъса, продължава да пресича през средата на Тиамат. „Нека „Пресичащ“ бъде неговото име - онзи, който заема средата.“⁸⁴

Разположението между Марс и Юпитер наистина е „в средата“ - има пет външни и пет вътрешни планети (Луната се смята за вътрешна планета, тъй като се е развила като отделно небесно тяло).

Какво е казал древният текст за орбитата на Нибиру? „Енума Елиш“, описваща Нибиру посредством името на бога Мардук, е разказала за два „дома“, които вероятно са равнозначни на перихелия и афелия на планетарната орбита. Тези домове са описани, като са използвани шумерски термини - АН.УР - „Небесна основа“ - за перихелия - най-близката до Слънцето точка, и Е.НУН - „Великият/Господен дом“ - за афелия. Захариа Сътчин ясно идентифицира небето, а оттам и перихелия, като астероида „Белт“. Великият Господен дом, от друга страна, понякога бил наричан „Най-далечният“ - термин, използван също за местоположението на Плутон и обозначаващ най-отдалечена позиция.⁸⁵ Разбира се, месопотамските текстове описват Мардук/Нибиру като „наблюдател“ на планетите, с орбита, която била „по-възвишена“ и „по-голяма“ от останалите планети, такава, че той „сканира скритото познание... той вижда всички кътчета на вселената“.

Тези описания показват най-необичайна планетарна орбита, която се приближава до Слънцето в единия си екстермум, а в другия е извън Плутон - орбита, която е силно елиптична. Единственият прецедент на такава крайно

елиптична орбита са кометите, които преминават през сърцето на Слънчевата система, но могат после да изчезнат за хилядолетия, преди да бъдат отново видени. „Енума Елиш“ отдава елиптичната и неправилна орбита на кометите на пробива през Тиамат. Възможно ли е една толкова голяма планета да притежава такава странна орбита? Вероятният отговор е „да“, но само при изключителни обстоятелства, а ние сме длъжни да изтъкнем, че каквито и да са били обясненията за навлизането на Нибиру в Слънчевата система преди 4 милиарда години, само по себе си това е изключително необикновено явление.

Колко дълга е орбитата на Нибиру и защо тази планета все още не е видяна в днешно време? Предложеният от Захариа Сътчин отговор се намира в шумерската дума САР - „Върховен Владетел“ - асоциация с най-висшето божество Ану, но терминът също обозначава числото „3600“, изобразено като огромен кръг.⁸⁶ Нещо повече, в определен контекст терминът приема значението на „завършен цикъл“. Въз основа на това, а и на други потвърждаващи обстоятелства, Сътчин е заключил, че орбитата на Нибиру е приблизително 3600 земни години. Това вероятно обяснява защо напоследък планетата не е била виждана.

Търсенето на Планета „Х“

Може ли съвременната наука да потвърди съществуването на Нибиру, планета с размери някъде между тези на Уран и Юпитер, с 3600-годишна елиптична орбита и перихелий, който нормално е близо до астероида „Белт“?

Откриването на нови планети през последните двеста години се е дължало предимно на науката математика, а не на конструирането на повече и все по-мощни телескопи. Например съществуването на Нептун първоначално било теоретически открито чрез несиметричностите в орбитата на Уран. По подобен начин Плутон бил намерен вследствие на наблюдения за неизвестна гравитационна сила, въздействаща върху орбитата на Нептун.

Следвайки същия принцип, астрономите се убедиха, че необяснимите нередности в орбитите на Уран, Нептун и Плутон (и в по-малка степен на Юпитер и Сатурн) внушават съществуването на *по-далечна, неоткрита планета*. Някои астрономи са толкова уверени в съществуването на тази планета, че вече са я нарекли „Планета „Х“ - десетата планета.“⁸⁷ Въпреки правените напоследък опити да се развенчаят доказателствата - теорията за Планета „Х“ е жива и здрава.

През 1978 г. теорията за Планета „Х“ предприе огромен скок в развитието си след десетилетия на застой. Откриването на спътника на Плутон - Шарон, даде възможност да бъдат извършени точни изчисления на масата на Плутон, а тя се оказа, че е далеч по-малка от очакваното. Това позволи да бъдат математически потвърдени с много по-висока степен на достоверност изкривяванията в орбитите на Уран и Нептун. Двама астрономи от Морската обсерватория на САЩ във Вашингтон, Колумбия, последователно възкресиха идеята за Планета „Х“. Въпреки всичко тези астрономи - Робърт Харингтън и Том ван фландерн,

стигнаха доста по-дапече, използвайки математически модели. Те показаха, че Планета „X“ е изтласкала Плутон и Шарон от техните предишни позиции като сателити на Нептун.⁸⁸ Учените предположиха, че планетата-нарушител е била 3-4 пъти по-голяма от Земята и вероятно самата тя е била пленена да обикаля около Слънцето „по една изключително ексцентрична и наклонена слънчева орбита с продължителен период на пълно завъртане“.⁸⁹ Дотолкова напомня за „Енума Елиш“, сякаш те са го използвали за своя научен труд!

През 1982 г. самата НАСА официално призна вероятността за съществуването на Планета „X“ със своето изявление, че „някакъв вид загадъчен обект наистина е там - много по-навън от най-отдалечените планети“.⁹⁰

Една година по-късно новоизстреляният ИРАС* откри огромен загадъчен обект в най-отдалечените кътчета на космоса. „Вашингтон пост“ обобщи интервю с главния учен на ИРАС от - Калифорния, по следния начин:

„Небесно тяло, вероятно с размерите на гигантската планета Юпитер и може би достатъчно близко до Земята, че би могло да е част от Слънчевата система, бе открито по посока на съзвездието Орион от космически телескоп... "Всичко, което мога да ви кажа, е, че ние не знаем какво е то" - каза Джери Нойгебауер, главен учен на ИРАС.“⁹¹

Следващите години донесоха малко нова информация за търсенето на Планета „X“. Въпреки това някои учени очевидно са убедени, че тя съществува, защото продължиха да провеждат математическо моделиране на нейните характеристики. Заключениеята им потвърдиха теорията, че Планета „X“ е три до четири пъти по-голяма от размерите на Земята и предположиха, че притежава орбита, наклонена към еклиптиката с максималните 30 градуса; а така също, че местоположението ѝ е три пъти по-отдалечено от Слънцето в сравнение с Плутон.⁹²

През 1987 г. НАСА направи официално изявление за признаване вероятното съществуване на Планета „X“. Американското списание „Ню-зуик“ писа, че:

„НАСА проведе пресконференция в своя изследователски център „Еймс“ в Калифорния миналата седмица, за да направи особено странно съобщение: ексцентрична десета планета може би - а може би не - се движи в орбита около Слънцето. Джон Андерсън - учен-изследовател от НАСА, който бе главен говорител, има подозрения, че Планета „X“ е там някъде, макар и далеч от останалите девет. Ако той е прав, две от най-интригуващите загадки на

* Съкр. англ. наименование - „Инфрачервен астрономически спътник“. (Бел. космическата наука може би са разрешени: какво е причинило мистериозните изкривявания в орбитите на Уран и Нептун през деветнадесети век? И какво е убило динозаврите преди 26 милиона години (вярно)?“⁹³

С приближаване края на осемдесетте години на нашия век се случиха две неща. Първо, научните списания започнаха да засвидетелстват кампания по развенчаване на Планета „X“, и второ - НАСА започна да инвестира все повече средства в мощни, базирани в космоса телескопи.⁹⁴

Кампанията по развенчаването бе предвождана от някои учени като К. Кросуел,⁹⁵ М. Литман,⁹⁶ Е. Стендиш Джуниър,⁹⁷ и Д. Хюс⁹⁸. Аргументите им се простираха от нелогичното до странното. Кросуел твърдеше, че планетата не би могла да съществува поради липса на аномални въздействия върху космическите кораби „Пайъниър“ и „Вояджър“, пренебрегвайки съвсем приемливата възможност Планета „X“ да е под еклиптиката и в близост до възможно най-далечната си точка - своя афелий. Литман направи опит да пренебрегне всички астрономически наблюдения до 1910 г. с цел да елиминира аномалиите, въпреки липсата на всякаква основа, че тези по-раншни записи са неверни.⁹⁹ Стендиш направи минимални поправки в данните, като по този начин намали изкривяванията, доказващи десета планета - но по собственото му признание аномалиите били само редуцирани, но не и напълно елиминирани. Накрая Хюс се опита да отхвърли доказателствата за Планета „X“ чрез сложния аргумент, че когато Слънчевата система се е родила, не би могло да съществува достатъчно материал за допълнителна планета. Ясно, той не си е направил труда да прочете „Енума Елиш“, която описва планетата Мардук/Планета „X“ като произлязла бьнот Слънчевата система!

Цялата критика бе съсредоточена единствено върху математическите аномалии и пренебрегна другите доказателства, които подкрепяха съществуването на Планета „X“. През 1993 г. в своя осъвременен труд, Том ван фландерн подчерта, че Планета „X“ все още е единственото обяснение за странния произход на Нептуновата спътникова система и необичайните характеристики на Плутон и Шарон.¹⁰⁰ Той предложи също едно много важно ново доказателство за отклоненията в орбитите на няколко комети. Ван фландерн изтъкна, че смущенията както в планетарните, така и в орбитите на кометите силно внушават присъствието на единично тяло, вероятно два пъти по-далеч от Слънцето, отколкото е Плутон.¹⁰¹

Ван фландерн продължава да бъде защитник на търсенето на Планета „X“. Това търсене сега се извършва в южното небе, но се оказва невероятно трудно да се открие толкова отдалечен обект, който се движи съвсем бавно в сравнение със звездите.¹⁰² Забележително е, че по отношение на размера, орбиталните качества и разстояние на местоположението специфичните характеристики на Планета „X“ са идентични с тези на Нибиру, както е описана от вавилонците и шумерите.

Докато астрономите бяха на лов за Планета „X“, американското правителство започна да помпа безпрецедентни средства в страхотно скъпия телескоп „Хабъл“. Базираният в космоса телескоп най-накрая бе изстрелян на 20 април 1990 г. само за да се окаже дефектен. През ноември 1993 г. зрението му бе коригирано посредством гигантска „контактна леща“, монтирана в космоса срещу скромната сума от 700 милиона долара.

Междувременно Европейската космическа агенция изграждаше своята „Инфрачервена космическа обсерватория“, която успешно бе изстреляна през ноември 1995 г. Обратно на „Хабъл“, който е оптически телескоп, този на ИКО е конструиран да търси излъчване на инфрачервени лъчи. По този начин той може

да надникне в най-тъмните кътчета на космоса, с предполагаемата си способност да улавя топлина от снежен човек на разстояние 60 мили!

Ако това изглежда перфектно, какво да кажем за последните планове на НАСА? През декември 1995 г. сп. „Найчър“ информира за план на НАСА да изстреля телескоп в най-отдалечения космос, вероятно някъде около Юпитер. НАСА направи опит да удостовери толкова далечното местоположение, цитирайки необходимостта от редуциране деградацията на получавания образ поради изкривявания в атмосферата. Официално този проект е предназначен да открива огромни планети в *съседни* звездни системи. Въпреки това пренасянето на телескоп от Земята до Юпитер ще доведе до съвсем минимална разлика относно 42-те светлинни години космическо разстояние (около една шестхилядна от процента - 0,006% разлика, за да сме точни), че ние всички трябва да поклатим глава и да се замислим защо ли НАСА желае да похарчи 1000 милиона долара, а може би и повече, именно по този начин. От друга страна, ако търсенето не е за планети, намиращи се на 42 светлинни години, а за далечни планети от *нашата собствена Слънчева система*, тогава планът започва да придобива смисъл.

Дом на боговете *

Досега установихме изключително силни доказателства за съществуването на Нибиру. Идентифицирахме нейното влияние при формирането на Слънчевата система, в последвалата еволюция на Земята и по време на Потопа отпреди 13 000 години. Проследихме го чак до по-близката епоха на шумерите и прегледахме днешното й търсене в най-отдалечения космос. И все пак, независимо от силните асоциации на Нибиру с главния бог Ану в шумерските текстове,¹⁰³ можем ли да твърдим със сигурност, че тя е или е била домът на боговете?

Важното доказателство вероятно се намира в числото „12“, което е било свещено за човешкия род, откакто свят светува. Появява се в юдейството в дванадесетте племена на Израел, в християнството в дванадесетте апостоли и в индуизма като най-щастливото число.

При пълната липса на каквото и да е друго обяснение за свещеното число дванадесет, предположено бе, че корените му се намират в царството на боговете, и по-точно в астрономията.¹⁰⁴ Както по-рано обсъдихме, планетата Нибиру довежда общия сбор от небесните тела в Слънчевата система до дванадесет (броят се Слънцето и Луната), а според шумерите Съветът на боговете, който е вземал важните решения, също се е състоял от дванадесет „по-старши“ богове. Символичното значение на това число е останало и до днес при разделянето на небето на дванадесет съзвездия, делене, което разцепва прецесионния цикъл на Земята на дванадесет периода от 2160 години. Вероятно изглежда, че обсебването на боговете от числото дванадесет, и най-общо от астрономия, а в частност от Нибиру, притежава почти религиозна значимост и е

вероятно да се стигне до заключението, че боговете не са били чужденци за Слънчевата система, а нейни жители.

Приемливо потвърждение, че Нибиру била източникът на боговете, които дошли на Земята, се намира в същността на числото „7“. То, както и числото „12“, било важно за боговете и е останало свято за човечеството от вечни времена. Числото е особено очевидно в библейските седем дни на сътворение, докато в Новия Завет имаме Откровение на св. Йоан Богослов с неговите седем печата, седем златни светилника, седем ангели със седем напасти и седемте чаши с гнева Господен. Числото седем се появява и в други религии, както и в апокрифите. Коранът и „Книгата на Енох“ - и двете описват пътешествие през седем небеса, съответно от Мохамед и Енох, а и до ден-днешен мюсюлманските поклонници обикалят седем пъти около Кааба в Мека. Нашите съвременни култури също са възприели такива изрази, като „Седемте чудеса на древния свят“ (въпреки че можем да изброим доста повече) и „Седемте смъртни гряха“ (макар че можем да добавим още няколко и тук също).

Божественото наследство на „7“ се открива и при иначе неизяснения произход на седемте дни от седмицата. Повечето от нас приемат този факт като нещо предопределено и го считат за естествен цикъл. В действителност това не е фиксиран цикъл все пак, а учените от много години водят непосилна битка, за да обяснят защо е възникнала тази традиция. Някои теолози биха се заклели, че отговорът се намира в библейските седем дни на сътворението, но първоизточникът на библейските „дни“ почти сигурно са седемте глинени плочки, върху които е написана „Енума Елиш“. Това е очевидно от контраста между първите шест вавилонски плочки, описващи действията на Мардук за сътворението, и седмата - която е посветена на всеобща възхвала на бога (и по този начин съвпада с библейския седми ден, когато Господ почивал).

Седемдневната седмица разделя годината на петдесет и две седмици и така отваря вратата към друго мистично число от традициите както на Египет, така и на майте. Според един древен папирус, открит в гробница в Тебес, Тот - египетският бог на чудото, свикнал да предизвиква смъртните в една загадъчна „Игра на 52“, която те обичайно губели!¹⁰⁵ Числото също се появява в енигматичната „Свещена обиколка“ на майте - от 52 цикъла (18 980 дни), когато тяхната свещена година от 260 дни абсолютно точно съвпадала със слънчевата им година от 365 дни.

Но все пак какъв е *началният* източник на свещеното число „7“? Защо вавилонците са описали тяхното сътворение върху седем плочки? Докато седемте звезди на съзвездието Плеяда в края на краищата могат да бъдат забележителни, Захария Сътчин изтъкна една много интересна алтернативна теория, основана на буквалното приемане на античните текстове. След като вече бе идентифицирал асоциирането на дванадесетте бога с дванадесет планети, той се заинтригувал от непрекъснатото споменаване на бог Енлил, известен като Върховен Бог на Земята, а също и съкровено „Владетел на 7“. Това подсказало на Сътчин идеята, че вероятно Земята е седмата планета и той

бързо разбрал, че наистина Земята е седмата планета, срещната от боговете, когато те пристигнали от Нибиру във вътрешността на Слънчевата система.¹⁰⁶

Между доказателствата, цитирани от Захария Сътчин, има частично счупена глинена планисфера, която била намерена сред руините на античната библиотека в Ниневия. Считало се, че този назъбен диск бил копие на древен шумерски оригинал, съдържащ обръкваща и уникална редица от клиновидни знаци и стрелки (илюстр. 41).¹⁰⁷ Изследвания на диска стигнаха до заключението, че това представлява техническа или астрономическа информация. Един сегмент изобразява две триъгълни форми, свързани с линия, покрай която има седем точки. Един от триъгълниците после съдържа още четири точки. Разпознавайки разделянето седем/четири като антично деление между външните и вътрешните планети на Слънчевата система, Сътчин изследвал малко по-отблизо диска. Покрай страните на всеки сегмент на диска били повторени знаци, които били безсмислени на академски, но се върнали към живот, когато били прочетени като срички от шумерски думи. Сътчин открил обяснения за „Енлил“, на географски понятия като „небе“ и „планина“ и на действия като „наблюдение“ и „слизане“. Едно от обясненията било за „божество НИ.НИ, ръководител на слизането“. Имало и числа, които биха могли да представляват математически перфектен, плавен подход за кацане на космическа совалка. У Сътчин не останала и капка съмнение, че дискът представлявал „пътна карта, отбелязваща маршрута на преминаване на бог Енлил покрай планетите, придружена от някои указания“.¹⁰⁸ По всяка вероятност дискът потвърждава, че Нибиру е бил дом на боговете, а Земята - седмата планета, ако се брои отвън навътре.

Такова пътешествие на боговете до Земята също било увековечено чрез древновавилонския ритуал „шествието на Мардук“, главното събитие на дванадесетдневния новогодишен фестивал. Усилени разкопки във Вавилон, свързани с ритуални текстове, позволиха на учените да възстановят свещения двор около храма на бог Мардук и върнаха към живот античния ритуал. Шествието включвало седем различни „спирки“, в които бог Мардук бил възхваляван с различни имена. Давайки си сметка, че вавилонците са нарекли планетата Нибиру на Мардук в чест на техния национален бог, Захария Сътчин успял да дешифрира имената на спирките и имената на Мардук (които текстът предоставя както на академски, така и на шумерски). На това място си струва да цитираме изцяло Сътчин:

„Нашето твърдение е, че седемте спирки от шествието на Мардук представляват космическото пътешествие на Нефилимите от тяхната планета до Земята; че първата „спирка“, „Домът на Светлите води“, представлява минаването покрай Плутон; втората („Където полето се разделя“) бил Нептун; третата (неясна) - Уран; четвъртата - място на небесните бури - Сатурн. Петата - където „Пътят“ ставал чист, „където се явила клетвата на овчаря“, била Юпитер. Шестата - където пътуването се прехвърлило на „Пътнически кораб“, бил Марс. И седмата спирка била Земята - краят на пътуването, където предоставили на Мардук „Дома за Почивка“.¹⁰³

Дали всички от горните събития показват, че Нибиру наистина е била дом на боговете, или те са почитали тази планета заради нейната централна роля при оформяне на Слънчевата система, както ние го знаем? Захария Сътчин потвърди, че Ану наистина е управлявал общество на Нибиру, но нека преценим дали това е приемлив сценарий. Например дали климатът на Нибиру е бил благоприятен? Орбитата му я отвежда толкова далече от Слънцето, че слънчевото греене би трябвало да е само една шестдесета от това на Земята; и все пак научно възможно е за планетите да генерират огромни количества топлина вътрешно. Както по-рано бе споменато, Нибиру наистина е описана като притежаваща изобилие от топлина (както и вода). На основата на няколкото улики, с които разполагаме, климатът на Нибиру би могъл да се сравни с горещо джаку-зи под звездното небе - вероятно не чак толкова застрашителен, колкото някой може да си представи, но все пак доста по-суров от луксозната Земя. Защо тогава Ану - господарят на боговете, би желал да живее там?

Възможно ли е Захария Сътчин да е изтъквал погрешно древния текст? Идват ми наум две алтернативни възможности. Първо, въобще не е сигурно, че боговете представляват *кралско* родословие и заради това е възможно те да са действали по заповед; при тези обстоятелства присъствието на един или повече богове на негостоприемната Нибиру би могло да се обясни. Второ, възможно е обясненията за излъчването на решения от Ану на Нибиру да се отнасят до предавател - поставен на Нибиру, за да разпръсква послания от Ану, който би могъл да бъде навсякъде другаде през това време.

Гледната ми точка е следната: Дали пък боговете не са дошли на Земята не *от* Нибиру, а *посредством* Нибиру? Дали пък Нибиру не е била използвана като конвенционален космически кораб, пътуващ из Слънчевата система, без всякакво гориво и със скорост около 10 000 мили в час? Възможността се подсилва и от обяснението във вавилонското пресъздаване на пътуването. На шестата спирка - Марс, където екскурзията се прехвърля на „Пътнически кораб“. Точно това би могло да се очаква, ако самата Нибиру е била космическият кораб, докато е достигала перихелия си между Юпитер и Марс. Защо иначе да става прехвърляне от един кораб на друг?

Ако пренесем аргумента с една стъпка напред, доста неприемливо е, че тези богове са еволюирали на Нибиру, по две причини. Първо - природните условия на Нибиру вероятно са били доста по-различни от тези на Земята, а все пак, според всички обяснения, боговете прекрасно са се адаптирали към Земята. Второ - регулаторните катаклизми, изпитвани, докато Нибиру е минавала покрай астероида „Белт“, вероятно са направили трудно за всяко живо същество да прекара повече от няколко десетки хиляди години в еволюция.¹¹⁰ На Земята, в контраст на това, катаклизмите се случвали единствено в интервал от мипиони години и по този начин са действали в по-голямата си част като положителна еволюционна сила.

Къде тогава боговете, или трябва да кажем „разумът“, са се развивали? Според мен един доста по-приемлив източник от Нибиру би била една планета от типа на Земята в близка звездна система по посока на орбитата на Нибиру

(южните небеса). На основата на доказателството за нашето собствено генетично изграждане, както е установено в глава 2, ние трябва да потърсим природна среда, където би могла да се състои продължителна и спокойна еволюция.

От друга страна, не трябва да подценяваме вероятността от развитието на разумни същества на Земята или Марс, напуснали Слънчевата система и после отново върнали се.

Сега вече е общопризнато, че климатът на Марс някога е бил различен, с изобилие от вода, която би могла да поддържа живот. В допълнение снимките на НАСА на както изглежда неестествени белези върху повърхността на Марс предизвикаха усилените предположения, че някога там е била базирана напреднала цивилизация.¹¹¹ Най-любопитната улика дойде от един американски екип. Винсът ди Пиетро и Грегъри Моленаар, чиито увеличени фотоси от монументалното „Лице“ в Сидония ни внушиха, че това е дело на човешка ръка.¹¹² Твърде вероятно е неговите обитатели да са емигрирали преди стотици милиони години, най-вече поради изменения в климатичните условия.

И обратната възможност: разум би могъл първоначално да се развие на Земята. Ако се върнем назад и преосмислим науката за Слънчевата система, откриваме, че Земята също би могла да бъде разположена в особено уникален кът на Вселената. Периодичните катаклизмични завръщания на Нибиру в центъра на Слънчевата система вероятно са имали много съществено влияние върху скоростта на въртене на Земята. Последователните възстановявания от частични унищожения биха довели, според законите на дарвинизма, до ускорено развитие на онези организми, които са оцелявали. Ако някога е имало място за развитието на разум, Слънчевата система е трябвало да се класира между най-добрите претенденти.

През 1993 г. Майкъл Кремо и Ричард Томпсън публикуваха 900 страници критичен материал на конвенционалната археология и антропология, озаглавен „Забранена археология: скритата история на човешката раса“.¹¹³ Осемгодишното разследване на Кремо и Томпсън разкри доказателства, че хуманоидите са присъствали на Земята в продължение на стотици милиони години. Тяхната добре подкрепена с факти творба включва огромна маса материал за аномалии като произведения на човешкия труд и човешки останки, открити в скални слоеве, на възраст стотици милиони години. Регулярните катаклизми, описани в тази глава, хвърлят известна светлина върху начина, по който тези намерени останки са били вградени в твърда скала. Трудът на Кремо и Томпсън заслужава сериозно внимание. Той може да хвърли светлина не директно върху произхода на човешкия род, а върху потеклото на нашите създатели.

Изводи от глава седма

- „Енума Елиш“ описва научно приемлив сценарий за формирането на Земята и астероида „Белт“, източника на земната Луна, произхода на кометите и много други необикновени качества на Слънчевата система, които не се обясняват от съвременната наука.

- Слънчевата система включва десета планета, която бе разкрита по математически път от астрономите и бе наречена Планета „Х“.

- Шумерите познавали Планета „Х“ като Нибиру - планетата, от която боговете дошли на Земята. Най-вероятно е боговете да са дошли *посредством* Нибиру, а не да са живели и еволюирали там.

- Нибиру притежава изключително дълга елиптична орбита, продължаваща 3600 години, и нейните периодични завръщания във вътрешността на Слънчевата система са посели семената на живота върху Земята и са ускорили неговата еволюция.

- Потопът бил действително историческо събитие преди приблизително 13 000 години, причинено от рядко срещано подреждане на външните планети, довело до близка среща на Нибиру със Земята.

ДОКАЗАТЕЛСТВА ЗА БОЖЕСТВЕНО УПРАВЛЕНИЕ

Градове на боговете

Малцина знаят защо нашата планета се нарича Земя. Произходът на името всъщност се намира в древния град Ериду, където археолози откриха доказателства за шумерската цивилизация. И все пак Ериду бил не само първият град на шумерите, но също и първото селище на боговете. Неговото име Е.РИ.ДУ е отглас от по-ранната му история, защото то буквално означава „Дом в Далечна сграда“, най-подходящото име за посетителите от планетата Нибиру.¹ Шумерски летописи твърдят, че Ериду принадлежал на бога Енки, който бил поставен да отговаря за Земята преди пристигането на брат му Енлил. Построяването на тази първа сграда на Земята е увековечено от една шумерска поема „Митът за Енки и Ериду“:

Господарят на водните дълбини, царят
Енки... построи своя дом...
В Ериду той построи Къщата на Водния бряг..
Царят Енки... построи къща:
Ериду, като планина,
той я издигна от земята;
на добро място той я (е) построил."²

Защо тогава археолозите не са намерили следи от по-ранно заселване на боговете? Простото обяснение е, че по-ранният Ериду е бил отнесен от Потопа и покрит с пласт от кал, толкова дебел, че дори и археолозите да знаеха къде се намира градът, щеше да им отнеме цял живот, за да го разровят. Нищо не е останало, за да напомни някакво по-ранно заселване на мястото, така че кирките са изоставени на нивото на шумерския Ериду от 3800 г. пр. Хр.

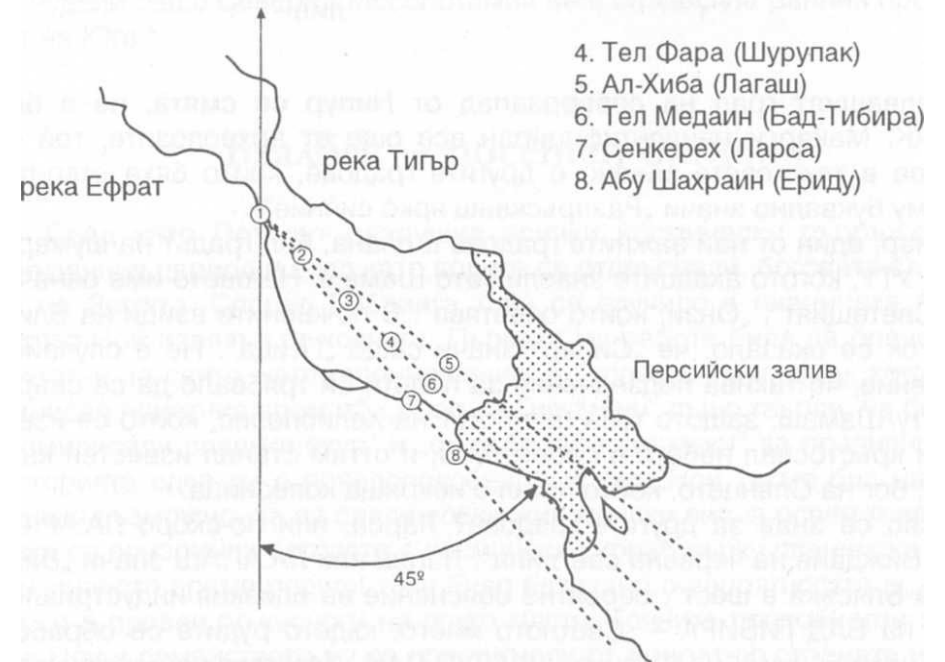
Другите места на боговете са били унищожени по подобен начин от Потопа и заровени под пластове тиня. Как успяваме да стигнем до тези заключения? През 1976 г. Захария Сътчин публикува забележителен труд, потвърждаващ шумерските твърдения, че техните градове са били построени според „вечния земен план“ на боговете. Сътчин си дал сметка, че местоположенията на древните шумерски градове наистина след вали внимателен географски план: те били разположени на равни разстояния върху три линии, които се пресичали в Сипар (фиг. 23).⁴ Самият Ериду бил най-южният град, разположен близо до предната част на Персийския залив.

Север
N

1. Абу Хаба (Сипар)
2. (Ларак?)
3. Наифар (Нипур)

фиг. 23

Адаптирано от З. Сътчин, „Стълба към небето“, 1980 г.

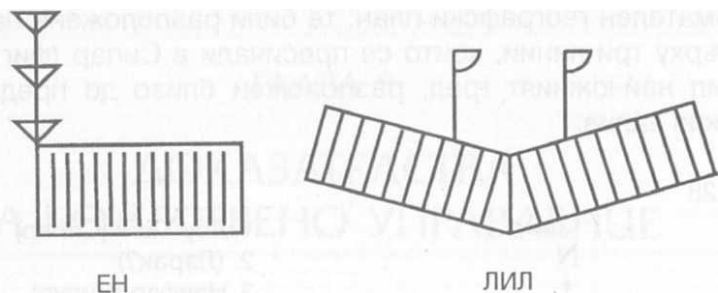

Тъй като такъв план явно не е бил в рамките на шумерското познание по геометрия преди шест хиляди години, един ключов факт внушава по-висша власт в действие: линията през Бад-Тибира, Шурупак, Нипур и Ларак до Сипар разделя точно на 45 градуса меридиан от планината-близ-нак Арарат - един забележителен ориентир близо 500 мили на север!

Цялата същност на геометричния план стана ясна, когато Захария Сътчин проучи значението на имената, дадени на градовете.

В центъра на плана бил Нипур, градът на Енлил, шеф на боговете. Неговото шумерско име всъщност било НИБРУ.КИ, означаващо „Земното място на Нибиру“. Шумерите го определяли като мястото на ДУР.АН.КИ - „Връзка Небе-Земя“. Знаци за предназначението на Нипур бяха открити в обясненията за „устремена към небесата висока колона, достигаща до небето“, и в пиктографския знак за Енлил „Господ на Властта“, който напомня на кула и радарна мрежа (фиг. 24).

Фиг. 24

който си проправя път". Този термин сякаш описва съвременна ракета, вероятно музееен експонат, за обезсмъртяване ролята на Сипар като първи космически център.

Ако Захариа Сътчин е прав, тогава градовете в Шумер били съсредоточени върху много специфични места в южната част на Месопотамия. Удивително, това обяснява съвсем отчетливо един от най-интригуващите въпроси за шумерската цивилизация, тъй като някои историци винаги са се чудели защо Северна Месопотамия не е споделяла ранния просперитет на Юга.⁵

Следващият град на северозапад от Нипур се смята, че е бил ЛА.РА.АК. Макар и неидентифициран все още от археолозите, той се назовава в текстовете заедно с другите градове, които бяха открити. Името му буквално значи „Разпръскващ ярко сияние“.

Сипар, един от най-важните градове в плана, бил градът на шумерския бог УТУ, когото акадците знаели като Шамаш. Неговото име означавало „Светешият“, „Онзи, който осветява“. В по-късните езици на Близкия изток се оказало, че „Сипар“ значи също „Птица“. Не е случайно съвпадение, че такива подзначения за полети би трябвало да се свързват с Уту/Шамаш, защото това бил богът на Хелиополис, който се извисявал и кръстосвал небето в своето МЮ, и оттам станал известен като Хелиос, бог на Слънцето, който летял с искряща колесница.

Какво се знае за другите градове? Ларса, или по-скоро ЛА.АР.СА значи „Виждане на червена светлина“. Лагаш или ЛА.АГ.АШ значи „Виждане на Блясъка в шест“, вероятно обяснение на близкия индустриален център на БАД.ТИБИРА - „Светлото място, където рудите се обработват“. И накрая, там бил Шурупак/ШУ.РУП.ПАК, „Мястото на изключително доброто съществуване“; като град на Нинхарсаг той несъмнено бил медицинският център на боговете. От всички тези имена и градоустройствения план Захариа Сътчин заключил, че преди Потопа е съществувал „триъгълен коридор за приземяване“ с „космическо летище“ в Сипар и „контролен център за полетите“ в Нипур. Дали това заключение издържа на внимателно проучване?

За нас е трудно в ретроспекция да проумеем дали тази област е била подходяща за приземявания на совалкоподобни летателни средства, тъй като

наносите от Потопа вероятно напълно са затрупали първоначалния ландшафт. Все пак ние действително знаем, че тази област, изглежда, е била богата на естествени енергийни горива, които са бликали от почвата дори и по времето на Шумер. Идеята, че Сипар е бил древен космически център, където ракети са излитали „към небесата“, е потвърдена от неговото свързване с Уту/Шамаш, защото в по-късни времена той бил много известен като бога на ракетите. Сътчин отбелязва, че когато градът на Уту бил реконструиран в Сипар след Потопа, шумерските хроники разказвали за огромен А.ПИН вътре в храма - „Предмет,

Баалбек — посетен отново

След като Потопът разрушил всички космически съоръжения от предишния период и след като водите се отдръпнали, боговете се върнали на Земята. Според Библията това се случило в планината Арарат, когато Ной излязъл от ковчегата. Първата му работа била да опече някои животни за свято жертвоприношение, а Господ слязъл долу, когато „помирисал приятния аромат“. „Епос за Гилгамеш“ също твърди, че боговете „помирисали сладкия вкус“ и „се събрали като мухи“ за празненството.⁶ Историята едва ли е правдоподобна, тъй като Ной тъкмо бил направил всичко възможно, за да спаси всеки животински вид, а освен това как ли биха се приземили боговете с космически кораб върху планински склон? Отминалото време поради това било белязано с вероятността празникът да се е провел по-късно и на друго място. Точните подробности за това как Ной и семейството му са пристигнали от Арарат до страната на крайното си заселване не са изследвани, но според мен отговорът вероятно също се намира из загадъчния район на Баалбек, в Ливан.

Както вече бе обсъдено в глава 3, предполага се, че Баалбек съществува, откакто свят светува, а легенда го свързва с мястото, където Хелиос довел каретата си да почине. Липсата на какъвто и да е ориентир на този град към основните посоки на света (за разлика от други древни места) навежда за строителство в периода преди Потопа - в най-дълбока древност. Несъвпадащите си камъни в Баалбек (илюстр. 1) може би по този начин отразяват възстановителните работи след разрушенията от Потопа.

Докато най-ранната история на Баалбек остава необяснена, използването му за целите на въздушен транспорт по времето на шумерите точно е описано в „Епос за Гилгамеш“. Епическата поема се отнася за приключенията на Гилгамеш, владетел на шумерския град Урук през 2900 г. пр. Хр., и неговия приятел Енкиду. Гилгамеш, който е гледал на себе си като на две трети бог и една трета човек, бил изцяло обсебен от въпроса за смъртта и възможното безсмъртие. Огромна част от сказа-нието е посветена на неговото пътешествие за откриване дома на боговете в „кедровата планина“. Целта му се изяснява от неговото самох-валство: „вечен шем ще построя за себе си!“⁷

Когато Гилгамеш и приятелят му стигат до кедровата гора, виждат, че тя се охранява от електрическа мрежа:

„Енкиду отвори уста и проговори, казвайки на Гилгамеш:
„Приятелю мой, нека не влизаме в гората.
Когато отворих портала, ръката ми се парализира.“⁸

Окуражавайки се взаимно, юначната двойка продължила, докато на пътя им се изпречила преграда от механично чудовище - Хумбаба, чиято „уста е огън“, чийто „дъх е смърт“:

„Те спряха на място и гледаха към гората.
Погледнаха към височината на кедъра.
Погледнаха и към входа на гората.
Там, където се очакваше Хумбаба да ходи, имаше пътека:
право напред вървяха следите и добър беше проходът.
Те погледнаха кедровата планина, мястото, където живееха боговете,
тронното място на Ирнини/Инана.“⁹

Посоката на Гилгамеш ясно е описана чрез обяснението на кедровата гора. Днес кедровото дърво остава национална емблема на Ливан (въпреки че за съжаление малко кедри са оцелели) и няма съмнение, че в древността Ливан бил известен с изобилните доставки на кедри, използвани например при построяването на Соломоновия храм. Някои читатели на античния епос са се смутили от въпроса защо е било нужно да бъдат охранявани тези кедри преди пет хиляди години, но следващият цитат изяснява, че в близост до кедровата гора е имало жилище на боговете, което се е пазело. Естеството на дома на боговете става ясно, когато Гилгамеш е събуден от съня си и казва на Енкиду:

„Приятелю мой, сънувах трети сън;
и сънят, който видях, беше ужасно страховит.
Небето трещеше, земите отвърщаха в резонанс.
Дневната светлина угасна, дойде мракът;
проблясваха светкавици, огън припламна;
плътни облаци изливаха смъртоносни порои.
Блясъкът изчезна, огънят загасна;
а онова, което остана, се превърна в пепел.“¹⁰

Шамаш, богът на ракетите, тогава се появява на сцената и помага на Гилгамеш да преодолее могъщия Хумбаба. Въпреки това не му е било отредено да постигне целта си извън кедровата планина. Върху плочка VI от епоса богинята Инана прави опит да съблазни Гилгамеш; последният се съпротивлява на атаките ѝ, като изброява дълъг списък от предишните ѝ любовници. Приключението тогава свършва с яростната Инана, която изгонва Гилгамеш и Енкиду обратно в град Урук.

„Епос за Гилгамеш“ не само потвърждава използването на Баалбек в Ливан като платформа за въздушни кораби, но тя съвпада от всяка гледна точка с нашето познание за боговете в Шумер. Тя е свързана с шумерските писмени документи, които приписват мястото на бога Иш-кур (познат също като Адад), тъй като Уту/Шамаш - богът на ракетите, бил негов син. Присъствието на Инана също трябва да се очаква, първо - защото тя е известна като летящата богиня, и второ, защото е сестра-близначка на Уту. Нещо повече, факт е, че тази триада - Ишкур, Уту и Инана, били боготворени в продължение на хилядолетия в целия Близък

изток, а храмовете в Баалбек все още са посветени на тях, съответно като Юпитер, Меркурий и Венера.

Как тогава Баалбек се свързва с легендата за Ной и Потопа? Независимо от сказанието за акостирания в Арарат ковчег, всички научни доказателства и легенди внушават, че земеделието след Потопа е възникнало в долината Бекаа, където е разположен Баалбек. Това подкрепя теорията, че Баалбек е оцелял след Потопа и се е превърнал в безопасен рай за връщащите се богове. Как Ной и семейството му са извършили пътуването от Арарат до долината Бекаа? Една версия за разходката от планината Арарат поставя на сцената богинята Ищар/Инана. Във вавилонската версия на „Епос за Гилгамеш“ откриваме забележително сходство с библейската притча за небесната дъга и споразумението с човечеството. Въпреки това не Господ, а богинята Ищар е тази, която:

... издига великите накити, които Ану е изработил по нейно желание (и казва):

„О, да, тук присъстват богове, толкова сигурно, колкото това, че аз няма да забравя лапис лазули върху моята шия, аз ще помня тези дни и никога няма да (ги) забравя!“

Може би затова богинята Ищар в процеса на оцеляване на наводнената Земя е тази, която първа е открила приземилия се ковчег. Дали тогава тя е завела Ной и семейството му благополучно обратно в Баалбек?

За една необикновена гробница в джамия в Карак Нух, на двадесет мили от Баалбек, се твърди, че е гробът на Ной (илюстр. 42). Местно предание обяснява, че Ной бил изключително висок и можел да се разпростре през цялата долина Бекаа, с единия крак върху планината Ливан на запад, а с другия върху планината Анти-Ливан на изток! Според тази легенда именно един от краката на Ной е заровен в „гробницата“, но | официалното мнение е, че тя съдържа „просто един фрагмент от древен § аквадукт“.¹² От гледна точка на легендата и благоприятното положение | на Ной пред боговете е твърде вероятно тази необичайно оформена % „гробница“, дълга около 60 фута, а само няколко фута широка, да съдър-| жа крило от древен самолет.

* Твърдението, че Ной и семейството му първоначално се заселили в ~ района на долината Бекаа, се засвидетелства от факта, че това е първо-| то място, където се появява земеделие. Някои учени бяха объркани за-| що земеделието се заражда в *планините* на Близкия изток, но това не ~: трябва да е изненадващо като следствие от големия Потоп, когато нискоразположените земи не са били нищо повече от езера и блатата. Самата Библия твърди, че Ной „бил човек на земята“ (стопанин), преди той отглеждал лозя“.¹³ Професор Семюъл Креймър също преведе една плочка от Шумер, която ясно определя Ливанските планини като родно място на земеделието след Потопа:

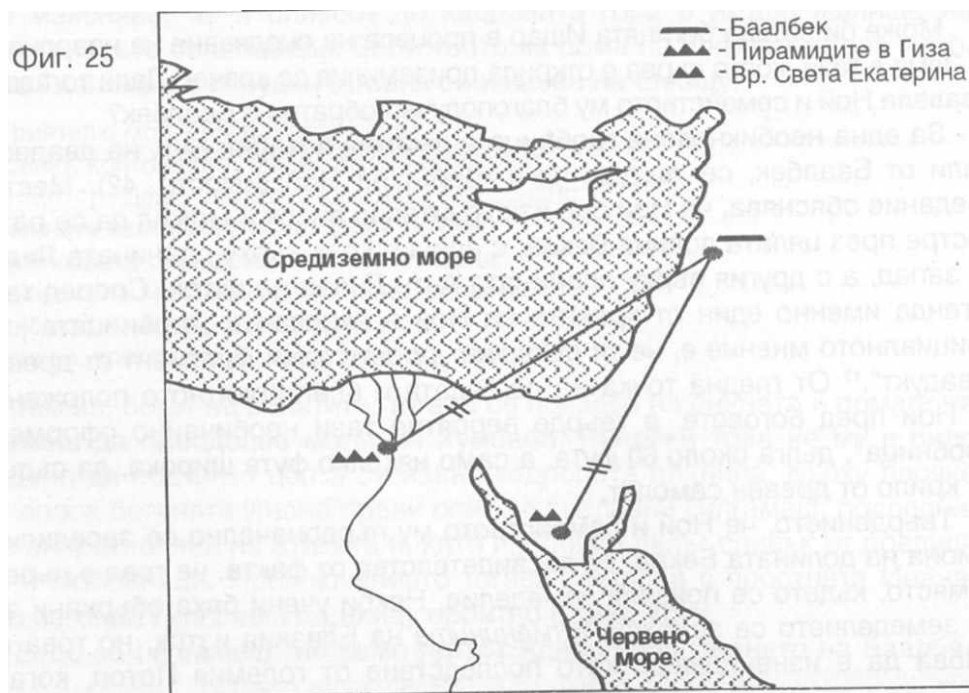
„Енлил отиде до върха и издигна взор;
погледна надолу; там водите бяха залели като море.
Погледна нагоре: там бе планината на ароматните кедри.
Донесъл бе ечемик, зася го в планината.
Онова, което живее, той бе донесъл,

засади житните семена в планината."¹⁴

Няма съмнение, че Баалбек, а не Арарат, бил централен фокус за богове и човечи след Потопа.

Сигнални огньовете към Баалбек

Потвърждение, че Баалбек бил главно място за приземяване на боговете след Потопа, се предоставя от удивително географско доказателство идентифицирано от Захария Сътчин. Като хвърлим поглед назад в миналото, изглежда съвсем очевидно, но преди Сътчин никой никога не е забелязал, че огромната каменна платформа в Баалбек била на равно разстояние от пирамидите в Гиза и от връх Света Екатерина в Синайския полуостров, както е показано на фиг. 25.

Какво е забележителното на вр. Св. Екатерина? Отделно от факта, че това е едно от най-свещените религиозни места в света, по-важното е, че това е най-високата планина в Синай, на 8700 фута над морското ниво.

Религиозната същност на вр. Св. Екатерина датира още от 330 г. сл. Хр. По онова време по указание на Елена, майка на император Константин, бил построен малък параклис върху корените на един храст. Според преданието това бил Горящият храст, където Господ се разкрил пред Мойсей преди около 3400 години, а храстът бил толкова свещен, че всички опити да се разсадят неговите клонки по други места се провалили. Името на планината идва от мъченичеството на Екатерина, която приела християнството, но била изтезавана

и обезглавена в началото на четвърти век. Според преданието тялото ѝ изчезнало и било намерено след стотици години от монаси в планината, която сега носи нейното име.

Присъединен към връх Св. Екатерина от южната страна е връх Синай, висок 7500 фута. В комбинация двата върха оформят забележително двувършие, което е огледален образ на онези две главни пирамиди в Гиза. От гледна точка на геометричното съотношение между Гиза и Баалбек може ли това огледално изображение да бъде съвпадение?

Както е описано в глава 4, пирамидите в Гиза първоначално били облицовани с бели варовикови блокове, които са ги правили видими за невъоръжено око от голямо разстояние. Морис Шатлен, бивш учен от НАСА, който заемал ключова позиция в проектите за полети на „Аполо“ до Луната, е извършил следните наблюдения:

„...в космоса тя (Великата пирамида) се появява на радарния екран много по-отдалече поради полегатите ѝ страни, които отразяват радарните лъчи перпендикулярно, ако ъгълът на падане е 38 градуса над хоризонта.“¹⁵

Морис Шатлен изчислил, че пирамидата вероятно първоначално е била „радарен отражател с насочващ фактор над 600 милиона при дължина на вълната 2 см, например“. На езика на лаика това означава изключително мощен отражател!

Мнението на Шатлен намира отклик в думите на древна поема, която очевидно описва Великата пирамида в навигационна роля, „оборудвана с „пулсиращи лъчи“ от „небето до Земята“:

„Къща на Боговете с устремени върхове;
За Небето и до Земята тя е великолепно оборудвана.
Къща, чийто интериор блести с червеникава Светлина от Небето,
пулсиращ лъч, който достига навсякъде;
величието му докосва плътта.
Величествена къща, извисена планина на планините -
Твоето сътворение е велико и възвишено, човечите не
могат да го проумеят.“¹⁶

Колкото до платформата в Баалбек, нуждата от огромни камъни (виж гл. 3) сега може да бъде разбрана в контекста на безкрайните товари и вертикални сили, които те е трябвало да поемат. Текстуалното, географското и физическото свидетелство - всички се подкрепят едно друго, за да потвърдят, че Баалбек бил планиран като площадка за приземяване за ракетите на боговете.

Съдбата на Великата пирамида

С помощта на Захария Сътчин сега ще възстановим някои от най-важните мигове от историята на Великата пирамида. Изследваните от Сътчин древни текстове показват, че повтарящи се описания на Е.КУР („Къща като планина“) се отнасят за две отделни места. Едното от тях съвсем ясно е зикуратът

(неправилната пирамида) Е.КУР на Енлил в Нипур. Другото пък се намирало в африканските земи на Долния свят. Свидетелството се съдържа в един текст от Акад, познат като „Пудлул Бел Небеки“, който споменава един зъл бог, „избягал от Екур през хоризонта в Долния свят“.¹⁷ Можем ли да потвърдим, че Екур от Долния свят наистина е била Великата пирамида? Поема, посветена на богината Нинхарсаг, го твърди съвсем категорично:

„Къща светеща и тъмна на Небесата и
Земята, за събрани заедно *шемс*;

Е.КУР, Къща на Боговете с *насочен нависоко* брѣх.“¹⁸

Тѣй като зикуратите в Месопотамия имали плоски покриви, единствено Великата пирамида би могла вероятно да пасне на описанието за „насочен нависоко връх“. Нещо повече, всеки, който е стоял с благоговение в подножието на пирамидата, би я описал, разбира се, като „Къща като Планина“.

Поемата после продължава да описва Екур с език, който не оставя у Захариа Сътчин и капка съмнение, че тя точно изброява най-важните качества на Великата пирамида.¹⁹ Нейните основи: „обвити във величие“. Входът ѝ: „като огромна паст на дракон, отворена в очакване“. Двата островърхи камѣка над въртящата се каменна порта: „като двата рѣба на острие, което държи врага далече“. Залата на царицата: „охранявана от „две остриета, които се пронизват от зора до здрач“. Голямата галерия: „нейната арка е като небесна дѣга, мракът свършва там; тя е драпирана с величие; нейните шарнири са като лешояд, чиито челюсти са готови да щракнат“. Антишамбърът: „входът към върха на Планината“ с „решетѣчна преграда и брава... плъзгащи се към едно място, предизвикващо благоговение“. Всичко на всичко - перфектно описание на интериора на Великата пирамида!

Определянето на Великата пирамида като един от двата Екура помогна за едно ново разбиране на древни текстове, и особено на т. нар. „Митове за Кур“, чиито версии бяха открити на шумерски, акадски и асирийски. Митовете за Кур описват важна битка между боговете Енлилити и Енкиити в различни „кур“ или „планински“ земи, с драматичен сблъсък в Екур - Великата пирамида. Както бе обсъдено в глава 6, тази битка била резултат от окупацията на територии на Енлилитите от египетския бог Сет и неговите последователи, бягащи от отмъстителния Хор.

Сега можем да проумеем защо Сет е създал такъв проблем. Окупирайки земите на Ливан, той поставил всички космически съоръжения -Баалбек, Гиза и вр. Св. Екатерина - във властта на Енкиитите. Както скоро ще видим, той объркал също и плановете за предстоящото изграждане на усъвършенствани космически съоръжения в Йерусалим и Централен Синай. Яростният конфликт, който произтекъл, отразил напрежението между Енлил и Енки и между техните наследници Нинурта и Мардук за контрол и първенство над боговете на Земята.

Войната звучи повече като разгром. Подпомогнат от Адад (Ишкур) и Ишар (Инана), Нинурта използвал мощни оръжия за унищожение на селищата на богове и човеци и накарал реките да текат червени от кръв. Текстовете описват отстъплението на опозиционерите към планините на Синай и земята на Куш в

днешен Судан, където те били преследвани и разбити без милост.²⁰ Това бил безмилостен военен поход, предназначен да изгони човешкото население от земите на Синай и да изпрати ясно послание, че Близкият изток ще остане територия на Енлилитите.

Последният етап от войната се разиграл в Екур - Великата пирамида. Според месопотамските текстове отбраняващите се богове издигнали предпазен екран, през който оръжията на Нинурта не могли да проникнат. В драматичен сблъсък младият бог Хор бил ослепен, правейки опит да се изплъзне от Екур.²¹ В този момент богинята-майка Нинхарсаг се включила и успешно договорила капитулация. Мирната конференция е описана с големи подробности в текста „Аз пея Песента на Майката на Боговете“.²²

Съществува ли някакво доказателство за това, че войната на боговете е била реален факт, а не мит? Един ден, докато четях „Нешънъл джиографик“, се натъкнах на съвсем необичайна снимка на една планина в Судан. Планината - Джебел Баркап, сякаш е била разцепена надве от страхотна сила, както може да се види от илюстр. 43.

Джебел Баркап е странна и зловеща планина. Тя се издига на 300 фута над нивото на пустинната равнина на Судан, на една миля от Нил и близо до Напата - столица и свещен център на древна Нубия (известна също като царството на Куш). Самата планина се счита за извънредно свято място. В подножието ѝ се намират руините на храмов комплекс, тачен като южния дом на египетския бог Амон.

Екип от „Нешънъл джиографик съсяяти“ бил особено заинтригуван от един изолиран планински връх, където на височина 260 фута те открили надписи, „издълбани върху най-високата, недостъпна точка на върха“.²³ По думите на Тимѣти Кендал това бил „страхотен инженерен подвиг“, защото надписите били разположени на едно почти недостъпно място.

Какво е накарало някой в отдавнашни времена да издигне паметник на това откъснато от света място в планината? Кендал и неговият екип открили там и изображение на Амон, вградено *вътре* в планината. Те били склонни да го отдадат на катастрофално явление, което очевидно разцепило на две планината през нейния център и овъглило вътрешността ѝ. Но всъщност забелязали, че планината има „широко, вълнисто било, което било застлано с прозрачен кварц“. Тези малки овъглени камѣчета били останки от мощната експлозия, която някога разрушила това място.

Другото свидетелство, което притежаваме, за да потвърдим войната на боговете, е самото физическо състояние на Великата пирамида. Вече се убедихме, че нейните характерни качества съвпадат с детайлите на шумерската поема. Сега откриваме допълнителни улики, доказващи, че тя била същият Екур, където завършила войната на боговете чрез обсада.

Първата улика е мистериозният извор, който бил изкопан в Подземната зала на Великата пирамида. Един вавилонски текст потвърждава, че този извор бил копан по време на обсадата от брата на Ра, Нергал, с цел да подпомогне отбраната на пирамидата:

„Водният Камък, Камъкът-Апекс,

...Камък, ...
...богът Нергал
увеличи неговата мощ.
Вратата за охрана той...
Към Небесата взор той вдигна,
копа надълбоко това, което живот дава.
... в Къщата
той ги снабди с храна."²⁴

След капитулацията на боговете Енкиити древните текстове описват как победителят Нинурта влиза в Екур и го изважда от строя. Подробно описание на това действие, дешифрирано от Захария Сътчин, ни предоставя по-нататъшно потвърждение да идентифицираме Екур като Великата пирамида и така да докажем автентичността на войната на боговете като историческо събитие.²⁵

От древния текст, познат чрез абривиатурното си име „Лугал-е“, става ясно, че Нинурта бил оскърбен, като видял, че конфликтът завършва с мирно споразумение, вместо със съкрушително поражение. Затова той излял гнева си върху оставените вътре в Екур инструменти. Като проучил неговите „камъни“ (кристали?), Нинурта определил тяхната съдба - да бъдат разрушени или изнесени някъде. В онова, което вероятно било Залата на царицата, той открил ШАМ - „Камък на Съдбата“, който имал червен блясък. Нинурта наредил той да бъде демонтиран и разрушен, твърдейки, че силата на камъка била използвана „да ме сграбчи, за да ме убие, с убийствени клещи да ме плени“.²⁶ Камъкът е описан в поемата за Нинхарсаг като притежаващ „излияние като на лъв, който никога не смеел да нападне“. Днес енигматичната ниша в Залата на царицата стои празна, а предназначението ѝ е неизяснено.

Тогава Нинурта преминал нагоре през Голямата галерия към Царската зала. Там открил „ГУГ“ - камъка „Определящ посоката“: „после съдбоносният Нинурта в този ден камъкът ГУГ от неговата дупка извадил и разбил“. Той наредил също премахването на тройната предпазна решетка: „Вертикалният“ камък - СУ; камъка КА.ШУР.РА - „Величествен, Неопетнен, който отваря“ и САГ.КАЛ - „Якия Камък, който е отпред“.²⁷

Когато се връщал обратно надолу към Голямата галерия, Нинурта разрушил или изнесъл, както ви е удобно, многоцветните „камъни“, които създавали ефекта „Небесна дъга“. Текстът ясно назовава 22 от тези двойки камъни или кристали, докато другите за съжаление са нечетливи. Днес има 27 двойки празни ниши в стените на горните рампи на Голямата галерия и една допълнителна двойка празни ниши върху Великата стълба.

Накрая, каменният капак на Великата пирамида - УЛ, „Висок като небесата“ камък, бил махнат.²⁸ В светлината на текста „Лугал-е“, крайно учудващо е, че някои автори тълкуват липсата на такъв камък като целенасочен план от страна на строителите на пирамидата!

Всичко на всичко, подробностите на текста съвпадат в забележителна степен с веществените доказателства, които все още могат да бъдат разгледани във вътрешността на пирамидата и днес.

По този начин дошъл краят на епохата на Великата пирамида. Това било съдба, която Нинхарсаг очаквала като необходима цена за осигуряване на мира между воюващите богове. В „Лугал-е“ тя възкликва:

„В Къщата, Където започва Измерването със Струна,
където Асар вдигна взор към Ану,
Аз ще отида.
Струната да прережа
за спасението на воюващите богове.“²⁹

Каква е била функцията „Измерване със Струна“ на пирамидата, за която разказва Нинхарсаг? Струната се определя като права линия, свързваща две точки от неравна повърхност, като повърхността на Земята. Линията от Великата пирамида до Баалбек била струна, която измервала съвсем същото, както струната от връх Света Катерина до Баалбек.

Неизбежното заключение е, че пирамидите били визуални ориентири за пилоти, пристигащи към Баалбек, но тяхната роля със сигурност била по-голяма от тази на пасивни радарни отражатели. Някъде вътре в пирамидата текстът описва навигационен светлинен фар и/или радарна система, която разпръсквала „мрежа“ над Небето и Земята. Точно както твърдяха шумерите, това, разбира се, била Къщата като Планина, „монтирана за шемс“.

Ще оставим последната дума на самата богиня Нинхарсаг:

„Аз съм господарката; Ану предопредели съдбата ми;
дъщерята на Ану съм аз.

Енлил ме дари допълнително с велика
съдба; негова сестра-принцеса съм аз.
Боговете предадоха в ръцете ми
инструменти за направляване на пилоти от Небето до Земята;
Майка на *шемс* съм аз.

Ерешкигал ми възложи мястото за отваряне
на инструментите за направляване на пилоти;
Великият ориентир,
планината, от която Уту (Шамаш) се
възнеса, превърнах я в моя платформа.“³⁰

Геометрия на боговете

Окончателното изваждане от строя на Великата пирамида довело до внезапна нужда от място за нов светлинен фар, за направление на пристигащите *шемс* („небесни камери“). Баалбек служел на своята цел след Потопа, но боговете сега планирали нещо далече по-съвършено.

Докато работата напредвала, Баалбек продължил да бъде централен фокус и нов фар бил монтиран в Хелиополис, само на 16 мили североизточно от Гиза. фарът на Хелиополис бил поставен на място, където можело да бъде употребяван и след завършването на новите космически съоръжения, но междуременно бил използван да сочи пътя към Баалбек, а това довело до

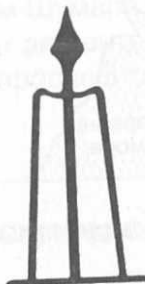
необходимостта от друго място, където да бъде временно монтиран друг фар на същото разстояние, но върху източното крайбрежие на Синайския полуостров.

Не е случайно съвпадение, че някога Хелиополис бил най-святото място в Египет, където най-ранните царе били ръкополагани. Това малко градче било мястото на енигматичния камък „Бенбен“ и мястото, откъдето легендарният феникс възкръснал от пепелта. Както и при шумерската култура, влиятелното египетско духовенство в Хелиополис спасило научното познание, дарено от боговете, заедно с писмените предания за божественото унаследяване, което произлязло от Ра.

Бурната история на Северен Египет е оставила малко спомени в Хелиополис днес - един обелиск от червен гранит, висок 170 фута и тежак 350 тона. Общоприето е, че този обелиск, приписван на Сенусерт Първи в началото на второто хилядолетие пр. Хр., е заменил една по-ранна конструкция.³²

Даденото от елините име Хелиополис означавало Град на Слънцето и се отнасяло до бога на Слънцето Шамаш. Наричайки го така, старите гърци признали неговата първоначална връзка с другия град Хелиополис, също известен в Баалбек. Оригиналното название на египетския Хелиополис било Анну - явно се отнасяло до шумерския АН, представляващ едновременно „Небето“ и Ану - небесния баща на боговете. Няколко автори са отбелязали, че Анну означава „Градът на кулата“³³, а неговият йероглифен знак естествено напомня висока, стръмна кула (фиг. 26 а), понякога заобиколена от мю или „небесна кабина“. Първоначалната функция на Града на кулата вероятно също може да хвърли светлина върху загадъчния джед-символ, който често се свързва с Хелиополис. Египтолозите обикновено тълкуват този странен предмет (показан на фиг. 26 б) като „гръбнака на Озирис“, безсмислен израз на противоречив символизъм. В действителност джед-символът прилича повече на кула или сграда на фар, а и често е изобразяван в чифт,³⁴ понякога в мистериозния Дуат, защитаващ Изхода към небето. Дали някога там е съществувала втора джед-кула с подобни функции? Втората временна писта за полети би потвърдила, че такова място вероятно е трябвало да съществува на Синайския полуостров. Почти сигурно било по тази причина, че Текстът от пирамидата се отнасял към боговете от Хелиополис като към „Владетели на Двойните свети мощи“.

Фиг. 26
а.

б.

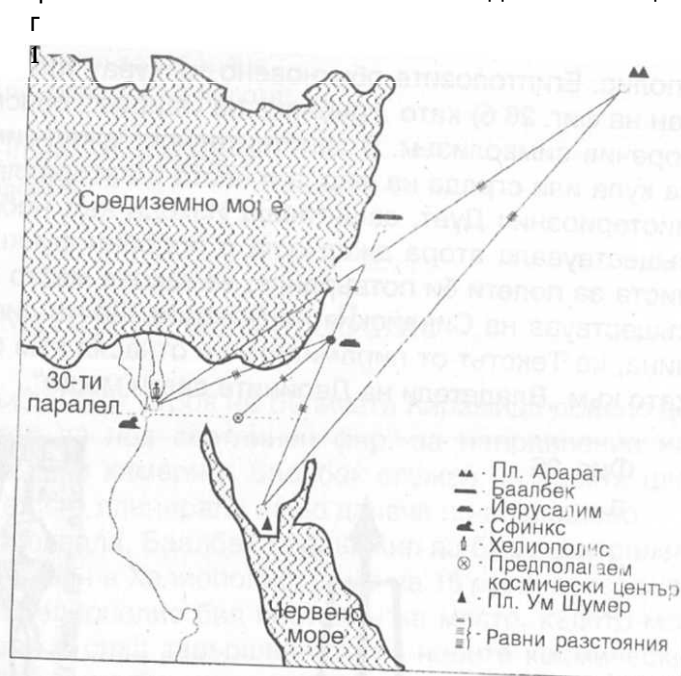

Нека сега се върнем към последната и най-учудваща писта за полети на боговете, където отново Захария Сътчин разкри удивителна серия от геометрични и географски взаимовръзки (фиг. 27). Новата писта за полети била закотвена върху двата конични върха на планината Арарат -Малък Арарат, на височина 13 000 фута, и Голям Арарат, на 17 000 фута. Тези два върха са особено забележителни. Заобикаляйки масив с широчина 25 мили, близо до турско-иранската граница, те се издигат от двете страни на дълбока природна аномалия. Забележителното е, че най-високите последни няколко хиляди фута от тези върхове постоянно са покрити със сняг - идеален визуален ориентир за пилотите на *шемс*.

Последната летателна писта запазила Хелиополис и прибавила ново място за фар на равно разстояние - планината Ум Шумар, приблизително на 9 мили южно от планината Света Екатерина. Защо боговете се обърнали към Ум Шумар, вместо да оставят връх Св. Екатерина, който е най-високият на полуострова? Всъщност има малка разлика във височините. Ум Шумар, висок 8500 фута, е малко по-нисък от Света

Екатерина. Независимо от това дефицитът бил нещо повече от вдпъбнатост на брилянтната природна забележителност на Ум Шумар. Той не само че се издига отделно от обграждащите планини, но също и грее като фар поради присъствието на необичайни слюдени частици в неговите скали.

Фиг. 27

Адаптирано от З. Сътчин, *Звездният път на небето*, 1980 Освен

геометрията, какво друго доказателство потвърждава, че Ум Шумар била планина на боговете? Един необичаен факт, който експертите се оказали неспособни да обяснят, е, че Ум Шумар носи шумерско име, значещо „Майка на Шумер“. Защо шумерите биха дали име на една далечна планина - 750 мили в западна посока, извън тяхното полезрение? Едно изследване на Захария Сътчин посочва, че Ум Шумар в действителност била планина с три главни върха, а шумерските названия за съседните върхове предоставят доказателства за техните функции. Единият бил КА.ХАРСАГ, „Върхът на Изхода“, а другият бил наречен ХАР-САГ.ЗАЛА.ЗАПАГ - „Върх, който излъчва Блясък“.³⁵ Няма да се хващаме на бас кой от двата е имал съоръжения за насочване!

След като установили фокалната точка в Арарат и фаровете в Хелиополис и Синай, боговете продължили строителството на усъвършенстван космически център и център за контрол на полетите, които да заместят относително грубоватата платформа в Баалбек. С цел да идентифицира тези места, Захария Сътчин следвал поредица от доказателства в античните текстове и бил удивен от онова, което намерил. Няма нужда да проследяваме цялата детективска работа, защото точното регулиране на местата на фиг. 27 говори само за себе си.³⁶

Според геометричния план космическият център бил построен на линията на географска ширина, известна като тридесетия паралел северно - линия, която била от символично значение за боговете.³⁷ Но точно къде върху тридесетия паралел? Реших да проверя за себе си геометрията на космическия център Хелиополис и Ум Шумар (а на моите читатели препоръчвам да отворят географските си карти и пътеводители на това място). Успях да засека местоположението на космическия център, определен от Захария Сътчин, на дължина 33 градуса и 22 минути източно, едновременно на равно разстояние 122 мили от Хелиополис и Ум Шумар. Най-близкият съвременен град е Нахъл, който в древността наричали Ел Паран. Думата Паран произлиза от староеврейски корен, означаващ „изобилстващ с кухни и пещери“, ехо от древноегипетското поверие за подземните зали на Дуат.

Забележително, както е показано на фиг. 27, боговете открили на връх Сион в Йерусалим една точка, която била на абсолютно равно разстояние от космическия център в Баалбек (166 мили по мои изчисления), както и от Ум Шумар и Хелиополис. Именно там, в Йерусалим, бил изграден центърът за контрол на полетите. Но преди да изучим Йерусалим, нека първо проследим уликите, които идентифицират космическия център в Синай.

Космическият център Синай

Синайският полуостров е запустяло и отблъскващо място. От гранитните планини на юг, през варовиковото плато в средата пейзажът е неплодородна пустиня. Независимо от горещия климат, който превръща земята в неподходяща за земеделие, Синай заема стратегическо място и в продължение на хилядолетия е бил важен кръстопът за световната търговия. Той не само е мост между континентите Африка и Азия, но е връзка между Средиземно и Червено море.

Дали някога в Синайската равнина е имало космически център на боговете? Днес нищо не напомня за такова нещо (по причини, които напълно ще бъдат обяснени в глава 10), а непрекъснатата 25-милна полоса между Уади ел Агейдара и Уади ел Натила би представлявала идеална повърхност за кацане на космически совалки.

Въпреки че Синай днес е част от Египет, за античните хроникъори не е имало никакво съмнение, че в миналото е бил район, запазен за боговете. Най-доброто описание на този факт е това на Гилгамеш, шумерски цар, който бил обладан от идеята за вечен живот. След провала да се добере до платформата в Баалбек, той направил втора експедиция до Синай. Целта му била да издигне шем и по този начин да се сдобие с безсмъртие:

„Господарят Гилгамеш към Земята на Живота отправи съзнанието си... „О, Енкиду,
дори могъщият унищожител среща фаталния край.
(Затова) Страната ще достигна.
Ще издигна своя шем,

на мястото, където вече са издигани *шемс*.
Аз *шем* ще възвися."³⁸

Пътят от Месопотамия до Синай не е пряк, минава през Мъртво море на север, а оттам през планините, които пазят източния фланг на Синайския полуостров. „Епос за Гилгамеш“, разбира се, описва неговия път през плитко море, където той помолил лодкар на име Уршанаби да го пренесе на другия бряг. Няма и капка съмнение, че тези плитки води са на познатото ни сега Мъртво море, което „Епос за Гилгамеш“ описва като „морето на мъртвите води“. След като пресякъл морето, Гилгамеш накрая стигнал до планински проход, който бил охраняван от „Народа Скорпион“.³⁹ Планината притежава шумерско име МА.ШУ - „Планина на Върховната лодка“⁴⁰, която бива обозначена в други текстове, като „Най-върховната планина“ и „Мястото, откъдето Великите се възнасят“:

„Името на планината е МА.ШУ, той
пристига в планината МА.ШУ,
която всеки ден наблюдава издиганията и кацанията на Шамаш.“⁴¹

След като е потърсил помощ от Шамаш, на Гилгамеш е разрешено да стигне до мястото, където Шамаш издига своите *шемс*, но още веднъж било предопределено желанието му да се провали, а останалата част от интригата не ни интересува в този момент. Въпросът е дали можем да потвърдим, че планината Машу била планината в Синай. За да открием отговора, трябва да пресечем полуострова и да изследваме надписите в пирамидите на древните египтяни.

Текстовете от пирамидата представляват религията на фараоните. Същността им е твърдение за тяхното пълно отдаване на вярата в задгробния живот и особено в място, наречено Дуат. Дуат обичайно бил смятан за царството на мъртвия цар Озирис - място в звездното небе, където мъртвите фараони се възнасяли към задгробния живот. Неговото предопределение е ясно изобразено от йероглифа на звезда и сокол. И все пак пътешествието на фараоните към Дуат било описвано с терминологията на *физическо* пътуване през земя и вода. Пътешествието, описано в Текста от пирамидата, тръгва в източна посока, започва с пресичане над вода (езеро с тръстики и с божествен лодкар) и продължава над земята между две планини. На това място фараонът влиза в „подземен свят“, където „устата на планината“ била отворена, а душата на умрелия цар се възнесла в небесата. Една шумерска поема почти сигурно описва същото място като „Планината на ревящите тунели“.⁴²

Египетското пътуване на изток е огледален образ на шумерското на запад - Синайският полуостров е разположен между двете. Както Гилгамеш достига планинския проход, точно това прави и мъртвият фараон, пътувайки между две планини, защото централен Синай наистина е заобиколен от седем планини и седем планински прохода. Тяхната обща посока била не някакъв митичен подземен свят, а космически център, разположен под земята. Пътешествието до Дуат, а оттам и към звездите, за египтяните било просто подражание на пътуванията на техните богове - към Нибиру, Баалбек или някъде другаде. Затова било свързвано с предполагаемото безсмъртие на боговете. Пирамидите в Гиза, а по-късно и в Хелиополис били възприемани като част от входа към Дуат

и поради това се превърнали в централна част от култа на фараоните към задгробния живот. Сказанието за Дуат хвърля нова светлина върху загадъчната церемония по „отваряне на устата“, изпълнявана в чест на мъртвия фараон. И обяснява същността на „бръмбара скарабей“ като свещен египетски символ на живот и безсмъртие - връзката идва от способността на насекомото да се заравя под земята и оттам символично го свързвали с *подземната* основа на Дуат.

Текстовите доказателства за минало съществуване на космически център в Синай са довършени от Захариа Сътчин, който идентифицира Синай като легендарното място Тилмун (понякога наричано Дилмун). Някои учени обикновено определяха местоположението на Тилмун в Бахрейн, където наистина бе открита древна търговска станция.⁴³ От внимателния прочит на шумерските текстове Сътчин стига до заключението, че на практика са съществували два Тилмуна - град Тилмун и страната Тилмун.⁴⁴ Нещо повече, търсенето на последната на изток бе неправилно, защото тя не е била разположена там, „където Слънцето изгрява“⁴⁵, а в страната, където „Шамаш се издига“. По този начин Сътчин идентифицира Тилмун като страна на боговете, ограничена зона -установена след Потопа. Нейното име на шумерски било ТИЛ.МУН -„Земя на Ядрените ракети“.⁴⁶ Една шумерска поема, озаглавена „Енки и Нинхарсаг: Райски мит“, описва страната Тилмун като спокойно, обезлюдено място с думи, наподобяващи Синайската пустиня:

„Гарванът стон не издава,
птицата *Итидуне* издава звука на птицата *Итиду*,
лъвът не убива,
вълкът не поглъща агнето,
непознато е дивото куче, което лакомо деца поглъща.“⁴⁷

Името Тилмун намира отглас в наименованието „Орлова страна“, чрез което Синай става известен по-късно.⁴⁸ Асоциацията на тези бързи пикиращи птици със Синай и неговия космически център е много показателна, тъй като думата на иврит за „орел“ (нешер) е свързана с „врълхлитащ звук“ или „проблясваща светкавица“.⁴⁹

Както бе отбелязано в глава 6, съществува важна отлика между шемс, които летели в земните небеса, и „орлите“, които били ракети, издигащи се над земната атмосфера. Няма съмнение, че древните описания на орли са се отнасяли за ракетите на боговете; в „Епос за Етана“ например шумерският цар Етана бил издигнат нависоко от „орел“, а той красноречиво описва Земята, ставаща все по-малка и по-малка, докато океаните станали с размера на „кошничка за хляб“.⁵⁰ Орелът на Етана (предполагаемият му пилот) според епоса провел разговор с него по време на полета, подробности, която повече не може да бъде пренебрегвана като въображаема митология.

След Потопа земята на Синай първоначално била дадена под управлението на Нинхарсаг - сестрата на Енлил и Енки. На шумерски името се произнася като НИН.ХАР.САГ - „Владетелката на Главната планина“, почти сигурна връзка с планината Света Екатерина, като стратегически насочващ фар в Синай.⁵¹ Захариа Сътчин успя да покаже, че Нинхарсаг всъщност е египетската богиня, Хатхор, която също е свързвана със Синай. Името Хатхор буквално означава

„Тя, чийто Дом е там, където са Орлите“,⁵² название, което още веднъж е отглас от значението на Тилмун.

След войната на боговете стопанисването на Синай минало в други ръце. Участието на Нинхарсаг при отмяната на присъдата над пленените Енкиити поставило под въпрос неутралитета ѝ. Енлилитите по този начин търсели повод да превземат Синай с проектираните космически съоръжения изцяло в свои ръце. Шумерската поема „Аз пея Песента на Майката на Боговете“ описва дебата, който довел до предаване на Синай под управлението на Нанар (син на Енлил и баща на Уту/Шамаш).

Богът Нанар бил известен също и като Син, акадско име, произлизащо от шумерското СУ.ЕН - „Умножаващият се Господар“.⁵³ Този прякор почти сигурно бил придобит от бащинството му над близнаците Инана и Уту. Така ограничената зона на боговете станала страната на Син, название, запазено и до днес чрез името Синай. Струва си също да отбележим, че Синайската планина Ум Шумар - „Майка на Шумер“, била кръстена на жената на Син - Нингап, на която бил даден същият прякор в Ур. А най-важният град-оазис Нахъл в централната Синайска равнина също носи името на Нингал в семитската форма Нихал.⁵⁴ Колкото до Нинхарсаг, по-ранното ѝ свързване със Синай не било забравено лесно и тя продължила да бъде позната като „Владетелката на Синай“.

Йерусалим

Йерусалим е най-свещеният град на Земята, свято място за трите най-големи религии - юдеизъм, ислям и християнство. Неговата най-свята точка - планината Морая, днес се владее от Двореца на Скалата, с впечатляващия си златен купол, издигнат от мюсюлманите. „Скалата“ на планината Морая в действителност е огромна хоризонтална платформа, известна като Храмова планина. Мюсюлманите я наричат Ел Акса, мястото, откъдето пророкът Мохамед бил издигнат нависоко от архангела Гавраил през „седем небеса“, за да срещне Господ.⁵⁵

Според една юдейска легенда Йерусалим бил „центърът на Земята“, а планината Морая мястото, където Авраам видял „огнен стълб, простиращ се от Земята до Небето, и тежък облак, където се виждала Славата Господня“. Библията твърди, че именно там, върху скалата на планината Морая, Авраам се приготвил да пожертва Богу сина си Исаак преди повече от 4000 години. На същото това място Бог заповядал на Соломон да построи първия храм Господен преди 3000 години. Онзи храм бил разрушен, възстановен, отново разрушен, а сега е отбелязан на мястото на мюсюлманския златен купол. Какво ли е предизвикало свързването на всичките тези легенди с Йерусалим и защо той се е превърнал в място за такава огромна религиозна почит?

Древният Йерусалим днес е скрит под съвременния град. Единствената останка от Втория юдейски храм е известната Западна или Стената на плача, повече от половината от която е под сегашното ниво на земята. Подобно на нея, Скалата на Храмовата планина изцяло е скрита от погледа ни. И все пак едно

оголване на камъка може да се види под Купола на Скалата, с удивителна серия от изработени неприродни ниши и нива (илюстр. 52). Смята се, че тази скала притежава чудодейни качества и още от дълбока древност е била приемана за светиня. Твърди се, че скритите части на скалата съдържат необикновени подземни тунели и зали.⁵⁶ Съвременните легенди разказват за тайни разкопки, свързани с рицарския Орден на тамплиерите и търсенето на свещения Кивот на Завета.

И легенда, и история подкрепят географското доказателство, че Йерусалим бил свързана с космоса област на боговете. Подробен етимологичен анализ, извършен от Захария Сътчин, предоставя допълнително потвърждение. Първо: имената на трите възвишения на Йерусалим имат ясни буквални значения. На север - възвишението Зофим е известно също и като „Скопус“ - буквално значещо „Планината на Наблюдателите“; средното възвишение - връх Морая, значи „Планина на Насочването“. И накрая, на юг връх Сион буквално означава „Планината на Сигнала“.⁵⁷

Долините около Йерусалим също предоставят забележителни доказателства: една от тях е назована в Книгата на Исаия като „Долината на Хицайон“, значещо „Долината на проникновението“. Името на друга долина - Кидрон, произлиза от корен, значещ „да блестя, да горя, да излъчвам горещина“, и така станала известна като „Долината на Огня“. Нейната по-ниска част днес е позната като Уади-ен-Нар или „Огнена Уади“.

Долината Хином - *Гех Хином* на иврит, също има връзки с огня, оттам и гръцкото „*геена*“ обикновено се превежда като „ад“.⁵⁸ Според една легенда долината Хином съдържа врата към подземния свят, отбелязана с колона от дим, издигаща се между две палмови дървета.

Откакто свят светува, Йерусалим е бил важно и свято място, но официалната причина за това е изключително смътна. Неговото значе

ние не може да бъде приписано на каквото и да е предимство на географското положение. Нито пък е бил важен като търговски център. В действителност той се намирал на границата на една подивяла пустош и е бил твърде отдалечен от най-главните „международни търговски маршрути“.⁵⁹ Естествените му водоизточници били ограничени и все пак най-ранните му обитатели положили огромни усилия, за да изградят необикновено масивни подземни „водни цистерни“. Ограничени археологически изследвания успяха да открият 37 такива цистерни, с общ обем около 10 милиона галона (37 850 000 литра). Само една от цистерните можела да поеме приблизително 2 милиона галона (7 570 000 литра) вода.⁶⁰

Тези масивни водни цистерни на древен Йерусалим напълно отговаряли за всякакъв вид изисквания на градската среда, която никога не е покривала повече от три четвърти квадратна миля. Да прибавим и въпроса: каква би могла да бъде евентуалната мотивация на народа да се засели на това място, след като е имало достатъчно други по-гостоприемни области за живот? Казано простиичко, от конвенционална географска гледна точка местоположението на Йерусалим е една огромна историческа аномалия!

Ако все пак възприемем един по-неконвенционален научен подход, тогава разположението на Йерусалим веднага става по-ясно. От гледна точка на боговете, мястото е идеално за център за контрол на полетите. Неблагоприятните природни условия не са имали съществено значение, тъй като персоналът трябвало да бъде сведен до минимум. Топографията на областта била перфектна - малко плато, заобиколено от три страни от стръмна долина - защитимо, ако възникнела нужда. И накрая, имало няколко извора, които позволявали да се добива и съхранява вода както за индустриални, така и за космически цели.

Ако изучим историята на Йерусалим, откриваме, че неговото най-старо запомнено име, записано в Битие 14, е Салем. Същият пасаж от Библията назовава царя на Йерусалим от времето на Авраам (преди около 4000 години) като Мелчицедек, свещеника на Най-висшия Бог.⁶¹ Какво знаем за Мелчицедек и царското му родословие в Йерусалим? Абсолютно нищо - той и царският му произход са абсолютно бяла страница в историята.⁶² И все пак следа към значението на името Мелчицедек ни е предоставена от Павел, който се отнася към него, като „Цар на Праведността“.⁶³ Както видяхме, боговете били наричани ДИН.ГИР, поради което първата сричка означава „Непорочен“ или „Праведен“. По тази причина Мелчицедек почти сигурно е бил Енлилитски бог.

Поради всички гореспоменати доказателства и особено положението на връх Морая в центъра на трасето за полети, изглежда разумно да приемем предложението на Захария Сътчин, че Йерусалим изпълнявал ролята на център за контрол на полетите. Няма да добавя нищо повече, а ще цитирам небиблейската Книга на Празника:

„Градината на Вечността, най-святата,

1. Храмът на Юпитер в Баалбек, Ливан, показващ по-ниска стена от 30-тонни монолити

2. Трилитонът в Баалбек – 3 x 800 тона. Съвременната технология би водила тежка битка за преместване на такава конструкция.

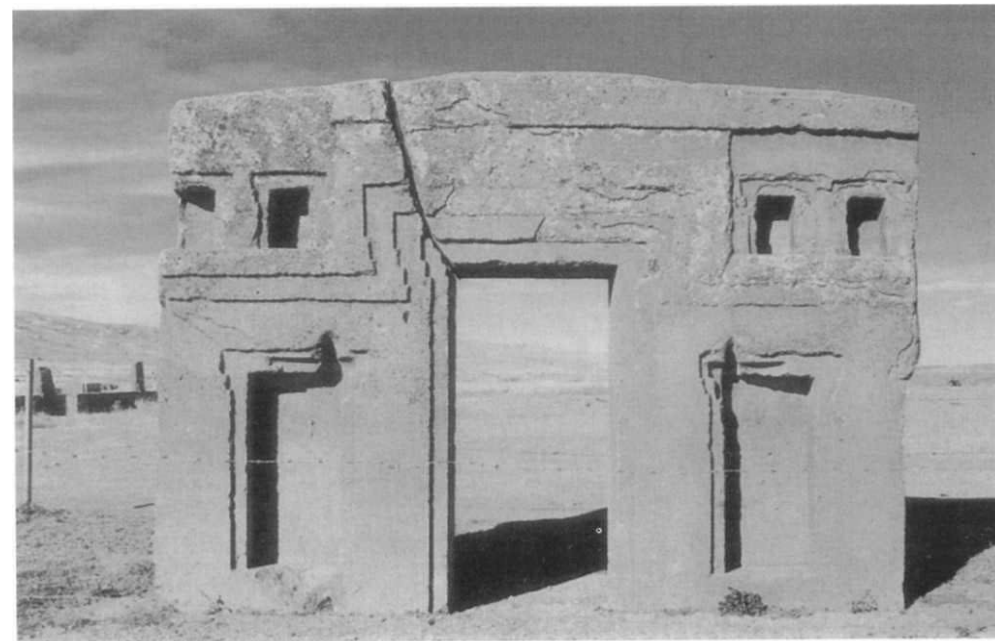
3. Хилядотонният Камък на Юга лежи забравен в кариерата в Баалбек. Никакви размери вероятно не са били ограничение за строителите.

4. Разпръснатите руини в Пума Пунку, близо до Тиуанаку, Боливия

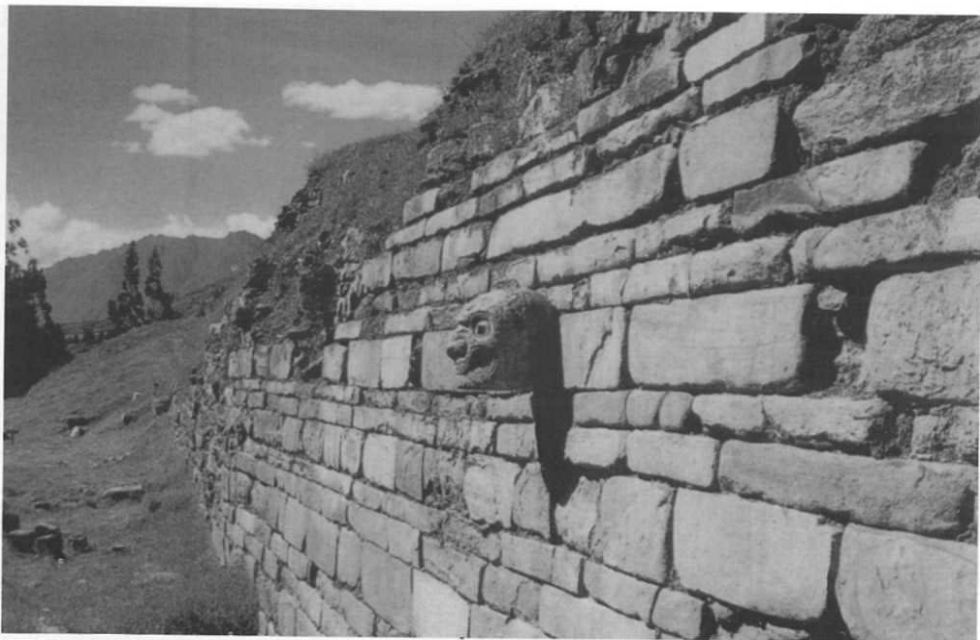
6 & 7. Инженерна прецизност в Тиуанаку, Боливия. Перфектни ръбове са комбинирани със симетрично вълнообразен дизайн, който се спуска надолу и нагоре едновременно.

8. Портал на Слънцето, Тиуанаку. Жлебовете на 15-тонния монолит имат перфектни вътрешни ръбове, сякаш изработени със съвременна технология.

9. Друг загадъчно издялан камък в Тиуанаку

10. Страховита глава се блещи от стена в Хавин де Хуантар, Перу

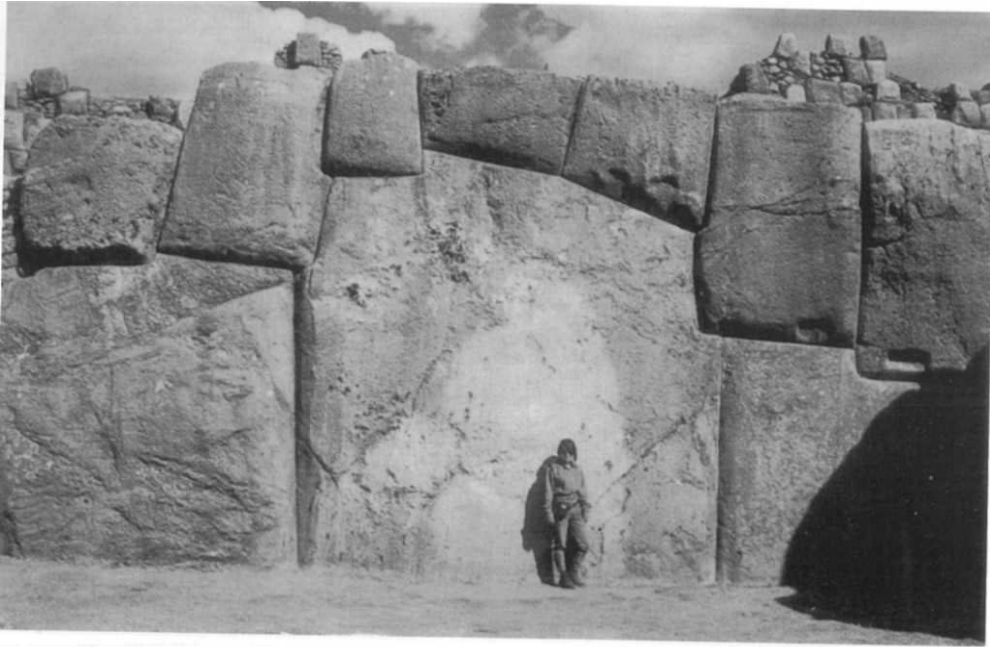
11. Потъналият площад в Хавин де Хуантар, обърнат на изток.
Свършена хидравлична система придвижва водата под това място.

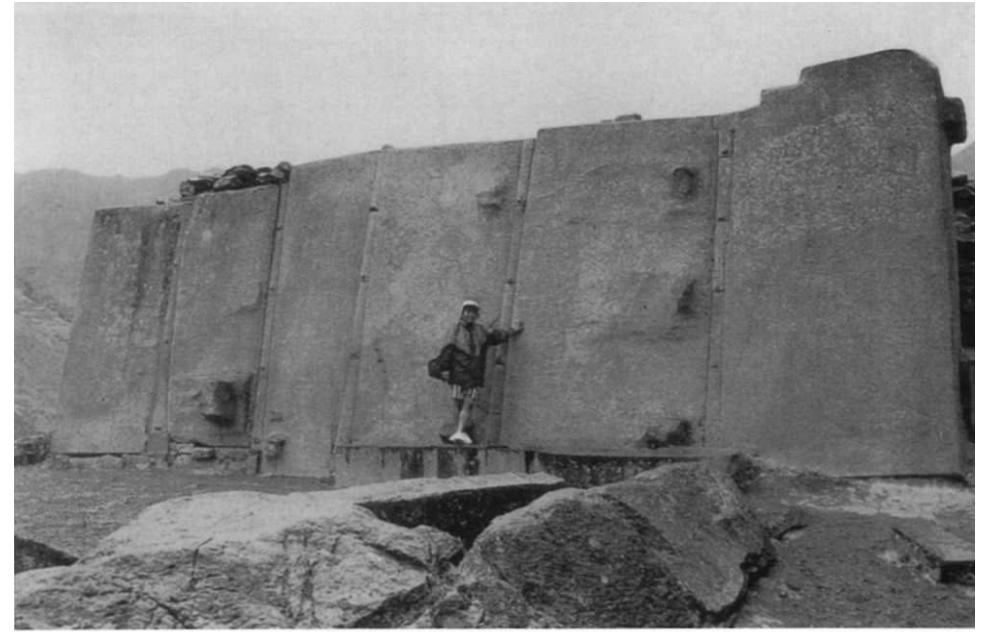
12. Дванадесетогоълен камък от Куско, Перу. Ако инките са строели стени като тази, къде се е дянало цялото им майсторство в каменоделството?

13. Сексиуоман, Перу. Дали тези стени предпазват мястото на боговете?

14. 120-тонен камък от стена в Сексиуоман. Защо строителите не са си улеснили кивота с по-малки камъни?

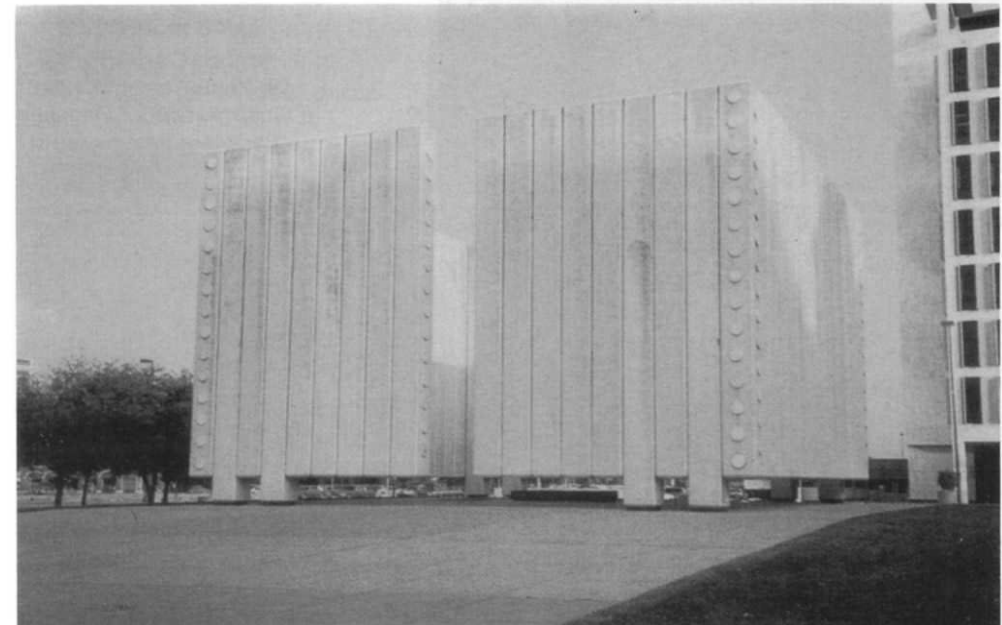

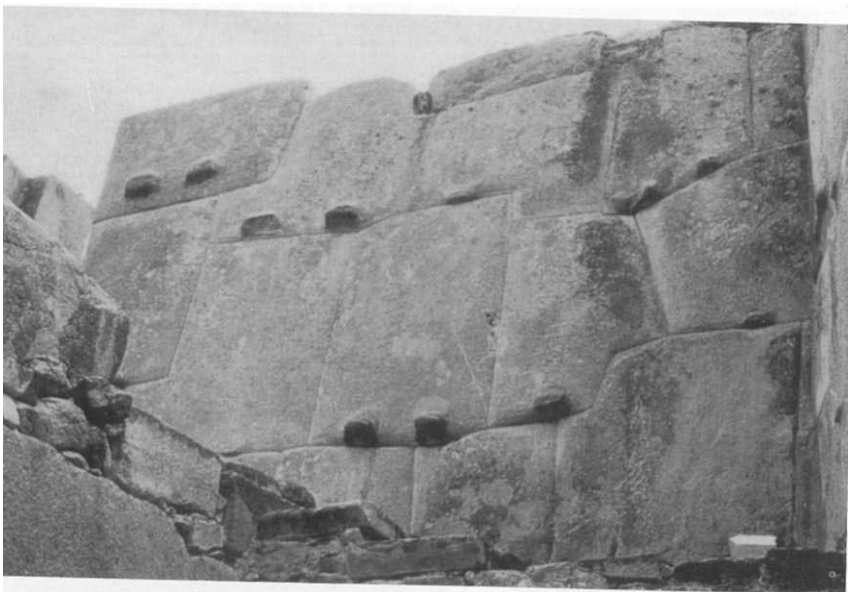
16. Огромната конструкция в Олантайтамбо, Перу, няма видимо предназначение

15. Прецизно изваяният Трон на инките в Сексиуоман

17. Мемориалът „Дж. Ф. Кенеди“ в Далас – друго архитектурно творение без видимо предназначение. Дали Олантайтамбо е бил паметник на някой бог?

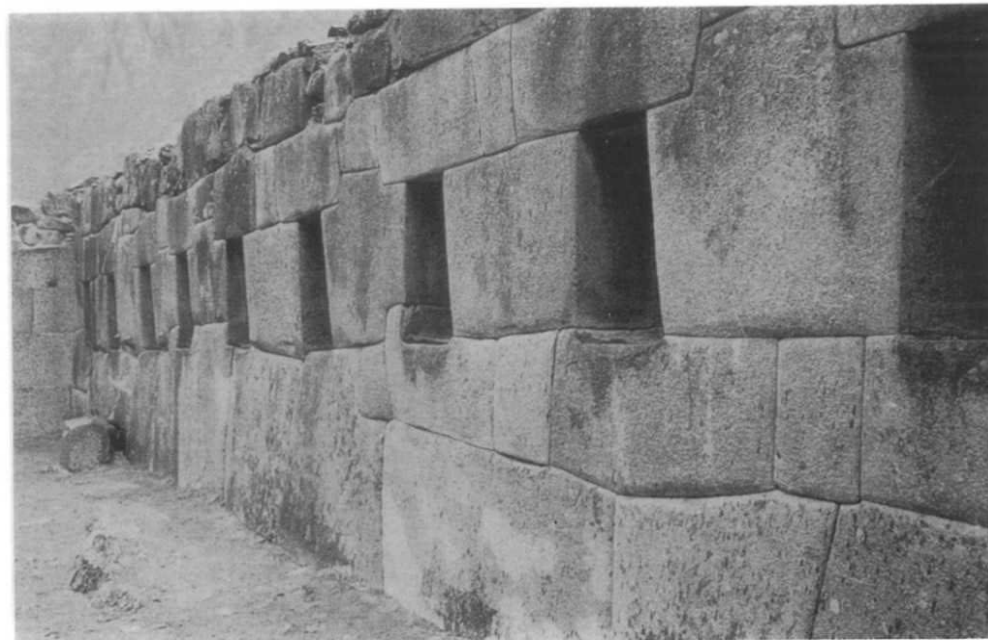

18. Мегалитно каменоделство в планинската област на Олантайтамбо. Камъните по чудотворен начин са пренесени от срещуположната планина.

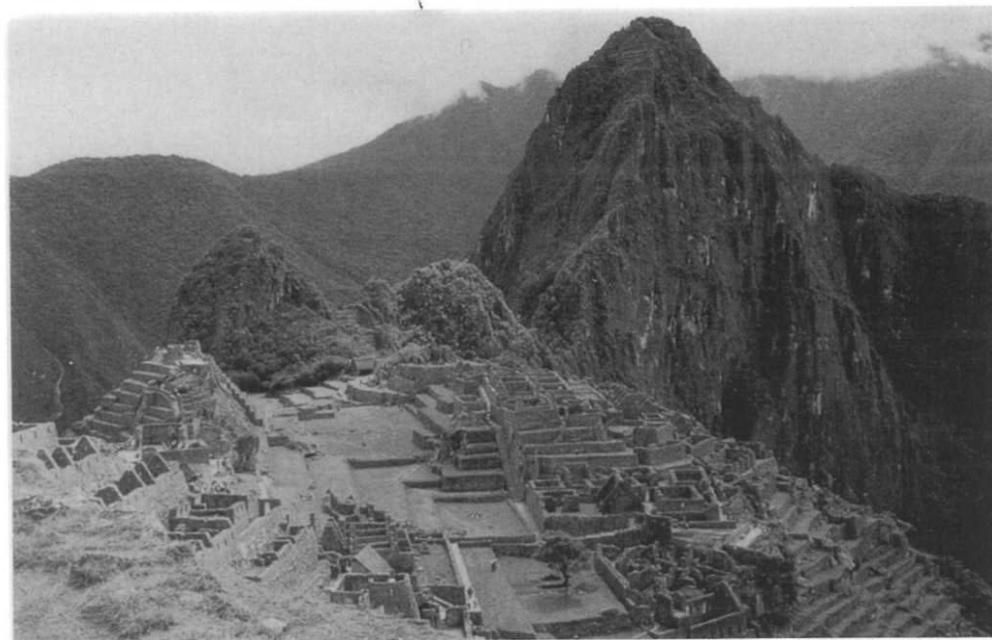

19. Удивителен монолит в Олантайтамбо. Издялан с каменни инструменти?

20. Терасата на Десетте ниши, Олантайтамбо. Едно от най-елегантните творения на каменоделството от ерата преди инките.

21. Мачу Пикчу, Перу. На заден план се издига планината Хуаяна Пикчу.

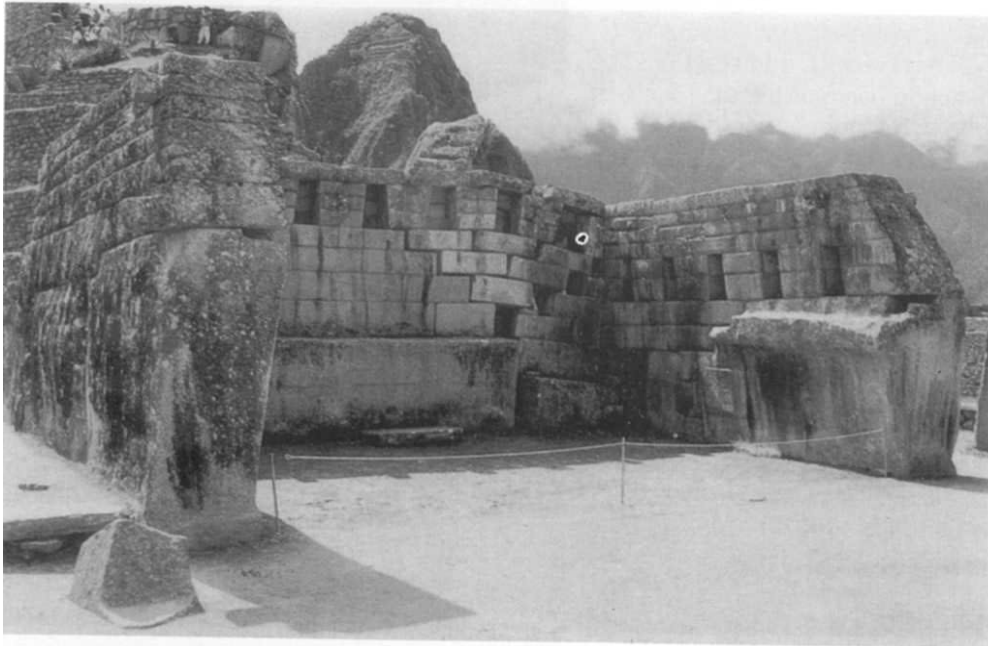

22. Храмът на Трите прозореца в Мачу Пикчу – важно място в предисторията на Андите

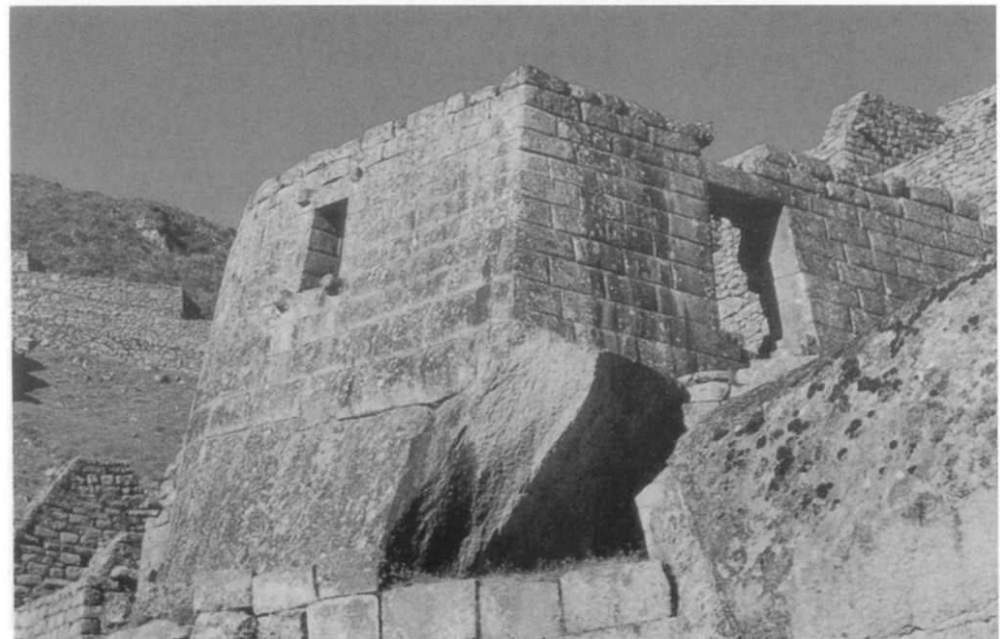

24. Интихуатана в Мачу Пикчу. Астрономите вярват, че е бил регулиран към Слънцето в епохата 2300 – 2100 г. пр. Хр.

23. Главният храм в Мачу Пикчу със загадъчни ниши и клинове

25. Тореонът в Мачу Пикчу – за него също се вярва, че е имал астрономическо регулиране

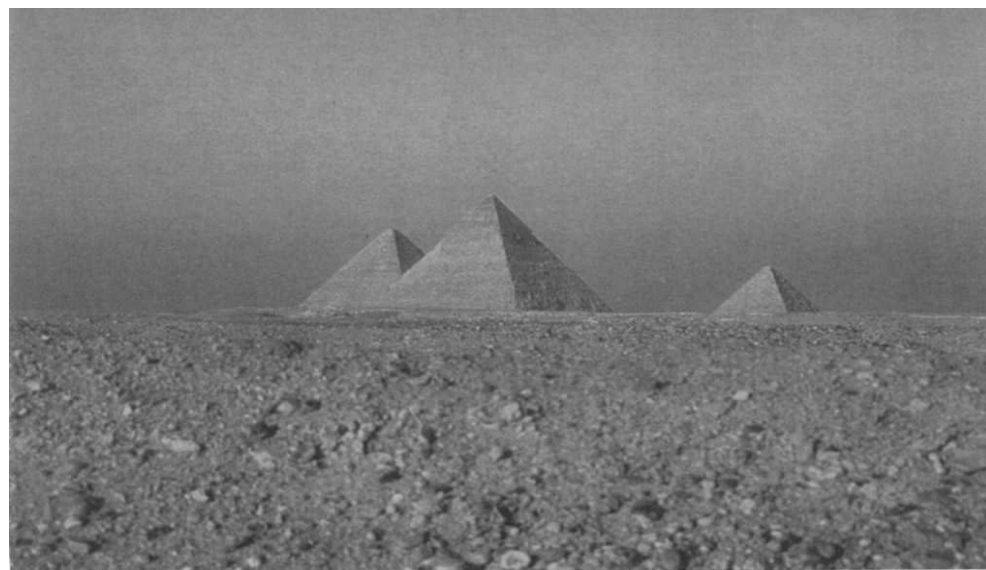
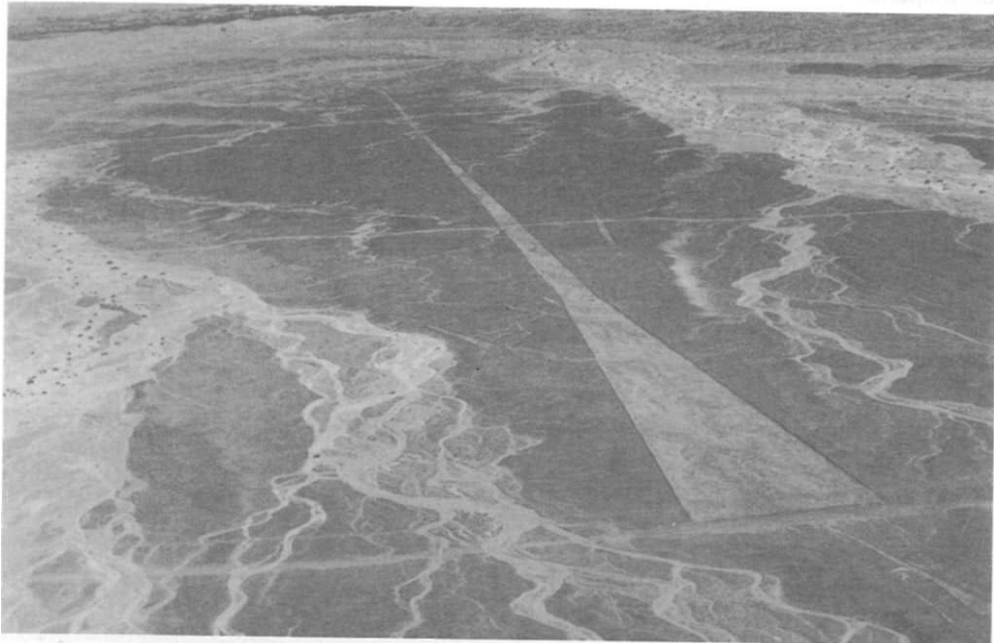

26. V-образният жлеб, сочещ на юг от Хуана Пикчу към Интихуатана

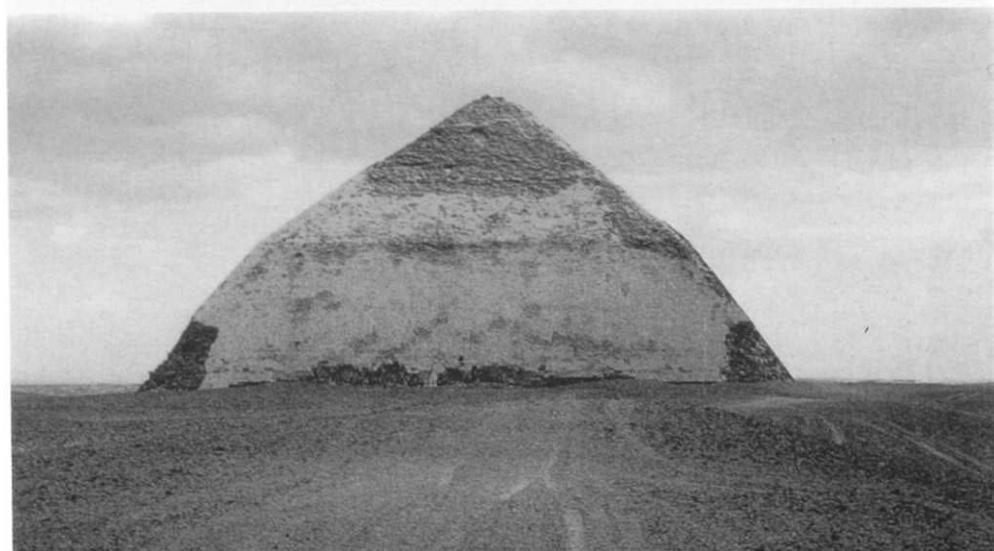
27. Равнината Наска, Южно Перу.

Досега нито една теория не е обяснила всички нейни странни белези.

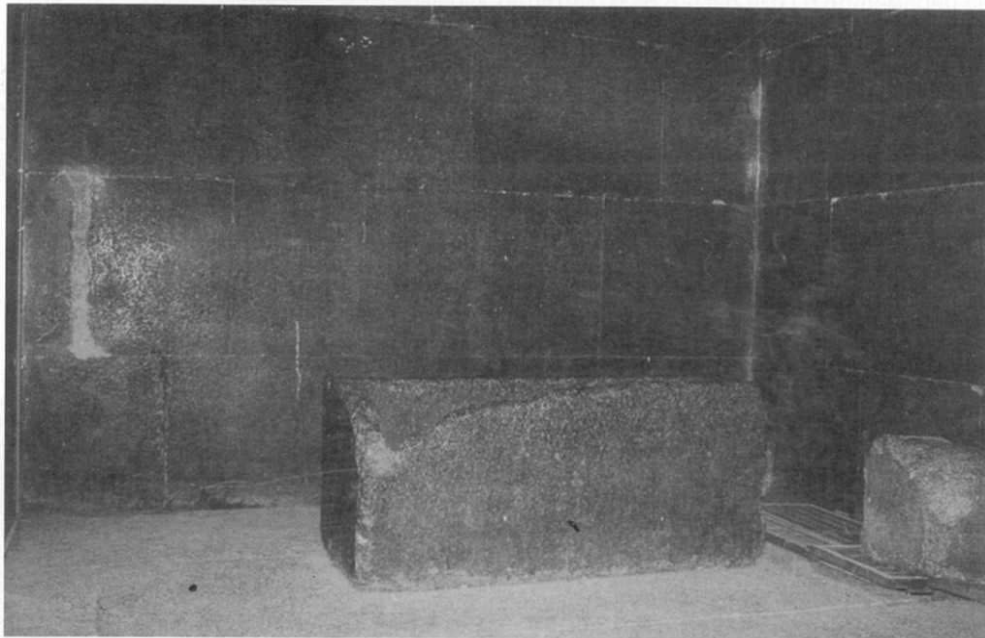

28. Пирамидите в Гиза, Египет – 10 450 г. пр. Хр.

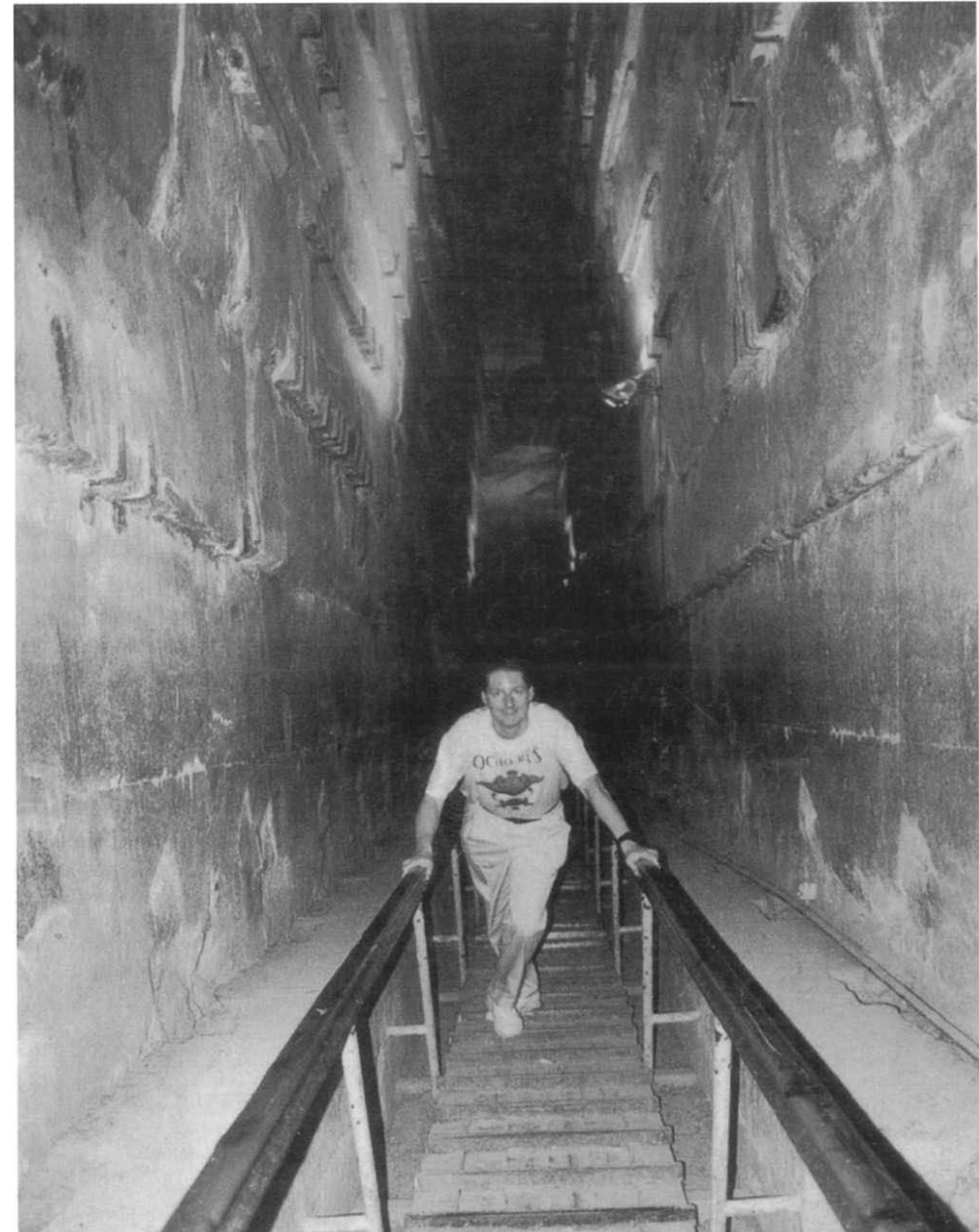
29. Наклонената пирамида в Дашур – около 2600 г. пр. Хр. Стръмният 52-градусов ъгъл на пирамидите в Гиза никога не е постигнат успешно от фараоните.

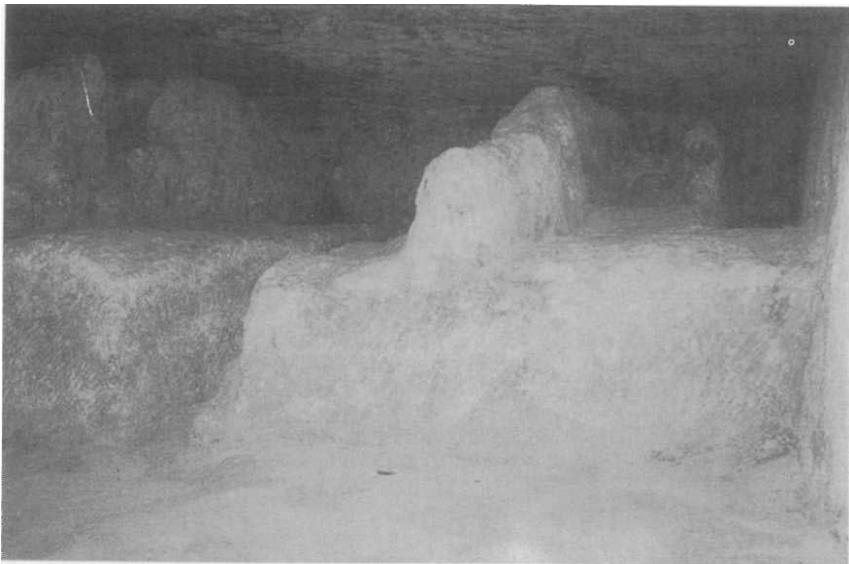

31. Раклата в Царската зала, Великата пирамида

32. Авторът в загадъчната Голяма галерия на Великата пирамида. Конзолите и нишите не са декоративни, а оформят част от високофункционален дизайн.

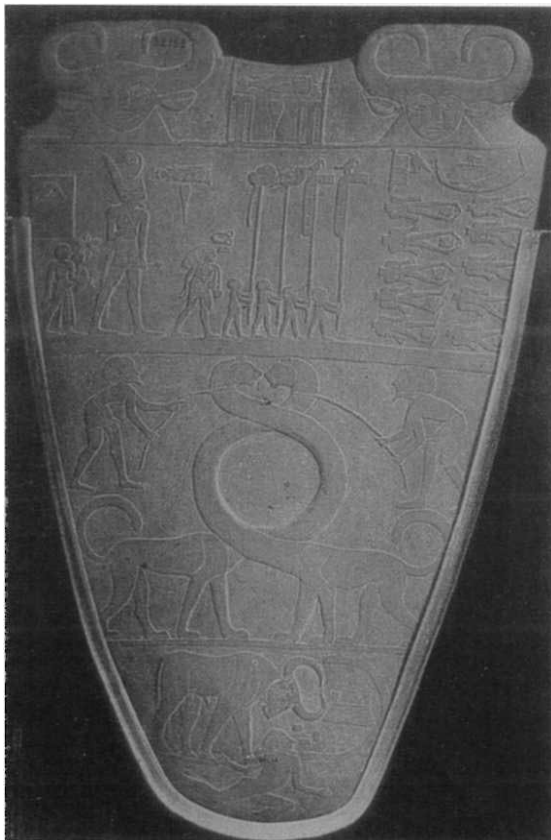

33. Голямата подземна зала на Великата пирамида. Изваяните ѝ черти са силно ерозирани от дъждовна вода.

35. Огромен трилитон в Стоунхендж, Англия, около 2300 г. пр. Хр. Всеки прав камък тежи около 50 тона.

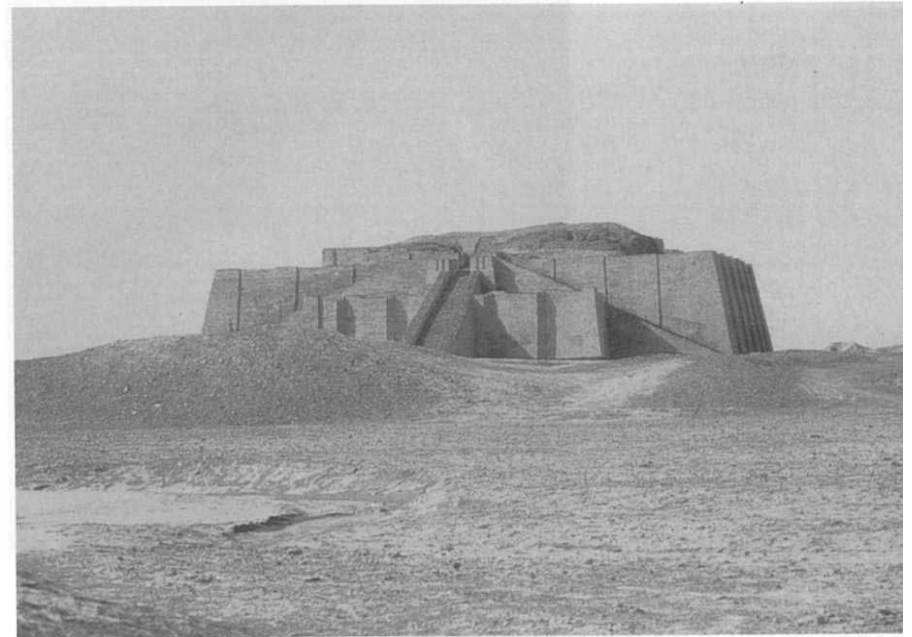
34. Табелката с надпис „Нармер“ в музея на Кайро, показваща символа на пирамидата в горния ляв ъгъл

36. Далечният Хийл Стоун отбелязва осите на Стоунхендж, регулирани към лятното слънцестоене

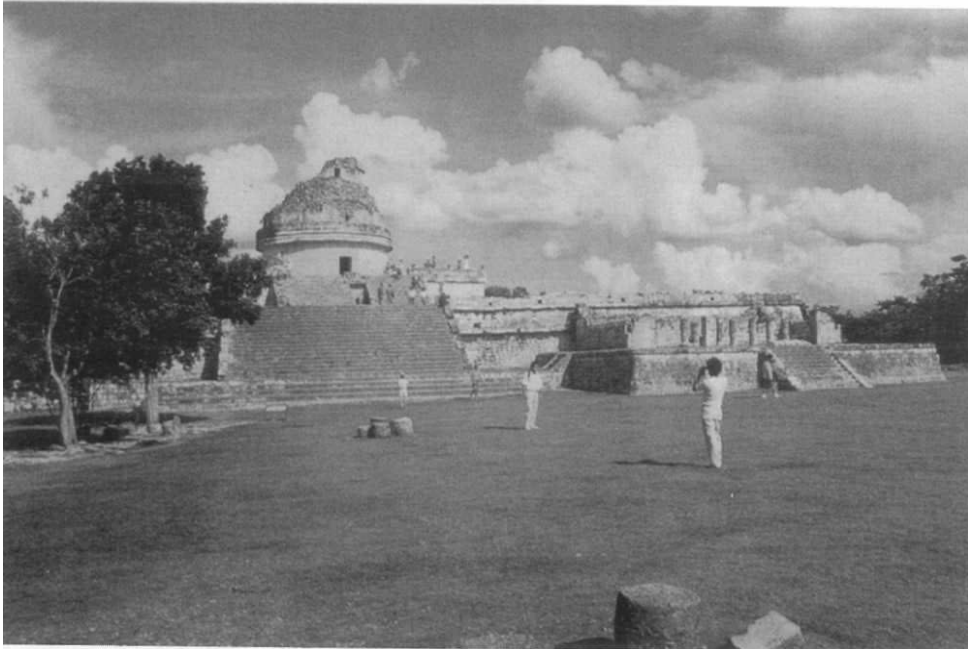

37. Кръгът „Сарсън“, 2700 г. пр. Хр. Ако Стоунхендж бе просто слънчево-лунарна обсерватория, защо строителите са си правили толкова труд?

39. Шумерски зигурат в Ур, трето хилядолетие пр. Хр. Шумерите твърдят, че знанието им е „дар от боговете“.

38. Обсерватория на майите в Чичен Итца, Мексико.

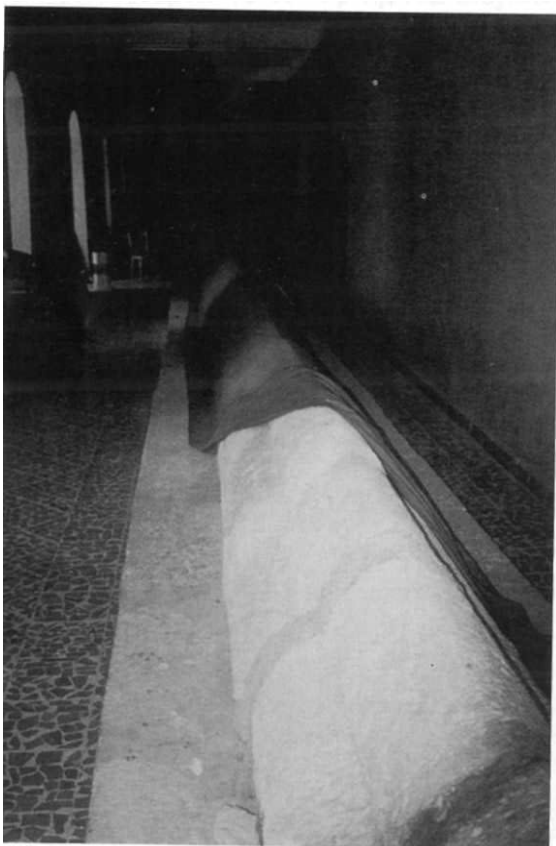

40. Акадски цилиндричен печат, показващ неоткрита планета от Слънчевата система

41. Древна планисфера, Британски музей, изобразяваща пътна карта на боговете в Слънчевата система

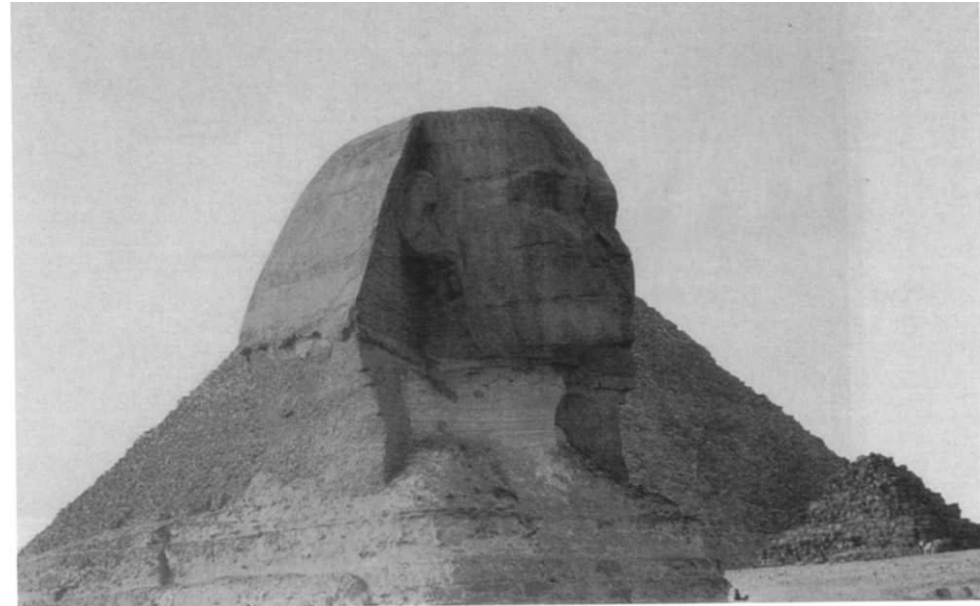
42. Необикновената „Гробница на Ной“ в Карак Нух, Ливан. Притчата за Ной и Потопа сега има научна основа.

43. Свещената планина в Джебел Баркал, Судан. Геолозите не могат да обяснят огромния белег и овъглените камъни – доказателство за неприродно катастрофално влияние.

44. Сателитна снимка на Синай, показваща необикновена бяла резка на скала, центрирана точно под 30-ия паралел (отбелязан)

47. Сфинксът в Гиза бележи нова ера в 8700 г. пр. Хр.

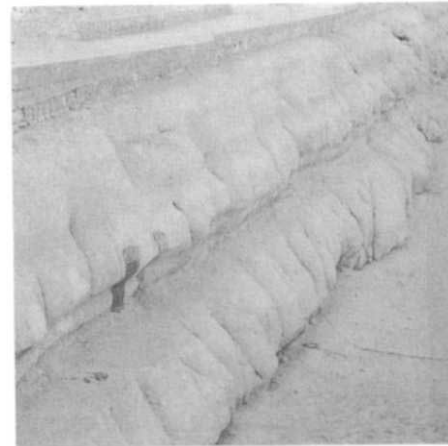
45. Овъглени речни камъни, Синай

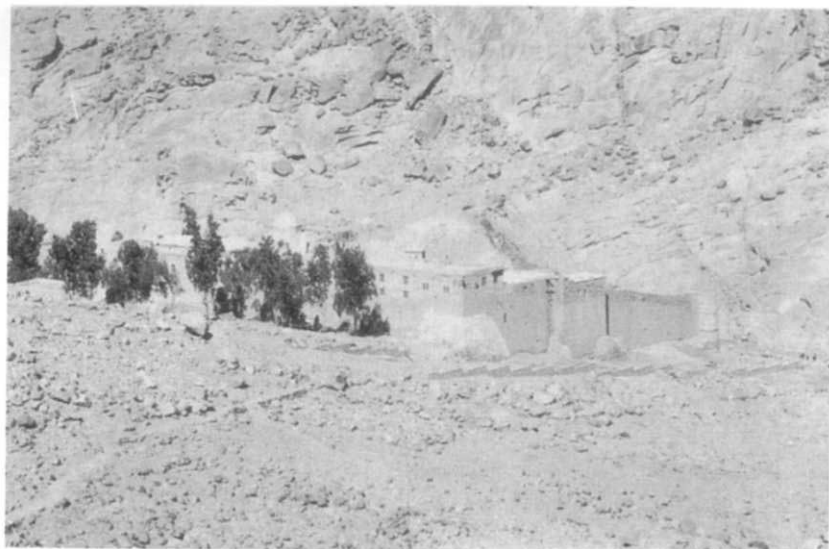

46. Обгорени камъни покриват по-светлата почва, Синай

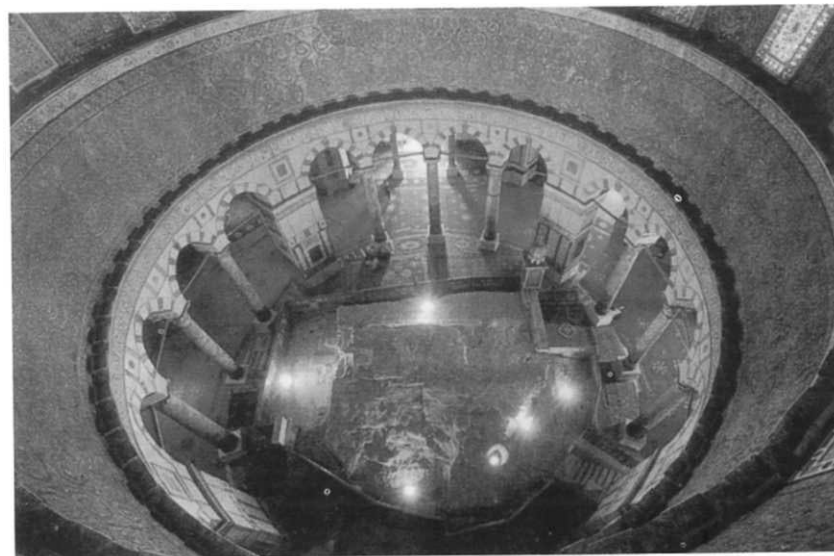

48. Геоложко износване предоставя съществено доказателство за древната възраст на Сфинкса

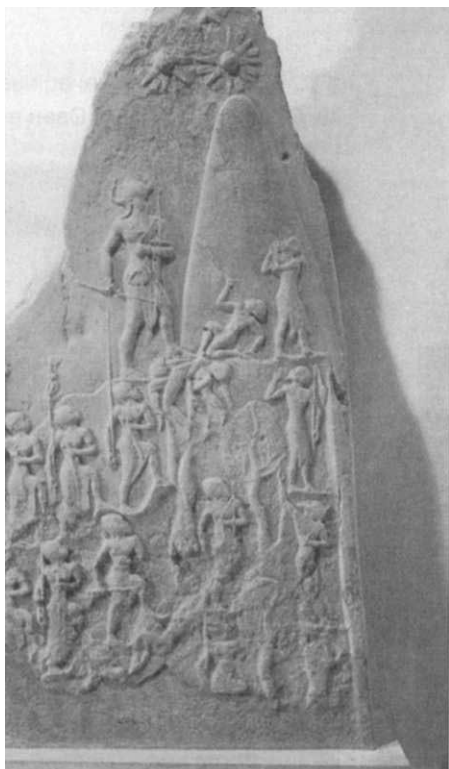

50. Манастирът „Света Екатерина“. Близкостоящият връх Света Екатерина е географски свързан с Гиза и Баалбек.

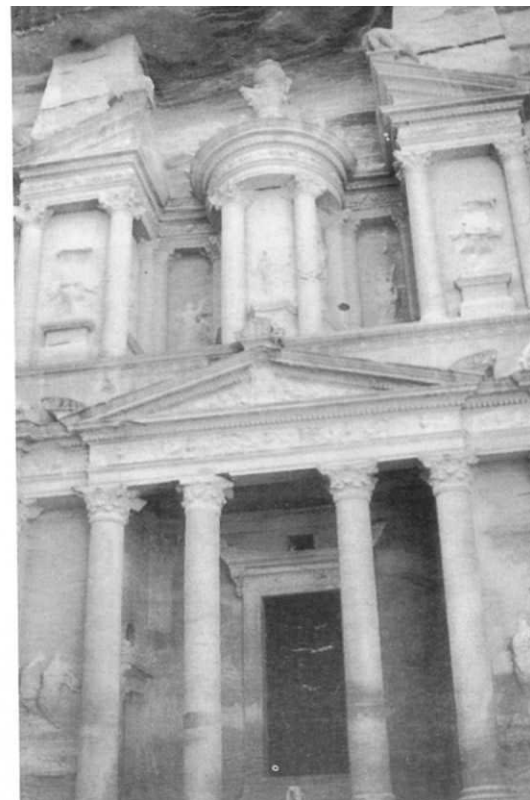

52. Куполът на Скалата в Йерусалим, Израел. Това свято място датира от 8700 г. пр. Хр.

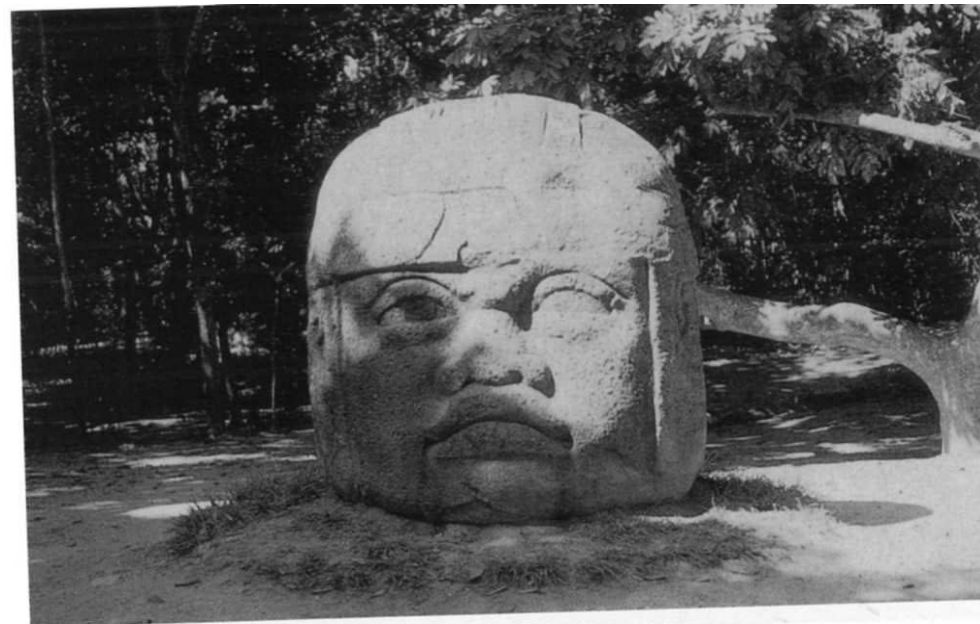
51. Стелата Нарам-Син в музея Лувър, Париж, показва пленяването на ракетоподобен обект

53. Красиво изваяната Съкровищница в Петра, Йордания, вероятно има корените си в библейската притча за Лот

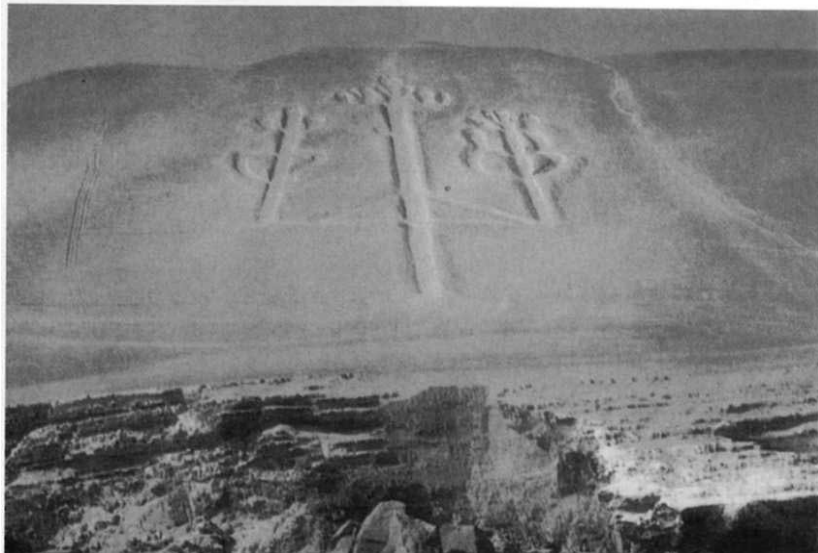

54. Статуите моаи на Великденския остров. Никой не знае как тези 10-тонни шапки са сложени върху главите им.

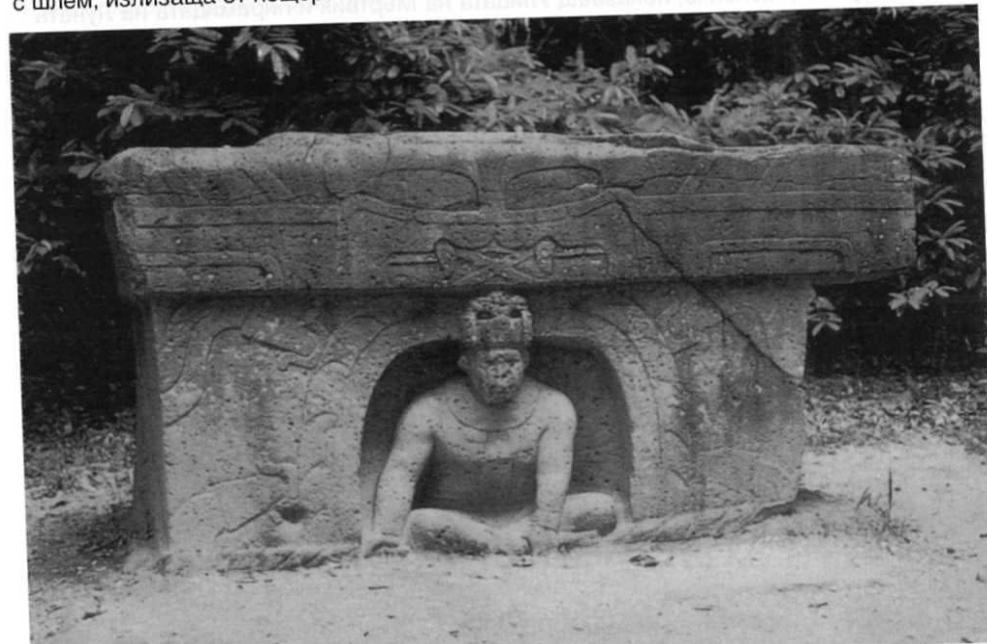

56. Олмекска глава с тегло 24 тона от Ла Вента парк, Мексико. Негроидните черти сякаш са твърде далече от дома в Америките, 1500 г. пр. Хр.

55. Канделабърът/Тризъбецът от Паракас, Перу. Тризъбецът е добре познат символ на древен бог.

57. Олмекска каменна скулптура от Ла Вента показва фигура с шлем, излизаща от пещера

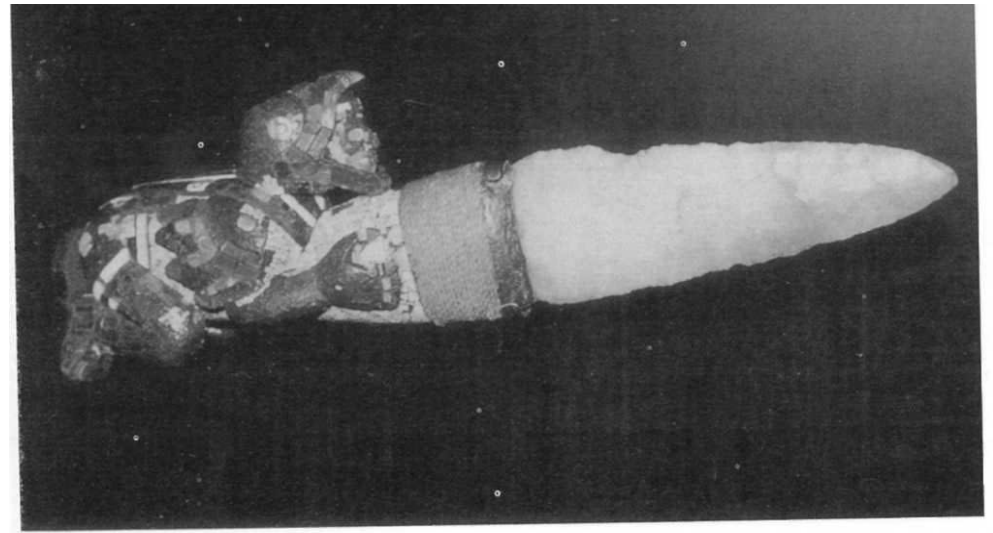
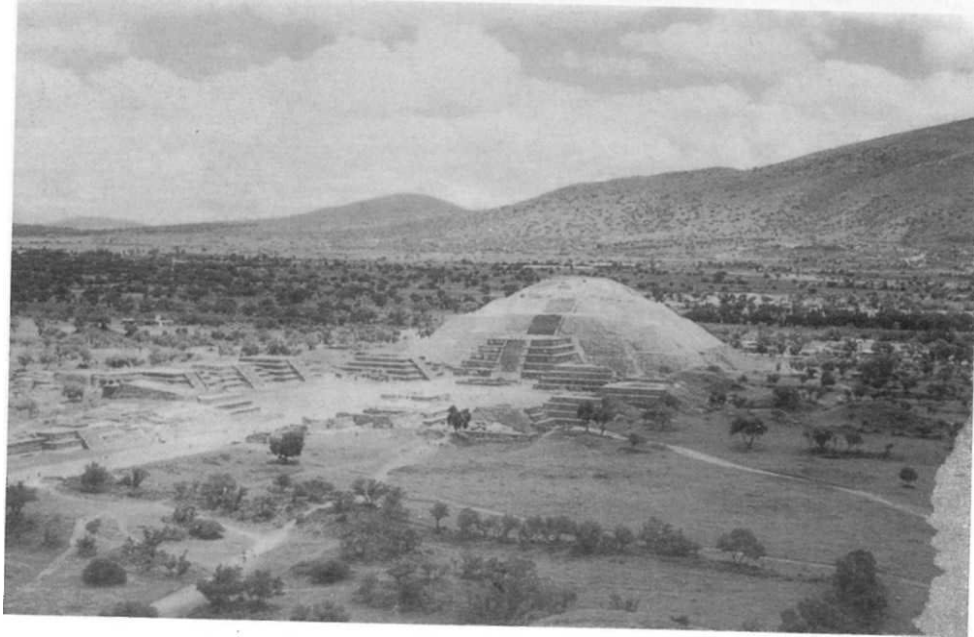

58. Капак на саркофаг от гробницата на Пакал от Паленке, Мексико
Приведена фигура управлява сложен механизъм.

58. Капак на саркофаг от гробницата на Пакал от Паленке, Мексико
Приведена фигура управлява сложен механизъм.

59. Теотихуакан, Мексико, показващ Улицата на Мъртвия и пирамидата на Луната

60. Церемониален нож на ацтеките, Британски музей. Дръжката изобразява лелящ бог.

61. Ацтекски Камък на Слънцето описва катастрофи от миналото и прогнозира
предстоящо разрушение от огън

на Земята. Тези трите са сътворени като свети места, гледащи едно към друго."⁶⁴

Пушки от Йерихон

Когато археолозите започнали разкопки на известното библейско място Йерихон преди около петдесет години, нямали никаква представа, че са на път да открият най-старото в света селище със защитни функции. Когато забили кирките си дълбоко в могилата с височина 70 фута, позната като Тел ес Султан, в най-долното ниво те открили предмети, датиращи от 8000 година пр. Хр.⁶⁵ Това било необикновено откритие, защото е ставало дума за 4000 години преди появата на шумерската цивилизация - време, за което се считало, че човекът е водел прост номадски начин на живот.

Странен бил и фактът, че от най-ранно заселване мястото било силно укрепено. Между другите археологически разкрития имало каменна кула с височина 30 фута с вътрешна стълба, градски стени с височина до 20 фута и дълбок 8 фута ров, на разстояние 20 фута извън градските стени. Тези конструкции били от висококачествени, добре шлифовани камъни, монтирани без зидария.

Древният Йерихон бил построен на мястото на естествен извор (Аин ес Султан), който и до днес има дебит 1000 галона в минута - фактор, който явно е повлиял на местоположението му. Но какво е накарало древните хора да създадат общество вероятно от 2000 души, а после да положат огромни усилия и труд за защитата му? От кого или какво са се предпазвали те? Защо археолозите не са намерили нищо друго, освен стени и кости, защо там не е създадена писмеността и колелото? Каква би могла да е вероятната връзка между Йерихон - най-старото селище в света - и появата на шумерската цивилизация 4000 години по-късно? Загадката е обобщена много старателно в една книга, която описва Йерихон като „интригуващата липсваща брѐнка, която все още чака да бъде разгадана“.⁶⁶

Сега вече липсващата брѐнка е открита. Точно както Великата пирамида отбелязва дейността на боговете хилядолетия преди цивилизацията да бъде дарена на шумерите, такъв е случаят с Йерихон. Крепостните съоръжения на Йерихон заемали ключова стратегическа позиция, точно на 15 мили източно от Йерусалим, който току-що идентифицирахме като център за контрол на полетите на боговете. Затова той вероятно е имал гарнизон, който да охранява източния фланг на жизненоважните космически съоръжения. Както разбрахме от „Епос за Гилгамеш“, Йерихон естествено бил на пътят към Мъртво море, който намиращата се на Земята войска е трябвало да използва, за да стигне пеша до Йерусалим или, разбира се, до космическия център в Синайския полуостров. Както отбелязва Захариа Сътчин, първоначалното наименование на Йерихон било Йе-рихо, буквално значещо „Лунен град“. Както Луната е спътник на Земята, така и Йерихон бил спътник и защитник на Йерусалим - центъра на Земята.

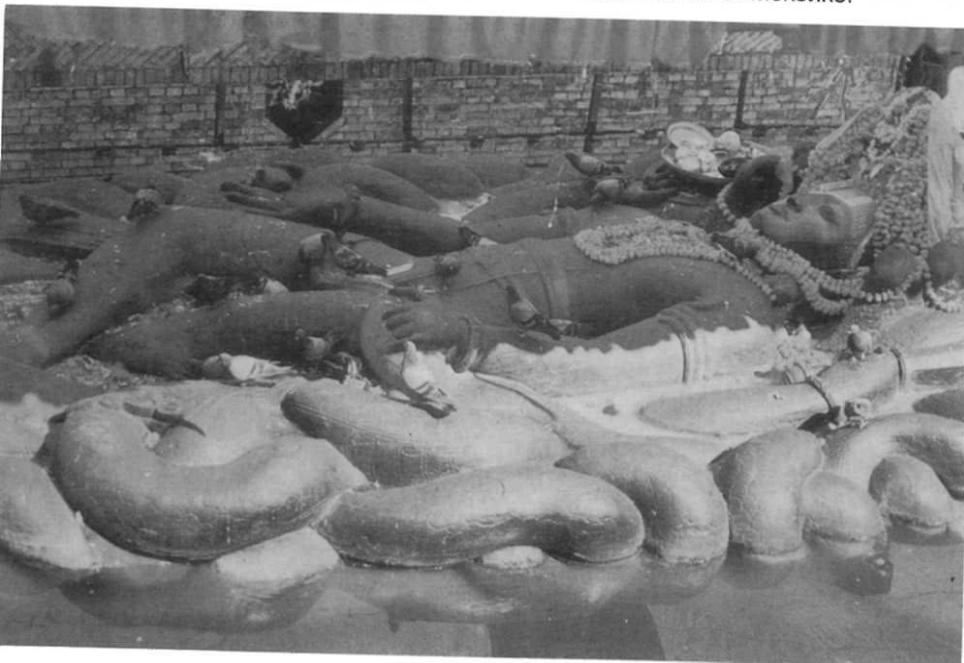
Допълнително древно защитно селище съществувало на 12 мили северно от Йерусалим. Съвременният град Бейтин отбелязва точното място на древния Бет-

62. Ел Кастильо, пирамида в Чичен Итца, Мексико

е жилището на Бога; и връх Синай в средата на пустинята; и връх Сион, центърът на пъпа

63. Спящ бог сред изобилие от змии в Буданилкантха, Непал. Пристигането на този бог в Непал съвпада със заминаването на подобен бог от Мексико.

Ел - „Къщата на Господ“, където Яков видял ангелите Господни да се възнесат и слизат по стълба до небето.⁶⁷ На половин миля източно от Бейтин, мястото на Бордж Бейтин е описано като „една от великите наблюдателници на Палестина“,⁶⁸ където патриархът Авраам някога издигнал шатрата си. Съвсем наблизо съвременното село Деир Диван отбелязва мястото на древния Ай, където разкопките са датирани най-ранните нива поне към 3000 години пр. Хр. Всичките тези места са разположени върху каменно плато, снабдявано с вода от четири извора - идеален защитен форт на северния фланг на Йерусалим.

Нека сега напуснем • Йерусалим и се насочим на юг, обратно към космическия център в Синай. Тук отново откриваме съоръжения, охранявани от друг отбранителен град. Мястото било познато като Кадеш-Барнеа, зоната на аномална военна експедиция, проведена от Хедорла-омер през 2100 г. пр. Хр., описана в Битие 14. Захария Сътчин стигнал до заключението, че Кадеш-Барнеа в Синай бил същият град, който академиките описвали като *Дур-Мах-Илани* в страната Тилмун. Името му означава „Великото защитено място на Боговете“.⁶⁹ Местоположението му съвпада с мястото, където Гилгамеш бил принуден да иска позволение от „Народа Скорпион“, за да се доближи към постигане на целта си - издигане на *шем*. Библейските учени винаги са се чудели защо едно отдалечено място в Синайската пустиня би могло да е цел на мощна агресия, но обяснението на Сътчин в контекста на космически център в Синай предлага съществено доказателство.

Най-общо казано, изглежда, че космическите съоръжения на боговете са били охранявани от серия отбранителни селища, а всички те от своя страна са особено обръкващи за учени и археолози.

Послание от Сфинкса

Покрай пирамидите в Гиза се намира прилепналата фигура на лъв с човешка физиономия, а целият паметник е издялан от здрав варовик. С размери 240 на 66 фута, Сфинксът (илюстр. 47) вероятно е най-великото произведение на изкуството за всички времена.

С цел да бъдат постигнати тези монументални размери, скулпторът е изкопал хиляди тонове твърда скала. Експертите са неспособни да ни кажат какво е мотивирало неизвестния архитект, а те нямат и никакви следи, записки или нещо друго, за да установят датата на създаването му. И все пак въпреки липсата на каквото и да е доказателство, т. нар. експерти са достатъчно самоуверени да твърдят, че Сфинксът е дело на един или друг от строителите на трите пирамиди в съседство.

Напоследък по-голямо внимание под формата на компютърна симулация бе насочено върху лицето на Сфинкса, в опит да бъде идентифициран с един от фараоните в Гиза. Най-любимият избор се падна на Хафра, докато малцина го приписват на Менкаура. Никой все пак не може да бъде сигурен, че физиономията не изобразява ваятеля, а и никой не може да каже какви промени

са били направени на това лице по време на по-късни реставрационни работи.⁷⁰ Относително малкият размер на главата на Сфинкса в сравнение с тялото му показва също, че се е състояла някаква съществена промяна на контура.

Много учени са обръщали внимание на уникалността на Сфинкса, защото не съществува абсолютно никакъв прецедент на идеята за представяне на тяло на животно с глава на човек. В действителност египетското изкуство се е концентрирало точно върху обратната идея, представяйки своите богове с тяло на човек и глава на животно. Нещо повече, други образи на сфинксове, открити в Египет, комбинират глава на бик с тяло на лъв (илюстр. 49) - няма и следа от глава на фараон! Нещо повече, някои коментатори изразиха учудване, че идеята за толкова широкомащабно каменоделство от твърда скала никога не е станала обект на подражание, въпреки неговата техническа простота и голямото количество подходящи естествени скални образувания покрай бреговете на Нил.⁷¹ Именно тези фактори превърнаха Сфинкса в огромна мистерия, защото той е напълно различен от останалата древноегипетска култура.

Вече определихме пирамидите в Гиза като част от второто трасе за полети на боговете. Възможно ли е Сфинксът също да представлява по-скоро ръчен труд на боговете, отколкото на човека?

Както и пирамидите, Сфинксът не съдържа надписи. Перфектната му форма на произведение на изкуството, както идеалният 52-градусов ъгъл на пирамидите в Гиза, никога повече не са били възпроизвеждани където и да е. Не бихме били изненадани, ако открием, че тези вечни паметници предхождат управлението на фараоните в Египет с хилядолетия. В случая със Сфинкса сега това е научен факт.

През октомври 1991 г. д-р Робърт Шох - геолог от Бостънския университет, представи подробни доказателства, че Сфинксът бил хиляди години по-стар от общоприетата дата 2500 година пр. Хр.⁷² Заключението му се базира на износването на контура на варовиковата скала, от която бил изваян Сфинксът. Днешните посетители на монумента могат ясно да забележат вертикално износената жила на варовиковия ров, обграждащ Сфинкса (илюстр. 48). Тази ерозия според науката геология би могла да бъде единствено резултат от продължителни валежи, в контраст със сухия климат в Египет от 2500 г. пр. Хр. насам. На основата на климатичното доказателство Шох изчислил, че Сфинксът трябва да е на възраст някъде между девет и дванадесет хиляди години, когато климатът в Египет бил доста по-влажнен.⁷³

Такава възраст, разбира се, е анатема за експертите - същите тези експерти, които категорично твърдят, че Великата пирамида е гробница на Хуфу. Неспособни да отхвърлят геоложките открития (които намериха широка подкрепа между учените колеги на Шох), египтолозите прибегнаха до простия аргумент, че това противоречи на всичко друго, което се „знае“ за египетската история. Захи Хауас, завеждащ Сфинкса и пирамидите, твърди: „Не притежаваме никакви архитектурни доказателства, нямаме никакви текстови доказателства, които все пак да покажат, че по онова време в Египет е съществувал някой, който да извае статуя като тази.“ Отново твърдо, действително доказателство се пъха под килима, с цел да се поддържа парадигмата и да се премахне опасността от

пренаписване на историческите книги. Тези скептици ще трябва сега да отразят факта, че Сфинксът е обърнат с лице на изток, точно покрай тридесетия паралел северно срещу Синай, потвърждавайки текстовите и географските доказателства, че някога на същата тази географска ширина е съществувал космически център. Дали някога Сфинксът е имал лице на бог? Изглежда твърде вероятно. Съществува, разбира се, отдавнашно поверие, че Сфинксът е имал чертите на Хор-Ахити - „Орелът на хоризонта“, а един от най-ранните египетски богове Ра бил известен с това име. Със сигурност не е съвпадение, че източният хоризонт действително отбелязва посоката, където са кацали „орлите“.

Изводи от глава осма

- Подробни географски и текстови доказателства силно внушават предишно съществуване на космически съоръжения, изградени от боговете в Гиза, Хелиополис, Баалбек, Йерусалим и Синайския полуостров.

- Йерихон, заедно с Бет-Ел и Кадеш-Барнея, били изградени като отбранителни селища, за да охраняват достъпа до космическите съоръжения.

- Износването на Сфинкса и археологическото датироване на ранния Йерихон доказват, че тези места са предшествовали най-първите цивилизации с хилядолетия.

- физическите доказателства в Джебел Баркап и Великата пирамида подкрепят в подробности обясненията за боговете, както са описани в шумерските текстове.

ГЛАВА 9

ВЕЛИКАТА ПИРМИДА -

ПОСЕТЕНА ОТНОВО

Функционален подход

Когато започнах да пиша тази книга, последното нещо, което очаквах, бе да открия решение на загадката на Великата пирамида. Все пак, след като прегледах всички доказателства в глава 8, бях изправен лице в лице с предизвикателство, което не можех да пренебрегна. Географското свързване на пирамидата с трасето за полети на *шемс* на боговете е чудесна работа, но как то може да обясни толкова огромна и сложна конструкция, щом като простичка колона от типа в Хелиополис би била напълно подходяща като насочващ приземяването фар? Как бихме могли да обясним бъдещата преклонение Голяма галерия, огромната ниша в Залата на царицата и серията подвижни решетки пред Царската зала? Всички тези характерни качества ми внушиха някаква загадъчна цел, не символична, а чисто функционална.

Ако се върнем към древните текстове, наистина ще открием няколко описания на функционалните цели на Великата пирамида/Екур. Една от тях, тази на насочващ фар, забележително фигурира с множество обяснения като „хвърляне на мрежа“, „изследване на небето и земята“ и „пулсиращ сноп лъчи“ през цялото негово „поле на направление“.

Въпреки това съществуват широко разпространени описания за чудодейните сили на пирамидата. Един текст, който описва войната на боговете, твърди, че Енкиитите отстъпили вътре в Екур, който по думите на легендата бил непроницаем за атакуващите сили. Текстът сякаш описва предпазен екран, което е куриоз, защото месопотамското име на Египет било „Маган“, което действително означавало „Земята на Екрана“.¹ Според друго интригуващо описание богът Нинурта твърдял, че силите на пирамидата били използвани по време на войната „да ме сграбчат, да ме убият“, с убийствени челюсти да ме унищожат“. И накрая съществуват текстове, които при внимателен прочит внушават, че пирамидата вероятно също е съдържала комуникационно съоръжение до планетата Нибиру.

Ето защо започнах изследване на Великата пирамида от напълно функционална гледна точка - подход, който рядко, а може би никога не

бе възприеман преди. Предизвикателството ми бе да използвам веществените доказателства на пирамидата, за да потвърдя казаното от древните текстове, а вършейки това, да предложи дори по-неопровержимо доказателство за боговете от плът и кръв.

Повечето от теориите, написани за Великата пирамида, са по мое мнение наистина странни. Трябва да отстраним и най-малкия намек за гробници и че статуята на Хуфу е заемала нишата в Залата на царицата. Длъжни сме и да пренебрегнем наивната теория, че пирамидата е символично представяне на слънчевите лъчи, слизащи към Земята. И трябва да обезоръжим романтичните предположения за скрити съкровища или секретни сейфове с информация. Онова, което сме на път да разкрием, е далеч по-въълнуващо.

Античните летописи обясняват, че след Потопа на Енки и неговия род било дадено господството над Долен Египет в Африка. Именно там, в Египет, на Енки било заповядано да издигне фарове, които щели да насочват *шемс* към Баалбек. А аз съм уверен, че точно там Енки решил да се възползва от дадената му възможност и да построи нещо много по-съвършено от прост фар, нещо, което би разширило основата на властта и положението му.

Ако текстовете са правилни, би трябвало да открием вътре във Великата пирамида фар и радарна система, комуникационна система и мощен източник на енергия, която може да се трансформира в нападателна. Ако мислим за Великата пирамида като за машина или завод, тогава нейната енергийна система би трябвало да се сведе до източник на суровина или гориво, производствена система, система за управление на производството и контролна система. Нека сега хвърлим обективен поглед към доказателствата.

фалшиви следи

Преди да започнем изследването си на Великата пирамида за евентуални улики към нейната функция, най-същественото нещо е да се отървем от всички характерни качества, които не са били част от първоначалния замисъл. В продължение на хилядолетия много събития са оставили своя отпечатък, създавайки разнообразни отвличащи вниманието следи, които са отклонили от правия път други изследователи. С цел да елиминираме тези качества, трябва да притежаваме необходимото познание за историята на пирамидата. Много изследователи например коментират факта, че Великата пирамида е изключително гореща и влажна, забравяйки, че първоначално тя е била облицована с бели варовикови блокове, които е трябвало да отразяват слънчевата топлина. Със същата цел много е постигнато от насочването на шахтите, подредени покрай Царската зала до външната част на пирамидата - въпреки че никой не знае дали първоначално тези шахти са прониквали през външните облицовъчни блокове, които били махнати от арабите.

Друга фалшива следа е изобилното количество сол, открито навсякъде в пирамидата и особено в Залата на царицата и варовиковата плоча над Царската зала. Бяха изтъкнати някои много интересни теории по отношение на солта, но според мен тя просто е дошла от дъждовната вода - същата, която в продължение на хилядолетия е причинила такава ерозия близо до Сфинкса. Идеята ми е основана на буквалното приемане на древните текстове, които съобщават за преместването на връхния камък на пирамидата след победата на Нинурта над боговете Енкиити. Стореното от Нинурта предизвикало химически процеси във вътрешността на пирамидата, в резултат на които солта вероятно е промита от химически чистите варовикови блокове на пирамидата.²

По същото време, когато е бил махнат каменният капак, много други неща в пирамидата или са били разрушени, или преместени от Нинурта, както подробно е описано в глава 8. С цел да разберем функциите на пирамидата, необходимо е да възстановим в съзнанието си всички тези предмети на техните правилни места. Зарегистриран факт е, че богът Нинурта демонтирал „камък“ от вътрешността на Залата на царицата и разрушил или извадил камъни от Голямата галерия - оттам и нишите, които са празни днес. Нинурта премахнал и тройната подвижна решетка от антишамбъра на Царската зала - жлебовете и сега стоят празни. Същия инцидент най-вероятно засвидетелстват разрушенията по раклата в Царската зала и вероятно премахването на капака ѝ. Трябва да сме подготвени да повярваме на тези древни обяснения, тъй като съвсем малко подробности се свързват с физическото състояние на пирамидата днес.

Арестуване на Мардук

Важен комплект доказателства за качествата и функциите на Великата пирамида се получава от античните текстове, описващи арестуването на вавилонския бог Мардук. Преданието за затворничеството и последвалото бягство на Мардук от планинската пещера винаги е било тълкувано в митологически контекст.³ Никой не е вярвал, че то представя историческо събитие - докато накрая Захариа Сътчин го свързва с друга шумерска епическа трагедия и идентифицира планинската пещера с Великата пирамида. Както бе обсъдено в глава 6, Думузи нарушил законите на боговете, като изнасиллил собствената си полусестра в прекалено усърдния си опит да придобие мъжки наследник. Неговият брат Ра вероятно погледнал на това като на заплаха за бъдещия суверенитет на собствения му наследник в Египет и взел фаталното решение да арестува Думузи. Както надълго и нашироко показва Захариа Сътчин, египетският бог Ра определено може да бъде разпознат като вавилонския бог Мардук.⁴ Именно Ра/Мардук по тази причина бил отговорен за нещастната смърт на Думузи, която станала по време на ареста му. Оттогава Инана се превърнала в най-яръстия враг на Мардук, когото персонално обвинила за смъртта на съпруга си.

На този фон една загадъчна притча, известна като „Инана и Ебих“, започва да придобива някакъв смисъл в контекста на внезапното последствие от смъртта на Думузи.⁵ Можем да проумеем защо Инана излива гнева си срещу един зъл бог, скрип се в една доста странна планина, и можем сега да познаем, че тази планина била Екур, или Великата пирамида. Скърбящата Инана проплаква:

„Планино, ти, която си издигната толкова високо,
ти, която се извисяваш над всичко друго...
Ти докосваш небесата с твоя връх...
Въпреки това, ще те разруша...
до земята ще те срина...
Вътре в сърцето ти ще причиня болка.
Моят баща Енлил ми разреши да влезна в Планината!
Ще проникна в сърцето на Планината...
Ще установя победата си вътре в Планината.

Тя не престана да удря по страните на Е-Бих
и всички нейни ъгли,
дори нейната камара от издигнати камъни.
Но вътре... Великият Змей, който е влязъл,
отровата му не престава да блика.“⁶

Накрая Инана била убедена да позволи на Великия Змей (ясно идентифициран от вавилонския текст като Мардук) да излезе от Екур и да се изправи пред съда. Изглежда сякаш наистина Мардук е бил държан отговорен за смъртта на Думузи, вероятно поради неправилно извършване на ареста му. Друг вавилонски текст описва обвинителната присъда и най-сурово наказание след арестуването на Мардук:

„В голям запечатан плик,
без някой, който да му предложи храна;
сам да страда,
годният за пиене водоизточник да бъде прекъснат.“⁷

Как е било постигнато това арестуване? След като сме идентифицирали затвора с Планината Е. КУР или Великата пирамида, вероятно отговорът се намира в гранитните блокове, които някога пазели достъпа към горните зали на пирамидата. Един от тези гранитни блокове може ясно да бъде видян от лявата страна, когато се влезе в пирамидата през съвременния ѝ вход. Той е един от трите блока от червен гранит, които най-общо са назовавани като „Гранитния щифт“. Най-горният от тези три блока е необичаен поради грубо обработената си горна повърхност, сякаш камъкът е бил разбиван с мощна сила.

Конвенционалната египтология приписва гранитния щифт към мерките за сигурност за гробницата на фараона. Други коментатори вярват, че той бил построен вътре в пирамидата още от самото начало и вероятно е имал символично предназначение. Доста по-практичният отговор е, че гранитните блокове били плъзнати на място, за да затворят бога Мардук. Но каква е била първоначалната цел на щифта?

Общоприето е, че граничните щифтове са наистина спуснати на техните места, за да запечатат пирамидата. Пресовата сглобка на тези щифтове в дъното

на Възходящия пасаж накара някои инженери да помислят, че те са изградени на място, точно там, където са и днес.⁸ Въпреки това такава теория има малко смисъл от гледна точка на проектирането. Един експерт по пирамидата, Питър Лемесюрие, ни помага да разрешим проблема. Той твърди, че пасажът внезапно се стеснява от горна ширина точно 41 инча до 38 инча на дъното и че гранитният щифт е прецизно заострен, за да пасне съвсем точно към най-ниската част на пасажа.⁹ Фактът, че сега те са вградени в пода на Възходящия пасаж, поради това не би могло да е случаен. Нещо повече, счупената горна част на щифта внушава, че вероятно той насилствено е бил свален отнякъде в горната част на пирамидата.

Къде първоначално е бил разположен щифтът? Широчината му - 41 инча (2 аршина), е идентична с широчината на пасажа към Залата на царицата и пасажа към Царската зала, вероятно внушавайки, че те са приемлив източник. От друга страна, подът на Голямата галерия между рамките от двете страни също е 2 аршина.

Трудно е да се разбере защо гранитният щифт е бил използван да запечата входа към Залата на царицата - защо се употребява гранит, след като тази зала е изцяло изградена от варовик? Възможно ли е да е бил поставен на това място, за да препречва достъпа към Царската зала? Въпреки че Царската зала изцяло е изградена от гранит, нейният вход вече е бил снабден със серия от гранитни подвижни прегради, затова мястото няма никакъв смисъл.

Голямата стълба вън от Царската зала била интригуваща възможност; тази огромна варовикова платформа явно е претърпяла взривно разрушение, а сега е ремонтирана, за да позволи достъпа на туристи. Достигаща 5 фута в дълбочина и 7 фута на широчина, тя била приемливо място, но аз отново не мога да проумея вероятната цел за каквато и да е допълнителна защита на Царската зала извън съществуващата система от подвижни прегради.

По пътя на елиминирането стигнах до едно място за щифта на пода на Голямата галерия. От това би следвало, че той е местен нагоре и надолу, за да позволи или препречи достъпа до галерията от Възходящия пасаж. Свързвайки веществено доказателство с древните текстове, стигнах до умозаклучението, че по-горният щифт вероятно бил изграден с изпъкнала повърхност с цел запечатването в горната част на Възходящия пасаж. Затворничеството на Мардук е постигнато посредством взривяване на щифта, вероятно чрез употребата на къс фитил, за да се насочи взривната вълна изцяло надолу - от близкия таван на галерията към Възходящия пасаж. Взривът е разрушил изпъкналия капак на щифта и е изкъртил една дузина кубически фута варовик от Голямата стълба (по-малките разрушения на входа на антишамбъра зад стълбата и на покрива в най-високата част на Възходящия пасаж подкрепят това предположение). Както ще видим по-късно, много вероятно е щифтът да е бил направен от две отделни части - едната е запечатвала най-високата част на пасажа, а другата - дъното. Двете части първоначално вероятно са били свързани с много як кабел.

Освобождение на Мардук

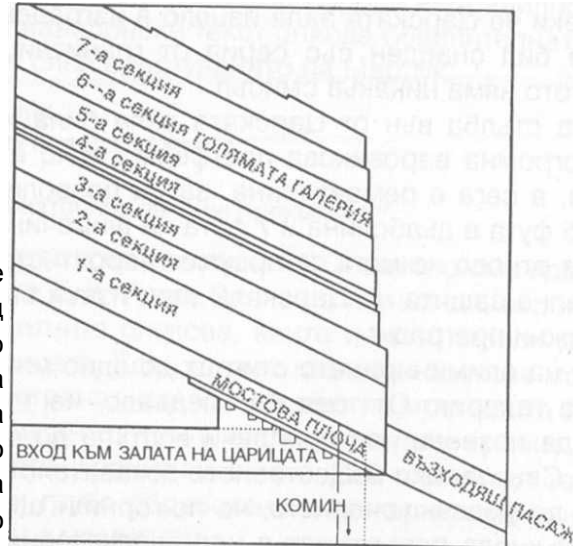
Според вавилонския новогодишен ритуал Мардук бил спасен от злата си участ една година след неговото арестуване, когато истински виновната страна била разкрита и заловена. Сестрата-жена на Мардук Сарпанит и синът му Набу се появили на сцената и съставили план за освобожданието му. Решено било те да изкопаят шахта и да освободят Мардук посредством СА.БАД - „фалшив горен отвор“:

„Във вихъра на пробиването, в страничните стени, врата те ще пробият, отвор с хода на винт. Приближавайки се, през средата му те ще се вмъкнат“.

Разказът за освобожданието съвпада съвсем точно с две тайнствени и от друга страна необясними особености на Великата пирамида. Първото доказателство за бягството е ясно видимо в липсващия „камък на рампата“, чиято пропаст сега е обградена с парапет на дъното в западната част на Голямата галерия. Учени, направили изследвания на околната скална маса, са стигнали до заключението, че липсващият камък бил отнесен от взривна сила, идваща от долната му част.¹²

Второто изключително важно парченце от доказателство е т. нар. „Изворна шахта“ - за жалост недостъпна за туристи, но за щастие документирана с големи подробности. Изворната шахта, така назована от арабите, всъщност е серия от вертикални комини, които свързват горните и долните части на Великата пирамида - виж фиг. 13. Съдържа седем секции: четири продълговати „завършени“, една загадъчна недоделана секция, и две къси, водещи съответно към Низходящия пасаж и Голямата галерия. Впоследствие бе доказано, че правите секции на Изворната

Съществуват две неща, които сега им 1 ну.,сда да обсъдя накратко, с цел да докажа, че всичко това е било много осъществимо. Първо, къде е механизмът, чрез който тези тежки гранитни щифтове са били издигани и свалени? Мистериозна, но малко известна осепеност в Голямата галерия са чифт жлебове с ширина 6 инча, които преминават през цялата дължина на нейните стени. Те могат да бъдат видяна и покрай четвъртата затваряща секция на конзолните стени в галерията. Питър Лемесюрие в своята книга обяснява, че тези жлебове били използвани за „плъзгащ се под“¹⁰, а това е истински объркващо за онези, които виждат преди всичко символизъм вместо функционалност в конструкцията на Великата пирамида. Моето по-практично обяснение е, че този чифт жлебове е поддържал движещ се свръхтовароносим портален кран, както обичайно се употребява в съвременните машиностроителни фабрики. Как точно това съоръжение е било изнесено от пирамидата ние не знаем, но по всяка вероятност кранът е бил между унищожените от Нинурта неща.

Фиг. 28

Второ, как гранитните блокове са прескочили празнината над Възходящия пасаж, където издиганият се под е прекъснат, за да позволи достъпа до Залата на царицата? Тази „пропаст“ е около 16 фута дълга и принуждава посетителите да се изкачват по страничните рампи, преди да продължат към по-високите части на пирамидата по централното стълбище (първоначално изключително гладък под). В отвора, където подът липсва, има пет чифта дупки, или „стенни вдлъбнатини“, перфектно подредени от Възходящия пасаж към пода на галерията, както се вижда от фиг. 28. Има дори поддържащо стъпало, изрязано там, където започва подът. Поради това в подробни описания на Великата пирамида се предполага, че някога там е съществувала варовикова „мостова плоча“ с дебелина 8 инча, която завършвала пода на галерията.

Казано най-общо, не е съществувал никакъв проблем с плъзгането на гранитния щифт от върха на Голямата галерия надолу до дъното на Възходящия пасаж.

шахта са неразделна част от първоначалния дизайн на пирамидата.¹³ Единственият, неприет за секция по тази причина, е недовършеният тунел, произходът на който не може да бъде изяснен по обичайния начин. Тунелът съвпада на описанието на „вратата, която те ще издълбаят с хода на винт“.

Съмненията спрямо двете части на вещественото доказателство -тунела и взривения камък на рампата, съвпадащи по чиста случайност с древноавилонския текст, са от астрономическо естество. Изглежда доста вероятно древният текст да описва автентичен опит за освобождение на Мардук от вътрешността на Великата пирамида.

Когато арабите, предвождани от Мамун, направили пробив в горните зали на пирамидата през девети век, те се сблъскали с неопишуемо количество варовикови отломки върху гранитния щифт; открили също пласт бял прах вътре в Голямата галерия, който направил изкачването им някак плъзгаво. Тези наблюдения сега могат да намерят своето обяснение. Варовиковите отломки и прахът били причинени първо от разрушението на Голямата стълба, парчета от която отишли по посока на щифта към пасажа; второ - от експлозията на липсващия камък от рампата при освобождението на Мардук; и трето - чрез вероятното разрушение на „преместващата плоча“ по същото време.

Къде всъщност бил затворен Мардук? Инстинктивната реакция на всеки е да предположи Царската зала, а там, разбира се, има различни разрушения, които могат и да са свидетелство за опита за освобождение. Но дали тези щети не са причинени в действителност от други събития?

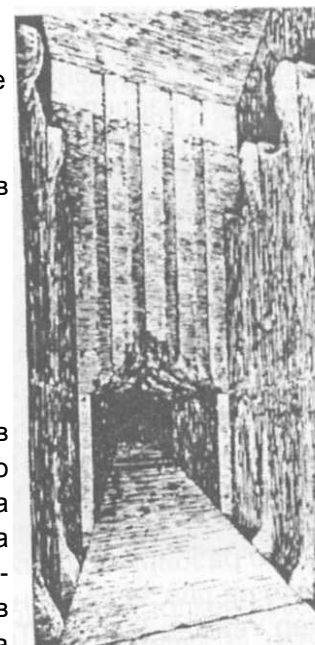
Царската зала е пострадала от онова, което експертите наричат „улягане“, причинило миниатюрни пукнатини в гранитните стени. Експлозивна сила изглежда по-приемливо обяснение от слягането, но тази необходимост не е възникнала при освобождението на Мардук. По-вероятно обяснение е, че това разрушение е причинено, когато горната част на гранитния щифт била взривена в близост до пасажа към Царската зала, за да бъде затворен там Мардук. Друга възможност е това да е предизвикано от изследователи в по-късни времена, например като Вайс, за когото е известно, че грубо си е пробивал път през пирамидата с обилни количества експлозивни вещества, а е изследвал Царската зала през 1837 г.

Съществува и трета възможност. Според древните текстове Нинурта премахнал гранитните защитни решетки от антишамбъра на пирамидата. В най-отдалечения южен край на това помещение съществува забележимо разрушение в горната част на пасажа към Царската зала, както е показано на фиг. 29. Твърде вероятно е тази повреда да е причинена при преместването по заповед на Нинурта на най-голямата гранитна плоча. Поради огромните ѝ размери този акт е изисквал експлозивна

В по-предишните Голямата съществуват затворен в приемливо

фиг. 29

е бил затворен в не е било нужно секциите на вече е била цитираният по-му вътре в горните части на

една определена зала. Ще се окаже, че това заключение е изключително важно в необходимия момент.

След бягството си Мардук напуснал Египет, превръщайки се в легендарен бог, който бил запомнен под името Амон-Ра, „Скритият“.¹⁴ Впоследствие той станал бог на Вавилон, чиито новогодишни ритуали описвали бягството му и превърнали невинността му във велика пиеса.

Въпреки това една аномалия при бягството на Мардук остава неизяснена. Защо неговите освободители избрали трасе, което изисквало изкачване по Изворната шахта и пробиване на отвор през дебелия 32 фута варовиков блок, когато са могли да постигнат целите си доста по-директно, използвайки „метода на Мамун“? Един тунел през варовика около гранитния щифт би разполовил разстоянието и намалил с повече от половина необходимото време.

Единственият смислен отговор на тази загадка е „хитрина“. Това дискретно влизане през Изворната шахта (трасе, познато само на онези, които добре са знаели архитектурния план на пирамидата) трябвало да подсигури обстоятелството, че никой няма да открие бягството, преди Мардук да напусне Египет в пълна безопасност. Със сигурност Мардук не бил избягал бог, както вавилонците са принудени да повярват, а бог, на когото се гледало като на бягащ криминален престъпник!

сила, която да я освободи от положението ѝ.

светлината на горепосоченото, плюс обяснения за разрушенията на стълба и отвора на антишамбъра, малко доказателства, че Мардук е бил Царската зала. Единственото свидетелство е разрушението в единия ъгъл на раклата в Царската зала, но по-вероятно е това да е друг акт на вандализъм от страна на Нинурта.

Заключението ми е, че Мардук не Царската зала по две причини. Първо, той да бъде ограничен само в една от горната част на пирамидата, която напълно блокирана. И второ, рано текст описва затворничеството „голям плик“, много ясно обяснение на пирамидата като едно цяло, а не на

Пробивът на Гантенбринк

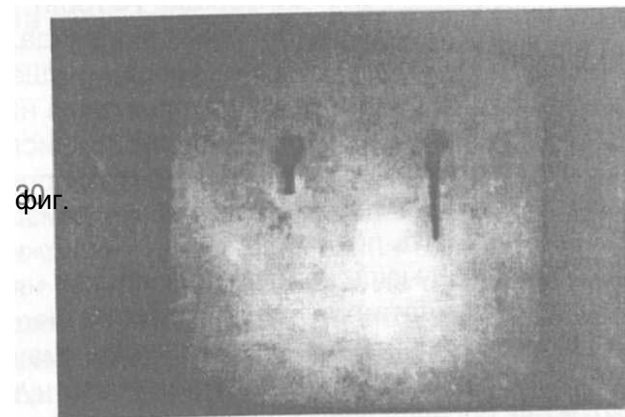
Така наречените „вентилационни шахти“ на Великата пирамида напоследък се превърнаха в център на много изследвания, а оттам станаха основа на няколко ревизионистични теории за същността на самата пирамида. През 1944 г. Робърт Бовап и Ейдриън Гилбърт предложиха теория, че шахтите са регулирани спрямо определени звезди още при построяване на пирамидата. В подходящия момент ще обсъдя техните открития в контекста на датата на строителство на пирамидата. Теорията на Бовап и Гилбърт е претърпана с мистичен символизъм за възнеся-нето на фараонската душа към небето и по този начин следва онова, което се превръща в чисто конвенционален начин на мислене. Въпреки това, ако оставим настрана символичните предразсъдъци, какво всъщност ни казват физическите характеристики на тези шахти?

Царската зала съдържа две вентилационни шахти, едната с изход на север, а другата на юг. Съществуването им е известно още от 820 година сл. Хр. Въпреки това през 1872 г. нашето разбиране за пирамидата получи силен тласък напред с разкриването на две запечатани шахти в Залата на царицата от британския инженер Уейман Диксън. Тези шахти също имат изход на юг и север, но за разлика от онези в Царската зала те не проникват през външната зидария на пирамидата. По този начин теорията, че това са въздухопроводи, в края на краищата бе отхвърлена. Това заключение бе твърде объркващо, защото то означаваше, че-истинската цел на шахтите е напълно неясна. Терминът „вентилационни шахти“ (въздухопроводи) бе възприет единствено поради факта, че никой не е доказал причината за тяхното съществуване.

Друг съществен пробив в нашето познание за шахтите стана през април 1993 г., когато бе обявено, че е била открита загадъчна врата около южната шахта на Залата на царицата.¹⁵ Екип от Германския археологически институт в Кайро начело с инженера Рудолф Гантенбринк бе упълномощен да се заеме с подобряване на вентилацията вътре в пирамидата. Първоначално работата им се концентрирала върху увеличаване дебита на въздушния поток чрез изчистването на северната шахта в Царската зала. Наложило се да бъде проектиран и монтиран миниатюрен робот, който да може да бъде проврян през тесните шахти, със сечение едва 8 квадратни инча. Трудът на екипа бил напълно успешен - запушването било прочистено, един вентилатор инсталиран и влажността рязко спаднала от 90 на 60 процента.

Въпреки това по напълно неясни причини работата на Рудолф Гантенбринк продължила в Залата на царицата. Вероятно са го накарали да включи робота си в измерване на шахтите до по-висока степен на точност, което никога дотогава не е било правено. Поради вероятното запушване на северната шахта от някаква преграда Гантенбринк насочил усилията си върху южната. След като пропътувал разстояние от 84 инча

в хоризонтална посока, неговият робот иРЦАЦТ 2 (на древноегипетски „Отваряч на пътища“) започнал да се движи под наклон от почти 40 градуса. Преминал около 130 фута и пресякъл тайнствена метална плочка. Накрая, след 210 фута, ето ти сензация - 1)РИА1)Т 2 бил принуден да спре пред варовикова плоча с две метални ръкохватки (фиг. 30).

Роботът успял да проникне под вратата с лазерен лъч, което показало, че тя не е плътно прилепнала към пода. В долния десен ъгъл на вратата сякаш бил пробит миниатюрен отвор и поток от черен прах или пясък станал видим върху ръба на шахтата.

Бовал и Гилбърт бяха толкова възбудени от тази странна врата, колкото и от собствената си идея за

регулиране към звездите, но всъщност откритието издълбало сериозно съмнение за истинността на тяхната теория. Вместо това каменната врата внушава едно доста по-фундаментално и функционално предназначение. Нейното положение, приблизително на 80 фута от външната зидария на пирамидата и с 64 фута по-високо от нивото на Царската зала, съвсем ясно подсказва съществуването на скрита зала.

Ние и досега не знаем какво се намира зад каменната врата, тъй като египтяните се оказаха странно неохотни да позволят по-нататъшни проучвания (поне публично). Все пак Гантенбринк е убеден, че зад вратата има запечатана зала, и цитира дълъг списък от инженерни свидетелства в поддръжка на твърдението си. Вещественото доказателство, разкрито от робота, включва следното: промяна в последните 16 фута от варовик с груба обработка до силно полиран бял варовик (неоткрит в останалите 590 фута дотогава изследвани шахти); белези от някакво структурно разрушение (неоткрито никъде другаде), внушаващи вътрешно напрежение, дължащо се вероятно на присъствието на кухня, и наличието на техника за поемане на напрежението, която използва вертикално монтирани блокове в стените на пасажа близо до вратата.

И още по-куриозен е фактът, че стените на южната шахта сякаш приличат на *блокове-катапулт*, независимо от плътно прилепналите камъни. Защо строителите на пирамидата биха си правили труда да запечатват стените на тази шахта? Какво ли е съдържала шахтата, та да се нуждае от такова херметизиране? Това бе едно изключително важно доказателство, което скоро щеше да ми даде възможност да разреши загадката на Великата пирамида.

Огън в Царската зала

През лятото на 1995 година ми попадна страхотна находка. След отпечатването на една статия, която бях написал за шахтите на Великата пирамида, получих много интересен колет от Канада. Авторът, Бернд Хартман, твърдеше, че е разрешил тайната на Великата пирамида, предприемайки инженерен подход.¹⁶ Непубликуваната му теория внушаваше, че пирамидата била огромна варовикова гъба, която по някакъв начин е смучела вода от Нил, а после я е превръщала във водород и кислород; целта била да се запали водородът, за да се освободи енергия във формата на топлина. Теорията на Хартман се крепеше на неизвестен „газификационен“ процес във Великата пирамида, основан на „кварцови“ сили на пирамидата. Теорията звучеше ненаучно, оставяше няколко от характерните качества на пирамидата неизяснени и не съвпаднаше с доказателствата от месопотамските описания. Въпреки това имаше нещо вълнуващо проникновено в твърдението на Хартман. Имах чувството, че той може би е близо, и бях особено заинтригуван от неговото тълкуване на Царската зала.

Въпросът, възникнал в съзнанието на Хартман, бе следният: „Защо е било нужно да се изграждат от гранит подът, стените, вратата и покривът на Царската зала, след като останалата част на пирамидата е от варовик? Отговорът му се насочил върху главната практическа разлика между двата вида камъни - гранитът е по-твърд, а оттам и по-добър проводник на топлина. Хартман заключил, че Царската зала представлявала огромна пещ. Един особено убедителен аспект от теорията му бе, че петте т. нар. конструктивни камери, разположени над Царската зала, били предназначени да служат като комин за редуциране топлината до ниво, което би могло да бъде понесено от околния варовик.

Петте гранитни стълба, оформящи конструктивните камери, са най-грамадните и тежки камъни в цялостната сграда, с тегло до 70 тона. Те притежават гладко полирани подове и грубо издялани горни части. Изглежда неубедително строителите да не са довършили от едната страна тези стълбове. От друга страна, възможно ли е това да е било съзнателно планирано? Както бе отбелязал Хартман, гранитът е отличен проводник на топлина, а комбинацията на гладка долна част и груба горна би могла да подсигури отдаването на повече топлина от всеки стълб, отколкото той е абсорбирал. Постепенно намаляващият размер на стълбовете бил перфектен механизъм за разсейване на топлината, при помощта на четири въздушни пространства, със средна височина от около два и половина фута между стълбовете.

Макар да не възприех цялостната теория на Бернд Хартман, усетих, че той е по следите на нещо съществено в Царската зала. Никой не бе извадил на бял свят по-добра теория по въпроса защо е било необходимо изграждането на конструктивните камери. Например, както е общоприето, те били предназначени за укрепване, а защо тогава не са ги поставили също и в Залата на царицата, разположена по-ниско в пирамидата? Залата на царицата има просто един покрив - *Варовикова* плоча, оформена от дванадесет блока, но не е преживяла никакви

неблагоприятни въздействия. А най-вече защо са използвани пет пласта гранит над Царската зала, след като със сигурност и един би бил достатъчен?

Вода е решението!

Докато седях, размишлявайки върху изгарянето на водород и кислород и шахти, които може би са били зазидани за доставката на газ, съдбата се включи под формата на телевизионната програма „Екуинокс“ („Равноденствие“), Канал 4. Тя ме дари с крайното доказателство. На 17 декември 1995 г. „Екуинокс“ направи преглед на дейността на различни изследователи по целия свят, опитващи се да изобретят свръхэффективен енергиен източник - машина, чиято производителност на енергия би надхвърлила консумираната от самата нея такава, а оттам нейният коефициент на полезно действие би прескочил 100-те процента. Това, разбира се, напълно противоречи на приетите закони на физиката, особено на този за запазване на енергията. Независимо от всичко няколко изследователи твърдяха, че са направили сериозен пробив.

Между тях е американският изобретател Стан Мейър, който е разработил т. нар. от него „клетка за водно гориво“. Мейър твърди, че неговото устройство разделя водата на двата ѝ съставни елемента - водород и кислород. Топлинната енергия, получена при изгаряне на водорода, била измерена на повече от сто процента от консумираната за стимулиране химическото делене на водната молекула. Машината на Мейър съдържа странен комплект пръти от метална сплав, потопени във вода, вътре в прозрачен резервоар от плексиглас. Химическата реакция се осъществява чрез преминаване на електрически импулси през водата.

Въпреки критичността, с която научната общност винаги посреща този род „чудеса“, Мейър приема работата си напълно сериозно и вече е регистрирал дузина патенти из целия свят, за да запази авторските си права. Нещо повече, той твърди, че работи с учени от НАСА върху разработване на бъдеща технология за американска космическа програма. „Клетката за водно гориво“ на Мейър не само би направила революция в космическата програма, но би създала почти неограничено количество енергия с щракване на пръстите. Няма нужда да казвам, че заплахата към мултимилардните петролохимически инвестиции и потенциалната опасност, възникваща от достъп на терористи до неограничената енергия, наложила пълна забрана върху информацията за изследванията на Мейър и учените от НАСА, под предлог от заплахата върху националната сигурност.

Възможно ли е някога да е съществувала подобна клетка за водно гориво вътре във Великата пирамида, а оттам и преданията за нейните възбуждащи благоговение способности? Това бе вълнуваща възможност, която се свързваше с теорията за горенето на водороден газ в Царската зала. Съзнанието ми се измести към южната шахта на Залата на царицата, където роботът на Гантенбринк бе разкрил необикновената хоросанова замазка. Дали това бе свидетелство за мястото на производство на газ? Реших да проуча древните текстове за всякакви обяснения за употребата на вода вътре в пирамидата. И о, чудо! Наистина имаше няколко необяснени описания.

Първото се намира в текста, описващ обсадата на Екур, когато се съобщава, че Нергал - брат на Ра/Мардук, направил опит да подпомогне защитниците на Екур. Частично счупена плочка разказва:

„Водният Камък, Камъкът Апекс,
Камъкът..., ът
...Господарят Нергал
увеличи силите си.
Предпазната врата той... .
Вдигна поглед към Небесата,
изкопа от дълбочина онова, което живот дава...
той им достави храна.“¹⁷ (Следва обяснение.)

В допълнение към горното описание за Водния камък, много съществено е, че обсадата е прекратена едва когато нападателят Нинурта заповядал на Уту/Шамаш да отреже *водоизточника* - поток, течащ близо до основите на пирамидата.¹⁸ Във всички останали подробности месопо-тамският текст бе много точен, а и тук също внушението за водоизточник е доста приемливо, защото нивото на река Нил е съвсем малко под областта, в която са разположени пирамидите в Гиза.

В една поема, посветена на Нинхарсаг, открих друго обнадеждаващо обяснение за значението на водата под пирамидата. Текстът, нечетлив на места, се отнася до Великата пирамида, с която първоначално Нинхарсаг била свързана:

„Къща на Оборудването, най-възвишен Дом на Безкрая:
неговите основи са камъни, които... *водата*“¹⁹ (Следва обяснение.)

Накрая открих друга изключително важна следа в текста, който се отнася до наказанието на Мардук, както по-рано бе цитирано:

„В голям плик, който е запечатан,
без никой, който да му предложи храна;
сам да страда,
източникът на питейна вода да бъде прекъснат.“²⁰ (Следва обяснение.)

Както вече разпознахме, „пликът“ включвал горните зали на пирамидата и Голямата галерия. Защо иначе боговете биха документирали решението за прекъсването на водоизточника на Мардук, освен ако

определено е имало такъв в горната част на пирамидата? Възможно ли е било да се изпомпва вода от воден поток, разклонение на Нил, до горната част на пирамидата? И къде е било местоположението на Водния Камък, който Нергал е подсиллил? Докато оглеждах всяко описано кътче и пролука в пирамидата, възникна едно решение - празната ниша в източната стена на Залата на царицата.

Нишата в Залата на царицата (илюстр. 30) е удивителна по размери - висока 15 фута и дълбока 3,5 фута. формата ѝ най-добре е описана като конзолна, телескопична кухня, с пет секции, всяка по-малка от стоящата по-долу. Предназначението ѝ винаги обърквало експертите. Според мен все пак съществуват два съществени фактора, които веднага внушават, че тази празна ниша е била подслон за клетка за водно гориво. Първо - нейният размер. Ако подобна клетка ще произвежда количеството енергия, на което уж била способна тази сграда от 6 милиона тона, тогава там е трябвало да има мощна машина, а за обем няма заместител. Второ - тази ниша е най-източната точка, открита досега в цялата пирамида (фиг. 31), а изток е посоката на водите на река Нил. Нещо повече, правата линия, прекарана надолу от нишата, стига съвсем близо на североизток от извора в Голямата подземна зала - извор, който би бил изкопан при търсене на вода!

Фиг. 31

Без допълнителни разкопки в пирамидата можем единствено да гадаем как точно водата била изпомпвана нагоре до клетката за водно гориво в Залата на царицата, но ми идват наум множество възможности. Колкото до тръбата, която вероятно е доставяла водата, изглежда твърде съществено, че задната част на нишата е била подложена на определени разкопки, в резултат на които се стигнало до грубоватата дупка - около 3-футов квадрат с дълбочина 30 фута (виж илюстр. 30). Разкопките се приписват на „неизвестни търсачи на съкровища“ в също толкова неизвестно време. Въпросът е: „Какво ги е подтикнало да започнат копаенето точно на това място и в източна посока?“

Газовата камера

Сега е моментът да започнем изпитването на току-що пръкналата се моя теория чрез веществените доказателства около пирамидата. Да започнем от Залата на царицата, където клетката за водно гориво била използвана за отделяне на химическите съставки - водород и кислород. Преди да продължим, много съществено е да установим набързо няколко факта за тези две газообразни вещества.

Кислородът е безцветен газ, без миризма, с атомна структура, по-голяма и по-сложна от простия водороден атом. Високореактивен е и е причина за всички познати форми на окисляване.

Водородът е горим, безцветен газ, най-лекият известен химически елемент във Вселената и 14,4 пъти по-лек от въздуха. Запален, той произвежда много пламък с много висока температура и обикновено се използва в промишлеността за огъване и рязане на метали. Изобретени бяха експериментални двигатели за автомобили, които използват за гориво чист водороден газ; отпадъкът е чиста вода и азотен окис (газ, предизвикващ смях), последният се произвежда от азота във въздуха.

Важно е също да се разбере, че когато палим огън с дърва например, горят не дървата, а стигналият до дървата водород, използвайки кислорода от въздуха за горенето. Горенето на чист водород в контраст не довежда до странични ефекти като дим или твърди отпадъци, които обикновено свързваме с огъня. Нещо повече, пламъкът на водорода всъщност е невидим, тъй като огънят не съдържа въглерод и други примеси. Когато тези две газообразни вещества са били получени за първи път в Залата на царицата, по-лекият водороден газ се е издигнал над кислорода, но турбулентният поток на процеса е довел до смесването на тези два газа. Както сега знаем, южната шахта в залата е измазана с хоросан и води нагоре към врата, а доказателството внушава - скрита зала. По този начин изглежда, че един от двата газа е бил пренасян и складиран. Възможно ли е да се напълни с газ една зала, 64 фута по-висока от Царската зала? Това не би трябвало да създава проблем, защото оригиналната мостова плоча в Голямата галерия би могла да се използва като клапан за затваряне на залата и нейния пасаж. Това вероятно е създавало достатъчно подналягане, което е натискало газовете нагоре към шахтите на Залата на царицата. Малката вратичка, открита от Рудолф Гантенбринк, вероятно е била отваряна с уред за дистанционно управление, действайки по този начин като втори клапан в системата. Ръкохватките на тази вратичка са били използвани при спешни случаи на претоварване или в случай на дефект в електрониката.

Да се върнем към клапана, образуван от премостващата плоча. При отваряне той би освобождавал газ към Голямата галерия. Но как е била отваряна и затваряна тази премостваща плоча? Вместо физическото ѝ придвижване вероятно е била използвана една доста по-ефективна система от

отвори, пробита в средата на плочата, а гранитният щифт е служел за отваряне и затваряне на тези отвори. Една съвсем качествено работеща система. Отварянето на този клапан вероятно се е постигало чрез вдигане на по-горния гранитен щифт точно над плочата. По-долният гранитен щифт, към който той е бил свързан с електрически кабел, вероятно е продължавал да затваря дъното на Възходящия пасаж, с цел да се постигне оперативно налягане на газа в Голямата галерия.

Под премостващата плоча, както вече споменах, има пет чифта отвори, в които са се намирили поддържащите стълбове. Двойката отвори в центъра на премостващата плоча са забележимо по-големи от останалите. Това поддържа теорията ми, защото е било необходимо да се подкрепя плочата в най-слабата ѝ част, за да издържа тежкия гранитен щифт, действащ като клапан.

Дали тази теория буквално е съизмерима с реалността? Първоначално гранитният щифт е бил вероятно с дължина 15 фута. Пропастта в Голямата галерия, където се е намирала премостващата плоча, е дълга 16 фута. Тези факти изпълват със съдържание теорията. Както вече бе споменато, напълно възможно е щифтът да се е състоял от две части - горен и долен щифт, които са затваряли съответно дъното и най-горната част на Възходящия пасаж. Приемайки, че случаят е бил такъв, Голямата галерия е изисквала съответен луфт за преместване на двата щифта, свързани с кабелната връзка над пасажа, който да дава достъп за поддръжка и ремонт. Измерванията наистина допускат това като вероятност, тъй като общата дължина на Голямата галерия е 153 фута в сравнение със 124-те фута на Възходящия пасаж.

Клапани и дюзи

Преди да изучим последното направление на водородния газ в Царската зала, струва си да изследваме важните детайли в антишамбъра, чието местоположение е при входния пасаж.

Антишамбърът е около 9,5 фута на дължина и 12,5 фута на височина. Най-голямо внимание обикновено се е обръщало на системата от подвижни прегради, която някога е съществувала там (фиг. 32). Днес само първата част, „Гранитното листо“, може да бъде видяна. Горната ѝ част е била разбита, но другите ѝ размери са 15,75 инча дебелина и 41,2 инча ширина. Куриозното е, че тя никога не е била предназначена да стига до пода. Положението на другите три подвижни прегради е отбелязано от останките на три големи жлеба в гранитните странични стени, които достигат три инча под нивото на пода. Те са били предназначени да държат гранитни плочи, всяка с размери 21,5 инча дебелина и 41,2 инча ширина, но съответните им височини са неизвестни.

Фиг. 32

Най-интересната особеност на антишамбъра, която рядко се споменава, е комплектът вертикални жлебове, преминаващи през цялата южна стена надолу до горната част на вътрешния проход на Царската зала (фиг. 29). Тези четири заоблени жлеба с ширина 4 инча и дълбочина 2,8 инча в никакъв случай не биха могли да са част от системата от подвижни решетки. Когато се комбинират с плътна пасващата гранитна плоча пред стената, те успешно биха могли да оформят серия от тръби за впръскване на водородния газ в Царската зала. Плочата, която стои тук, вероятно е оставала в това фиксирано положение, с изключение на случаите, изискващи достъп за поддръжка.

функцията му напълно съвпада с камъка САП КАЛ („Грубия камък, който е отпред“), който Нинурта преместил с огромно усилие (виж глава 8).

Един основен закон на физиката гласи, че газ ще се движи по-бързо (при определено налягане), когато той принудително минава през по-малък отвор. Това е принципът, чрез който водните pistolетчета покриват удивителни разстояния. Затова, ако е прилагано подходящо налягане, за да избути газа в Голямата галерия нагоре към Царската зала, тесният проход в най-горната част на галерията е ускорявал преминаването на газа към антишамбъра. С цел да влезе в Царската зала се е налагало газът да преминава през малки тръбички в горната част на далечната стена на антишамбъра. Чрез същия принцип това е довеждало до следващо огромно увеличение на скоростта. Не е случайно съвпадение това, че между тръбите и входа в пасажа откриваме четири гранитни плочи или подвижни прегради, които са могли да бъдат повдигани, за да стесняват достъпа; по този начин скоростта на газа можела да бъде променяна до пет различни стойности за каквото и да е съответно налягане. Отбележете също, че вторичен продукт в клапанната система на антишамбъра вероятно е била топлината - по същия начин, както клапанът на велосипедна помпа става горещ при непрекъсната употреба. Това обяснява защо дори и външните плочи на антишамбъра на Царската зала са били изработени от гранит.

Как са били вдигани и сваляни подвижните прегради? Механизмът вече не може да бъде видян, но има множество доказателства, подсказващи, че това някога е съществувало. Над жлебовете, които са носели подвижните решетки, има празно пространство, приблизително 38 инча на височина в западната страна и 46 инча на източната, които преминават по цялата 9,5-футова дължина на антишамбъра. Единственото обяснение за вида на апарата, намирал се някога там, е серия от три полукръгли отвора върху западната стена, всеки с диаметър 17,25 инча (виж фиг. 29).

Гориво за огъня

Вътре в Царската зала откриваме само две неща, без каквато и да е отличителна черта. Едното е правоъгълна гранитна ракла (сандък), открита без капак и празна. Вътрешните ѝ размери са приблизително 78 x 27 x 34 инча, а стените и основата ѝ са дебели 6-7 инча. Общоприето е, че някога раклата е имала капак с размери приблизително 90 x 39 инча.

Другата интересна особеност са чифт шахти, които вероятно са били на същата височина с липсващия капак на раклата. Експертите твърдят, че тези шахти проникват вън от пирамидата, което наистина е така днес, но учените са склонни да забравят, че пирамидата някога е била монтирана с облицовъчни камъни, така че никой не знае със сигурност дали те наистина са имали достъп до атмосферния въздух, или не. Въпреки че днес раклата е разположена в най-далечния край на залата, тя е подвижна, а нейната първоначална позиция в залата е неизвестна.

Какво бихте очаквали да откриете, ако бяхме запалили чист водород, за да освободи енергия? Първо, бихме имали нужда от вместилище, за да горим газа при контролирани условия. Второ, бихме имали нужда от източник на кислород, без който горенето не може да се състои. Трето, щяхме да се нуждаем от начин за отвеждане на енергийното производство (топлина).

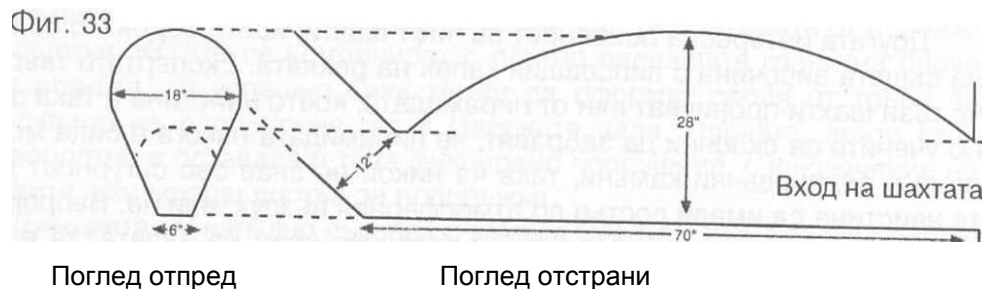
Явно именно раклата е мястото на горенето, но как газовете са влизали в тази ракла при контролирани условия? Впръскването на водорода в Царската зала е все едно да си поставите пръста върху отвора на маркуч; водата се ускорява, но същото количество вода излиза от дюзата. На същия принцип не би имало място за впръскване на водорода в Царската зала, освен ако той влиза *директно* в раклата. Затова трябва да допуснем или че раклата е била разположена директно до входа на залата, или че някога е имало някакъв свързващ апарат, който после е бил демонтиран.

Има ли някакви доказателства, че някога раклата е била снабдена с връзки за влизане на газа и излизане на топлинната енергия? Едно

важно свидетелство остава в разрушението на един от ъглите на раклата. Дълго време бе пълна загадка как се е случило това, тъй като гранитът е изключително твърд камък. Все пак тази особеност напълно съвпада с теорията за раклата като кутия за изгаряне на водород. Свързващите отвори са създавали потенциално слабо място в единия край, по всяка вероятност - уязвима цел за вандализъм. Разрушението, което виждаме днес, не е причинено от туристи (както понякога се внушава), а от разярения бог Нинурта.

Да си представим за миг, че газът в Голямата галерия е бил водород. Тогава откъде е идвал кислородът и как той е влизал в раклата?

Южната шахта на Царската зала има най-необикновения вход от всички шахти в пирамидата. В днешно време в него е монтиран вентилатор, но преди това той вече е бил повреден от „неизвестни търсачи на съкровища“. Докато по-горната шахта е стандартна правоъгълна секция 9 x 9 инча, нейният долен вход е с необикновена куполна форма, както може да се види на фиг. 33. Дълбочината на този „купол“ е 70 инча, височината варира от 12 до максимум 28 инча, а неговата широчина варира от 6 до максимум 18 инча! Смяташе се, че лошо повреденият отвор вероятно първоначално е бил кръгъл с 12-инчов диаметър.

Вещественото доказателство напълно подкрепя идеята за голям клапан или филтър, първоначално монтиран в южната шахта. Сигурно целта му е била да контролира налягането на кислорода и евентуално да го пречиства. Вероятно е имало веществена връзка между този клапан и раклата, но много отдавна тя е била отстранена.

Интересно е да сравним тези открития с месопотамските текстове, които твърдят, че след войната и обсадата в Гиза Нинурта влязъл в Царската зала и:

„Тогава Нинурта - определяйки участта, още същия ден камъкът ГИГ бил изваден от отвора му, изнесен и разбит“.²¹

Буквалното значение на ГИГ, както е преведено от Захария Сътчън, е „Определяне на посоката“. Той неправилно приема, че от раклата е извадено оборудване за направляване на полети. Както току-що видяхме, предназначението на раклата е било различно и никакви „камъни“ не са поставяни вътре в нея. Загадката е разрешена, щом си представим Нинурта, препитващ своите съветници за функцията на тайнствения клапан в стената. Те може би са отговорили: „Той насочва кислорода към раклата“. И по този начин клапанът е станал известен като „Определящ посоката камък“.

Как е била отнемана топлинната енергия и как е била използвана? Независимо че сега капакът на раклата липсва, разумно е да приемем, че той е имал изходно отверстие, което е отвеждало отделяната топлина. Няколко проучвания на Царската зала в пирамидата стигнаха до извода, че опушената повърхност на северната шахта предполага отвеждането на топлинна енергия през нея.

Някъде над северната шахта в Царската зала получената от изгарянето на водорода топлинна енергия е била преработвана от генератор в използвана форма на енергия. Ние не бихме могли да сме сигурни за точния вид на процеса, но той сигурно не е бил толкова различен от технологията в края на двадесети век. Генераторът вероятно е бил разположен близо до външната фасада на пирамидата, а може и да е бил поставен върху каменния ѝ покрив. Няма начин да узнаем естеството на този капак (Апекс камъка), който бил премахнат от Нинурта - има вероятност да не е бил въобще от камък. Всичко, което можем да кажем, е, че квадратната, най-висока платформа има четири страни на основата с размер 48 фута, а липсващият капак би трябвало да е приблизително 30 фута висок, функционалното му значение се определя от премахването му.

Тайната на скритата зала

Ако Рудолф Гантенбринк е прав и зад мистериозната каменна врата има зала, каква ли би могла да е нейната функция? Дали строителите на пирамидата са я предназначили за газов резервоар - да събира и складира доставките на водород или кислород, както по всяка вероятност една фирма или завод биха съхранявали на склад необходимите им суровини? Идеята изглежда приемлива.

Роботът на Гантенбринк откри входа на скритата зала на 64 фута над Царската зала. Бовап и Гилбърт в тяхното подробно изследване на шахтите на пирамидата стигат до извода, че южната шахта в Залата на царицата върви почти успоредно с тази, която излиза от Царската зала. Случайно съвпадение? Не би бил необходим голям инженерен подвиг, за да се оборудва газовият резервоар с изходно отверстие, помпа и подвижна клапанна връзка с шахтата на Царската Зала, като по този начин се даде възможност газът да бъде насочван към последната.

Дали някога е съществувала такава връзка и затварящ клапан в южната шахта на Царската зала? Куриозното е, че на Гантенбринк е възложено да отпусне именно тази шахта. Естеството на запушването и неговото точно местоположение никога не са били разкривани. Достатъчно е да се каже, че би могло да се очаква какъвто и да е чужд предмет да падне в шахтата с гладко обработени стени и да се озове на дъното, откъдето лесно може да бъде махнат. Да се обзаложим, че запушването е причинено от древния клапан.

Кой от двата газа е бил склад! [ран в скритата зала? Докато изследвах различни възможности, стана ясно, че скритата зала не е била използвана за

Чудноватата шахта

складиране на газ. Отговорът внезапно се появи. За пирамидата е било достатъчно да използва малка част от потенциалната енергия за всекидневни нужди. Сложната система, която описах дотук, е тази, която впръсква водорода в огъня с контрол за променяне на скоростта.

По-проста и по-директна система, от , дчз. страна, би работила с по-ниско налягане при фиксирана по-малка скорост за да съхрани нормалното функциониране на нещата. В действителност колкото повече размишлявах за това, толкова по-съществена ми се струваше такава система. Ако аз я бях проектирал, точно това бих направил. При такива условия бихме могли да създадем страхотно налягане на газа в Голямата галерия и после да съхраним тази енергия във вид. на сгъстен водород, точно както една газостанция би запазила сгъстен въздух, за да напompва бързо гумите на клиентите си. В случаите на необходимост от силен напор на допълнителна енергия подвижните прегради са били отваряни и огромният пад на налягането е изтласквал вълна от водород в раклата на Царската зала!

Когато прегледах съществуващите ограничени възможности за недотам сензационната система за ниско налягане, стана ясно, че скритата зала трябва да е съдбоносната страна на онова, което търсех.

Нека се върнем за кратко към началното положение, където клетката за водно гориво в Залата на царицата е произвеждала два вида газ. Първоначално бихме освободили водород към Голямата галерия, използвайки филтър, за да се даде възможност на малките водородни атоми да преминат през него.²³ Щом в Голямата галерия се постигне желаното налягане, бихме затворили премостващата плоча, а поднапягането би принудило кислорода да се насочи към шахтите на Залата на царицата. Ако желаем да отделим тези два газа, с цел да контролираме система с ниско налягане, как бихме го направили? Тъй като атомът на водорода е доста по-малък от молекулата на кислорода, първата стъпка би била да монтираме филтър в едната шахта, за да позволим преминаване единствено на водородните атоми. През другата шахта тогава ще преминава само кислород, очевидно примесен с водород, поради турбулентността на производството. Въпреки това тази кислородна смес би могла да се пречисти, като позволим на газовата смес да се събере някъде и тогава да се изтласка по-лекият газ (водорода) към атмосферния въздух. Твърде удивително е да се мисли, че една от шахтите е била „вентилационна“ все пак!

Решението съвсем логично само се появи. Скритата зала била използвана като „Зала за събиране на газа“, използваща южната шахта на Царската зала за извеждане на водорода. Останалият чист кислород би могъл тогава да бъде отведен долу през същата шахта към Царската зала.

С цел да се управлява тази система с ниско налягане, другата шахта в Залата на царицата е трябвало да пренася филтрирания водород нагоре до Царската зала. Съществува ли някакво доказателство, че случаят е бил точно такъв? Време е да направим посещение в мистериозната северна шахта в Залата на царицата.

Общоприето е, че северната шахта в Залата на царицата води директно нагоре в северна посока. Това всъщност е пълна измислица, която е била повтаряна толкова често, че се е превърнала във факт. Истината е, че тази шахта никога не е била напълно изследвана, а тъй като не достига до външната облицовка на пирамидата, *никому не е известно* накъде води тя всъщност.

През 1993 г. Рудолф Гантенбринк направи първия в света опит да изследва докрай тази шахта. Напълно сигурно е, че неговият робот е тръгнал нагоре в северна посока. След кратко разстояние шахтата временно завила на запад, с цел да не връхлети право в Голямата галерия.²⁴ Но тогава ЦРЦАЦТ 2 се натъкнал на нещо твърде странно. Вместо да се върне към северната си посока, шахтата завила назад точно в обратната посока, нагоре и на юг!²⁵ Поради неравностите по пода на шахтата, Гантенбринк не бил склонен да разреши на робота да продължи, за да не би да се случат. Крайното направление на северната шахта в Залата на царицата остава загадка по тази причина, но всички предишни предположения, макар и не толкова драматични, колкото тайната врата на южната шахта, са равнозначно интригуващи.

Няма нужда да казвам, че експертите самоуверено предричат, че чудноватата шахта ще завие обратно още веднъж към първоначалната си посока на север. Въпреки това според моята теория тази шахта трябва да води към Царската зала!

На това място експертите по пирамидата биха изказали две възражения. Първо - че моята чудата шахта не може да се свързва с Царската зала, защото няма възможна входна точка. И второ - че и двете шахти в Залата на царицата били първоначално запечатани.

Нека първо се занимаем с второто възражение. Експертите ни казват, че шахтите в Залата на царицата са били открити едва през 1872 г. И че първите 5 инча от шахтата не са прониквали до залата. Нека по-внимателно погледнем как тези шахти са били открити. Чарлз Пиаци Смит, кралският астроном на Шотландия, обяснява:

„Предугаждайки шупла... в южната стена на Залата на царицата, което му позволило на едно място да вкара кабел до възможно най-далечното място, г-н Уейнман Диксън накарал своя дърводелец - „момче за всичко“, да пробие отвор с чук и стоманено острие на това място.“²⁶

Трудно ми е да повярвам, че постоянно затворена шахта би могла да се пропука и така да бъде разкрита по гореописания начин. Доста по-приемливо е според мен, че тези шахти са били запечатани като допълнителен акт на вандализъм от Нинурта, който бил твърдо решен да извади от строя пирамидата. Откриването на скритата зала над „запечатаната“ шахта поддържа това тълкувание, основано на моя функционален подход. Запечатването на шахтите е още една фалшива следа.

Колкото до веществената връзка между Царската зала и тази на царицата, да, наистина съществува противоречиво твърдение и първоначално аз също бях скептично настроен. Но вместо да пренебрегна тази възможност, реших да посетя

отново доказателството. Сблъсках се веднага с нещо толкова очебийно, че обикновено е оставало незабелязано. В единия ъгъл на Царската зала има изкопан под, което се приписвало на халифа Ал Мамун през 820 г. сл. Хр. Счупено парче гранит от тази разкопка все още си стои в залата, докато дупката в пода е покрита с метална мрежа, както може да се види на илюстр. 31. Тази дупка се намира близо до северозападния ъгъл на Царската зала - точното местоположение за свързване с чудатата шахта!²⁷

Колкото и удивително да изглежда, моето разследване за функционално обяснение на Великата пирамида успя да открие местата на две жизненоважни свързващи шахти (или тръбопроводи) на две съвсем точни места, където древните „търсачи на съкровища“ грубо са кълцали пирамидата. Какво е подтикнало Мамун да разбива пътя си към пода на Царската зала? Защо е мислил, че там има нещо скрито? И какво е подтикнало „древните търсачи“ на съкровища да ровят толкова целенасочено зад нишата в Залата на царицата? Защо те са избрали именно това място? Какви са съмненията спрямо тези две места, избрани за вандализъм, а всички останали са били изключени?

Единственото „слабо място“ е необичайна характерна черта на Залата на царицата - потъналият ѝ под, който се намира на 21 инча под нивото на входния пасаж. Никой не е могъл да обясни защо този под изглежда недоляпан и сякаш е недовършен, в пълен контраст с останалата част от пирамидата. Моето тълкувание е, че този под е бил използван за поливане на вода, получавана понякога при свързването на кислорода с водород при високи температури. Грубата обработка вероятно е била планирана, за да позволи на водата да се всмуква надолу през варовиковия под, вместо да наводни пасажа към Голямата галерия.

Нека сега отстъпим назад и да направим преглед на тази глава досега, фиг. 34 използва схематична диаграма, за да покаже по един разбираем начин посоката на движение на потока от вода и газове, които представлявали енергийната система на Великата пирамида.

Радиовълни и електроника

В началото на тази глава намекнах, че вътре в пирамидата трябва да открием енергийна система с огромни размери, която е била съставена от: източник на гориво, производствена система, система за насочване на готовия продукт и контролна система. Досега разкрихме, че горивото е било вода, пасажите, шахтите и галерията - производствената система, а липсващият каменен капак - приемливо място за изход на продукцията. Все още има нужда да открием системата за контрол, както и комуникационната система и насочващото устройство.

Въпреки че формата на Голямата галерия вероятно е подпомагала създаването на система за водород с високо налягане, има други особености на галерията, които не са обяснени посредством системата за производство на енергия. Тези характерни качества са: частично припокриващата се конусообразна форма на галерията и нейните загадъчни ниши.

Един чифт от тези ниши се намира в най-горната част на галерията върху голямата стълба. По този начин те са разположени съвсем близо до централната линия на пирамидата, точно под връхната ѝ точка (Апек-са). Източната от тези две ниши, е разположена над нишата в Залата на царицата - в средната дълбочина на клетката за гориво, но малко извън центъра. По този начин тя вероятно е била включена в доставянето на

електрически импулси за подпомагане процеса на разпад на водата по химичен път.

Колкото до западната ниша върху Голямата стълба, тя е разположена точно над малка вдлъбнатина в западната страна на по-малката подземна зала (точно извън Голямата подземна зала в дъното на пирамидата). Ще се върнем към тази ниша в подходящ момент.

Под Голямата стълба в Голямата галерия има нови 27 чифта ниши, издълбани вертикално надолу към основните стени на галерията (илюстр. 32). Всяка ниша се състои от отвор със следните размери: ширина - 6 инча, дълбочина - 10 инча и дължина - 20,6 инча. Над нишите има кръстообразни форми, всяка състояща се от вертикален знак, пресечен от наклонена вдлъбнатина, вървяща успоредно на рампата. Тези маркери силно внушават, че някога там са били закрепени към стената някакви предмети, които впоследствие са били унищожени. Това разрушение, както знаем от месопотамските текстове, било предизвикано от Нинурта.

С радост бих приел обяснения от електронни инженери, но ето и моето тълкувание за гореспоменатите особености. От гледна точка на нивото на технологията, най-общо използвана от боговете, предаването на послания както на Земята, така и от Земята към Нибиру, не е изисквало повече от една малка кутийка със съвършена електроника. Съобщенията са били излъчвани нагоре към Апекса на пирамидата. Въпреки това получаването на входящите съобщения от огромни разстояния е напълно различна тема.

Очевидно е от огромните радиотелескопи, използвани в изследователската програма ЗЕТ1 за откриване на извънземни сигнали, че размерът е от значение. Причината за това е, че радиовълните са един милион пъти по-дълги от светлинните вълни. Размерите и формата на Голямата галерия затова ми внушават един мощен приемен център за усилване на пристигащите сигнали. Разположените покрай този приемен център ниши вероятно са съдържали апарат (може би кристали), който е резонирал до различни честоти. После информацията е била предавана по електронен път през най-високата точка на Голямата галерия, нишата в западната страна, към разпръскващо устройство, разположено точно отдолу в по-малката подземна зала.

Къде е насочващият светлинен фар, който текстът описва като най-главна функция на пирамидата? Най-вероятното местоположение би трябвало да е бил малък предавател, поставен в капака на пирамидата, който отдавна бил махнат.

Накрая трябва да попитаме: „Къде е била базата, от която всички тези функции са били контролирани?“ По пътя на елиминирането единствената зала, която не е включена във функциите досега, е Голямата подземна зала. Първоначално тя била запечатана на дъното на Низходящия пасаж с помощта на една каменна врата; стари рисунки потвърждават възникналото разрушение, когато някой я е взривил много отдавна.²⁸ Западната част на Голямата подземна зала е изградена от твърда варовикова скала, нарязана от странни жлеbove и издатини, но обезформени от ерозия, вероятно дължаща се на дъждовна вода,

преминаваща през пирамидата в продължение на хилядолетия. Макар и обезформени, тези особености със сигурност не са дело на природата. Поради това има вероятност това да е било мястото на контролното помещение и неговото оборудване.

В допълнение към централната контролна стая, възможно е също да е имало и други местни контролни устройства. Едно от тях може би и до днес е скрито някъде из пирамидата. По причини, които рядко са били изследвани, състоящото се от две части гранитно листо - споменато по-рано, е било зациментирано в жлебовете на стените в *долната* му част и има неправилна форма, сякаш е било счупено отвисоко. Докато разрушението може да бъде приписано на Нинурта, циментът е загадка. Мистериозно е също как системата от подвижни решетки е действала. Нещо повече, двете части на листото са също една аномалия, защото то никога не е било проектирано да слиза до пода, а вместо това си стои в наведено положение на височината на гръдния кош. То има също необяснимо „топче“ или „печат“ в горната част. Като съберем всички тези улики на едно място и си ги представим в светлината на функционалното обяснение на пирамидата, очевидното заключение е, че тези две гранитни плочи съдържат скрито контролно табло. Изглежда странно, че никой никога не се е опитал да ги отдели и отвори...

Хронология на Гиза

Както бе обещано, сега ще предложа няколко коментара върху твърдението на Робърт Бовал и Ейдриън Гилбърт, че „вентилационните шахти“ били регулирани към определени звезди и така изпълнявали символична цел. Използвайки измерванията на Рудолф Гантенбринк за наклона на шахтите, те открили, че в 2450 г. пр. Хр. южната шахта на Залата на царицата е била насочена спрямо Сириус, северната шахта на Царската зала била настроена към Алфа Драконис, а южната шахта на Царската зала била регулирана спрямо най-ниската звезда от съзвездието Орион.

Първото, което съм длъжен да отбележа, е, че датата 2450 г. пр. Хр. няма съществено значение, тъй като Хуфу е царувал през 2550 г. пр. Хр., както е общоприето. Нещо по-важно все пак - трябва да се признае, че 2450 г. пр. Хр. е приемливо усредняване, възприето от Бовал и Гилбърт; техните прецизни резултати показваха три различни дати: 2400 г. пр. Хр. за регулирането на Залата на царицата, 2425 и 2475 г. пр. Хр. за регулирането на Царската зала. Това не е много убедително. Първо, разположената на по-долно ниво Зала на царицата би трябвало да е построена по-напред, затова е трябвало да бъде ориентирана на по-ранната дата, а

не на по-късната! Второ, шахтите в Царската зала, които би трябвало да са построени едновременно, са ориентирани на две различни дати, с необяснимата разлика от 50 години!

Едно откритие на Бовал и Гилбърт, което наистина ме интересува, е точният огледален образ между трите пирамиди в Гиза и „Белт“ от съзвездието Орион през 10 450 г. пр. Хр. по отношение както на положението, така и на размера.²⁹ Няколко писатели твърдяха, че пирамидата е била насочвана към звезди, но техните твърдения са неубедителни, тъй като люлеенето на Земята причинява промени в положенията на звездите и затова от време на време трябва да се прави пренастройка. Откритията на Бовал и Гилбърт са от друго качество, защото това е по-скоро огледален образ, а не случайна ориентация, фактът, че те датираха този огледален образ точно към 10 450 г. пр. Хр., е най-убедителен от всичко, защото те не са имали предварителното намерение да търсят именно това обстоятелство (в контраст с целенасоченото търсене на регулиране от времето на Хуфу). Разбира се, те не успяха да предложат задоволително обяснение на тази твърде отдавнашна дата.³⁰

Според Хуфу, уж строител на пирамидата, нейна собственица била богинята Изида, която той наричал „Господарка на пирамидата“. Доказателството, отнасящо се до Изида, е под формата на описание върху стела, открита през 1850 г. в храма или Дома на Изида близо до Великата пирамида. Стелата е била преведена, както следва:

„Вечен живот за Хорус Мездау. На Царя на Горен и Долен Египет, Хуфу, вечен живот е дарен! Той е открил Дома на Изида, Господарка на пирамидата, близо до Дома на Сфинкса.“³¹

Стелата, върху която е било издялано това описание, стана известна като „Откривателската стела“ и днес е изложена в музея в Кайро. По ирония на съдбата експертите са я обявили за фалшификат, защото тя противоречи на свидетелството от мошеническия надпис на Вайс с точно едно десетилетие по-рано! Действително стилът на писане върху стелата може да показва, че тя е произведена известно време след Хуфу, напълно възможно е тя да е копие на по-ранен оригинал. Учени не успяха да обяснят, защо такъв фалшификат би бил направен преди 4000 години по начин, който възхвалява Хуфу и все пак приписва пирамидата на древната богиня Изида.

Тъй като не е създадено хронологично доказателство, „Откривателската стела“ има всички отличителни белези за автентичност поради това, че историята на Манетон за Египет датира управлението на Изида и Озирис в Египет към 10 000 г. пр. Хр.

Както видяхме в глава 7, Потопът е станал около 11 000 г. пр. Хр., малко преди горепосочените дати за Изида и пирамидите в Гиза. Всички останали доказателства са във връзка с древните текстове, както са преведени от Захарна Сътчин, който свързва пирамидите с трасето за полети, изградено от боговете, веднага след Потопа.

Изводи от глава девета

- Древни текстове, описващи обсадата и последвалия обир на Екур, заедно със затворничеството и освобождаването на бога Мардук от Екур, обясняват с изключителни подробности много характерни особености, открити вътре във Великата пирамида.

- Великата пирамида е притежавала страхотно мощен източник на енергия и е могла да действа с нападателни средства. В допълнение тя е функционирала като насочващо устройство и съвършена комуникационна система.

- Енигматичните помещения на пирамидата и нейните шахти имат функционално обяснение. Нишата в Залата на царицата е съдържала клетка за водно гориво, раклата в Царската зала била използвана за изгаряне на водороден газ, Голямата галерия е служела като цилиндър за съгъстен водород, а „вентилационните шахти“ са транспортирали съответно водорода и кислорода. Загадъчната врата, открита от Рудолф Ган-тенбринк, е клапан, водещ към камерата за събиране на газа.

ЯДРЕНА КАТАСТРОФА ПРЕЗ 2024 Г. ПР. ХР.

Внезапен залез на шумерите

Мистериозната поява на цивилизацията в Шумер преди близо 6000 години напълно е повторена от нейната внезапна смърт. обстоятелствата, довели до това внезапно изчезване, са най-общо казано, замазани във всички исторически книги. Те ни разказват, че тази великолепна цивилизация се е сдобила със съперник в съседната и равностойно мистериозна Акадска империя и че около 2000 г. пр. Хр. и шумерите, и акадите изчезнали без особена причина. После ни се казва, че нови две цивилизации - вавилонска и асирийска, възникват от нищото, за да владеят Месопотамия. С такова огромно преопростяване въпросът е оставен на мира.

И след като наистина съществуват огромно количество доказателства, описващи залеза на Шумер, тогава защо тези доказателства не се появяват в историческите книги?

Отговорът е, че естеството на крайното нещастие, покосило шумерите, ги е объркало точно толкова, колкото обърква и съвременните учени. Шумерското описание на голямото нещастие е толкова странно, та обичайно е разглеждано като митология и захвърляно настрана. Археологически факт е все пак, че изчезването на Шумер е станало внезапно.

През 1985 г. Захария Сътчин предложи приемлив сценарий за употребата на ядрени оръжия на запад в Шумер по време, което съвпада с неговия загадъчен залез.¹ Ще се занимаем с този сценарий в подходящ момент, но междувременно нека приемем твърдението на Сътчин, че шумерите са унищожени от ядрен взрив. Свидетелство за това се съдържа в различни текстове, познати като „жалби“ по унищожението на различни шумерски градове. Следващият превод бе публикуван от най-изтъкнатия специалист по Шумер, професор Семюъл Креймър:²

„Земята (на Шумер) бе налегната от бедствие, непознато на човека; такова, каквото никога не е било срещано преди, такова, на което не би могло да се противодейства.

Огромна буря от небето...

Буря, унищожаваша земята...

Злокобен вихър, като стремителен порой...

Убийствена буря, последвана от знойна жега...

Посред бял ден, тя лиши земята от яркото слънце...
на свечеряване звездите не изгряха...

Хората, ужасени, едва можеха да си поемат дъх;
зловещият вятър здраво ги сграбчи,
дори не им дари следващ ден...
Устите се изпълниха с кръв,
глави, облени с кръв...
Лицето пребледня от Злокобния вихър.

Той причини обезлюдяване на градовете,
къщите бяха напуснати от обитателите си;
оборотите се изпразниха, кошарите опустяха...
Реките на Шумер той накара да текат с вода,
която е горчива; обработените ниви обраснаха
с бурени, пасищата отгледаха смъртоносни
растения."

Естеството на бедствието било такова, че дори боговете били безсилни да му устоят. Една плочка, наречена „Вопъл за Урук“ твърди:

„Така всички свои богове евакуира Урук;
пазеха се от него; криеха се в планините,
избягаха в далечни равнини."³

В друг текст, наречен „Вопъл за Ериду“, Енки и неговата жена Нинки също избягали от своя град Ериду:

„Нинки, неговата велика господарка, летяща като птица, напусна своя град...
Господ Енки стоеше вън от града...

За злата участ на своя разрушен град той ронеше горчиви сълзи."⁴ Множество шумерски „жалби“ плочки бяха открити и преведени през последното столетие, включително в Урук, Ериду, Ур и Нипур. Тези плочки внушават, че всички градове едновременно са преживели един и същи феномен. Въпреки това няма и споменаване на военни действия - тема, с която шумерските летописци били добре запознати. Напротив, злокобното събитие не е „разрушение“, а „опустошение“. Един учен, Торкилд Якобсен, стигнал до заключението, че Шумер е бил ударен не от нашественици, а от потресаваща катастрофа, която била „наистина твърде озадачаваща“.⁵

Както бе цитирано по-горе, онова, което пронизало Шумер, бил „злокобен вихър“, който довел един невидим „дух“, приличащ на смъртта, какъвто никога не е бил срещан преди. Не е чудно, че случаят е бил оприличен с ядрен взрив. Какви са алтернативите? Възможно ли е това да е била безпрецедентна болест-убиец? Доколко това трябва да остане като вероятност? Шумерските подробни описания на водата, която станала горчива, хората - повръщащи кръв, въздействието както върху животните, така и върху хората не внушават, че това е била болест от какъвто и да е вид, известна ни днес.

Нещо повече, няколко скръбни текста като цитираните по-горе описват „буря“, която придружавала невидимия „дух“. Онези, които са преживели невидимото

падане на радиоактивни частици от ядрена експлозия, със сигурност не биха могли да открият по-добри термини за описанието му. Нека сега прегледаме доказателствата за такава експлозия.

Содом и Гомор

Библейската притча за разрушението на Содом и Гомор чрез огън и сяра е позната на повечето от нас. Но колцина я приемат буквално? Както и много други важни събития от човешката история, притчата е била сведена до „мит“ или религиозен символизъм. Въпреки това библейското описание в Битие 18-19 разказва за предварително обмислен, контролиран акт от Бог, който не правел разлика между хората и растенията в равнината. Това било действително събитие, както свидетелства описанието за плътен смог, издигащ се от земята на следващата сутрин.

Ако възприемем приказката за Содом и Гомор като свидетелско показание, там се е състояла експлозия с такава мощ, че тя би могла да се сравни с употребата на ядрени оръжия в Хиросима и Нагазаки през 1945 г.

Тази притча се третира като мит, понеже нашите парадигми не допускат съществуването на ядрени оръжия преди четири хиляди години. Много е съблазнително да се пренебрегне притчата за сметка на обяснението на жената на Лот, която се обърнала назад и се превърнала „в стълб от сол“. Въпреки това не звучи толкова неприемливо, когато научим, че няколко научни изследвания предложиха хипотезата, че терминът „сол“ бил грешно преведен. Ако бяхме способни да прочетем шу-мерската версия за събитието, ние щяхме да открием думата „НИМУР“, означаваща едновременно „сол“ и „пара“.⁶ Поради това жената на Лот може да се е превърнала в „стълб от пара“.

Вече са открити няколко антични текста, които съвпадат с разказа на Библията, но предхождайки го. Тези описания ни предоставят допълнителни детайли на обстановката, които липсват в Стария Завет. Един от най-ранните шумерски текстове явно наподобява библейското унищожение на греховните градове с помощта на огън и сяра:

„Господ - Чудотвореца, който изгори сатаната; който унищожи непокорната земя; който изличи живота от последователите на Грешното Слово; който заля с камъни и огън грешниците.“⁷

Кои са били „непокорните грешници“ и какво е представлявало „Грешното Слово“, което те са следвали? Пълната значимост на нещастieto в Содом и Гомор бе разбудена в подробности от научното изследване на Захарна Сътчин през 1985 г.⁸

Обстановката в Содом и Гомор възбудила разгорещен спор във връзка с правото на бога Мардук да се върне в своя град Вавилон и да приеме върховенството над боговете. Докато бащата на Мардук - Енки, защитавал

правата на първородния си син, другите богове яростно се противопоставяли по причини, които ще станат ясни в съответния момент. Един бог на име Ерра се закле да използва сила срещу Мардук. Дълъг текст, познат като „Епос за Ерра“⁹, описва какво се е случило после, след като гневният Ерра напуснал съвета на боговете със заплашително обещание:

„Земята ще разруша,
тях ще превърна в купчина пепел;
градовете ще разтреса,
ще ги опустоша;
планините със земята ще изравня;
животните им ще изчезнат;
ще разбуня моретата;
онова, което изобилства там, ще унищожа;
хората ще накарам да изчезнат;
душите им на пара ще превърна;
никой няма да бъде помилван...“¹⁰

Боговете, улигани в спор, молят Ану да разреши конфликта. Ану се съгласил с употребата на седем мощни оръжия за атака срещу Мардук, но Гибил - брат на Мардук, го предупредил за плана на Ерра:

„Онези седем, планината те обитават,
в пещера в земята те живеят.
От това място с блясък ще се втурнат те напред,
от Земя до Небеса, облени във терор.“

Бог на име Ишум, значещо „Носещ нещо, което пари“, тогава бил посочен да се присъедини към Ерра в Долния свят (Африка), да зареди оръдията и да ги насочи към целите им. Захарна Сътчин разпозна в този бог Нинурта.¹² Като син на Енлил от неговата полусестра Нинхарсаг, Нинурта бил директен съперник на Мардук - сина на Енки. Колкото до Ерра, няма и капка съмнение, че този бог бил Нергал, често описван в древните текстове като „яростния цар“, „насилника“, и многозначителното „онзи, който изгаря“, бог на войната и лова и носител на чума.¹³

Именно Ерра/Нергал - озлобен и ревнив брат на Мардук, бил този, който възприел най-агресивната роля, давайки обет не само да разбие Мардук и неговите съратници, но също и неговия син Набу. Ерра предложил да бъдат употребени оръжия срещу градовете Содом и Гомор, където се смятало, че се крият Мардук и синът му Набу, а по причини, които по-късно ще се изяснят, срещу самия космически център в Синай:

„От град на град емисар (оръжие) ще пратя;
синът - семе на баща си, не ще избяга;
майка му смеха си ще пресекне...
До мястото на боговете той достъп няма да получи;
мястото, където Великите се възвисяват,
аз ще разместя неговите пластове.“¹⁴

Нинурта се опитал да успокои Ерра с думи, почти еднакви на онези, които използвал Авраам към Бог в Библейското предание: „Юначни Ерра, ще унищожиш ли ти праведните заедно с недобродетелните? Ще унищожиш ли онези, които имат грехове към тебе, заедно с онези, които не са прегрешили?“⁵

След съгласуването на плана двама от боговете извършили съкрушителната атака - Ишум към космическия център и Ерра към Содом и Гомор:

„Ишум тръгна към Най-Величествената планина; най-възвишените седем, без подобни тям, го следваха.

При Планината - Най-Величествена пристигна героят; той вдигна ръката си -Планината бе разбита.

Равнината покрай Планината Най-Величествена после той унищожи; във горите нейни стрък дори не остана изправен.

И тогава, подражавайки на Ишум, Ерра, тръгна по Царската магистрала.

Градовете той довърши, на обезлюдяване той тях обрече.

В планините гладен мор доведе, техните животни той направи да изчезнат.“¹⁶

Текстовете „Хедорлаомер“¹⁷ потвърждават подробностите на „Епоса за Ерра“ и обобщават унищожението:

„Той,който с огън гори, и този от зловещия вихър, заедно изпълниха тяхното зло дело. Двамата накараха боговете да побягнат, накараха ги да избягат от изгаряне. Онова, което се издигаше към Ану, за да се изстреля, те накараха да умре, лицето му направиха да избледнее, мястото му те направиха да запустее.“¹⁸

Според „Епос за Ерра“ атаката от страна на Ерра не само разрушила сатанинските градове Содом и Гомор, но също създаде Мъртво море, както днес го знаем:

„Той прокопа морето, целостта му той раздели. Онова, което там живееше, крокодилите дори, той накара да умрат, понеже с огън изгори той тварите животински, прокле житото им на пепел да се превърне.“¹⁹

Дали някога в Мъртво море са живели крокодили? Не е съвпадение, че деветстотин години по-рано Гилгамеш бил предупреден да не допира с ръка „водите на смъртта“, когато лодката му стигнала далечния западен бряг на „Морето на водите на смъртта“.²⁰ В днешно време то е познато като Мъртво море по различна причина - защото неговата концентрация на сол е толкова висока, че никакъв морски живот не би могъл да оцелее.

Географско доказателство

Къде са се случили събитията от Содом и Гомор? Библията ясно определя Долината на Содом като Соленото море, внушавайки, че там, където водите сега се разливат, някога е имало долина.²¹ Съвременни справочници твърдят, че унищожените градове наистина някога били разположени в района на Мъртво море, извеждайки това заключение от гръцки и римски историци, които твърдели, че долината била наводнена след събитието. Не е случайност, че на иврит името Гомор значи „потопяване“, нито пък че Библията се отнася към Мъртво море като към Морето на *Краба* - последният термин на иврит значи „изсушен или изгорен“, и по този начин увековечили атаката.²² Може ли всички тези източници да са неверни?

Нещо по-специално, учени определят местоположението на порочните градове в *южната част* на Мъртво море, която и до днес се нарича „Морето на Лот“, в памет на човек, комуто било позволено да избегне нещастията. Библията предлага редица по-нататъшни свидетелства, които заковават точното място: описания на сол, битум и катранени ями, те всички съвпадат с южната част на Мъртво море.²³ Първо, тази област все още съществува - едно безжизнено, солено тресавище. И второ, до наши дни парчета битум все още плуват по повърхността на Мъртво море, което по тази причина в древността е наречено „Асфалтово езеро“. В допълнение югоизточният бряг на Мъртво море наистина е „отлично напоен“ и богат на растителност, в съответствие с библейското описание.

Какво *веществено* доказателство би могло да потвърди, че в древни времена в Мъртво море е била осъществена ядрена експлозия?

Геологията на Мъртво море е необичайна. То е разделено на две части **и** огромен полуостров, наречен Лайсан („Езикът“), който достига до две мили на западния бряг. Северно от Лайсан Мъртво море е с дълбочини 1310 фута, най-ниската точка на света без излаз на море. На юг в пълен контраст водата е плитка - дълбочината варира от три до петнадесет\ фута. Би ли могло тази необикновена геоложка характеристика да бъде отдадена на взрив, който е нарушил първоначалния Лайсан и е причинил потъване под водата на предишната суха „долина от плодородни поля“?

И до ден^днешен необикновени нива на радиоактивност се откриват във водите на изворите около най-южните краища на Мъртво море. Едно изследване потвърждава, че тази радиоактивност била достатъчно висока, за да „предизвика

безплодие и свързаните с него бедствия на животни и хора, които са я поглъщали в продължение на много години"²⁴. По-нататъшни доказателства за експлозия бяха разкрити чрез снижаващото се ниво на Мъртво море, което в последните години падна от 1280 до 1340 фута под морското ниво.²⁵ Свиването на неговия повърхностен обхват извади на показ причудливи гънки, описани от един наблюдател като „почти архитектурно изработени скални пролуки“.²⁶

А какво да кажем за високата концентрация на сол, почти пет пъти над нормалната? Тя всъщност е причинена от липсата на какъвто и да е излаз от Мъртво море, освен изпаренията. Шест и половина милиона тона прясна вода всеки ден се вливат от река Йордан и ерозират естествената сол от дъното на Мъртво море, която не може да се изпари, а това увеличава концентрацията на солта във водата. Но ето тук има един странен факт. През октомври 1993 година бе съобщено, че израелски и германски учени ще се опитат да извлекат мостри от седиментните скали под Мъртво море, използвайки най-съвременна технология за пробиване. Предишни опити се бяха проваляли поради изключително твърдия слой солена скала, само на няколко фута под нивото на дъното на морето!²⁷ Какво необичайно явление би могло да оформи кора от солена скала, толкова твърда, че съвременната технология води люта битка, за да я преодолее?

Сега нека се придвижим на юг към още по-драматично доказателство за древни ядрени оръжия. Захарна Сътчин разкри огромен геоложки белег на полуостров Синай, точно където би трябвало да се е намирал космическият център на боговете.²⁸ Този белег е видим от небесните висини над Земята и представлява загадъчна бяла кръпка. Вследствие на твърдението на Сътчин, аз се сдобих със сателитна снимка в *близък план* на този белег, обхващащ област с размери 112 x 112 мили (илюстр. 44). Докато хилядите тънички линии са „уодис“ (сухи речни корита в пустинята), няма научно обяснение за светлия белег (разположен долу вляво от средата), което някога да е било предлагано.

Нещо повече, в Източен Синай са намерени милиони овъглени камъни, разпръснати на десетки мили. Тези камъни са без никакво съмнение неестествени. Експедициите до Синай на Нелсън Глюк през 1950 г. хвърлиха светлина върху съществуването на множество опушени скали, разхвърляни върху ландшафта.²⁹ Съвсем наскоро тези скали привлякоха вниманието на Еманюел Анати, който бе заинтригуван от тази област благодарение на интереса си към скалното изкуство. След своята първа експедиция през 1955 г. Анати проведе няколко полеви пътешествия до областта Хар Карком (Джебел Айдеид), свещена планина от третото хилядолетие пр. Хр. Книгата му „Планината на Господ“ разказва за много заоблени речни камъни, няколко фута в диаметър, върху които древните пътешественици са издълбали различни знаци и символи (илюстр. 45). Снимките на Анати ясно показват, че скалите са овъглени само на повърхността.³⁰

Еманюел Анати описва също огромното планинско плато Хар Карком, изцяло покрито с части от черен камък, известен като „хамада“. На някои места хамадата е бил изчистен в древността, за да оформи т. нар. „кръгове от колиби“.

И отново снимките на Анати (илюстр. 46) показват, че овъглените камъни представляват един тънък повърхностен слой. Земята отдолу е твърда повърхност, оцветена в светлокафяво, която от въздушните отражения на слънчевата светлина води до появата на ярки бели кръпки.

Какво могат да кажат геолозите за овъглените скали в Синай? Те предполагат, че камъните представляват *вулканична* скала, но това не може да е така, защото никъде в близост до Синай не съществуват вулкани. Тези камъни са една аномалия - нещо невъзможно, което не може да бъде обяснено от конвенционалната наука. Във връзка с предварително възприетата „невъзможност“ за ядрени оръжия преди четири хиляди години дебатът стига до задънена улица.

Но не може да бъде отречено, че черните овъглени скали са там, в Синай, както и огромният белег. Единственото възможно обяснение е онова, предложено от Захарна Сътчин - неестествена експлозия. В този контекст всяко нещо започва да придобива смисъл. Неоспоримото вещественно доказателство не само потвърждава надеждността на „Епос за Ерра“, но и достоверността на всички други доказателства в глава 8, които разкриват Синай като географското местоположение на космическия център!

Хронологично разрушаването на космическия център, Содом и Гомор и залезът на Шумер - всичко това може да бъде свързано заедно и отнесено приблизително към 2000 година пр. Хр. (ерата на Авраам). Шумерският текст-ридание ясно свързва „зловещия вятър“ със събитията в Синай чрез своите обяснения за „огромна буря, изпратена от Ану“, „буря от предизвикани светкавици“ и чрез твърдението „на запад тя се породи“.³¹ Мъртво море и космическият център в Синай наистина са разположени на запад от Шумер. Други описания изтъкват главно Синай: „от средата на планината тя се спусна над земята, от равнината на „Безмилостното“ тя дойде“.³²

Остава само да се предложи задоволително обяснение на въпроса: „Защо боговете са позволили такава изключителна сила да бъде използвана?“ С цел да бъде разбрана цялата история за това как боговете са решили да саботират собствените си космически съоръжения, трябва да започнем от Вавилонската кула, където бст Мардук направил опит да възстанови разрушения от Потопа град в Ш/мер.

Вавилонската кула

В предишни тави вече описах законите на богсзете, които причинили такава дълбока ненавист между двамата братя Енки и Енлил, а впоследствие и между съответните техни наследници. Още преди Потопа, когато Земята била преразпределена, възникнали териториални спорове, които предизвикали яростна война на боговете, доказателства за която вече видяхме във Великата пирамида и Джебел Баркал.

В резултат от войната върховенството между боговете се паднало на Енлил и в частност на първородния му син Нинурта. В подходящ момент, когато наводнението се отдръпнало достатъчно от равнините между Тигър и Ефрат, боговете решили да възстановят там стародавните градове на първоначалните им местоположения. Но тази територия сега вече била дадена под разпореждането на боговете Енлилити. От Енкиитите единствено на бог Енки според предварително споразумение било позволено да изгради отново своя град отпреди Потопа (Ериду). Мардук настоял също да възстанови своя град от периода преди Потопа - Вавилон, но никъде не срещнал разбиране.

Оказва се сякаш, че библейското описание на Вавилонската кула има своите корени в този конфликт.³³ Мардук като главен бог на Вавилон в по-късни времена е вероятният виновник, но какво е било естеството на „Кулата“? Да си припомним от глава 6, че „*шем*“ по-скоро означава „небесно превозно средство“, а не „име“. Нека сега отново изследваме какво са целели последователите на Мардук чрез преправянето на превода на библейското сказание:

„Хайде, нека си построим град,
с кула, достигаща небесата,
така че да можем да си направим шем.“³⁴

Сега вече става очевидно, че плановете на Мардук са били едновременно амбициозни и противоречиви. Нещо повече, Захарна Сътчин изясни съществуването на текст от Акад, който напълно съвпада с библейското описание на случилото се впоследствие.³⁵ Разнообразни събития в текста потвърждават, че Мардук бил бунтовник, докато най-разпространената версия идентифицира библейския „Бог“ като Енлил, който:

„На тяхната крепостна кула, през нощта,
той сложи пълен край.
В своя яд той изля една заповед:
да бъде разпръсната надалече, бе неговото решение.
Той даде заповед да обърка плановете им.
...Начертания от тях замисъл той прекрати.“³⁶

Всъщност не е напълно ясно дали езиците на човечеството са били променени по време на този инцидент, но акадската притча наистина потвърждава, че хората на Мардук са били разпръснати. Все пак в контраст с общото възприятие на библейското описание Вавилонската кула трябва да бъде разглеждана тук като чисто местен инцидент, който е оказал влияние единствено върху една относително малка група хора.

Каква била хронологията на случая с Вавилонската кула? Захарна Сътчин я датира малко преди връщането на Мардук към своите родни египетски земи, където той бил известен под името Ра (Ре). Последното събитие може с голяма приблизителност да бъде датирано към 3450 г. пр. Хр., времето, когато Египет навлязъл в период на 350-годишен хаос, преди началото на неговата цивилизация в 3100 г. пр. Хр.³⁷ Инцидентът във Вавилон със сигурност не е бил по-рано от този с първите шумерски градове Ериду и Нипур. По този начин можем да го поставим с известна увереност между 3800-3450 г. пр. Хр.

Вследствие на войната на боговете, в която Мардук предвождал силите на Енкиитите, едно от условията в мирния договор поставяло неговия пацифистично настроен брат Тот във владение на Египет. Оттогава Тот бил отстъпвал многократно властта, позволявайки на различни богове и полубогове да управляват страната. Пред обидения до смърт Мардук се появила удобна възможност да си възвърне Египет и да отмъсти за унижението си. Напълно вероятно е връщането на Мардук/Ра в Египет да съвпада със смъртта на Думузи, чиято трагична съдба бе описана в глава 6. Ако Мардук е завладял властта в Египет по онова време, той го е извършил в грубо нарушение на мирното споразумение, а властта му се е оказала напълно незаконна. Сега можем да започнем да проумяваме защо нещастният случай при смъртта на Думузи е довел до толкова сурово наказание за Мардук.

Изглежда сякаш след бягството си от пирамидата Мардук е отишъл в самоизгнание като Амон (Амун - „Скритият“) за своите последователи и *персона нон грата* за своите врагове. Основният му враг била Инана, която в резултат от смъртта на съпруга си Думузи се превърнала от богиня на любовта в богиня на войната, изпълнена с яростна омраза към Мардук. Инана винаги е притежавала амбиции, но в онзи момент желанията ѝ се засилили. Както бе описано в глава 6, тя не се задоволила с владението над новата цивилизация в долината на Инд, нито пък с ниско поставения неин град Урук в Шумер. Приблизително през 2350 г. пр. Хр. нейните мощни амбиции били изпълнени. Въоръжена със загадъчните „МЕ“, които откраднала от Енки, тя открила мъж, когото нарекла Шарру-кин („Праведния владетел“). Този човек, известен ни като Сар-гон, бил основателят на Акадската империя и столицата Агаде.

Докато Инана правела усилия да изгради мощно ново царство в Месопотамия, Мардук можел само да наблюдава отстрани с нарастващо безсилие. Убеден в собствената си невинност и сърдит от отказа на боговете да му разрешат отново да изгради своя град във Вавилон, той се самоутешавал с вярата, че ще настъпи „съдбоносно време“, когато той ще може да се върне във Вавилон, да сломи надмощието на Инана и да утвърди Господство над боговете. Както ще видим в следващата глава, това „съдбоносно време“ не било своеобразна мечта, а научна действителност. А времето на Акадската империя по този начин може да бъде разгледано като целенасочен опит от страна на Инана да се противопостави на амбициите на своя стар враг.

Завоевания на Инана

Около 2350 г. пр. Хр. с помощта на Инана Саргон започнал да гради мощна империя из цяла Месопотамия. Правейки това, той взел всички мерки да не развали отношенията си с останалите богове от Близкия изток. Първоначално завоеванията му не засягали града на Енлил -Нипур, града на Нинурта - Лагаш, спорната област на Вавилон и стратегическите места на боговете в Йерусалим и

Баалбек. После, когато остарял, той извършил фаталната грешка да пренесе „свещена почва“ от Вавилон, за да узакони някак си града на Инана - Агаде.

Сякаш този светотатствен акт накарал Мардук да се върне във Вавилон. Античният текст твърди, че Мардук разбил хората на Саргон чрез глад и жажда, а самия Саргон изтезавал с „безсъние“, което довело до неговата смърт след петдесет и четири годишно царуване.³⁸

Обединявайки своите разпръснати последователи, Мардук възстановил Вавилон и според древния текст изградил една съвременна водоснабдителна система. Това е интересна подробност, защото мястото на Вавилон от осемнадесетия век пр. Хр. наистина лежи под сегашното водно ниво, което пречи на разкопките там.³⁹ По мое мнение Мардук предотвратил наводнението чрез изпомпване на водата от Вавилон към обкръжаващите области. Околните градове бързо се превърнали в зависими от тези доставки на прясна вода от Вавилон, тъй като средните валежи във Вавилон били незначителни, откакто свят светува.⁴⁰ Разбира се, без напоителните канали и пълноводието на реките Вавилон би бил една безплодна пустиня.

Последователите на Мардук продължили яростно да се бият с наследниците на Саргон, а съветът на боговете в опит да предотврати бъдещи въоръжени конфликти изпратил Нергал - брат на Мардук, да го убеди да напусне Вавилон. Нергал предоставил на Мардук убедителни доказателства, че неговото „съдбоносно време“ още не е настъпило.⁴¹ Накрая Мардук се съгласил да напусне, но при условие че никой няма да се намесва в устройството на напоителната система във Вавилон:

„В деня, когато ще отстъпя мястото си,
водното течение ще престане да действа от извора си...
Водите няма да извираат...
светлият ден ще (се превърне) в мрак...
Ще настане объркване...
Ветровете на сушата ще вият...
ще се разпространи болест.“⁴²

След заминаването на Мардук Нергал влязъл в тайните зали на Вавилон и с учудваща враждебност разрушил прецизната водоснабдителна система. Според предварителното предупреждение настъпило сериозно засушаване в околните градове. Нергал бил наказан сурово от по-възрастните богове.

Около 2250 г. пр. Хр. вследствие на заминаването на Мардук и настъпилото засушаване Инана още веднъж решава да изпробва мускулите си - този път с внука на Саргон, наречен Нарам-Син.⁴³ Името му ясно показва, че Инана е успяла да спечели подкрепата на нейния чичо -бога Нанар/Син.

Този път изглежда сякаш Инана иска да изпробва докъде би могла да се разпростре мощта ѝ. Месопотамският текст ни предоставя дълъг списък от завоеванията на Нарам-Син, включително Йерихон, Баалбек, страната Дилмун (Синай) и накрая Египет.

Съществува ли някакво историческо потвърждение за завоеванията на Нарам-Син? Археологията потвърди, че ерата на Йерихон завършва през третото хилядолетие пр. Хр. с разрушение.⁴⁴ Атаката срещу Баалбек, където

според слухове Инана изгорила вратите му и държала в плен неговите защитници, напълно обяснява изоставената дейност в кариерата, която може да бъде видяна и сега на онова място - особеност, която никой досега не е дръзнал да обясни. В Египет също е потвърдено нашествие от чужденци по това време от историята чрез дълга поема, известна като „Поученията на Ипуер“.⁴⁵

Колкото до митичното завоевание на космическия център в Синай от Нарам-Син, би ли могло това събитие да е същото, увековечено от известната стела за Нарам-Син, сега изложена в музея „Лувър“ в Париж?⁴⁶ Централното изображение на илюстр. 51, в което мнозина виждат планина, прилича повече на ракетите, с които страната Дилмун се свързва. Короната с рога, носена от победоносния Нарам-Син, е била символ на боговете и внушава, че това е било победа в най-свещения район, където единствено боговете са били допуснати да управляват.

Все пак ни се струва, че Нарам-Син е попрекалил с едно от завоеванията си. Дали това е бил космическият център, териториите на Енкиитите или и двете, не можем да сме сигурни, но съветът на боговете решил да арестува Инана и да сложи край на нейната грандомания. Шумерска поема, известна под заглавието „Проклятието на Агаде“, описва как Инана избягала от град Агаде. После боговете освободили града от властта ѝ, вероятно включвайки някои от „МЕ“-тата, които тя откраднала от Енки:

„Короната на властта, тиарата на царството,
тронът, даден на управлението,
Нинурта предаде на своя храм;
Уту отнесе градското „Красноречие“;
Енки отне неговата „Мъдрост“.
Неговото величие, че би могъл да достигне Небесата,
Ану издигна до средата на Небето.“⁴⁷

Текстът твърди, че братът на Мардук - Нергал, също е помогнал на завоеванията на Нарам-Син и така е действал в неприемлив съюз с Инана, за да попречи на завръщането на Мардук.⁴⁸ Можем само да гадаем за причините на неговата братска враждебност. Скоро след това Инана и Нергал организирали огромно въстание против властта на по-възрастните богове - бунт, който завършил със загуба и катастрофално разрушение на Агаде.

„Проклятието на Агаде“ обвинява за разрухата Нарам-Син, който уж атакувал града на Енлил - Нипур, светотатствайки над неговия свещен Екур.⁴⁹ Известно ни е от една шумерска поема, озаглавена „Химн на Енлил“, че този Екур е бил мястото за отдиш на „бързо стъпващата птица“, от чийто „дъх, никой не може да избяга“, и мястото, откъдето той е можел да „издига лъчи, които търсят сърцевината на земите“.⁵⁰ По този начин атаката не е била просто символична обида към най-висшия бог на Земята, но и физическо унищожение на неговите сили.

Според „Проклятието на Агаде“ боговете изтрили Агаде от лицето на Земята. После Енлил заповядал на ордите на гутите да напуснат родината си в планината Загрос и да поробят последователите на Инана. Акадската империя била разоръжена и централната администрация изпаднала в състояние на анархия. Дали боговете са имали пръст в това дело? Факт е, че Агаде е един от малкото

древни градове в Месопотамия, чието местонахождение никога не бе открито от археолозите,⁵¹ а в същото време историците са в неведение за залеза на толкова мощна империя, която рухва около 2200 година пр. Хр. толкова внезапно, колкото някога се е появила.⁵²

Битките на царете

Гутите окупирали Месопотамия за около един век, но са оставили малко следи от своята култура.⁵³ Междувременно между 2200-2100 години пр. Хр. няколко шумерски и еламитски града обявяват своята независимост и навлизат в нова ера на просперитет, който се оказва тяхната лебедова песен.

Държавата Еламит на Нинурта първа се появява като доминираща сила, концентрирана около столицата Суса в югоизточна Месопотамия. Нейните мощни укрепления и високообучена армия са й дали възможност да избегне завладяване чрез военен съюз с Нарам-Син.⁵⁴ Все пак след смъртта на Нарам-Син нейният владетел Пуцур-Иншушинак обявява независимост и за да подчерае този факт, приема титлата „Цар на Вселената“.

Шумерският ренесанс започва в Лагаш, чийто известен владетел Гу-деа царувал в началото на 22-ото столетие пр. Хр. Този цар се заел с мощна програма за възстановяване на храмове и довел шумерската култура до нови висоти.⁵⁵ Лагаш все пак бил предназначен да си остане религиозен център, без аспирации за политически контрол над новата империя в Шумер.

Скоро след това градът Ур се възродил като новата шумерска столица. Знаменитата (и последна) Трета династия в Ур извела шумерските постижения до нови хоризонти на изкуството, външната търговия и строителството на храмове. Богът, отговарящ за управлението, бил Нанар/ Син, стъпка вероятно целяща да контролира братовчедка му Инана.

Сега вече навлизаме в период, когато историческите дати могат да бъдат установявани с голяма степен на точност. Първият владетел на Ур -Ур-Наму, най-общо е определен към около 2112 година пр. Хр.⁵⁶ Ур-Наму установил нов закон и морален кодекс и започнал възстановителна програма из цял Шумер, която възвърнала храмовете на боговете, включително Екур в Нипур, към тяхното предишно величие. Не само храмовете трябвало да бъдат реставрирани, но също и упованието на хората в техните богове. След двеста години хаос народът на Месопотамия станал независим и неуправляем. Шумерски текстове описват, че Енлил дал разрешение на Ур-Наму да вдигне на крака тези бунтовни градове.⁵⁷

За нещастие тъкмо когато шумерите започнали да откриват ново упование в своите богове, пак се случило бедствие. Техният цар Ур-Наму паднал от каретата си в битка и бил „изоставен на бойното поле като катастрофирал автомобил“.⁵⁸

Новият владетел на Ур, около 2094-2047 г. пр. Хр., се казвал Шулги.⁵⁹ Към края на неговото царуване вече забелязваме първите признаци на опасност за последната династия в Шумер. Шулги се ангажирал с участие в серия от битки, за да сломи надигащите се външни провинции, около 2054-2047 г. пр. Хр. С цел

да укрепи положението си, той се добрал посредством женитбата на своята дъщеря до съюз с Еламит.⁶⁰ В замяна на контрол над град Ларса Шулги наел услугите на прословутите войски на Еламит като вид чуждестранен легион под командването на Хедорлаомер.⁶¹

Къде е бил Мардук по това време? Според хронологията на Захарна Сътчин през 2048 г. пр. Хр. Мардук тъкмо щял да навлезе в земите на Хати (земята на хититите в Анатолия), където щял да остане 24 години в очакване на „благоприятно знамение“ за своето завръщане във Вавилон.⁶² Присъствието на египетски бог в Анатолия по онова време наистина се потвърждава от археологическо описание. На мястото на Алака Хуюк (важен град, датиращ най-малкото от 2500 г. пр. Хр.) входът на града бил намерен обграден по фланговете от египетски сфинксове, датиращи от около 2000 г. пр. Хр.⁶³

След смъртта на Шулги през 2047 г. пр. Хр. синът му Амар-Син⁶⁴ се изправил пред продължаваща борба за отстояване на властта в Ур, а шумерските текстове от седмата година на неговото управление - около 2040 г. пр. Хр., описват огромна кампания за потушаване на въстания в четири западни страни.⁶⁵ Изпращането на войски от Амар-Син под ръководството на Хедорлаомер за умиротворяване на бунтовниците е предмет на описание както в Стария Завет, така и в „Текстове на Хедорлаомер“, като и двата потвърждават, че бунтовете са се състояли през тринайстата година от управлението на Ур.⁶⁶

Каква е била причината за въстанието? „Текстовете на Хедорлаомер“ изясняват, че бунтът бил за промяна на васалната зависимост от Син - бога на Ур, към Набу - сина на Мардук. Шамаш - синът на Син, твърдял, че народът е изменил на договора с неговия баща:

„Честността в неговото сърце (царят) предаде по времето на тринадесетата година, предателство против баща ми (той има); царят престана да се грижи за опазване на доверието; всичко това стана по вина на Набу“.⁶⁷

Промяната във васалната зависимост към Набу в Ханаан е увековечена и до днес под различни наименования в района - връх Небо на североизток от Мъртво море и огромния град Набулус на северозапад. В по-късни времена името на Набу възприело значението „говорител/ уведомяващ/ пророк“,⁶⁸ отразявайки ролята, която синът на Мардук е изиграл при разбиване на въстанието.

Но какво било естеството на този бунт, което е предизвикало неговото запазване в историята като главно събитие? Отговорът идва от щателното изследване на битката, състояла се през следващата година. Според Битие 14:

„През четиринадесетата година Хедорлаомер и царете, съюзили се с него, дойдоха и поразиха рафаимите в Астарот-Карнаим, зузимите в Хам, емимите в Сави-Кириатим и хорейците на поляната им Сиир, до Ел фаран, който е при пустинята. А като се върнаха, дойдоха в Ен-Мишнат (който е Кадис) и поразиха цялата страна на амаликитяните, както и амореите, които живееха в Аса-сон-Тамар.“⁶⁹

Тази последователност на битките също е потвърдена от „Текстовете на Хедорлаомер“. Едва след тази изнурителна обиколка царете от изтока накрая се конфронтирали с царете на неподчинените градове, които те били изпратени да накажат. Тогава защо е това отлагане, защо се е загубило толкова време за тази напълно извън маршрута екскурзия до пустинята?⁷⁰ Както отбеляза Захарна Сътчин, единствената вероятна забележителност на Ел фаран (Нахъл) и Кадеш-Барнеа е тяхното стратегическо местоположение в ограничената зона на боговете - космическия център в пустинята Синай. Защо иначе нападателите ще си набележат за цел един град-оазис в средата на нищото?

Шумерски цилиндричен печат, цитиран от Захарна Сътчин (фиг. 35 с добавено обяснение), дава забележително точно визуално изображение на инцидента с космическия център, макар че моето тълкуване се различава от това на Сътчин.⁷¹ Според мен ханаанските царе, подтикнати от Набу, са тръгнали на юг, за да окупираат космическия център. После, когато чули за чудотворната мощ на приближаващия източен съюз, предвождан от Хедорлаомер, те избягали в Кадеш-Барнеа. По този начин агресорите се върнали от Нахъл към Кадеш, както е описано в Битие 14, с цел да подгонят избягалия си враг.

От Кадеш царете от изтока преследвали царете от запада чак до долината Сидим, където последните били принудени да се установят в родните си земи и били тежко разбити.⁷² Цилиндричният печат, показан на фиг. 35, идентифицира местоположението на космическия център чрез знака на Син - полумесец и кула с крила. Все пак няма сцена на битка (както се предполага от Захарна Сътчин), а само изображение на походен линеен строй на четирима царе към военния строй на петима царе, тръгнали в обратната посока!

Моето тълкуване на тези събития илюстрира желанието на Мардук да влезе във владение на космическия център в допълнение към връщането му във Вавилон. Това е жизнено важно за разбирането на екстремалните действия, които впоследствие са били предприети срещу него и сина му Набу.

Според хронологията на Захарна Сътчин едва след около 16 години Мардук

се връща във Вавилон и се стига до употребата на ядрени оръжия. През онези шестнадесет години последните двама царе на Ур -Шу-Син около 2037-2039 г. пр. Хр.⁷³ и Ибби-Син около 2028-2024 г. пр. Хр.⁷⁴ предприели отчаяни отбранителни мерки, за да предпазят една сгромолясваща се империя във времена на огромна несигурност.

Забележително, Шу-Син потушил въстание в Мардин, Северна Турция - оттогава територия на Мардук. Около 2034 г. пр. Хр. той построил крепост, за да помогне на отбраната на шумерските територии от нашествието на амореите.⁷⁵

В началото на царуването на Ибби-Син Третата династия на Ур буквално се разпаднала.⁷⁶ Последните спомени за Шумер описват множество пророчества за надвиснала опасност от инвазия от запад, прекъсване на подчиненото положение от външните провинции и накрая прекратяване на външната търговия през третата година от идването на власт на Ибби-Син.⁷⁷ Не са намерени*никакви писмени спомени от неговото царуване след петата година - около 2024 г. пр. Хр. В онази година принц на име Ишби-Ирра предизвиква въстание в ключовия град Мари, който пазел от запад достъпа до Шумер. Последните описания за Ибби-Син разказвали за дълбокото проникване на амореите в териториите на Шумер.⁷⁸

Връщане на Мардук

Шумерските текстове твърдят, че хаотичната последна битка за Шумер била проведена и загубена от войските на еламитите срещу изумително превъзходящите ги по брой нахлуващи амореи. Тези амореи били предопределени да се превърнат в първата династия от новото царство във Вавилон. Кой били тези племена и защо са подкрепяли Мардук?

Тъй като инвазията в Шумер дошла от запад, ще ни е от полза да открием, че терминът амореи (аморити) произхожда от акадската дума „Амуру“ и означава просто „западняци“. Библейски изследвания все пак успяха да идентифицират амореите като преобладаващо племе между ханааните и по този начин произлезли от рода на Хам.⁷⁹ Последната битка поради това била основана на расови принадлежности - семитските източни племена⁸⁰, отбраняващи своите територии срещу хамитски-те африканци, които подкрепяли един африкански бог - Мардук.

По същия признак трябва да очакваме родените египтяни да се състезават за каузата на Мардук. Какво в такъв случай е станало в Египет през 2024 г. пр. Хр.? Тази дата се пада между края на Старото царство в 2100 г. пр. Хр. и началото на Средното царство - около 2000 година пр. Хр.⁸¹ Египтолозите наричат тази празнина във времето „Пръв преходен период (ППП)“, обозначавайки период на хаос, по време на който страната била разделена между враждуващите династии. Падането на Старото царство най-общо се приписва на „социална революция“⁸² и както аз ще предположа в следваща глава, много е вероятно тези първи египетски фараони в действителност да са били шумери. Дали датирането на ППП е било просто съвпадение, или пък то би могло да отбелязва вътрешен бунт от родените африканци в подготовка за връщането на Мардук на власт?

По-задълбочено изследване на положението в Египет потвърждава, че бунтовниците са били базирани на юг в Тебес, който наистина бил центърът на преклонение към Мардук като Амон, „Скритият“. Тяхната вярна подкрепа за Мардук била увековечена с думата „аман“, която е запазена в иврит, буквално

значеща „строя/подкрепям“, а фигуративно - „постоянен/предан“. В географски смисъл тези последователи се разширявали на север, към областта на Делтата и *Синайския полуостров*. Би ли направил още един опит Мардук да вземе под свой контрол космическия център?

Изгнаничеството на Мардук е описано върху една частично счупена плочка, намерена в огромната библиотека на Ашурбанипал. Нейната значимост е останала незабелязана, докато Захарна Сътчин не я постави в исторически контекст - последното обратно броене на 24 години от 2048 до 2024 г. пр. Хр., когато Мардук накрая се връща във Вавилон:

„Аз съм божественият Мардук, един, велик бог.
Бях изгонен заради греховете си,
в планината отидох.
Бях скиталец из много земи;
там, откъдето изгрява слънцето, до там,
където то залязва, съм пребродил.
Изкачих се до върховете на земята Хати.
В земята Хати помолих за предсказание
(за) моя трон и моето Господство;
в сърцето ѝ (аз попитах) „Докога?“
24 години останах в недрата ѝ.“

„Дните ми (на изгнание) свършиха;
Вдигнах се на крак към Вавилон, през
земите преминах към моя град; да
стана цар във Вавилон най-напред,
в средата му да издигна моя храм-планина, достигащ до небето.“⁸³

Древните текстове са отбелязали краткотрайна победа за Мардук. В хаоса на битката различни храмове били разрушени, включително светинята на Енлил в Нипур. Енлил, който бил някъде „въздигнат нависоко“, побързал да се върне в Шумер и поискал обяснение. Въпреки че вавилонските летописи обвиняват за оскверняването на бога Ерра (Нергал), други богове приписват светотатството на Мардук.

Именно по това време съветът на боговете се събрал, за да реши какви мерки да бъдат предприети, а богът Ерра избухнал с гневното обещание за отмъщение. И хронологично, точно по това същото време и в този контекст, друго божество - Библейският Господ, решил да се появи в град Содом, „за да види дали онова, което те са извършили, е толкова лошо, колкото вярвата, която стигна до мен“.⁸⁴ Резултатът, както вече бе обсъдено по-рано, бил разрушаването на Содом и Гомор и на космическия център в Синай.

В този момент трябва да бъде припомнено, че промяната на васалното подчинение на „греховните градове“ е станало седемнадесет години по-рано - през 2041 г. пр. Хр., и е извършено от Хедорлаомер. Разрушаването на Содом и Гомор по този начин се оказва съвсем различно наказание за отделен случай.

Какво е било второто престъпление на Содом и Гомор, „вярвата“ за което стигнала чак до ушите на Господ? От гледна точка на предишния опит на ханаанските царе да пленят космическия център и от гледна точка на

експанзионистичната заплаха от поддръжниците на Мардук в Северен Египет може да съществува единствено заключение - царете на Содом и Гомор отново са подготвяли армия, която да тръгне към космическия център.

Именно на този фон би трябвало да се разбира радикалното решение на боговете да използват ядрено оръжие срещу Мардук и сина му Набу. Можем единствено да правим предположения какви ли намерения е имал Мардук спрямо космическия център, но текстът твърди, че Мардук и Набу трябвало да бъдат спрени на всяка цена.

Какво е станало с Мардук и Набу? Едно от намеренията на Ерра/ Нергал било да ги убие и двамата, но според древните текстове те били предупредени за атаката срещу Содом и Гомор и затова избягали. Все пак изглежда, че Нергал е осъществил още един опит. На някакви си 50 мили на север при отделен инцидент, също датиран към 2000 година пр. Хр., град Тел Гасул бил напълно разрушен. Използваната сила била толкова мощна, та някога се смятало, че този град е мястото на древния Содом.⁸⁵ Археолозите се оказали неспособни да обяснят причината за такова широкообхватно разрушение и хилядите овъглени камъни, които намериха разпръснати в района. И все пак Мардук и Набу отново избягват. Според една легенда Набу станал бог на един остров в Средиземно море, докато на самия Мардук накрая било позволено да поеме върховната власт на боговете от Вавилон.

Авраам шпионинът

По-рано вече отбелязахме присъствието на Авраам в Содом и Гомор, но той също е бил в Ханаан по време на Битката на царете. Кой всъщност е бил библейският патриарх Авраам и каква роля е изиграл в този критичен момент от световната история? Повечето учени са пренебрегнали или отхвърлили възможността, че тъй като Авраам е дошъл от Ур, той би могъл всъщност да е родом от Ур. Наистина няколко изследвания са заключили, че той бил шумер.⁸⁶ Главното доказателство за шумерския произход на Авраам е неговото оригинално име АБ.РАМ, което носи ясното значение „Любимецът на Отца“ на шумерски език.⁸⁷ Друго доказателство съществува в библейския термин „Ибри“, с който се е представяла фамилията на Авраам.⁸⁸ Този термин - коренът на думата „иврит“, обикновено се превежда като „странстващите“, или „онези, които кръстосват навсякъде“, но на шумерски той означава „родом от ИБР“.⁸⁹ Мястото, наречено ИБР, наистина е свързано с глагола „ибри“, значещ „кръстосвам“, но както един експерт отбеляза, той е тясно свързан с оригиналното шумерско име за град Нипур - НИ.ИБ.РУ, буквално преведено като „Място на Кръстопът“.⁹⁰ Ние описахме този град в глава 8 като първоначалния космически център за контрол на полетите на боговете и затова той приема името си от планетата НИБИ-РУ - „Пресичащата Планета“.

По тази причина библейските Ибри са шумерските „ни-иб-ри“ - родените в Нипур. А Нипур бил най-важният религиозен град в Шумер. Освен това Авраам не

произхожда от семейство на типични жители на Нипур. Напротив, доказателството подсказва, че той бил от най-благородната класа на свещенослужителите.⁹¹ Лекотата, с която Авраам е предизвиквал уважение, дори и в чужди страни, клони към подкрепа на тази гледна точка.⁹²

Какво е правел един свещеник от Нипур в Ур? Очевидното заключение е, че придвижването съвпада с възхода на Третата династия в Ур по време на Ур-Наму през 2113 г. пр. Хр. Шумерските текстове разказват, че Енлил - богът на Нипур - възложил охраната на своя град на Син -бога на Ур. Времето на тръгване на Тера и Авраам от Ур към Харан вероятно е било близко до момента, когато Ур-Наму стигнал до преждевременния си край - около 2095 г. пр. Хр.

Нека се вгледаме по-отблизо в ролята на Авраам, след като напуснал Ур. Първо, неговото семейство било уредено в Харан - град, идентифициран от археолозите в полите на планината Таурус.⁹³ После, когато Авраам бил на 75 години, му било казано от „Господ“ да напусне Харан.⁹⁴ Пътят му го превел през Ханаан, където Бог му се явил, а той тогава му построил „олтар“, където „зовял името Господне“.⁹⁵ Пътешествието му после продължило до Негев - безплодният район, граничещ със Синай, а оттам към Северен Египет.⁹⁶ Според Книгата на Празника престоят му в Египет продължил 5 години. Пресмятайки назад от възрастта на Авраам, който през 2024 г. пр. Хр. е бил на 99 години, той е роден през 2123 г. пр. Хр. и по този начин престоят му в Египет обхваща годините 2048 - 2043 пр. Хр.

Според Стария Завет, първото нещо, което Авраам направил обратно в Ханаан, било да се добере до олтара, който сам построил, и отново да „извика името Господне“.⁹⁷ Годината приблизително била 2042 пр. Хр., точно една година преди ханаанските царе да въстанат срещу Син, и затова е времето, когато Набу вероятно активно е лобирал за тяхната подкрепа.

През 2040 г. пр. Хр. веднага след Битката на царете Авраам демонстрира съюза, който е изковал с местните благородници. Той взел 318 добре обучени аморейски войници и освободил Лот от семейно свързаните царе от изтока - голямо постижение за неговата страхотна възраст -83 години! Три години по-късно Агар му родила син - Исмаил. Библейската притча после остава безмълвна за период от 13 години, когато на 99-годишна възраст Авраам стига до споразумение с Господ, който му обещал дете през следващата година (друго отлично постижение!). Преди да изтече тази година,⁹⁸ Содом и Гомор били разрушени; датата била 2024 година пр. Хр.

И така, след като амореите нападнали родината на Авраам на изток, Господ обещал на наследниците на Авраам земите на запад. Бил ли Авраам само една пионка в тази игра, или сам е спечелил наградата си? Нека сега преразгледаме придвижването му в контекста на заплахата от Мардук.

Първо, Авраам се преместил в Харан - най-северния външен пост на Ур, на границата със земите на хититите, където Мардук всеки момент щял да се появи. През 2048 г. пр. Хр. - годината, в която Мардук пристигнал за своя двадесет и четири годишен престой, Авраам напуснал Харан, но неговият баща останал. Това преместване може и да е било предизвикано от смъртта на Шулги - цар на Ур, и перспективата за предстоящи вълнения в неговите имперски

западни провинции. При всички случаи Авраам се е насочил към Египет и провел консултации със северните фараони, които отчаяно се съпротивлявали на последователите на Мардук от юг. Може ли тогава да бъде случайно съвпадение фактът, че Авраам се върнал в Ханаан само една година преди бунта на царете?

Не бих се подписал под гледната точка на Захарна Сътчин, че Авраам е играл военна роля в Битката на царете.⁹⁹ Както намекнах по-рано, в Синай не е имало битка, а само тактическо оттегляне. Военното участие на Авраам, както се оказва от Библията, е ограничено само до последвалото освобождаване на неговия братовчед Лот чрез нещо, което вероятно е било внезапно нападение. Нищо не потвърждава друго, освен това. Все пак съществува едно доказателство, че ролята му е била *шпионска**.

По време на огромна несигурност за Третата династия на Ур неговият бог Син вероятно е проумял, че е крайно полезно да притежава чифт доверени очи и уши в земите на нестабилните западни провинции, особено както се е страхувал от предстоящото връщане на Мардук от запад. Няма съмнение, че такъв шпионин е съществувал в Ханаан, защото Библията описва факта:

„Тогава Господ каза: „Вривата срещу Содом и Гомор е толкова голяма, а грехът им толкова тежък, че аз ще сляза долу и видя, дали онова, което са сторили, е толкова лошо, колкото оплакването, стигнало до мен!“ (Следва обяснение).

След като е спечелил доверието на ханаанските царе, Авраам е имал отлични възможности да докладва за политическото положение и вероятното придвижване на войски. Вече предположих по-рано, че Набу е мотивирал царете от запада да съберат армия и превземат космическия център в Синай през 2041 г. пр. Хр. Точно по това време Авраам се върнал в Ханаан да наблюдава намеренията им. „Олтарът“, който Авраам построил в Ханаан, където призовавал името Господне, по всяка вероятност бил способен да държи Син информиран за събитията.

Връзката Петра

След разрушаването на Содом и Гомор, другите градове от равнината и космическия център отзвукът стигнал по целия свят. Ядреният взрив в Шумер накарал много оцелели да се превърнат в бежанци. Тяхната миграция била придружена от високо ниво на технология и култура, оттам и обяснението на много от загадъчните постижения през 2000 година пр. Хр., които археолозите разкриха из целия свят. Ще обсъдим някои от тези миграции по-нататък в глава 15. Въпреки това, докато някои от шумерите избягали на хиляди мили, други предпочели да стоят близо до дома. Един от тези бегълци бил братовчедът на Авраам, Лот:

„Лот и двете му дъщери напуснали Зоар и се заселили в планината, защото той се страхувал да остане в Зоар. Той и неговите две дъщери живеели в пещера. Един ден по-голямата дъщеря казала на по-малката: „Нашият баща е стар, а наоколо няма мъж, който да легне с нас, какъвто е обичаят по целия свят. Нека накараме нашия баща да пие вино и после да легнем с него, така че да запазим семейния род чрез нашия баща.“¹⁰

Тази кръвосмесителна притча за Лот и неговите дъщери показва обхвата на катастрофата, която се стоварила върху областта. Въпреки че боговете понякога извършвали подобни актове на кръвосмешение, този обичай не е бил широко приет от хората по онова време. Кръвосмешението може да бъде възприето само в контекста на последствията от ядрена експлозия. Самите ние бихме могли да размишляваме теоретично за такива недопустими действия само при изключителни обстоятелства; примери на канибализъм от оцелели при самолетни катастрофи в отдалечени места доказват тази идея. Лот и дъщерите му, които станали свидетели на ядреното унищожение, вероятно са били убедени, че са единствените оцелели.

Къде са „планината“ и „пещерата“, където Лот живял с дъщерите си? Доколкото ми е известно, никой не е правил опит да ги открие, вероятно защото цялата притча, свързвана със Содом и Гомор, се разглежда като библиейски мит. Въпреки това съществува място, скрито дълбоко в планината на тази област, което напълно подхожда - място, което аз посетих през 1994 година.

Загадъчният изчезнал град Петра е разположен на по-малко от шейсет мили право на юг от южната част на Мъртво море, където се смята, че са се намидали някога Содом и Гомор. По този начин той е достатъчно близо и същевременно на безопасно разстояние от първоначалното местожителство на Лот в Зоар, малък град, който бил пощаден от разрушение.¹⁰² Като изучих картите на областта, стана ясно, че Петра бил разположен в планински район, който се простирал по целия път южно от Мъртво море, почти толкова далече, колкото залива Акаба, който тогава е обграден от планини от двете си страни. Всеки, избягал на запад, не е имал никакъв избор, освен да търси убежище в тези планини. Пътеводителят „Хачетс“ за Близкия изток описва Петра като:

... не толкова град, колкото естествена твърдина, където всеки може да потърси убежище, без да е необходимо да строи стени, и където всеки би могъл да живее в пещери толкова комфортно, колкото и в изработени от човека къщи.¹⁰³ (Следва обяснение).

Петра, буквално означаващо „Скала“, се достига през тесен Сик -дълъг една миля и тесен едва шест фута напречно, под две канари, които се издигат до 260 фута на височина. Този пращен път бе показан във филма „Индиана Джоунс и последният кръстоносен поход“. Когато се излезе от Сик, се влиза в нещо, което подходящо е описано като „фееричен град от розов пясъчник“.¹⁰⁴ Върху едно място от осем квадратни мили в пясъчните скали са изваяни фантастични храмове и гробници.

След като изучих историческите книги за Петра, се натъкнах на пълно затъмнение. Градът е „открит“ през 1812 г. от млад швейцарски изследовател на име Йохан Лудвиг Буркхарт, но почти никакъв напредък не е постигнат за разширяване на познанието ни за това някога важно място. Както отбелязва една книга: „Почти нищо не се знае за неговия произход и естество.“¹⁰⁵

Независимо от това, ширналата се колекция от храмове и гробници в Петра най-общо се приписва на набатейците, народ със загадъчен произход, който

постепенно е населил областта в периода между 500 -400 г. пр. Хр.¹⁰⁶ Тези набатейци станали богати за сметка на положението на Петра като важен кръстопът на два точно толкова важни търговски маршрута. Затова е наивно да се мисли, че предишните пътешественици и жители не са оставили своите следи. Разбира се, Петра съдържа зашеметяващо разнообразие от различни стилове и култури. От една страна, има множество изображения на неправилни пирамиди, доказващи месопотамската връзка, а от друга - обелиски и змейове, сочещи египетска връзка. Римляните също не са могли да устоят на силното желание да построят огромен амфитеатър там.

Моето впечатление за това уникално място бе за страхотен контраст в качеството на човешката дейност. Повечето от гробниците и храмове са с много опростен дизайн - природни цепнатини, уголемени, за да оформят пещери, увенчани върху външната повърхност на канарата от двуразмерни релефни изработки с посредствено качество. Много от тези фасади са силно ерозирани под въздействие на химическите процеси.

В сравнение с тях „Ед Деир“ („Манастирът“) е впечатляващ, с височина 135 фута и ширина 150 фута. Горните му части са изваяни трираз-мерно, а главната художествена стойност е прекрасна урна, самата тя с височина 30 фута. Манастирът е датиран към 40-ата година сл. Хр., което може би е приемлива оценка, тъй като той е претърпял малка ерозия, независимо от разположението си от едната страна на възвишение. И все пак въпреки добрата изработка и това, че е достатъчно запазен, с простия стил и величествени размери манастирът не може и да се сравни със „Съкровищницата“.

За мен „Ел Хацне“ (Съкровищницата) напълно превъзхожда останалата част от Петра като дело със страхотно качество. Както е показано на илюстр. 53, детайлното триизмерно резбарство е зашеметяващо и е немислимо да бъде изработено днес от някой скулптор. Това произведение на изкуството може да бъде сравнено с великия Сфинкс на Египет. И отново най-характерната му особеност е една урна и описания за името на „Съкровищницата“.

Навсякъде из Петра има множество нискокачествени и силно ерозирани релефни изображения, които представляват копия на „Съкровищницата“. В контраст с тези по-късни копия строителите на „Съкровищницата“ са се погрижили да извършат разкопки дълбоко във фасадата на канарата, преди резбоването. Тази техника, в комбинация с внимателното разполагане на „Съкровищницата“ в прикрито място, заобиколено от всички страни със скали, е svelo до минимум риска от ерозия. По тази причина е възможно археолозите да са подценили възрастта на монумента с повече от хиляда години.

Възможно ли е „Съкровищницата“ да отбелязва пещерата, където са живели Лот и неговите дъщери около 2000 година пр. Хр.? Наистина вътре има огромна естествена пещера с голяма височина, която била уредена така, че да създаде обширни жилищни площи за малко семейство. Интериорът е абсолютно изчистен и функционален, единствените характеристики са големи празни ниши. Точно обратното, външната фасада на „Съкровищницата“ е неописуемо натруфена - „работа на любовта“, която е изградена, за да остане завинаги. Въпросът е: „Кой

би могъл да притежава мотивацията да посвети толкова много време и мисъл на едно толкова уединено място?"

Когато се опитаме да изследваме историята на Петра, всички дискусии за неговото население започват с едомитите. Тези хора произхождали от Есау, за когото се смята, че е населил областта през около 1000 година пр. Хр. Никой не твърди, че всъщност едомитите са основали Петра и досега историците с неохота търсят още по-назад във времето. Защо?

Ето и моята теория за Петра. След ядрената катастрофа през 2024 г. пр. Хр. Лот и дъщерите му тръгнали на юг и открили входа към планините. В онези дни Петра бил обграден от кедрови и борови гори, в контраст със сегашната неплодна пустиня.¹⁰⁷ В края на Сик те намерили пещерата, в която според Библията се заселили. След смъртта на Лот неговите синове (родени от дъщерите му) - Моаб и Бен-Амми, се посветили на увековечаване делото на баща им (и вероятно на съпругата на бащата, която се превърнала в пара) чрез старателното извайване на сградата, известна като „Съкровищницата“. Урната (символизма на която никой не е обяснил) изразява праха на техния умрял баща и вероятно е била също паметник на бащината им съпруга.

След като изпълнили тази задача, любопитството на синовете ги отвело във външния свят. Както е обяснено в Б'тие, едчният син Моаб основал племето, познато като моабитите, живяло в планинската област, където е разположен и Петра. Другият син - Бен-Амми, станал баща на племето амонити - градът Амон днес се намира само на 90 н или северно от Петра.

В по-късни времена едомитите и набатейците пристигнали в тази област. Някои ревностно подражавали на онова, ксето заварили - понякога влагайки собствени артистични и културни пристрастия, но никой не положил същото усърдие, както първоначалните творци. В продължение на хилядолетия мястото загубило своята значимост и знанието за неговия произход било ограничено до малкото и подбрано, достигнало до нас. Онези незначителни улики, които били оставени тогава, се превърнали в свято съхранения библейски мит за Содом и Гомор. Възможно ли е това да е причината, поради която учените с неохота търсят корените на Петра?

Изводи от глава 10

Библейското унищожение на Содом и Гомор с „огън и сяра“, както и разрушението на другите „греховни“ градове в равнината, било причинено от ядрените оръжия на боговете през 2024 г. пр. Хр. Едновременен ядрен взрив унищожил космическия център в Синай. Ядреният удар поставил на колене шумерската цивилизация през 2000 година пр. Хр.

„Греховността“ на Содом и Гомор се състояла в промяната на васалното подчинение към един „чуждестранен“ бог - Мардук. Ядрени оръжия били използвани срещу космическия център, за да предотвратят неговото пленяване от Мардук. Причината за тези събития била амбицията на Мардук да усвои „Господство“ в град Вавилон.

Авраам действал като шпионин за своя бог. Наградата му била библейското „откровение“, което му обещало просперитет за неговия род.

Пещерата, където Лот и неговите дъщери избягали след атаката над Содом и Гомор, днес е известна като Съкровищницата в Петра.

ГЛАВА 11

ЗВЕЗДНИЯТ ЧАСОВНИК

Тайните на зодиака

Преди хиляди години астрономите разделили звездното небе на дванадесет сектора, използвайки същите измислени имена и символи, с които ние си служим и до днес. Гърците наричали този пояс от звезди зодиак. Днес относителното положение на Слънцето и Земята в деня на рождението на отделния човек се използва за определяне на неговия астрологичен „звезден знак“, с цел предвиждане на неговата вътрешна същност и за да му помогне в изработването на подробен хороскоп. Тези работи са твърде популярни и широко прокламирани, но имат малко или никакво научно достойнство. Астрологията е изминала дълъг път от своята поява.

Ако се върнем назад в ранните шумерски и египетски времена, откриваме зодиака почти във всяка една различна област от живота. Защото няма и капка съмнение, че тези древни цивилизации използвали знаците на зодиака *на научно ниво*. Колкото и невероятно да изглежда, сега е всеобщо прието, че древните са познавали 25 920-годишния цикъл на прецесия на равноденствието и са разделили този цикъл на 12 периода от 2160 години. Как бихме могли да сме толкова уверени за това?

В глава 6 отбелязахме, че шумерската математическа система е била грижливо планирана около числото 3600, така че тяхното най-голямо число 12 960 000 било равно точно на 500 прецесионни цикъла от по 25 920 години. Докато последното представлява 360-градусовата небесна „окръжност“, 2160 години представляват 30 градуса, а 72 години са само един градус от тази окръжност. Числото „72“ поради това е много съществено, а неговата значимост в една древноегипетска легенда довела египтоложката Джейн Селърс до прозрението, че египтяните също са познавали прецесията. Въпросната легенда е митът за Озирис, в който 72 конспиратори били включени в заговор, предвождан от Сет, за да убият Озирис. Селърс притежава рядка индивидуалност - мултидисциплинарен учен, който разбира от астрономия толкова добре, колкото и от археология. Тя е убедена, че 4000-годишните „Текстове от пирамидите“ представляват неопровержимо познание по астрономия, макар че самите египтяни вероятно не са разбирали същността му. Селърс твърди:

„Убедена съм, че за човека от древността числата 72,...2160 и 25 920 са означавали идеята за Безкрайното завръщане.“

Селърс не е единственият учен, който признава египетското познание на прецесията. Бележитият Карл Юнг (1875 - 1961) си е навлякъл лавина от критики, когато предложил тезата, че древните египтяни познавали прехода от един зодиакален дом към друг.² Юнг бил особено поразен от настъпилия в Египет хаос след падането на Старото царство, което съвпаднало с края на ерата на зодия Телец и началото на зодия Овен. Той описва тези периоди като „преходи между ерите“, които понякога бележели катастрофални промени, и дори съзрял несигурността в собственото си време, отбелязваща прехода от зодия Риби към ерата на зодия Водолей.³

Някои съвременни астрономи датират ерата на Телеца приблизително през периода 4360-2200 г. пр. Хр. - когато се е появила египетската цивилизация. Първоначално египетските фараони от Старото царство се прекланяли пред бика - знака на Телеца.⁴ После, след хаоса на Първия преходен период, започнала нова ера в Египет - около 2000 година пр. Хр. По онова време фараоните започнали да изобразяват сфинксове с *овнешка глава* (илюстр. 49), обозначавайки ерата на Овена, която току-що била започнала. Паметниците на древен Египет поради тази причина са свидетелства за казаното от Карл Юнг.

Удивителното е, че египетският овен има двойник в Шумер. Едно от най-забележителните открития в шумерския царски град Ур е т. нар. „*Овен В гъсталака*“ (фиг. 36),⁵ но едно по-внимателно изследване на този овен показва, че той е покрит с пера. Вероятно трябва да бъде разглеждан като символично изображение на бог, чакащ да пристигне ерата на Овена. Такава интерпретация е в пълно съгласие с шумерските текстове от около 2100 година пр. Хр., описващи поличби за неизбежна инвазия от запад. Нещо повече, малко след 2000 г. пр. Хр. широко разпространените жертвоприношения на бикове били символичен знак, че ерата на Телеца накрая е свършила.

Каква ли би могла да е вероятната полза или значимост на зодиакалната ера от 2160 години за човека, когато той се е появявал в своите нови цивилизации? Няма очевиден готов отговор на този въпрос. Неизбежното

заключение е, че зодиакът е изобретен не от човек, а от боговете, и че неговото предназначение е било чисто в полза на боговете!

Тази частица от индуктивно мислене би могла също да бъде оспорена от директно доказателство. Въпреки че зодиакът първо се е появил в Шумер, известно време след 3800 г. пр. Хр., някои изследвания показваха неговото по-раншно съществуване.⁶ Една шумерска глинена плочка всъщност изброява зодиакалните съзвездия, започващи с Лъв, намеквайки по този начин за по-ранен произход - около 11 000 г. пр. Хр., когато човекът едва ли е бил

земеделец.⁷ Нещо повече, числото 12, което било използвано, за да раздели прецесионния цикъл на дванадесет зодиакални „дома“, било основано на дванадесетте тела на Слънчевата система. Това познание не е открито от човек, а е било завещано от неговите богове.

В предишната глава описах как Мардук очаквал „съдбоносно“ време, преди да се върне във Вавилон. Един текст, занимаващ се с неговото завръщане, описва как Нергал го убедил да напусне Вавилон, внушавайки му, че се е върнал „твърде рано“. Случайно съвпадение ли е, че спорът възникнал точно когато прецесионният „часовник“ щял да обяви началото на нова прецесионна ера?

В тази глава ще покажа как зодиакът, в неговия *астрономически* смисъл, е „звезден часовник“, който ни помага да датираме Потопа, Сфинкса и пирамидите. Ще разкрия също как тези улики ме доведоха до разработването на нова хронология, която най-накрая предоставя напълно съгласувана връзка между науката, библейската книга „Произход“ и шумерския Списък на царете.

Потопът, Сфинксът и пирамидите

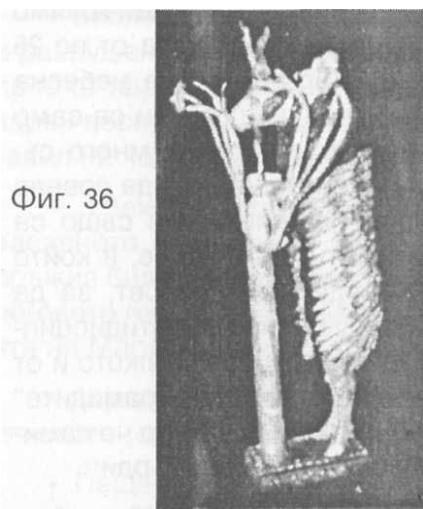
В глава 7 представих поразителни доказателства, че Потопът се е състоял преди приблизително 13 000 години. Според съвременните астрономи зодиакалната ера, която започвала по онова време, била Лъв. Ако някой от нашите древни предшественици е имал желанието да запази за нас приблизителната дата на Потопа, какъв по-добър начин е имал от това да го свърже с положението на звездите по времето на ерата на Лъва? Съществуват ли подобни следи за датиране на Потопа?

Две такива улики се появили на бял свят. Едната, която в древен Шумер представлявала новогодишен ритуал, описва „съзвездието Лъв, което измервало водите от най-далечните места“⁸. Другата - открита в миниатюрна клинописна плочка, се отнася до Потопа, станал, когато планетата Нибиру била в съзвездието Лъв:

„Върховен, Най-висш, Помазан;
Господ, чиято светеща корона е съкрушена от терор.
Най-висша планета; място, основано от него,
когато се е изправил пред ограничената орбита на Червената планета.
Ежедневно той гори сред Лъва;
неговата светлина, неговото светло царство
върху земите изрича“.⁹ (Следва обяснение).

Възможно ли е Сфинксът в Египет, направен с тяло на лъв, да означава първата ера на зодиака - около 10 900-8700 г. пр. Хр.?

По-рано направих преглед на геоложкото свидетелство, което доказва, че Сфинксът е бил построен в периода преди 9000-11 000 години, и заключих, че тази уникална изработка, напълно несъвпадаща с останалата египетска култура,

Фиг. 36

би могла да е дело на боговете. Видяхме също в глава 8, че Сфинксът бил насочен към космическия център в Синай, който пък бил геометрически свързан с център за контрол на полетите в Йерусалим. В замяна Йерусалим бил географски охраняван от Йерихон, който според археолозите бил основан през 8000 година пр. Хр. Хронологичните свидетелства на Йерихон и Сфинкса по този начин се подкрепят едно друго, а датата е между 9000-8000 година пр. Хр.

Възможно ли е пирамидите в Гиза да датират от същата епоха? Липсата на каквито и да било разрушения в пирамидите от Потопа внушава, че те са били построени след този катаклизъм от 11 000 година пр. Хр. Въпреки това първото трасе за полети, в което пирамидите са били най-важната част, явно предшества по-късния космически център, спрямо който бил регулиран Сфинксът, успоредно с тридесетия паралел. Ето защо възможно е пирамидите да предхождат епохата 9000-8000 г. пр. Хр., но не по-рано от 11 000 година пр. Хр. Това значително стеснява рамките на датиране.

Експертите винаги са били обсебени от желанието да датират пирамидите към времето на Хуфу. Всеки опит да се предложи по-ранна дата среща саркастични усмивки и уверено твърдение, че в Египет не е съществувал никой, който да ги построи в по-ранни времена. Никакви следи не са оставени на археолозите, които се опитват да разбият този консенсус. Това означава, че жизненоважно доказателство за датиране на пирамидите постоянно е било пренебрегвано. Както бе споменато в глава 9, това доказателство включва описание, приписващо пирамидата на Изиди - богиня, чието царство е описано от Манетон през 10 000 година пр. Хр.; и удивителното откритие на Робърт Бовал и Ейдриън Гилбърт, че трите пирамиди в Гиза са абсолютно точно насочени към трите звезди от Пояса на Орион през 10 450 г. пр. Хр.

Както видяхме, подробно проучване от Захарна Сътчин стигна до заключението, че трасето за полети, базирано в Гиза (фиг. 25), е отбелязано от боговете практически веднага след Потопа, за да замени тяхното разрушено трасе за полети от периода преди Потопа. По този начин цялостното доказателство напълно си пасва. Стигам до заключението, че Потопът се е състоял в 11 000 година пр. Хр., *в самото начало* на ерата на Лъва. Ще се окаже вероятно, че Сфинксът с тяло на лъв е най-очевидното доказателство за звездния часовник, който бил възприет от боговете, базиран на земния прецесионен цикъл - движение като махало, което има голяма вероятност да е започнало след катаклизма от Потопа.

Започва Господството

Как и защо е станало необходимо да се разделя 25 920-годишният прецесионен цикъл на дванадесет дома от по 2160 години всеки? И защо Мардук е вярвал, че му е било обещано божественото управление над Вавилон, започващо от ерата на Овена? Кога и как е било възможно постигането на такова споразумение? Ето и моята теория.

След Потопа главният учен на боговете - Енки, се сдобил с върховна власт над Египет и земите на Африка. Това станало през 11 000 година пр. Хр. Нибиру току-що била преминала покрай Земята и гравитационните ѝ сили причинили огромно разместване на океаните, които се издигнали високо над коритата си и водата се стоварила върху Земята като огромна приливна вълна. Ефектът бил създаването или най-малкото промяна в махалообразното движение на Земята, водещо до прецесионния ефект, който днес ни е познат.¹⁰

Запленен от астрономията и бидейки господар на науките, Енки бързо пристъпил към измерване на ефекта от действието на Нибиру върху движението на Земята. Както вече знаем, забавянето на звездите възлиза приблизително на един градус всеки 72 години. Поради това в продължение на 108 години Енки вероятно е измерил точно един и половина градуса и с пълна увереност е направил съобщението в съвета на боговете. Направеното от него съобщение било по-скоро научно, отколкото вълнуващо, защото 25 920-годишният цикъл, който той открил, удивително съвпадал с дълготрайните цикли на планетата Нибиру.

Какво станало после? Както бе описано в глава 6, наследственият спор между Сет и Озирис и последвалото окупиране на Ханаан довело до истинска война, в която Нинурта победил Енкиитските богове. От древните текстове знаем, че тази война на боговете свършила с предаване и мирна конференция. Едно от условията, поставено от боговете Енлилити, било на Тот (пацифист) да бъде възложено управлението на Египет.¹¹ Този жизненоважен детайл ни дава възможност да датираме войната на боговете на базата на историята на Египет, написана от Манетон. Като добавим царуването на Тот и неговите приемници (5570 години) към приблизителната дата на първия фараон Менес (около 3100 г. пр. Хр.), войната на боговете може да бъде определена около 8700 година пр. Хр.

Удивителното е, че тази война е станала точно 2160 години след като Енки обявил откритието си за 25 920-годишния прецесионен цикъл. Възможно ли е било синът на Енлил, използвайки свещеното число 12, напълно целенасочено да е определил времето на войната, така че да съвпадне с едно от дванадесетте деления на небесния цикъл?

Както видяхме при Сет и Озирис, Потопът символично е отбелязал нова ера на Земята, през която по-младите богове като сина на Енлил - Нинурта, показали амбиция за власт. По-възрастните богове вероятно

накрая са проумели необходимостта да се оттеглят. Според мен така и е станало, а огромният цикъл от 25 920 години е бил разделен на дванадесет, за да се даде на всеки от по-младите богове - първите две поколения на Енки и Енлил - честна и демократична възможност за Господство.

От двамата древни богове Енлил и Енки - първият вероятно е останал върховен главнокомандващ на цялата Земя, но е делегирал Господството. Последният - като откривател на прецесионния цикъл, сигурно съвсем естествено е потърсил асоциация с първия зодиакален дом. Така Енки ретроспективно е възприел знака на Лъва, царя на животните в неговите африкански територии. Изводът е, че Сфинксът е изработен в чест на Енки при увековечаване на войната (която завършила в Гиза) скоро след 8700 година пр. Хр.

Връщайки се към мирната конференция, това е било, както много от тях в съвременния свят, споразумение за отстъпки от страна на победените пред победителите. Независимо от унищожението на хората и обискирането на Великата пирамида, от Енки се очаквало да отстъпи още повече. Една от тези отстъпки била, че никой от Енкиитите, който взел участие във войната, нямал право вече никога да получи разрешение да управлява Египет. Но било ли е това достатъчно? Един текст описва, че Енки е преговарял за правото да възстанови своя град Ериду на територията на Енлилитите, а също и правото на неговите наследници да могат да влизат и излизат по свое желание.¹² Но няма ли и някаква друга част от споразумението, която да е останала незаписана от древните историци?

Едно описание в текста „Лугал-е“ намеква, че предаването на Енкиитите било тема на бъдеще „време, определено от съдбата“ (съдбовно).¹³ Предполагам, че е било съглашение, пълно с отстъпки, според което Енки възлагал три последователни зодиакални периода за Господство на Енлилитите. Съдбовното време, когато Господството е трябвало да се върне на Енки чрез първородния му син Мардук, в такъв случай би трябвало да е около 2000 година пр. Хр.

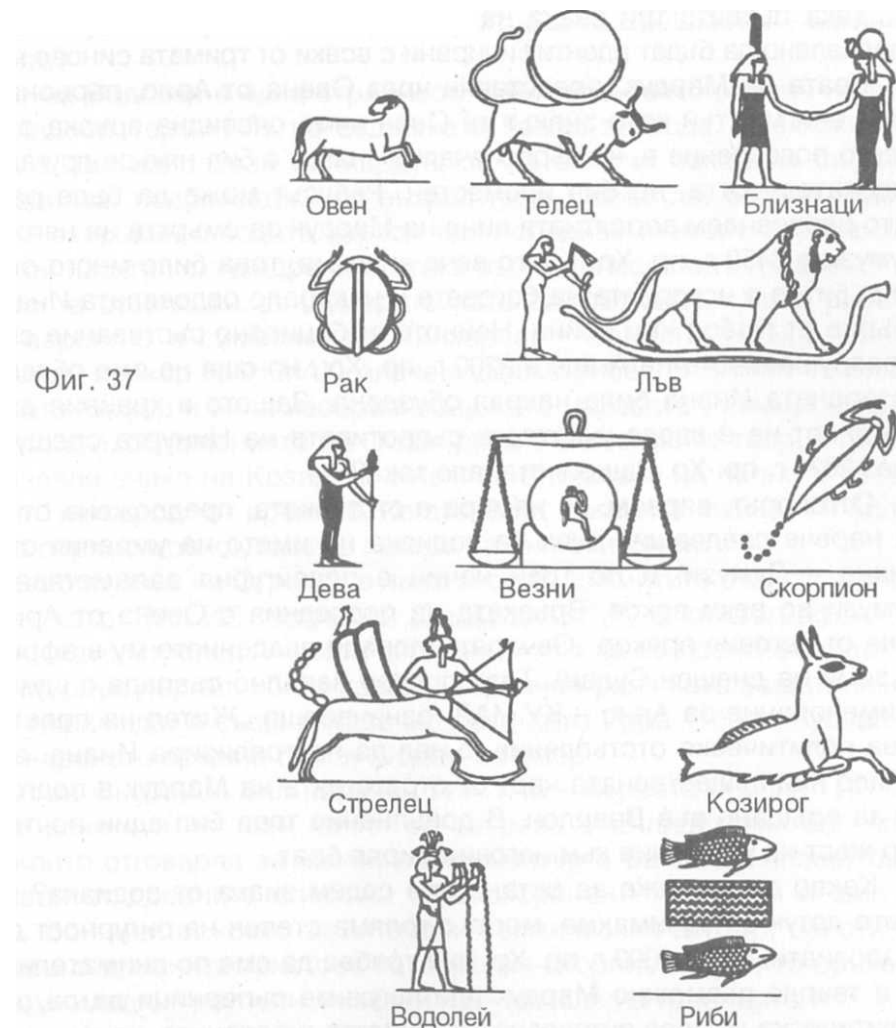
Знаци на боговете

Наистина ли знаците на зодиака подкрепят теорията ми, че ерата на Мардук е следвала три зодиакални периода на управление на Енлилитите? Уверен съм, че това е така. Много от уликите могат да бъдат разгадани, като се използват самите знаци (виж египетската версия на фиг. 37), познатата история на боговете и шумерските значения, дадени на всяка ера.

Първата зодия Лъв се наричала ИР.ГУЛА - на шумерски „Лъвът“. Както вече бе обяснено, този знак символично представлява Енки, „царя“ на африканските

земи. Богинята Инана, която откраднала „МЕ“-тата от Енки, често е изобразявана от последователите си да язди върху гърба на лъв, като по този начин са обозначавали подчиняването на могъщото животно от нея.

Ерата на Рака, която започнала около 8700 година пр. Хр., била изобразявана като рак, който шумерите наричали ДУВ - значещо „клещи, щипци“.¹⁴ Титлата произлиза от военната роля, изиграна от бог Нинурта - син и наследник на Енлил, който излязъл победител от войната за Пирамидата и също бил герой на предишна митична битка против бог на име Улликуми/Зу, чиято ракета той повредил, като отрязал крилата ѝ.¹⁵ И още нещо, египтяните изобразявали зодия Рак като бръмбара Скарабей*, обозначавайки ролята, която Нинурта трябва да е изиграл при построяването на подземните зали на космическия център в Синай, създаден около 8000 година пр. Хр., след излизане от употреба на Пирамидата.

Ракът бил последван от ерата Близнаци, която шумерите описали като МАШ.ТАБ.БА - значещо Близнаци. Няма грешка в асоциацията -Нанар/Син, първородният син на Енлил, е увековечил близнаците Инана и Уту (Шамаш), които му се родили, след като пристигнал на Земята. Египетският зодиак наистина показва близнаците като мъж и жена.

След Близнаци идва Телец, наречен от шумерите ГУ.АННА - „Божественият бик“.¹⁶ Този знак представлява бога Ишкур, известен също като Адад и Тешуб (Богът на бурята). Името Ишкур на шумерски означава „Далечни планински земи“, произлизащо от владението му в планината Таурус (Телец) и както по-късно ще видим, в Южна Америка. Египетският зодиак показва бика с диск на гърба си, представляващ връщането на Нибиру и церемониалното посещение на Ану на Земята, което съвпаднало с тази епоха.

Така първите три знака на зодиака, следващи Лъва на Енки, могат да бъдат идентифицирани с всеки от тримата синове на Енлил.

Ерата на Мардук, представян чрез Овена от Арис, първоначално е била енигма, тъй като знакът за* Овен няма очевидна връзка с Мардук. Моето подозрение е, че първоначално знакът е бил някъде другаде в последователността, но бил преместен. Ребусът може да бъде разрешен, като разпознаем вероятната вина на Мардук за смъртта на неговия брат Думузи в 3450 г. пр. Хр. Както вече видяхме, това било много съществено събитие в историята на боговете и накарало овдовялата Инана да се обърне от любов към война. Нейното амбициозно състезание свършило с разрушаването на Агаде в 2200 г. пр. Хр., но още не сме обяснили как разярената Инана била накрая обуздана. Защото в крайния анализ тя всъщност не е взела участие в съпротивата на Нинурта срещу Мардук през 2024 г. пр. Хр. Защо е станало така?

Отговорът, вярвам, се намира в отстъпката, предложена от Мардук, да нарече следващия знак на зодиака на името на умрелия съпруг на Инана - Думузи, и по този начин е подсигурил запаметяването на Думузи во веки веков. Връзката на последния с Овена от Арис става явна от неговия прякор „Овчарят“ (поради владението му в африканските земи на днешен Судан). Този прякор напълно съвпада с шумерското наименование за Арис - КУ.МАЛ, означаващо „Жител на полето“.¹⁷ Такова политическо отстъпление, с цел да неутрализира Инана, вероятно е било най-съществената част от стратегията на Мардук в подготовката му за връщане във Вавилон. В допълнение това бил един почтен и щедър жест на уважение към неговия умрял брат.

Какво да се каже за останалите седем знака от зодиака? Петте, с които дотук се занимавахме, могат с голяма степен на сигурност да бъдат разпознати. След 2000 г. пр. Хр. ние трябва да сме по-внимателни, защото е твърде възможно Мардук или неговите съперници да са оказвали политическа намеса в последователността на епохите, които не са били още минали. Въпреки всичко изглежда има доказателство за променена последователност между боговете Енлил и Енки, което именно очакваме и да открием.

Знакът за Риби е записан на шумерски като СИМ.МАХ, означаващо Риби, често изобразяван чрез две риби, възседнали воден поток или река.¹⁸ Според мен знакът е даден на Ерешкигал - сестра на Инана, която била омъжена за

брата на Мардук Нергал. Тя живеела с Нергал в неговото африканско имение, но мястото и досега не е открито. Описано е в текстовете като „прерийната страна на река Хабур“ - „реката на рибите и птиците“.¹⁹ Различни други улики предполагат местоположение близо до езерото Виктория или езерото Малави. Рибата Сайклид от тези езера е добре известна на еволюционистите, защото отхвърля дарвинизма чрез развитие в стотици различни видове в последните 200 000 години.²⁰ Наистина ли това е необясним феномен, или е възможно да е създадена изкуствена размножителна програма от Ерешкигал - богинята на рибите?

Знакът на Водолея е една странност. Изобразен като „Носач на вода“, шумерският термин ГУ не съдържа и намек за вода. Възможно е знакът да е бил използван от Мардук, за да включи законния си син Набу в зодиака, пререждайки по-възрастните Енкиитски богове. Набу наистина е свързан с водата заради един средиземноморски остров, на който той избягал след ядрената атака върху ханаанските градове.²¹

Козирог е отбелязан от шумерите като СУХУР.МАШ, „Козя риба“. Това най-вероятно е символът на Нинхарсаг - Богинята майка, която също е имала прякор НИН.МАХ, значещ „Дама риба“. В Египет тя била позната като Хатхор и била изобразявана като „Кравата“, имаща някакво сходство с изображението на „Козя риба“; египетските творци понякога свързвали знака на Козирога с нож за отрязване на пъпната връв, символ на Нинхарсаг от времето, когато била Богинята майка. Тя била неутрална спрямо враждуващите лагери на Енлил и Енки.

Следващият знак на Стрелец е явно знак за Енкиитите. На шумерски е записан като ПА.БИЛ, значещо „Защитникът“,²² а пиктографски е представян като Стрелец. И двата термина могат да се идентифицират с брата на Мардук Нергал, който изиграл героична роля като защитник на Великата пирамида, а също е насочил лъка като Ерра - бога, пуснал в действие ядреното оръжие срещу Содом и Гомор.

Знакът за Скорпион бил наречен ГИР.ТАБ - първата сричка ГИР се отнася до ракети и по този начин се свързва с Енлилитския бог Уту/ Шамаш, който отговарял за космическия център в Баалбек. Знакът бил изобразяван от древните египтяни като скорпион - с щипци и шип в опашката. Войниците, които защитавали космическия център, наистина са описвани в древните текстове като „мъже-скорпиони“, чиито оръжия понякога „ужилвали“ неупълномощени нарушители на границите.²³

Везни се наричала ЗИ.БА.АН.НА, значещо „Небесна орис“. Нейното изображение на бог между две скали силно внушава Тот, брата на Мардук. Както ще видим, именно Тот е играл почтена и безпристрастна роля между двете страни при претегляне на небесните знаци, които определяли дали вече е дошло „съдбовното“ време за Мардук.

Накрая Дева била изобразявана като красивата Девойка. Шумерите я наричали АБ.СИН - ясна връзка с Инана - тази, „чийто баща бил Син“. Както градът й Агаде бил изтрит от лицето на Земята, така и нейното име било любопитно обезличено, вероятно като част от наказанието за бунта й, който

стигнал твърде далече. Нещо повече, възможно е в замяна на преместването на знака на Думузи и този на Инана да е бил преместен като последен в пантеона на дванадесетте.

Какво е време?

Според моята теория, както вече бе представена по-горе, смяната на Господството към Мардук през 2200 г. пр. Хр. била безпрецедентна - първата такава промяна в историята на човечеството. Тя била също и първата подобна смяна от началото на цивилизацията и по тази причина ние притежаваме толкова много документален материал като доказателство за събитието. В резултат, както видяхме в последната глава, станала ядрена катастрофа, но годините, водещи към трагичния сблъсък, могат да ни разкажат повече за културата на боговете и процеса зад звездния часовник.

Що се отнася до връщането на Мардук във Вавилон и Господството на боговете, един по-внимателен прочит на древните текстове внушава, че звездният часовник бил от критично значение. Различните текстове, занимаващи се със завръщането на Мардук, намекват, че както правото му да управлява, така и времето на неговото управление били подложени на разгорещен спор. Въпросът за неговото право да управлява вероятно е възникнал заради незаконното му бягство от затворничеството. Това е приемливо доказателство, защото в очите на някои той все още бил един избягал затворник. Въпросът за времето все пак е област, в която имам желание да се съсредоточа.

Когато Мардук се върнал за първи път във Вавилон, датата (основана на ерата на Саргон I) била около 2320 г. пр. Хр. Древните писмени документи твърдят, че братът на Мардук - Нергал, отпътувал за Вавилон, за да го убеди, че неговото време още не е дошло. Изглежда Мардук бързо се е оставил да бъде убеден, без да създава допълнителни затруднения, но по време на дискусиата той изказал недоволството си: „Къде е камъкът-знамение на боговете, който дава знака за Господството?“²⁴ Какъв е бил този „камък-предзнаменование“ и защо едно просто преброяване на 2160 години се е оказало толкова проблематично?

Нека разгледаме как са били измервани прецесионните ери. Първо, има нужда от възприемане на фиксирана точка за наблюдение, установената практика е била пролетното равноденствие, когато денят и нощта са равни. После идва положението на звездите, които изгряват над фиксирана точка от хоризонта на същия този ден всяка година и то трябва да се запише. Завършването на зодиакалния дом тогава би се измервало посредством закъснението на звездите през трийсет градуса (една дванадесета част от 360-градусовата окръжност на зодиака). С цел точното изчисление на движението от един дом до друг, две неща биха били необходими - начална точка и карта на небето. Дали началната точка е била измерена с помощта на Потопа, или от по-

късна дата (аз предполагам едно закъснение от сто и осем години)? Това също би могло да бъде един източник на недоразумение. Колкото до картата на небето, това сигурно е бил въпросният „камък-знамение“, който изчезнал.

Въпреки това читателите биха могли също да попитат защо боговете просто не са открили кварцовия часовник и да измерват тези 2160 години по електронен път. Добър въпрос, който отива право в същността на проблема! Отговорът, който накратко ще дам, предоставя крайно решение на загадките на Стоунхендж и Мачу Пикчу.

Използвали ли са боговете звездния часовник за практически цели? Захарна Сътчин заключи, че необикновената структура на шумерската математическа система, нарастваща чрез променливите фактори на 10 и 6, е свързана със съотношението 10:6 на 3600: 2160, където 3600 представлява орбиталния период на планетата на боговете Нибиру. Сътчин предлага тезата, че „с цел да се запази следа от Времето“ на родната им планета боговете са търсели дълъг цикъл на Земята, който е предоставил осъществимо съотношение на 3600 години.²⁵ Той намеква, че 2160 години е тази удобна мярка и затова прецесионният цикъл бил разделен на 12, за да доведе до 2160. За съжаление този аргумент проваля „въпроса за кварцовия часовник“!

Напротив, цялото доказателство внушава, че звездният часовник е имал по-скоро символична, отколкото практическа функция. Почти религиозното обсебване на боговете от Слънчевата система, за което свидетелства използването на дванадесет звездни тела като свещено число, демонстрира, че те са се прекланяли пред космическото равновесие. Непрекъснатото биене или пулсиране на кварцовия часовник вероятно би било за тях един безсмислен начин за измерване на времето. Напротив, те са разглеждали времето в условията на огромни космически цикли, в които земният прецесионен цикъл от 25 920 години бил само представяне на дори по-големи космически цикли. Времето в този символичен смисъл не било с постоянен обхват на промяна; то било измервано чрез движението на Земята по отношение на звездите, а на теория нейните цикли могат да се променят.

Идеята на боговете за време не би могла по магичен начин да бъде изчистена до прости числа и графики - тя била декларирана само в небето и определена единствено от плуващата във въздуха обсерватория.

рия на самата Земя. Времето било идея за естетическа красота, отражение на природата, разбира се, най-вече на божествената природа на вселената. Да се направи кварцов часовник би означавало същото, както да се сложи каруцата пред коня. Защото понятието за време не определя небето - по-скоро движението на небето определя времето.

Ерата на Мардук

Как Мардук е определял времето на своите придвижвания към Вавилон? Първото връщане е станало към края на ерата на Саргон и по тази причина е датирано към края на XXIV век пр. Хр. Но както вече предположих в предишната глава, определянето на времето на завоеванията на Инана с помощта на Саргон силно внушава за целенасочена маневра за осуетяване завръщането на Мардук. Поради това има вероятност това завръщане да е било планирано за началото на XXIV век пр. Хр.

В този момент ще се окаже полезно да се изградят някои експериментални дати, които по-късно ще сравним с разработките в Стоунхендж. Докато 2160 е математически подходящо приближение към продължителността на прецесионния цикъл, последните научни изчисления показват 2148 години.²⁶ Ще използвам последната дата, за да илюстрирам онова, което следва, но с предупреждението, че тези епохи не са били задължително константа, а на практика са се определяли от трептенето на Земята, което теоретически е обект на промяна.

Според моя анализ Мардук преброил четири прецесионни ери от деня на Потопа и стигнал до началната дата на завръщане около 2400 г. пр. Хр. По онова време политически и военни събития го разубедили от идеята за връщане. Когато той наистина най-накрая се върнал около 2320 г. пр. Хр., боговете Енлилители, подпомогнати от Нергал, направили всичко възможно, за да го убедят да си тръгне. Те твърдели, че зодиакът е започнал 108 години по-късно от датата на Потопа, която Мардук бил използвал като начало за летоброенето. Аз също вярвам, че те са противопоставили свой аргумент, за да го накажат още три допълнителни градуса небесно време. Това наказание от три градуса, прибавено към стандартното делене на небето на 12 сегмента от по 30 градуса, може би води към първоначалните 33 градуса като мистично число, което в днешно време е отразено в категориите на франкмасоните.²⁷ После бил постигнат компромис, който наистина позволил Потопът да стане начална точка за зодиака, но отложил завръщането на Мардук от 2400 година пр. Хр. с три градуса (215 години) до 2185 година пр. Хр.

Когато накрая Мардук отново се установил във Вавилон през 2024 година пр. Хр., изглеждало сякаш той бил закъснял със 160 години. Защо е това отлагане, след като той бил толкова нетърпелив да се върне? Отговорът един

път завинаги се намира не сред звездите, а на Земята. В миналата глава видяхме, че той бил принуден да поеме контрола над Близкия изток чрез сила, с масова инвазия на амореите - негови последователи. В последната битка яростно му се съпротивлявали Нинурта и еламитите. Неговото закъснение почти сигурно е причинено от военната подготовка и дипломация, като например хода с успешното отстраняване на Инана от последния конфликт. Предзнаменованието, което Мардук търсел в земята Хати, със сигурност е било от практическо естество, препоръчващо му времето за неговата атака. През това отлагане неговият син Набу бил зает със създаването на политическа и военна подкрепа в Ханаан.

Сега можем да проумеем защо Третата династия на Ур била сама по себе си толкова несигурна, защо е търпяла една след друга много трагедии, защо е била обсебена от предсказания за инвазия, защо се е нуждала от използването на еламитските войски при потушаване на бунта във външните провинции и защо е било нужно Авраам да бъде изпращан в противоположните краища на империята и да шпионира военната мощ и намерения на Мардук.

Стоунхендж - посетен отново

Как Мардук се е опитал да определи своето съдбоносно време? Това е бил момент, написан сред звездите, вероятно закодиран в звездни карти, но такива, че Мардук предварително да е знаел коя звезда трябва да изгрее в деня на пролетното равноденствие. Все пак с цел да направи план за своята нова ера, той е имал нужда да знае кога именно този ден ще дойде - колко дълго е трябвало да чака? Както по-рано описах, идеята на боговете за време е възникнала в небето, а единственият начин за времеизмерване бил да се построи обсерватория - която щяла да *измерва* закъснението на звездите с много голяма точност и трябвало да *предопределя* бъдещите движения на тези звезди. А ключът за това прогнозиране бил *степенята на промяна* на звездите. Единствено чрез измерване скоростта на прецесията бъдещето е можело да бъде предварително прогнозирано. Едно място от древния свят явно изпълнява тези изисквания. Време е да посетим отново уникалния район на Стоунхендж в Англия.

Ново и подробно изследване от британските власти определи, че първата фаза на Стоунхендж била започната около 2965 пр. Хр. (+/-2%).²⁸ В отсъствието на каквото и да е друго приемливо обяснение за това кой би могъл да изгради такава съвършена обсерватория, ние трябва да се вгледаме в нуждите на Мардук, който по онова време щял да обърне съзнанието си към настъпващата нова ера. Но нещо твърде странно се случило в Стоунхендж. Работата едва била започната, когато грижливо изкопаните 56 отвора „Обри“ били веднага зарити, а мястото необяснимо напуснато за приблизително 300 години!

Убеден съм, че ключът към тази загадка се намира в грешно разтълкувания египетски мит, отнасящ се за спор между Мардук и Тот. В 175 глава от „Книгата на мъртвите“ се описва „връщането“ на Ра и последвалата му срѣдня с Тот. „О, Тот, какво се е случило?“ - извиква Ра. Той обвинява Тот в „унищожаването на скрити неща“, очевидно свързани с календара, и за това, че Тот е съкратил много годините и е свил месеците.²⁹ Същността на летоброенето бе изяснена от Захарна Сътчин, който погрешно смяташе, че се отбелязва връщането на Ра/Мардук в Египет.³⁰ Напротив, няма съмнение, че броенето се е извършило в Стоунхендж!

Присъствието на Тот в Стоунхендж може да бъде определено от лунарните функции на обекта, които действат като фактически „отпечатък от прѣст“ на този бог, който бил известен като „Бог на Луната“ и му било възложено въвеждането на първия *лунарен* календар в Египет.³¹ Както бе отбелязано в глава 5, Стоунхендж бил уникално избран поради неговата способност да отбелязва *осемте* най-важни точки на Луната в нейния 18,6-годишен цикъл. А в Египет Тот бил познат, разбира се, като Хеменну, значещо „Владетел на Осем“.³² Когато се отнасяло до астрономия, Тот бил експертът, към когото Мардук естествено се обръщал за съвет. Заключение ми е, че Тот бил конструкторът на обсерваторията в Стоунхендж.

Когато Мардук пристигнал в Стоунхендж, за да види как напредва работата по неговата обсерватория, той открил, че Тот я е изградил около *лунарно* измерване и прогнози. Онова, което Мардук намерил, било ров, 4 „постови“ камъка, разположени в правоъгълник, отбелязващ движенията на Луната, и 56 отвора „Обри“, които също имали лунарно предназначение (тъй като 3 лунарни цикъла от 18,6 години са равни приблизително на 56 години).³³ фактът, че Тот умело разположил тези отвори, за да съдейства за слънчев измерващ механизъм³⁴, бил незначителна утеха за Мардук, който се нуждаел и бил точно определил слънчев календар.³⁵

Според обясненото в „Книгата на мъртвите“ Тот наистина „съкратил месеците“ от 30 на 29,5 дни за лунарния месец, а оттам „съкратил и годината“ от 360-дневния египетски календар на 354-дневния лунарен календар (обхващащ 12 месеца по 29,5 дни). Нещо повече, „Книгата на мъртвите“ разказва как след свадата Тот заминал в далечна страна. Вещественото доказателство в Стоунхендж показва, че отворите „Обри“ наистина били набързо запълнени, а мястото изоставено.

Защо лунарният календар е представлявал такъв проблем за Мардук? Онова, което Мардук изискал от Тот, било прогноза за звездно време, преобразуваема в лесно измерим цикъл на земно време. Мардук желаел преносим часовник, с който можел да се консултира във всяка точка от земното кълбо. Най-подходящ по тази причина бил прост слънчев брояч. Как би могъл той да пресмята прогноза, изразена чрез 18,6-годишни лунарни цикли, освен ако не пътува непрекъснато до Стоунхендж?

Защо Тот бил обсебен в такава степен от лунарния календар? Отговорът се намира в чистата необходимост от точно прогнозиране на пре-цесията. С цел да се *прогнозира* предстояща прецесия, първо трябва да се *измери* настоящата

степен на промяна спрямо *неподвижен* аршин (базова точка за сравнение). Все пак, ако измерването е базирано на наблюдения на движението на Слънцето (от едно пролетно равноденствие до следващото), то съдържа онова, което някой се опитва да измери на първо място. По този начин в изчислението се вгражда систематична грешка, а тя достига до един месец на всеки 2160 години. Ако сте се затруднили да следите този аргумент или да си представите как тази грешка се материализира, тогава вие изпитвате същото объркване, каквото е било и с Мардук преди 5000 години!

Нека сега се придвижим напред към следващата фаза от Стоунхендж, когато били изградени „Кръгът Сарсън“ и „Авенюто“. Последното датиране внушава, че първите камъни „Сарсън“ започват да се появяват около 2665 г. пр. Хр. (+/- 7%) и че „Авенюто“ е било изработено през 2500 г. пр. Хр. Броят на вертикалите „Сарсън“³⁰ и регулирането на „Авенюто“ към лятното слънцестоене предполага, че тази фаза не е работа на Тот, а на Мардук. Датиранието на тези усъвършенствания е от голямо значение при наличните очаквания на Мардук да се завърне във Вавилон около 2400 г. пр. Хр. Трябва да отбележим, че цялата работа през тази фаза била завършена преди връщането на Мардук във Вавилон през 2300 г. пр. Хр.

Следващата фаза на Стоунхендж е белязана с издигането на огромни трилитони, които сега са датирани към 2270 г. пр. Хр. (+/- 7%). Забележително е, че тази дата непосредствено следва тръгването на Мардук от Вавилон, след като е приел по-късна компромисна дата за връщане. Никой до днес не е обяснил нуждата от необятните размери на тези трилитони, но те биха могли да отразяват мерки срещу вандализъм, вероятно подтикнати от разрушаването на „Кръга Сарсън“ по време на отсъствието му (някои от тези камъни „Сарсън“ липсват).

Също по онова време се е извършвала дейност по „Авенюто“, което било пренастроено към лятното слънцестоене. Странно е, че е обърнато толкова малко внимание на „Авенюто“ в Стоунхендж, защото неговата дължина от 2 мили (която свършва едва при стигане до реката Ейвън) препречва мястото на самия каменен кръг. Същността на дължината на „Авенюто“ може да бъде сравнена само с необходимостта от изключителна точност на измерване на прецесионната промяна, точно както пушка с дълга цев улеснява точността при стрелба в цел.

Изчислих, че новият компромис на Мардук вероятно датира от около 2185 година пр. Хр. И отново тази дата напълно съвпада с усъвършенстване на монумента Стоунхендж, но този път изглежда Тот се е върнал поради изключителната точност на неговия лунарен календар. Откъде

знаем това? Защото лунарното число „19" се появява ненадейно в 38-те камъка на „Кръга Блустоун" и в 19-те камъка на „Подковата Блустоун". Последната дата за „Кръга Блустоун" е около 2155 г. пр. Хр. (+/-6%), а за „Подковата" е около 2100 г. пр. Хр. (+/-8%). Вероятно Тот е проявил предвидливост да започне процеса на записване на новата ера на Мардук.

След тези усъвършенствания Стоунхендж бил напуснат до XVI век пр. Хр. И отново датата на напускане, малко след 2100 г. пр. Хр., е забележителна поради създалите се обстоятелства - Мардук накрая се връща във Вавилон през 2024 г. пр. Хр.

Има само една допълнителна забележка за добавяне към ролята на Стоунхендж, като звезден часовник. Препълнен юни 1996 г. „Английско наследство" обяви новооткрита фаза от развитието на Стоунхендж, датираща назад към 8000 г. пр. Хр. Публикуваната от главния археолог д-р Джефри Уейнрайт теза твърди, че били издигнати 20-фтови дървени „то-темни пилони", пред които се прекланяли.³⁶ Доказателството се състои от дървени въглища от борови дървета, които били открити в различни кръгли дупки, с размери 4 фута напречно и 5 фута в дълбочина. Тегли въглени са изследвани с радиоактивен въглерод и са датирани приблизително към 8000 година пр. Хр. Включвайки нормалния толеранс за грешка, *действителната дата* на „Уудхендж" (дървен) се намира в обхвата 8600-7400 г. пр. Хр. Както бе отбелязано в гл. 4, Стоунхендж е разположен на уникално място поради осемте ключови точки за наблюдение на Луната; по тази причина „тотемните пилони" на Уудхендж със сигурност трябва да са били астрономически маркери. Все още не е ясно дали и Уудхендж е измервал звездно време, но неговата хронология го поставя в точното време, когато прецесионните ери били възлагани на съответните богове - около 8700 година пр. Хр.

Звезден часовник на Мачу Пикчу

На пръв поглед би могло да ни се стори, че местоположението на Мачу Пикчу в Андите едва ли има нещо общо със Стоунхендж, който се намира в *равнинните полета* на Южна Англия. Напротив, както сега ще видим, и двете места изпълнявали напълно еднаква функционална цел.

В Стоунхендж степента на прецесионна промяна била измервана чрез наблюдаване изгрева на звезди върху далечния хоризонт с помощта на дългото 2 мили „Авеню" - осигуряващо точността на наблюденията. В Мачу Пикчу не се изисквало „Авеню", защото майката-природа дарила мястото със серия назъбени планински върхове, които оформили перфектни готови маркери за звездно наблюдение.

Откъде знаем, че Мачу Пикчу действително била използвана за такава цел? Доказателството се концентрира върху енигматичния камък „Интихуатана" (илюстр. 24), който е разположен точно върху северноюжна ос с планината Хуаяна Пикчу и Салкантай.³⁷

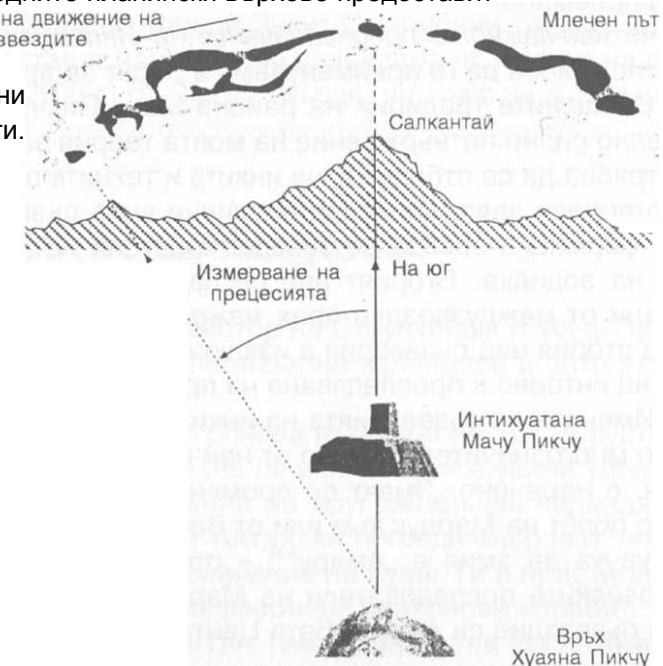
Планината Салкантай доминира в небесния простор на Мачу Пикчу с височина 20 600 фута и е една от двете най-големи планини в целия район. Тази планина е била разглеждана като свещена от времето преди инките и продължава да бъде обект на преклонение и днес от местните хора.³⁸ Тя се издига точно на юг от Интихуатана.

Хуаяна Пикчу пък е точно на север от Мачу Пикчу, притежавайки панорамен изглед върху цялата област, поради своите 700 фута в повече (илюстр. 21). Тя се простира сред една подкова, образувана от реката Урубамба. Тясната клисура около Хуаяна Пикчу е известна откакто свят светува като „Входа към Салкантай", отбелязвайки нейната тясна връзка с тази свещена планина.³⁹ Хуаяна Пикчу се издига точно на север от Интихуатана.

В най-високата точка на Хуаяна Пикчу е разположена изкуствена платформа (сега разрушена) и У-образен жлеб, изрязан в камъка (илюстр. 26). Този процеп сочи точно на юг едновременно към Интихуатана и далечния връх на Салкантай.⁴⁰ Малко под този жлеб лежи друга непри-родна платформа; нейната У-образна форма също сочи точно на юг.

фиг. 38 показва как е действал звездният часовник на Мачу Пикчу. Първо, необходимо е да се идентифицира звездата, която се появява над върха на Салкантай. Тогава на фиксирано място през годините може да се направи измерване, за да се покаже колко далеч се е придвижила тази звезда наляво в резултат от прецесията. Съседните планински върхове предоставят идеални сравнителни точки за изчисление кога определен брой небесни градуси са били достигнати. Чрез координирането

фиг. 38

на тези наблюдения със слънчев или лунарен календар степента на прецесионна промяна може да бъде изразена с терминологията на еди-колко си градуса в продължение на толкова и толкова години (тя ще бъде приблизително един градус за 72 слънчеви години).

Тъй като Салкантай не може да бъде видян от Интихуатана, изглежда целта на последния е била двустранна. Първо, той вероятно е поддържал на подходящо място спомен за положението на звездите, гледано от Хуаяна Пикчу. Второ, той може би е бил използван за установяване на точно регулиране на съоръженията за измерване, ползвани в Хуаяна Пикчу. Тук обяснявам нуждата от сигурност, че ъгълът на прецесионна промяна се измерва точно от първоначалната стартова позиция. Това вероятно е постигнато чрез употребата на електронен сигнал от Интихуатана, за потвърждение на точното ориентиране, което е било използвано от Хуаяна Пикчу за по-ранните измервания. В допълнение към тези функции би трябвало също да се отбележи, че Интихуатана е бил издялан така, че да произведе символично представяне на профила на Хуаяна Пикчу, особено в начина на контрастиране на Слънцето и сенките върху двете повърхности на планината, когато се гледат отдолу.⁴¹

Какво тогава трябва да е заключението от декларираните *слънчеви* регулирания на повърхностите на *Интихуатана* („Кол за връзване на Слънцето“), както е подчертано в глава 5? Валидността на тези регулирания всъщност остава недокосната, той като слънчевите и звездните функции могат лесно да съществуват съвместно в рамките на един и същи камък. Разбира се, измерванията на годишния слънчев цикъл трябва, да са били най-съществените за определяне точния ден, когато са предприемани звездни наблюдения. Трябва да наблегна все пак на факта, че *най-важното предназначение* на *Интихуатана* било звездно. Вероятно трябва да го преименуваме в „Прът за връзване на звезди“.

Свещените традиции на района Мачу Пикчу ни предоставят изключително силно потвърждение на моята теория за звезден часовник. Първо, трябва да се отбележи, че инките и техните предшественици в Андите боготворели звездите в два различни вида съзвездия.⁴² Първият съдържа формация звезда до звезда, кръстени на животни по начин, подобен на зодиака. Вторият вид се базирал на т. нар. „тъмни облаци“ - облаци от междוזвезден прах между основните звезди. Преклонението пред втория вид съзвездия е изключително необичайно и показва доминиращ интерес в проследяване на прецесионните движения.

Имената на съзвездията на инките, които и до днес се използват, са също многозначителни. Едно от най-изтъкнатите, известно ни като Скорпион, е наречено „Змеят се променя в Кондор“⁴³ - вероятно отнасящо се до полет на Мардук към или от Вавилон. Удивително, името на племето кучуа за змия е „Амару“⁴⁴ - отглас от „Амуру“ (западняците), или аморейските последователи на Мардук (виж глава 10). В съседство на това съзвездие са Алфа и Бета Центавър, които кучуа наричали „Очите на Лама“.⁴⁵ Възможно ли е това да се отнася за

Мардук, наблюдаващ и чакащ Овенът от Арис да отбележи началото на неговата ера? Сходството е невероятно.

Най-впечатляващото потвърждение на звездния часовник Мачу Пикчу все пак идва от Йохан Райнхард, експерт по митология на Андите. Райнхард обсъжда свещените традиции на Перу в символичен контекст и прави следния коментар съвсем между другото, но на мен той ми изглежда като крещящо потвърждение на показаната по-горе фиг. 38:

„И днес за звездите... се вярва, че притежават по-голяма мощ, когато се свържат със свещената планина.“⁴⁶

Кой бил вдъхновителят за уникалния избор на Мачу Пикчу за звездна обсерватория? Както по-рано бе установено, единствената сравнима конструкция била в Стоунхендж, за която вече заключих, че е била планирана от бог Тот. Улика за участието на Тот в Мачу Пикчу, разбира се, бе открита в Главния храм, където археолози намериха 56 канала заедно с мистериозен слой от фин бял пясък.⁴⁷ Числото 56 означава три лунарни цикъла, по сходен начин с 56-те отвора „Обри“ в Стоунхендж. Поради това е твърде вероятно каналите и пясъкът да са били използвани при измерването на лунарния календар, с който Тот е тясно свързан.

Един древен египетски текст твърди, че след спора с Мардук/Па Тот напуснал Стоунхендж и отишъл в далечна страна, описана под името „Хау-небут“.⁴⁸ Възможно ли е посоката да е била Мачу Пикчу? Датата, на която Тот напуснал Стоунхендж, вероятно съпада с предишната фаза на отворите, която археолозите са датирали към 2965 г. пр. Хр. Удивително, откриваме, че обичаите отпреди инките, записани от испанския историк Монтесинос, поставят началото на календара на Андите на почти идентична дата през 2900 г. пр. Хр!⁴⁹ Твърдя, че това не е случайно съвпадение.

Брое на звездите

Има малко съмнение, че Тот е майстор на Стоунхендж и Мачу Пикчу, но дали той стои и зад някои Други легендарни календари и астрономически обсерватории от древността?

Египетската „Книга на мъртвите“ описва пътуване на Тот „в пустинята, страната на мълчанието“, където „не се изпитват сексуални удоволствия“.⁵⁰ Могло ли е това да е описание на друг загадъчен календар, с начало в Китай през 2698 г. пр. Хр.? Китайски легенди свързват техния древен календар с пословичното управление на Хуанг Ти и пристигането на „Синовете на Небето“ в „приказно-феерични драконови кораби“.⁵¹

Най-свещеното място в Китай е Тян Тиен (Храмът на Небето) в Пекин. Докато Стоунхендж е насочен към лятното слънцестоене, Тян Тиен е регулиран към зимното слънцестоене. По това време на годината от Забранения град е тръгвала величествена процесия, носеща императора към „Олтара на Небето“ - тройно извита тераса, позната като „Хуан-ки“. Императорът е рецитирал думи по традиция отпреди 5000 години и без съмнение отнасяща се на практика до промените в зодиака и принасяща в жертва младо биче.⁵²

Сравнението между Тян Тиен и Стоунхендж е интригуващо. Както и в Стоунхендж, главният храм в Тян Тиен е кръгъл с концентрични кръгове от колони във вътрешната част - необичайна конструкция в древността. Олтарът „Хуанки“ също е кръгъл и е разположен в южния край на дълъг 1000 фута павиран път - друга необичайна характеристика, подобна на „Авенюто“ в Стоунхендж. В северозападния край на района откриваме храм на Луната, наречен „Юетан“⁵³. Всички тези места са били строени и престоаявани безброй пъти със забележително усърдие и умение, за да се отбележи мястото, откъдето води началото си Китайският календар.

Като се придвижим по-напред във времето, откриваме Тот, конструиращ друга астрономическа обсерватория в Месопотамия в самото начало на XXII век пр. Хр. Присъствайки чрез образа на Нингшизида,⁵⁴ Тот „визуално“ се явява на шумерския цар Гудеа и го съветва да построи баснословна сграда, позната като Е.НИННУ.⁵⁵ През 1887 г. германският археолог Колдевей открил „Енинну“ - мистериозна конструкция, изградена върху кръгла платформа в Лагаш (съвременния Ал Хиба/Телло). Въпреки че предназначението на тази загадъчна постройка е твърде оспорвано, подробните описания в древни текстове не ни оставят и капка съмнение във връзка с астрономическите ѝ функции.⁵⁶

Защо на Тот му е било нужно да строи толкова много обсерватории? Струва ми се, че отговорът се намира в необходимостта да задоволи едновременно и Енлилските, и Енкиитските богове по отношение най-последното състояние на звездния часовник. Докато Стоунхендж бил построен за Мардук, Енинну бил изграден за Нинурта, а Мачу Пикчу по всяка вероятност бил за Ишкур.⁵⁷ Така Тот заел важно положение в спора просто като предоставял съвети и съоръжения на онези богове, които били заинтересовани. По тази причина египетското му име било Техути - „Този, който балансира“.⁵⁸ Текстовете на пирамидите са дори по-обстоятелствени, описващи Тот като „Този, който преброява небесата, преброител на звездите и измервател на Земята“.

Всички тези обсерватории изглежда са се пръкнали в момента на завръщането на Мардук във Вавилон около 2200 г. пр. Хр. Тази е датата, приписана на регулиранията на слънчевия календар в Мачу Пикчу; тази е датата, приписана на Гудеевия „Енинну“ в Месопотамия; това е и времето, когато „Блустоун Съркъл“ и „Конската подкова“ били издигнати в Стоунхендж; и накрая това е датата, на която странен кръгъл „храм“ бил построен в Барбар, Бахрейн.⁵⁹

Това безпрецедентно изобилие от обсерватории сякаш е останало незабелязано от историците поради това, че те са обучени да не правят връзки между отдалечени помежду си места. За тяхно оправдание всяко отделно място

поради това е свързано с примитивни религиозни култове. Един експерт например предполага, че „Интихуатана“ вероятно бил използван във връзка с преклонението пред Слънцето!⁶⁰ Напротив, всички тези места имат звездна същност, съвпадаща с прецесионната промяна от Телец към Овен през 2200 година пр. Хр. Ясно е, че по целия свят боговете са наблюдавали небесата. Никоя друга теория не може да обясни наличните вещественни доказателства.

Към нова хронология

„Духът ми няма никога да спори с човека, защото той е тленен; дните му ще бъдат сто и двадесет години.“⁶¹

Това твърдение е направено от Господ малко преди Потопа и в контекста на желанието за бързо унищожение на човешкия род. Поради това то е предизвикало недоразумение сред библейските учени, чието най-добро обяснение е, че Господ предлагал период на отсрочка за човека, за да се промени и коригира грешките си.⁶² И въпреки това нищо в Библията или в други антични текстове не внушава, че на човека е било дадено такова помилване. Ако е така, Ной е щял да бъде упълномощен да предаде това съобщение на другите хора. Вместо това откриваме, че единствено семейството на Ной е било спасено и веднага му е било предложено споразумение *Во Веки Веков*. Според Библията Ной след това продължил да живее още 950 години, а не предопределените му 120.

Ако все пак оригиналната версия се преведе буквално, откриваме, че е било използвано минало глаголно време, а не бъдеще. И така:

„И тези дни бяха сто и двадесет години“.⁶³

През 1976 година Захарна Сътчин стига до заключението, че това преброяване на годините е трябвало да се приложи не за човечеството, а за божеството. По този начин Библията е описала периодите, когато Господ е бил на Земята. Този огромен концептуален пробив помогнал на Сътчин да се опита да направи хронология на боговете.

Как е могло божество да живее едва 120 години, след като Адам, някакъв си незначителен човек, е живял 930? Отговорът е, че Библията описва не 120 „години“, а 120 „периода“. Колко дълги са били тези периоди? Шумерите изброявали свещени периоди, известни като „сарс“, които изобразявали като кръг, представляващ 3600 - централното число в тяхната математическа система. По логичен път Захарна Сътчин заключил, че шумерският сар представлява 3600-годишната орбита на Нибиру - планетата на боговете.⁶⁴

Следващият главен пробив в Сътчиновата хронология на боговете дойде с дешифрирането на акадските глинени плочки, описващи създаването на човечеството. Експерти разглеждат като чист мит твърдението, че главният бог

създал примитивния „ЛУ.ЛУ“ - работник, който да поеме „тегобата“ на по-нисшите по ранг богове, но антични ръкописи постоянно описват събития, когато на Земята е имало единствено богове и когато човекът още не е бил създаден. Ако буквално приемем твърденията им, откриваме, че сътворението на човека е било предшествано от 40 периода на страдания от страна на по-нисшестоящите богове.⁶⁵ Събитията са описани с най-малки подробности в текста, озаглавен „Когато боговете като човеци се занимаваха с труд“:

„В продължение на 10 периода те носеха товара;
в продължение на 20 периода те пак сами носеха тегобата;
в продължение на 30 периода те продължаваха да носят товара;
в продължение на 40 периода те носеха товара от тежкия труд.“⁶⁶

Едва след изтичането на тези 40 периода обикновените богове се разбунтували, което съвпада с посещението на Ану на Земята. С цел да умиротворят бунтовниците, Енки и Нинхарсаг предложили уникалното решение да създадат чрез генно инженерство роб-работник.⁶⁷

Горният текст, комбиниран със 120-те библейски „периода“, предлага основа за хронология, която да датира създаването на *Хомо сапиенс*. Колко продължителни са били тези 40 периода на тежък труд? Терминът, използван в месопотамските текстове, бил „ма“, което повечето учени превеждат „година“, но неговото буквално значение е „повтарящ се цикъл, който сам завършва“.⁶⁸ Захарна Сътчин поради това заключава, че „ма“ бил още една демонстрация на 3600-годишния цикъл на Нибиру.

Като се разровим назад от датата на Потопа 11 000 г. пр. Хр., с която аз съм съгласен, Захарна Сътчин решава да използва 120 сар и 40 ма за датирание както на пристигането на боговете, така и сътворението на човечеството. Това е първият сериозен опит за датирание на боговете в съвременния свят и по тази причина заслужава внимание.

Но дали Сътчин го е възприел правилно? Той очевидно е *съгласувал* датите си с шумерските и вавилонските списъци на царете, които също обхващат 120 сар; и доста приблизително е свързал своята хронология с най-последните палеоантропологични доказателства по отношение на ранния *Хомо сапиенс*. Все пак при опит да потвърдя точно теорията на Сътчин, най-малкото за мое удовлетворение, аз установих няколко други неща. Първо, неговата хронология би трябвало да е съгласувана с епохите на библейските патриарси от Адам до Ной. Второ, тя трябва да се съгласува с легендарните царувания от Списъка на шумерските царе. И трето, трябва да съответства на управленията в Египет на боговете преди Потопа, както са описани от Манетон. Сътчин е направил само повърхностно изследване на тези обстоятелства.

Библията внимателно проследява родословието на Адам до Ной чрез своите обяснения за възрастта, на която всеки отец се е сдобил със син. Тези години, включително взетата под внимание възраст на Ной по време на Потопа, достигат до 1656, намеквайки, че човешкият род е сътворен 1656 години преди Потопа. В допълнение Библията по подобен начин описва родовата линия след Потопа от Ной до Авраам, достигайки до период от 292 години. Дали ще

използваме 2123 г. пр. Хр. за рождена дата на Авраам (виж Приложение А), или някоя друга най-непреднамерено приета дата, тези числа просто не съвпадат, защото те намекуват, че Потопът е станал през 2415 г. пр. Хр., а човекът е създаден през 4071 г. пр. Хр. Научното доказателство - за напреднала цивилизация през 3800 година пр. Хр. и *Хомо сапиенс* преди 200 000 години в допълнение към липсата на каквото и да е свидетелство за Потоп през 4000 г. пр. Хр. от археологията - предполага, че библейските данни са фундаментално съкратени.

Захарна Сътчин подозира, че възрастта на ранните патриарси може би е била намалена с делителя 60.⁶⁹ Присъединих се към него, но цифрите пак не съвпаднаха. Друг специалист предполага, че библейските числа били по-скоро за месеци, отколкото за години, но според собствените му признания и това продължило да дава „противоречиви резултати“.⁷⁰ Третирането на тези числа като „дни“ също е било взето предвид, но без успех.⁷¹ Явно е, че не аз съм първият, който е търсел решение на една от най-големите библейски загадки. Въпреки това започнах да работя върху теория, че библейските дати са били взети от по-ранни шумерски източници и че някъде по пътя на редактирането погрешно е била разтълкувана необикновената шумерска шестдесетична (базирана на 60) система.

Докато експериментирах с шумерската шестдесетична система, направих пробив, който успя да разреши всички хронологични проблеми. С цел да изясня това и да продължа аргументите си в следващата глава, много е съществено за читателя да обърне внимание в този момент на бърз урок по шумерска математика.

Десетичната бройна система, която ние използваме днес, се състои от цели числа, нарастващи с множител 10 всеки път. Например числото 5000 е написано, както следва:

ЦЕЛИ ЧИСЛА:	10 000	1 000	100	10	1
		няма	5	0	0 0

Дотук добре! Сега да се занимаем с шумерската шестдесетична система, която нараства чрез променливите множители 6 и 10. Така 5000 става 1-2-3-2-0:

ЦЕЛИ ЧИСЛА: 3600 600 60 10 1

1 - 2 - 3 - 2 - 0

Докато шумерската система може би изглежда малко странна, все пак тя е идеална за геометрия и изчисления с дроби. Основана е също, за да пасва на звездното небе както при използването на 3600 - орбиталния период на Нибиру, така и при изчисляване на прецесионния цикъл. За бърза илюстрация: както целите числа се променят над 3600, можем да видим: 36 000... 216 000... 2 160 000... 12 960 000. Последното число, което било много символично за шумерите, представлява точно 500 големи прецесионни цикъла от 25 920 години. Предшестващите го цели числа представлявали резултат от умножението на 100 и 1000 с прецесионния период от 2160 години.

Ако това ви прилича на чудо, какво ще кажете за наистина магическата част? Ако напишем прецесионното число 2160 чрез шумерските цифри, ето какво се получава*

ЦЕЛИ ЧИСЛА: 3600 600 60 10 1 няма

3 - 6 - 0 - 0

Тези две числа 3600 и 2160 представлявали двата важни цикъла на боговете. Първият бил орбиталният период на тяхната планета, което на практика означавало церемониално посещение от страна на лидера им Ану и възможност за размяна на суровини между планетите. Вторият определял ротацията на Господството на боговете над Земята. Удивително е, че тези два цикъла абсолютно точно съвпадали на всеки 10 800 земни години в момент, когато точно пет прецесионни епохи били завършени и точно три пълни обиколки на Нибиру.

Връщайки се към основата на предложената хронология от Захарна Сътчин, откриваме, че най-съществените измервания на време - 40-те периода на изнурителен труд и 120-те периода на Господа - са съвсем точно заменими със сарс от 2160 и 3600. Например - 10, 20, 30, 40 и 120 сарс от 2160 години могат да бъдат превърнати точно в 6, 12, 18, 24 и 72 сарс от 3600 години. Каква е връзката? Това означава, че датите на завръщането на Нибиру, които отбелязвали най-важните моменти в календара, са могли точно да бъдат превърнати в прецесионни периоди, които представлявали също толкова важни моменти от друг календар. И както бях предположил, звездният часовник влязъл в употреба едва след Потопа, когато било създадено настоящото люлеене на Земята. Именно тогава, след предоставянето на цивилизацията на човешкия род, боговете казали на жреците да си вземат глинени плочки и да записват.

След като значението на САР („Бог/Владетел“) се прилага еднакво и за двата цикъла, възможно ли е историята на боговете да е била излагана във факти чрез използването на сарс от 2160 земни години, които са

се превърнали дори в по-свети от сарс от 3600 земни години? А възможно ли е в

някакъв момент оттогава нататък сарс от 2160 години,

СЪТЧИН (сарс от

3600 г.)

написани като 3-6-0-0, да са встъпили в противоречие със сарс от 3600 години? Реших да изградя нова хронология, базирана на сарс от 2160, и да я поставя на изпитания:

АЛФОРД (сарс от 2160 г.)

Пристигане на боговете (Потоп - 120 сар): 443 000 г. пр. Хр. 270 183 г. пр. Хр.

Бунт на редовите богове: (Пристигане + 40 сар) 183 783 г. пр. Хр. 299 000 г. пр. Хр.

Потопът 10 983 г. пр. Хр. 11 000 г. пр. Хр. (виж глава 13)

Датиране на Хомо

сапиенс

Захарна Сътчин датира пристигането на боговете към 443 000 г. пр. Хр., което подкрепя с твърдение, че те пристигнали в ерата Риби. Според моите анализи прецесионните епохи, както ги познаваме, започват едва преди 13 000 години. Поради това е неправилно да се брои назад извън рамките на това време, като се използват прецесионните периоди от 2160 години. Възможно е боговете да са пристигнали в ерата Риби (доказателството е прекалено трудно защитимо), но не можем вероятно да го датираме.⁷²

Както може да се види по-горе, моята хронология предоставя доста по-близка дата за сътворението на човешкия род, приблизително преди 184 000 години срещу Сътчिनските 299 000 години от днес назад. Коя от двете дати е по-вероятно да бъде вярната?

Както бе обсъдено в глава 2, въпросът зависи от появата на т. нар. „древен“ Хомо сапиенс, което според експертите трябва да представлява една по-ранна еволюционна крачка към завършения анатомически съвременен Хомо сапиенс. Тъй като последният е датиран към периода от преди 200 000 години, древният, както се подразбира, трябва да се е появил преди около 300 000 години. Последното е задоволително число, което съвпада също с „приетата“ дата за унищожението на Хомо ерек-тус. Някой скептик би предположил, че учените са изтълкували датата така, че да пасне на техните предварителни очаквания за плавно еволюционно движение напред и съответно са извлекли заключенията си. . Колко надеждно е датирането на древните екземпляри? Както отбе-

лязах в глава 2, точността на изследванията с радиоактивен въглерод е ограничена до период преди 40 000 години. Няма нито едно надеждно датирание, което дори да намекне, че древните са предшествали съвременните. Като прибавим и факта, че древните човеци представляват един образец от толкова малка величина, никой не е сигурен точно какви са. Те съчетават черти от съвременния човек с други по-древни характеристики, но със значително разнообразие в комбинациите между архаични и съвременни качества.⁷⁴ Това може да означава едно от трите неща. Или тази група е еволюирала през един много дълъг период от време (а ако е така, къде са доказателствата от разкопки), или пък те представляват неестествени генетични експерименти, както, разбира се, е описано в древните текстове.

Какви надеждни датирания на *Хомо сапиенс* притежаваме? Една конференция, проведена през 1992 година, обобщи най-приемливите валидни по онова време доказателства.⁷⁴ Всички дати, които ще цитирам, са поредици на различни индивиди за всяко отделно място, а всички дати са с обхват на точност +/- 2%. Най-твърдо определеното датирание е 115 000 години пр. н. (преди настоящето) в Куафце, Израел. Други човешки същества са от Скул и планината Кармел в Израел и датират към 101-81 000 г. пр. н. В Африка индивиди в най-долните пластове на Граничната Пещера се датират към 128 000 г. пр. н. (потвърдено поне до 100 000 г. пр. н., използвайки датирание на черупки от шраусови яйца). В Южна Африка, при устието на река Класис, датите варират от 130-118 000 г. пр. н. И накрая в Джебел Ирхуд, Южна Африка, датите се връщат назад във времето до най-далечната от всички, от 190-105 000 г. пр. н. Заключение е, че *Хомо сапиенс* се е появил преди по-малко от 200 000 години и не съществува дори късче доказателство, което да датира съвременна или отчасти съвременна находка от разкопки към по-ранен период.

Нека сега хвърлим поглед към генетичните доказателства. През 1987 г. Алън Уилсън, Марк Стоункинг и Ребека Кан от калифорнийския университет „Бъркли“ заявиха, че всички живи днес жени би трябвало да притежават общ генетичен предшественик, живял между 250-150 000 г. пр. н. е.⁷⁵ Как са стигнали до това заключение?

Това генетично датирание е станало възможно посредством откриването на митохондрии - крехки телца в клетката, които са отговорни за производството на енергия при смилането на захар в организма. За разлика от другата наша Дезоксирибонуклеинова киселина (ДНК), която е забъркана от половото прекомбиниране, митохондриятата ДНК (мтДНК) е наследена, на практика непроменена по женска линия и поради това е перфектен белег за проследяване на кръвните връзки.⁷⁶ Нещо повече, тя мутира до предсказуема степен. Броят на разликите между мтДНК у 135 различни жени, изследвани по целия свят, позволило на Уилсън, Стоункинг и Кан да сравнят колко назад във времето предшествениците на тези жени са се разклонили. С цел измерването на разклоненията изследователите използвали сравнение на мтДНК между човек и

шимпанзе, базирани на разделението преди 5 милиона години. А това довело до заключението, че общ прародител, наречен „Митохондрична Ева“, вероятно е живял преди 250-150 000 години.

Това генетично доказателство е оспорено поради сравнението с шимпанзе, чиято дата на отделяне от човека не се знае със сигурност. Впоследствие през 1992 г. генетиците се върнаха с усъвършенствана методология. Работейки с други свои колеги, Марк Стоункинг този път използва междувидова калибрация, основана на различни човешки популации.⁷⁷ С цел да утвърди резултатите, екипът употреби два различни подхода, което даде забележително сходни резултати. Преразгледаната дата за общия мтДНК прародител, със степен на достоверност 95%, сега е или 133 000 г. пр. н., или 137 000 г. пр. н., при използването на метод 1 или на метод 2.

Това ново генетично доказателство не подкопава намерените при разкопки останки, датиращи към 190 000 г. пр. н., а просто потвърждава, че оцелялото женско разнообразие датира към предшественик, който е живял малко по-късно. Както бе отбелязал Ричард Доукинс, това не означава, че Ева е била единствената жена на Земята по онова време, а просто че тя е била единствената, която притежава непрекъсната линия от женски потомци.⁷⁸ Шансовете са, че много от по-ранните Еви имат наследници, живи и днес, но тяхното наследство е преминало в някакъв момент само през мъжка линия.

Независимо от новите мтДНК данни, повечето изследвания все още се стремят да подкрепят и цитират общия прародител от 200 000 г. пр. н. Все пак това е дата, забележително сходна със свидетелството от останки, намерени при разкопки, за появата на *Хомо сапиенс*. Колкото до датиранието 137-133 000 г. пр. н., ще се върна към него в глава 13. Може би то има изключително значение.

Като последен коментар бих отбелязал, че Библията твърди, че боговете са „създали човека по свой образ и подобие“. Поради това би било невъзможно да се разграничат скелетните останки на бог от тези на човек. Областите, където първо се е появил *Хомо сапиенс*, са определени като Етиопия, Кения и Южна Африка. В глава 14 ще дам определение^ за „непосилния труд“ на боговете, тъй като той е бил извършван точно в същия район. Ето защо, ако палеонтолозите открият наистина някой ден онова, което всъщност е представлявало *Хомо сапиенс*, и го датират достоверно към 300 000 г. пр. н., те съвсем вероятно биха могли да сгрешат останките на бог с тези на човек. Древните текстове описват как някои от редовите богове наистина са умирали. По време на техния метеж те изтъкваха: „изключително тежкия труд ни убива“.⁷⁹

Според моята хронология този „прекъсващ гръбнак“ непосилен труд започнал преди 272 000 години. Четиридесет сарс по-късно бунтът на редовите богове довел до генетичното създаване на човечеството.

Когато му дойде моментът, ще използвам библейските данни, за да докажа, че тези сарс продължавали 2160 години и че поради това човекът е сътворен скоро след 184 000 г. пр. н. Първо, все пак е съществено да посетим отново нашите генетични корени и да преосмислим продължителността на живота, която е декларирана от Библията за най-ранните патриарси. Това е тема на следващата глава.

Изводи от глава единадесета

- Потопът е станал около 11 000 г. пр. Хр., а пирамидите в Гиза са построени малко след това, около 10 450 г. пр. Хр.

- Приливната вълна от Потопа предизвикала люлеенето на Земята и поставила началото на 25 920-годишния прецесионен цикъл. Боговете измервали времето чрез движението на Земята и създали „звезден часовник“, разделяйки прецесионния цикъл на 12 периода от 2160 години.

- Сфинксът бил построен около 8700 година пр. Хр., за да увековечи края на войната между боговете и ретроспективно да отбележи първата прецесионна епоха на Лъва. Войната довела до предаване от страна на групата на боговете Енкиити, които се съгласили, че техните съперници ще придобият Господството над Земята в продължение на три последователни прецесионни периода.

- Преминаването от Телец към Овен през 2400-2300 г. пр. Хр. отбелязва времето, когато Мардук тъкмо щял *В пълно противоречие* да поеме Господството от страна на Енкиитските богове. Антипатията спрямо Мардук довела до яростен спор за точната дата на началото на неговото управление.

- Стоунхендж бил построен от Тот за Мардук като прецизна обсерватория за измерване степента на промяна на прецесионния цикъл и за да се правят прогнози за бъдещи положения на звездите.

- Втори звезден часовник бил построен в Мачу Пикчу, Перу, където Тот поставил началото на календар на Андите през 2900 г. пр. Хр. Други обсерватории били изградени в Тянь Тиен (Китай), в Лагаш (древен Шумер) и в Барбар (Бахрейн).

ГЛАВА 12

ГЕНИТЕ НА АДАМОВИЯ ПРОЕКТАНТ

Боговете на рая

Нашето пътешествие ни връща във времето към събития преди близо 200 000 години, когато по-нисшестоящите богове се разбунтували и било създадено човечеството. Но как тези събития се свързват с библейската притча за Райската градина и какво наистина се е случило там? Кой е бил „прелъстителят“ - змията, която е проговорила на Ева? Какъв плод са изяли Адам и Ева от Дървото на познанието? И защо тогава е станало толкова необходимо да бъде преграден техният достъп до Дървото на живота? В тази глава ще вдигнем булото на митологията и ще отхвърлим религиозния символизъм, с цел да постигнем пълно научно разбиране за тези събития.

Ще започнем с местоположението и значението на Рая. Битие 2 твърди, че през Рая протичали четири реки. Две от тях се наричат Тигър и Ефрат, което помогна на много учени да определят местонахождението на притчата за Рая в Месопотамия. Другите две реки, Пишон и Гихон, сякаш имат връзка с Африка. Това причини на библейските изследователи голямо объркване в продължение на много време. Възможно ли е да е имало два Рая?

В глава 6 установихме, че шумерското име за техните богове ДИН.ГИР буквално означавало „Най-праведните от ракетите“. В шумерския език Е.ДИН вероятно ще е значело в такъв случай буквално „Дом на най-праведните“. Почти няма съмнение, че Е.ДИН и Едем* са едно и също нещо. Раят бил жилището на боговете.

След като по този начин идентифицирахме значението на думата Рай, естествено е да очакваме, че е имало повече от едно жилище на боговете. В глава 6 описахме разделянето на Земята между две главни групи богове, потомство на двамата братя Енки и Енлил. Обозначихме земите на Енкиитите в Долния свят на Африка - на запад. А тези на Енлилитите - като Месопотамия, на изток. Идеята за два Рая ни давс¹ възможност да разрешим определени несъвпадения, които дълго време биеха на очи в библейското описание на сътворението. Например едновременно в Битие 1 и в Битие 5 се твърди, че мъжът и жената са създадени заедно от Елохим на „шестия ден“:

„той ги сътвори - мъж и жена, и ги благослови. И когато ги създаде, той ги

* Ейеп - рай на англ. (Бел. прев.)

нарече „човек“.¹

Но в Битие 2 се твърди, че мъжът е бил създаден *първи*, а женска помощница била сътворена *от* мъжа *по-късно*, за да му прави компания!

Нещо повече, има силен намек, че мъжът *вече* е съществувал, когато бил поставен от Бог в Райската градина:

„Сега Господ Бог планирал градина на изток, в Рая; а *там постави мъжа, когото бе сътворил.*“² (Следва обяснение).

Тези текстове не съвпадат с описанието, което следва в Битие 2, където се оказва, че сътворението на Ева е станало в източния Рай (Едем). Дали този библиейски пасаж е бил написан извън установената последователност? Имало ли е в действителност по-ранно сътворение на мъж и жена на запад?

В този момент трябва да си припомним „Атра-Хазис“(чийто текст бе цитиран в глава 1), който твърди, че четиринадесет богини на раждането едновременно произвели седем мъже и седем жени, с цел да отърват боговете от „изнурителния труд“.³ Трябва също да отбележим, че всички месопотамски текстове приписват сътворението на човека на Енки, главния бог на *африканските* земи.

Дали пък тогава Господ Бог не се е сдобил с човека от *западния* африкански Рай, а впоследствие да го е поставил в източния Рай? Един текст, назован от професор Креймър като „Митът за търнокопа“, Започва да хвърля някаква светлина върху този проблем и идентифицира Господ Бог в Енлил:

„Анунаките (редовите богове) пристъпиха към Енлил...
Те изискаха от него Онези - Чернокосите. За да дадат на Онези с Черните коси да държат търнокопите.“

„Богът Енлил,
чиито решения бяха неотменими,
наистина побърза да раздели Небето от Земята;
в ДУР.АН.КИ той направи разрез,
така че Онези - Сътворените да могат да излязат
от Мястото-Където Плътта-Блика-Навън.“

„Господът породи АЛ.АНИ, даде своите нареждания. Той изви разцепвача на земята над главата му като корона, и го заби в Мястото-Където-Плътта-Блика-Навън. В отвора имаше глава на мъж; от земята хора си пробиваха път към Енлил. Той строго погледна Онези Чернокосите.“⁴

В други текстове Мястото-Където-Плътта-Блика-Навън се описва като „Бит Шимти“ - „Къщата“ на Шимти. Шумерските срички ШИМ.ТИ буквално се превеждат като „Дъх-Вятър-Живот“. Поради това „Бит Шимти“ значело „Къщата, Където Вятърът на Живота Бил Вдишван“.⁵ Съчетанието от думи е директно сравнимо с Битие 2:7, където Господ Бог сътворил човека и му „вдъхнал в ноздрите дъха на живота“.

Защо му е било нужно на Енлил да използва сила, за да се сдобие с „Онези Чернокосите“? Текстът пояснява, че е имало спор между Енлил и неговия брат

Енки. Енки желаел да си запази изключителното право за ползване на работниците, за да намали товара от непосилния труд на боговете в Месопотамия.

Поради това се наложило *Адам* да бъде взет със сила и заведен в Райската градина. На този фон можем да вникнем в произтеклите събития.

Идентичност на Змийските богове

Кой или какво била Змията в Райската градина? Тъй като тя е говорила на Ева, би било логично да заключим, че не е била змия, а бог -съперник на Енлил. факт е, че по целия свят има примери за първобитни хора, боготворящи змията като положителна сила. Това е странно само поради факта, че западните теолози са използвали приказката от Битието, за да изобразят змията като сатанинска сила.

В Мезоамерика ацтекски мит описва сътворението на човека от Змийски бог, покрит с пера - Кетцалкоатъл, комуто помагала жена-змия, Кихуакоатъл. В древната столица на ацтеките Теночтитлан (днешния Мексико сити) свещеният район около черквата бил декориран с глави на змии с пера, а в средата входът към храма на Кетцалкоатъл бил пазен от страховитите зъби на гигантска змия. Тази древна змийска украса доминира в множество свети места като Теотихуакан в Мексико. Древните май също се прекланяли пред пернатия Змийски бог, но името му било Кукулкан. Из цяла Мезоамерика ацтеки, май и толтеки са украсявали свещените си места със змийски мотиви, които и до днес могат ясно да бъдат видени.

В източната част на Мезоамерика, в Хаити, има легенди за змии, които водят началото си от сътворението. Местното население - вуду, вярва в бог, наречен Дамбала Уедо, чието изображение е змия. На Дам-бала Уедо се гледа като на Велика Змия, Създателя на Вселената, Небето и Земята. Според един любопитен вуду-обичай за Потопа Змеят накарал водите да залепят Земята, появила се дъга и Змеят я взел и я нарекъл на името на жена си - Айида Уедо.⁶

В Северна Америка змиите също били главна отличителна черта на родените там индианци. Символът на змия доминира в изкуството на индианското племе хохокам в места като известния Снейктаун (Змийски град) в щата Аризона в югозападната част на САЩ, датиращ от 400 година пр. Хр. до 1200 г. сл. Хр. Междувременно на югоизток неизвестна култура оставила огромен и загадъчен хълм с формата на змия в Охайо.⁷

На противоположния край на света в Далечния изток отново откриваме богове, свързани със змиите. В Тибет например змиите украсяват свещените тръби на монасите. В Непал в едно място, наречено Буданил-кантха, се намира мистериозна с` атуя, известна като „Спящия Вишну“, в легло от змии във воден резервоар (илюстр. 63).

Не би трябвало да пропускаме Ирак, люлката на цивилизацията. Точно на север от Мосул, близо до град Шейх Ади, е Светинята на Йезидис, където символът змия е гордо възвеличен върху главната порта. Тази област е важно

място за поклонение за хиляди от номадските йезиди.⁸ В очите на западниците те изглеждат като хора, прекланящи се пред сатаната, но това племе гледа на змия/а ;^ато на най-мощната сила в света, разпространител на доброто, както и к а греха.

В Австралия аборигените грижливо са запаз ти лзгенди за змията в техните т. нар. „Мечтания“ - митове за сътворен! ето на Земята. В централния район на Австралия могат да се открият дребни рисунки на Змия-Дъга, която е създала реки, планини и хора по врем ъ на легендарното си пътуване надолу от северното крайбрежие.⁹

Множеството примери, цитирани по-горе, едва ли са премери за преклонение пред сатаната. Ако змията е сатанинска, тогава кавярно теолозите би трябвало да обяснят защо змията е символ на медицината и лечението и до днес. Както отбелязва един автор:

„Древните статуи често изобразяват бога (Ескулап), носещ жезъл, около който се вие свещена змия. Но свързването на змията с лекуването е много старо поверие; и си струва да отбележим, че и до днес символът на професията на лечителя е змия, обвита около жезъл, макар че е свързана със свръхестественото изцеляване, а не с разумната медицина.“¹⁰

Фиг. 39

Поверието може да се проследи и в римския бог Ескулап, бащата на медицината и изцеляването, чиято мраморна статуя в „Капитолия“ в Рим ясно показва символа на змията и жезъла.¹¹ Вероятно изглежда, че следите в края на краищата водят до гръцкия бог Хермес, който се идентифицира с египетския бог Тот. И все пак онзи бог е научил всичко от баща си - Енки, бога, който направлявал генетичното създаване на човечеството.

Възможно ли е всички тези легенди да са възникнали независимо, или имат общ източник сред боговете Енкиити в Африка? Последното изглежда по-приемливо. В древен Египет например няма съмнение, че от многото изобразявани животни в изкуството им змията била най-свещена и вещаела се изобразяват две благоденствие. Обикновено змии, носещи царските корони съответно на Горен и Долен Египет, фараоните също често са показвани със змии на челото. А най-голямата светиня - крилатият диск на Нибиру, обикновено бил изобразяван, обрмчен от две змии.

Във вражеската страна Куш, Южен Египет, змията била не по-малко боготворена. Кушитските и мероитските царе и царици били изобразявани, носещи корони с царската емблема на кобра. Символът на крилатия змей е типична характеристика на местното грънчарство.¹²

Няма съмнение, че древните африкански цивилизации били родината на змийските богове - единственият въпрос е как и защо тези богове първоначално са били свързани със змиите.

Същността на змията

„И така Бог каза на змията. „Защото си сторила това. Проклетата да си ти от всички живи твари и всички диви животни! Ще се влачиш по корем и ще се храниш с прах до края на живота си. А аз ще устроя вражда между теб и жената и между твоето поколение и нейното; то ще те поразява в главата, а ти ще го жилиш в петата.“¹³

На пръв поглед изглежда сякаш клетвата на Господ Бог била крайно ефективна. Изследвания на човешките предпочитания и отвращения към животни показват, че змията е с внушаваща преднина най-непопулярното животно, удивителни 27 процента от гласовете срещу едва 9,5 процента за паяка, заел второ място.¹⁴

Причината, поради която змията е толкова мразена, все пак трябва да се търси най-вече в човешката психология, а не в Божията клетва. Дезмънд Морис приписва това на вроденото отвращение, което няма нищо общо със страха от ухапване, но има повече общо с почти пълната липса у змиите на антропоморфни (човешки) черти.

От гледна точка на нашата вродена омраза към змиите става особено интригуващо защо тя е трябвало да се възприема като свещен символ от древните цивилизации. Ако вземем например Пернатия Змей на ацтеки-те, символизъмът на перата би трябвало да представлява способността на боговете да летят. Но произходът на самата змия като символ изглежда се е изплъзвал на голяма част от писателите, занимаващи се с темата.

Дали Енкиитските богове са имали склонност към носене на змийски кожи, или пък са били предразположени към домашни любимци - змии, които са ги придружавали при техните пътувания? Тези идеи изглеждат като изсмукани от пръстите. Проследяването назад във времето на източника на символа е преизпълнено с трудности. Вземете за пример следващия откъс от шумерска поема, известна като „Енки и световният ред“, в която разказвачът е самият Енки:

„Когато стигнах Земята
имаше голямо наводнение.
Когато се приближих до нейните зелени морави,
хълмове и могили бяха струпани по моя заповед.
Построих дома си на чисто място...
Моят дом - неговата сянка
се простира над *Змийското блато*.“¹⁵ (Следва обяснение).

Този текст описва връщането на Енки на Земята след Потопа и възстановяването на неговия дом в Ериду.¹⁶ Но какво същност означава обяснението за Змията? Дали показва действителното присъствие на змии в блатото, а оттам и вероятния произход на тяхната връзка с боговете Енкиити? Или просто се прилага *вече съществуващ* прякор, чиито корени са някъде другаде?

Главно свидетелство има в буквалното значение на думата на иврит за Библийската Змия - *нахаш*. Тази дума идва от корена „НХШ“, което значи „да се проумеят неща, да се проникне в тайни“¹⁷ - описание, подходящо за Енки, главния учен на боговете, а и за синовете му, на които той е предал своите знания. Все пак отново трябва да попитаме как се е стигнало до асоцииране на змията с боговете на мъдростта. Притчата за Райската градина не предоставя задоволителен отговор на това защо символът на змията е *гордо* възприет от Енкиитските богове и от цивилизациите, с които те са били свързани.

Напротив, има едно по-добро обяснение. Връзката между символа на змията и боговете Енкиити (която, доколкото ми е известно, никой досега не е изяснил) се намира в африканските земи. Тя е толкова очевидна, че много автори са я коментирали, без да си дават сметка за същността ѝ. Следващият цитат от „Изкуство и история на Египет“ ме заслепи като мълния!

„С течение на времето Нил се разви до днешната си форма, *гигантска змия*, която започва в сърцето на Африка и си проправя път през хиляди километри успоредно на Червено море, докато намери устие в Средиземноморието.“¹⁸ (Следва обяснение).

Ефектът на Нил върху всеки, който я види, е един и същ. Друг автор твърди:

... гледана от въздуха, тя наистина прилича на *гигантска змия*, лениво прокрадваща се на север до спокойното Средиземно море.“¹⁹ (Следва обяснение).

Нил наистина пълзи през земята точно като змия, постоянно променяйки посоката (двеста мили южно на едно място) и после преоткривайки своя северен път. Огромното значение на реката за Африка не може да бъде оспорено. Днес тя тече през десет страни и предоставя 97 процента от водата на Египет.²⁰ За древните египтяни и за техните богове Нил означавала живот в земя, почти напълно лишена от валежи. Регулярното годишно преливане на Нил от коритото ѝ оставя зад себе си плодородна почва, създавайки зелен пояс, широк 6 мили, през територията на пустинята. Думите на Херодот остават верни и днес: „Египет е дар от Нил“.²¹

Различавайки змията във формата на Нил, ние можем да обясним защо *всички* Енкиитски богове, чиито именения били в Африка, са свързвани със знака на змията или Змея.²² В най-дълбока древност не са съществували отрицателни подзначения за змиите. Напротив, това бил благоприятен символ - на бога Енки, който сътворил човечеството, на същия бог, който спасил човека от Потопа, и за всички Енкиитски богове, които притежавали развито научно познание, впоследствие предадено на човешкия род.

Единствено на Библията трябва да благодарим за свързването на змията с греха. А сега става ясно, че притчата за Райската градина е била просто политическо предание от един бог към друг - основано на спора, който накратко ще изследваме. Би трябвало да изглежда, че каквото и да е сторил богът-змия на Адам и Ева, то е било отмъщение за принудителното нападение на Енлил върху африканските ЛУ.ЛУ работници. Възмутен от това отмъщение, Енлил проклетел брат си Енки, използвайки прякора му НХШ - „който разрешава загадки“, към кротката змия - животно, което природно е мразено от човека. Това е бил един подходящ избор на животно във връзка със сходството му с реката Нил -чийто символ *вече* е бил възприет от боговете Енкиити.

фактът, че събитията са станали по този начин, се подкрепя и от съпоставката на Райската притча от Битие 3 с даването на имена на всички животни от човека в Битие 2:19-20. Според мен последният пасаж се явява непоследователен и по право принадлежи на притчата за проклятието към змията в Битие 3.

Безсмъртие на боговете?

Според шумерите безсмъртието било запазено единствено за боговете и не било дарено на човешкия род. Както умело се изразява един поет:

„Единствено боговете вечно живеят под слънцето, колкото до човешкия род - дните му са преброени, каквото и да постигне, то се превръща във вятър.“²³

Така ли е било винаги, или човечеството също е преживяло кратък златен век на безсмъртие? Самото присъствие на Дървото на живота в Райската градина може да бъде тълкувано като показателно, че човек първоначално е притежавал *условно* безсмъртие.²⁴ Това „Дърво“ се разглежда като притежаващо сила, дарена му от Бог - неговия създател, да дава

вечен физически живот толкова дълго, колкото Той позволи на човека да го сподели. Изяждайки забранения „плод“, Адам и Ева са се отказали от своето безсмъртие - както казва Библията: „в кал ще се превърнете“.

Някои религии приписват това наказание за непокорството на Адам и Ева, но по-приемливо е това да е била търговската замяна за придобитото от тях полово познание.²⁵ Във всеки случай, ако се бяха сдобили с безсмъртие, символично би означавало човек да продължи вечно да живее в грях, като по този начин се изключва възможността за изкупление, което е основна догма на християнството. Вината за загубата на безсмъртие от човека и придобиване на сексуално знание накрая е приписана на змията, или на бог-змия, който е изкушил Адам и Ева да изядат плода.

Възможно ли е да е имало истински феномен, скрит сред целия този религиозен символизъм, отнасящ се до безсмъртието? Възможно ли е това да е била някаква лечебна субстанция на Дървото на живота? Възможно ли е неговите „плодове“ да са били лекарство, забавящо процеса на стареенето? Любопитно съвпадение е, че още от самото начало на човешката история редовите богове са били възприемани като безсмъртни създания.

Очевидната невъзможност за безсмъртие е накарала повечето учени да отхвърлят древните оказания като романтични митове, но какво ако имаме работа не с безсмъртие, а с *увеличена продължителност на живота*? Ако случаят е такъв, напълно възможно е боговете да са изглеждали безсмъртни за човека поради бавното им стареене. Тогава безсмъртието трябва да е било предполагаемо, а не реално.

От дистанцията на времето ние наистина откриваме улики, внушаващи, че боговете действително са претърпявали ефекта на стареенето през един много продължителен период от време. Нинхарсаг например, богинята, взела дейно участие при създаването на човека преди около 180 000 години (според моята хронология), по-късно била позната в Египет като „Кравата“ - nelаскаво описание с определени намеци за стареене. Ханаанският бог Ел междуременно бил описан като притежаващ сива брада; богинята Ашера казала на Ел: „Изкуството ти наистина е велико и мъдро; сивите косми по твоята брада те поучават... мъдрост и вечен живот са твоя участ“.²⁶ Дали боговете са увеличили продължителността на живота?

Нашият скептично настроен двадесети век би получил задоволителен отговор на този въпрос само чрез преоткриване на лекарство за удължаване на живота или при пленяване на едно от тези свръхсъздания и завеждането му в лаборатория за генетично изследване. Първото е вероятно, но нищо няма да докаже. Последното е най-невероятен сценарий! Истината е, че не би трябвало да очакваме откриване на някакво научно доказателство за дългия живот на боговете под форма, която би могла обективно да се подложи на изпитания. От друга страна, би трябвало да очакваме да видим наистина огромното въздействие върху културните поверия на хората, които са живели заедно с тези

богове. Това е единствената теория, която може да се подложи на тест - и точно това откриваме.

От зората на цивилизацията преди шест хиляди години хората били обзети от фиксидеята за безсмъртие и търсели на шир и дълж „Страната на живеенето“ или „фонтана на безкрайната младост“. Примери включват пътешествията на шумерските царе Гилгамеш и Амар-Син през третото хилядолетие пр. Хр., експедициите на Александър Македонски през четвъртото столетие пр. Хр. и в най-близки времена - морските пътешествия на Христофор Колумб.

Колкото и удивително да ни се струва поради предразсъдъците на двадесетия век, тези ярки исторически фигури съвсем сериозно са приели предизвикателството за безсмъртие. Скептикът би погледнал на тази мания като на разбираем социален отклик на всекидневните борби и трагедии на човешкото съществуване. Напротив, доказателствата внушават, че тази мания за безсмъртие не била абстрактен феномен, а целенасочен стремеж.

В случаите с шумерските царе и вероятно в този на Александър Македонски те знаели точното географско положение, което се свързвало с предполагаемото безсмъртие на боговете. Ние ги видяхме в „Епос за Гилгамеш“ (глава 8), когато той тръгнал на запад - първо към платформата на боговете в Баалбек, а оттам към границите на космическия център в Синай. Междуременно от другата страна на Синайския полуостров египтяните открили Страната на боговете *на изток*.

Най-добре може да се види културното влияние на божественото безсмъртие в Египет. Повечето хора днес са удивени, но и объркани от древните египтяни. Изглежда като че ли те са притежавали някакво тайно, езотерично познание, което не можем съвсем да доловим. По времето, когато фараоните са започнали да управляват Египет, техните двама главни богове Тот и Ра/Амон отсъствали. Но обичаите и спомените за тези богове и легендите за тяхното безсмъртие били все още пресни. Тези фараони били хора, благословени от боговете с високо ниво на научно познание, но с малко разбиране на знанията. Приживе на тях, подобно на Гилгамеш, им било забранено да влизат в „Земята на Боговете“, но след смъртта те си представяли, че тяхното „ка“, или „дух-двойник“, следвал пътуването на боговете посредством пирамидата, над вода и между две планини до Дуат, откъдето те щели да се извисят към небето и вечния живот. Това е повторение на материално пътуване, предприето от бога Озирис шест хиляди години по-рано.

Където и да отидете из Египет, навсякъде ще откриете белези от културното влияние, което е сравнимо с въздействието на християнството в църквите и катедралите на западния свят. Дали ще е гигантски обелиск, огромни пирамиди, храмове, статуи, гробници или текстове на папирус, цялостната култура на древните египтяни е с неизличим отпечатък от култа към безсмъртието на фараоните.

Възможно ли ни е да приемем някаква научна основа за тези култови поверия?

Как бихме могли с разума си да възприемем възможността боговете да са живели стотици хиляди години? Колкото и примамливо да е прикритието на нашите удобни парадигми, нека държим съзнанието си отворено.

Хайде за миг да си представим, че генетично сме съкратили периода от време за живот на всички бъдещи поколения до някакви си 50 години (макар че аз избързвам да добавя своята увереност, че има по-добри способности за съкращаване разходите за социално-осигурителния бюджет). След две поколения последните човешки столетници ще са измрели. Първите няколко поколения със съкратена продължителност на живота първоначално биха се объркали от своя кратък живот. Въпреки това след сто или повече поколения намаленият срок на живот до 50 години би изглеждал напълно нормален. И - ето я моята гледна точка -всякакви спомени за хора, живели 120 години, тогава биха били отхвърляни като чист мит! Историческите книги на двадесети век, които старателно са описали живота на нашия съвременник, биха били разглеждани като работа на лъжци и имбецили. Нашите бъдещи правнуци през Х1_ век биха могли дори да решат да редактират историческите книги, за да съвпадат с възприетите от тях норми.

Надявам се идеята за принципа вече да е установена. Сега е моментът да изследваме коя наука има нещо да каже по темата.

Какво е стареене?

Какво точно представлява процесът на стареенето? В миналото бихме могли да бъдем оправдани за мисленето, че нашите тела просто са се износили поради стреса на всекидневието. Все пак сега вече проумяваме, че стареенето е генетично препрограмирано в клетките на човешкото тяло.

Всички ние. сме започнали живота си като едничка клетка, именно женската яйцеклетка, позната като овум. След оплождането овумът съдържа пълен комплект хромозоми (човешкия геном), половината от нашата майка и половината от нашия баща. Този геном може да бъде сравнен с готварска рецепта за изграждане на нашето тяло. Малко след оплождането строежът на тялото ни започва с помощта на процеса на делене на клетката, който достига до стотици милиони клетки - кръвни клетки, костни, мускулни, плът, органи и т. н. - всички те са необходими, за да направят от нас напълно завършени човешки същества - такива, каквито сме.

Дори и когато пораснем, повечето наши клетки продължават да се делят. Това разцепване на една клетка на две включва дублиране на генетичното послание (човешкия геном), който се носи от 46-те хромозома във всяка човешка клетка. Но вместо пълно дублиране нашата генетична програма е била постепенно разрушавана посредством непер-фектен процес на копиране. А

когато достатъчно от тези грешки са били акумулирани в нашите клетки, ефектът от стареенето става видим.

Именно тези генетични грешки (или мутации) причиняват посивява-нето на косите ни, когато пигментните клетки на косата престанат да функционират. Подобни фактори причиняват отслабването на костите ни, скърцането на нашите стави и изкривяванията на гръбначния ни стълб. Генетикът Стийв Джоунс го описва като „криза на биологическата самоличност" и обяснява, че нашите стареещи тела работят под „непер-фектно ръководство за употреба, пълно с печатни грешки".²⁷ Професор Рейджиндър Сохал от Южния методистки университет в Далас твърди, че: „След възрастта 55 години човешките същества отиват по дяволите много бързо поради това, че степента на израждане се удвоява на всеки шест години".²⁸ Толкова сериозно е това ускоряване степента на генетична деградация, че по времето, когато сме на осемдесет, критична една трета от нашите белтъчини вече е унищожена.

Защо природата е развила толкова неперфектна копираща система? Напротив, вероятно проблемът не се намира в самите гени, а във въздуха, който дишаме. Дъг Уолас, шеф на генетиците в университета „Емори" в Атланта, САЩ, е прекарал двадесет и пет години, изучавайки микроскопични организми, наречени митохондрии, които съществуват вътре в човешката клетка. Тези митохондрии са енергийните заводи на клетките, а оттам и на тялото, синтезират кислород (доставян от червените ни кръвни клетки) и други хранителни вещества, за да даде енергия за различните дейности на клетките. Уолас заедно с много други изтъкнати учени вярва, че излишен кислород, често описван като „свободни радикали", причинява корозиращо разрушаване на клетките по същия начин, както кислородът причинява ръждясването на колите и кара маслото да гранясва.

Генетиците вярват, че нашите гени са развили ремонтни системи под формата на ензими, вградени в клетките, които действат ефикасно върху ремонта на повредата, причинена от свободните радикали. Най-главната цел на тези ензими е постоянно да пътуват нагоре и надолу из хромозо-мите, проверявайки и поправяйки щетите.²⁹ Този процес е подпомаган от двойно усуканата природа на ДНК, която изгражда хромозомите. Спиралата на ДНК е като вита стълба, с две усукани перила, съединени помежду си с множество стъпъла. Стъпълата съдържат ДНК-буквите „А", „б", „С" и „Т", така че последователността надолу по страничните перила да изговаря ДНК-думи или инструкции. Забележително, стъпълата могат да съществуват единствено в комбинации от АЯ или С/С Този закон дава възможност на ензимите да коригират-четат ДНК и да поправят всяка липсваща буква. Системата може би не е напълно непробиваема все пак в редки случаи, когато две срещуположни двойки са едновременно разрушени! Вероятно би изглеждало, че процесът на делене на клетките би трябвало да е най-важната характеристика на защитната система на тялото срещу атаката от свободни радикали. В определен момент от времето нещо в гените дава заповед на клетката да се раздели на две, оттам нататък да поднови и защитните си сили. Това

включва едновременното делене на всеки хромозом в рамките на клетката. По ирония на съдбата хромозомите са най-лесно уязвими в този момент, защото по време на процеса на делене се разбива защитната мембрана на клетъчното ядро. Така, оставени без защита, хромозомите се размотават (като кълбо прежда) в прави стълби и се делят. Стъпъла-та на стълбата са отделени от опорните точки и двете спирално увити части на ДНК нямат връзка помежду си. Всяка повреда по отделната спирала на ДНК в този миг, преди те да са оформили нова партньорска спирала, може да се окаже непоправима. Все пак изследвания на мутациите показват, че те са много по-чести в неактивната или овехтяла ДНК,³⁰ внушавайки, че клетките съдържат защитен механизъм, който хвърля светлина върху активните гени, които имат предимно предпазна роля.

Направени напоследък изследвания започнаха да предоставят сведения за точния процес на стареене на клетката. Учени от корпорацията „Герон“, чието управително тяло на съветниците включва Джеймс Уотсън (от известното партньорство, което откри молекулата на ДНК), са уверени, че може би са открили биологичния часовник, механизма, контролиращ живота и смъртта на клетката. Той се нарича „теломер“ - повторяема ДНК-последователност, открита в опашката на всеки хромозом и често сравнявана с предпазния пластмасов връх на връзката за обувка. Всеки път, когато една клетка се дели, а ДНК в хромозомите повтаря деленето (реплики-ра), това крайче става малко по-късо. При бебето то е дълго около 20 000 букви (ДНК), докато при 60-годишен човек то вече е наполовина.³¹ Когато теломерът бъде съкратен до определен момент, клетката престава да се дели и навлиза в етап, наречен синиЛност. В този миг клетките и техните функции претърпяват нарастващо количество разрушения.

Човешките клетки се делят до различен обхват, а гените притежават различна степен на мутация поради не съвсем ясни за учените причини.³² Определени редове от основата на ДНК мутират по-често, отколкото други, и тези генетични повреди стават с различен обхват в различните части на тялото. Големи гени с повече взаимосвързани частици от ДНК са по-податливи на разрушение, отколкото по-простите гени,³³ и за да се усложнят впоследствие още повече нещата, ако гените, които действат резултатно върху самоподдържащата система, са атакувани, клетките ще станат по-малко ефективни при ремонта на нарушенията, а скоростта на деградация поради това ще нарасне.³⁴

Явно стареенето е изключително сложен процес с множество различни телесни системи, които излизат от строя по различно време. Счита се, че две от най-важните системи са мозъчната и имунната. Мозъкът е необикновен поради факта, че деленето на клетките се прекратява в един ранен етап, последван от продължителна фаза на последователна клетъчна смърт.³⁵ Това оказва пагубно влияние върху съществени способности като паметта, слуха, обонянието. Имунната система, от друга страна, има (особено куриозно) най-високата степен на мутация между всички останали клетки на тялото и е между първите, които се разболяват с напредване на възрастта, като ни оставя възприемчиви към

всякакви начини на разболяване.³⁶ Комбинираната деградация на тези две системи е в центъра на процеса на стареенето, който завършва с естествената смърт.

Някои учени вярват, че всички аспекти на стареенето в края на краищата ще бъдат проследени до един-единствен ген, наречен „Матусал“. Огромното мнозинство учени все пак са уверени, че остаряването е доста по-сложно. Общоприето е, че стотици гени взимат участие при този процес, въпреки че някои могат да бъдат по-съществени от други. В края стареенето може да се сведе едва до няколко дузини изключително важни гени.

Науката за дълголетието

Дълголетието е най-новата генетична наука. Докато нашите предшественици като Гилгамеш и Александър Велики са го търсели в страната на боговете, днес нашите учени го търсят в лабораториите. Като се има предвид, че по-рано се е мислело, че всички организми притежават максимална продължителност на живота, фиксирана от степента на зас-таряване на техните телесни клетки,³⁷ сега се счита, че телесната генетична програма може да бъде променена. Дали безсмъртието е в рамките на нашите възможности?

През юни 1995 година бе съобщено, че учени са открили гена на дълголетието, който би могъл да удължи живота на микроскопични земни червеи с 65 процента. Екип начело с Том Джонсън от Института за поведенческа генетика към Университета в Колорадо открил ген, който те нарекли „Ейдж-1“ („Възраст-1“), който регулира способността на червеите да възстановяват своите клетки. Експериментирайки с мутации на този ген, те разбрали, че една от мутациите причинява забележително усъвършенстване резистентността на червеите към токсини, температурни промени и ултравиолетово лъчение. Екипът е уверен, че техният главен пробив представлява първата крачка към вникване в проблема: „Как една клетка, която е деградирала в по-късния живот, би могла да бъде възстановена.“ Те се надяват, че през следващото десетилетие човешкият еквивалент на „Ейдж-1“ ще бъде открит, което ще даде възможност за удължаване на човешкия живот с повече от 40 години.

През декември 1995 г. бе съобщено, че д-р Барбара Брегман и екип от университетите в Цюрих и „Джорджтаун“ във Вашингтон, Колумбия, също е извършил друг съществен пробив, който бе приветстван като „Свещения Граал на невробиологията“. Счита се, че е невъзможно от биологична гледна точка да се регенерират нервни клетки в мозъка и гръбначния стълб (за разлика от останалите телесни тъкани), след като веднъж вече са разрушени. Все пак Брегман открила, че чрез използване на антитела тя може да блокира действието на проникнали химикали, които възпрепятствали нарастването на нервни клетки на пълхове. По този начин тя успешно постигнала възстановяване

на възможността за растеж, която клетките на плъховете притежавали, докато били млади.³⁸ Междувременно екип от учени във Франция начело с д-р Франсоа Шактер е изучавал човешката имунна система - идентифицирана по-рано като генетично слаба връзка - посредством изнурително сравняване ДНК на френски столетници с контролна мостра от останалото население. Шактер вече откри един ген, наречен „H1.A-OB.“, който значително преобладава сред групата на столетниците.

Колегата на Шактер Мари-Лор Мюира е една от многото учени, които изследват начините за намаляване на нарушенията, причинени от свободните радикали. Мюира откри в групата на столетниците ген, наречен „PABP“, който вероятно носи отговорност за ефикасността на възстановителния процес на ДНК. Ако можем напълно да вникнем в тази генетична система, бихме могли да обмислим създаването на гени, които определят свръхэффективна система за възстановяване.

Друга възможна защита срещу стареенето е да бъдат парирани свободните радикали, *преди* да са нанесли вреда. Професор Рейджиндер Сохал (споменат по-рано) е инжектирал винени мухи с гени, които предпазват клетките им от кислородна атака, и вече успешно е удължил живота им с една трета. Дъг Уолас (също споменат по-рано) смята, че може би е възможно да се преодолее вредното въздействие на свободните радикали чрез смесване на коктейл от химикали, които изграждат преграда около клетките.³⁹

Накрая се връщаме към теломерите, където по-нататъшни изследвания биха дали най-добър шанс за *революционен* пробив. Учени, работещи за корпорацията „Герон“, са уверени, че теломерите са часовниковият механизъм, който определя живота на клетката. Без да вдигат много шум, те също са уверени, че вероятно е възможно да се повлияе на „*дължината*“ на теломера. Това би било едно драматично постижение; с възможността да се предотвратят огромното множество генетични грешки при копиране, възникващи най-напред, както и откриване на възможност за замяната на вече застарели с млади клетки.

Ако можем да елиминираме ефекта от свободните радикали, безкрайно би нараснал броят на клетъчното делене и вероятно би се възстановил потенциалът за растеж чак до нервните клетки в мозъка и гръбначния стълб. Тогава какви граници биха могли да съществуват за човешкия живот? Ако дори ни се наложи да претърпим унищожителна катастрофа, биха могли да се използват нови постижения в тъканното инженерство, за да запазят тялото ни.

Дали тези мечти за човешко дълголетие са недостижим блян, или пък механизмът съществува и той ще направи мечтите реалност? Много е хубаво да се експериментира с плъхове, но как да вкараме днес генетичен материал в човешките клетки, където наистина си заслужава? Решението се намира в друга нова технология от края на двадесети век - генната терапия.

Какво представлява генната терапия? Основната идея е да се въведат корективни гени за лечението на наранените клетки. Почти всяка болест се дължи на неправилното действие на един или повече гени. Генната терапия би предоставила лечение чрез вкарване на нов ген в дегенериралите клетки; новият ген ще предприеме необходимото действие. У раково болните пациенти

например той би могъл да даде указания за производството на протеин, който от своя страна би унищожил злокачествените клетки. Предизвикателството за специалистите по генетика е да доставят гена на правилното място в клетката. Изследователската работа сега е концентрирана върху използването на вируси, които да действат като транспортен механизъм за доставката. Поради тяхната вродена способност да атакуват и завладяват клетките, вирусите са перфектните естествени приносители. На теория вирусът може да бъде препрограман, да неутрализира вирусната инфекция и освен това да пренася нов товар от корективен генен материал. Екип от британски учени съвсем наскоро обяви използването на херпесния вирус, който да се насочи към централната нервна система (включително мозъка) и така да предложи потенциална система за доставка при лечението от болестите на Алцхаймер и Паркинсон.

Очакванията от генната терапия непрекъснато нарастват. Около четири хиляди болести са причинени от повредата само на една клетка. По целия свят се провеждат лабораторни опити за справяне с няколко от най-сериозните заболявания, включително СПИН, хемофилия, ревматичен артрит, тъканни кисти и болести на кръвоносната система, както и различни форми на рак. Нетърпеливи критици бързат да отбележат, че никой досега не е излекуван от болест единствено чрез генна терапия, но истината е, че изследването е в най-ранна фаза и определен брой предизвикателства все още трябва да бъдат преодоляни.⁴⁰ „Сънди таймс“ вероятно дръпна върнатата струна на реализма, когато описа генната терапия като „току-що напълната област от медицината, на която е предопределено да се превърне в най-често срещания начин на лечение през следващите 50 години“.⁴¹

Въпреки че е предназначена най-вече за лекуване на болести, генната терапия предлага потенциалния доставящ механизъм за някои подобрения в дълголетието, които вече обсъдихме. Усъвършенстването на това лечение се развива заедно с дешифрирането на човешкия геном и търсенето на крайната последователност на гените на дълголетието заедно с прииждащия потенциал в началото на XXI век. Или казано със словата на един от най-изтъкнатите учени в тази област д-р Франсоа Шактер:

„Няма причина, която да ни попречи да разширяваме до максимум човешкия жизнен период. Ние сме много близко до притежаване на технология, а частите на мозайката бързо идват на мястото си“⁴².

Чистите гени на боговете

Тъй като сме на прага на огромно постижение в областта на науката за стареенето, ние трябва да се запитаме дали боговете, които са ни създали, са били тук преди нас.

В глава 2 аз установих ясни доказателства, че нашите гени - гените, които сме наследили от боговете - са еволюирали през един много дълъг и спокоен период някъде. Все пак макар че законите на естествения подбор статистически биха благоприятствали усъвършенстването на гените на дълголетието, много

трудно е да си представим, че боговете по *естествен път* са се сдобили с период на живот от стотици хиляди години. Приемливото решение на тази загадка трябва да се намира в изкуствената мутация на техните гени - процес, който самите ние едва сега започваме да проумяваме за първи път. Поради това се намираме в момент от историята, когато за първи път ни се удава да започнем сериозно да приемаме текстовите доказателства, че боговете са *изглеждали безсмъртни*.

Странна характеристика на месопотамските текстове, занимаващи се с делата на боговете, е тяхната загриженост да имат поколение от *полусестри*. Според правилата на боговете за наследството, потомъкът от такъв съюз става законен наследник с предимство пред първородния син. Както вече видяхме, именно такова действие е причинило яростното съперничество между братята Енки и Енлил. Един текст описва маневрите на Енки в опит да се сдобие с мъжки наследник от своята полу-сестра Нинхарсаг.⁴³ Това правило за унаследяване също довело до съперничество между египетските богове Озирис и Сет.

Такава практика ни изглежда странна, защото тя граничи с кръвосмешение, а разбира се, има научни причини за забрана на кръвосмешението. Още веднъж отговорът се намира в гените. Най-вредните гени по природа са скрити - това трябва да ни подсказва, че те са доминирани от еквивалентен безопасен ген. Най-общо казано, ние се нуждаем от унаследяването на две копия от скрити гени - по едно от всеки родител, за да може болестта да има някакво действие. Произвеждането на поколение от близки роднини по тази причина увеличава риска за детето да получи две копия от същия скрит ген.

Защо тогава боговете не само че не са се смущавали от браковете между близки родственици, но с положителност са били благосклонни към тях? Отговорът единствено може да бъде, че гените на боговете са били *чисти* и не са съдържали вредни несъвършенства. Нещо повече, можем да стигнем и дотам, че да предположим, че генетичните усъвършенствания в дълголетието са били запазени само за управляващия елит сред боговете.⁴⁴ Това предположение обяснява особено странното име на вавилонския цар МАР.ДУК - „Син на Чистокръвния скиптър“⁴⁵ -изразяващо генетичната чистота на неговия баща Енки и в частност онези гени, които са свързани с дълголетието.

Нашите прадеди за жалост не са знаели за опасността от кръвните бракове и продължавали да подражават на боговете, женейки се за свои полусестри. Например Авраам се хвалел, че жена му била също и негова сестра,⁴⁶ за египетските фараони и владетелите на инките също се смята, че са имали такива обичаи.

По-рано описах примери, които показват, че боговете наистина, изглежда, са претърпявали влияние от стареенето. Идеята по-нататък бе подкрепена от етапа на оттеглянето, който Енки и Енлил са преминали, когато установили ерите на прецесията, за да дадат шанс за управление на по-младите богове. Поради това ни се струва, че каквито и генетични подобрения да са извършили, вече е съществувало неумолимото състояние на дегенерация.

Ако случаят е бил такъв, тогава трябва да очакваме да открием понататъшни опити за забавяне на процеса на стареене - стъпки над и извън първоначалното, изкуствено сътворение на гените и тяхното наследствено запазване чрез кръвосмешение. Тук говорим за „ремонтната система“, директно еквивалентна на съвременните битки против свободните радикали. И точно това откриваме!

Дълго време е било възприемано, че египетските изображения на богове, на които се е сервирано в купи (с неизвестно съдържание), са символизирали тяхното безсмъртие. Древният художник едва ли би си правил труда да увековечава събитието, ако то не е било важно. Символичното значение на купата на безсмъртието е видно също и в множество месопотамски гробници, където археолозите откриваха тела, държащи в ръка купа до устните, сякаш мъртвецът тъкмо ще отпие. Тези погребения са включвали и различни облекла за всекидневие, внушаващи връзката на купата с безкрайния живот в отвъдното.⁴⁷ Културното сравнение с Египет едва ли изисква уточняване.

Дали древноегипетското свързване на богове и купи представлява описание на очевиден на богове, консумиращи антистареещи субстанции? Такова наблюдение не е задължително да е станало в Египет, а в съседна Месопотамия, където царете и висшето духовенство живеели заедно със своите богове. Един източник на това езотерично познание вероятно е бил шумерският цар Гилгамеш. Плочка X от „Епос за Гилгамеш“ описва пътуването му до страната на боговете, където се среща с Утнапишим (Ной). Върху Плочка XI Утнапишим разказва на Гилгамеш историята на Потопа, а после дава на тръгващия си герой едно растение, наречено „Старият човек се превръща в млад“:

„Гилгамеш, аз ще ти разбуля нещо скрито, а именно тайна на боговете ще ти кажа: има растение като драка...

Като роза неговите шипове ще прободат ръцете ти.

Ако ръцете ти се сдобият с това растение, ти ще откриеш нов живот.“⁴⁸

Друг шумерски текст, занимаващ се с приказката за Адапа - „Човек модел“, създаден от Еа/Енки, - описва неговото пътуване до Нибиру, планетата на боговете. Тук откриваме обяснения за „водата на живота“ и „хляба на живота“.⁴⁹ Накрая идва и Райската градина с нейното Дърво на живота, което предлагало потенциално безсмъртие на Адам и Ева. Нека сега се върнем към Райската градина, където всички тези легенди, древни текстове и изображения свързват в едно последното научно доказателство, за да позволят за първи път цялостно разбиране на това историческо събитие.

Гените на Адамовия създател

А змията беше най-хитра от всички полски зверове, които Господ Бог беше направил. 1/1 тя рече на жената: „Истина ли каза Бог да не ядете от каквото да било дърво в градината?“

Жената рече на змията: „От плода на градинските дървета можем да ядем, но от плода на дървото, което е сред градината, Бог каза: „Да не ядете от него, нито да се допрете до него, за да не умрете.“

А змията рече на жената: „Никак няма да умрете, но знае Бог, че в деня, когато ядете от него, ще ви се отворят очите, и ще бъдете като Бог, да познавате доброто и злото.“⁵⁰ (Битие 3).

При липсата на оригиналната месопотамска притча е трудно да разберем как буквално да вникнем в твърде символичното библейско описание. Основната същност на историята все пак е ясна - плод (или лекарство) е забранен, но после изяден, което довело до полово „познание“. В контекста на Библията това „познание“ явно е полово.⁵¹

Защо притежанието на сексуалното познание се оказало толкова опасно нещо за новопоявилите се човеци? Отговорът се намира в най-ранното създаване на човек, преди да бъде поставен в Райската градина - описанието в „Атра-Хазис“ за сътворението с участието на четиринадесетте богини на раждането. В глава 2 сравних този процес с клониране-то на хибрид между *Хомо еректус* и бог посредством генно инженерство. Обща черта на хибридите, независимо дали са естествени като мулето например, или получени в лабораториите по неестествен начин, е стерилността.⁵² Докато две различни същества с подобна хромозомна структура могат да родят поколение, биологичният процес не е достатъчно точен, за да специфицира качествата на половите клетки, които позволяват по-нататъшното възпроизводство на такива поколения. Поради това е напълно вероятно оригиналната комбинация между *Хомо еректус* и бог да е бил стерилен хибрид - освен ако боговете не са желаели нещо друго.

В глава 2 споменах, че човеците притежават 46 хромозома, докато шимпанзетата и горилите имат по 48. Според думите на генетика Стийв Джоунс „сякаш два хромозома са се слели по пътя на сродяване, водещ към човека“.⁵³

При наличието на ясни знаци за съществуването на съвършена генетика, не е било невъзможно за боговете да сътворят хибрид със завършена сексуална способност. Въпросът е: „Дали Енки е желаел човешкият род да притежава сексуално познание?“ За да отговорим, трябва да преразгледаме въпроса защо първо бил създаден мъжът.

Колкото и неприятно да звучи, всички месопотамски текстове показват, че първоначално човек е бил сътворен като роб, за да освободи боговете от „бремето на непосилния труд“. Тези твърдения, разбира се, са повторени и в Машите енциклопедии в графата митове, но е факт, че на иврит думата „боготворя“ - „авод“, буквално означава „работя“!⁵⁴ Шумерските текстове последователно наричат тези същества ЛУ.ЛУ, което също има подзаключение за работник или прислужник.

Преди Адам да придобие сексуално познание и да бъде изгонен от Рая, Библията говори за човека, като за „Адама“. В Битие 1:26 например думата на иврит за човече „Адама“. Тя произхожда от еврейските думи за „кръв (адаму) и „червен“ {адам} и по този начин означава „онзи с червената кръв“.⁵⁵ Тези библейски описания на „Адама“ като основна категория носят ясни послания за най-ранния ЛУ.ЛУ.

Какви били изискванията към генетичния план за тези ЛУ.ЛУ? Бих искал да запазя обсъждането на „непосилния труд“ на боговете за глава 14, но е достатъчно да кажа засега, че човекът е трябвало да може да държи оръдия на труда и да спазва прости инструкции. По тази причина на него му било нужно да бъде силен, покорен и лесен за контролиране. Сексуален нагон не би бил помощен елемент и поради това е бил генетично потиснат.

Докато трябва да бъдем дълбоко признателни на Захарна Сътчин за извършения от него пробив във възгледите ни за процеса на сътворение на ЛУ.ЛУ и обстановката около него, то той не ни обяснява нуждата от създаването на жената, работеща наравно с мъжа. Без да умаловажа-вам ролята на женския пол, „непосилният труд“ бил достатъчно тежък товар дори и за боговете! Уверен съм, че отговорът се намира в описанието на Ева в Битие 2 като „помощник“. Докато се питах как би могла жената „да помага“, отговорът ясно изникна в съзнанието ми. Тя била предназначена да облекчи „изнурителния труд“, но не на боговете, а на богините на раждането!

Както вече бе споменато в глава 1, създаването на жената е станало не от реброто на мъжа, а от неговата есенция - ДНК. Поради това операцията включвала прибавянето на 23-ата хромозомна двойка, определяща човешката полова принадлежност. Мъжете имат 23-и хромозом, наречен „X-у“, докато при жените той е „X-X“. Като хибрид, възможно е първоначалният мъжки ЛУ.ЛУ, да е притежавал „X-X-у“, рядко срещано състояние, съществуващо днес у някои

мъже, което причинява техния стерилитет. Ако случаят е бил такъв, тогава жената може би буквално е родена от мъж, както твърди Библията, чрез унищожаване на „у“ от 23-ия му хромозом!

Чрез създаването по този начин на жена с майчински (но не и със сексуални) способности, вероятно следващите жени са били клонирани, за да поемат ролята за получаване на имплантирани, предварително клонирани яйцеклетки, за да родят нужното количество клонирани мъже.

При тези обстоятелства има основание за обсъждане на по-нататъшната ни идея. Каква продължителност на живота е трябвало да дари Енки на новосъздадения човек? Ако приемем, че една втора от гените на ЛУ.ЛУ идват от бог, тогава е имало пълна възможност дълголетието на боговете да е било изцяло използвано. Според мен по причини, които ще изясня в следващата глава, дълголетието на ЛУ.ЛУ първоначално било фиксирано на около 100 000 години.

Рай и забраненият плод

Сега притежаваме подробната обстановка, с помощта на която да изтъкуваме библейските събития в Райската градина. Веднага стават ясни няколко неща. Първо, притчата за сътворението на Ева от Адам з била написана не на място в Библията, а принадлежи на предшествващия период, когато Адам бил създаден в „западния“ Рай. Вероятно това е така, защото не би имало смисъл Енки да повтаря първоначалния си подвиг в генното инженерство, започвайки от самото начало, но на друго място. Второ, придобиването на половото познание от човечеството в Рая напълно съвпада с неговия първоначален статус на стерилен хибрид. И трето, присъствието на Змията, представляваща генетичния гений на боговете Енкиити, е зашеметяващ детайл от последователността на събитията, който внушава, че целенасочена *генетична* промяна е дарила половото познание на Адам и Ева.

Нещо повече, обстановката в Рая, описана от „Мит за Търнокопа“, ни предоставя ясни мотиви за бога-змия, общопризнат за самия Енки,⁵⁶ действащ против Енлил, който пленил „Онези с Черните коси“ от Енки без разрешението на последния. Откривайки мотива, трябва да се запитаме дали Енки е имал *удобен случай* да извърши този акт? Според мен той го е имал, а ето и теорията ми.

Макар насилствено да се сдобил с няколко мъже-работници, Енлил бил безсилен да увеличава новопридобитата работна сила до необходимото количество. За целта той пожелал жени. Дори той да е пленил няколко жени (които били по-малко на брой и били охранявани в медицинските центрове на Енки), той се нуждаел от познанието на Енки за извършване на процедурата по клонирането. Поради това станало очевидно, че Енлил направил опит да убеди Енки да дойде в Месопотамия и му предоставил независима генетична

лаборатория. По този начин Енки получил възможност да сътвори злокобен номер на Енлил.

Когато пристигнал в източния Рай, Енки довел със себе си нужните съоръжения и медицински персонал и поел ръководството на строежа на медицински център. Но най-важното, той довел жена или по-вероятно две жени, за да извърши операцията по клонирането. Когато всичко било готово, Енки предложил (както всеки би сторил) той да проведе първите две операции, за да покаже на Енлил как става тази работа. Един мъжки и един женски ембрион били имплантирани в две женски ЛУ.ЛУ-та. Но Енлил въобще не си дал сметка, че Енки вече бил променил генетически тези два ембриона, за да им предостави пълно сексуално познание и репродуктивни способности! В този момент ние ще наречем тези два индивида Адам и Ева.

Когато Адам и Ева започнали да растат, те били невежи като деца и невинни си играели в „Градината“, която по-точно трябва да е представлявала някое строго охранявано крило от медицинския център. Тогава един ден половите гени се появили с ритници (както и сега става) и двете полово съзрели деца осъзнали, че са голи, и се облекли, за да прикрият „срамотиите си“. После се скрили от Господ Бог (Енлил), който се разхождал в „Градината“ „в прохладата на деня“⁵⁷ - вероятно описание на климатичната инсталация на сградата. Когато Енлил забелязал Адам и Ева, той мигновено разбрал, че му е скроен генетичен номер.

Разговорите със Змията и с Господ Бог, описани в Битие 3, според мен са опити да се придаде някакво въображаемо значение на един текст, който бил извън разбиранията на онези, които са го писали. Редакторите на Библията са променили основния сюжет, така че да носи символично значение, а това изисквало третирането на Адам и Ева като „съпруг“ и „съпруга“, заедно с включването на диалог, който никога не се е състоял.

Какво трябвало да прави Енлил с Адам и Ева? Тяхната способност да се възпроизвеждат независимо напълно премахнала така желанието от Енлил контрол върху работническото население. Нещо повече, ако на тях им се разрешило да опитат от плода на „Дървото на Безсмъртието“, той щял да се сдобие с взрив на популацията. Това обяснява съвсем искрения гняв, който накарал Енлил да изпъди Адам и Ева от безопасната околна среда в пустинята, където сами трябвало да се грижат за себе си. Сърце не му дало да убие невинната двойка, затова предприел най-приемливата възможност - да ги настави сред неблагоприятни природни условия, където сами е трябвало да се борят за оцеляване, и по всяка вероятност никога нямало да се научат на изкуството за самостоятелно размножаване. А с цел да предотврати неконтролируем достъп до медицинските съоръжения и „Дървото на живота“, Енлил поставил там „херувим и огнен меч“⁵⁸ - още едно библейско описание на висока технология.

Шумерските изображения на събитията в Рая внушават, че богът-змия бил самият Енки и че той временно бил арестуван за неконтролируемия си акт.⁵⁹ Колкото до Адам и Ева, Библията твърди, че те успешно овладели практиката на

НОВ ЛЕТОПИС

Патриарси, царе и фараони

акушерството, но вероятно с някаква допълнителна помощ от Енки, защото Ева твърди, че „с Божията помощ аз дадох живот на човек“.⁶⁰ Символът на шумерската богиня Нинхарсаг бил уред за отрязване на пъпна връв - обяснение, което може би отразява помощта за Ева, както и нейната първоначална роля при производството на ЛУ.ЛУ.⁶¹ „Книгата на Празника“ описва, че след изгонването им от Рая Адам и Ева се върнали в „страната на тяхното сътворение“, т. е. в Африка.⁶²

Останалото, както те казват, е история. Политическите пристрастия на боговете уверяват, че човечеството получило две противоположни обяснения за добро и зло по отношение случилото се в Райската градина, в зависимост от това дали са го научили от Енкиитски или от Енли-литски източници. Излиза, че Библията се основава на текст, който обвинява Енки за загубата на безсмъртие от човечеството - напълно предсказуема линия на критика от Енлилитски първоизточник. Няма съмнение, че вменената на Ева вина също отразява политически или сексист-ки* пристрастия в един много отдавнашен момент от историята.

По този начин хибридът ЛУ.ЛУ се превърнал в мъжа Адам. Като родоначалник на човешкия род, той бил лишен от шанса да удължава живота си, но въпреки това успял да преживее 93 000 години, което също би могло да служи за вдъхновение на генетиците от двадесети век.

Изводи от глава дванадесета

- Последните научни открития показват, че стареенето е чисто генетичен въпрос.
- Боговете живеели стотици хиляди години, но само *са приличали* на безсмъртни.
- Боговете използвали генна терапия, за да увеличават собствените си гени на дълголетие; те използвали свои полусестри, за да предотвратят генетично отклонение; и те употребявали коктейли от лекарства, за да забавят въздействието на свободните радикали върху процеса на стареенето.
- Адам и Ева притежавали някои от гените на дълголетие на боговете.

В тава 11 предположих, че звезден часовник, основан на прецесионния цикъл на Земята, вероятно е най-важното свидетелство за датирание пристигането на боговете 120 „сарс“ преди Потопа и сътворението на човечеството - 40 „сарс“ след тяхното идване. Вече се убедихме, че това ново летоброене напълно съвпада с археологическите и генетичните доказателства за ранния *Хомо сапиенс*. Установих също и няколко цели, които трябва да бъдат постигнати посредством новата хронология. Първо, трябва да се съгласува библейското летоброене от Адам до Ной. Второ, трябва да се постигне съгласуваност и с шумерските и вавилонските списъци на царете. И трето, то трябва напълно да съвпадне с египетските богове преди Потопа, както са записани от Манетон. Тази глава ще предложи пълно съгласуване на всички тези дати, базирани на сар от 2160 години.

Ще използвам също шумерска математика (шестдесетична), за да съгласувам точно библейските възрасти на патриарсите след Потопа от Ной до Авраам с датата на Потопа - 10 983 година пр. Хр. И накрая ще поставя в пълно съответствие датите на Манетон за египетските богове-царе след Потопа с датата 3113 година пр. Хр., като по този начин отхвърля булото на дълго търсения първоизточник на загадъчната дата, която е била толкова свещена за майте.

Най-предизвикателният аспект от тези доказателства е безрезервното възприятие, че патриарсите притежавали дълголетие, което впоследствие било изгубено. В предишната глава очертах научната основа за моето твърдение, че първият патриарх Адам живял 93 000 години. Това дълголетие се дължало директно на наследените гени от Адам (ЛУ.ЛУ-то), чиито гени в замяна били наследени от боговете. В тази глава ще обясня как точно онези гени били изгубени и защо човечеството приключва „на седемдесет“.

Някои скептици може би ще се опитат да оспорят, че човешки скелет на възраст около 100 000 години е бил открит при разкопки. Това би бил смешен аргумент, тъй като годината на смъртта би могла да бъде пресметната единствено чрез сравнение с единица мярка, основана на съвременната продължителност на живота. Нека илюстрирам идеята си

* Твърдение, че единият пол превъзхожда другия, амер. (Бел. прев.)

със следния пример - в Мексико има гробница, съдържаща скелета на един цар на майте, наречен Пакал. Писмените обяснения твърдят, че този цар умрял на 80-годишна възраст, но някои археолози стигнаха до заключението, че той не би могъл да бъде на повече от 40 години.¹ То се основава на наблюденията, че неговият скелет показвал признаци на амортизация като за човек на средна възраст. Поради това, ако 50 процента от годините му са изтекли, той трябва да е бил само на 40. Грешка! Какво да кажем, ако продължителността на живота му е установена да достигне 160 години? Това е класически пример как преубежденията препречват пътя на качествената наука.

В тази глава ще докажа как редакторите на Библията са разделили продължителността на живота от периода преди Потопа с числото 100. Независимо от всичко те са успели да се избегнат от някои свои предразсъдъци, посредством описване годините на ранните патриарси с излишък от 900 години! Колкото и съблазнително да е за нас да разрешим проблема, като отново редуцираме тези числа, ние, напротив, трябва да се върнем към самото начало, при „гените на проектанта на Адам“, и да започнем от напълно нова парадигма.

Хронология преди Потопа

Генетичните пробиви от последните 50 години и особено най-новите открития за гените на дълголетие ни позволяват да разгледаме Стария Завет от гледна точка, която преди не бе възможна. Независимо дали се говори, че боговете са живеели по 300 000 години, или пък че човек е живял 100 000, на дневен ред е все същият принципен въпрос. Било ли е възможно за човешкото тяло, сътворено по генетичен образ на боговете, да надхвърли сегашната средна продължителност на живот? При наличието на подходящ научен напредък, който боговете със сигурност притежавали, отговорът трябва да е положителен и смислен. Поради това ние не се занимаваме с неподкрепени предположения, а със стабилно базирана научна теория.

Като начало нека изследваме десетте патриарси преди Потопа, както са записани в Битие 5. Таблица А показва възрастта, на която всеки патриарх се е сдобил със следващия го, което ни позволява прецизно да изчислим времето, изтекло от Адам до Потопа, на 1656 години.² Днес антропологията и генетиката ни казват, че предците на *Хомо сапиенс* са много по-древни, отколкото предлага тази хронология, но когато била съставяна Библията, това познание не било известно. Поради това издателите на Библията вероятно не са изпитвали никакво безпокойство при драстичното съкращаване на определената в Библията хронология, която минавала през епохите на патриарсите, за да съвпадне напълно с техните собствени предположения. Правейки това, те вероятно са прие-

ли, че по-дългите периоди, записани от техните предци, са били грешни. Те не са разделили числата на случаен делител, а на задоволителен фактор, което било приемливо обяснение на забележимото противоречие. Един делител от 100 например веднага изниква в съзнанието.

Ако умножим 1656 години със 100, стигаме до датата 165 600 години преди Потопа, както е показано на таблица А. В глава 11 предложих хронология, която определя бунта на боговете на 80 сарс от 2160 години преди Потопа. Това означава 172 800 години. Разликата между 172 800 и 165 600 е 7200 години, фактът, че това е 3600 x 2 - орбиталният период на Нибиру - не прилича на случайно съвпадение.

Според шумерските текстове обикновените богове въстанали 80 сарс преди Потопа, съвпадение с посещението на Ану, а оттам и с обиколката на Нибиру. Тогава Енки сътворил ЛУ.ЛУ-то в Долния свят (Африка), генетичен подвиг, който в последните си етапи вероятно е изисквал допълнителни съоръжения от Нибиру. По този начин може би е минал един период от 3600 години.

Таблица А	Наследство преди Потопа	
	Възраст в години	
	Според Библията	Първоначално
Адам се сдобил със Сит	130	13 000
Сит родил Енох	105	10 500
Енох родил Канан	90	9000
Канан родил Малалеил	70	7000
Малалеил родил Иаред	65	6500
Иаред родил Енох	162	16 200
Енох родил Матусал	65	6500
Матусал родил Ламех	187	18 700
Ламех родил Ной	182	18 200
Ной по време на Потопа	600	60 000
Цялото изминало време (в години)	1656	165 600
Таблица А	години	според Библ. т

Източник: Битие 5-7.

После изминал още едни

Източник: Битие 5-7.

После изминал още един орбитален период на Нибиру, по време на който единствено ЛУ.ЛУ-работниците вършели изнурителната работа в Долния свят. Именно тогава Енлил без позволение отвлякъл една част от чернокосите, както е описано в „Мит за Търнокопа“. Обяснението в текста как Енлил разбил ДУР.АН.КИ - „Връзката Небе-Земя“, показва голямата близост на Нибиру отново, защото иначе би било безсмислено да се разбива тази връзка в която и да е точка от орбитата на Нибиру.

Нещо повече, моментът за нападението на Енлил съвсем целенасочено е определен да съвпадне с посещението на Ану, за да се спечели неговата подкрепа за действието, което той всеки момент бил на път да предприеме.

Инцидентът в Райската градина, който веднага последвал атаката на Енлил, по тази причина вероятно е станал два орбитални периода (7200 години) след бунта на редовите богове. Таблица Б показва как тази хронологична празнина идеално съвпада с общото изтекло време, основано на сар от 2160 години, където времеизмерването от периода преди Потопа в Библията е умножено с числото 100 (за възстановяване на по-ранните редакторски деления със 100).

Ако Адам и Ева са били родени през 176 583 г. пр. Хр. с продължителност на живота около 90 000 години, тогава може би Ева наистина е имала същото мтДНК с Ева, която сега бе датирана между 137-133 000 пр. н. Все пак с цел да определим датата на генетичното отделяне на семейството на човечеството ние трябва, напротив, да потърсим доказателство за това кога родът на Адам и Ева е започнал да живее в тяхната родина Африка (където те емигрирали след изгонването им от Рая на изток). Това доказателство се предоставя от най-важния знак в Библията:

„Адам отново легна с жена си и тя роди син, наречен Сит, като му рече: „Бог ме дари с друго дете на мястото на Авел, тъй като Каин го уби“. Сит също имал син и той го нарекол Енох. *Тогава човеците започнаха да призовават името Господне.*³ (Следва обяснение).

Къде човеците „са призовавали името Господне“? Приемлива възможност са градовете отпреди Потопа в Месопотамия. Може би по този начин Библията посочва първия момент, когато някои от наследниците на Адам и Ева са напуснали Африка, за да водят отделно съществуване в Азия. фактът, че Библията описва горния момент, все пак показва, че той е бил важен, а е трудно да се изнамери някакъв по-съществен крайъгълен камък в историята на човека. Генетиците биха се съгласили -това разделяне е точният тип събитие, което е трябвало да накара женското мтДНК да започне деленето си. Както бе споменато в глава 11, Марк Стоункинг датира мтДНК-то на Ева към 137-133 000 пр. н. Успоредно изследване, проведено от Луиджи Кавали-Сфорца, оценява, че генетичното разделяне на африканци и неафриканци се е състояло малко по-късно, преди около 100 000 години.

Кога според моята хронология е било времето на Енох, началото на библейската миграция във Африка? Ако възстановим епохата на Енох чрез умножение с числото 100, тогава той е роден 23 500 години след Адам (виж табл. А). После той преживял още 90 500 години. Тъй като Адам е роден през 176 583 година пр. Хр., времето на Енох може да бъде датирано съвсем точно към 153 083 - 62 583 г. пр. Хр. Ранната част от живота на Енох по този начин съвпада напълно с генетичното доказателство, дадено от Стоункинг и Кавали-Сфорца.

Таблица Б Съгласуване на библейското времеизмерване (преди Потопа)

Пристигане на боговете (Потоп - 120 сарс) 270 183 г. пр. Хр.

3600 г

Въстание на боговете (Потоп - 80 сарс) 183 783 г. пр. Хр.

Генетично създаване на ЛУ.ЛУ 180 183 г. пр. Хр.

3600 г

Генетично създаване на Адам и Ева 176 583 г. пр. Хр.

165 600 г.

Потоп 10 983 г. пр. Хр.

Общ брой изминали години (от Бунта) 172 800 г.

Забележки: Сар = 2160 г. 3600 г. = орбитален период (пълна обиколка на Нибиру). Дата на Потопа, базирана върху Таблица В и рождената година на Авраам 2123 г. пр. Хр. (приложение А). 165 600 съвпада с библейските години, умножени по 100 (таблица А).

Датиране на Потопа

Сега бих искал да ползвам Библията, за да потвърдя точната дата на Потопа, която вече предположих, че е около 11 000 г. пр. Хр. Таблица В показва последователността на патриарсите след Потопа, с възрастите, на които те са продължавали родовата линия на Авраам.

Мое е твърдението, че тази дата първоначално е съществувала в шестдесетичния формат на шумерската база, както е показано в колона (б). Това е логично, ако Тара и Авраам са били шумери, както е заключено в глава 10.

Таблица В	Родословие след Потопа		
	изминали ГОДИНИ		
	(а)	(в)	
	Според Библията (6/50)	Действително база 60	Действително база 10
Сим имал Арфаксад			
2 години след Потопа	2	2-0-0	120
Арфаксад родил Сала	35	1-7-5-0	1070
Сала родил Евер	30	1-5-0-0	900
Евер родил фалек	3	4 1-7-0-0	1020
Фалек родил Рагава	30	1-5-0-0	900
Рагава родил Серух	32	1-6-0-0	960
Серух родил Нахор	30	1-5-0-0	900
Нахор родил Тара	29	1-4-5-0	890
Тара родил Авраам	70	3-5-0-0	2100
Общо изминали години:	292		8860
<i>Източник:</i> Битие 11			

Забележки: Превръщането на шумерските данни към съвременната десетична основа е обяснено в края на глава 11. Датата, отнасяща се до Сим, е написана на шумерски, но е преосмислена от редакторите на Библията в контекста на хронологията отпреди Потопа и поради това е разделена на 100, а не на 50. Някои библейски автори казват, че Тара е станал баща на Авраам на 130 години, което се базира на Битие 11:32; 12:4 и на неправилното приемане, че Тара е умрял в годината, когато пристигнал в Харан.

С цел да бъдат записани възрастите от таблица В, колони (б) и (в), на едно „приемливо“ ниво, бе необходимо те да бъдат редуцирани с един общ делител, който аз предположих, че е 50. Защо е било решено шумерските числа да бъдат разделени на 50? Отговорът всъщност е твърде лесен.

Числата в таблица В, колона (б), могат единствено да бъдат разделени смислено на 25, 50 или 100. Няма друг делител, който би довел до цели числа. Може да се види, че делител 50 дава резултат при Нахор, станал баща на Тара, когато бил на 29 години. Ако бе използвано числото 100, Нахор би трябвало да е станал баща на Тара на 14-годишна възраст! От друга страна, ако бях използвал делителя 25, щеше да излезе, че Тара е станал баща на Авраам на 140 години! Поради това числото 50 бе най-добрият компромис дотук. В подкрепа на това заключение трябва да се отбележи, че 50 било свещено число за еврейските издатели на Библията; всяка 50-а година била празнувана от евреите като Юбилейна година, в която робите били освобождавани, а дълговете опрощавани.⁴

А сега, с цел да изчислим реално изминалото време, всичко, което трябва да сторим, е да превърнем шумерските числа от таблица В от основа 60 към база 10. Резултатът, показан в колона (в), е продължителност от 8860 години.

Ако използваме рождената дата на Авраам - 2123 г. пр. Хр. (виж приложение А), тогава Потопът може да бъде датиран точно към 10 983 година пр. Хр.

Изчисление на дълголетието

Дотук ние се трудихме единствено върху възрастта, на която патриарсите са ставали бащи на синове, продължили родословието на Ной и по-нататък до Авраам. Все пак с цел да докажем моята теория за дълголетието трябва да разгледаме тенденцията в тяхната *обща* продължителност на живота.

В случая с патриарсите *отпреди* Потопа, цитираните в Битие 5 числа показват броя на годините от баща до първороден син, броя на годините след това, когато бащата „имал други синове и дъщери“ и накрая общата продължителност на живота. След като вече стигнахме до заключението, че годините между баща и син са разделени на 100 (таблица А), няма причина да се съмняваме, че *общите* сборове *от* *жизнения* *им* *път* също били разделени на числото 100.

Все пак животът на патриарсите след Потопа от Сим до Авраам е съвсем друг въпрос. Данните са обобщени в Битие 11 по подобен начин, както в Битие 5, но с една съществена разлика - авторите на Библията *нямали желание да събират заедно възрастите, за да стигнат до общата продължителност на живот.* Защо е трябвало да бъде така?

В днешно време е общоприето, че Старият Завет е издаден при ползването на различни източници. Вече предположих, че годините, съставляващи *родословието* от Ной до Авраам, били записани чрез шумерската шестдесетична система. Твърде вероятно е източникът на тези данни да се е занимавал единствено с наследствените връзки от Авраам назад до Ной.⁵ Факт от живота е, че рождените дати се запомнят много по-лесно от спомените за деня на смъртта. Но дали подробностите за *допълнителните години* не идват от различен източник, с различна математическа система? Ако наистина е имало друг източник, който е предоставял по-пълни данни за живота на патриарсите, включително общата продължителност на житейския им път, и ако тези данни *не са били записани на база 60*, тогава библейските редактори трябва да са имали огромни трудности при съгласуване на двата комплекта цифри. Възможно ли е това да е била причината, поради която те не са събрали заедно числата, за да получат сбора от всички преживени години?

Линията на разсъжденията ми допуска, че еврейските съставители на Библията са загубили своето познание по „древната“ и необичайна шумерска шестдесетична математическа система. Как е могло да се случи това? Еврейският народ е прекарал изключително дълго изгнаничество в Египет в продължение на 400 години преди Изхода. По-късно те прекарвали около 60 години изгнание във Вавилон. И дори след като били освободени от Кирии през 539 година пр. Хр., огромното мнозинство от евреите останали във Вавилон, вместо да се върнат в Йерусалим. Поради това по време на цялата им история те били обект на влияние на чужди култури - египетска, вавилонска и по-късно персийската култура. През това време много обичаи били изоставени или забравени. Известно е например, че след вавилонското изгнание евреите възприели вавилонски имена за месеците на годината.⁶

Има също и доказателство, което твърди, че на евреите било забранено да записват числа по време на заточението им във Вавилон, затова през този период те разработили азбука за произношение на определени букви с цел да представят числата - дейност, която отсъства след изгнанието им.⁷ Забележителното е, че системата за броене, която те разработили по това време, била десетична със специални символи за цифри, като например 100, а най-голямото им число било „мириада“, което представлявало 10 000.

Поради това евреите са твърде далече от шумерския произход на техния шумерски патриарх Авраам и са загубили познанието за шестде-сетичната система, с помощта на която било записано тяхното родословие до Авраам.

Библейските редактори по тази причина имали проблем. Те притежавали три комплекта числа, които не си съвпадали, по причини, неразбираеми за тях. Най-ранното решение вероятно е било да се изостави общата продължителност на живота, и точно това откриваме в Битие 11.

Нека сега изпробваме някои алтернативни теории, за да възстановим дълголетието на патриарсите *след* Потопа. Вече установихме, че родовата линия (от всеки баща до първородния му син) бил шумерски първоизточник, разделен на 50 (таблица В), а този делител дотогава бил най-добрият компромис. Нека сега се концентрираме върху *допълнителните години*, които съставлявали остатъка от всеки житейски път. Първо, нека потвърдим моята хипотеза, че допълнителните години *не произлизали* от шумерските числа, разделени на 50. Ако случаят е бил този, тогава Евер, който е роден през 8893 г. пр. Хр. (8) и който родил фалек през 7873 г. пр. Хр., би трябвало да е живял още 8100 години (допълнителни 430 години към библейските $x \cdot 50 = 2-1-5-0-0$ на шумерски = 8100 години). Това изглежда доста невероятно, тъй като той би трябвало все още да е бил жив, когато се е пишела Библията! Така можем да отхвърлим шумерски източник при определянето на допълнителните години.

Не трябва ли да вземем допълнителните години по номинал? Ако е така, тогава фалек, който бил роден през 7873 г. пр. Хр. и се сдобил с Рагава през 6973 г. пр. Хр., би трябвало да е умрял 209 години по-късно през 6764 г. пр. Хр. Това би означавало да е бил баща на дете през 81 процента от своя живот (а подобни резултати се откриват и за всички останали патриарси). Макар и да не е невъзможно, това е в пълен контраст с модела, установен преди Потопа, където откриваме еквивалентни съотношения от 17 процента за Иаред, 19% за Матусал и 23% за Ламех.

По какъв друг начин биха могли да се пръкнат тези допълнителни години? Най-приемливото решение се явява и най-ясно. Ако умножим допълнителните години с 10, това ни дава съотношения на първородния син към общата продължителност на живот, които са много близки до най-ранните патриарси, цитирани по-горе. Твърде вероятно е библейските редактори да са разделили наистина първоначалните числа за допълнителните години много точно на 10, с цел да съвпаднат с картината, която те се опитвали да представят.

Единственият останал проблем е да се дешифрира реалната продължителност на живота на Ной, който според притчата е живял 950 години - 600 от тях преди Потопа и 350 след него. В контраст с повечето от по-късните патриарси, Библията в действителност *събира заедно* неговите години, за да достигнат до 950 общо. Докато шестстотинте години преди Потопа биха представлявали 60 000, можем ли да приложим същия способ като при по-възрастните патриарси и да умножим годините му след Потопа - 350×100 ? Ако

го сторим, тогава би се оказало, че Ной е живял 35 000 години след Потопа, което според моята хронология е невъзможно, тъй като Потопът е станал едва преди 13 000 години.

Една от възможностите е да умножим тези години по 10, както става с помладите патриарси. Това би дало истинската продължителност на живота на Ной от 63 500 години. Моето най-добро попадение все пак е, че библейските редактори са притежавали този сбор, написан на шумерски като 1-9-0-0-0-0, което е 68 400 в десетичната система. Разделянето на това число на 50 или 100 би довело до продължителност, несъвпадаща с тази на другите патриарси, и би означавало, че Ной е живял по времето на Мойсей и Давид. Поради това възрастта на Ной била скалъпена на 950 години, като 1-9-0-0-0-0 било разделено на 200. Ако съм прав, тогава твърдението на шумерския цар Гилгамеш, че е срещал Ной (за което преди бях скептично настроен), може действително да е било истина, защото Ной не е бил умрял до 2160 г. пр. Хр.

Според мен общият подход на библейските издатели бил базиран на плавното редуциране по целия път от Адам до Авраам. Доста сходно с начина, по който един добър счетоводител би изгладил тенденцията за нарастване числата на неговата печалба с цел да задоволи своя шеф, придавайки допълнителна достоверност на цифрите. Те вероятно са работили назад във времето към Авраам, за чиято продължителност на живота били твърдо уверени, и във връзка с ограниченията, споменати по-горе, те са се споразумели за 50 като необходим делител *след* Потопа. Тогава, с уважение към преданията, че животът преди Потопа е бил по-продължителен, те са възприели метода за изчисления на продължителността преди и след Потопа да бъде по средата, използвайки делител 100 за първия период и комбинирайки 10 със съществуващия вече делител 50 за последния. Класически пример за водене на счетоводство.

Таблица Г показва по мое мнение как цифрите трябва да са се появили за издателите на Библията и как се е провело упражнението по придаване на достоверност.

Добър пример за зле свършена работа от редакторите на Библията може да се види в Битие 11:28. Библията, която обикновено е толкова точна при описване на годините, когато са се случвали съответните събития, изведнъж става особено неясна:

„Докато баща му Тара бил още жив, Харан умрял в Ур на халдейците, в земята на неговото раждане.“ (Следва обяснение).

Таблица Г Обобщение на общата продължителност на живота

	Станал прародител	Допълнителни години	Общо	Възраст според Библ.	Ревизирана! възраст
Адам	13 000	80 000	93 000	930	93 000
Сит	10 500	80 700	91 200	912	91 200
Енос	9000	81 500	90 500	905	90 500
Кенан	7000	84 000	91 000	910	91 000
Иаред	16 200	80 000	96 200	962	96 200
Енох	6500	няма	няма	няма	няма
Матусал	18 700	78 200	96 900	969	96 900
Ламех	18 200	59 500	77 700	777	77 700
Ной	50 000		1-9-0-0-0-0	950	68 400
Сим 10 000					
(+ год. сл. Потопа)	2-0-0	5000		600/602	15 120
Арфаксад	1-7-5-0	4030		438	5 100
Сала	1-5-0-0	4030		433	4 930
Евер	1-7-0-0	4300		464	5 320
фалек	1-5-0-0	2090		239	2 990
Рагава	1-6-0-0	2070		239	3 030
Серух	1-5-0-0	2000		230	2 900
Нахор	1-4-5-0	1190		148	2 080
Тара	3-5-0-0	135		205	2 235
Авраам	100	75	175	175	175

Източник: Битие 5-7, 9, 11, 25 *Забележки:* Колоните от лявата страна представляват възстановяване на онова, което са видели библейските издатели. Числата с тирета са шумерска- \ та основа 60. Превръщането на шумерските данни към съвременна десетична основа е обяснено в края на глава 11.

Сега ще демонстрирам защо Библията е толкова неясна. Според моята хронология Тара родил Харан, когато бил на 2100 години, но той доживял едва до 2235-годишна възраст (доста закъсняло дете по щастливо стечение на обстоятелствата - виж по-нататък). Шумерските данни вероятно са били показани като: 3-5-0-0 и съответно 3-7-1-5. Тези цифри, разделени на 50, представляват възраст от 70 и 74 години. Поради това вероятно на библейските издатели им се сторило, че щом е умрял Харан, докато баща му все още е бил жив, той не би могъл да бъде с четири години по-възрастен. Защо това представлява проблем? Защото Харан вече бил станал баща на Лот! Затова възрастта на Тара по времето, когато Харан умрял, била превърната в

класическа измислица. Това потвърждава моята теория, че възрастите, показани в Библията, били драстично намалени и се основавали на оригинални шумерски данни.

Реката от чисти гени

Според моята хронология проектираните за Адам и Ева гени са преминали успешно неразредени през девет поколения патриарси преди Потопа, от Адам до Ноевия баща Ламех. Таблица Г показва седем от тези първи девет патриарси, живели средно по 93 000 години. Как е било поддържано това дълголетие?

Тъй като целият човешки живот произлиза от Адам и Ева, първите човеци не са имали много възможности, освен да се женят за свои близки роднини. Първоначално гените на дълголетие вероятно са оставали непокътнати. Очевидно все пак тези гени били склонни към постепенна деградация под въздействието на свободните радикали (миниатюрни количества свободен кислород вътре в клетките). Този процес на разваляне би трябвало да е довел до генетично копиране на грешки в половите клетки (особено у мъжа, чиято сперма постоянно се обновява). Генетичният риск бил изключително висок за децата, чиито родители били доста възрастни. Страхотната оргия на човешко възпроизводство, която последвала предоставянето на сексуално познание на Адам и Ева, вероятно постепенно довела до генетични мутации, които се разпространили сред населението и намалили продължителността на живота.

Точно обратното, доказателството твърди, че родословието на патриарсите от Адам до Ламех било поколение на свещеници, които внимателно изолирали своя генен пул от останалото човечество. Въпреки че Библията предоставя твърде ограничена информация за сватбите на патриарсите, можем да предположим от случая с Авраам и Сара, че традицията на жененето за полусестра била поддържана. Предбиблейски източници потвърждават това предположение. Книгата на Юбилея например твърди, че:

„На единадесетия Юбилей Иаред си взе жена; името ѝ бе Барака (Ярка Светлина), дъщерята на Расуял, *дъщеря на брата на неговия баща...* и тя го дари със син, а той го нарече Енох”.⁹ (Следва обяснение).

В допълнение към установения обичай за женитби между близки родственици, моята хронология показва, че всички тези ранни патриарси били родени от относително млади бащи (в сравнение със съвременните обичаи). Това би трябвало да е най-важното изискване за минимизиране на ефектите на мутацията в половите клетки.

Навсякъде другаде, напротив, в продължение на 165 000 години иа човешките гени е била дадена възможност за разделяне и прекомбиниране през повече от 6000 поколения. Реката на човешките гени (ако заимстваме израза на Ричард Доукинс) по този начин била разделена на две - един тесен канал, който

внимателно запазвал гените, а другото течение - краткотрайно спираловидно въртене, където сексуалните удоволствия били на преден план.

Вероятно изглежда, че поне за известно време нов клон гени се е присъединил към онези на хората. Библията описва време, когато „синовете Божии видяли, че дъщерите на хората били красиви“ и „се сдобили с деца от тях“.¹⁰ Библейската притча е доста сходна с небиб-лейската „Книга на Енох“, която твърди, че Енох „свидетелствал за Наблюдателите, които влезли в грях с дъщерите на хората“.¹¹ Библията не е описала смъртта на Енох, но простичко твърди, че той бил „отнесен надалече“ от Господа. Според моята хронология, Енох бил роден през 114 400 г. пр. Хр., „вървял е Бог“ от 107 900 г. пр. Хр. и бил „отведен надалече“ през 77 900 г. пр. Хр. На мене ми се струва, че подпомагайки Господ чрез своите показания, Енох е станал шпионин много преди Авраам и нещо повече - звучи сякаш той бил първият човек, комуто била предоставена програма за защита на свидетеля! Колкото до потомството на Наблюдателите (редовите богове) и дъщерите на хората, изглежда твърде вероятно те да са изчезнали по време на големия Потоп.

Единственото очебийно изключение от средната продължителност на живот преди Потопа (93 000 г.) е бащата на Ной Ламех, който сякаш е бил сполетян от някаква преждевременна смърт на възраст 77 000 години. Смъртта му станала малко преди Потопа и би могла да е случайна. Няма друго доказателство, което да внушава, че генетично той е бил по-слаб от своите прадеди.

Клетвата на Господа

Раждането на Ной било твърде далеч от нормалното. Според „Книга на Енох“, когато Ной се родил, баща му Ламех бил изключително обезпокоен от откритието, че „тялото му било бяло като сняг и червено като цъфтяща роза“. Ламех бил толкова шокиран, че помолил своя баща Матусал (означаващо „Човек на ракетата“) да направи справка от Енох, който бил сред синовете на боговете (Наблюдателите или Нефилим), защото:

„Роди ми се странен син, различен и неприличащ на човек, а приличащ на синовете на Небесния Господ; и неговият вид е съвсем различен, а той не е като нас... И на мене ми се струва, че той не е мое чедо, а дете на ангелите.“¹²

В отговор Енох уверил Ламех, че, разбира се, Ной е негов син, но необичайният му характер бил част от план за спасяване на Ной и семейството му от приближаващото наводнение. Вероятно бащата на Ной е станал известен като Ламех, означаващо „Той, който бил скромен“, в резултат на това доста смущаващо обвинение към съпругата си.

От друга страна, името на Ной най-общо е прието, че означава „Отдох“ или „Комфорт“. В Битие 5:29 е изяснен произходът на това име:

; „Ламех живя 182 години и роди син; и наименова го Ной, като думаше: „Тоя ще

ни утеши в умората ни от работата ни и от труда на ръцете ни, причинена от земята, която Господ прокле“.

Според моята хронология Ной бил роден през 71 000 г. пр. Хр., а библейското описание на земята, която била проклета от Господ, също вероятно се отнася към началото на последния ледников период, за който учените вярват, че е започнал преди 75 000 години. И отново откриваме потвърждение на хронологията ми, основана на сар от 2160 години.

Надеждата на Ламех за по-добри времена нямало да се сбъдне, защото проблемите на човешкия род едва започвали. Според „Атра-Ха-зис“ известно време преди Потопа богът Енлил решил да накаже човека с помощта на инфекции, зарази и серия засушавания. Защо Енлил е постъпил така? Текстът обяснява, че хората развратничели силно, като диво стадо на полето:

„Енлил проведе събрание.

Той рече на боговете, негови синове:

„Голяма е глъчката на хората.

Този шум ме разстройва;

от тяхната врява съм не ме лови.

... нека се разпространи малария там.

Епидемията мигновено ще сложи край на този шум!

Нека като буря тя да се вихри над тях,

гадене, главоболие, малария, болест!“¹³

„И като видя Господ, че се умножава нечестието на човека по земята, и че всичко, което мислите на сърцето му въображаваха, беше постоянно само зло.“¹⁴

Въпреки това епидемията на Енлил не успяла да постигне своите цели. Вследствие на жалбите от страна на „Изключително Мъдрия“ Атра-Хазис (Ной) Енки решил да се притече на помощ на хората. Тогава Енлил започнал да спори:

„Хората не станаха по-малко, а са повече отпреди.

Тяхната глъчка ме разстройва;

суматоката им ми пречи да заспя.

Нека голямото дърво бъде отсечено от хората;

нека коремите им се нуждаят от зеленчуци.

Отгоре нека Адад да направи оскъден неговия дъжд...“¹⁵

Според „Атра-Хазис“ тогава последвали седем тежки периода на суров глад. Глинени плочки са доста изпочупени на това място, но по време на шестте периода хората се отдали на канибализъм, за да оцелеят.¹⁶ През седмия период Енки вбесил Енлил още веднъж, като снабдил освирепялото от глад човечество с храна. Едва тогава боговете разбрали, че следващото връщане на Нибиру щяло да причини голям Потоп, който щял да изтрие от Земята човешкия род.

Учените са изтълкували тези сурови периоди на оскъдица като „години“, но в действителност правилното значение е „преминавания“, вероятно на Нибиру - планетата на боговете. Най-общо казано, тогава човечеството страдало в

продължение на осем или повече периода -всеки по 3600 години, преди Потопа.¹⁷ Това ни връща назад към времето най-малко 40 000 г. пр. Хр. - изключително важна дата. Според антрополозите точно тогава хората започнали да мигрират към Европа с нови открития (ушити дрехи, усъвършенствани жилища и т. н.). Антрополозите са открили също доказателство за подобен, гюранен скок в развитието на технологията в Близкия изток.¹⁸ Всичко това внушава отчаяна миграция поради суровите условия, предизвикани от Ечлил в Месопотамия. Индиректно тази миграция помага за обясняването на мистериозното изстребване на Неандерталския човек приблизително по същото време, преди 40 000 години. В контраст с ясното описание, предложено от „Атра-Хазис“, учените правеха отчаяни опити за обяснението на тази загадка чрез внушението, че анатомично съвременните човеци са се възползвали от някаква внезапна мозъчна мутация!¹⁹

Дали тези болести, датиращи отпреди 40 000 години, са оказали някакво въздействие върху генетичното прегрупиране на човека? Атра-Хазис/Ной твърди, че е живял в храма на Еа (Енки) и може би затова не е бил изложен на опасност от заразите, но също е вероятно членове от семейството му да са пренесли ефектите от болестите дори и в днешни времена. Генетикът Стив Джоунс, коментирайки загадките на човешкия геном, отбелязва, че:

„... голямата част от наследения ландшафт е осеяна с трупове на изоставени гени... в един момент на тяхната история огромна част от механизма е била разрушена... достатъчно странно изглежда, че съществува ген в гена... най-забележително изглежда, че малцина хемофилици са заболели от включването на допълнителен сегмент от ДНК в механизма, сегмент, който изглежда е дошъл от някъде другаде в близкото минало.“²⁰

Корените на расовото разнообразие

Според „Атра-Хазис“ и сходни текстове Енки бил принуден да се закълне пред боговете да не предупреждава човеците за приближаващия Потоп през 10 983 г. пр. Хр. За наш късмет той намерил начин да наруши клетвата и едностранно спасил Ной и семейството му. Така Потопът действал като изход или иглено ухо, през което гените на човека били прехвърлени към поколенията след Потопа.

Според Библията тримата синове на Ной - Сим, Хам и Яфет - се настанили в отделни територии и станали прародители на всеки човек на света, който е жив и днес. Дали тези трима синове представлявали трите различни раси? Съвременни изследвания на човешкото расово разнообразие за съжаление са малко и се правят рядко. Както отбелязва Джеръд Даймънд:

„Темата за човешките раси е толкова взривоопасна, че Дарвин изхвърлил всички обсъждания по нея от своята знаменита книга от 1859 г. „За произхода на видовете“. Дори и днес малцина учени дръзват да изследват произхода на расите, защото ще бъдат заклеймени като расисти само защото се интересуват от проблема.“²¹

Учени-генетици все пак са дали обективен израз на своите изследвания назад във времето на човешкото расово разделение, което съществува днес, и са открили обща точка, позната като мтДНК Ева (Митохондрийна Ева) преди 135 000 години. Тези открития внушават, че расовите различия са били съхранени и в Ноевия ковчег, ако Потопът е станал едва преди 13 000 години. Библейските учени биха се съгласили със заключението. Най-важното доказателство се намира в имената на синовете на Ной, особено името на Хам, което буквално значи „Този, който е горещ“, внушавайки тъмнооцветена кожа. Нещо повече, местоположението на хамитските племена в Таблица на народите (Битие 10) съвсем ясно е идентифицирано от библейските учени като африканските земи. Коранът също е словоохотлив при обяснението на отделните „нации“ на борда на Ноевия ковчег, когато твърди, че „благопожелания за теб и за нациите с теб“.²²

Сценарият по съхраняване на човешките расови различия на Ноевия ковчег е напълно съответстващ на библейското обяснение, че „всички“ живи твари били спасени. За съжаление повечето хора гледат на притчата за ковчега като на мит, поради логичните проблеми при събирането на толкова много видове животни и птици на такова тясно място, прибавени към практическите трудности от събирането на толкова различни същества.

Все пак, ако трябваше да бъдем предупредени, че утре настъпва Потоп, ние бихме събрали с помощта на съвременните научни постижения не всички живи твари, а *техните гени*. А съществуват и две доказателства, които внушават, че точно това е станало преди 13 000 години. „Легендата за Утнапишим“, в която се разказва за Ной, твърди, че Утнапишим натоварил на борда всичко, каквото имал от „семената на всички живи същества“.²³ И в „Атра-Хазис“ (част трета) богът Еа (Енки) показва на Атра-Хазис „една игра на полето и полските зверове, толкова много, колкото и ядливите стада, аз ще ти изпратя“.²⁴ Отклик от това се намира в Битие 6:20, което твърди, че „две от всеки вид... ще дойдат при теб“.

Ако семената или гените на всички живи животни били събрани живи в ковчега, защо не и гените, представляващи човешките различия?

Все пак проблемът с човешките раси е много по-отдавнашен от Ноевия ковчег, защото никой не може да обясни как са се развили расите. Както отбелязва Джеръд Даймънд, *Всички* настоящи теории за произхо-

да на расовите характеристики имат една фундаментална слабост.²⁵ Независимо от впечатляващото доказателство, че ние всички сме потомци на един общ *Хомо сапиенс*, прародител отпреди около 200 000 години, проблемът с расовите различия е принудил много учени да настояват упорито на т. нар. „мултирегионален модел“, който предполага, че *Хомо сапиенс* е еволюирал от няколко географски разделени групи *Хомо еректус* преди 1 000 000 години. Тази противоречива теория се е пръкнала единствено поради очевидното неверие, че нашите расови различия биха могли да еволюират в продължение на някакви си 200 000 години.

Може ли Библията в контекста на множество богове да разреши тази расова загадка, която е объркала учените? Има ли начин да обясним как Сим, Хам и Яфет биха могли да представляват трите рода на човешкото разнообразие, докато все пак са си синове на Ной? Според мен отговорът е „да“, а ключът към мистерията е генетичната наука.

Нещо повече, излиза, че отговорът на загадката на нашите расови корени е тясно свързан с друга загадка - намаляващото дълголетие на патриарсите след Потопа. В действителност моите преизчисления на тези продължителности на живот (таблица 0 показват, че редуцията е била дори по-рязка, преди да бъде изгладена от издателите на Библията. Общоприето бе, че този феномен по някакъв начин е свързан с физическото явление на самия Потоп.²⁶ Напротив, ние ще се убедим, че намаленото дълголетие и расовите различия са постигнати чрез генно инженерство.

По времето, когато се родил Ной, човечеството вече било прекарало цели 105 600 години в неистова оргия на възпроизводство и генетично разделяне. Полученият в резултат взрив на популацията бил показателен (нарастването на населението през нашия двадесети век ни дава добра представа за проблема). Вероятно някой ще да е съпричастен с опитите на Енлил - описани в „Атра-Хазис“ - да намали броя на хората чрез глад и болести. Изправен пред враждебността на Енлил и дадената пред боговете клетва да остави човешкия род да бъде унищожен от Потопа, как е трябвало да постъпи Енки? Как би могъл да съхрани различията в човешкия род, който той бил сътворил, без да рискува собствената си кожа при това очебиеното нарушение на решението на боговете? Ако Енки просто бе поставил три различни семейства в ковчега, впоследствие те едва ли щяха да бъдат помилвани от Енлил. Единственият му шанс бил да преобрази генетично човешките същества, като редуцира дълголетието, което навсякъде довело до проблема със свръх-популацията. По същото време Енки решил да създаде три различни раси, вероятно за да дари останалите богове с някакво чувство за притежание на различен клон от човечеството. Ето моята теория за това как го е извършил.

Хиляди години преди Потопа Енки, като научен гений сред боговете, бил способен да прогнозира подреждането на планетите, които щели да причинят това природно бедствие. Необичайното раждане на Ной, обсъдено по-рано,

било първата крачка към неговата дългосрочна стратегия. Впоследствие, десет хиляди години преди Потопа, Енки тайно довел Ной - по това време уважаван свещеник с висок сан - в своя медицински център. По същото време Енки избрал и довел три жени от три различни раси на човечеството на същото място. Там яйцеклетката на всяка от тези жени била оплодена със спермата на Ной и имплантирана в три изкуствени майки. Това генетично смесване било предназначено да доведе до 50-процентно намаляване на Ноевите гени на дълголетието.

Девет месеца по-късно Ной станал баща на трима синове - Сим, Хам и Яфет, както е описано в Библията. Поради 50-процентното намаляване на гените на дълголетието, Сим живял само 15 120 години в сравнение с 68 400-те години на Ной.²⁷ Този диспропорционален процес не бил изненадващ, тъй като Ной бил твърде стар, когато станал баща на тези синове, и по тази причина половите му клетки регистрирали висока степен на мутации. Нещо повече, твърде възможно е гените на тези три етнически жени да са били атакувани от вируси.

Тази продължителност на живота все пак била твърде голяма за целите на Енки и се изисквала по-нататъшна дезинтеграция на гените на дълголетието. В съответствие той дал своите нареждания, че трите майки на Сим, Хам и Яфет трябвало да се оженят за своите синове. Тогава те именно са били трите жени, които придружили Ной, неговата безименна съпруга и тримата му синове в ковчега (някои текстове допускат също наличието на лодкар или навигатор). Използвайки тази стратегия, Енки причинил по-нататъшно забележително намаляване на „чистите“ гени на Ной и съществено увеличение в пропорцията на „етническите“ гени в следващите поколения. Докато Сим, Хам и Яфет придобили 50 процента от чистото семе, техните синове и дъщери притежавали 25 процента чисто семе и 75 процента етническо.

Ефектите върху дълголетието били шокиращи - каквито ние бихме очаквали да са. Арфаксад например живял само 5100 години. Междувременно се появили три различни раси с близо двестахилядигодишни ми-тохондрични различия - съхранени по майчина линия - напълно в съответствие с откритията на съвременната наука.

Има няколко допълнителни фактора, които са склонни да потвърдят горната теория. Първо, местоположението. Ной в акадската версия за Потопа е наречен Утнапишим - сина на Убар-Туту, и твърди, че и двамата са живели в Шурупак.²⁸ Шурупак твърдо бе идентифициран като медицинския център на боговете. Наричали са го също градът на Суд, идентифицирана като Нинхарсаг - същата богиня, която помагала на Енки при генетичното сътворение на ЛУ.ЛУ.²⁹

Второ, независимото описание в „Книга на Енох“ за необикновената бяло-червена пигментация на Ной обяснява целенасочена стъпка в стратегията на Енки за придобиване на по-голям обхват от различия в цвета за три нови родословия на човечеството.³⁰ Без белотата на Ной

Енки би могъл единствено да получи три нюанса на черния цвят.

Възможно ли е бащинството на Ламех да е било наистина обект на генетична интервенция? През януари 1996 г. британски и американски учени съобщиха, че мъже с блокирани спермални тръби (най-голямата единична причина за мъжкото безплодие) биха могли да се сдобият с деца посредством нова техника, която премества спермата от областта на тръбата и я довежда точно над тестикуларните торбички. Тази технология, използваща спринцовка и игла-пеперуда, вероятно е била комбинирана с изкуствено осеменяване без знанието на Ламех. Една част от „Книга на Ной“, открита в Кумран, описва двусмисления отговор от съпругата на Ламех, когато е запитана дали има представа за Ной. Тя умолява съпруга си да си спомни „моите деликатни чувства“ - вероятно знак, че тя пази тайна на боговете.

Трето, идеята за използване на генетиката за ограничаване на човешката популация силно се поддържа от други мерки, описани по същото време. Месопотамските версии за Потопа свършват с нови указания към човешката раса - изключителността на мъжа за жената (в контраст с техните предишни общувания като „диви бикове“):

„Правила за човешката раса;
нека мъжът... на младата девица...
Нека младата девойка...
Младият мъж на младата девойка...
Когато леглото е постлано,
нека булката и нейният съпруг си легнат заедно.“³¹

По същото време била въведена генетична грешка (която ние бихме разпознали като менопауза или вероятно скрит ген), който предпазвал от раждане някои жени:

„Еа (Енки) се обръща към Мами, богинята-майка, и казва: „о, господарко на Раждането, създателко на Съдби... нека между хората да има жени, които раждат, и бездетни жени, нека между хората съществува и демон *Паишту*, нека бебето да бъде сграбчвано от майчината утроба, създай жриците *Угбабту*, Енту-жриците и *Игиситу-жр'лиу'те*. Те ще бъдат, разбира се, поставени под възбрана и така няма да могат да забременяват.“³²

Докато и двете промени се случили веднага след Потопа според месопотамските описания, по-късните библейски текстове сякаш са преместили разказа в Райската градина, когато съветите на Господ се отнасят едновременно до привилегированото положение мъж-жена и проблемите със забременяването:

„На жената той рече,
„Аз ще ти преумножа скръбта в бременността;
със скръб ще раждаш чада;
и на мъжа ти ще бъде подчинено всяко твое желание,
и той ще те владее“.³³

Четвъртият потвърждаващ фактор е очевидното раждане на тримата Ноеви сина в една и съща година. Версията на Крал Джеймс на Библията (ВКД) превежда оригиналния иврит буквално:

„А Ной *бил* на петстотин години; и Ной родил Сим, Хам и Яфет.“ (Следва обяснение).

„Новата интернационална версия“ (НИВ), от друга страна, е направила опит да заличи впечатлението от раждането на тримата сина в една и съща година, променяйки превода:

„След като Ной стана на петстотин години, той стана баща на Сим, Хам и Яфет.“³⁴ (Следва обяснение).

Целенасочената неяснота на думата „след“ внушава фалшификация. Все пак с цел да стане успешна илюзията, нужно е също да се маскира и фактът, че всичките трима сина били стогодишни, когато Потопът станал - 100 години по-късно. Затова НИВ твърди:

„Две години след Потопа, когато Сим бил стогодишен, той станал баща на Арфаксад.“³⁵

Все пак ВКД запазва оригинала и буквалното значение на иврит: „Сим бил на сто години и се сдобил с Арфаксад две години след Потопа.“³⁶

Докато НИВ е подходящо скалъпена и предоставя 24 месеца за раждането на трите отделни деца, истината е, че Ноевите синове са родени в една и съща година. Защо ревизионистите на Библията намират тази идея толкова обезпокоителна, та се опитват да я прикрият? Възможно ли е тя да им е внушила, че тримата синове на Ной са родени от три различни жени в една и съща година?

Разделяне в гените

След редуцираната продължителност на живота на Сим и Арфаксад, понататъшно скъсяване на живота се наблюдава след няколко поколения с фалек, който заедно с непосредствените си наследници живял приблизително 3000 години, в сравнение с предишната норма от около 5000 години (виж таблица Г).

Според моята хронология фалек живял от 7873 до 4883 г. пр. Хр. Поради това той бил първият патриарх, който бил роден след войната на боговете, отбелязала началото на ерата на Рака около 8700 г. пр. Хр. Неговото име „фалек“, означавало „деление“, което обичайно се е смятало, че се отнася до разделяне на земя. Битие 10:25 наистина твърди, че той бил кръстен фалек, защото по негово време „Земята била разделена“. Съгласно хронологията ми разделянето на Земята между боговете или най-малкото решението за разделянето ѝ било взето около 800 години преди раждането на фалек.

Възможно ли е било името на фалек да визира разделянето на свещеническите гени? Синовете на Сим били способни да поддържат своята очевидно намалена продължителност на живота чрез взаимни бракове със свои сестри или полусестри. Ако въпреки всичко някой е трябвало да се ожени извън семейството, е възниквал риск, като числеността на приемливата популация - тогава гените на дълголетие биха били допълнително разредени. Възможно ли е този „някой“ да е бил бащата на фалек?

В глава 10 обсъдихме произхода на термина иврит/ибри, който означавал „роден в Нипур“, и го проследихме до НИ.БИ.РУ - „Пресичащата Планета“. Това било описание на планетата на боговете, която била позната и като „Планета на пресичането“, поради нейното връщане към астероида „Белт“, където се сблъскала с планетата Тиамат 4 милиарда години преди това. Нипур било местоположението на ДУР.АН.КИ, връзката-Небе-Земя, което ние идентифицирахме - космическите съоръжения от центъра за контрол на полетите на боговете от периода преди Потопа. След Потопа градът, превърнал се в новия център за контрол на полетите, бил Йерусалим, за който стигнах до заключението, че бил построен около 8700 година пр. Хр.

Не е случайно съвпадение, че според моята хронология бащата на фалек живял от 8893 до 3573 г. пр. Хр. Нито пък, че името на неговия баща било Евер, означаващо „Пресичащ“. Неговото име със сигурност трябвало да увековечи ролята му при ръководството на строежа на новия център за контрол на полетите в Йерусалим - един проект, който го е отвел далече от страната на семитския народ (Месопотамия) за един продължителен период. Според изчисленията ми Евер станал баща на Фалек през 7873 г. пр. Хр. Възможно ли е разделянето на Земята да го е отвело далеч от родината и да го е принудило да разреши царските гени с чужда жена? Този сценарий би могъл да обясни както кръщаването на Еверовия син фалек („Разделяне“), така и последвалото скъсяване на продължителността на живота.

Още генно инженерство

Накрая трябва да обясним и 175-годишния живот на Авраам, който показва изключително силна редукция в сравнение с онези, които вече обсъдихме досега. Дните му наистина били силно намалени, въпреки твърдото настояване на Библията, че той умрял „на една достойна старческа възраст, стар човек и с достатъчно години“.³⁷ Ето защо можем да припишем неговия относително кратък живот единствено на генетичния фактор. Все пак рязкото съкращаване на Авраамовата възраст е толкова голямо, че не би могло да бъде пренебрегнато като генетично отклонение; естествено Библията потвърждава, че той поддържал обичая, женейки се за Сара, която била негова полусестра. Какви изключителни обстоятелства биха могли да окажат такова влияние върху гените на Авраам?

Удивително е, ако изследваме Стария Завет, че доказателството е точно там. Любопитно е, че никакви синове не са записани на Тара, преди да стане на 70 години. Това е висока възраст за бащинство в сравнение с другите патриарси (виж таблица В). Според направените от мен преизчисления, Тара бил на 2100 години, когато се родил Авраам, и после умрял на възраст 2235 години - продължителност на живота, напълно съвпадаща с тази на предците му. Рождената дата на Тара, 4223 г. пр. Хр., вероятно го е издигнала до високия сан на първи жрец на Нипур след началото на шумерската цивилизация през 3800 година пр. Хр. Как е могъл Тара да стане баща в толкова напреднала възраст? Играта с думи, използвана в Библията, е съвсем същата, както тази при описанието на аномалното раждане на Сим, Хам и Яфет на Ной:

„След като Тара живял 70 години, той станал баща на Авраам, Нахор и Харан.“³⁸ (Следва обяснение).

Куриозно е, че Старият Завет използва този неясен език само на две места - раждането на тримата синове на Ной и раждането на тримата синове на Тара. Ние вече се убедихме, че обстоятелствата за необичайното бащинство на Ной били объркващи за издателите на Библията, които се опитали да прикрият внушението, че той се е сдобил с трима синове едновременно. Със сигурност е нещо повече от съвпадение това, че същите двусмислени изрази са последвани от друго рязко съкращаване на дълголетие за Авраам?

Логичното заключение е, че при раждането на Авраам и неговите братя отново е имало генетично вмешателство. В светлината на последователните Авраамови шпионски действия и с помощта на „описанията на стената“ за Третата династия в Ур, това заключение придобива силна значимост. Бил ли е Авраам още от самото начало, преди споразумението с Господ, част от божествено инспириран план?

Дали този план е включвал съзнателна редукция на Авраамовите години, да се снижи генетичният статус до онзи на неговите нови сънародници? Или пък дали Авраам не е изгубил дълголетие на баща си просто защото в този случай генният инженер е работил с много стари и твърде изменени полови клетки? Първото не бихме могли да обсъдим, но второто предположение е по-приемливо решение от научна гледна точка. Най-общо казано, генното инженерство позволило на Тара да стане баща на трима синове в залеза на своя живот, но естествената генетична деградация определила съкращаването на техния живот.

Доказване на „невъзможното“

Бих желал да се върна към моята обща хронология и да обсъдя как тя съвпада с шумерските и вавилонските списъци на царете. Тези списъци обобщават управленията на различни „царе“ и техните градове от началото на летоброенето до датата на Потопа. Те представляват най-свещените шумерски и вавилонски традиции, но въпреки това съвременните учени им придават малко значение. Защо е така? Защото всички тези учени считат датите от тези царски списъци за „невъзможни“. Ние сега ще преосмислим това доказателство.

В третия век пр. Хр. вавилонският жрец-историк Беросий в опит да впечатли елините се заел с изнурителния труд да направи пълен списък на царете във Вавилон. Неговият оригинален труд не е оцелял, но днес можем да го изследваме с помощта на трудовете на гръцките историци като Александър Полихистор, Абиденей и Аполодор. Полихистор например написал:

„... във втората книга (на Беросий) била историята на десетте царе на Халдеите и периодите на всяко управление, които общо представляват сто и двадесет шарс, или 432 000 години, достигайки времето на наводнението.“³⁹

Други древни историци също са писали за 120 сарои, сарс или шарс, за които те били уверени, че представляват 3600 години всеки. Вследствие на това се твърдяло, че десет царе са управлявали за един общ период от 432 000 години! Но дали тези сарс наистина представлявали 3600 години всеки, или още веднъж си имаме работа със сар след Потопа от 2160 години? Трябва да потърсим отговора назад във времето, където да проучим по-ранните *шумерски* списъци на царете. Следващият цитат е от един от най-ранните, добре запазени и поради това най-надеждни шумерски списъци:

„Когато царството слезе долу от небето,
царството бе в Ериду.

А.ЛУ.ЛИМ бе владетел на Ериду.

Той управлява 8 сар.

А.ЛАЛ.ГАР управлява 10 сар.

(Двама царе - те го управляваха 18 сар.)

В Бад-Тибера, ЕН.МЕН.ЛУ.АН.НА управлява 12 сар;

ЕН.МЕН.ГАП.АН.НА управлява 8 сар.

Божественият ДУ.МУ.ЦИ, Овчарят, управлява 10 сар.

(Трима царе - те го управляваха 30 сар.)

В Ларак ЕН.ЗИБ.ЗИ.АН.НА управлява 8 сар.

(Един цар той го управлява 8 сар.)

ЕН.МЕН.ДУР.АН.НА бе цар в Сипар,

той управлява 6 сар.

(Един цар - той управлява 6 сар.)

В Шурупак УБАР.ТУТУ бе цар,

той управлява 5 сар.

Пет града, осем царе, те

управляваха 67 сар.

Настъпи Потопът.“⁴⁰

Шумерският списък изяснява, че е имало 8 царе преди Потопа, а не 10, и 67 сар, а не 120. Защо има толкова големи разминавания между него и десетте вавилонски царе? Простият отговор е, че двата списъка са записали различни царски родословия от две различни географски места. Интересното е, че китайците също твърдят, че са имали десет императори преди Потопа, но отново местоположението би могло да бъде различно. По тази причина всеки опит да се нагласят 8-те шумерски царе, за да съвпадат с 10-те царе, записани някъде другаде, е фундаментално погрешно. За нещастие много учени явно са попаднали в този капан и не са проявили и капка съмнение за сходствата в легендарните продължителности на живот между десетте вавилонски царе и десетте библейски патриарси. И отново такова сравнение е невалидно.

Съвсем случайно терминът „цар“ в този контекст е грешно тълкуван, тъй като царство било единствено спуснато от Небето на човека за първи път в Шумер около 3800 г. пр. Хр. Поради това по-точно би било да се използва терминът „управление“ - административна роля за *младши богове* (имената на по-старшите богове като Енки и Енлил не се появяват в списъците).

В допълнение към прекалената разсеяност с 10-те богове има и една мания към числото 432 000. Много изследвания вече показаха, че това число е имало символично значение за древните ни предци. Забележителен факт е например това, че „Ригведа“ - свещената книга на химните на санскритски език, използва 432 000 срички, за да опише своите притчи за богове и герои. Това обсебване от числото 432 000, съставено от 120 сарс по 3600 години, е накарало някои учени да скалпят шумерските списъци на царете, за да успеят да увеличат числото 241 200 години до необходимите 432 000 години.⁴¹ Това е станало независимо от факта, че да се премине от 8 царе и 67 сарс към 10 царе и 120 сарс са необходими необикновени царувания на още двама извънредни царе!

Такъв подход за съжаление е бил окуражен от няколкото разминавания между Списъци на царе, описани в различни шумерски градове. Например един списък, изработен в град Ларса от Нур-Нинсубур, вкарва един цар от самата Ларса между тримата царе от Бад-Тибера. Нашите сетива би трябвало да бъдат нащрек. Този списък на царете е подготвен около 2200 - 2100 г. пр. Хр. - времето, когато шумерската империя търсела еламитската наемна войска, за да потуши нестабилността във външните провинции. От древните текстове ни е известно, че цената на тази военна помощ била град Ларса. Въобще не е изненадващо, че еламитите са търсели някакъв престиж, добавяйки техните собствени легенди към шумерската история.

В глава 11 отбелязах, че числото 2160, написано на шумерски, се явява като 3-6-0-0, и намекнах, че един сар може да бъде базиран *както* на 2160, *така* и на

3600 години. Числото 2160 идва на власт след Потопа (който причинил земното трептене). Как би могло това да обясни разликата между шумерския списък с 67

сар и вавилонския със 120 сар?

Летоброенето на боговете и човека, което предоставих в тази глава (таблица Б), определя един период от 259 200 години между пристигането на боговете и Потопа. Това представлява 120 сар x 2160 години. Въпреки това не би трябвало да очакваме, че списъкът на царете е започнал веднага, тъй като не е имало градове, които да бъдат управлявани. Колко време е било необходимо на боговете, за да изградят своите космически съоръжения от нулата след тяхното пристигане на Земята? Един шумерски текст ни предоставя приблизителна идея, твърдейки, че Енлил чакал 6 сар за изграждането на Нипур.⁴²

В дадената по-долу таблица Д аз съм разделил първите 259 200 години от идването на боговете на Земята на два периода - първоначален от 5 сар (18 000 години), преди да започне управлението, и втори период от 241 200 години, който съвпада с шумерския списък, съдържащ 8 царе и 67 сар, цитиран по-горе. Съдбоносно тези цифри са основани на сар от 3160 години от периода преди Потопа. Общото времетраене достига 72 сар.

Таблица Д	Смесването в шумерския списък на царете	
<i>Преди Потопа - сарс от 3600 години</i>	САРС	години
Управление на по-възрастните богове по време на строителството на градовете	5	18 000 241
Администриране на градовете от младшите богове	67 72	200 259 200
Общо изминало време от пристигането до Потопа		
<i>След Потопа - сарс от 2160 години</i>		
Боговете преработват цифрите	120 120	259 200
Шумерите записват само сарс		
Беросий и другите възстановяват неправилно времеизмерването, използвайки сарс от преди Потопа с продължителност 3600 години	120	432 000

След Потопа, който причинил началото на прецесионния цикъл, по-голямо значение придобил сар от 2160 години. В такъв случай вероятно боговете са преработили 72-та сара на 120 сара, а периодът от 259 200 години е останал същият. Таблица Д показва според мен какво се е случило после. Шумерските историци са пренебрегнали годините и просто са запомнили периода преди Потопа като „120 сарс“. После се появил Беросий (или някой от по-ранните вавилонски историци) и отново вдъхнал живот на идеята за сар от 3600 години, а оттам и изчислението на напълно митичния период от 432 000 години. Олеле! Време е да сложим ред в хронологията.

Прилагам моето летоброене като доказателство за „невъзможните“ шумерски Списъци на царете!

Египетска хронология и връзка е майте

През третия век пр. Хр. на един египетски жрец, наречен Манетон, било заповядано да състави историята на Египет.⁴³ Неговите твърдения са почти толкова удивителни, колкото шумерските Списъци на царете. Според Манетон имало четири периода (който той нарича династии), преди управлението на фараоните в Египет - две династии на боговете, една на полубогове и преходна династия.

Манетон твърди, че в самото начало Египет бил управляван от седем велики богове в продължение на 12 300 години: Птах - 9000 години; Ра -1000 години; Шу - 700 години; Геб - 500 години; Озирис - 450 г.; Сет -350 г. и Хор - 300 г.

Втората династия от богове съдържа дванадесет божествени владетели - Тот, Маат и десет други, които управлявали общо 1750 години.

Третата династия се състояла от тридесет полубогове, които управлявали 3650 години.

Четвъртият период, който продължил 350 години, бил период на хаос, когато Египет бил разбит на части и останал без владетел. Той завършил с повторното обединение начело с Менес, за когото всички смятат, че е бил първият фараон на Египет.

Доколкото династиите от по-ново време са засегнати, на Манетон все пак трябва да се противопоставят археологически доказателства. Въпреки това, когато става дума за по-ранните легендарни управления на боговете, понякога продължили хилядолетия, учените трудно възприемат, че неговите списъци имат някаква историческа стойност.

Всъщност Манетон не бил единствен с тези възгледи за предисторията на Египет. Гръцкият историк Херодот посетил Египет и също описал управлението на боговете в една епоха преди фараоните. От гледна точка на научната основа, която вече изложих във връзка с дълголетието, време е да отстраним недоверието си и да погледнем отблизо историите на Манетон.

Първо, необходимо е да закотвим хронологията на Манетон към един момент от времето. Това символично е сторено чрез връщане назад във времето от Менес, за когото се смята най-общо, че е управлявал

от около 3100 г. пр. Хр. Вместо това нека ние да започнем с датиране на управлението на Тот. Множество описания в месопотамски текстове внушават, че Тот бил посочен за владетел на Египет след войната на боговете. В глава 11 аз датирах това събитие към края на първия прецесионен период, приблизително през 8700 г. пр. Хр.

Ако изчисляваме обратно годините от Тот - 8700 г. пр. Хр., през Хор (300), Сет (350), Озирис (450), Геб (500) и Шу (700), откриваме, че датите абсолютно точно съвпадат с датата на Потопа през 11 000 година пр. Хр. Поради това хронологията на Манетон може да бъде закована към 10 983 г. пр. Хр., която аз получих от библейските патриарси.

Дотук хронологията на Манетон изглежда надеждна, но какви ли записи е могъл да използва той, за да прекрачи прага на дните преди Потопа? Можем ли да вярваме на неговите подозрително закръглени числа, като например 9000 години за Птах и 1000 години за Ра? Тези двама богове със сигурност могат да бъдат идентифицирани като Енки/ Еа и неговия син Мардук, но според древните месопотамски текстове. Долният свят, включително Египет, бил даден във властта на Енки малко след пристигането на боговете на Земята. В моето летоброене това би било стотици хиляди години. Още веднъж се оказва, че вероятно оригиналното времеизмерване е станало обект на редакционни редукции.

Според слуховете управленията преди Потопа възлизат общо на 10 000 години, или сто века. Какво става, ако заместим вековете със сарс от 2160 години? Управлението на Птах (Енки) в Египет би се разпростряло назад с 216 000 години преди Потопа - към датата 226 983 година пр. Хр. Тази дата точно отразява средата между пристигането на боговете на Земята през 270 183 година пр. Хр. и бунта на боговете през 183 783 година пр. Хр. Възможно ли е това да е било времето, когато Енки бил противоречиво понижен от длъжността, която заемал в Долния свят? И отново сар от 2160 години предлага приемлив сценарий.

Когато използваме историите на Манетон, за да тласнем напред датата на Потопа към времето на Менес, откриваме нещо още по-забележително. Употребявайки моята дата на Потопа - 10 983 г. пр. Хр., която бе получена от

патриарсите, началото на управлението на Менес, а оттам на египетската цивилизация, може да бъде заковано, както следва:

Много учени са били заинтригувани от годината 3113 пр. Хр., която представлява мистериозната начална точка на календара на майте в Мезоамерика.⁴⁴ Онези учени са били също удивени от множеството културни сходства между египтяните и майте. Сега - според моята хронология - дори календарът на майте може да бъде свързан с египтяните. Колкото и съблазнително да изглежда по-нататъшното изследване на темата, аз с неохота отлагам това обсъждане за друг ден и в друга книга.

Изводи от глава тринадесета

- Моята хронология на боговете и човечеството, основана на сар от 2160 години, съвпада с:

- библейските патриарси от Адам до Ной
- шумерските и вавилонските Списъци на царете
- историята на Манетон за боговете в Египет преди Потопа

- Дълголетието, описано в Библията, шумерските Списъци на царете и Историята на Египет на Манетон могат да бъдат разтълкувани с помощта на генетиката. Дълголетието, описано в Библията, е било *съществено недооценено* поради редакторска намеса.

- Възрастта на по-късните патриарси може да бъде използвана за прецизното датиране на Потопа в 10 983 година пр. Хр. Тази дата тогава дала възможност за датиране началото на египетската цивилизация през 3113 г. пр. Хр. Това е точно началото на календара на майте в Централна Америка.

- Тримата синове на Ной - Сим, Хам и Яфет - представляват три различни раси на човечеството. Това расово разделение било постигнато от бога Енки посредством генно инженерство.

Дата на Потопа Първа династия на боговете (без 10 000 години преди Потопа)	10 983 година пр. Хр.
Втора династия на боговете	2300
Трета династия на 30 полубогове	1570
Период на хаос	3650
	350
	3113 година пр. Хр.

ГЛАВА 14

ТЕЖКИЯТ ТРУД НА БОГОВЕ И ЧОВЕЦИ

Нимрод - робът

Защо боговете са сътворили човека? Според Библията човек бил създаден, „за да обработва земята“.¹ Колкото до шумерската версия на събитието, тя е обобщена в изданието на „Нешънъл джидографик съсайти“ - „Отблясъци от миналото“, което признава, че „боговете на Шумер се разбунтували срещу този робски труд - и открили човека да копае и пасе“.²

Трябва ли да продължаваме да пренебрегваме шумерските и вавилонските описания, защото били мит? В предишните три глави предложих научна основа за датиране на бунта на боговете след 40 периода на изну-рителен труд към 183 783 г. пр. Хр. В резултат след 3600 години по генетичен път бил създаден човек, който да служи като роб. Но какво точно представлявал „непосилният труд“ на боговете, за какъвто непрекъснато повтарях в предишните глави? Какво доказателство би могло да покаже естеството на този „мъчителен труд“ и целта на боговете на Земята?

Очевидно ще постигнем малко в напразно търсене на доказателство, което е на стотици хиляди години. Вместо това трябва да се концентрираме върху последните 13 000 години, от времето на Потопа до наши дни, и да изследваме отношенията между боговете и човечеството. Само тогава ще можем да се доберем до причините, поради които боговете за първи път са дошли на Земята.

Нашето търсене започва с легендарната фигура на Нимрод. Библийската Таблица на нациите твърди, че Ноевият син Хам станал баща на Куш и че:

„Куш бил прародител на Нимрод, който се превърнал в непобедим воин на земята. Той бил могъщ ловец пред Бога... Първите центрове на неговото царство били Вавилон, Ерех, Акад и Халне в Сенаарската земя. От тази страна той отишъл в Асирия, където построил Ниневия, Роовот Ир, Халах и Ресен...“³

Този пасаж винаги е обърквал библийските учени. Всеобщо признато е, че родословието на Хам (означаващ „Той, който е Горещ“) представлява тъмнокожата негроидна раса,⁴ но земите на Месопотамия били доминирани от *семитския* народ. Поради това някои учени са изтъквали библийския текст като инвазия от страна на Нимрод в семитските земи. За съжаление независимо от множеството археологически разкопки никъде не бе открито каквото и да е доказателство, което да хвърли светлина върху идентифицирането на

управление на Нимрод или Негроид (човек с негърска кръв) във всеки един от градовете, посочени в Библията. Както коментира един специалист:

„Нимрод не е бил разпознат в никой от митичните герои или исторически царе от (клиновидните) описания... най-приемливото съответствие било с Мардук, главен бог на Вавилон.“⁵

Второто донякъде объркващо понятие е библийското описание на Нимрод като „ловец пред Бога“. Все пак, както бе обяснено в енциклопедията на Макклинток и Стронг, терминът „ловец“ не би трябвало да се приема буквално:

„Лов и героизъм от стари времена били специално и естествено свързани помежду си... Асирийските паметници също обрисуват много подвизи по време на лов, а думата често се използва, за да обозначи *Военен поход*.“* (Следва обяснение).

Поради това Нимрод е бил „юначен участник във военни походи пред Бога“, но все още значението на твърдението не се изяснява. С цел да се дешифрира ролята на Нимрод, трябва да проучим смисъла на еврейската дума „лиф-нех“, която най-общо се превежда като „пред“. В действителност употребата й навсякъде в Библията означава „*съпротива*“⁶. Изведнъж същността на първата авантюра на Нимрод във Вавилон става ясна. Ако преведем „Бог“ като Енлил (вместо ретроспективната библийска употреба на Йехова), тогава Нимрод се превръща във виновника за Вавилонската кула, в опозиция на Енлил.

В глава 10 всъщност отбелязахме, че случаят с Вавилонската кула бил акт на открито пренебрежение от страна на *Мардук* - опит да построи отново своя град отпреди Потопа - Вавилон. Кой тогава бил виновната страна - Нимрод или Мардук? Както отбелязва един експерт, *както* Нимрод, *така* и Мардук се споменават от древните митове поради техните бунтовнически действия.⁸ По тази причина някои автори погрешно са дошли до заключението, че бунтовникът Нимрод и бунтовникът Мардук са едно и също лице.

За съжаление такава теория веднага се обезсмисля от втория и третия град, споменати в Библията, защото Ерех и Акад били градовете на стария враг на Мардук - Инана. Как бихме разрешили това странно противоречие?

Най-приемливото обяснение е, че Нимрод не е бил цар-воин, а роб.⁹ Неговият военен поход започнал във Вавилон в подкрепа на Мардук, а завършил с присъединяване към Инана (най-важния съперник на Мардук) като наказание за неговия бунт. Само това заключение може да обясни археологическата очевидност на Нимродовото присъствие в Месопотамия, очевидност, която е изключително характерна за поробените народи.

Защо робството е било упражнявано от боговете преди шест хиляди години? Ако преразгледаме времето на събитието, отговорът става ясен. В продължение на седем хиляди години след Потопа плодородният полукръг около Месопотамия бил заблатен. Накрая положението се оправило и боговете решили да възстановят своите градове по местата, отбелязващи трасето за космически полети от времето преди Потопа. Първият възстановен град, както знаем, бил Ериду през 3800 г. пр. Хр. Вторият вероятно бил Нипур. Но

независимо от този внезапен стремеж за нови градове, сякаш никой не е попитал: „А кой ли ги е построил?“ Технологията вероятно е донесена от боговете, но кой е предоставил мускулната сила?

Списъкът на градовете, построени от Нимрод, включва Вавилон през 3450 г. пр. Хр., Агаде през 2400 г. пр. Хр. и Ниневия вероятно около 2300 г. пр. Хр.¹⁰ Тези дати очертават един период от над хиляда години, потвърждавайки още веднъж човешкото дълголетие, което съществувало през тази епоха. Поради това е възможно легендата, че Нимрод изградил Вавилон веднага след Потопа, да чма някаква историческа основа.

Какво е станало с Нимрод и неговия род, когато програмата ѝ изграждане на градове била приключена? Разпръснали ли са се го света някои от неговите последователи след станалото по-рано нещастие с Вавилонската кула и дали техният език се е променил? А дали е имало и друга група роби, вероятно свързани с Нимрод, които са построили градовете, предшествващи Вавилон? Нашето проучване за Нимрод всеки момент ще ни заведе в някои наистина твърде странни места.

Загадъчните олмеки

Историята на древните народи на Мезоамерика е загадка, обвита в пълна тайна. Преди хилядолетия, сякаш отникъде, там се появявали невероятно напреднали цивилизации, а често те изчезвали точно толкова бързо. С изключение на майте, мезоамериканските култури не оставили никакви писмени свидетелства за своята история, а дори и глифите на майте в по-голямата си част са неразчетени. Тези древни народи притежавали сложни календари и астрономическо познание, те строели пирамиди, подобни на онези в Египет и Месопотамия, и разказвали, че прадедите им пристигнали по море. И досега археолозите непрекъснато пренебрегват всички тези сведения и изследват мезоамериканските цивилизации като напълно отделна тема, търсейки напразно доморасла родословна история. Никой не предизвиква по-голямо смущение у тези археолози, колкото най-ранният от всички мезоамерикански народи - олмеките.¹¹

Олмеките населявали главно Мексиканския залив. Днес техните градове се намират в блатисти долини, което особено затруднява посещението и разкопките там. В резултат знаем отчайващо малко за тези народи. Все пак онова, което действително ни е известно, се явява като бомба със закъснител, защото главното ни наследство от тях е колекция от огромни каменни глави с *негроидни* черти!

Шестнадесет от тези необичайни негроидни глави досега са били открити в районите на Сан Лоренцо, Трес Запотес и Ла Вента. Много от тези глави са били преместени в музеи, включително в прекрасния музей на открито в джунглата в Ла Вента парк.¹²

На илюстр. 56 е показана типична глава от Ла Вента парк с плоско лице, дебели устни, широк нос, бадемообразни очи - неопровержими негроидни характерни черти. Тази глава в частност е висока 7 фута и тежи невероятните 24 тона! Останалите глави са в обхвата между 5 и 10 фута на височина и с най-голямо тегло около 30 тона. Колкото и удивително да е за нас да открием африкански черти в Мезоамерика, точно толкова учудващо е как тези огромни базалтови канари са могли да бъдат транспортирани на разстояния 40-80 мили от най-близките каменоломни.

В допълнение към изваяните глави местата на олмеките съдържат няколко незавършени каменни топки, показващи, че тяхната работа е изоставена по средата. Но защо изобщо те са започнали такъв огромен проект? Защо са вложили толкова часове човешки труд върху на пръв поглед безсмислено упражнение?

Нужно ли е да се казва, че откриването на африкански черти върху тези олмекски глави напълно обърка археолозите? В резултат на тестване с радиоактивен въглерод в Сан Лоренцо, което определи времето на монтиране на главите към 1200 г. пр. Хр., затруднението нарасна.¹³ „Нешъ-нъл джигрографик“ сега откровено признава, че областта на олмеките - Теопантекуанитлан¹⁴, датира от 1400 г. пр. Хр., докато други автори предполагат, че 1500 г. пр. Хр. е най-вероятната дата на тяхното появяване.¹⁵

Културата на олмеките е революционна, без какъвто и да е друг прецедент в Мезоамерика. Макар че те са най-известни с оставеното наследство от гигантските негроидни глави, има и други характерни черти на олмекското общество, които са не по-малко интригуващи. Както отбелязва един експерт:

„Почти нищо не е известно за произхода или езика на олмеките... (те) са създали изтънчена керамика и накити от скъпоценни камъни... Най-забележителното е, че те са изобретили сложен календар на базата на астрономически наблюдения, който е укрепил тяхната религия, математика и наука.“¹⁶

Тази внезапна усъвършенствана култура поразително ни напомня за шумерите.¹⁷ Професор Валтер Крикенберг предположи, че културата на олмеките сякаш е наследство, което трябва да е имало „външен импулс“.¹⁸ Почти без изключение академичното общество гледа на нея по друг начин. Дали пък на тях им е неудобна идеята, че *негроидни* народи биха могли да са източникът на най-ранните мексикански култури? Расовият аспект е прикрит в много от книгите за древните цивилизации, които предпочитат да поставят сладникавия етикет на олмеките - „раса от предтечи“.¹⁹ Други книги междувременно игнорират изцяло всички тези аномални хора или умело съсредоточават вниманието върху запотеките, по-късна култура, която би могла географски да е свързана с олмеките.²⁰

Ако изучим олмекската култура без всякакви предразсъдъци или предварителни нагласи, какво бихме могли да заключим? Първо - няколко свидетелства са получени от оцелелите олмекски произведения на изкуството. Например един изваян блок от базалт, открит в Ла Вента (илюстр. 57),

изобразява пълзяща фигура, която се появява от нещо, прилично на подземна пещера. Човекът държи в дясната си ръка въже, свързано с китката на неговия колега, изваян върху страничната стена. Този камък обичайно бе тълкуван като „Олтар“, но ако използваме очите си вместо предразсъдъците, онова, което виждаме, е или затворник, или миньор.

Ако се върнем при гигантските олмекски глави, забелязваме, че без изключение на тях са им монтирани предпазни каски с каишки отстрани. Това е съществено свидетелство, което не само не трябва да се омаловажава като декоративен накит или произволно да се свързва с космонавти, а да се приеме като твърдо доказателство за *липсваща* каска. Разбира се, друга скулптура на олмеките, открита в Ла Вента, потвърждава това заключение, фиг. 40 показва висока 9 фута каменна плоча, известна като „Царската стела“. Основната ѝ характеристика е мъж с негроидни черти, стискащ инструмент като стик за хоккей. Религиозното тълкуване на този инструмент е „владишки жезъл“ (за да си отива с „Олтара“!), но на мен ми прилича на някакво оръдие на труда. И още нещо, над централната фигура има две по-малки, по една от всяка

страна, отново уреди за определяне на посоката - ос и прът съответно.²¹

Всъщност би било много просто да предположим, че олмеките са били единствено ангажирани с миньорство. Археологически разкопки на техните селища показаха една напреднала, но неидентифицирана технология.

Географското местоположение на Ла Вента например е осеяно със странни вулкано-образни пирамиди, което внушава по-скоро практическо, отколкото символично предназначение. Разкопките откриха серия ровове, облицовани с керамични плочки от серпентин - зеленикаво-син скъпоценен камък. Предназначението на тези окопи е неизвестно.

Междувременно в областта на Сан Лоренцо някои археолози бяха напълно озадачени от мрежата резервоари, изработени от човешка ръка, които са свързани с подземни канали и шлюзи. Тази изкусна обработка на земята и на каменните конструкции е вероятно типична за четиридесетте и повече олмекски селища, в много от които никога не са правени съответни разкопки. Всичко това

напомня за целенасочен функционален план. На какво ли са били способни олмеките? И как негро-идните хора са се добрали до Мезоамерика?

Възможно ли е тези негроидни олмеки да са дошли в Мезоамерика директно от тяхната африканска родина, или пък те са били останки от народа на Нимрод, който е бил разпръснат от Вавилон през 3450 г. пр. Хр.?²² Ако е последното, какво са правели те през междинните 2000 години? И откъде са научили миньорството и другите технологични умения? Отговорът може да бъде изведен по логичен път от загадъчните области на Южна Америка, но първо бих искал да направя малка обиколка *на север* в известното място Теотихуакан.

Теотихуакан - град на боговете

На тридесет мили североизточно от днешния Мексико сити се намира Теотихуакан, познат на ацтеките като „Място на боговете“ и без съмнение едно от най-свещените места в древните Америки. Според легендите на ацтеките именно тук, в централните възвишения на Мексико, били родени Слънцето и Луната и започнало самото летоброене. Тези легенди са отразени в двата най-важни паметника на Теотихуакан - пирамидите на Слънцето и Луната, които доминират над ландшафта с височините си от съответно 212 и 140 фута.

Повечето книги ни казват, че Теотихуакан датира от 200 г. пр. Хр., но в действителност той вече е заемал 4,5 кв. мили по това време; затова корените на града трябва да са някъде по-рано. Счита се, че този огромен метрополис е действал като магнит за околните култури, но независимо от разпознаването на много различни народи археолозите все още не са наясно кои са били *първоначалните* теотихуакани. За жалост те фокусират търсенето си около датата 200 г. пр. Хр.²³

Възможно ли е майте да са построили Теотихуакан? Освен че са притежавали модерна цивилизация през 200 г. пр. Хр., те са заемали земите далече на юг в Юкатан, Гватемала и Хондурас. Съществували ясни културни връзки между майте и Теотихуакан, но това датира от по-късни времена.²⁴ Никой сериозно не твърди, че майте имат участие в произхода на този град.

Кой друг в Мезоамерика би могъл да построи Теотихуакан? Възможно ли е това да са били запотеките - загадъчен народ, идентифициран с град Монте Албан, където те се появяват в историческите книги към 500 г. пр. Хр.? В неотдавнашен брой на „Нешънъл джиографик“ се признава присъствието на запотеките, но те са описани като новодошли странници, които се заселили близо до покрайните на града, вероятно с търговска цел.²⁵

Възможно ли е това да е бил град на толтеките? Тези мистериозни хора са свързани с град Тула (познат също и като Толан), който е близо до Теотихуакан в географско отношение, но датира от доста по-късен период, около 500-700 г. сл. Хр. Въпреки това една култура не възниква за една нощ и се хващам на бас,

че културата на толтеките първоначално е възникнала в Теотихуакан.²⁶ И все пак това съвсем не означава, че толтеките са го построили.

Дотук единствено малки части от теотихуаканските храмове, дворци и жилища, разположени върху осем квадратни мили, са разкопани. Вероятно допълнителни доказателства за неговите корени все още лежат, затрупани под земята. При отсъствието на каквато и да е форма на писменост в Теотихуакан археолозите стрелят в тъмното. Карл Таубе, археолог от Калифорнийския университет, обобщава сегашното състояние на познание:

„Ние все още не знаем какъв език са говорили теотихуаканските жители^А откъде са дошли или какво е станало с тях.“²⁷

Онова, което действително знаем за Теотихуакан, само допълва мистерията. Сякаш мястото е било изградено с удивителна технология. „Улицата на смъртта“, главната ос на града, е абсолютно права в продължение на 2 мили, а археологическо доказателство внушава, че някаква форма на усъвършенствано устройство за определяне на посоката всъщност било използвано при нейното изграждане.²⁸ И още нещо, планът на града бил базиран на 15,5-градусовия наклон спрямо четирите посоки на света, наклон, който някои експерти определят като целенасочено настройване спрямо съзвездие Плейда.²⁹ Едно изследване на Теотихуакан дори предположи, че цялото място е било математически планирано, така че да представлява орбитите на планетите от Слънчевата система.³⁰

Някои археолози откриха, че целият град Теотихуакан - пирамиди, улици и подове на къщи - е необяснимо облицован с водоустойчива гипсова мазилка за украса (стук).³¹ Разкопки в Атетелко - част от града - разкриха апартаменти с вътрешни дворове на по-ниско ниво, или тераси, открити към небето, очевидно планирани да улавят дъждовната вода. „Нешънъл джиографик“ съобщава:

„През целия двор грижливо облицовани с гипс фуниевидни подове насочват водата към скрити резервоари. Сложна канализационна система под пода извежда водата на улицата.“³²

При пирамидата на Слънцето археолози откриха едно по-ниско пространство, или канал, който я обгражда от три страни. Под пирамидата бе открита загадъчна подземна пещера заедно със сложна мрежа от подземни помещения, пасажи и канализационни тръби. Някои от тези помещения съдържат дебел слой слюда.

Тя притежава естествени изолационни свойства, което я прави устойчива на вода, топлина и електричество. Експерти проследиха източника на теотихуаканската слюда на 2000 мили в Бразилия!³³ Междувременно промяната на коритото на река Сан Хуан от нормалната ѝ посока към града предоставя още едно жизненоважно доказателство.

Възможно ли е *Водата* да е играла най-съществената роля в Теотихуакан? Предполагаше се, че някога близо до пирамидата на Луната е съществувал подземен водоизточник (илюстр. 59). Тази пирамида по подобие на пирамидата на Слънцето е заобиколена от изкопан канал и някога е представлявала статуя на „водна богиня“, обект на силно преклонение. Възможно е вода от пирамидата на Луната да е текла надолу по „Улицата на смъртта“ и накрая да е била

отвеждана от река Сан Хуан. Тази течаша вода заедно с подземните канализации и шлюзи предизвиква в съзнанието представата за градовете Тиуанаку и Хавин де Хуантар, които изследвахме в глава 3. Може би не е съвпадение, че Тиуанаку също има естествени извори, които и до днес снабдяват с вода южната част на областта в резултат на високото ниво на подпочвената вода в този район. Бихме могли единствено да предполагаме, че всички тези места използвали водата за поддръжката на неидентифициран промишлен процес (или процеси). За съжаление нито един експерт никога не е изследвал Теотихуакан от толкова противоположна перспектива!

Строителите на Теотихуакан

Датирането на Теотихуакан към 200 г. пр. Хр. дава възможност на археолозите да пренебрегнат вероятността той да е бил построен от олмеките, защото по онова време те се намирили в краен упадък далеч на юг. Но дали учените не са отписали олмеките твърдо рано? Научнопопулярната преса изглежда цитира единствено „по-приемливите“ датирания с радиоактивен въглеродород, а пренебрегва по-противоречивите доказателства. Малко се споменава за датирание на Теотихуакан към 900 г. пр. Хр., извършено от Мигел Коварубиас през 1950 г., нито пък за по-скорошно потвърдено датирание към 1474 г. пр. Хр. По-широко скроени археолози сега се присъединяват към разрастващото се мнение, че по-голяма част от Теотихуакан е построена някъде около 1400 г. пр. Хр.

Удивителното е, че легендите на ацтеките могат да потвърдят датата 1400 година пр. Хр. като начало на Теотихуакан и настоящия му план. Тези легенди ни разказват за един ден, когато на Земята настъпил непрогледен мрак, с изключение на Теотихуакан, където продължил да гори свещен огън. Тогава боговете се събрали в Теотихуакан и направили опит да раздвижат Слънцето и Луната, които стоели неподвижно. Според различни версии на легендата била изстреляна запалена стрела или към небето духнал богът на вятъра. Във всеки случай Слънцето и Луната продължили по пътя си и светът бил спасен. От тази легенда ацтеките си извадили заключение, че времето било спряло, а после отново започнало да тече, а оттам и пирамидите в Теотихуакан били свързани със Слънцето и Луната. Тези ацтекски легенди силно внушават, че пирамидите на Слънцето и Луната били изградени в памет на деня, когато Слънцето не успяло да изгрее. Дали това е било истинско събитие и ако е така, кога се е случило?

За щастие Захарна Сътчин е изградил за нас хронология, която свързва деня, когато Слънцето пропуснало да изгрее в Америките, с деня, когато Слънцето стояло неподвижно на противоположния край на света! Събитието в Америките е документирано в летописите на Монте-синос, които описват един ден, в който Слънцето не успяло да изгрее в Андите. Това необичайно събитие се случило през третата година от царуването на прединкския монарх Титу

Юпанки Пачакути II, когато „нямаше зора в продължение на двадесет часа“. Сътчин датира това наблюдение съвсем точно към 1391 г. пр. Хр.³⁴

Междувременно на *противоположния* край на света - на изток -същото събитие е записано в Библейската книга на Исус Навин:

„Тогава говори Исус Господу, в деня, когато Господ предаде аморейците на израилтяните, като рече пред очите на Израиля:

„Застани, Слънце, над Гибен,

И ти, Луно, над долината Еалон.“ И

Слънцето застана и Луната се спря,

додето людете въздадоха мъст на неприятелите си, както е писано в Книгата на Праведния? *Слънцето застана Всред небето и не побърза да залезе почти цял ден*³⁵ (Следва обяснение).

Базирайки се на датата на Изхода - 1433 г. пр. Хр. (виж Приложение А), Сътчин е датирал влизането на израилтяните в Ханаанската земя четиридесет години по-късно - през 1393 г. пр. Хр., а оттам и денят, когато Слънцето е застанало неподвижно, би трябвало да е бил малко след това, точно в съответствие с хронологията на Андите!³⁶ Съществените подробности за продължителността на явлението („двадесет часа“) изключват възможността от слънчево затъмнение. Напротив, най-приемливата от научна гледна точка вероятност е, че въртенето на Земята около собствената ѝ ос (спинът на Земята) временно е попаднало под въздействието на близко преминаваща огромна комета. Установен факт е, че кометите се въртят обратно на часовниковата стрелка и поради това биха въздействали като противоположна сила на посоката на въртене на Земята. Това предположение се подкрепя от Книгата на Исус Навин 10:11, която описва „огромни камъни от градушка“, падащи от небето -части от комета, която се е разчупила и е навлязла в земната атмосфера.

Ацтекската легенда за сътворението, както и много други митове, изглежда съдържа солидна научна основа. Нещо повече, легендата показва, че Теотихуакан *Вече* е съществувал през 1391 г. пр. Хр., потвърждавайки възможността градът да се е *разраснал*, за да увековечи „спасението“ на Слънцето и Луната“. Такова заключение се подкрепя от най-ранните радиоактивни датирания на мястото към 1400 г. пр. Хр. Ето защо трябва да потърсим някои по-ранни култури, за да открием строителите на Теотихуакан.

През 1400 г. пр. Хр. в Мезоамерика са съществували няколко култури, сред които имаме избор. Прието е, че майте се появяват около 1200 г. пр. Хр.³⁷ и се заселват твърде далече на юг. Стилът на пирамидите в Теотихуакан също е твърде различен от всичко, което майте някога са сътворили. Така ни остава само едно видимо решение - загадъчните олмеки, които се появили в Мезоамерика около 1500 г. пр. Хр.

Сега ще се върна към въпроса, който поставих по-рано. Защо олмеките биха стигнали чак дотам, че да пренасят 30-тонни базалтови топки на разстояния, стигащи до 80 мили, а после да ги извайват с такива непривлекателни и наистина страховити физиономии? Ето и моето предположение, основано на теорията, че олмеките са били роби.

В продължение на стотици години живот в тяхната родина - крайбрежието на Мексиканския залив, на олмеките било заповядано от боговете да напуснат своите градове и да построят Теотихуакан. По тази причина олмеките изработили спешно проект за издигането на каменни глави със страховити физиономии около своите градове. Целта била да отбележат териториите си и да плашат всякакви потенциални заселници по време на отсъствието им. Така всяка една глава била изработена с уникални черти и с размер, който според тяхното въображение представлявал човеци с „гигантски“ ръст. В средата на строителството времето им изтекло и олмеките били принудени да тръгнат на север към мястото за изпълнение на новата задача.

Освен хронологията, която напълно съвпада, дали съществува друго доказателство, което да потвърди заселването на олмеките в Теотихуакан? От гледна точка на по-ранните ми коментари за Нимрод като роб, оценките на Линда Манцания - археоложка от Независимия национален университет в Мексико, са особено уместни. Манцания била омаяна от откритието, че по-голяма част от местоположението на Теотихуакан съдържа приблизително 2000 еднотажни каменни жилища с дворове. Впечатлена от обхвата и уникалността на тези жилища, Манцания внушава мнението за огромно количество робска работна сила:

„Няма друга цивилизация в Мезоамерика, която да е притежавала такива многофамилни жилища... може би това е било държавно решение за контрол на работната сила, но ние не знаем.“³⁸

Манцания е изследвала и лабиринт от пещери около местата, за които тя е уверена, че са резултат от минната обработка на вулканична скала, използвана за изграждане на пирамидите. Кой народ е послужил като такава огромна работна сила, кой се е занимавал с минно дело, кой е преместил и вложил в строеж *35 милиона кубически фута* скала само за пирамидата на Слънцето? Кой друг освен олмеките в Мезоамерика напълно съвпада с това описание?

Длъжни сме да напомним, че комуникационната мрежа на Теотихуакан била старателно планирана предварително още от самото начало. Трябва да си спомним и необяснимите характеристики на този град, който навежда на мисълта за олмекските места като Ла Вента, притежаващи подобни подземни тунели и водоснабдителни системи. Длъжни сме също да отбележим множеството примери на олмекско изкуство, открити в Теотихуакан.³⁹

И накрая трябва да си вземем бележка от теотихуаканската хронология - 1400 г. пр. Хр. - и присъствието на олмеките в Мезоамерика по онова време, увековечено чрез една от централните теми на изкуството на олмеките - негроидните скулптури от глина или камък, извисяващи се нагоре към небето. Символизмът на това объркваше експертите, но според мен значението е съвсем ясно. Тревожният поглед към небесата бележи деня през 1391 г. пр. Хр., когато Слънцето не е изгряло, един толкова уникален ден в живота на човечеството, че Библията твърди: „Никога не е имало друг такъв ден преди или

след това".⁴⁰ И отново доказателството потвърждава присъствието на олмеките в Америка около 1400 г. пр. Хр.

Тиуанаку и каситите

Къде са били олмеките, преди да се появят в Мезоамерика? В глава 3 ние се удивихме на неописуемото мегалитно каменоделство в Тиуанаку, Боливия, което въз основа на разположението на храма *Ка-ласасая* бе датирано най-малкото към 4050 г. пр. Хр. Бяхме заинтригувани също от откриването на подземни ограждения, особено от презапасяването с водни канализационни системи вътре в Акапана. В Тиуанаку открихме едно място, построено с неясно функционално предназначение, лишено от всякакви писмени документи, които биха предоставили сведение за неговата история. Това е картина, която съдържа много сходства с Теотихуакан в Мексико. В действителност един екип учени откри невероятни прилики между Акапана в Тиуанаку и пирамидата на Луната в Теотихуакан.⁴¹

Докато предназначението на Теотихуакан си остава една загадка, съществуват множество свидетелства, които доказват, че производството на Тиуанаку е било *бронз*, една изключително твърда и полезна сплав, съдържаща 85 процента мед и 15 процента калай.⁴²

Дори и за случайния наблюдател става очевидно наличието на *мед* в Тиуанаку. По време на моето посещение на това място аз открих парчета от зеленикаво-бели остатъци бронз, появили се от страната на езерото вътре в Акапана. Подобни зеленикаво-бели останки покриваха една полоса от земята вътре в *Каласасая*. В допълнение цялото място е покрито със загадъчни зелени частички, вероятно обезцветени от извличането на мед. Предназначението на този дребен чакъл е загадка за археолозите. Алан Колата вярва, че частиците имат естествен произход, получени при ерозията на близката планина, но все пак наемква, че е голяма мистерия защо тиуанаките са си дали толкова труд да пренасят милиарди-от тези частици на-това място.⁴³ Както обикновено, този чакъл е пренебрегнат като религиозен култ. Собственото ми впечатление, напротив, бе, че този зелен чакъл е наследство от *много* древен етап от развитието на Тиуанаку, вероятно преди Потопа; единствено наводнение би могло да обясни широкото разпространение на дребните частици из такава обширна област и на толкова голяма дълбочина в почвата.

Ако наистина медта е била използвана в Тиуанаку, металът не е трябвало да бъде пренасян отдалече, тъй като в Андите има богати медни залежи. Въпреки това по-важната съставка на бронза е калаят, метал, получаван чрез труден процес на извличане от каситеритна руда. Докато медната руда е често срещана, то каситеритът е сравнително рядък минерал.

Поради това е много съществено, че Тиуанаку е разположен директно върху един от най-големите пояси с каситерит в света. Този огромен пояс се разпростира от източния бряг на езерото Титикака, заобикаля южния му басейн и

се движи на юг, успоредно с река Дезагандеро, и стига чак до Оруру и езерото Пупо. Общото разстояние е около 200 мили. Със сигурност именно тези обилни залежи от каситерит са причината, поради която Тиуанаку е построен на толкова отдалечено и негостоприемно място.

По-нататъшни потвърждения, че Тиуанаку е бил древен център за производство на бронз, се откриват в множество езикови обяснения както на калая, така и на медта. Шумерската дума за калай била АН.НА, буквално означаваща „Божествен камък“.⁴⁴ Със сигурност не е случайно съвпадение, че името Тиуанаку произлиза от шумерското ТИ.АН.НА, значещо „живот, калай“. По подобен начин шумерската дума за мед била УРУ, съществено доказателство вероятно за ролята на мистериозното племе уру при езерото Титикака. Както отбелязва Алан Колата, някога индианците уру се размножили покрай реките, свързващи Титикака с езерото Пупо и близкия град Оруру.⁴⁵ Вероятно техният произход е свързан с транспорта на мед, както внушава името, което им било дадено.

Ако допуснем, че производството на бронз в Тиуанаку е започнало през 4050 г. пр. Хр.,⁴⁶ очевидният въпрос е защо това не е станало хилядолетия по-рано, когато били изградени космическите съоръжения на боговете. Ако Тиуанаку не е действал, тогава бронзът за онези конструкции би трябвало да е идвал от другаде. Какво е станало с този по-раншен източник на бронз и защо производството тогава е било преместено в Тиуанаку? Изтощил ли се е този предишен източник на бронз, или по някакви причини е престанал да работи?

Интригуваща възможност е по-раншият център на металургията да е бил в Антарктида, където има обширни планински области, богати на минерални залежи. През 1949 г. експедицията на Бърд взела мостри от седиментни скали, които са доказали, че в Антарктида свободно са те-чали реки преди 4000 г. пр. Хр., а после континентът се заледил.⁴⁷ Всякакъв рудодобив в Антарктида вероятно е бил прекратен през 4000 г. пр. Хр. Може би не е съвпадение, че тази дата точно пасва на появата на Тиуанаку.

Дали е имало негроидни миньори в Тиуанаку? Възможно ли е това да е било мястото, откъдето олмеките са се научили на минно дело и вероятно са усвоили технологията по добиване на минерали? Мостът, който прави връзката, е един загадъчен народ от Месопотамия, известен като касити.

Каситите са най-известни с това, че са населявали Вавилон през шестнадесети век пр. Хр., след което градът паднал под робството на хититите. Преди това хититите живеели в планината Загрос на североизток. Куриозното е, че подобно на Нимрод и последователите му каситите всъщност били незабележим народ. Дори и когато населявали Вавилон, те не са извършили никакви културни промени. Техните съвременници се отнасяли с тях като с варварски народ, но в древността думата „варварин“ нямала отрицателно значение. Произходът на термина в действителност е гръцката дума „барбарос“, която била използвана за описване на „не грък - чужденец“, някой, който не може да бъде разбран поради бръщолевенето му или непонятния му език.⁴⁸

Гръцката дума „барбарос“ от своя страна е произлязла от шумерската дума БАР, значеща „метал“. Повтарящите се срички БАР.БАР вероятно първоначално са обозначавали чужденец, който бил свързан с различни метали. Каситите по тази причина били отъждествявани с чужденци в съвременния смисъл на термина, но чужденци, които работели с метали. Един учен действително предложи тезата, че каситите имат общ корен с термина каситерит (калаена руда) и свърза появата на каситите през 2200 г. пр. Хр. с внезапното нарастване на преди това намалялото съдържание на калай в бронзовите произведения на Месопотамия.⁴⁹

Други учени сравниха термина касит с кушит, отбелязвайки, че акад-ското име за касити било *кашшу*.⁵⁰ По географски признак каситите били свързани с района на древен Елам, познат като Кушан. Именно в този район на планината Загрос бил добиван каситерит в древността и транспортиран оттам до Месопотамия през древния град Суса. Най-ранният етап от развитието на Суса датира към 4000 г. пр. Хр., също както и Тиуанаку, и подобно на него той се появява внезапно като една зряла култура.⁵¹

Сега стигнахме до една по-интересна част - различни автори са установили, че най-ранните обитатели на древен Елам били *негроиди*:

„Скулптурни отломки, разкрити в района (на Елам) и други доказателства сочат, че той е бил заселен още от дълбока древност от *негроидни хора*...“⁵² (Следва обяснение).

Това не е единственият пример на негроидно присъствие в планинските райони на Близкия изток. През 1959 г. списанието „Проучвания на Близкия изток“ публикува статия с доказателство за присъствие на негроидно население в древността в региона на югоизточния край на Черно море, а по-късно и в района на Кавказ - далече на север.

Всички горепосочени доказателства - „варварският език“, културната незабележимост и особено географските връзки, се стремят да внушат, че каситите били негроидни роби, които се занимавали с добив на каситерит и производство на бронз. Етимологичната връзка между библейските кушити (с тъмна кожа и хамитски произход) и каситите поради това е повече от случайност. Изключително важно е да се отбележи все пак, че терминът „касит“ описва по-скоро вид дейност, отколкото расова принадлежност. Някои експерти наистина предположиха, че каситите някога били *предвождани* от индоевропейски елит, основавайки се на индоевропейските имена на боговете им.⁵⁴ Валидното свидетелство внушава, че поради това каситите били смесена група африканци и индоевропейци.

Ако калаят е бил един от продуктите на Тиуанаку заедно с бронза, тогава е твърде възможно внезапната поява както на калай, така и на каситите в Близкия изток през 2200 г. пр. Хр. да съвпада със залеза на Тиуанаку. Както бе обсъдено в глава 11, боговете на Южна Америка по онова време очаквали последното нежелателно завръщане на Мардук във Вавилон. Около 2255 г. пр. Хр. боговете предизвикали съкрушително наказание над Агаде - градът на Инана - един обрат

на събитията, който единствено би могъл да ускори връщането на нейния враг Мардук. Възможно е не просто каситите, а боговете също да са се върнали на изток, в резултат от закриването на мините в Тиуанаку по онова време.

Интересният въпрос, който възниква от горното обсъждане, е: „Как се вписват олмеките?“ Какво би могло да накара една група негроиди да се отделят от каситите и буквално да изтърват кораба, отплаващ от Тиуанаку за родината около 2200 г. пр. Хр.? А това пък предизвиква друг интересен въпрос - ако олмеките, които са се появили през 1500 г. пр. Хр., наистина са усвоили уменията си в Тиуанаку, къде са били те между 2200 и 1500 г. пр. Хр.?

Инцидентът с Наска

На четиристотин и петдесет мили северозападно от Тиуанаку, успоредно с Тихия океан се намира равнината Наска в Перу. В глава 3 стигнах до заключението, че загадъчните линии и рисунки в Наска биха могли да бъдат предназначени единствено за *наблюдение от Въздуха*. Съвързани ли са по някакъв начин линиите на Наска с Тиуанаку? За отговора се налага да пропътуваме 120 мили на североизток от Наска и да посетим отново най-големия от всички геоглифи - фамозния тризъбец с височина 700 фута от едната страна на планинския склон при залива Паракас (илюстр. 55). Мистериозният геоглиф е забит в земята на дълбочина 2 фута и е обграден от камъни, които може би са били поставени в по-късен период. Никой не знае със сигурност възрастта на оригиналната творба. Все пак една експедиция на френския писател Робер Шару през 1969 г. отбелязва, че независимо от изложението на планинския склон под въздействието на теченията вятърът не съдържа прах или пясък. Поради това Шару стига до заключението, че каменната статуя на тризъбеца вероятно е била изваяна преди хилядолетия и все пак е останала и до днес незасегната от някаква съществена ерозия.⁵⁵

Тризъбият символ в Паракас е главната следа към неговия произход. Според една местна легенда този издялан от камък тризъбец представлява факела на бога Виракоча, когато боготворели из цяла Южна Америка под различни наименования като Римак и т. н. (фиг. 41).

Изображението на бог с тризъб свещник не е все пак нещо уникално само за този регион. Откриваме подобни изображения на такъв бог също и в Месопотамия. Изследователи на близоизточните божества веднага ще го разпознаят като Бог на бурята. Последният храм в Баалбек някога съдържал златна статуя на Бога на бурята, който бил признат за водач на триадата, боготворена там.⁵⁶ Римският историк Макробий описал статуята на бога като:

.. държи (държейки) в дясната си ръка камшик като на кочияш, а в лявата си ръка мълния с *житни класове*¹⁾⁷ (Следва обяснение).

Удивително, тризъбецът от Паракас има съвсем същите характерни черти, изтъкнати от Макроний като „житни класове“, въпреки че тяхното истинско предназначение вероятно е по-функционално.

Богът на бурята бил познат на шумерите под името Ишкур, означаващо „Далечни планински земи“, и този бог обикновено бил показван с инструмент в едната ръка и тризъб свещник в другата (фиг. 42 а, б и в). Хората в Близкия изток го знаели под различни други имена, като например Тешуб, Раман⁵⁸ и Хадад, и го изобразявали с мълния в лявата ръка и със

Забележително сходен Бог на бурята се появява в Мезоамерика. Една скорошна публикация на „Нешънъл джиографик“ за разкопките в Теотихуакан

секира в дясната (фиг. 43). Дали тази секира обозначава рудодобив за производството на бронз, дали „далечните планински земи“ са били Андите и дали „мълнията“ на Изтока е същата, като „тризъбеца“ на Запада?

Фиг. 42 а, б, в

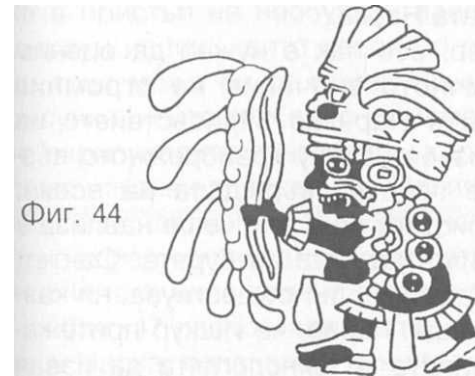

Фиг. 43

твърди, че изображенията на Бога на бурята, владеещ огромно и страховито оръжие, се появявали навсякъде, където археолозите правели разкопки (фиг. 44). Сигурно не е съвпадение, че според една легенда Бог *духнал* към небето над Теотихуакан в деня, когато Слънцето и Луната не изгрели, защото хатитският народ от Ана-дола (съвременна Турция) действително наричал Ишкур с името

Тешуб, означаващо „Духачът на вятър“.

Фиг. 44

Както се видя от фигури 42 и 43, Ишкур - Богът на бурята, обичайно бил изобразяван, възседнал един бик. Символът е открит също и в Америките, особено в свещения център Хавин де Хуантар в Перу, където той бил център на най-важния религиозен култ. В допълнение към озъбените, бикоподобни черти на бога *Ел Ланзон* (фиг. 9), откриваме също озъбен човекоподобен бик върху друга известна стела от Хавин - високата 6 фута Раймонди стела.⁵⁹ Фиг. 45 показва този бик-бог със скипър във всяка ръка, стоящ изправен под машинообразно устройство.

Други южноамерикански култури също боготворели бика. С какво е забележително това животно? В глава 11 отбелязахме, че свързането на Бога на бурята - Ишкур/Тешуб с бика имало корени в прецесионния цикъл и по-точно в зодиакалния знак Телец. По тази причина земите на Ишкур в съвременна Турция обхващат планината *Таурус (Телец, бик)*. Общопризнато е, че ерата на Телеца е започнала през 4380 г. пр. Хр. и е завършила през 2200 г. пр. Хр. - точно времето, с което се занимаваме в Тиуанаку.

Фиг. 45

В Тиуанаку Вратата на Слънцето изобразява един бог, който държи оръжие в едната си ръка и тризъб свещник в другата (фиг. 46). Ако този бог е Виракоча,

както твърди местна легенда, тогава Виракоча просто е другото име на Бога на бурята - Ишкур, който бил свързан както с бика, така и с тризъбец.

От всичко гореспоменато можем да заключим, че Ишкур/Адад/Тешуб е божеството, наричано Виракоча, което изградило Тиуанаку за производството на калай и бронз, а после и инструменти за строителството на Теотихуакан, който имал неизвестно индустриално предназначение.

Една от най-уважаваните легенди на Тиуанаку е тази за плачещия бог, най-често изобразяван върху статуи с три сълзи под всяко око (виж силно стилизираната версия на фиг. 46). Легендите за плачещия бог са двусмислени и разнообразни, и може би са измислени от хората, които са открили статуите с мистериозните сълзи. Никой в действителност не знае значението на тези сълзи. Възможно ли е било богът Ишкур да е бил отчайващо тъжен, когато е напуснал Тиуанаку, или пък той е плакал за загубата на Агаде - града на братовчедка му Инана? Не намирам нито един от тези сценарии за много убедителен. Нужно е да търсим някакво по-драматично събитие, по-близо до „дома“, което би могло да предизвика такъв емоционален изблик у този изключително силен бог. Решението, вярвам, се намира в равнината Наска.

Първо, все пак е нужно да оценим символичното значение на огромния тризъбец в Паракас. Присъствието на този тризъбец върху крайбрежното възвишение ясно потвърждава на всеки, който пристига по море, че се навлиза в територията на Бога на бурята, фактът, че все пак символът съществува, ни казва две неща: първо, че Ишкур притежавал уменията и технологията да извая фигурата върху планинския склон, и вто-

ро, че той е почувствал нужда да стори това. Последната идея ми се струва странна, защото аз не бих се абонира за теорията, изразена от някои писатели, че боговете, с всичките техни технологични умения, са се нуждаели да оставят белези в пустинята като насочващи индикатори.⁶⁰ Защо тогава един силен бог би оставил такова доказателство след себе си?

Нека сега обърнем вниманието си към равнината Наска. Но вместо да се разсейваме с произволните й изображения, нека се концентрираме върху някои незабележими факти. Равнината Наска е всъщност уникална поради своята способност да *опазва* белезите върху повърхността си. Това свойство идва от комбинацията между климата на Наска (един от най-сухите на Земята, годишно падат валежи в продължение едва на *двадесет минути*) и равната, камениста почва, която свежда до минимум въздействието на вятъра върху земната повърхност. Без прах и пясък, които да покриват равнината, и малко дъжд или вятър, които да я ерозират, линиите, изрисувани там, притежават способността да си останат в първоначалния вид.⁶¹ Тези фактори, комбинирани със съществуването на по-светло оцветен подпочвен слой под пустинята, предоставя огромно

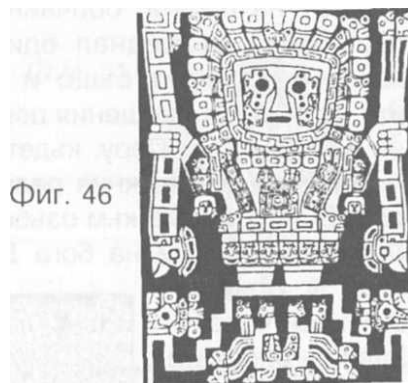
платно за рисуване, идеално разположено за художника, който иска да остави своя отпечатък за вечни времена.

Кой е бил художникът в Наска? При наличието на символа на Ишкур на малко разстояние на север от Паракас, със сигурност това е бил той. Кой друг освен Ишкур е могъл да лети в небесата над Наска, и кой друг освен Ишкур е притежавал технология с възможност да насочи режещ лъч към пустинното плато отдолу?

Защо тогава равнината Наска се явява толкова хаотична смесица от фигури с линии и широки полоси, които сякаш нямат артистично предназначение? Според мен отговорът се намира в притчата за плачещия бог. Ето каква е моята теория.

Към края на ерата на Тиуанаку някои от робите се разбунтували. Една група от тях пленили един или повече въздухоплавателни кораба, принадлежащи на Ишкур, и започнали да обезобразяват равнината Наска в пристъп на необуздан вандализъм. На някои места те издълбали широки ивици, които вероятно разрушили изкуството, изработено преди това може би от самия Ишкур. На други места те сами направили рисунки, които трябвало да осмеят и унижат бога. Някои от бунтовниците изрисували впечатляващи картини, повечето други могли да направят само някакви драсканици. Целият инцидент бил толкова хаотичен, че на места те навлезли в творбите на другите. Когато Ишкур видял обезобразената равнина и вандализацията над собствените му творби, той заплакал. И така била родена легендата за плачещия бог.

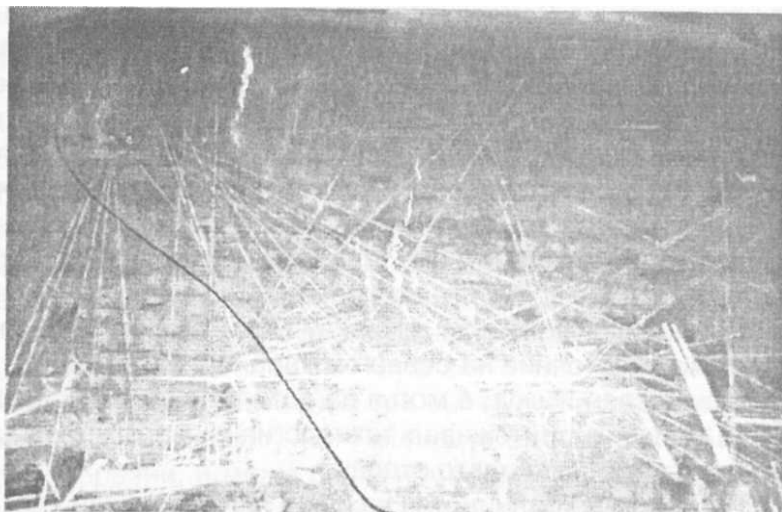
Фиг. 47 предоставя поглед отгоре на взаимно пресичащите се белези в Наска, показващи как огромните ровове са достатъчно широки, за да унищожат сграфитите. Някои изследвания потвърдиха, че по-ранният етап на Наска бил наистина „по-съвършен“. Моята теория обяснява защо много от линиите в Наска сочат към планината, тъй като е естествен човешкият стремеж да се лети със самолет към определена точка от хоризонта. Тя обяснява също защо линиите понякога минават съвсем направо през дълбоки клисури - една в действителност невъзможна задача без самолет! Накрая и най-важното, моята теория обяснява всички характерни изображения на Наска - линиите и сграфитите, безцелното разпределение на рисунките, взаимно припокриващите се следи и променящото се качество на рисунките. В продължение на 50 години не

Фиг. 46

се появи никаква друга теория в резултат от направените проучвания, която да обясни всичко, което виждаме на Наска днес.

Фиг. 47

Има ли някакво доказателство, което да потвърди, че Наска е била обезобразена от бунт на роби? Време е да направим посещение на друга загадка в Америките - енигматичните статуи на Великденския остров

Изгнание на Великденския остров

Великденският остров се намира в Тихия океан на 2300 мили западно от крайбрежието на Чили и на около 2500 мили от Тиуанаку и Наска. Този малък вулканичен остров има площ едва 45 квадратни мили и там преобладават неговите уникални статуи „моаи“ (илюстр. 54). Смята се, че някога триста моаи са се намирали около бреговата линия върху каменни платформи, вперили поглед навън, докато още четиристотин полуза-вършени статуи са били открити в близката каменоломна в Рано Параку.

Размерът на статуите от Великденския остров е впечатляващ, каквито са и изящно изваяните линии, дело на скулптора. Височината на моаи-ите варира от 15 до 30 фута, най-високата от които се смята, че тежи 89 тона. Предполага се, че тези статуи са били издялани от склона на планината, а после издигнати от хора, оборудвани единствено с най-прости каменни инструменти. И като завършек на това невероятно постижение, хората на изкуството са успели да издигнат и монтират върху главите на статуите 10-тонни шапки!

Много скалпелни истории са направили опит да опишат как тези статуи са могли да бъдат издигнати, но никой не знае истината. Тур Хейердал прекара години над тази мистерия и не стигна доникъде, освен че успя да покаже, че е възможно да „се разходят“ статуите по земята, както бихме могли да преместим хладилник. Да се внушава, както някои правят, че Хейердал е успял да „извае и

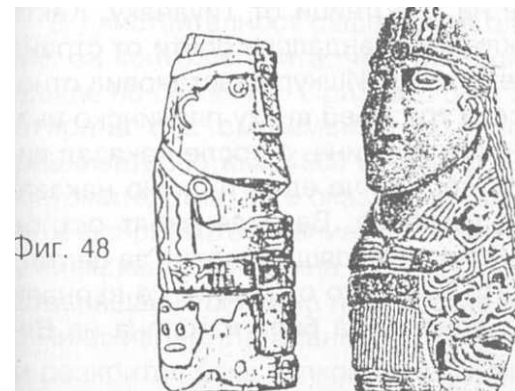
издигне“ статуя на Великденския остров, е чист мит. Истината е, че той нае армия от местни хора, които с помощта на прости инструменти успяха да извадят релеф само от няколко инча върху повърхността на скала.⁶³ В края на краищата те в продължение на няколко седмици се справиха с повторното изправяне на *малка* статуя, но не направиха опит да я издигнат върху каменна платформа, нито пък да монтират 10-тонна шапка върху главата ѝ!

Друг мит от Великденския остров е, че въз основа на радиоактивно изследване статуите бяха датирани не по-рано от 400 година сл. Хр. Поначало с радиоактивно тестване не може да се датира камък и поради това се разчита на датиране на органичен материал, останал на мястото *след* каменоделството. Затова не бе доказано нищо по отношение на времето, когато статуите *първоначално* са били изградени.

Истината е, че никой няма ни най-малка представа *кога* са били издигнати статуите на Великденския остров, *кой* ги е издигнал или *как* са били отрязани от твърдата скала. Вероятно е време да ги изследваме с помощта на различна парадигма - парадигма, която приема съществуването на боговете в Южна Америка в древността и признава множеството връзки между Великденския остров и южноамериканския континент.

През 1991 г. бе публикувана статия от Обществото на древните астронавти, илюстрираща тайнствените прилики между мазилката на платформата, върху която са поставени *моаи*те на Великденския остров, и стената в Олантайтамбо в Перу.⁶⁴ Изглежда камъните са били издялани и монтирани заедно по един и същи начин, а в никой от двата случая не би могло тънко острие да бъде промушено между огромните, идеално монтирани един към друг блокове. Според така наречените експерти, мазилката била независимо действие на Великденския остров, но всъщност възможно ли е две *независими* култури да се научат да режат твърда скала, сякаш прекарват горещ нож през масло?

Шапките и изваяните лицеви черти на статуите от Великденския остров имат прилика със статуите, открити на южноамериканския материк.

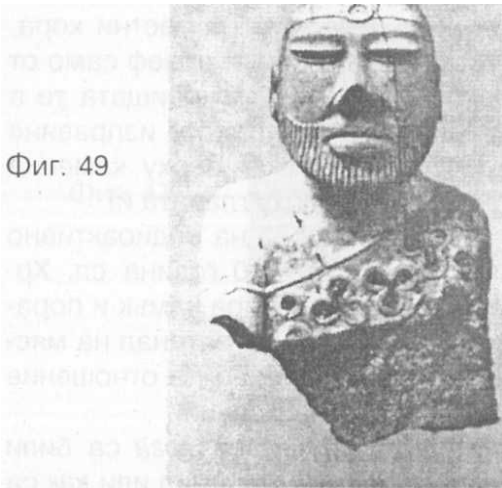

Фиг. 48

фиг. 48 показва две статуи от Ай-ха в Перу, които същевременно приличат на изображение на един индоевропейски владетел от долината на Инд (фиг. 49).

Съществуват и някои сходства между статуите от Великденските острови и онези в Тиуанаку. Фиг. 50 показва статуята на Пачакамак, разположена в *Каласасая*] нейната двуетажна шапка все още може да

Фиг. 49

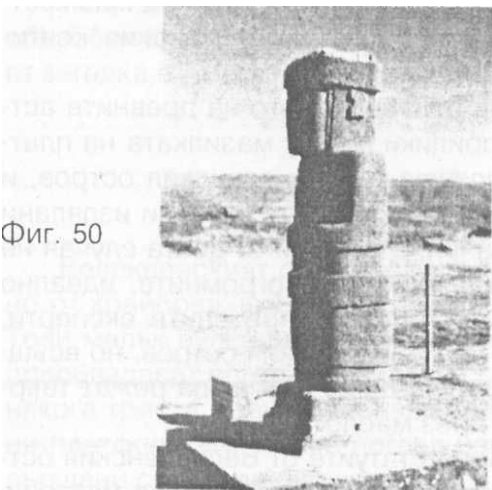

бъде видяна, независимо от опита за унищожаването ѝ, а тя съдържа някои прилики с двуетажните шапки на *моаите* (илюстр. 54).

Колкото до тризъбеца в Паракас, най-същественният въпрос, който трябва да бъде зададен за Великденския остров, е „защо?“. Защо някой би си направил труда да издига стотици статуи по цялото крайбрежие, а после старателно да им монтира шапки? Можех да открия само два приемливи отговора на този въпрос. Първият е, че те са * били предназначени да плашат и отблъскват хора (както олмекските глави). Или вторият - предназначени са били да

привлекат нечие внимание и да напомнят: „Ние все още сме тук, моля спасете ни!“

Фиг. 50

Фактът е, че когато строителите на тези статуи са изчезнали от Великденския остров, те са напуснали толкова внезапно, че работата им била изоставена в камено-ломните. Поради това съм по-благоклонен към втория сценарий -

народ от марони*, които отчаяно се нуждаел от помощ и бил спасен. А сега: как така група експерти по каменна зидария просто се е *появила* на толкова отдалечен от бреговете на Южна Америка остров? Отговорът може би сигурно се намира в целенасоченото изселване на работници от Тиуанаку. Както намерих

преди, линиите на Наска включват вандалски опити от страна на разбунтувала се група роби. Плачещият бог Ишкур възстановил отново своята власт, като първо изваял своя тризъбец върху планинско възвишение, доста отдалечено от пустинната равнина, а после наказал виновниците. От древни текстове ни е известно, че едно типично наказание за боговете било изгонване или изгнание. Великденският остров вероятно е предоставил идеални или' поне подходящи условия за целта.

Поради това предполагам, че когато повечето от робите се върнали в Месопотамия около 2200 г. пр. Хр., една група била изгонена на Великденския

* Избягали негри-роби. (Бел. прев.)
остров. Статуите *моаи* били изваяни със сериозните черти на попечителите на

изгнаниците, в опит да се привлече тяхното внимание и милосърдие. Това е акт на посвещение, който бихме могли да разглеждаме като молба за прошка, изваяна от камък.

След освобождаването на изгнаниците от Великденския остров къде са отишли те? Като погледнем съседния континент на Америките, две приемливи решения сами се представят - Мезоамерика и Хавин де Хуан-тар в Перу. И двете са възникнали по едно и също време - около 1500-1400 г. пр. Хр.

В областта на Хавин де Хуантар с помощта на радиоактивно изследване е открито едно селище, датирано от около 1400 г. пр. Хр. Легенда от периода преди инките, записана от Монтесинос, разказва за пристигането на чужденци по бреговете на Перу по онова време. Според тази легенда, която може да бъде датирана към 1500 г. пр. Хр., тези хора с „гигантски ръст“ се насочили към *планините*, където по-късно разсърдили своите богове и били унищожени.⁶⁵ Въпросът, който възниква в съзнанието ми, е: „Как тези новопристигнали заселници успяват да открият отдалеченото и добре защитено място на Хавин?“. Отговорът, до който достигнах сам, е, че те са взели участие в неговото *първоначално* изграждане, а изводът - строителите на подземните водоснабдителни системи в Хавин са същите онези от Тиуанаку.

Междувременно друга група освободени изгнаници от Великденския остров в Мезоамерика се превърнали в *негроидни* олмеки, чиято цивилизация също бе датирана към 1500 г. пр. Хр. Логичното умозаключение от горното е, че каменоделците от Великденския остров били негри, а оттам работниците в Тиуанаку също били негри. Всичко се свързва помежду си. Доказателството, че каситите били смес от африканци и индоевропейци, съвсем отчетливо обяснява защо на статуите моаи се появяват индоевро-пейски черти, както и при Айха на континента. Тези „елитни“ индоевропейци били, както изглежда, работната сила от надзиратели.

Остава още един въпрос за изясняване. Как е станало така, че олмеките са се заселили по *източното* крайбрежие на Мезоамерика, докато Великденският остров е по-близо до западното крайбрежие на Южна Америка?

В действителност съществува олмекски град на западното крайбрежие, за който се счита, че е бил един от най-ранните, ако не и първото селище на олмеките. Признато бе с половин уста, че областта на Ицапа, датирана със съвременна технология (радиоактивен въглеродород) приблизително към 1500 г. пр. Хр., е най-голямата от всички олмекски местожителства, а се оказва, че там те са живели и най-дълго.⁶⁶ Обратно на общоприетото мнение, че олмеките са се появили по крайбрежието на Мексиканския залив, археологическите доказателства все по-силно потвърждават основно присъствие на олмеките на югозапад, в областите Пихихиापан, Ла Бланка, Абай Такалик, Монте Алто и Чалчуапан.⁶⁷ Тези разкрития бяха толкова впечатляващи, че Джон Греъм - археолог от

университета „Бъркли“ в Калифорния, сега вече писмено документира своето гледище, че тихоокеанското крайбрежие може би е било първоначалният център на олмеките.⁶⁸

За неверниците, които биха казали, че теорията ми е прекалено опростена, бих цитирал известния научен принцип за „Бръснача на Окам“ - „Не съчинявай ненужни хипотези“.⁶⁹ С други думи, колкото е по-обър-кана и противоречива една теория, толкова по-неправдоподобна вероятно би била тя. В Теотихуакан, Тиуанаку, Наска и Великденския остров съществуват невероятни феномени, които отхвърлиха обяснението по всякакъв друг начин. Наистина ли е възможно да е имало няколко отделни изключителни случаи на тези загадки?

Мистерии като горните са всъщност илюзии, причинени от предразсъдък, който се отнася към боговете като към мит и ни пречи да направим връзки между отдалечени едно от друго места в древни времена. Обсебени сме прекалено много от наличието на тези мистерии, но ако приложим *подходящ* научен подход, би се оказало по правило, че те въобще не съществуват. „Подходящ подход“ означава *недогматично* търсене на истината, с открито съзнание, което постоянно ще предизвиква преобладаващото мнение и ще разглежда всички възможни обяснения.

Според принципа на „Бръснача на Окам“, цитиран по-горе, нелогично е да приемаме, че две или повече независими древни цивилизации са се появили в Америките с напредничави умения в областта на камено-делството или металургията. Пак според него трябва да очакваме загадките да изчезнат чрез редуциране на нашите предположения до абсолютния минимум. Моето простичко обяснение, което прави връзка между олмеките в Тиуанаку, Наска, Великденския остров и Теотихуакан, поради това е мощен сигнал, че новата парадигма, представена в тази книга, е на вярната следа.

Загиналите гиганти

Ако някои от работниците в Тиуанаку са се върнали на изток, като каситите, за които се знае през по-голямата част от второто хилядолетие пр. Хр., тогава сме длъжни да открием в Библията някакво споменаване за тях. И така, къде са те? Имената олмеки и касити са, разбира се, нееврейски термини, които не би трябвало да очакваме да срещнем в Библията. Те не се явяват и като кушити, тъй като името обозначава множеството различни хамитски племена, произлезли от самия Куш. Нещо повече, Старият Завет не дава специфично обяснение за цвета на кожата, предпочитайки да идентифицира племена според географско-политическа принадлежност и в краен случай според тяхната раса посредством Таблицата на нациите.

От друга страна, съществуват няколко групи хора, описани в Библията, чийто корен е загадка - хора, които не могат да бъдат проследени в Таблицата на

нациите. Тези хора се появяват от време на време като митичните „гиганти“. Възможно ли е зад този легендарен фолклор да има някаква истина? Например Голиат - прословутият великан, победен от Давид, е описан с ръст от 9 фута - напълно в границите на научно приемливото.⁷⁰ Той е описан като Гатит,⁷¹ а понякога и като Филистим, но тези термини ни казват само, че той идва от филистимския град Гет и не хвърлят никаква светлина върху расовия му произход. Братът на Голиат също е назован в Библията в пасаж, който намеква, че той и другите от Гет също са с гигантски размери.⁷²

Друг известен библейски великан бил Ог, цар на региона, наречен Башан,⁷³ чието легло било с размери 13 на 6 фута,⁷⁴ непротиторечейки на ръста на Голиат от 9 фута. Понякога Ог бил представян като „Амореи“,⁷⁵ което просто значело „западняк“. Навсякъде все пак Ог бил описван като „един от последните Рефеити“,⁷⁶ или като последната „отломка от Рефеитите“.⁷⁷

Кои били рефеитите? Библейските притчи ги идентифицират като група великани, произлезли от Рафа.⁷⁸ Амонитите наричали тези хора „Цам-цумим“ - термин, който се счита, че означава „безсмислици“ („хотен-тотски“ измишльотини). Колкото до значението на името рефеити, този термин се използва навсякъде в Библията, за да опише смъртта, в смисъл на „потъване, безпомощност, обезсилен до смърт“.⁷⁹

От всички тези свидетелства можем да направим няколко умозак-лючения, отнасящи се до колосите рефеити. Първо - гигантският им външен вид има общо наследен генетичен характер. Второ - те били отломка, което показва, че някога преди те са били множество. Трето - говорели език, който не можел да бъде разбран (т. е. били чужденци в Ханаан). Четвърто - те или били стерилни, или лишени от женски спод-вижници, с които да се кръстосват, и поради това в края на краищата били обречени на изчезване.

Възможно ли е рефеитите да са били остатък от робите в Тиуанаку? Проследихме тихуанаканите до каситите, които били описвани като варвари с неразбираем език. Проследихме тихуанаканите и до олмеките, чието изкуство по типичен начин изобразявало всички мъжки представители с тъжни и самотни изражения, както е отбелязано от „Нешънъл джиографик“: „Характерна черта, типична за изкуството на олмеките, е продълговатото лице с увиснали надолу устни“.⁸⁰ Друга широко разпространена тема на олмекското изкуство е „мъжка“ фигура, държаща неподвижно, покрито с шлем дете. Това показва необичайна мания към раждането (или липсата) на дете.⁸¹ Естествено олмеките изчезнали от Америките по начин, който напълно съвпада със стерилното население, съставено единствено от мъже. По тази причина много характерни черти на каситите и олмеките са подобни на библейските рефеити.

Единствената резерва, която бихме могли да имаме към тази взаимовръзка, е географското разстояние между рефеитите в Ханаан и каситите, които живеели на осем хиляди километра на изток, в планината Загрос. Въпреки всичко няма причина, поради която онези касити, които се върнали от Тиуанаку, да не биха

могли впоследствие да се разделят на две групи. Можем ли с положителност да направим тази връзка?

Основно свидетелство се получава от една втора група гиганти, идентифицирана в Стария Завет. В допълнение към рефеитите, съществува и друга група, позната като анакими. Произходът на тези хора е неясен. Библията назовава някои от техните водачи като Ахиман, Сесай и Талмай от град Хеброн.⁸² Тези хора били толкова големи, че пред тях израелците приличали на „скакалци“ (сигурно преувеличение!). В древността Хеброн бил познат като Кириат-Арба, „град на Арба“, а библейските автори смятат, че Арба бил огромен мъж от анакимите, вероятно техен пращяло.⁸³

Анакимите, подобно на рефеитите, населявали планинските райони на Ханаан и някои от крайбрежните области. Това географско съвпадение внушава, че анакимите и рефеитите били един и същи народ, или най-малкото две групи от една и съща генетична раса. Принципът на „Бръснача на Окам“ твърди, че ние не сме открили две раси великани, след като и една е напълно достатъчно обяснение!

Какво тогава е свидетелството, което свързва тези анакимски гиганти с каситите? Счита се, че името анаким произлиза от шумерското АН.НА, означаващо „калай“. Както по-рано обсъдихме, съществува сериозна причина да вярваме, че каситите били свързани с рудодобива на каситерит и производството на калай. Поради това можем да направим връзката между великаните анакими и каситите.

Термините анакими и рефеити според мен също са две описателни характеристики на един народ - народ с голям ръст, който, от една страна, бил свързан с метала калай, а от друга, бил обречен на изчезване. Тъй като Библията не коментира произхода на рефеитите, това ни дава директно внушение за корените на анакимите. Информацията идва от израелските шпиони, които били изпратени в Синай преди инвазията в Ханаан през 1400 г. пр. Хр. Тези шпиони се върнали със съкрушителното съобщение: „Ние видяхме нефилимите там (поколението на Анак идва от Нефилим).“⁸⁴ В глава 6 идентифицирахме нефилимите като „Онези, които са слезли“ - самите богове!

За да обобщим тази глава дотук, ние проследихме верига от улики, които свързват олмеките с Тиуанаку, Тиуанаку с каситите, каситите с анакимите/рефеитите и анакимите с нефилимите. Бихме могли да пренебрегнем всички тези случайни съвпадения, ако не бяха доказателствата за боговете в останалите 15 глави на тази книга. Бихме могли също да се лишим от идеята за високите 9 фута гиганти, ако библейските легенди за великани на изток не бяха подкрепени от подобни легенди от Южна Америка на запад.⁸⁵ Дали тази раса от гиганти е била специално творение на боговете?

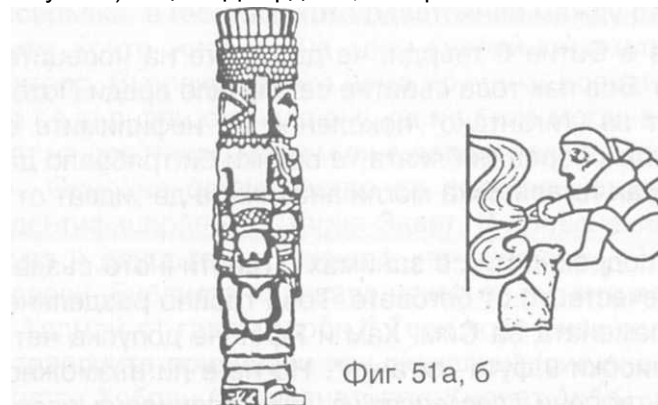
Скандалното описание в Битие 6 твърди, че дъщерите на човеците дарили с деца нефилимите. Все пак това събитие се случило преди Потопа. Поради това въпросът за „гигантско“ поколение на нефилимите е академично мнение, тъй като според Библията те всички би трябвало да са унищожени от Потопа. Как тогава биха могли анакимите да „идват от“ нефилимите след Потопа?

В глава 13 с известни подробности се занимах с генетичното създаване на трите раси на човечеството от боговете. Това тройно разделяне на човечеството между племената на Сим, Хам и Яфет не допуска четвърта, различна раса от високи 9 фута „гиганти“. Но не е ли възможно тези човеци да са били сътворени *впоследствие*, като специална раса, която да работи физически труд, необходим за построяване на пирамидите, космическите съоръжения и да възстановява такива градове като Нимродовия Вавилон?

Ето още един уместен въпрос. Откъде са се вземали металите за построяване на космическите съоръжения на боговете след Потопа? Рудодобивът и рафинирането на минералите би трябвало да са били най-важното изискване. Кой се е занимавал с цялата тази работа? Не самите богове, но заробена човешка работна сила. При наличието на генетиката, която боговете притежавали, защо да не бъде създадена специална раса от силни, високи хора, надарени с дълголетие, но неспособни да се възпроизведат - стил отпреди Потопа, контролиране на популацията?⁸⁶ Дали това е тайната за „гигантите“, които според Библията измрели около 1300 г. пр. Хр.?

Дори и да преосмислим предишното съществуване на раса от гиганти с височина 9 фута, ясно е, че само бруталната сила не би била достатъчна за преместването на камъни с тегло стотици тонове. Това би могло единствено да се постигне с използването на технологията на боговете. Избраната раса поради това е трябвало да бъде интелигентна и да притежава умения при работа със свършени технологии.

Действително има колоритно описание на технология, някога използвана в Америките, вероятно в минното дело и каменните кариери. Толтеките от Мезоамерика изобразили свършени инструменти, които може и да не са били използвани от самите тях, но със сигурност са им били познати. В тяхната столица Тула те изваяли статуи с височина 13 фута (познати като „Атлантите“), които държали оръдия на труда със съвременен вид (фиг. 51 а). Едно толтекско релефно изображение върху каменна колона в Тула показва как точно тези инструменти са били използвани върху повърхността на скалата (фиг. 51б). Подобни инструменти, известни като „термогорелки“, бяха използвани в днешно време за извайването на колосалния паметник в Каменната планина (Стоун маунтин) в щата Джорджия, САЩ.

Фиг. 51а, б

Допълнително описание на древна технология е намерено в Па-ленке, Мексико, където каменен капак на саркофаг от царска гробница показва цар на майте, който работи със сложно механично устройство (илюстр. 58). Някои изтъкуваха фигурата като космонавт във витлова ракета, но по-

приемливо е това устройство да представлява пробивна машина, която е била използвана през древността в минното дело. Равнотойната машина от двадесети век вероятно е скорошно откритие, известно като „Импакт Рипър“* - хидравлично задвижвано пробивно устройство, монтирано на релси, което атакува повърхността на скалата с непозната досега точност. Не твърдя, че майте са употребявали това устройство, защото те не са били миньори, а дори и да са били, един цар не би увековечил такава дейност в гробницата си. Вместо това предлагам тезата, че машината (или нейният чертеж) са съществували като наследство от олмеките, превърнало се по-късно в мистичен обичай за майте. Известен факт е, че ранните май били в близка връзка с техните съседни олмеките в Мезоамерика.

Нашето изследване на епохата след Потопата вече разпозна една избрана раса, може би дори една създадена раса от негроидни хора, които били обучени и контролирани от боговете. Ние ги видяхме да строят месопотамски градове през 3500 г. пр. Хр. Срецнахме ги и в Тиуанаку, участващи в производството на бронз и свързаните с него дейности от 4050 до 2200 г. пр. Хр. Видяхме ги и като олмеки, строящи Теотихуакан през 1390 г. пр. Хр. и населяващи Хавин де Хуантар през 1500 г. пр. Хр. В по-късната месопотамска история ги разпознахме сред каситите, и като рефеими и анакими в библейската притча, когато последните останки от тази раса били победени от израилтяните през 1400-1300 г. пр. Хр. Доказателството внушава, че Нимрод също бил един от тези негроидни гиганти, онзи, който станал особено известен поради въстанието му срещу Йехова.

След като се сдобихме с разбиране на взаимоотношенията между богове и човеци от епохата след Потопата, сега е време да се върнем към началото, за да преоценим „изнурителния труд“, заради който първоначално бил сътворен човекът.

*Ударно устройство за надлъжно бичене. (Бел. прев.)

Африкански генезис

Според моето летоброене боговете пристигнали на Земята 259 000 години преди Потопата и живели съвместно с човешкия род в продължение на 165 000 от тези години. Дали човек е бил натоварен в онези отдавнашни времена с подобен изнурителен труд, какъвто вече описах дотук - смес от минно дело, металургия, строителство и промишлено производство? Дали тези дейности са съществували преди Потопата?

От гледна точка на веществените доказателства ние не можем да се надяваме, че ще открием свидетелства, равностойни на такива места като Тиуанаку. Въпреки това през 1980 г. Хуго Боеро Рохо наистина откри огромни руини под езерото Титикака, показващи, че нещо е ставало там преди Потопата.⁸⁷ Това бе подкрепено и от твърдението на Артър Познански, че са открити човешки

скелети в наносната почва от загадъчно наводнение в Тиуанаку.⁸⁸ По каква друга причина освен минно дело би могло да съществува развито общество в Боливийското плато с цялото му богатство от минерални запаси преди Потопата?

Ако се обърнем към писмените сведения, в Библията откриваме описание за съществуването на металургия от най-ранни времена преди Потопата. Според Битие 4 Тубал-Каин (от проклетия от Бога род на Каин) „изковавал различни оръдия на труда от бронз и желязо“.

Месопотамските текстове ни предоставят по-големи подробности. Шумерите твърдели, че когато боговете за първи път пристигнали на Земята, те построили няколко града, които по-късно били разрушени от Потопата, а впоследствие тези градове отново били възстановени. Един от онези първоначални градове, изграден преди около 250 000 години, бил наречен БАД.ТИБИРА, означаващо „Основно място за металообработка“.⁸⁹ На това място минералните руди били доставяни с кораби, които шумерите наричали МА.ГУР УР.НУ АБ.ЗУ, „Кораби за руди от Долния свят“.⁹⁰

Металургията е един от аспектите на „изнурителния труд“, за който било използвано човечеството след сътворението. Месопотамски текстове описват дейността на редовите богове в Рая на Изтока, където Енлил ръководел изкопаването на канали, издигането на бентове и строителството на жилища и други функционални сгради.⁹¹ Всички градове отпреди Потопата като Нипур (център за контрол на полетите) и Шурупак (медицинския център) изисквали непрекъснато строителство и поддръжка. „Митът за Търнокопа“, цитиран в глава 12, съвсем ясно описва „непоисилния труд“ на боговете, който накарал Енлил да открадне от Енки „чернокосите“ роби.

Всички форми на този непосилен труд зависели изключително от суровините като минерали, които трябвало да бъдат изкопавани, преди да могат да бъдат обработени и да влязат в употреба. Според „Атра-Хазис“ това била задача, ръководена от Енки, който бил изпратен до Абзу в Долния свят -Рая на Запада, през 250 000 г. пр. Хр. „Атра-Хазис“ твърди, че:

„Боговете събраха длани една към друга,
после образуваха групи и се разделиха;
Ану тръгна към Небето;
Земята бе предадена на Енлил;
онази част, която като примка затваря морето,
те предадоха на Енки.
Енки слезе в Абзу,
пое управлението на Абзу.“⁹²

Един от прякорите на Енки бил „Нахаш“ - „който разкрива тайни“, обозначавайки неговите научни познания. Той също бил познат и под прякора БУРУ, пиктографията на който прилича на минна шахта и използва значението според Захариа Сътчин на „Бог на дълбоките мини“.⁹³

Египетските йероглифи също подкрепят теорията за дейности, свързани с миньорство в Африка. Няколко учени отбелязаха сходството на древноегипетския знак за боговете „нетер“ с топор“ (фиг. 52).⁹⁴ Тъй като никой друг не е изложил по-задоволително обяснение на въпроса защо „прът с флаг в края“ би символизирал богове, теорията за брадвата понастоящем е най-добрата, с която разполагаме, и символизира най-важното предназначение на присъствието на боговете из африканския континент.

Какво е значението на Абзу, или на шумерски АБ.ЗУ, където бил изпратен Енки? Най-често срещаният превод на термина е „праисторически дълбок извор“,

носещ явното подзначение на минното дело, но понякога грешно тълкуван като „море с дълбока вода на юг от Шумер“.⁹⁵

Все пак пълното значение бе обширно демонстрирано от Захариа Сътчин, който отбелязва сходството между неговия пиктографски знак и миньорска шахта, както може да се види на фиг. 53⁹⁶

Фиг. 53

на Земята е имало рудодобив? Най-доброто доказателство би дошло от самите миньорски шахти отпреди Потопа, но без да се изненадваме, никога не е имало подробно търсене за такова доказателство. В действителност съществува недостатъчна информация за по-скорошно

предисторическо минно дело, както бе отбелязано от едно от малкото изследвания, проведени от британски инженер през 1980 г., в което авторът казва:

„Много малко райони могат да бъдат изследвани или най-вече фотографирани, фактически почти всички са затрупани и нищо не е останало от първоначалните разкопки, за да се види. Така че в повечето случаи ние трябва да се осланяме на стари съобщения, вестници или статии.“⁹⁷

Търсенето на толкова стародавно доказателство поради това изглежда напълно безплодно занимание. И все пак ние наистина от време на време чуваме анекдотични съобщения за древни минни шахти, разкрити при съвременни минни дейности, а там има индикации, че те може и да са най-малкото от 100 000 г. пр. Хр.⁹⁸

Съществува и алтернативен подход, който потвърждава древните текстове, а именно да се търсят по-скоро самите миньори, отколкото миньорските шахти. Това първоначално може би ще прозвучи доста странно, но генетиката всъщност ни предоставя такъв инструмент, за да докажем или отхвърлим писаните твърдения, че ЛУ.ЛУ робите били създадени в Африка, където се намирили и главните миньорски дейности. Един такъв текст описва божествените наставления на Енки към Нинхарсаг, Богинята-майка:

„Смеси сърцевината на глината
от Основите на Земята
(точно) над Абзу-то.“⁹⁹ (Следва обяснение).

Какво казват учените генетици? През последните десет години все повече доказателства сочат към корените на човечеството в Африка, не само на *Хомо еректус* и неговите предшественици, но и за *Хомо сапиенс*. Някои учени оказаха съпротива на тази т. нар. теория „От Африка“, но доказателството е обезоръжаващо. В частност проучване на Уилсън, Стоункинг и Кан откри, че най-голямото генетично разстояние в мтДНК е в една група африканци, заключавайки логично, че най-ранното племенно разделение е станало от африкански източник.¹⁰⁰ До същото заключение се стигна при използването на фундаментално различни генетични данни от Луиджи Кавали-Сфорца от университета „Станфорд“.¹⁰¹

На една конференция за произхода на съвременните хора, проведена през 1992 г., всеки от участниците без изключение подкрепи теорията, че митохондриятната Ева е била африканка, потвърждавайки откритите скелетни останки при разкопки за нашите най-ранни корени в Етиопия, Кения и Южна Африка.¹⁰²

Какви минерали биха могли да търсят боговете? И до днес земите на Южна Африка са богат източник на желязо, кобалт, злато, каситерит, мед и диаманти (най-малкото, което трябва да се спомене). Тези отдавнашни времена не си издават лесно тайните и в „пазарските списъци“ на боговете едва ли е имало само една позиция. Както вече бе отбелязано, поне един от тези минерали бил пренасян до Бад-Тибира за пречистване. Географското разположение на този град отпреди Потопа намеква, че рафинираните стоки били транспортирани до Нибиру, когато тази планета приближавала Земята при своята обиколка - веднъж на всеки 3600 години. В такъв случай именно това е била най-важната задача, поради която боговете са дошли на Земята, и причината за създаване на човешкия род.

Изводи от глава четирнадесета

- „Редови богове“ дошли на Земята, за да използват нейните бликащи минерални богатства.

- Човечеството първоначално било сътворено като раса от роби, които да освободят боговете от техния „изнурителен труд“ в подземните минни галерии. Впоследствие човекът бил използван за различни други дейности, изискващи усилен и опасен труд. Боговете създали човека в Африка, за което има научно доказателство.

- Всички раси на човешкия род продължили да служат на боговете след Потопа. Една група негри била избрана (вероятно създадена) и обучена за миньорство, обработка на минерали и строителни дейности.

- Тиуанаку бил построен за боговете през 4050 г. пр. Хр. от много способни негри под ръководството на индоевропейци. Той функционирал като център за производство на бронз. Ишкур бил богът, отговорен за Тиуанаку. Неговият символ - тризъбецът, бил изваян върху планински склон в Паракас, близо до Наска.

- Нимрод бил водачът на поставеното в робство негроидно население, което било използвано да построи градовете на боговете в Месопотамия. Той се разбунтувал против Йехова, като построил Вавилон за африканския бог Мардук през 3450 г. пр. Хр.

- Линиите на Наска в Перу представляват акт на вандализъм от разбунтувалите се негроидни роби.

- Статуите на Великденския остров били издигнати от група негри, които били изселени там като наказание за това, че обезобразили, равнината Наска.

- Олмеките в Мезоамерика дошли от Великденския остров през 1450 г. пр. Хр. Те били използвани от боговете за построяването на Теотихуакан като център на металургията през 1390 г. пр. Хр. Гигантските негроидни каменни глави били скоростно изваяни и издигнати от олмеките, за да послужат като знаци, отбелязващи техните територии през времето на отсъствието им от Теотихуакан.

- Тиуанаку бил закрит през 2200 г. пр. Хр., съвпадащо със заплахата от Мардук в Месопотамия. Загадъчните касити, които се появили в Месопотамия по онова време, били работници, връщащи се от Тиуанаку.

- Каситите включвали негри, които станали известни като библейските анакими и рефеими. Тези негри били легендарните „гиганти“ с висок ръст и дълъг живот, но с обречено на изчезване родословие.

ГЛАВА 15

БОГОВЕТЕ НА НОВИЯ СВЕТОВЕН РЕД

Повдигане на завесата

Къде са сега боговете и какво влияние оказват на бъдещето? Тези въпроси неотменно ни водят към преосмисляне на световната история, особено периода от 2000 до 200 година пр. Хр.

Този период започва като последствие от ядрено разрушение на Содом и Гомор и космическия център в Синай. Това е период, който обхваща библейските фигури Исаак, Яков и Мойсей, откъдето черпим подробна текстуална информация, но твърде малко археологически доказателства. Все пак навсякъде е точно обратното - наличие на археологически свидетелства и липса на текстови описания. Було на тъмнина е спуснато над епоха на всеобщ хаос и войни. По времето, когато тази епоха била към своя край, повечето от градовете на античния свят били сринати до основи.

Преди 2000 г. пр. Хр. шумерите записвали всичко, дори и най-тривиалните всекидневни събития. Но в периода 2000-200 г. пр. Хр. документираните факти са малко, а още по-малко от писмените свидетелства са оцелели. Поради това археологията се превръща в нашия най-главен, но притъпен инструмент на познание - трудоемък процес на изнурителна работа, извършваща се опипом, а това е един продължителен начин, който е твърде далече от точната наука. В резултат притежаваме само най-крехкото разбиране на събития през този изключително важен период от историята на човечеството.

Тъй като аз не съм признат историк, бързо става очевидно за мен, че точно за този период няма експерти. Напротив, империи са във възход и падение без очевидна причина, мистериозен народ „Хиксос“ побеждава Египет, загадъчни „морски хора“ се появяват отникъде, за да опустошат Близкия изток, а напреднали цивилизации възникват в Новия свят на Америките сякаш от прозрачния въздух!

Когато се опитвах да проникна през булото на историята, за да идентифицирам продължителното присъствие (или нещо друго) на боговете, открих, че множество загадъчни исторически събития започват да придобиват смисъл. Непредамерено започнах да подлагам на тест ревизираната

парадигма на „Боговете от новото хилядолетие“ - и тя започна да се издига доста високо в класацията, меко казано. Главната ми идея все пак бе да търся някакви дейности на боговете, а това ме възнагради с голямо предизвикателство. Как би могъл някой да удостовери присъствието на боговете в един толкова хаотичен период?

Вероятно е учудващо, но съществуват множество доказателства, които трябва да бъдат последвани. Например името на един цар или фараон най-често е увековечавало съюза му с определен бог. По подобен начин едно произведение на изкуството е изобразявало признат символ на бог, независимо дали чрез изображението на змия, бик или дори плоскогърда богиня. Накрая, съществуват някои полезни надписи, които директно пораждат имената на точно определени богове за съответния народ. По този начин стана възможно да се изгради политическа панорама на световни събития. Но как бих могъл да удостоверя *Вещественото* присъствие на тези богове? Как бих могъл да бъда сигурен, че царе не са зовели *липсващи* богове?

Първият надежден индикатор бе технологичната интервенция. Понякога това е описано в текстове, като например Кивота на Завета в Библията. Понякога той се появява във веществена форма като пирамидите, които все още съществуват в Теотихуакан.

Вторият индикатор бе също веществен - пълният обхват на унищожение в античните градове. Този размер на разруха гледа право в очите археолозите всеки път, когато те извършват разкопки, но как е било възможно толкова много градове да бъдат сринати до основи, ако са били използвани единствено огън, мечове, лъкове и стрели?

Най-големият от всички проблеми, с който се сблъсках при написването на тази глава, бе този на летоброенето. Вследствие на публикацията на Дейвид Рол „Тест на Времето“ през 1995 г. над конвенционалната хронология на египетските фараони увисна голяма въпросителна?¹ Нещо повече, оказа се, че новото летоброене на Рол е предизвикало широко въздействие, особено в резултат на датиране на вавилонския цар Хаму-рапи с повече от двеста години по-късно, отколкото се смяташе преди това. Лично аз намирам новата хронология на Рол за доста убедителна и поради това избрах да използвам нея в тази глава, отбелязана, където е нужно, с инициалите „НХ“. Въпреки това този дебат остава неразрешим и по тази причина трябва да бъдат взети някои предпазни мерки.

Назад към началото

Преди да се втурнем към нашето търсене на присъствието или отсъствието на боговете след 2000 г. пр. Хр., подходящо е да си спомним набързо историческия контекст, установен дотук, с особено ударение върху произхода и подчиненото положение на човешкото племе.

Нашият преглед започва с Потопа, когато от Ноевия ковчег излизат три родословия на човечеството. Тъмнокожите племена на Хам тръгнаха на юг към

африканските земи, племената на Сим се заселили в Ливан и възвишенията из Месопотамия, а племената на Яфет тръгнаха на север към Анадолското плато (съвременна Турция) и още по-нататък. Съществувало все пак едно важно изключение. Преди войната на боговете през 8700 г. пр. Хр. Ханаан - син на Хам, незаконно се заселил в земята на Ливан. Въпреки че на ханаанските племена било разрешено да останат, Библията съобщава, че те били сведени до положение на слуги.

Между 11 000 - 4000 г. пр. Хр. човек притежавал същата латентна интелигентност, която има и днес, но бил принуден най-вече да води номадски живот. Човешката популация доста бързо се разпространила из целия свят. Тогава от 3800 г. пр. Хр. насам серия от събития създали нов елит от цивилизовани хора. Започнало се с градовете на Шумер, които били построени отново на техните места отпреди Потопа, което съвпадало с връщането на планетата Нибиру и царската визита на Ану. По същото време богът Ишкур започнал нов етап на строителство в Тиуанаку за производството на бронз.

През 3113 г. пр. Хр. цивилизацията се разширила до Египет - решение, което било нужно за възстановяването от хаоса, причинен от бягството на Мардук и произтеклия от това вакуум във властта. От самото си начало египетската цивилизация прегърнала минойската култура на съседен Крит, където археолозите откриха множество доказателства за близки търговски връзки.² Първите египетски фараони, започващи с Менес, по всяка вероятност били шумери, изпратени в Египет със съгласието на върховния бог Енки.³ Със сигурност не е случайно съвпадение, че името Менес е взаймствано от легендарния първи владетел на Крит Ми-нос.⁴ Тези двама загадъчни герои почти сигурно са една и съща личност. Родените в Египет хора били също доста близко свързани с онези от Крит, а критските племена произлизали от сина на Хам - Мизраим, бащата на египтяните.⁵

Около триста години по-късно, през 2800 г. пр. Хр., цивилизацията била подарена на народа от долината на Инд под покровителството на богинята Инана. Индийският регион бързо се превърнал във важен доставчик на зърно за Шумер,⁶ но претърпял сериозен упадък, когато главният град Лотал бил наводнен от потоп през 2400 г. пр. Хр.⁷ Вероятно не е случайност, че по същото това време възникнала Акадската империя под властта на Инана, посредством победите на Саргон Велики.⁸

Движението на Инана предизвикало поредица от събития, които унищожили шумерския „златен век“ и които приключили след връщането на Мардук във Вавилон в 2024 г. пр. Хр. Някои историци са убедени, че поддръжниците на Мардук, които поставили началото на нова династия от царе във Вавилон, били амореите - най-главното племе между ханаи-тите и поради това хамитски род.

Именно по това време, когато Мардук се заселил във Вавилон и надвиснала заплаха, че ще плени космическите съоръжения, Нергал и Нинурта пуснали в действие ядрени оръжия, за да унищожат Содом и Гомор и космическия център в Синай. Когато над Шумер се разстлал облакът от ядрения

взрив, човекът и неговите богове стоели на ръба на нова ера, вещаеща смърт и разрушение.

Световни преселения през 2000 г. пр. Хр.

Не е случайно съвпадение, че историческите книги постоянно се позовават на 2000 г. пр. Хр. като на най-чажната повратна точка за много райони в света. „Големият филм“, който гнигите не идентифицират, включва упадъка на Шумер (Третата династия от Ур) благодарение на „зловещ вятър“ и безпрецедентни вълни на чогешка миграция, която последвала, причинена не толкова от ядрения вълноивло същество, а от политическите последствия от инвазията на аморейците и възникналия катаклизъм. До 2000 г. пр. Хр. цивилизацията била сграницавана в онези области, които вече са споменати. Тогава, след 2000 г. пр. Хр., из целия свят внезапно се появили земеделие, астрономия, металургия и най-важното - писменост.

Първо все пак трябва да обърнем внимание на изключението. От около 2000 г. пр. Хр. цивилизацията в долината около Инд навлязла в онова, което се описва като декадентски етап. Причините за това са обозначени от археолозите като всеобщото наводнение в най-главните ѝ градове, съответно през 2000 и 1900 г. пр. Хр.¹⁰ За Лотал това било второ такова нещастие, а неговите пристанища били напълно затлачени. Интересното е, че един от най-изтъкнатите експерти по индийска археология - С. Рао, отдава наводнението от 2000 г. пр. Хр. на „тектонични размествания“, които най-вероятно са били страничен ефект от ядрения взрив в Синай.¹¹

Индуската катастрофа може също да бъде обяснение и за появата на арийците („благородниците“), които мигрирали към Северна Индия по онова време, като пренесли и свещения санскритски език.

Междувременно бегълците от Шумер преминали през наводнения индийски район и се насочили на изток към Тайланд и Китай. Историческите книги описват загадъчната поява на технология в онези региони:

„Споменът за източноазиатското навлизане в епохата на метала е неясен. Около 2000 г. пр. Хр. хората от платото Корат - днешен Тайланд, региона около Червената река във Виетнам и севернокитайската равнина изглежда са прескочили *направо* от каменната към бронзовата ера.“¹² (Следва обяснение).

„Идването на бронз в Китай е свойствено за *напредналата технология*, която действала *от самото начало*, както се вижда от транспортните средства и оръжията от Ченг-чу и Анянг.“¹³ (Следва обяснение).

Писмеността, както по-рано бе разяснено, също е основно свидетелство за тази миграция. Някои изследвания убедително доказаха, че най-ранната форма на китайска писменост, която е възникнала малко след 2000 г. пр. Хр., произлизала от шумерската. Пиктографските знаци не само приличали, но били произнасяни по същия начин, докато термини, имащи различни значения на шумерски, често притежавали същото многообразие и на китайски.¹⁴

В Далечния изток тибетският език е един от многото, чиито следи също водят към шумерския. Народът на Хсинг Ну от Северен Тибет според твърденията е от месопотамски произход и е избягал от страхотен катаклизъм.¹⁵

Имало е миграции и на запад, което е засвидетелствано от огромните промени в Крит, датиращи от 2000 г. пр. Хр. Грандиозният, многоетажен дворец, разположен върху 5 акра площ в Кносос, датира от това време, заедно с палата във фиастос. Дори и още по на запад - някои историци са убедени, че най-ранното заселване на майте в Дзибилчал-тун вероятно е станало около 2000 г. пр. Хр. Началният момент от календара на майте 3113 г. пр. Хр. показва, че те били емигранти от египетско-критската сфера на влияние.

Междувременно във Вавилон било създадено квази-монотеистично движение от бога Мардук, комуто всички останали богове официално станали подчинени.¹⁶ С цел отбелязването на неговия статут на герой, името Мардук било заместено с онова на Нибиру в „Енума Елиш“, а името на жена му Сарпанит заменило Инана/Ишар, която била негов традиционен враг. Под управлението на Мардук Вавилон достигнал разцвет и се превърнал във велик град, а името му означавало „Врата за Боговете“.¹⁷ Неговите аморейски водачи построили величествен седем етажен зикурат в чест на Мардук и го нарекли Е.ТЕМЕН.АН.КИ - „Домът на Темен на небето и земята“, който бил познат също и с доста заинтригуващото название *Е-сагила* - „Храмът“, който издига глава“.¹⁸

Нов световен ред

Възходът на Вавилон като водеща световна сила не би могъл да се постигне без международна търговия. Присъствието на амореите в най-главното средиземноморско пристанище Библос през периода 2000-1700 г. пр. Хр. потвърждава ролята на този град като кръстопът на търговията между Вавилон, Египет и Крит.¹⁹ Главното за последователите на Мардук било да вземат надмощие в Египет. Вследствие на огромната вълна от миграция Северен Египет бил управляван от фараони на XI династия, притежаващи чуждестранни имена, като Иньотеф и Ментухотеп. Един от тези фараони - Ментухотеп II, успял отново да обедини цял Египет през един страхотно дълъг период на управление - 51 години.

Малко след 1800 г. пр. Хр. (НХ) Аменемхат I поставил началото на ново родословие от фараоните на XII династия. Името му обозначава преклонение пред скрития бог Амон/Мардук. Точно тогава израилтяните в Египет преживявали възход. Те били пристигнали по времето на Ментухотеп II. Един по-следващ фараон, Сенусерт I, видял заплаха от страна на тези израилтяни и поради това ги поробил. Библията описва как те били принудени да изградят градовете Питом и Рамзес.²⁰

Дванадесетата династия на Мардук отбелязва ренесанс на египетските постижения, включващи завладяването на Нубия, района на юг, който бил известен със своето злато и търговия с вътрешността на Африка.²¹ Почти сигурно е, че тази експанзия принудила част от нубийците постепенно да мигрират към Мали, Западна Африка - където те станали известни като догони (виж гл. 5).²²

Когато Мардук се опитвал да изгради своя нов световен ред от Вавилон, навсякъде започнали да се появяват други съпернически царства. Една такава независима власт била тази от Мари - създаден вече град на река Ефрат, където археолозите откриха впечатляващ дворец, библиотека и архиви, но най-забележителна е серията от светилища, посветени на най-голямата съперница на Мардук - Инана/Ишар.

Горе-долу по същото време на река Тигър бил основан друг град -Ашур, където отново богинята Инана била най-главното божество. Мари и Ашур - и двата разположени на два стратегически търговски маршрута - единият от Вавилон към Средиземно море, а другият от планините Загрос към Анадола, доставяли калай за хититите. Поначало миролюбиви хора, те в края на краищата се слели с жестоката и безпощадна мощ на Асирия.²³

Друга независима власт се появила на юг от Вавилон, където Нинурта обединил еламските сили, които били победени от амореите на Мардук, и започнал възстановяване на военна сила, концентрирана в градовете Ларса и Суза.

И накрая, но не и на последно място по значение, далече на север в Анадола царете на хититите установили своите корени в Канеш (днешния град Култепе) и укрепили град Хатусас (Богаскьой), като го превърнали в нова столица на мощно царство, което е играло важна роля в древния Близък изток в продължение на едно хилядолетие.²⁴

Произход на хитити, хуриани и индоевропейци

Кои всъщност били хититите от Анадола? Някои учени са ги объркали с хититите от Библията - хамитско племе, според Таблица на нациите. Въпреки това писменият език на анадолците бил различна смесица от древна

индоевропейска писменост и думи-заемки от шумерски, което кара повечето от учените да вярват, че те били от индоевропейски произход. Името „хитити“ идва единствено от тяхната географска връзка със земята на Хати (Анадола) и нейната столица Хатусас.²⁵

Хититите станали близки съседи на точно толкова интригуващ и силен народ, познат като хурианите, които са назовани като първите индоевропейци.²⁶ Тези два народа били орисани да играят важна роля в историята, която ще ви разкроя. Но с цел да се вникне в съществуването на тези две велики сили, а оттам и да се разберат техните мотиви, първо е необходимо да направим бързо отклонение към науката лингвистика. Трябва да проумеем какво всъщност означава терминът „индоевропейски“!

Езиците на човечеството са разделени от лингвистите на два различни клона - индоевропейски и неиндоевропейски. Индоевропейският клон включва английски, немски и още 138 езика. На тях говори почти половината от световното население, а те са невероятно близки по форма и структура.²⁷ Неиндоевропейският клон, напротив, представлява по-отчетливо разнообразие от езици. Всички доказателства внушават, че второто разделение е „нормално“, възникващо от отделянето на човека след Потопа на множество малки, тесни (парохиални) и самозадоволяващи се общности.

Хомогенното естество на индоевропейските езици поради това се разглежда като аномалия - но много съществена аномалия, която може да хвърли светлина върху корените на т. нар. „бели кавказки“ хора. Учените са съгласни, че в някакъв момент от миналото огромна миграционна вълна вероятно е донесла индоевропейския език в по-голямата част от Северна Европа. Дори по-интересен е фактът, че люлката на цивилизацията - първият международен град-държава Шумер - е говорел по-скоро семитски, отколкото индоевропейски език.²⁸ Тогава откъде идва последният? Това е въпрос, причинил дълбоко объркване и яростно несъгласие между учените.²⁹ И отново се изправяме пред загадка, която може да бъде разрешена единствено ако направим справка с боговете.

Учените-лингвисти са уверени, че индоевропейският език-майка би трябвало да е съществувал около 3000 г. пр. Хр. и е започнал да се разделя около 2500 г. пр. Хр.³⁰ Това съвпада с датата на възникване на нова цивилизация в долината около Инд с помощта на богинята Инана -около 2800 г. пр. Хр. Един дълъг шумерски текст, наречен „Енмеркар и Богът на Арата“, описва как богът Енки бил разярен от това развитие и решил да промени езика на индусите!³¹ Изглежда, че планът му бил да саботира връзката между този народ и града на Инана Урук в Шумер,³² едно действие, несъмнено продиктувано от начина, по който Инана откривала неговите великолепни МЕ (виж глава 6). Тази намеса на Енки е забележително сходна хронологично с научната теория.

Как са успели хититите да мигрират от Индия до Анадола? Никой не знае със сигурност, но има две съществени улики. Едната от тях е, че хититите използвали шумерски думи-заемки, което предполага предишен престой в Месопотамия. Другата е връзката с богинята Инана, отъждествена в най-старите хититски

обичаи в Анадола.³³ Инана притежавала два главни града в Месопотамия, които са вероятни места за произхода на хититите. Единият е Урук, другият - Агаде, а и двата са основани преди хититите да се заселят в Канеш, Анадола, около 2300 г. пр. Хр. За Урук се смята, че е имал най-близки връзки с индуската цивилизация и поради това е възможно хититите да са дошли от индоевропеиска колония, създадена там, за да се преодолеят двуезиковите трудности на индо-шумерската земеделска търговия. Другата възможност е хититите да представляват останка от Агаде, града на Инана, който боговете изтрили от лицето на земята през 2250 г. пр. Хр. (виж глава 10). От друга страна, присъствието на индоевропейските хитити в Агаде може да се окаже свързано с катастрофалното наводнение на индуския пристанищен град Лотал, което станало много скоро след възхода на Агаде като нова сила през 2400 г. пр. Хр.

Дали хурианите също произлизат от долината на Инд? Изследвания на хурианите хвърлиха светлина върху индоевропейските имена на техните богове и царе, изтъквайки, че в езика им, подобно на хититския, има широка употреба на шумерско-акадски думи-заемки. Всички доказателства твърдят, че хурианите били великите търговци на древния свят. Те били високо уважавани в Ур, където ги свързвали с производството на облекла, а те също контролирали най-главните търговски пътища посредством градове като Харан. Изглежда, че още от най-далечни времена хурианите поддържали всички търговски маршрути от Средиземно-морието до долината на Инд.

Колко далече са пътували хурианите? В глава 14 отбелязахме индоевропейските расови черти на статуите от Великденския остров. Там бе намерен също и древен индоевропейски писмен документ.³⁴ Възможно е хурианите да са били управителите в Тиуанаку въз основа на моята увереност, че населението на Великденския остров се е състояло от избягали негри от Тиуанаку. Това мнение се подсилва от факта, че главното хурианско божество е било не някой друг, а Тешуб - господарят на Тиуанаку и Наска.³⁵

Отговори на загадката от Санторин

Ще се върнем в подходящ момент към хурианите и хититите, но нека първо идем по-напред в летоброенето. Едно от най-забележителните исторически събития в периода 2000-200 г. пр. Хр. несъмнено било огромното изригване на Санторин. Когато този вулканичен гръцки остров се взривил, 192 милиона тона серен прах се стоварили под формата на киселинен дъжд на изток - най-голямото изригване на вулкан е на повече от 4000 години. Някои специалисти смятат, че въздействието на Санторин вероятно е включвало глобално климатично застудяване и глад на изток, който е продължил поне седем години. Под това влияние попаднали Египет, Анадола и Левант - почти целият древен свят с изключение на Месопотамия.

Кога е изригнал Санторин? Усъвършенствани научни методи, съпоставящи три кръга радиоактивно датирание, сега вече установиха, че експлозията е

станала около 1628 г. пр. Хр., доста по-рано, отколкото се смяташе преди.³⁶ Това датирание съвпада точно със събитията в древния Близък изток.

Климатичната промяна в резултат от изригването на Санторин би могла да помогне за обяснението на въпроса защо египтяните са поставили началото на постоянното наблюдение на нивото на наводненията на Нил по времето на Аменемхат III около 1660-1615 г. пр. Хр. (НХ), както свидетелстват т. нар. „Описания на високия Нил“. Санторин би могъл да обясни също Херодотовото твърдение, че същият този Аменемхат III бил легендарният цар Моерис, който изградил в района на файюм хидравличната система за събиране на прелялата от Нил вода. „Описанията“ на нивото на реката показват една загриженост, която скоро била потвърдена от събитията, защото в продължение на дванадесет години нивата на наводненията нараснали почти два пъти в сравнение с нормалното ниво.³⁷ Последствието било катастрофално бедствие и дълготраен глад.³⁸ Не е учудващо, че според новата хронология на Дейвид Рол XII династия на Египет тръгнала към упадък, белязан от хаоса на Втория преходен период. Точно по онова време Нубия, покорената три столетия по-рано земя, отхвърлила египетското иго.

Санторин обяснява също и загадъчния възход през 1600 г. пр. Хр. на нова сила - тази на Микена - точно до засегнатата зона. Микените боготворели плоскогърда майка-богиня, която не би могла да бъде разпозната, ако не заподозрем, че това е Инана. Под нейно влияние Микена изведнъж започнала да се ползва от благините на мощно търговско положение и там била изградена силна военна машина.

Накрая датата на Санторин се свързва с епохата на Хамурапи, 1565-1522 г. пр. Хр., според новото летоброене.³⁹ При старата, установена хронология, този отново признат вавилонски цар безмилостно покорил своите бивши съюзници без явна причина. Поради това е било прието, че тази победа е отбелязала началото на Вавилонската империя. При новата хронология, като се направи връзка със Санторин, неговите действия се оказват нужни за ново установяване на контрол по време на огромен хаос, когато гладът е водел на изток вълни от миграция към Месопотамия. Известният „Законов кодекс“, изобразен върху стела, която Хамурапи издигнал в Сипар, точно на север от Вавилон, също вероятно е бил заплаха и предупреждение за емигрантите да внимават какво правят.⁴⁰ Този сценарий също хвърля светлина върху обясненията в „Законовия кодекс“ за три класи хора - свободни човеци, роби и категорията, известна като „мушкени“. Става ясно, че тази дума с неясно съдържание се отнася до „зависими от държавата“ и точно е означавала новата група от емигранти.⁴¹

Огромният поток емигранти упражнил непоносим натиск върху изградената вавилонска инфраструктура. При тези обстоятелства пред няколко града се изправила възможността да предложат независимост от централната власт във Вавилон. Заплахата за статуквото била толкова силна, че Мардук решил да въоръжи Хамурапи с мощно оръжие, с цел отново да се обедини империята:

„С мощното оръжие,
с което Мардук провъзгласи своя триумф,

героят (Хамурапи) се хвърли в битка с армиите на Ешнуна, Субарту и Гутий. С „Великата мощ на Мардук“ той отхвърли армиите на Сутий, Туруку, Каму...“⁴²

Град Мари бил отдавнашна мишена за Хамурапи, който го унищожил през 1531 г. пр. Хр. (НХ).⁴³ Обхватът на изстребление в Мари потвърждава текстовото описание на мощното оръжие на Мардук. Това ни дава и свидетелство за силата, подкрепяща движението за независимост, защото Мари бил град, дълго свързан с Инана. Поради това знаците внушават, че Мардук бил изправен пред подновена заплаха от Инана -не само от Мари, но и от страна на новото ѝ царство в Микена на север.

Катастрофа на Крит

Приблизително през 1450 г. пр. Хр. страхотна катастрофа изведнъж се стоварила върху градовете на остров Крит. Прекрасните места в Кно-сос, фаистос и Като Цакро били напълно унищожени. Градовете, които били мощни центрове на международна търговия в продължение на пет столетия, били изгорени до основи.

Степента на разрушенията била толкова голяма и всеобхватна, че археолозите търсеха напразно някакъв природен феномен като причина.⁴⁴ Загадката е обобщена от „Атлас по световна история“ на „Таймс“, който съвсем искрено признава:

„Причината за това опустошение е неизвестна“.⁴⁵

Все пак някои специалисти с неохота стигат до заключението, че ужасящото разрушение на Крит действително е било дело на човешка ръка. „Нешънъл джиографик съсяяти“ се съгласява, че „сега свидетелството сочи към победа на войнстващите микенци над континентална Гърция“.⁴⁶

Неискреният опит да бъде хвърлена вината върху Микена е чудесна демонстрация на несигурността, която обгражда тази мрачна епоха от човешката история. Явно би трябвало да са микенците, но никой не може да обясни защо те са провели такъв насилствен акт на държавен вандализъм.

Може ли историята на боговете да ни предостави липсващата историческа брънка? Както по-рано бе споменато, микенците боготворели плос-когърдата богиня Инана. Тя била от групата на Енлилитите и съперничка на Енкиитските богове. Възможно ли е Крит преди това да е бил крепост на Енкиитите? Доказателството в подкрепа на тази хипотеза може да се види в новата критска религия, която рисувала портрети на плоскогърда богиня, държаща две змии. фиг. 54, един пример от Кносос, графично символизира победата на Инана на остров Крит над Енкиитските змийски богове.

Колкото до мотива на Инана, разрушението на Мари от Хамурапи е очевиден кандидат, но имало ли е допълнителен мотив? Критско-минойс-

ката култура ни е оставила приемливо доказателство в една от най-силните легенди на древния свят - притчата за Минотавъра. Този получовек, полубик според преданието се смятал за дете на бик от жената на цар

Минос. Въпреки

това, ако ние признаем символа на бика като символ на боговете Енлилити, тогава притчата трябва да представя арестуването в лабиринт не на Минотавъра, а на незаконен бог от плът и кръв. Гръцката легенда за Тезей и Минотавъра съдържа описание на запалването на царския дворец, намеквайки, че тази приказка може би води началото си от унищожението на минойски-те дворци през 1450 г. пр. Хр. Въпреки че легендата била разкрасена, за да опише митично същество, тя би могла да се корени във физическото насилие от страна на Инана за освобождаване на арестуван бог. Горедолу по същото време, когато Крит

бил унищожен от Инана, Мохенджо-Даро, столицата на нейната цивилизация в Долината на Инд, претърпяла загадъчна катастрофа.

Изстребление в Мохенджо-Даро

Седемдесетгодишни археологически проучвания хвърлиха малко светлина върху историята на Мохенджо-Даро. Общоприето е, че този град заедно с другите от долината на Инд е претърпял сериозен упадък след 2000 г. пр. Хр. вследствие на серия от наводнения. Последният удар все пак е настъпил внезапно. Според „Нешънъл джиографик съсяяти“:

„Разпръснати навсякъде из улиците скелети по време на последния етап... внушават, че решаващият удар над града е бил нанесен от външни сили.“⁴⁷

Най-изтъкнатият авторитет по индуска цивилизация сър Мортимър Уийлър е стигнал до същото заключение:

„Вглеждайки се назад към страховитата сцена, вероятно ще заключим, тъй като седемнадесет от тези скелети определено принадлежат на последното заселване и останалата част представлява същия аспект... ние имаме тук фактически белезите на окончателно изстребление, след което Мохенджо-Даро престанал да съществува.“⁴⁸

Кой е извършил „последното изстребление“? Уийлър предполага, че това били арийците, но според моя прочит на събитията индусите били хората, които се превърнали в арийци впоследствие! Нещо повече, всички археолози потвърдиха липсата на каквото и да е чуждо присъствие в Мохенджо-Даро, заедно с липсата на каквото и да е физическо насилие над град Харапа, на 350 мили на север.⁴⁹

През 1979 г. Дейвид Дейвънпорт и Еторе Винченти публикуваха основно свидетелство за загадката на Мохенджо-Даро.⁵⁰ Те били заинтригувани от хилядите т. нар. „овъглени камъни“, които покривали мястото. Когато направили анализ на тези „камъни“, се оказало, че са части от глинени съдове, смесени заедно при изключително висока температура.⁵¹ Според осъвременените им изчисления, тези глинени съдове за кратко са били изложени на топлинен удар, достигащ до 1400-1600 градуса Целзий!⁵² Дейвънпорт и Винченти тогава изследвали мястото на Мохенджо-Даро по-задълбочено и открили три различни вълни на разрушение, които се разпространили на една миля от епицентъра на експлозията. Според техните заключения единствената причина, че археолозите не са намерили повече скелети в Мохенджо-Даро, била огромната горещина, която изпарила всичко, намиращо се наблизо до епицентъра.

Кога е станало унищожението на Мохенджо-Даро? Най-точните изчисления на археолозите намекват за една дата около 1500 г. пр. Хр., същото време, когато Харапа накрая бил опустошен.⁵³ В онзи момент градовете в долината на Инд вече се намирали в остър упадък,⁵⁴ защо тогава някой ще си прави труда да унищожава Мохенджо-Даро? Единственият логичен отговор идва от съперничеството между Инана и Мардук и събитията на остров Крит. Избирането на Мохенджо-Даро е силно повлияно от ограничения тактически удар на отплата. Точно както при две съвременни суперсили, пълна размяна на оръжия не би имала никакъв смисъл за божествените сили на древния свят.

Нова вълна на миграция

Победите на Хамурапи, огромният пожар на остров Крит и унищожението на Мохенджо-Даро пуснали в действие удивителна серия от събития, която, доколкото на мен ми е известно, никой все още не е разгадал. Всички тези събития съвпадат през 1500 г. пр. Хр. с освобождаването на олмеките от Великденския остров, появата на мигриращи култури в Андите и вероятната първа поява на майте в Мезоамерика.

Първо бих искал да се занимавам с най-праволинейното мигриране от Крит към бреговете на Певант. Писмените свидетелства на иврит твърдят, че филистимяните - отявлените врагове на Израел - били останка от бреговете на Кафтор.⁵⁶ Някои учени най-общо отъждествяват Кафтор с Крит и особено с името „кефти“, дадено от египтяните на критяните. Именно така от Крит филистимяните емигрирали към крайбрежието на Ханаан и съществува мнение, че тази миграция е станала около 1500 г. пр. Хр., съвпадайки с опожаряването на Крит.

Кои били филистимяните и каква била тяхната роля в Крит? Това, че са от Кафтор ги прави кафторианци единствено в географско, а не в расово отношение. По същия начин това, че са филистимяни, може също да показва географска принадлежност, тъй като Битие 10 описва едно по-ранно родословие от хора, наричани филистимяни, които са дали своето име на земята

Палестина.⁵⁸ Поради тези причини филистимяните най-общо са приемани, че имат по-скоро индоевропейско, отколкото хамитско-ко потекло.⁵⁹ Щом е така, тогава филистимяните били роднини на хурианите, а ние можем да предположим, че тяхната роля в Крит е била на търговци. Археологическо и писмено доказателство показва, че филистимските емигранти в Ханаан били добре организирани, добре обучени във военно отношение и хитри търговци - всичко това са характерни качества на индоевропейски елит.⁶⁰

За финикийците също се смята, че произлизат от Крит. Името им идва от „фе-никс“, означаващо „палмово клонче“, и било дадено от гърците, за да изтъкнат този велик народ от мореплаватели пред останалите хана-ити.⁶¹ Финикийците се заселили на север от филистимяните по крайбрежието на днешен Ливан, където основали важни търговски градове като Сидон и Тайър. Сидон бил техният пръв град и е показателен за това, че тяхното хамитско племе произхожда от Сидон, първородния син на Ханаан.⁶² Сега ще пресечем земното кълбо, за да изследваме миграцията, станала в Америките също през 1500 г. пр. Хр. Всички тези премествания на големи групи хора са се случили на западното крайбрежие и затова трябва да търсим корени в индуския или месопотамския район. Първите вероятно са избягали от унищожението на Мохенджо-Даро, докато вторите били водени от Хамурапи или доброволно са напуснали ограниченията на свръхпопулацията.

Къде са се приземили мигриращите в Америките? Археолозите посочват 1500 г. пр. Хр. като един много знаменателен период за Южна Америка, когато напреднали в развитието си селища се появяват сякаш от нищото. Алан Колата описва „взрив“ в културата на Титикака по онова време,⁶³ докато на перуанското крайбрежие бил издигнат огромен дворец от неизвестна дотогава култура в Сечин.⁶⁴ Някои археолози датират към онзи период района на Хавин де Хуантар в Перу и появата на олмеките в Мезоамерика. Загадката на тази внезапна и широкообхват-

*Дава се на победителя. (Бел. прев.)

на промяна бе отбелязана от професор Валтер Крикенберг:

„Най-старата американска високоразвита цивилизация се появява внезапно на сцената, очевидно без корени или предварителни етапи, например олмекската култура в Мезоамерика и културата на Хавин в Андите. Този забележителен феномен може да бъде задоволително обяснен единствено ако допуснем един или повече *Външни* импулси, които са въздействали на древна Америка.“⁶⁵ (Следва обяснение).

Както вече обясних в предишната глава, олмекската и хавинската култура били резултат на освобождаване от заточение на Великденския остров и поради това страничен продукт от вълната на миграция. Кой били техните загадъчни спасители? Сред множеството интересни легенди на Южна Америка една наистина потвърждава мнението на Алан Колата за културната експлозия около Титикака. Легендата се отнася до цар Атау, който пристигнал по море с двеста мъже и жени и тръгнал пеша от Римак до езерото Титикака. Свързана с това събитие легенда обяснява, че чужденци пристигнали в района на Титикака и изкляли белите хора, които заварили там. И индианците уру, които живеели при езерото Титикака, все още поддържат традиция, според която техните прадеди били пленени от нашественици и използвани за жертвоприношение; според уру това се случило известно време „преди Слънцето да се скрие“⁶⁶, т. е. преди 1390 г. пр. Хр.

Накрая не би трябвало да пренебрегнем подобен външен импулс, който оказал въздействие върху Австралия около 1500 г. пр. Хр.⁶⁷ Тъй като този континент е разположен край източен морски маршрут към Южна Америка (преди пресичането на Тихия океан), може би не е съвпадение, че той е преживял вълна от колонизиране от по-развита група хора по онова време.

Тайната самоличност на Йехова

След като вече датирахме катастрофите в Крит и Мохенджо-Даро към 1450 г. пр. Хр., определянето на времето на Изхода от Египет на израилтяните към 1433 г. пр. Хр. (виж Приложение А), сега вече придобива нова същност. Може ли един правилен исторически контекст на боговете да ни помогне да разберем защо един бог, наречен Йехова, тръгнал да помага на евреите?

Значението на името Яхве (произнасяно Йехова) е озадачавало теолозите в продължение на хилядолетия - не стига това, ами и Еврейското публицистично общество сега остава името непреведено, с бележка под линия: „Значението на иврит неизяснено“. Това твърдение не е вярно все пак, защото значението на иврит на „ехйех ашер ехйех“ е всъщност съвсем ясно - то буквално значи: „Аз съм този, който съм“. Както предположи Карън Армстронг, във всекидневната реч то отговаря на „гледай си работата“!⁶⁸

Защо Йехова е толкова неуловим по отношение на самоличността и какви са били мотивите му, когато е повел еврейския народ далече от пленничеството към Синайската пустиня? Един преглед на блискоизточната политика през 1433 г. пр. Хр. може да отговори и на двата въпроса.

Скоро след разрушаването на Крит бреговете на Левант изпитали страхотна пренаселеност вследствие миграцията на финикийци и филистимяни. Археологически разкопки в Библос потвърдиха огромни разрушения в този град около 1450 г. пр. Хр. (НХ), в резултат на драстично пренаселване.⁶⁹ Опитът на Библос бил повторен по цялото крайбрежие и предизвикал движение към Египет в продължение на две столетия. Евреите тъкмо били въвлечени във външна война за делтата на Нил.

Поради това Йехова започнал да действа за бързото преместване на израилтяните към единствено възможния спасителен оазис Синайската пустиня - област, която била общоприета за извънгранична поради нестихващия страх от радиоактивно заразяване. Дали тази евакуация е била част от по-раншно споразумение с Авраам - отдаване дължимото за извършената от него шпионска дейност - или е било нещо повече?

Планът на Йехова със сигурност е отишъл доста по-далече от спасението на израилтяните. От ударението, което той поставя на Десетте заповеди и подробните нови закони, установени в Изход 20-23, може да се стигне до логичното заключение, че той е бил недоволен от човечеството. По-точно би трябвало да изглежда, че Йехова бил отвратен от преклонението пред идоли и широкоразпространената потребност за обожествяване. Неговите действия внушават желание за връщане към традиционните стойности от най-ранните дни на Шумер. Но времената вече били променени. Най-първите шумери били невинни и вярвали в боговете, които винаги ги били закриляли. Сега, след хилядолетие на хаос и войни, хората били объркани, несигурни и подозрителни. Единственият път напред за Йехова бил да създаде нов договор на вяра и лоялност само към единствен бог. Именно по тази причина той повел израилтяните към четиридесетгодишно усамотение в Синайската пустиня. Само по този начин той е можел да изведе напред едно ново поколение, което не било изкушено от политеизма на египтяните. Само по пътя на монотеизма хората биха могли да си възвърнат отдавна загубения златен век.

Сега нека се върнем към името Йехова с всичките неуловими странични значения. По-старателен прочит на книгата Изход показва, че Йехова следвал внимателно подготвен план, който имал три по-нататъшни идеи извън простото освобождаване на израилтяните. Първата идея била да отслаби основно египтяните като световна сила, която не би могла повече да се издигне и да противостои на новосъздаденото монотеистично управление. Втората идея, по собственото признание на Йехова, била да изгради репутация, която би спласила враговете на Израел.⁷⁰ А третата била да спечели съчувствие и/или страх у египетския народ, за да се сдобие със злато и сребро. Тези скъпоценни метали

били нужни за изграждането на кивот и молитвен храм, най-съществените начини, посредством които Йехова щял да поддържа връзка с избрания от него народ.⁷¹

С цел да постигне трите си набеязани цели, било необходимо постепенно да увеличава степента на „бедствията“ над Египет.⁷² А с цел да изиграе успешно тази психологическа игра, било много съществено египетският фараон да не познае името, а оттам и репутацията на бога, който му се противопоставял.

Пренебрегването от страна на фараона на божественото име Йехова му попречило да разбере и надвисналата опасност от страна на израилтяните.⁷³ Ако фараонът бе разпознал своя истински враг, играта не би било възможно да бъде изиграна докрая. Както е и станало, фараонът постоянно пренебрегвал нарастващото опустошение, което било предизвикано в страната му. Когато тази психологическа игра свършила, Египет вече бил загубил по-голяма част от стадата си, повечето от реколтата и плодните си дървета и дори най-голямата част от новородените деца.⁷⁴ Тогава египтяните толкова обезумели, че тръгнали да преследват бягащите израилтяни и загубили шестстотин от най-добрите си колесници, които били отнесени от морето.⁷⁵

Съществува още една мощна причина, поради която Йехова не разкрил истинското си име. Нека допуснем, че Йехова наистина бил върховен бог, добре известен в Близкия изток. Ако този бог е искал да започне всичко от нулата чрез представянето на традиционни стойности посредством монотеистично царство, тогава *най-лошото нещо*, което би могъл да стори, било да възвести старото си име, особено ако той е бил вече боготворен под това име от съседните народи. Представете си реакцията на израилтяните при влизането в Ханаан, ако биха разбрали, че техният собствен бог е бил боготворен от враговете им като един от множеството богове! А и кой ли от тези врагове би се страхувал от израилтяните, ако биха заподозрели еврейския бог като един от собствените им богове?

Какво е било името на едно от най-боготворените божества в Ханаан? Въпреки че там Инана била боготворена като Астартата, а един неизвестен бог бил боготворен като Дагон, най-почитан от всички бил несъмнено богът Хадад, когото мнозина смятат за идентичен с Ваал. Популярността на Хадад е очевидна от общата употреба на неговото име от различни царе - например Бен-Хадад на арамеите, Хадад Едомитски и Хадаезер - врагът на Давид, са една малка част. В допълнение главното божество на хурианите, които имали най-висши постове в Левант, бил Хадад под името Тешуб. И накрая хититите, които имали силно присъствие в Ханаан, също били силно привързани към Тешуб. Най-силният бог на израелската обетована земя бил определено Богът на бурята.

Сега нека проследим уликите към истинската идентичност на Йехова. Първият ни пристан е Изход 6:3, който твърди:

„А Господ каза на Моисея: „Аз съм Бог. Явих се на Авраама, на Исак и на Яков с името Бог Всемогъщи (Ел Шадаи), но не им се открих с името си Йехова.“⁷⁶

Горният пасаж е потвърден и от библейското описание на по-ранна среща с Авраам:

„Когато Авраам бил на деветдесет и девет години, Бог му се явил и му казал: „Аз съм Бог Всемогъщи (*Ел Шадаи*), тръгни след мен и бъди благословен. Ще потвърдя договора между теб и мен и много ще увеличи числата ти.“⁷⁷

Тези пасаж не оставят съмнение, че името Йехова за първи път е било употребено по време на Изхода.⁷⁸ Няма никаква основа за религиозни твърдения, че името Йехова е съществувало по времето на договора с Авраам, Потопа, Адам и Ева, или дори при сътворението на небето и Земята. Те представляват напълно предвидими опити на ретроспективно монотеистично редактиране.

Какво е значението на по-ранното име на Йехова - „*Ел Шадаи*“? Думата „шадаи“ е винаги в множествено число и обикновено се превежда като „всемогъщи“ в смисъл на божествено ниво на величие - „всевишни“, сходен с множественото число на Елохим. В последните години все пак стана ясно, че нейният корен е в академската дума „шаду“, която означава „планини“. Ето защо „*Ел Шадаи*“ не би трябвало да се превежда като Бог Всемогъщи, а по-точно (и разбира се, буквално) като „Бог на планините“.⁷⁹ Дали това ни дава доказателство за истинската идентичност на Йехова?

Наистина е съществувал в шумерския пантеон бог, който бил познат като бог на планините. Неговото име било ИШ.КУР, най-младият син на Енлил, а името му буквално означавало „Той от далечните планински земи“. Както вече обсъдихме в глава 14, Ишкур бил известен също и под името Адад, или Хадад на иврит.⁸⁰ Тъй като Хадад/Тешуб бил предишен бележит бог в Ханаан, една нова монотеистична религия под името Ишкур или Адад би била лошо начало. По този начин Ишкур е перфектна прилика за планинския бог *Ел Шадаи*, който поради необходимост се превърнал в анонимния бог Йехова.

В предишната глава идентифицирахме планинските земи на Ишкур като Таурус, а по-късно като Андите, и отбелязахме, че той се върнал от Тиуанак в Близкия изток през 2200 г. пр. Хр. По този начин той бил на точното място в необходимия момент, за да се яви като Ел Шадаи в Содом и Гомор през 2024 г. пр. Хр. По онова време неговият по-голям брат Нанар/Син бил бог, управляващ по време на Третата династия на Ур.

Дали библейският *герой* Йехова съвпада с Ишкур? Първо, като Енлилитски бог Ишкур изпълнява условието за библейския Бог, който бил анти-Вавилон, анти-Египет и анти-Мардук. Второ, Ишкур под различни наименования винаги бил представян като Бог на бурята, с неговите известни символи на тризъбеца, светкавицата или тройния свещник. Този символизъм е забележително подобен на начина, по който Йехова накарал Египет да освободи израилтяните:

„Когато Мойсей протегна жезъла си към небето, Бог изпрати гръмотевица и градушка, а светкавица просветна надолу към земята.“⁸¹

Това не е била обикновена буря, а най-страшната, изпитана някога в Египет, предварително уредена да стане в точния момент. Подобен феномен е бил използван, за да даде възможност на Самуил да победи филистимяните:

„Но този ден Бог разцепи със силна гръмотевица срещу филистимяните и ги хвърли в такава паника, че те бяха разгромени пред очите на израилтяните.“⁸²

Отсъстващи богове

Второ, и Ишкур, и Йехова били емоционални богове и притежавали насилствен нрав. Ишкур бе идентифициран в глава 14 като Плачещия бог на Тиуанаку. Йехова също бил силно емоционален бог, ревнив по собствените му признания,⁸³ който бързо губел търпение. По време на Изхода Йехова често заплашвал да унищожи собствения си народ:

„Но аз няма да вървя с вас, защото сте твърдоглави хора и аз бих могъл да ви унищожа по пътя.“⁸⁴

И Йехова, и Ишкур понякога се отдавали на насилие. В някои случаи Йехова заповядвал непокорните последователи да бъдат умъртвявани,⁸⁵ докато в други случаи той изпращал огън или мор върху недоволните израилтяни.⁸⁶ Ишкур по подобен начин можел да бъде подтикнат към насилие. Негов култов символ бил бикът - страшилище за цяла Южна Америка като знак на смърт и разрушение. Отделни южноамерикански легенди описват ден, в който от небето дошъл терор, когато „диви животни“ стъпкали човеците - инцидент, който по-късно ще свързва с Ишкур.

Въобще имаме идеална прилика между Ишкур и Йехова. Притежаваме също и разбиране (след няколко хиляди години на очакване) на причината за анонимното прозвище „Аз съм този, който съм“! И нещо повече, имаме пълно разбиране на мотивите на Йехова. Тук се срещаме с най-малкия син на Енлил, чиито последователи от Тиуанаку са се разпръснали, връщайки се да открият първоначалните земи на Анадола, заселени с хитити. Имаме и бог, който никога не е притежавал постоянен град и народ, който да нарича свой собствен, върнал се да открие, че с името му е било злоупотребено и подложено на насилие от група гадатели и идолопоклонници.

И накрая, за да премахнем последните белези на съмнение, можем да обясним, защо Господ казал на Мойсей: „Никой не може да ме види приживе“,⁸⁷ и защо единствено „славата“ на Йехова е била винаги виждана.⁸⁸ Първата причина да се крие лицето на Йехова била да се попречи на израилтяните да изобразяват образа му, а оттам и да не изложат на показ тайната му идентичност пред техните врагове. А втората, по-практична причина била, че той имал работа някъде другаде.

Ишкур бил все пак бог на Американите и присъствието на образа му като Бог на бурята в Теотихуакан (около 1390 г. пр. Хр.) демонстрира неговото продължаващо присъствие в този регион по време на Изхода. Това отсъствие обяснява защо Кивотът на Завета бил изграден и използван за връзки в Синайската пустиня през периода 1433-1393 г. пр. Хр. Време е да употребим гледището си от двадесети век, за да разберем, че Йехова е говорел на Мойсей чрез радиопредавател. За разлика от Всеомогъщия духовен Бог, редовите богове не могат да бъдат едновременно на две различни места!

Дотук видяхме впечатляващо вещественно доказателство за постоянното присъствие на богове на Земята около 1500 г. пр. Хр. Катастрофалните разрушения в Крит и Мохенджо-Даро могат да бъдат датирани към 1450 г. пр. Хр., докато най-ранното разрушение на град Мари от Хамурапи (1531 г. пр. Хр.) вероятно също би трябвало да се включи в този списък на предизвикани от боговете нещастия. Скоро след това през 1433 г. пр. Хр. вмешателството на боговете станало очевидно още веднъж, благодарение технологичните аспекти на Изхода. Истинността на вмешателството на Йехова по онова време става явна от обясненията за „стълб от огън“, който водел израилтяните,⁸⁹ пушекът и огънят от приземяването върху връх Синай и мощното комуникационно устройство, известно като Кивота на Завета.

Въпреки всичко изключително важно е, че самият Йехова *не присъствал* - физически по време на Изхода и продължавал да отсъства, когато евреите навлезли в „обетованата земя“ на Ханаан. През това време, четиринадесети век пр. Хр., Йехова винаги изпращал някакви указания посредством Кивота и всякаква физическа интервенция била провеждана от негово име чрез божествени емисари - т. нар. „ангели“ от Библията. Тези ангели не били нито митични, нито ефирни същества, а създания от плът и кръв, които ходели, говорели, но имали подчинено положение спрямо висшите богове. Тези крила, с които най-често ги изобразявали в по-късни времена, представляват артистично тълкуване на техния начин на придвижване.⁹⁰

Тези „ангели“ помагали на израилския народ начело с Исус Навин по време на частичната победа над ханаанските земи, започвайки с покоряването на Йерихон през 1390 г. пр. Хр. Срутването на стените на Йерихон сега вече е събитие, потвърдено от археологията, и вероятно може би е резултат от друга божествена технология, която била описана на нетехнически език като „рев на тръба“.⁹¹

Указанията на Йехова към израилтяните били безмилостно да унищожат населението на покорените земи,⁹² а причината за това може да се види от проблемите, с които се сблъскали малко след смъртта на Исус Навин, когато евреите започнали да се женят за своите врагове. Това действие бързо довело до преклонение пред други богове, в крещящо пренебрежение към първата и втората заповед на Йехова, което довело до предварителен край на монотеистичния експеримент на Ишкур/Йехова.

По времето, когато Ишкур/Йехова действал като отсъстващ бог на израилтяните, може да се забележи, че други 601 зве също отсъствали от делата на човечеството.

Известната богиня Инана например обикновено инспирирала издайнически послания чрез плоскогърди статуи, където з и да минела, но след Крит следите й се губят.

Подобно на нея, вражеският ѝ бог Мардук сякаш също е слязъл от сцената. Египетската родина на Мардук, някога велика сила, била оставена слаба и подвластна на ескалиращата серия от „чуми“, предизвикана от Йехова, а северната делта била заселена скоро след това от вражеската сила на „хиксосите“. Както обикновено, знаем малко за тези хиксози, а единственото свидетелство е тяхното наименование, което буквално значи „вождове от чужда хълмиста земя“.⁹³ Според моя анализ все пак е почти сигурно, че те били уриани от индоевропейски произход, принудени да тръгнат на юг от пренаселеността в Левант. фактът, че тези царе на хиксосите покорили Египет за около двеста години, е много съществен, защото той намеква, че Мардук и неговият род не присъствали физически, за да ги отблъснат.

Междувременно градът на Мардук Вавилон в Месопотамия бил оставен също учудващо беззащитен. По същото време, когато неговите земи в Египет били завладени от хиксосите, жизненоважният град Вавилон, за който Мардук толкова усърдно се борел, бил нападнат с неочакван щурм. Хититският цар Мурзилис отмъкнал съкровищата му, включително статуите от чисто злато на Мардук и съпругата му Сарпанит. Реакцията спрямо този светотатствен акт намеква за *индиректна* намеса на Мардук, защото почти веднага Вавилон бил завладян от каситите, мистериозна група от хора, които внезапно слезли от планината Загрос. В обичайната хронология това се случило през 1595 г. пр. Хр., а каситите управлявали Близкия изток в продължение на една дълга епоха от 432 години. Това дълго царуване е в очевиден разрез с незначителното културно влияние на каситите.⁹⁴ Според новата хронология на Дейвид Рол все пак объркването на учените може да бъде разрешено, тъй като събитието се е случило през 1250 г. пр. Хр. и каситите управлявали не повече от век.

Произходът и мотивите на тези касити винаги са предизвиквали смущение сред историците, защото те не са допринесли с нищо за развитието на вавилонската култура (която се предполага, че са победили), а просто са поддържали статуквото. Както вече видяхме, всъщност тези касити почти сигурно са били бивши миньори от Тиуанаку, а негроидни-ят елемент показва, че те са били расови наследници на Мардук. Тези касити не са „нахлули“ във Вавилон, а просто са се заселили там, вероятно по нареждане на липсващия Мардук.

Слабостта на Вавилон предизвикала огромна промяна в политическия баланс на източните земи. Нарастваща заплаха започнала да се появява от асирийците, които при управлението на Шалменесер I установили Нимрод като своя нова столица и изградили военен пост на мястото на разрушения град Мари през 1250 г. пр. Хр. Еламците също се възстановявали от изстреблението от страна на Хамурапи, както става ясно от изграждането на страхотен зикурат в Чога Занбил, посветен на техния бог Иншушинак, също през 1250 г. пр. Хр. Тези еламити започнали да провеждат успешни атаки към Вавилон и през 1170 г. пр. Хр. плячкосали самия град Вавилон заедно с град Акар Куф, който каситите били построили точно на север.

Междувременно Египет започнал да преживява възраждане по време на XVIII династия от фараони, успешно изгонвайки хиксосите през 1183 г. пр. Хр.

(НХ)⁹⁵ Първият фараон от тази династия се наричал Ахмос - име, което означава „от Бога Ах произлязал“. Ахмос бил последван от приемници, които носели името Тутмос, значещо „произлязал от бога Тот“. Тези двама богове са един и същи, тъй като Ах обозначава Бога на Луната, който най-често е представлявал Тот.

Докато е възможно да гадаем за *физическата намеса* на Тот в египетския ренесанс, то няма твърдо доказателство, което да подкрепи такова заключение. Разбира се, трябва да се напомни, че Тот бил бог-пацифист, бог на равновесието, който не взимал страна в споровете между боговете. Ако на Тот е *било разрешено* да се намеси и възстанови разрушенията, причинени от Ишкур през 1433 г. пр. Хр., това със сигурност трябва да се е случило по-рано от дванадесети век пр. Хр. По-вероятно изглежда XVIII династия от фараони да е отправяла молитви към *отсъстващ бог* и да са изгонили хиксосите със собствени сили.

Цялостното заключение от валидните доказателства е, че по време на периода 1450-1000 г. пр. Хр. боговете се били оттеглили от Близкия изток (Стария свят) и отишли в Америките (Новия свят), където *има белези* от божествена дейност в Теотихуакан през 1390 г. пр. Хр. Липсата на директна намеса в Стария свят намеква, че Мардук, Инана и Йехова (Ишкур) били отстранени посредством целенасочена политика на ненамеса. Възможно ли е вследствие на назряващ конфликт, който е разрушил дворците в Крит и Мохенджо-Даро, древните богове да са наказали на колене в ъгъла по-младите воюващи богове?

Храмът на Йерусалим

След петдесетгодишно преклонение пред Тот египетските фараони отново започнали да отдават дължимото на Амон (Мардук). Все пак нищо не подсказва физическото присъствие на Амон. Напротив, през 1022 г. пр. Хр. (НХ) станало нещо забележително. След три години на трона фараонът Аменхотеп IV внезапно променил своето име на Акенатеп и извършил революционно преобразуване към монотеизъм. По време на управлението на Акенатеп били прекратени всички описания на бог Амон, а на тяхно място било въведено „ДИНГИР“, за да се представя преклонението пред Атон, слънчевия диск.

Нашето разбиране на този забележителен период от историята се подпомага от т. нар. „Писма Амарна“, които били разменени между Акенатеп и неговите съюзници в Гат, Ашкелон, Газа, Ашдод, Екрон, Йерусалим и каситския град Кар-Дуниаш.⁹⁶ Това били градове на филистимяните - индоевропейци, които управлявали Левант от конфедерацията на техните градове-държави. Близостта на този съюз е показана от Акенатеп, който имал измежду жените си както хурианка на име Таду-Хепа, така и дъщерята на каситския цар Бурнабуриаш II.⁹⁷

Този опит на филистимяните да победят по втория начин Египет чрез Акенатеп е продължил едва тринадесет години. Тутанкамон преразгледал политиката на Акенатеп и го денонсирал като еретик. През този кратък период все пак балансът на силите на Левант бил съществено променен. До идването на власт на Акенатеп в Египет била провеждана политика на дефанзивен експанзионизъм и успешно бил създаден алианс с хурианите.⁹⁸ Сега Левант се превърнал в бойно поле между филистимяните и ревяща армия от бандити, известни като „хабиру“. Както убедително показва Дейвид Рол, тези добре организирани хабиру от „Писмата Амарна“ били водени от Давид - бъдещия цар на Израел, и най-важното - бъдещия завоевател на Йерусалим.⁹⁹

Кой е населявал областта на Йерусалим преди победата на Давид? Според „Писмата Амарна“ жителите били йебусити, а царят им бил съюзник на Акенатеп и другите филистимски владетели. Този съюз би могъл да бъде обяснен от общите индоевропейски корени, защото царят на Йерусалим се казвал Абдихеба, означаващо „слуга на Хеба“, която била хурианска богиня.

И още нещо, може да се докаже, че йебуситите били един и същи народ с хиксосите! Египетският историк Манетон обяснява, че хиксосите, след като били изгонени от Египет, отишли и построили „град в страна, сега наричана Юдея... и го нарекли Йерусалим“.¹⁰⁰ Според „Писмата Амарна“, йебуситското име на Йерусалим било Тианна - признание към тяхната отчасти шумерска култура, защото името явно произлиза от шумерското ТИ и АН, означаващи „Живот“ и „Небе“ - напълно подходящо за свято място като Йерусалим. Удивително, името ТИ.АННА отразява името и на Тиуанак, намеквайки, че йебуситите може и да са били бивши ръководители на делата в този район.

Според новата хронология Давид пленил Йерусалим през последната година от царуването на Акенатеп, когато Египет бил безсилен като военна мощ. Дали богът Йехова няма пръст в това завоевание? Лекотата, с която Давид завзел града посредством неговата тунелна канализационна система, наистина внушава, че той е имал източник на вътрешна информация. Нещо повече, вероятно е съществено, че докато съперникът на Давид - цар Саул, никога не е зовал Йехова с помощта на Свещения Кивот,¹⁰¹ самият Давид явно го е правил. В Книга на Самуил I, стих 30, Давид използва специална одежда, наречена „ефод“, за да призове Господа, и успешно получава отговор.¹⁰² Дали завземането на Йерусалим не е било божествено дирижиран комплот?

Ако хвърлим поглед назад към събитието, би ни се сторило, че главната цел на завземането на Йерусалим е била да се построи „храм“ за Йехова. Подробните планове на този храм, описани в Книга Царства 1, стих 7, са доста загадъчни и намекват за някаква неясна техническа цел, съвсем различна от прост олтар за преклонение пред отсъстващ бог.

Заговорът все по-ясно се очертава, когато установим датата на строежа на „храма“ според Соломон - 953 г. пр. Хр.¹⁰³ Защото през 952 г. пр. Хр. (НХ) Мардук/Ра се появява отново в Египет! След отсъствие, продължило според мен 450 години, един фараон изведнъж приема името Рамзес, означаващо „създаден от Ра“. През 936 г. пр. Хр. (НХ) той бил последван от най-известния фараон, живял някога - Рамзес II (Рамзес Велики). А първата задача на Рамзес Велики, след като отблъснал хититите назад в Кадеш, била да плякоса Йерусалим! Това обискиране на „съкровищата на храма“ може да бъде датирано към 925 г. пр. Хр. (НХ), точно 21 години след завършването на храма.¹⁰⁴

Вместо да се доверяваме на случайни съвпадения, очевидното заключение е, че Йехова/Ишкур нарушил политиката на ненамеса на боговете и после бил наказан с равностойна и противоположна интервенция от страна на Мардук (посредством Рамзес). От Библията става ясно, че Свещеният Кивот бил използван, за да бъде Йехова в крак с последното развитие на събитията, и е напълно възможно успешните атаки на Давид, улеснени от политическата слабост на Египет под управлението на Акенатеп, да са му предоставили измамната възможност да поеме отново властта в Стария свят. Каква по-добра мишена от Йерусалим, който като бивше място на центъра за контрол на полетите на боговете бил доста по-свещен от самия Вавилон.

Асирийската мистерия

Следващият главен инцидент в историята на Йерусалим е станал след повече от двеста години, през 689 г. пр. Хр. По онова време асирийците били господари на Стария свят. Те победили вавилонците и еламците и депортирали израилтяните от тяхното северно царство Самария. Междувременно хурианите накрая си вдигнали багажа и напуснали Левант с надеждата за по-спокоен живот на североизток, близо до езерото Ван. Изглежда никой не е могъл да

противостои на яростните атаки на асирийската военна мощ, която скоро достигнала връхната си точка с бруталното нахлуване в Египет по време на управлението на Езархедон, а после и при неговия приемник Ашурбанипал.

Кои били асирийците и защо така внезапно започвали да изпълняват ожесточена програма за експанзия? Първоначално те били мигранти от Шумер и се прекланяли главно пред Инана. Въпреки това изминало малко повече от едно хилядолетие, а тяхната религия вече била основана на първата света троица - сложен бог на име Ашур, оформен от триадата Анар, Бел и Еа (шумерските Ану, Енлил и Енки). Извън нея асирийците почитали и втора триада, съставена от Син, Шамаш и Раман/Ишар.

Асирийската вяра в древната троица от богове от Шумер намеква, че те не са били подпомагани чрез директна намеса от някой специфичен бог. Отсъствието на богове от асирийските дела се потвърждава при опита за атака към Йерусалим от асирийския цар Сеначериб през 689 г. пр. Хр. Именно тогава царят прави знаменитото си признание, че никои бог не е по-силен от могъщата асирийска армия! Но едва изрекъл тези думи и боговете наистина се намесили...

„Онази нощ ангелът Господен се появи и умъртви сто осемдесет и пет хиляди мъже в лагера на асирийците.“¹⁰⁵

И отново пратениците на боговете, а не самите богове изпълняват божествената заповед. Възможно ли е изстреблението на асирийците, както е записано в Библията, да е действително историческо събитие, представляващо друг пример за грандиозната технология на боговете? Една важна подробност намеква, че може и така да е било. Преди ангелската атака царят на Йерусалим пристигнал при комуникационното устройство, известно като Свещения Кивот (по това време вече спокойно инсталирано вътре в „храма“, към което са се,отнасяли като към „Господ“), и рекъл:

„О, Господи Боже Израилев, ръкоположен между херувими... чуй думите, които Сеначериб прати, за да унижи живия Бог...“¹⁰⁶

В същата година на несполучливата му атака към Йерусалим Сеначериб се изправил пред последната и дългосрочна серия от бунтове на негови последователи в град Вавилон. По това време неговите войници брутално разграбвали Вавилон по безпрецедентен начин.¹⁰⁷ Независимо от всичко този безмилостен акт на терор не успял да попречи на Вавилон да ги отблъсне петдесет години по-късно. Именно тогава асирийската империя претърпяла загадъчно изстребление:

„С настъпването на 639 г. изворите на асирийската история секват... Никакво обяснение не може да бъде дадено за това загадъчно спиране. С ужасяваща внезапност империята се разпаднала.“¹⁰⁸

Кой стои зад упадъка на Асирия? Имената на въстаналите вавилонски царе ни дават някакво свидетелство. Главният организатор на бунта бил Набополасар, който бил последван на трона от сина си Небучаднез-цар - и двете имена обозначават бога Набу, син на Мардук.¹⁰⁹

Дали боговете не са се намесили, за да прекратят тиранията на арогантните и варварски асирийци? Дали е била преминалата границата на търпението на боговете към асирийците? Забележителното е, че едно от последните им действия през 640 г. пр. Хр. било да разбият еламитското царство (поклонниците на Нинурта), след като преди това били извършили брутално нападение над Египет (664 г. пр. Хр.). (НХ). По тази причина асирийците разполагали с няколко съюзници измежду боговете.

Тъй като историците ни предоставят някои алтернативни обяснения, ние сериозно трябва да разгледаме възможността зад внезапното унищожение на асирийците да стои директно или индиректно божествената ръка на Набу.

Иезекиил и Новият храм

Ние може би никога няма да узнаем дали Набу е предоставил подкрепа на Вавилон, но онова, което със сигурност знаем, е, че вавилонците продължили да контролират вражеския град Йерусалим. През 597 г. пр. Хр. царе на Йерусалим ставали назначени от Вавилон лица, а израелският елит бил изгонен. Това било последвано от голямо еврейско въстание през 586 г. пр. Хр., което било жестоко потушено от вавилонския цар Небучаднезцар II. Той изгорил йерусалимския „храм“, сринал до основи сградите му и градските стени и откраднал неговите съкровища. Междувременно Небучаднезцар извел до нови висини на импозантност град Вавилон, включително неговите висящи градини. Учудващо е, че съперничещите си богове са позволили Йерусалим и Вавилон да претърпят толкова противоположни съдби.

Един от израилтяните, депортирани от Йерусалим във Вавилон през 597 г. пр. Хр., бил свещеник на име Иезекиил - същият, чиито „видения“ на космически кораби бяха описани в глава 1. Високото ниво на технически описания, предадени от Иезекиил, свидетелства за истинността на преживяванията му. През 572 г. пр. Хр. Иезекиил бил извисен от „Божия Дух“ и пренесен до един „храм“.¹¹⁰ Библейското тълкувание оставя у нас впечатлението, че той бил заведен в храма на Соломон в Йерусалим, но този храм, разбира се, бил разрушен четиринадесет години по-рано. В допълнение няколко от характерните черти, описани от Иезекиил, като например течащата река от храма към морето, явно не съвпадат с географията на Йерусалим. В действителност един прочит на библейския текст в оригинал на иврит ни дава ясна представа, че Иезекиил бил напълно незапознат с новата обстановка.¹¹¹ Тогава къде се намирал храмът, където Иезекиил бил заведен?

Един храм, който наистина прилича на описанията на Иезекиил, съществува в Хавин де Хуантар в Андите! Няколко учени отбелязаха удивителните серии от прилики между Хавин и библейското място, и най-вече разположението на Хавин върху много висока планина, на височина 10 430 фута.¹¹² Втората прилика е, че храмът в Хавин е точно ориентиран към четирите посоки на света, а главният му вход е обърнат на изток, точно както е описал Иезекиил. Накрая Иезекиил видял река, която „извирала под“ прага на храма от южната му страна, вървяла на

изток и накрая стигала до морето. Както е описано в глава 3, разкопки в Хавин разкриха подземна мрежа от тунели, използвани да черпят вода от река Уачекса, която преминавала през мястото на храма и се вливала в река Мосна, а тя пък заобикаля наблизо потопения площад от южната страна (виж фиг. 10). Река Мосна после се свързва с Пучка, която тече към Маранон, и накрая се влива в Амазонка, която я отвежда до *морето на изток*, точно както е описано от Иезекиил.

Удивителното заключение е, че Йехова се опитвал да построи в Перу копие на своя „храм“, който бил разрушен в Йерусалим четиринадесет години по-рано. И още нещо, амбициозният му план излязъл доста извън Хавин, иначе защо е трябвало да пренася Иезекиил на хиляди мили, за да му даде стотици точни размери от храма в Хавин? Намеренията на Йехова са съвсем ясно описани в Книга на Иезекиил, стих 43:

„Сине човешки, опиши храма на народа израилев... Нека имат предвид този план, и ако те се срамуват от всичко, що са сторили, разкажи им плана... Напиши това пред тях, за да могат да останат верни на неговия план...“³

Картината, която се появява от този анализ, е драматичен опит на Ишкур/Йехова да си възвърне авторитета между боговете, вероятно подтикнат от противоположните съдби на Йерусалим и Вавилон. Провалил ли се е опитът му? Доколкото ни е известно, Иезекииловите сънародници никога не са успели да изпълнят нарежданията му за построяване на копие на Хавин. Колкото до самия Хавин, каквото и да е съществувало някога, то е било разрушено, а върху него били построени по-късни сгради, датиращи от епохата 500-200 г. пр. Хр.¹¹⁴ Би било особено интересно да се направят разкопки под потопения площад.

Какво всъщност е представлявал т. нар. „храм“, който Ишкур построил в Хавин? Ако библийското описание на храма в Йерусалим би могло да ни бъде пътеводител, тогава си имаме работа не с храм в конвенционалния смисъл на тази дума, а с някакъв вид техническо съоръжение със специално предназначение. Вероятно свидетелство се съдържа в Стелата Раймонди (фиг. 45), за която се счита, че е била изваяна в Хавин около 500 година пр. Хр., когато той се е появил като свещен център, малко след посещението на Иезекиил. Стелата показва Ишкур, символизиран от бик, застанал под нещо, което сега можем да изтълкуваме като стилизирана ракета...

Денят на Ягуара

Не бих искал да насочвам вниманието си върху култури, легенди или произведения на човешкия труд от американския континент, които твърдо припомнят безмилостното унищожение на хората от техните богове. Ще се опитам да покажа, че тези обичаи имат своите корени в събитията от Хавин де Хуантар през шести век пр. Хр.

Най-известното произведение на изкуството на ацтеките е огромният „Слънчев камък“, открит в ацтекската столица Теночтитлан, а сега изложен в

музея в Мексико сити (илюстр. 61). Смята се, че четирите правоъгълни плочи, които обграждат централната фасада, представляват четирите велики периода (или „слънца“) от историята на ацтеките.¹¹⁵ Всяко слънце се идентифицира чрез феномена, който е довел до неговия край. Според обичая на ацтеките, първото слънце било унищожено от вода, второто от силни ветрове, третото от трусове и бури, а четвъртото от Ягуара. Ацтеките смятат, че сега живеят във времето на петото слънце, в началото на което те са мигрирали в сегашните си земи, водени от своя бог Хуитцилопохтли.

Правени са много опити за потвърждаване валидността на ацтекски-те слънца, но всички те имат недостатък, че съдържат противоречиви данни за продължителността на всеки период. Ако оставим настрана тези данни, решението за първите три слънца ми се струва доста просто. Първото слънце било прекратено от вода, което означава големия Потоп през 10 983 г. пр. Хр. Второто било прекратено от вятър, което значи ядрено унищожение през 2024 г. пр. Хр. в земите, откъдето дошли първите американци. Третото приключило след трусове и бури, а това представлява космическото явление през 1390 г. пр. Хр., което спряло въртенето на Земята и причинило огромна „градушка“, дошла от небето.¹¹⁶ Ацтекските традиции поддържат твърдението, че покритият с перушина змийски бог Кетцалкоатъл пристигнал скоро след началото на четвъртото слънце, т. е. около 1390 г. пр. Хр. Това напълно съвпада с моята хипотеза, че боговете се преместили в Новия свят вследствие на климатични промени около 1450 г. пр. Хр.

Известно време след 1390 г. пр. Хр. четвъртото слънце било прекра

тено от „Ягуара“. Този обичай е запазен из цяла Америка под формата на множество религиозни култове, включващи различни зъбати животни. Жреците на майте например били изобразявани с дрехи от кожа на ягуар, а един от най-прочутите жреци се наричал Балам, буквално значещо ягуар на местния език. Специалистите смятат, че този култ за първи път се е появил в Хавин де Хуантар, където според „Нешънъл джиографик съсяяти“: „хората от Хавин благоговеели пред ягуарите и други предци от джунглата като пред богове“.¹¹⁷ Този култ наистина изобразява графически хавинските представи за свирепи създания, прилични на бикове и озъбени страховито, както се вижда на фигури 9 и 45.

Легендата за Ягуара е свързана хронологично с друга легенда, според която

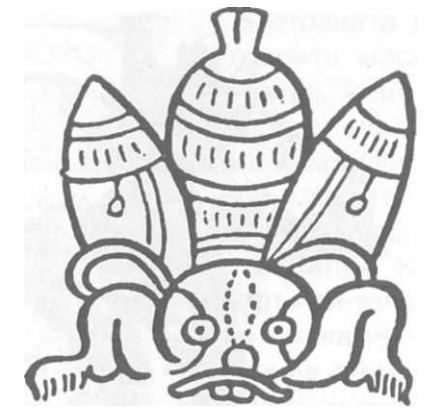
човечеството било победено от „диви животни“ по време на хаос и война между боговете. Тази легенда за „диви зверове“ била увековечена в множество енигматични каменни скулптури, които винаги са смущавали експертите. Един особено добър пример може да бъде намерен в Ел Баул, Гватемала. „Паметник 27“ в Ел Баул изобразява фигура, бълваща огън и сграбчила нещо, което прилича на гранати, във всяка една от ръцете си (фиг. 55). Нейното човекоподобно тяло е съединено с глава с каска, със страховитата опулена физиономия и озъбено-

то лице на свиреп звяр. В краката му пълзи по-малка фигура на човек, който предлага жертва на ягуароподобния звяр.

Близо до Ел Баул в Санта Лучия Коцумалхуапа бе открита подобна жертвоприносителна сцена, изобразена върху стела, сега намираща се в музея в Берлин. Тази стела показва различни човешки раси, гледащи към небето и принасящи нещо неразлично в жертва на гмуркащ се бог. Изображението на гмуркащ се или слизащ отвисоко бог е нещо обичайно в покъсната мезоамериканска култура, а два от примерите на майте са показани на фиг. 56. Независимо че някои експерти грешно тълкуват тези изображения като „заязвящо Слънце“, или „бог-пчела“ (сериозно!), по-вероятно е те да символизирали застрашителна опасност от небето.

фиг. 56

Подобна заплаха*от небето е изобразена в ацтекската столица Те-ночтитлан, където археолози откриха две големи статуи, пазещи Храма на орлите. Тези величествени статуи са на страховити птици-хора (или богове), а човешките им лица се подават зад човките на гигантски орли.

Тази артистична комбинация на човек и животно (наречена зоомор-физъм) се появява отново в древните американски култури. В Киригуа, област на майте в Южна Гватемала, един музей на открито съдържа може би най-странната колекция от каменни скулптури в света. Зоомор-фичните изображения на онези камъни представят също и един трети аспект - този на машините. Един посетител на този музей описва така впечатлението си:

„Огромно чудовище с неизвестен животински произход, със страхотно остри челюсти и винаги с глава или торс на човешко същество в устата си, не толкова, че го поглъща, а сякаш човекът язди бживотното.“¹¹⁸ (Следва обяснение).

В Сан Аугустин, Колумбия, в няколко десетки такива места, свързани с неизвестна култура, преобладават 320 монолитни каменни скулптури. Те са толкова страховити, че през 1758 г. францискански свещеник

ги дамгосал като „произведения на дявола“. За щастие те са оцелели и сега съставляват един от най-страховитите музеи в света на открито. Много от статуите са двуетажни като на фиг. 57, която показва висок 6 фута ягуар-човек, увенчан с ягуар-птица с ужасяващи зъби. Навсякъде страховита фигура седи под каменен покрив, с човешки череп, провиснал на врата, докато множество други статуи изобразяват чудовища, хранещи се с по-малки фигурки в уста! Един учебник обобщава научния консенсус за Сан Аугустин, както следва:

„Най-честри, стряскащите скулптури са статуите на човеци с котешки особено зъби, които са били свързани от учените с ягуаровото шаманство.“¹¹⁹

Друга нация на мерена режие. гурка от

дащо комин главата показано

на Фиг. 58

фантастична машина и човек бе на на перуанското крайб- Малка керамична фи- културата на Моче изобразява чудовищно изглеж- животно на два крака, с като на машина върху (фиг. 58). Чудовището е в момент, когато обезглавява човек, и е подобно множество други изображе- ния в този район.

Изглежда сякаш олмеките в Мезоамерика също са били на- падани от диви зверове. Някои археолози са убедени, че олмеките са упражнявали култ към Ягуара в областта Теопантекуанитлан, а някои автори ги описват като „народа на Ягуара“.¹²⁰ Често срещан аспект в

изкуството на олмеките е дете с разцепена глава и страховито озъбена паст, подобно на нефритената фигурка, показана на фиг. 59.

Какво са се опитвали да ни кажат древните скулптори? Дали заплахата е идвала директно от небето, а изображенията на „диви зверове“ показвали богове, атакуващи човек от аероплани? Накратко, дали човечеството е било въввлечено във война между боговете в Америките?

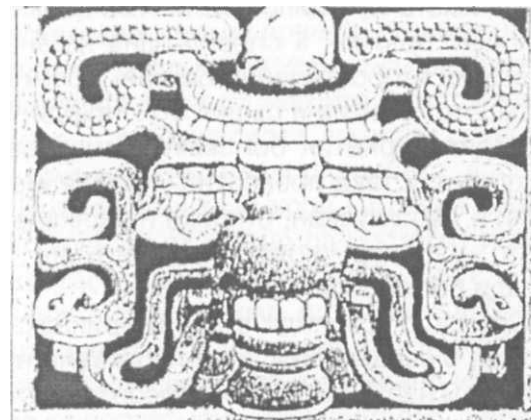
Фиг. 59

яма съмнение, че както южноамериканската, така и мезоамериканската култура са съхранили описания на победата на Енлилитите над Енкиитските богове в относи-¹

емблема на съвременен Мексико е орел, сграбчил змия с клюна си (фиг. 60), а змията символизира Енкиитите.

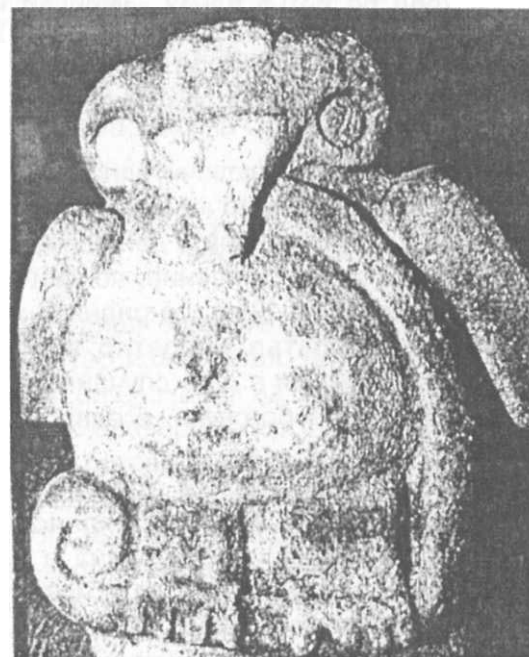
Фиг. 60

В страната на майте бе открита маска, изобразяваща змии, здраво заклещени между зъбите на бог-ягуар (фиг. 61).

По същото време в областта на Сан Аугустин в Централна Колумбия една от най-тачените статуи е на каменна птица, сграбчила змия (фиг. 62). Всички тези изображения представляват изключително силна символика.

Пирамидата в Чичен Итца (илюстр. 62) също отразява такава символика. В 17 часа през пролетта и есента, в дните на слънцестоенето, една сянка се придвижва надолу по пирамидата като виещото се тяло на змия. Стигайки до основата, тя отново проправя пътя си, лъкатушейки към върха. Смята се, че това символизира бог-змия, който слиза на Земята, а после си тръгва обратно. В същото време вътре в пирамидата в най-горната част на тясна стълбичка толтеките са изградили малък олтар на Ягуара. Приемливо тълкувание за него отново е върховенството на Ягуара над змиите на Енкиитите.

Фиг. 62

Кога ли се е състояла войната между боговете? Петото ацтекско слънце, белязано с Ягуара, започнало известно време след четвъртото през 1390 г. пр. Хр., но кога точно? Можем ли хронологично да го свържем с Ишкур/Йехова, разрушаването на храма в Йерусалим и посещението на Иезекиил в новия храм в Хавин?

Нашето първо доказателство идва от ацтекска легенда. Ацтекският

бог на войната бил известен под името Хуитцилопохтли. Той обикновено бил изобразяван как държи мощно оръжие, а според една легенда той спечелил битка срещу четиристотин второстепенни богове. Друга легенда, вероятно отнасяща се до същото събитие и същия бог, твърди, че бог на име Димящо Огледало победил пернатия бог-змия Кетцалкоатъл в Тула, точно на север от Теотихуакан, и така прекратил управлението му. Археолози, направили разкопки в Теотихуакан, откриха навсякъде изображения на Бога на бурята - Ишкур, което показва, че той и Хуитцилопохтли били един и същи бог-победител.

Легендата за „Димящото Огледало“ съвпада с друга приказка, според която Кетцалкоатъл напуснал Мезоамерика след избухване на войни между боговете. Богът-змия тръгнал с група последователи от Тула към Юкатан, откъдето отплувал на изток върху „змийски сал“.¹²¹ Това събитие е сред най-значимите в историята на Америките, защото Кетцалкоатъл си тръгнал с обещание да се върне. Датата на връщането била определена точно въз основа на свещен календар от 260 дни, който в комбинация с друг календар от 365 дни довежда до свещен цикъл от 52 години. Оттогава всички мезоамерикански култури започнали да броят годините и чакали връщането на Кетцалкоатъл всеки път, когато завършвал този 52-годишен цикъл.

Тъй като обещанието на Кетцалкоатъл е изключително съществено за свещения кръг, доста вероятно е 260-дневният свещен календар (от който зависел свещеният цикъл) да е бил създаден в движение от датата, когато той тръгнал. Може би е от голямо значение, че най-ранната дата от свещения цикъл, открита досега в Мексико, се равнява на 500 г. пр. Хр., което предполага, че Кетцалкоатъл вероятно е напуснал Мезоамерика през 552 г. пр. Хр. Възможно ли е да е случайно съвпадение, че тази дата, отбелязваща войната на боговете, е едва 18 години след пътуването на Иезекиил до Хавин?

Друго наше хронологично доказателство идва от археологията. Докато датите са естествено твърде смътни, установената хронология за Свети Аугустин и Хавин де Хуантар е напълно потвърдена в периода около 550 г. пр. Хр.,¹²² което е най-рано установената дата на култа към Ягуара. Този период съвпада *точно* с феномена, познат като „Ел Ниньо“, причинявал огромни обществени и културни промени в Южна Америка.¹²³ По-точно селищата по перуанското крайбрежие изведнъж западнали, докато Хавин в пълен контраст внезапно се издигнал като мощен религиозен център. Археолозите не са сигурни какво точно стои зад „Ел Ниньо“, но ако съберем всички сведения заедно, тогава войната на боговете се превръща в силата зад „Ел Ниньо“ и Хавин де Хуантар се появява като катализатора, поставил началото на войната между боговете.

Как човечеството е било впримчено в този конфликт? Тъй като засега не можем **да** бъдем сигурни, едно вероятно доказателство се намира в по-късния храм на Хавин. Както бе намекнато в глава 3, статуята „Ел

Ланцон“ е била поставена в сърцето на храма, за да го предпазва от неизвестен враг. Нещо повече, стените на храма са планирани така, че да пречат на достъпа на хора с *висок ръст*. Възможно ли е този враг да са била група хора от негрите, пристигнали в Хавин около 1450 г. пр. Хр.? Според прединкската легенда, цитирана в предишната глава, „гиганти“ тръгнали пеша към планината, ядосали техния бог и били унищожени. Възможно е тези хора - близки родственици на олмеките - да са били принудени от Ишкур да построят неговия „храм“, но впоследствие да са го саботирали. Ако този акт на саботаж е бил инициран от вражески бог, тогава бихме могли да разберем защо богове *и* човеци са били включени в произлезлия конфликт.

Този анализ внушава, че именно Ишкур/Йехова е разпалил гнева на „дивите зверове“ към човечеството, нападение, оставило дълготрайно впечатление у тези, които са оцелели. Между тях почти сигурно са предците на ацтеките - придобили слава с кръвожадните си ритуали, които ни се струват толкова противни. Можем да се опитаме да се поставим на мястото на ацтеките въпреки всичко, когато проучим един от техните церемониални кинжали, показани на илюстр. 60. Тази кама, която била използвана за отрязване сърцата при техните човешки жертвоприношения, притежава дръжка с изображението на пикиращ Бог на бурята!

Друг нов световен ред

Докато диви зверове опустошавали човека в Америките, Вавилонското царство изживявало последните си дни. Последният му владетел Набонидос се възкачил на трона през 555 г. пр. Хр.¹²⁴ Между белезите на нарастващо безверие, без съмнение причинено от продължаващото отсъствие на боговете, Набонидос провъзгласил Нанар/Син за върховен бог. Това въпреки всичко не било нищо повече от отчаян зов към отсъстващия бог, защото Нанар/Син не помогнал на Вавилон да окаже съпротива на нахлуващата персийска армия начело с Кир през 539 г. пр. Хр. Не сторили това дори Мардук или Набу. Предаването на властта било подозрително плавно.

Така започнал нов етап в историята на човечеството. Изчезнала мощта на шумери, вавилонци и асирийци. В продължение на четиринадесет години фараонските династии в Египет също стигнали своя край с помощта на персите. За първи път в историята се издигнала империя, която не била нито от расата на хамитите, нито пък семитска. Защото и персите, и медите (техни подчинени съюзници) били от племето на третия Ноев син Яфет. Когато Персийската империя отстъпила пред Александър Велики през 330 г. пр. Хр., отново било установено царство на яфетите. А оттогава световната власт била упражнявана в името на Яфет.

Епохата на Кир също отбелязва обрат в световната религия. На всички народи, поробени от Вавилон, включително и евреите, било разрешено да се върнат към преклонение пред предишните си богове и да възстановят техните храмове. Така Кир поставил началото на нова епоха на паганство*, основана на идоли на богове, които не били виждани от хилядолетие. Всички тези богове все пак били поставени в подчинение на Ахура-Мазда - „Богът на истината и светлината“, който бил изобразяван по-скоро като божество на небето, отколкото на земята.

Тази нова ера на религиозна свобода проправила пътя за появата на нови мощни религии, които представлявали уникално преживяване за човечеството. В периода 550-500 г. пр. Хр. идолопоклонничеството тръгнало към упадък, а някои от най-великите мислители на света започнали да търсят по-висше духовно царство, препоръчвайки нови идеали като мир и съчувствие. Влиянието на Буда в Индия и на Конфуций в Китай през този период не може да бъде омаловажавано. Забележително е, че Буда гледал на боговете като на същества от плът и кръв, на които не трябвало да се прекланят, тъй като те си имали същите проблеми като човешкия род; по този начин той потърсил духовно просветление или нирвана, което било по-висше от боговете.¹²⁵

Случайно съвпадение ли е, че всички тези политически и религиозни промени станали като директно последствие от войната на боговете на другия край на света? Възможно ли е богът-змия, който бил принуден да напусне Америките през 552 г. пр. Хр., да е имал нещо общо с тези промени? Свидетството внушава, че богът-змия бил Енки, а той наистина се върнал на азиатския континент.

Прякорът на Енки - Еа, означавал „Този, чийто дом е вода“. Някои учени вярват, че той може да бъде разпознат също и като митичния Оанес, двойствения „риба-човек“, появил се от морето Еритрея и научил шумерите на цивилизация. Присъствието на Енки в Мезоамерика може да бъде определено от думата на майте „уаана“, която всъщност е идентична на Оанес и означава „Този, чийто дом е вода“.¹²⁶ Точно до крайбрежието на Юкатан, откъдето според легендите Кетцалкоатъл напуснал Мезоамерика, се намира остров, наречен Яина. Итците - народ, населявал този регион в по-късни времена (и дал името си на Чичен Итца), познавали Яина като последното място за отпущане на Ицамна, бога на Иците. Значението на Ицамна отново било „Този, чийто дом е вода“.¹²⁷ Според легендата Кетцалкоатъл (наречен иначе Еа/Енки) отплувал от Яина и се насочил на изток със „змийски сал“.

Същият сал и същият бог се появяват през 500 г. пр. Хр. на изток в свещеното място, наречено Буданилкантха в Непал! Илюстр. 63 показва статуята на бог, познат като „Спящият Вишну“, лежащ в легло със змии във воден резервоар. Тази статуя е загадка дори за специалистите по индуистка религия, тъй като съдържа всички отличителни белези на бога Вишну, а все пак името Буданилкантха, значи „Синьо гърло“, обозначаващо различен бог - Шива.

* Паганство - езичество, идолопоклонничество. (Бел. прев.)

За специалистите това представлява странно противоречие, тъй като Вишну е пазач, а Шива разрушител. Каквото и да означава тази двойственост, статуята

върху сал от змии определено е Вишну, а този бог е всеобщо признат в Непал като Нараяна. Това име означава „Онзи, който се грижи за хората“, а един от прякорите му бил удивителен - „Този, чийто дом е вода“!¹²⁸

Поради това изглежда, че Енки (а вероятно и неговият род) бил принуден да напусне Южна Америка през 550 г. пр. Хр. и впоследствие да се върне в Азия. В светлината на това драматично преместване твърде вероятно е Енкиитските богове да са решили да отърват Близкия изток от вражеските семитски и хамитски сили, които водили яростна битка в продължение на 1500 години, като установили нов световен ред чрез империя на яфетите.

Изводи от глава петнадесета

- Нарастващ конфликт между Мардук и Инана довел до разрушението на Мари, Крит и Мохенджо-Даро през 1450 г. пр. Хр. Този конфликт довел до широкомащабна миграция, особено към Америките. Боговете също решили да се преместят в Новия свят и се споразумели за политика на ненамеса в Стария свят.

- Йехова, богът на Стария завет, бил бог от плът и кръв, познат на шумерите като Ишкур. Той нарушил политиката на ненамеса, опитвайки се да изгради ново монотеистично царство чрез израилтяните в Ханаан.

- Ишкур/Йехова използвал цар Давид, за да си върне Йерусалим, мястото на стария център за контрол на полетите. „Храмът“, който бил построен в Йерусалим през 953 г. пр. Хр., не бил храм в обичайния смисъл на думата. Той бил разрушен от Рамзес по нареждане на Мардук.

- Иезекиил долетял до новия „храм“ на Йехова в Хавин де Хуантар през 572 г. пр. Хр. Плановите на Ишкур за Хавин и бъдещо копие на онзи храм били осуетени от нещастен случай в Хавин, който довел до война между боговете в Америките през 550 г. пр. Хр.

- В резултат от войната една група богове се преместила в Азия и може би тайно се договорила за нов световен ред през 539 г. пр. Хр.

БОГОВЕТЕ НА НОВОТО Х11АЯДОЛЕТ11Е

Връщането на Нибиру

Около 200 г. пр. Хр.¹ планетата Нибиру извършила още едно от 3600-годишните си връщания в сърцето на Слънчевата система - най-скорошното от серии, обхванали 11 000 г. пр. Хр., 7400 г. ц Хр. и 3800 г. пр. Хр.

Ако можехме да се върнем назад във времето за да наблюдаваме най-близкото връщане на Нибиру, какво точно щяхме да видим? Според древните текстове Нибиру се появява от най-отдалечените места на космоса и обикаля около Слънцето по орбита извън планетата Мачс - огромно разстояние от Земята. Ако Нибиру бе достатъчно голяма планета, бихме могли да я видим като много светла звезда, подобно на планетата Венера, появяваща се като Зорница. Но дали Нибиру е достатъчно голяма? Според някои учени тя е около три пъти по-голяма от Земята, а оттам и три пъти по-голяма от Венера. Този по-голям размер по отношение на Венера все пак не успява да компенсира доста по-голямото ѝ разстояние от Земята. Следователно, използвайки Венера като ориентир, Нибиру би се появила като *много мъничка точка светлина*. Тя би изглеждала като застанала на едно място, но в действителност щеше да се движи много бавно в небето над Земята през период от няколко години. Казано най-общо, Нибиру би била много трудна за откриване. Поради това нашето пътешествие назад във времето ще е чиста загуба на време, защото няма да видим нищо друго, освен ако не знаем предварително кога и къде да наблюдаваме.

Дали астрономите от 200 г. пр. Хр. са знаели накъде да гледат? Според мен е почти сигурно, че останки от шумерското астрономическо познание отпреди 3600 години наистина са оцелели и по всяка вероятност връщането на Нибиру е било очаквано с нетърпение, открито и установено от китайски и вавилонски астрономи. Защо тогава никога не са били намерени астрономически записи от това звездно наблюдение? Отговорът почти сигурно се намира във факта, че древните писмени документи никога не са били правилно преведени, в допълнение към което има огромно нежелание да бъде призната научната им същност.

В малкото случаи, когато учени се опитваха да съпоставят китайски и вавилонски текстове със съвременната астрономия, те изцяло съсредоточаваха

вниманието си върху непротиворечивата област на кометите, чиито орбити са научно доказани. Ако някой учен бил на път да открие документална регистрация, описваща появата на „звезда“, наречена Нибиру, която бавно се движела и изчезвала седем години по-късно, това винаги било обявявано за аномалия и по тази причина няма и досега призната научна теория за обяснение на „звезда“, която се движи по своя собствена инициатива. Вследствие на това вероятно е нямало стимул за който и да е учен да предостави на нашето внимание толкова интересно тълкувание!

В светлината на горното няма причина да приемаме, че Нибиру не се е движела в орбита по график. Все пак доказателството в глава 7 показва, че тя е обикаляла около Слънцето в продължение на *4 милиарда* години, затова е невероятно да бъде пропуснато най-скорошното ѝ връщане!

В допълнение две многозначителни неща действително са станали през 200 г. пр. Хр. Първото се случило в свещения център в Хавин де Хуантар, който постоянно бил населен от построяването на храма, приблизително четиристотин години по-рано. Един капацитет твърди, че:

„Около 200 г. пр. Хр. цивилизацията в Хавин изведнъж тръгнала към упадък. Специалистите и досега не разбират напълно причините за тази рязка промяна.“²

Междувременно подобна промяна станала и в Теотихуакан, където индустриалните дейности били преустановени, а Градът на Боговете останал само град на хората:

„Около 200 г. пр. Хр., който и да е господствал в Теотихуакан, взел, че напуснал, а мястото се превърнало в град на толтеките.“³

Доказателството внушава, че изоставянето на Новия свят от боговете съвпада с връщането на Нибиру. Наистина след 200 г. пр. Хр. няма никакви явни признаци за каквото и да е физическо присъствие на боговете на Земята. Може би е имало силни проблясъци, видения и чудеса, но не е имало нищо, което да се сравни с директното лично присъствие на боговете, което човечеството отблизо е преживявало в продължение на 200 000 години.

Особено важно за нас е правилно да оценим, че връщането на Нибиру около 200 г. пр. Хр. отбелязало уникален момент от историята, защото това бил първият случай, който съвпадал (приблизително) с края на 2160-годишния прецесионен период.⁴ Можело ли е това символично събитие да обясни явното отсъствие на боговете оттогава насам? Дали пък върховният бог Ану не се е възползвал от възможността да постави на колена воюващите богове на Земята? В тази глава аз ще допусна, че боговете наистина са взели съзнателно решение за оттегляне от делата на хората.

Дали боговете са се върнали обратно на Нибиру? Отишли ли са някъде другаде, или са навлезли в отшелнически период на Земята? Където и да са отишли и естествено където и да са те сега, не би трябвало да допускаме, че те завинаги са се оттеглили. Напротив, дейностите на боговете са били мотивирани от времето на Потопа и до днес от периоди на Господство, определени от 2160-

годишните деления на прецесионния цикъл. Според моя анализ в глава 11, настоящата епоха на Рибите принадлежи на Ерешкигал - неизвестна богиня, която никога не се е стремяла към власт. Вследствие на това много е възможно понастоящем човечеството да е в период на „самотек“, който предстои да свърши с настъпването на новата прецесионна епоха на Водолея. В края на тази глава ще се върна към въпроса за точното определяне времето на тази нова епоха и нейните вероятни въздействия върху съдбините на човечеството.

Звезди на Изтока

Любопитен факт е, че *настоящата* прецесионна епоха на Рибите, символизирана с помощта на зодиакалния знак Риби, съвпада с епохата на християнството и нейния почти идентичен символ риби. Не вярвам, че това е случайно съвпадение. В Новия Завет времето на раждане на Исус - новия месия, е предопределено *от звездите*. Мъдреците не били астролози, както се опитват да внушат някои религии, а *астрономи*:

„Мъдреците от Изтока дойдоха в Йерусалим и попитаха: „Къде е онзи, който се е родил да бъде цар Юдейски? Защото видяхме звездата Му (изгряваща) на изток и дойдохме да Му се поклоним.“⁶

Според библейското описание мъдреците видели звезда на изток, но движеща се на запад. Те не последвали звезда, а тръгнали след *знак*, който показвал началото на нова прецесионна ера, защото това станало почти точно 2160 години след оспорваната дата за завръщане на Мардук във Вавилон.

Понякога оставаме с впечатление, че мъдреците били водени към крайната им цел от движеща се звезда (или НЛО според някои тълкувания), но това почти сигурно е митологично разкрасяване на историята. Напротив, диалогът на мъдреците с цар Ирод показва, че търсенето им било насочено към дете, родено в точно определен момент:

„Тогава Ирод тайно повика мъдреците и узна от тях точно за времето, когато се е появила звездата... той издал заповеди да бъдат избити всички младенци във Витлеем и пределите му на две години и надолу, според времето, което бе точно узнал от мъдреците.“⁷

Това екстремално действие може да бъде отдадено на факта, че Ирод е бил запознат с юдейското пророчество, което предсказвало появата на месия, който щял да отхвърли игото на римляните и щял да управлява възстановеното царство на Израел.⁸ По този начин Ирод действал за елиминирането на политическа заплаха и парирал вероятен въоръжен бунт.

Защо очакванията на юдеите за месия били толкова силни? Изглежда сякаш много от съвременниците на Исус са живели в страх от „Свър-шека на света“ и от приближаващо апокалиптично събитие.⁹ Времето и обстоятелствата при появата на Исус в края на една прецесионна епоха, заедно с неговите предвиждания за второ пришествие „в края на една епоха“ и началото на нова

ера, всичко това сочи към свещения календар на боговете, факт е, че използването на зодиака било нещо обичайно в земите на Назарет през първия век сл. Хр.

Както ще видим, значението на прецесията, както и на 3600-годишната обиколка на Нибиру се появява заедно на видно място в обичаите на Библията и Корана. Тези две религиозни книги са крайъгълните камъни на монотеистичното движение, което преобладава в нашето мислене в продължение на повече от хилядолетие, но дали те изцяло се основават на традицията на Бога в *множествено число!* Преди да се спрем на тази дискусия, първо трябва да завършим обиколката на световната история с бърз преглед за произхода на християнството и исляма.

Както вече са посочвали много автори, личността на Исус била засенчена от мощно религиозно движение, което започнало в негова чест, и затова е станало трудно в повечето случаи да се отдели фактът от мита. Независимо от всичко, някои митове могат да бъдат разсеяни с определена доза увереност. Един такъв мит е представен от Карен Арм-стронг, която отбелязва, че Исус никога не е твърдял, че е Синът Божи, а само „Син Человечески“.¹⁰ Друг мит бе разбит от Байгент, Лий и Лин-кълн (между другите), които показаха наяве, че Исус никога не е имал намерение да създава нова религия. Те наблягат на твърдението, че християнството дължи произхода си не на Исус, а на Павел, който започнал да разпространява „словото“ със собственото си мисионерско усърдие. Какво е било „словото“, с което Павел е проповядвал? Според Байгент и сие:

„Вместо да приеме юдаизма, Павел се покръства в собствения си „пагански“ култ към Исус... Основните изисквания за приемане на юдаизма, като например обрязването, съблюдаването на Сабат и придържане към законите на постенето, са изоставени по време на процеса.“

В резултат на това Павел замества преклонението пред Бог в юдейския смисъл (Йехова) с богОтворенето на Исус като *Господ* - акт, който бил толкова богохулствен за назаряните, че те изпратили емисари на бдението на Павел, за да отменят и поправят проповедите му! Какви били мотивите на Павел? Байгент и сие го описват като *агент провокатор*, който подкопал възможността за юдейско въстание, като пренесъл вината на смъртта на Исус върху самите юдеи:

„За да може да бъде разпространено из целия свят, завладян от римляните, християнството се променило... Самият Исус бил изваден от неговия исторически контекст, превърнат в неполитическа фигура - с други думи, духовен Месия, който не представлявал каквато и да е заплаха за Цезар. По този начин целият път на Исусовата политическа дейност бил развенчан, подменен или изрязан. И доколкото било възможно, всички следи на неговия еврейски произход били целенасочено замъглени, пренебрегнати или превърнати в неуместни.“¹²

Независимо от опозицията на назаряните, идеята на Павел за християнството бързо се разпространила, спечелвайки широка подкрепа в Мала Азия, Гърция, Италия и Егейските острови. Изглежда сякаш обещанието за

последно възкресение от смъртта в Царството Господне било много привлекателно за унижените и оскърбените.

През трети век сл. Хр., след като оцеляло от различни посегателства и преследвания, християнството се превърнало в държавна религия на Римската империя под управлението на император Константин. През 325 г. сл. Хр. Константин провел първия по рода си събор на църковните епископи в Никея, за да обсъдят унифицирането на религиозните вярвания под шапката на християнството. Това бил дебат по въпросите на теологията (систематизирано академично учение за вярата в Бога), а негов резултат бил официалното провъзгласяване на Исус за „Син Божи“¹³ - решение, описано от един съвременен експерт като „победа за теологията, загуба за свещените писания“.¹⁴ След почти триста години все пак един пророк, наречен Мохамед, имал серия от „видения“, които фундаментално оспорили тази централна догма на християнството.

Виденията на пророка Мохамед били написани под формата на свещена книга, известна като Коран, която се превърнала в „Библия“ за ислямския свят.¹⁵ Макар и да се позовава на същите източници, както Стария Завет, тази книга основно отхвърля тълкуванията на юдейското свето писание. В частност твърдението, че Исус бил син на Бога, се посреща с пълно презрение. В Корана самият Аллах твърди, че Исус бил пророк. В действителност Той бил изпълнен с негодувание само при мисълта, че би могъл да има синове или дъщери, което било напълно сквернословна идея!

Забележителното е, че в Корана няма и намек за физическо вмешателство на богове от плът и кръв. Мюсюлманите без съмнение биха защитили тезата, че на Аллах не му е било нужно да споменава тези богове, понеже те единствено са изпълнявали неговия Божи завет. Тъй като пропускат наистина е съмнителен, моите мисли трябва да си останат лични, защото не е моя работа (или на когото и да е от нас) да подлагам на съмнение онова, което Аллах избира да каже или да не каже.

Най-общо казано, ислямът може да бъде разглеждан като част от определена историческа тенденция. Много от посланията му следват сходни теми с будизма, християнството и конфуцианството, а главното му внушение за Един духовен Бог е продължение на Втория принцип на Исаия за сложно божество, познато като Елохим. Както Елохим, така и Аллах бил всемогъщ и всеведущ, създател на Земята, небесата и човечеството.

Първоначално монотеизмът водел неравна битка срещу стародавните политеистични обичаи, а обратно на популярното схващане, ислямът не бил изключение.¹⁶

Въпреки всичко смъртта на древните традиции за богове от плът и кръв може да бъде разгледана от разстоянието на времето като неизбежна. По времето, когато започнал да се появява монотеизмът, спомените за боговете били избледнели, защото в някои краища на света те отсъствали от хилядолетие. По онова време традициите на боговете вече били пречистени от гърци и римляни. Като следствие преклонението пред боговете било изкоренено чрез християнизацията на паганските храмове и посредством неумолимото

разпространение на монотеизма от исляма и юдаизма. Парадигмите, с които днес разполагаме, са били фундаментално оформени от тези исторически влияния.

Правейки общ преглед на световната история, ние можем да видим, как т. нар. митология се корени в действителността и колко много човешки култури и прототипи могат да бъдат проследени назад до дейностите и културата на самите богове. Вече показах как този подход върши работа в много случаи - култа към пирамидите на фараоните, обсебването на ацтеките от кръвното жертвоприношение, прототипните изображения на „гиганти“ и „фонтана на младостта“, дори и в съвременните дейности на нумерологията и астрологията.

Може ли подобен подход да обясни корените на съвременния религиозен символизъм? Ние вече видяхме как един от онези символи - кръстът - произлиза от историята на планетата Нибиру, но има и нещо повече - доста повече, което предстои. В следващите части ще изследвам някои идеи, като например рай и ад, безсмъртието на душата и Деня на Страшния съд, и ще обясня произхода на тези концепции.

Не съм първият, предложил общ извор на познанието, от който различните религии черпят своите идеи, но никой никога не е успял да го открие. Това е търсене, което повечето са разглеждали като безплодно, обезкуражени вероятно от Волтеровата забележка, че „ако Бог не съществува, ще стане нужно да го създадем“. Един специалист категорично твърди, че „съвременният историк на религиите знае, че е невъзможно да стигне до извора на религията“.¹⁷ Какво примиренческо поведение! Аз твърдя, че ние прекалено лесно сме се отказали от търсенето.

Рай и ад

Повечето от нас вярват в рая, но кой би могъл да даде определение за това какво е той или къде е той? Стремим да отидем там, но не сме съвсем сигурни дали ще се класираме на входа. Осланяме се някоя религия да ни отвори очите, но в коя религия да вярваме? Дали някоя от тези религии съдържа открита от Бога тайна, или пък дали идеята за рая „не е сътворена на Земята“?

Нашите съвременни научни умове могат да проумеят рая единствено като невидим свят, вероятно съществуващ заедно с материалния, но в различно „измерение“. Въпреки всичко, когато учим библейската концепция за рая с оригиналните термини на иврит, ние откриваме нещо напълно различно:

„И така Бог (Елохим) направи простора/небесната твърд; (Раки'а) и раздели водата, която беше под простора, от водата, която беше над простора; и стана така. И Бог нарече простора „небе/рай“ *{ШамаЩ}*.”

Какво се опитва да каже този лошо преведен текст? Ключът се намира в разпознаването на Раки'а в неговия по-буквален превод като „въображаема

гривна" - явно описание на астероида „Белт". Елохим следователно е дубльор в ролята на планетата Нибиру при създаване на астероида „Белт". Колкото до водите, те са водните вътрешни планети и водните по-външни планети, които били разделени от Нибиру чрез акта на „сътворението".

Какво е значението на акта на получаване от небето на ново име, *Шама'ум*? Този термин на иврит бил първоначално написан от две отделни думи - *шам* и *ма'ум*, буквално означаващи „където били водите".¹⁹ Почти сигурно е, че това е описание на Тиамат, водната планета, от която били създадени Земята и астероидът „Белт". „Небето" от библейската книга Битие поради това е материално място - орбитата, по която Тиамат обикновено обикалял. Удивително е, че Коранът казва точно същото:

„Не знаят ли неверниците, че Небето и Земята били една твърда маса, която ние разцепихме на две, и че ние направихме всяка жива твар *от вода*."²⁰ (Следва обяснение).

Значи ли това, че раят е митично място и повече не съществува - спомен от една по-ранна Земя в началото на сътворението? Напротив, небето (раят) бил място, където на малцина щастливи човеци било разрешено да отидат. Един такъв човек бил Адапа, комуто Енки предоставил *шам*, който:

„Му помогнал да поеме пътя към Небето/Рая,
и в Рая той се издигнал.
Когато се изкачил до Рая,
той достигнал до вратата на Ану.
Тамуз и Гизцида били постоянни пазачи
при Вратата на Ану."²¹

Домът на Ану бил според шумерите Нибиру. А Нибиру, планетата на кръстосването, пресякла орбитата на Тиамат при астероида „Белт". Така можем географски да засечем точното място в астероида „Белт", което е „небето/раят" на древните свети писания! Тази идея за небето/рая е пренесена през хилядолетията, за да представи „нещо добро", и това, разбира се, е място, към което човечеството винаги се е стремяло. Символично има много малка разлика между обелиска, който египтяните издигали към небето, и островърхите кули на съвременните църкви и катедрали, които са отражение на същата тема. Няма голяма разлика между древен цар като Гилгамеш, който се опитвал да стигне до небето, като омилюствявал боговете си, и съвременните свещеници, които се опитват да достигнат рая, като омилюствят Бог. Човечеството винаги е копняло да се издигне буквално към небесата.

Има ли някаква истина в слухове за „ада", вечния огън за изтезание на грешниците? Адът особено ярко е представен в Корана, където се явява като страховито място, пазено от деветнадесет могъщи ангели. Според Корана човечеството било сътворено с цел да бъде поставено на изпитание. Всички наши добри и лоши дела се наблюдават от невидими ангели и се записват в книги, наречени „Илиун" и „Сиджийн" съответно. След смъртта онези души, които са обречени, влизат веднага в огъня на ада. Други души получават

допълнителен шанс да изкупят греховете си преди последния Ден на Възкресението, когато всички души ще бъдат върнати в техните тела и съдени от Аллах.

Библейската идея за ада се съдържа в Новия Завет и се разглежда от мнозина като интегрална и съществена част от християнството, въз основа на това, че Христос е трябвало да умре, за да ни спаси от *нещо*. В сравнение с Корана библейското описание на ада е някак смъртно, но това не е попречило на свещеника, който ни набива Библията в главите, да плаши всички нас с разкази за садистични мъчения.

Други християнски течения възприемат едно по-свободно гледище. Скорошно съобщение от англиканската църква отмени ада в традиционния смисъл и го замени с идеята за „пълно небитие".²² Въпреки всичко промените в определението на ада само възбуждат подозренията ни, че една гъвкава теология не би могла да ни даде отговорите. Напротив, трябва да изучим светите писания на оригиналния език, за да видим какво имат да ни кажат. Една религия, възприела този подход и поради това полезна за академично проучване, е тази на „Свидетелите на Йехова". Ето и тяхното определение за ад:

(Ад) замества еврейския Шеол от Стария завет и гръцкия Хадес на Седмочислениците и Новия завет. Тъй като Шеол от времето на Стария завет се е отнасял просто до дома на мъртвия и не е внушавал морални норми, световният „ад", както днес се разбира, не е щастливо тълкувание.²³

Веднага започват да бият алармените камбани! Нека първо изучим значението на термина Хадес, който се превежда десет пъти като „ад" в редактираната версия на Библията. Хадес най-общо е познат като гръцки бог на подземния свят, но подземният свят бил, както вече няколко пъти обсъждахме, Долния свят на Африка. Идеята за подземен свят или земя на мъртвите поради това просто е неразбираема. Колкото до произхода на името Хадес, той е гръцки от думата „хаидес", чието значение

е идентично с онова на *Ше'ол* на иврит.

И какво значение има тази дума? Библията използва този термин 34 пъти, три пъти преведен като „ров“ и 31 пъти като „гроб“. Някои религии тълкуват *ше'ол* като „общият гроб на човечеството“, откъдето ще стане възкресението, когато настъпи Царството Господне. Това все пак е само една интерпретация, която пасва на определен религиозен сценарий. В действителност и *ше'ол*, и *хаидес* буквално означавали „пробитото място“ и съответно „невидимото място“. И двата термина се използват в еднакъв контекст да предадат обща идея - място на мъртвите.²⁴

Етимологията на термина *ше'ол* е била обект на интензивен академичен дебат. Въпреки че първоначално бил използван в контекста на гроб, употребяван е и символично за представяне на подземния свят.²⁵ Точно както подземният свят е бил описван като материално място в Африка, по същия начин и *ше'ол* описвал физическо място с врати и прегради,²⁶ място на мрака²⁷ и място за изтезание.²⁸ Нещо повече, Библията цитира Божествената сила като властваща от висините на рая до дълбините на *ше'ол*, където гневът Божий можел да „погълне земята и нейните плодове и да запали огън в основата на планината“.²⁹ Това място се прочуло като пустинно и предизвиквало жажда, което накарало Хамурапи да заплашва всеки, който нарушава неговите закони, със следната клетва: „Долу, в подземния свят, може той (Шамаш) да отнема неговия воден дух!“.³⁰

Възможно ли е идеята за *ше'ол* да е произлязла от материално място, възникнало да покаже „ада“? В глава 14 разпознах подземния свят -Африка, като страна на мините. Тези мини били тъмни и празни ями, разположени в най-далечните глъбини на Земята. Работата на робите в тези мини наистина била като изтезание и възбуждаща жажда. Много роби загинали в тях, а оттам и легендата, че подземният свят бил за човеци (а не за богове), място, „откъдето няма връщане назад“. Този аспект на смърт в мините, в комбинация с това, че били подземни и издълбани, съвсем естествено е довел до двойната употреба на *ше'ол* като определение за гроб или гробница, а също и за подземни мини. Да вземем предвид например начина, по който на английски език се описва подземната железница като „ъндърграунд“ във всекидневния разговор; точно както определителното съществително „железница“ се изпуска в днешно време, така „мини“ е излязло от употреба в древни времена. Няма никакво съмнение в съзнанието ми, че идеята за ад е произлязла от африканските мини.

Владетелка на онези мини била Ерешкигал, позната също и като „Господарка на голямото място отдолу“.³¹ Нейният писар Белит-сери бил наричан „Библиотекаря на Небето и Земята“ или „Библиотекаря на Великите богове“. Историкът Александър Хайдъл стига до умозаключението, че нейната роля била да записва имената на новопристигналите, които били произнасяни от пазача на портата.³² Имало е дори и брод за преминаване, за да се стигне до жилището на Ерешкигал.³³ Със сигурност няма и дума, че идеята за Хадес е произлязла от този източник.

Ако адът не съществува в религиозния смисъл, който успяхме да узнаем и да се страхуваме от него, дали това означава, че дяволът, сатаната също е излязло от употреба?

Думата дявол е от гръцкия корен „диаболос“, означаващо „обвинител/клеветник“, докато същият Сатана идва от иврит и значи „противник/неприятел“.³⁴ Тези коренни думи не изразяват нищо греховно. По-скоро те предават идеята за един бог, който се противопоставя на друг бог. Представата за Сатаната като зъл дух, съблазнител на заблуденото човечество, несъмнено се корени в приказката за Райската градина. А ние вече видяхме как тази приказка е била просто политическо принизяване за ролята на змийския бог Енки от неговия съперник Енлил.

Безсмъртни души?

Къде отиваме, когато умрем? Въпросът е тясно свързан с разликата между тяло и душа. Мнозина от нас интуитивно вярват в отделна душа, отразяваща вероятно нашето самопознание като живи същества. Науката въпреки всичко все още не ни е предоставила определен отговор на въпроса дали ние наистина сме „специални“ същества, или дали нашето усещане за човешка душа не е просто биологическа илюзия. В действителност цялата тема за смъртта е зона табу за науката.

Поради това ние традиционно търсим в религията отговорите на енигмата на смъртта. Въз основа на нашия общо взето кратък живот ние имаме нужда да вярваме в *нещо*, а това се е оказало една доста плодородна почва за религията. При така съществуващата необходимост, или може би трябва да кажа „уязвимост“, не е учудващо, че такива идеи като рай и ад са възникнали без всякаква логична основа. Моят анализ показва, че тези идеи са откритие на човека, извлечено от историята и културата на боговете. Това не означава все пак, че някаква форма на задгробен живот не съществува и идеята за безсмъртна душа е в центъра на вниманието.

Въпрос на известно обсъждане е дали Библията подкрепя концепцията за безсмъртието на душата, или не. За човека от улицата всяка религия, която говори за рай и ад, трябва безусловно да приема идеята за душа. Но всъщност случаят не е такъв. Някои читатели може би ще се учудят, когато разберат, че Библията не споменава по същество за безсмъртна душа, а вместо това описва „възкресение“.³⁵ „Свидетелите на Йехова“ вярват, че става въпрос за *физическо* възкресение, което не е различно от описаното в Корана. Поради това те оспорват, че Библията не подкрепя идеята за безсмъртна душа, и приписват нейния произход на „паганско вмешателство в християнството“.³⁶

Откъде тогава се е взела езическата идея за задгробен живот? Термини като Хадес, чистилище, рай и преддверие на ада не са открити в Библията, а идват от гръцката философия. И е добре известен факт, че гърците, от своя страна, са придобили идеите си от по-ранни цивилизации и по-точно от Египет.

Както видяхме в предишни глави, вярата в задгробния живот на египетските фараони била едно от най-силните религиозни поверия в историята на всяка цивилизация. Египетските гробници били уникални, далече задминаващи всичко от шумерската цивилизация. Техните поверия били толкова силни, че те

заравяли своите мъртви с безпрецедентни лични предмети и съкровища за употреба в следващия живот. Честно е да заключим, че идеята за безсмъртието на душата е египетско откритие, което по-късно се е разпространило из целия античен свят.

Как са се появили египетските поверия? В центъра на египетския култ към задгробния живот се намира митът за Озирис.³⁷ Най-същественото от тази приказка е, че Озирис умрял и се родил отново. Възкресението му било в смисъл, че неговото семе било използвано от съпругата му Изида, за да създаде сина Хор. А той се преродил според една от версиите на притчата, след като се изкачил по стълбата към небето. С помощта на тези легенди Озирис се превърнал във въплъщение на надеждата за вечен живот на египтяните, които започнали да правят поклонения в неговия култов център в Абидос и пресъздавали жизнения му път.

Както постоянно обяснявах, египетската идея за небето представлявала материално място, което можем да идентифицираме като Нибиру. Дуатът, откъдето Озирис се изкачил на небето, също било материално място - космическият център в Синай. А маршрутът до Дуат бил отбелязан първоначално от пирамидите, а по-късно от Хелиополис. Религията на фараоните се основавала на ревностното подражание на пътуването на Озирис, като използвали техните собствени пирамиди и ритуали за мумифициране в стил Озирис. Процедурите дори били ръководени от „шем“ жрец, значението на името определяло символичната ракета, която така е изобразявана графично в древноегипетското изкуство (фиг. 3). Причината, поради която била извършена тази културна революция в Египет, е проста география - фараоните били по-добре запознати с пристиганията и заминаванията на боговете в Синай, отколкото шумерите.

Тази география може също да се счита като прототип на представата за възраждащия се от пепелта феникс, който също произлиза от Египет. Култът към феникса, съсредоточен главно в Хелиополис, включвал цикъл на прераждане, което било тясно свързано с идеята за задгробния живот. Счита се, че Храмът на феникса в Хелиополис съдържал обелиск, покрит с коничен или пирамидално оформен камък, известен като „Бенбен камъка“. Докато корените на този мит са изгубени във времето, почти сигурно има връзка с физическото завръщане на бог или богове в Египет и вероятно с шемс, които вече обсъдихме в глава 6. Именно тези събития - възнасянето на Озирис към небето и цикълът от пререждания на феникса - са поставили началото на идеята за задгробен живот и безсмъртие на душата и те са били пренесени през хилядолетията до наши дни.

Не бих искал да се отклонявам към сходната идея за физическо възкресение, която също произлиза от Египет. Тази концепция е била доста забележителна в историята на религията, представена посредством твърдението за възкръсването на Исус (отхвърлено от Корана), и е абсолютно фундаментална за вярата на християнството. Дори още по-важна е идеята за *бъдещо* материално възкресение в Деня на Страшния съд. Коранът го предрича съвсем категорично, а и Библията би могла да бъде тълкувана в този смисъл. И Библията, и Коранът твърдят, че това възкресение ще стане в приближаващото Царство Господне.

Според Новия завет това Царство на Бога ще се установи, когато „свършат дните на неевреите“³⁸. Когато настъпи този определен предварително момент, всички, които са живели на Земята, ще бъдат физически възкресени от смъртта и ще бъде отсъдено дали те са достойни да влязат в Царството на Господ.

Откъде идват тези идеи за възкресението? Древноегипетският фолклор прелива от митове за възкресение с вече споменатия Озирис, който е най-известният пример за физическо възкръсване от смъртта. Друга легенда разказва как синът му Хор разчленил собствената си майка, която после била върната към живот от бога на чудесата Тот. После идва арестуването и бягството на Мардук от смъртното наказание във Великата пирамида. Обсъдихме този случай с големи подробности в глава 9 и стигнахме до заключението, че това е било уникално историческо събитие. Любопитно е, че във вавилонския мит възкръсналият Мардук е трябвало да бъде съден от другите богове дали е достоен да се върне във Вавилон и да поеме върховната власт над боговете. Религиозната прилика е удивителна.

Възможно е също нашето стародавно обсебване от идеята за прераждане и възкресение да има своите корени още преди 4 милиарда години. Именно по онова време планетата Тиамат била разцепена на две от Нибиру - едната половина се преродила в Земята с напълно нова орбита. Това била майката на всички възкресения.

Дори по-интригуващи са библейските описания на определяне *времето* на възкресението. Според Новия завет, Царството на Бога ще настъпи в точно определен момент, „в края на една епоха“.³⁹ Исус е казал, че това ще стане, когато времето на народите „се изпълни“, а по-внимателен прочит намеква, че това обяснение на „времето“ твърди за точно фиксиран, или определен период.⁴⁰ Изглежда някой е възприел идеята, че Господ работи по изключително прецизен график! Възможно ли е описанието за „епоха“ поради това да представлява прецесионен период от 2160 години, или пък вероятно представлява периода на обиколка на Нибиру от 3600 години?

Ден на Страшния съд

Вавилонският епос за сътворението приписва създаването на Небето и Земята не на Господ, а на планетата Нибиру. Тази история, описана в „Енума Елиш“, вероятно е била позната на юдейските изгнаници във Вавилон, където ролята на Нибиру била празнувана в чест на върховния бог Мардук. Повече от петстотин години след връщането на изгнаниците в Йерусалим Исус описал Деня на Страшния съд - първо наше свидетелство за тази идея. Но дали Исус и други по-ранни еврейски пророци са приели тази идея от легендите за планетата Нибиру? Със сигурност не може да се сбърка Нибиру като Господ в следващия библейски пасаж, описващ Потопа:

„Гласът Господен е над водите; Бог на славата гърми; Господ гърми над големите води. Гласът Господен е силен; Гласът Господен е величествен...

Гласът Господен разцепва
огнените пламъци.

Гласът Господен тресе пустинята...

Господ седна Цар над Потопа.“⁴¹

Авторите на псалмите явно са били запознати с идеята, че Нибиру е предизвикала Потопа, независимо че те го отдават на Божието проявление. Псалм 104 дори описва местоположението на Нибиру в космоса:

„Господи Боже мой, ти си твърде велик;
С блясък и величие си облечен.
Ти, който се обличаш със светлина като с дреха;
и простираш небето като завеса...”

Симон Петър, апостол на Исус, явно слага Деня на Страшния съд в една категория с Потопа:

...умишлено забравят, че небесата и Земята открай бяха съставени от вода и чрез вода със силата на Божието слово, поради което тогавашният свят, потопен от вода, загина. А сегашните небеса и земя, съхранявани от същото слово (Божие), пазят се за огъня в деня на съда и погибелта на нечестивите човеци...

...че за Господа един ден е като хиляда години, и хиляда години като един ден... И ще дойде денят Господен, както крадец идва нощем; тогава небесата с шум ще преминат, стихииите ще пламнат и ще се разрушат, а земята и всички неща по нея ще изгорят.“⁴²

Този пасаж е забележителен, тъй като загатва за звездно събитие, което въздейства на небесата, както и на Земята. Това се потвърждава чрез обяснения за Деня на Страшния съд и в Корана, и в Книга на Исаия:

„Страшен час ще бъде както за небето, така и за Земята, Той ще дойде без предупреждение.“⁴³

„Защото прозорците на Потопа отгоре са отворени,
И основите на Земята треперят.

Земята се съкруши съвсем,
Земята се разложи съвсем,
Земята силно се разтърси...

Господ ще накаже във висините
войнството на високопоставените,
И на Земята земните царе.“⁴⁴

Захария дори намеква за небесно събитие, което ще спре въртенето на Земята:

„В оня ден не ще има светлина; Блестящите
тела ще намалееят сиянието си; Но ще бъде
единствен ден, познат само на Господа -ни
ден, ни нощ.
А привечер ще има виделина.“

Ако приложим нашето ново разбиране за „небеса“, библейското твърдение, че Царството Господне ще се придружава от нова Земя *и нови небеса*⁴⁶, придобива огромно значение. Според религиозното тълкувание Денят на Страшния съд ще се занимае с праведниците и грешниците сред човеците на Земята. Ако е така, защо е нужно също да се тресе и небето?

В глава 7 предложих научно доказателство, за да внуша, че Потопът бил най-последен в цикъла от периодични катаклизми. Възможно ли е това относително скорошно явление в човешката история да е дръпнало спусъка на първоначалния мит за апокалипсиса? Ако е така, библейските предупреждения за „край на света“ заедно с подобни страховити заплахи от други култури из целия свят може и да имат обща изходна точка.

Ацтеките вярвали, че настоящата ера или „слънце“ ще бъде унищожено от огън; някои будистки скулптури изобразяват подобни слънца, а настоящата епоха ще свърши, когато Земята се обвие с пламъци; индианското племе хопи има същото предсказание за края на света от пожар. Тези поверия намират отражение също и в Библията, където Исаия описва ден, придружен от „пламъци на всепоглъщащ пожар“, заедно с „гръмотевици и земетресения и огромен шум“.⁴⁷ Псалм 97 твърди, че Господ ще се яви заедно с огън и светкавици, които ще разтопят планините като восък. Самият Исус посочва земетресенията като един от знаците, които ще отбележат края на света.⁴⁸

Тези легенди и предсказания не са дошли от въздуха, а със сигурност имат историческа основа. Когато признахме, че Нибиру е причини-телка на катастрофалния феномен, ние вече можем да започнем да отдаваме нужното внимание на научна прогноза за деня на следващия катаклизъм на Земята.

Кога би могло да стане следващото катастрофално явление, познато от религиите като Деня на Страшния съд, което е заплаха за човечеството? Последният катаклизъм, Потопът от 10 983 г. пр. Хр., би могъл да се разглежда като много скорошно събитие в контекста на стотиците милиони години история на Земята (виж глава 7). Ако тези природни катастрофи действат по точно определен цикъл, което е съвсем вероятно, тогава следващата е много далече от настоящето. Добрата новина е, че не е много възможно да има катаклизъм през 2013 година, както доста мелодраматично бе предречено от Грeъм Хенкок, позовал се на Дългото броене на майте!

Колко далече би могъл да е следващият катаклизъм? Ще ви предложи една хипотеза, но нищо повече. Най-високото число в шумерската математическа система било 12 960 000. Тъй като сега не би трябвало да съществуват каквито и да са съмнения по отношение на шумерското астрономическо познание и неговия източник, дали е било възможно това огромно число да представлява друг изключително дълъг астрономически цикъл? Възможно ли е то да преброява годините до следващото преминаване на Нибиру близо до Земята, а оттам и до следващия голям катаклизъм?

Както бе описано в глава 7, Потопът е станал в резултат от необичайно подреждане на външните планети, което е въздействало, разбира се, върху Нибиру. Нека допуснем, че всеки катастрофален сблъсък премества Нибиру върху малко по-различна орбита. Колко време ще е необходимо на планетите още веднъж да се групират в една линия и това да съвпадне с някое от завръщанията на Нибиру? През декември 1995 г. екип от американски учени, експериментиращи с теорията на хаоса, съобщиха един доста интересен резултат. Компютърна симулация показала, че сноп еднакви махала, подложени на въздействието на еднакъв електронен импулс, имали хаотично поведение в пространството и времето; едва когато на всяко махало била дадена различна дължина и различен импулс, се появил организиран модел на поведение.⁴⁹

Ученият Морис Шатлен, като част от своите изследвания на периода на обиколка на Нибиру, открил удивителна серия от 3600-годишни подреждания на три или повече планети, които ставали в рамките на Слънчевата система.⁵⁰ Дали е възможно от първоначално състояние на хаос всяко ново връщане на Нибиру постепенно да води тези планети към космическо равновесие? Възможно ли е този процес да се развива в продължение на 3600 връщания на Нибиру?

Връщайки се към шумерската математика, любопитно е, че числото 60, което формира основата на нашето „кратко броене“ на секунди и минути, повдигнато на квадрат става 3600 - „средно дълго броене“ на връщането на Нибиру. Ако после повдигнем на квадрат 3600, резултатът е свещеното шумерско число 12 960 000. Този период представлява точно 500 земни прецесионни цикъла от 25 920 години. Тъй като Нибиру била силата, причинила люлеенето на Земята, съществува отчетлива вероятност Земята да се люлее в космическо равновесие с Нибиру. По същия признак, тъй като Нибиру е оформила Слънчевата система, както я познаваме днес, не е ли възможно външните планети също да обикалят в равновесие, определено от Нибиру?

Това „дълго броене“ на 12 960 000 години трябва да насочи вниманието ни към риск от катаклизъм, но не и към гаранция, че това ще стане. Ако Нибиру е трябвало да премине по необичайна орбита във вътрешната част на Слънчевата система, ние трябва да обърнем внимание също на допълнителните ефекти на планетата Марс, и още нещо - трябва да имаме предвид положението на Земята върху нейната слънчева орбита. Ето защо някои умножения на 13 милиона години биха били по-рисковани от други. Понеже сме твърде далече от доказване на тази хипотеза, по-интересното е, че катаклизъмът, който унищожил динозаврите, е бил датиран към периода преди 65 милиона години, което значи 65 милиона години преди най-скорошната природна катастрофа, позната като Потоп. Изминалото оттогава време е точно кратно на 13 милиона години.

Ако оставим настрана догадките, ще се окаже, че Денят на Страшния съд не е внезапна работа, но не трябва и да се тълкува грешно като символично религиозно събитие, защото явно въобще не е такова. Религиите постоянно са падали в капан, когато са допусkali, че думите на пророците са чиста истина, защото е по-вероятно пророците да са били просто хора като нас, които също упорито са се опитвали да открият истината за нашето съществуване. Спомените за богове от плът и кръв били твърде отдавнашни за тях, като за нас са още по-смътни.

В обобщение: религиите могат да хвърлят малко божествена светлина върху нашата орис след смъртта. Затова ние би трябвало да се отнасяме към вече установените идеи за възкресение и ад с висока степен на недоверие.

Интервентът се изправя пред съда

Дали боговете са се намесили в еволюцията на човечеството? В самото начало на тази книга изказах ясното намерение да предложа *научно доказателство* за богове от плът и кръв. Как тогава си позволих да твърдя за научно доказателство? Думата „наука“ произлиза от латинския термин „да зная“, а оттам и наука е „преследване на знание“. Но малко науки са точни и знанието рядко идва с непоклонима гаранция. Напротив, то се получава *след разумни съмнения*. Това е подходът, възприет от правната система, по простата причина, че не е практично да се очаква някаква по-голяма степен на сигурност. /

В края на първа глава направих аналогия с Деня на Страшния съд и помолих вас, читателите, да действате като съдебни заседатели. Ролята на съдебните заседатели е да установят истината и да отсъдят въз основа на принципа на допустимите съмнения. Ако мога да убедя вас - читателите, извън разумните съмнения, тогава делото е приключено и загадките са разрешени. Какво тогава представлява „делото“ и как тази книга се справя със същината на доказателството, изисквано от съдебната система?

Тезата на интервента е, че богове от плът и кръв са създали човешкия род по техен образ и подобие с помощта на генно инженерство преди 200 000 години. В глава 2 бе представено убедително доказателство за установяване на генетична

намеса като *единствено* решение на загадката на произхода на човечеството. Воинко друго в тази книга представлява подробно потвърждение на това павно твърдение.

С цел да бъде убедителен, обвиняемият трябва да бъде твърдо припознат. Аз наистина назовах боговете с име и адре ⁴ - техните градове на Земята и планетата Нибиру, посредством която те пр ютигнаха на Земята.

Следващото изискване е да се постави обвиняемият на сцената на „престъплението“. Постигнах това с помощта на хронология, която свързва пристигането на боговете на Земята с появата на *Хомо сапиенс*. За първи път, откакто свят светува, ние притежаваме хронологична методология, която може да бъде потвърдена с „на срещна проверка“ от страна на библейското описание, датиращо чак от времето на Адам. Бяха призовани експерти да дадат показания, които да потвърдят научната основа на библейското дълголетие, а шумерският „Списък на царете“ също бе представен като свидетелско показание, за да направи валидно библейското времеизмерване.

По-нататъшно експертно свидетелство потвърди появата на анатомично съвременния човек преди около 200 000 години с помощта на разкопани скелетни останки и доказателството на мтДНК. Тези свидетелски показания придадоха по-нататъшна достоверност на Новата хронология, която датира генетичното създаване на *Хомо сапиенс* към 180 183 г. пр. Хр.

И накрая представих като доказателство свидетелските показания на древните летописци, които са били очевидци на изповедта от първа ръка на онези богове, които действително са присъствали на сцената на сътворението на човека. Тези свидетелски показания са много последователни и не влизат в противоречие с други свидетели - техни съвременници.

Съдебното дирене на интервента в съда изисква не „оръжие“, както при делата за убийство, а *умение*. С цел да илюстрирам идеята си, нека допуснем, че е извършено убийство с къс остър удар от карате. Тогава не бихме търсели оръжие, а заподозрян, притежаващ уменията да предизвиква смърт по този начин - заподозрян, който е обучен в смъртоносното бойно изкуство. „Криминалното престъпление“, за което боговете са изправени пред съда, е генетична интервенция, свидетелство за което е мистериозното сливане на човешки хромозоми, нарастване размера на неговия мозък и всички останали загадки, посочени в глава 2. Ето защо ние трябва да докажем уменията на обвиняемите да извършат този акт.

Успях ли да докажа способността на боговете да извършат генно инженерство преди 200 000 години? Онова, което сторих, бе постоянно да показвам ниво на технология, еквивалентно с това от края на двадесети век - космически полети, свръхзвуково машиностроене и астрономия, както и някои умения, които все още са извън обхвата на нашето познание (как са могли да преместят онези канари?). Тези умения биха могли да се удостоверят вещественно и поради това са солидно доказателство. Въз основа на това доказателство ние можем да стигнем до логичното заключение, че боговете са били запознати с генетиката. В подкрепа на това заключение чуваме свидетелските показания на древните автори за разнообразни прояви на гена

манипулация - клонирането на Хор, необикновеното раждане на Ной и разбира се, намесата при създаването на ЛУ.ЛУ. Друг фактор, който подкрепя това заключение, е вещественото доказателство на различните раси на човечеството, които живеят днес - загадка, която все още има нужда от обяснение с каквато и да е друга научна теория.

С цел засилване обвиненията срещу подсъдимите, ние също се нуждаем *от изключване на заподозрените*. Съдебните заседатели трябва да се запитат кой друг би могъл да притежава уменията преди 200 000 години да създаде по генетичен път *Хомо сапиенс*. Отговорът е, че не съществува и най-малката улика, която да предлага *други* заподозрени в близост до „местопрестъплението“ (внушения за свръхестествен Бог според мен биха били отхвърлени като непотвърдени в съда!)

И накрая трябва да задоволим един последен елемент от правораздавателната система, за да постанови, че „обвинението е извън всякакво логично съмнение“. Такъв елемент е *мотивът*. В глава 14 бяха призовани свидетели, които да дадат показания, че човекът е бил създаден като роб, за да отмени боговете от товара на техния изнурителен труд. Аз подкрепих този силен мотив с подробно изследване на взаимоотношенията господар-роб, които са съществували между човека и неговите богове след Потоп, и успях да покажа, че тежкия труд е обхващал богато разнообразие от дейности, включително минното дело и производството на различни метали.

За Деня на интервенцията в съда бе отделено много време за установяване надеждността на свидетелите. Това е стандартна юридическа процедура и е много съществена. Съсредоточих се особено върху шумерските свидетели, които предоставиха камара от свидетелски показания. Цитирах подробни примери от текстове, които са подкрепени дума по дума от вещевни доказателства - и в частност - разрушението на Великата пирамида, Джебел Баркал и Синайския полуостров. Показах също удивително географско доказателство, което подкрепя шумерските описания на боговете и техните градове. Накрая описах шумерската култура - интелигентна, сериозна, благочестива и праведна.

Какъв правен аргумент би могъл да бъде противопоставен срещу убедителните доказателства на интервента? Единственият възможен аргумент е твърдението на еволюционистите, че не е било извършено никакво „криминално престъпление“, въз основа на обяснението, че Дар-виновият естествен подбор обяснява нашето

съществуване. Поради това човечеството е сцената на битката, а доказателството от глава 2 се цели право в сърцевината на проблема. Ако еволюционистите успеят да представят сериозен аргумент, тогава те трябва да напуснат своята интелектуална „задънена улица“ и да представят някакви радикални адаптации на Дарвиновите идеи. Както изглежда, аргументът на дарвинисти-те е слаб и е логично да заключим, че наистина е било извършено „криминално престъпление“. Колкото до виновната страна, доказателството е изобличаващо!

Липсващото доказателство

Най-често срещаната атака срещу идеята за намесата (интервенцио-низма) е да се внуши, че няма веществено доказателство, което да я подкрепи. Доказателството, представено в тази книга, показва, че тези твърдения са безпочвени. Въпреки всичко критиците ще продължават да цитират липсата на това или онова произведение на човешката ръка, несъществуването на което се предполага, че отхвърля теорията за външната намеса. Такъв подход няма никаква научна стойност и говори единствено за мотивите на онези, които биха ни попречили да преобърнем установените парадигми. Независимо от всичко все пак се открива интересна област, която накратко бих искал да обсъдя.

През 1987 г. Джейн Филипс, създателят на „Обществото на древните астронавти“, отправи въпрос за липсващото доказателство във встъпителната си реч при откриване на една конференция:

„Новото доказателство, разбира се, е все още заровено в джунглата, под океаните или в пясъците, в отдалечени планински райони, а това представлява за нас огромен проблем, с който днес се сблъскваме - науката археология е всъщност в застои из целия свят. Твърде малко бе направено от археологическото общество да изрови останките на древните култури, а и те не биха позволили на когото и да е да го стори. Археолозите упражняват контрол кой и къде прави разкопки за откриване на антични предмети. Невъзможно е за един лаик, а дори и за организация като нашата, да „копае“ за нови доказателства.“⁵¹

Нека проучим твърдението на Джейн Филипс, като започнем от Мезоамерика. През 1994 г. „Нешънъл джиографик“ съобщи, че:

„Археолози от петте съвременни нации на Мексико, Белиз, Гватемала, Хондурас и Ел Салвадор - и много чужденци също - проучиха нейното минало през този век, но хиляди и хиляди неразкопани места чакат да им се обърне Внимание.“⁵² (Следва обяснение).

В частност „Нешънъл джиографик“ хвърли светлина върху това колко малко е известно за олмеките - най-ранната американска цивилизация, отбелязвайки че „разкопки почти из цяла Мезоамерика могат да обогатят съкровищницата на олмекското изкуство“. Въпреки всичко дори и във вече известни места археологическият прогрес напредва със скоростта на охлюв. Например в прочутата област на майте - Паленке, единствено съвсем малка част от комплекса досега е изкопана. Известни са и множество допълнителни сгради, които вероятно съдържат реликви, като прекрасния и интригуващ саркофаг в Пакал (илюстр. 58), но археолозите дори не са започнали още да ги изследват.

В Южна Америка по-нататъшни свидетелства за предназначението на Тиуанаку лежат заровени под земята. Археологията с голямо закъснение си даде сметка за размерите на наводнението, което е потопило областта, и значимостта на онова, което може би все още лежи под земята. Боливийците, които не са много богати на археологически източници, викат за помощ международен екип, който да проведе съответните професионални разкопки на мястото.

В Египет картината е същата. Във важната област на Мемфис - столицата, основана от първия фараон Менес, е извършена съвсем незначителна археологическа дейност. Въпреки че над земята има малко за виждане, какви ли жизнено важни свидетелства за началото на египетската цивилизация вероятно лежат погребани отдолу? Защо е било необходимо толкова дълго време за изследването на място с изключително значение? Друг важен град от египетската митология е Едфу, градът на Хор. Според обичая храмът, който се издига в Едфу, отбелязва мястото, където „се е състояло сътворението“. Също в Едфу според преданието бог Хор създал „леярна за божествено желязо“. Археолозите подозират, че много древни религиозни сгради са заровени дълбоко под съвременния град, но не е било направено никакво усилие за проникване в по-долните нива. Ако го бяха сторили, те може би щяха да хвърлят светлина върху очевидното клониране на бога от семето на Озирис и вероятно щяха да открият крилатия диск на Хор, стоящ в хангар, зарит под земята.

Още по на юг, близо до първия водопад на река Нил при Асуан, два други важни египетски града остават относително недокопани от археологията. Един от тях е остров Елефантин, където бог Птах (Енки) според преданието контролирал нивото на Нил чрез подземни пещери. Няма нужда да се казва, че никакви подземни изследвания не са били извършвани официално. Наблизо изключително свещеният остров Биге бележи мястото на вечния сън на Озирис, но в днешно време то е частично наводнено, което пречи на научното потвърждение на легендата.

В Турция загадъчното място на Катал Хуюк датира от около 6500 г. пр. Хр., което го прави едно от най-ранните известни селища. Всеки би очаквал, че са били направени съответни разкопки, за да се хвърли светлина върху корените на цивилизацията. Напротив, само ограничена

Г'

част от мястото е била разкопана. Малко преди подновяване на работата през 1993 г. археологията е спряла след разкопките на един акър, в сравнение с 32-та акра разкопки на Меллаарт от 1960 година.

Защо има толкова несвършена работа от археологическата дейност, след като биха се получили дивиденди от увеличението международен туризъм? Една от причините е приоритетното положение на фондове и даровити археолози. През последните сто години бе извършен огромен прогрес чрез съсредоточаване на инвестициите към древна Месопотамия, където в повече от тридесет обекта бяха проведени усилен разкопки. Просто има прекалено много археологически обекти и твърде малко обучени археолози.

Именно тук се намира друг проблем. Археологията по своята същност е деструктивна наука, а съвременните археолози страдат от пара-ноя, що се отнася до ползата от правилни действия по разкопаване и записване. Този подход по необходимост прави целия процес безкрайно бавен. Някои от нас почти тъгуват за дните, когато такъв аматьор като Шлиман вандалски (според слуховете) разкопа мястото на древна Троя

- той поне свърши докрая някаква работа! Независимо от всичко аз съвсем не смятам, че това е пътят, по който трябва да се напредва.

Друг фактор, който забавя степента на откритията, е манията на съвременната археология за екстензивни изследвания на тази област. Огромни парични средства по тази причина са съсредоточени на едно място за много продължителен период от време, с цел придобиването на подробно познание за съответната култура. В резултат те могат да ни кажат какво са закували майте, но не са в състояние да кажат откъде са дошли майте! Ако почтено искаме да разберем повече за нашето минало, този начин на проучване трябва да бъде отложен за времето, когато с успех ще сме придобили една обща панорама на древните култури.

За да сме честни, не трябва да хвърляме цялата вина за липсващото доказателство върху археолозите. Не бихме могли да ги обвиняваме, че древен Вавилон лежи зает под водата. Не трябва да ги обвиняваме и за гражданските смутове, които възпрепятстват по-нататъшните разкопки в най-старото селище в света - Йерихон, заедно с другите древни места в Ливан. Нито пък можем да ги виним за съвременните пътища и военни бази, които пречат на така необходимите разкопки в Теотихуакан.

Друг фактор, който не позволява на археолозите да открият миналото, е религията. Именно религията не позволява да се извърши изследване под Йерусалим - а то със сигурност би разкрило достатъчно тайни. По същия начин ние не можем да направим пълни разкопки на древния град Харан поради мюсюлманските храмове, издигнати на това място. Подобна археологическа бариера съществува в още стотици древни религиозни места, които са възникнали там, където са, по някакви причини

- да отбележат място със свещено историческо значение. Това е класическа прегръдка в стил „параграф 22“, която би отчаяла дори и „Интервенционисткия археологически институт“, ако имаме толкова късмет, че да създадем такъв орган.

Религията трябва също да бъде обвинявана за унищожението на множество стойностни древни ръкописи, на които някога се е гледало като на сатанинско дело от прекалено старателни мисионери. Унищожението на тези текстове все пак бледнее по своята значимост в сравнение с неназованите разрушения, причинени от човешките войни в продължение на хилядолетия. Ние само можем да предпологаем колко ли произведения на човешкия труд са били унищожени в битките, които са сривали град след град из основи.

Ако войните са социален враг номер едно, тогава вандалщината би трябвало да се класира на второ място поради малкото градове, избягнали разграбване, което е продължило необезпокоявано от никого в продължение на последните няколко хилядолетия. Човек може само да стене пред клиничната ефективност, с която испанските конквистадори са претопили хиляди произведения на изкуството на инки и ацтеки и са ги превърнали в златни кюлчета. Почти цяло едно културно наследство е изчезнало в този кратък исторически период.

Повечето от нас знаят всичко за крадците на древноегипетските гробници, но колцина са наясно с крадците на антики от Гиза и Сахара дори и в днешно

време? През март 1995 г. британската полиция арестува петима водещи търговци на произведения на изкуството при опит да сключат сделка с ограбени египетски съкровища на стойност стотици милиони паунда.⁵³ Безценни произведения на човешкия труд изчезват изпод носовете на археолозите веднага след като са ги открили.

В Тиуанаку ранни изследователи съобщили, че са видели бронзови предмети, които отдавна били изчезнали, вероятно откъснати от местното население. В Мезоамерика надписи, които биха могли да отключат вратата към миналото на майте, бяха отделени вандалски от фасади на храмове и после счупени, не позволявайки никога повече те да бъдат разчетени и да се разбере техният смисъл. Хиляди стойностни реликви на майте изчезнаха в ръцете на крадци, които са ги продали на частни колекции - а там те завинаги ще останат скрити от погледа на обществото.

Някои от най-старите колекции в света принадлежат на тайни общества. Бих включил в тази категория Ватикана, който винаги е бил един от най-активните поддръжници на археологическите изследвания през двадесетия век. За жалост не е трудно да си представим какво е могло да се случи на всяко противоречиво откритие, което е било направено от католическата църква. Както казва старата поговорка: „Пуйките не дават своя глас за Коледа“, така и Ватиканът едва ли ще съобщи за някое откритие, което би разклатило монотеистичното му положение.

Най-прочутото тайно общество в нашето съвремие е „Свободното масонство“. Произходът на това общество води началото си от „Рицари-, те тамплиери“ - орден, който е основан около 1100 г.сл. Хр. по времето на кръстоносните походи на християнството за изгонване на мюсюлманите от Обетованата земя. Около 1300 г. Орденът на тамплиерите бил обявен за незаконна организация от краля на Франция. Подгонените тамплиери накрая се заселили в западните острови на Шотландия, където създали обществото, което днес ни е познато като „Свободно масонство“.⁵⁴

Рицарите тамплиери прекарвали много години в разкопки на Йерусалим, а проучвания на тяхната история твърдят, че те тайно са присвоили едно техническо устройство - или Свещения Кивот, или „Машината за манна небесна“.⁵⁵ Според слухове местоположението на Кивота вероятно съвсем скоро ще бъде разкрито. Като най-добре документираното произведение на човешката технология от древността, неговият публичен дебют би предизвикал страхотен смут. За жалост неговите тайни са строго охранявани толкова дълго, че вероятно създалата го технология може би няма да ни се струва вече толкова удивителна. По тази причина дори и още утре да бъде разкрит истинският Кивот, то той би бил обявен за фалшификат от учените.

Тайни общества се появяват на най-неочаквани места. Например какво да кажем за продължаващото отлагане на изследванията от страна на египетските власти на онова, което се намира зад вратата, открита от Рудолф Гантенбринк вътре във Великата пирамида? Откритието на мистериозната врата бе направено на 22 март 1993 г. Една седмица по-късно и дума не бе обелена пред пресата. Объркан от постоянните пречки и отменените пресконференции, Гантенбринк

реши да го свърши сам и да разкрие историята пред средствата за масово осведомяване. След като откритието бе обявено от „Дейли телеграф“ на 7 април 1993 г., много бързо стана ясно, че на света не му е позволено да знае. „Германският археологически институт“ в Кайро, който участваше в разкритието, съобщи на агенция „Ройтерс“, че нищо съществено не е било открито!⁵⁶ Шефовете на института направиха опит да убият всякакъв интерес, съобщавайки тайничко на журналистите, че „зад вратата няма зала“. На 20 април 1993 г. „Еджипшън газет“ дори излезе със заглавие на първа страница „Германски учен си прави шега“!

Два месеца след откритието един бивш официален представител от Гиза, д-р Мохамед Ибрахим Барк, съобщи на пресата, че организирана „мафия“ прави опит да пречи на археологическата дейност за свои собствени цели. Твърдението на Барк може би е истина, а може би това са обвинения на озлобен човек. Какъвто и да е случаят, факт е, че Рудолф Гантенбринк можеше съвсем лесно да модифицира своя робот и да пхне ендоскоп под вратата и така веднъж завинаги да разреши проблема. А след *три години* опозиция от страна на египетските власти сега вече би изглеждало (по време на писането на книгата) сякаш отварянето на вратата е предстоящо. Но простичката истина е, че светът никога не би узнал за скритата врата в пирамидата, ако Гантенбринк не бе присъствал лично и не бе направил видеозаписи, за да го докаже.

Парадигмата е погрешна!

Време е да направим преглед на казаното от мен. Вероятно някои читатели все ги гложди съмнение, че „всичко е толкова невероятно“. В курса на изследване и писане на тази книга непрекъснато се опитвах да дам логично обяснение на въпроса *защо* това би могло да изглежда толкова невероятно. Човечеството е *тук* независимо от липсата на еволюционно време, факт, който е доста невероятен сам по себе си. Великата пирамида е там, в Египет, с технология, която е също толкова невероятна. Аз съм посетил всички места, описани в тази Книга, и съм видял „невероятни“ подвизи на инженерната наука със собствените си очи, а и вие можете да го сторите. Това са факти, които попадат право в целта, и те би трябвало да ни принудят да преоценим своите убеждения.

Наистина ли е толкова невероятно, че ние сме сътворени от богове от плът и кръв, след като единствените две възможности са Божествено сътворение или Дарвинова еволюция? Ако оставим настрана нашите предварителни очаквания и предразсъдъци, именно последните два сценария са невероятните!

Доказателството, което представих, е като нишките на въже, прикрепени към всяка област на човешкото познание. Нека се върнем към загадките, които конвенционалните учени не могат да обяснят:

1. факт е, че Йерихон е построен около 8000 г. пр. Хр. Никой не може да обясни защо.

2. факт е, че първата цивилизация се е появила внезапно с развита математика, астрономия и други науки. Никой не може да обясни как те са придобили знанията си и защо са имали нужда от тях.

3. факт е, че египетските фараони били обсебени от мания за задгробен живот. Никой не може да обясни какво е предизвикало тази тяхна вяра.

4. факт е, че Великата пирамида била построена с помощта на съвършена технология. Никой не може да обясни как древните египтяни са придобили тази технология и никой не може да обясни защо пирамидалната форма била толкова важна за тях.

5. Факт е, че в древността мегалитните камъни, тежащи стотици тонове, били издялани, чудотворно пренасяни на определено място и напасва-ни един към друг с такава точност, че ние не бихме могли да вкараме ; острието на най-тънък нож между тях. Някои такива строежи биха били г изключително трудни дори и с помощта на технологията от двадесети век.

6. факт е, че древните цивилизации били завладени от идеята за ка-5 лendar и земното прецесионно люлеене. Никой не може да обясни защо.

7. факт е, че календарът на майте започнал през 3113 г. пр. Хр., най- малко хиляда години преди те да се появят в Мезоамерика. Никой не може да обясни защо.

8. Факт е, че напредналата цивилизация на олмеките изведнъж се появила в Мезоамерика сякаш отникъде. Никой не може да обясни как хора с негроидни черти са преминали хиляди мили през океана преди 3500 години. Никой не може да вникне в тяхната култура и да обясни техните загадъчни дейности.

9. факт е, че древни и много съвършени хора са извършвали мистериозни дейности в Тиуанаку на височина 13 000 фута в Андите. Никой не може да обясни защо те са били там или какво са правели.

Ю.факт е, че линиите на Наска съществуват и могат правилно да бъдат оценени единствено от въздуха. Никой не може да обясни как са били начертани или какво са означавали.

11. Факт е, че статуите на Великденските острови не са могли да бъдат изваяни с каменни инструменти. Никой не може да обясни кой ги е изваял, защо ги е издигнал или къде са изчезнали хората, които са ги изработили.

12. факт е, че шумерската цивилизация изчезнала внезапно около 2000 г. пр. Хр. Историците не са обяснили защо това се е случило.

13. Факт е, че се е получил внезапен подем на технологията из целия свят около 2000 г. пр. Хр. Никой не може да обясни защо.

14. факт е, че Крит и Мохенджо-Даро са претърпели катаклизъм около 1450 г. пр. Хр. Никой не може да обясни причината за това унищожение.

15. Факт е, че силното Асирийско царство се сринало при мистериозни обстоятелства. Никой не може да обясни какво се е случило.

Не е ли странно, че независимо от степента на технологичен прогрес и фантастичните постижения при изследването на космоса нашите топ-учени все още не са в състояние да обяснят всички тези земни мистерии, изброени по-горе. В пълен контраст подходът на интервенционизма (намесата) обяснява всеки един от тях като част от логично, изчерпателно и напълно интегрирано решение. В противовес на сложните научни аргументи и противоречиви теории, интервенционизмът предлага (по пътя на примерите) точни географски съотношения, подкрепени от веществени доказателства - пирамиди, платформи, геоложки белези и овъглени скали - и всичко това подкрепено с подробни писмени доказателства.

В допълнение подходът на интервенционизма ни дава възможност да разберем от научна гледна точка многото предисторически описания, които са били опазени от митовете. По този начин очевидното безсмъртие на боговете би могло да се обясни от науката генетика. Случаят в Райската градина и проклятието над змията може да бъде разгледано като яростен спор между двама богове. Случаят с Вавилонската кула може да бъде разбран като възбуждащ противоречиви чувства опит на Мардук да построи отново своя град отпреди Потопа във Вавилон. А Изходът представлява старателно подбран момент за евакуация от разочарован бог.

Страничен продукт на това изследване е идентифицирането на Планетата „X“ като Нибиру, Планетата на Пресичането, която е изиграла главна роля при създаването на Слънчевата система. Научното признаване на тази планета ни позволява да разрешим основно неизяснения въпрос за Слънчевата система. В частност сблъскването на Тиамат с Нибиру може да обясни защо континенталната маса на Земята е съсредоточена само от едната страна на глобуса, докато океанската кора се оказва относително по-млада. Тя може също да обясни откъде са дошли кометите и астероидът „Белт“, и още толкова много неща. Учените са рязко разделени, разбира се, объркани по всички тези въпроси, а оттам и изключително противоречивите теории, които напоследък взимат надмощие.

А освен това съществуването на повтаряем катаклизмичен цикъл на Земята, причинен от Нибиру, може да обясни не само как е започнал животът на Земята, но също защо той е претърпявал загадъчна последователност от масови изстребления. Най-скорошният такъв катаклизъм бил Потопът, едно толкова широко описано явление в легендите, че неговото признаване е било забавено единствено поради липса на приемлива причина. Причината за Потопа сега вече може да бъде научно призната като Нибиру.

Нибиру може също да обясни по-голямата част от световния религиозен символизъм. Нейният орбитален модел и посока на колизия с Тиамат били увековечени със знака на кръста. Мястото на сблъсъка станало известно като „небе“. Нейните първи две обиколки били записани като Ден първи и Ден втори в библейската притча за сътворението. Повторяемият цикъл от катаклизми, които тя причинила на Земята, бил произходът на вярата в Деня на Страшния съд. Като дванадесети член на Слънчевата система Нибиру обяснява използването на числото „12“ като свещено. И накрая тя може също да бъде взета предвид при

определяне същността на свещеното число „7“, защото Земята била седмата планета, като се брой навътре от Нибиру.

Този ярък контраст между установилото се объркване и интервенци-онисткото решение е сигурен признак, че конвенционалните проучвания на земното минало са се основавали на грешна парадигма.

Въпреки всичко вградените в съзнанието гледища трудно могат да бъдат променени. Въпреки внушителното количество доказателства в тази книга (и масата допълнителни свидетелства, които бяха оставени настрана поради липса на място),⁵⁷ различни експерти без съмнение ще обединят сили, за да обезсмислят моите заключения. Ние не трябва да бъдем подведени от тези т. нар. експерти, които извън своята тясна специалност са пълни аматьори. Те няма да се спрат пред нищо, за да защитават своите страхотни репутации и хронологии. Това са хора, които със зъби и нокти се борят срещу *безусловното* геоложко доказателство, че Сфинксът е с няколко хиляди години по-стар, отколкото се смяташе досега! Повечето читатели на тази книга като неспециалисти са в много по-добра позиция да погледнат по-широкомащабно и да узнаят истината за миналото на човечеството.

Връщане на боговете?

Богът Кетцалкоатъл напуснал майте през 550 г. пр. Хр. с обещание да се върне. След търпеливо очакване в продължение на около 1300 години той все още не се бил появил. През 763 г. сл. Хр. астрономи-жреци на майте провели конференция, вероятно за да обсъдят къде са сгрешили. Колко дълго у хората може да се поддържа вяра в дълго отсъстващ бог, който е бил познат само на техните древни прадеди? Сто години по-късно майте постепенно започнали да изоставят религиозните си центрове и през следващите няколко века тяхната цивилизация се разпаднала. Изглеждало сякаш те просто били уморени от дългото чакане.

Вероятно майте са взели правилното решение, защото хиляда години след това от Кетцалкоатъл все още няма и следа. Но след като вече се намираме пред прага на новото хилядолетие, може ли това връщане да е предстоящо?

Колкото и да не ми е приятно да правя прогнози за неизвестното бъдеще, аз все пак предлагам някакво научно ръководство за обхвата на възможни хронологии. После читателите могат да приложат собствените си предвиждания за всеки вероятен изход.

В средата на тази книга се намира теорията, че боговете „са се редували“ при поемане на върховната власт, въз основа на делене на земния прецесионен цикъл. Този цикъл, предизвикан от люлеенето на нашата планета, е установен научен факт. Продължителността на прецесионния цикъл не може да е съвсем точна наука, тъй като на Земята все още ѝ предстои да завърши започнатия след Потопа такъв цикъл. Последните оценки предполагат период от 25 776 години, представляващ 12 епохи от 2148 години. Това подсказва, че шумерската

математическа система била целенасочено изградена върху *закръглените* цифри 25 920 и 2160. В изчислението, което следва, понякога цитирах 2160 за по-просто, но действителните цифри са 2148 или тяхно приближение.

В началото на тази глава предложих тезата, че може би човечеството преживява 2160-годишен период на „боричкане“ (на самотек). Ако това е вярно, тогава изводите са изключително спешни, тъй като периодът свършва съвсем скоро.

Колко силна е моята научна *теория*, че боговете действат в епохи от по 2160 години? Притежаваме неотменни доказателства, които датират Потопа към 10 983 г. пр. Хр., и писмени доказателства, свързващи Потопа със зодиакалния знак на Лъва. Може и да е случайно съвпадение, че Сфинксът бил изваян като лъв, но аз не мисля така. Неговото геоложко датироване по общо признание не е точно, но съвпада с периода 11 000-8700 г. пр. Хр. После идва Хронологията на Манетон за египетските богове, датирала управлението на Тот към около 8700 г. пр. Хр., и писмено доказателство, отнасящо се до включването на Тот във войната на боговете. Може би пак е случайно съвпадение, че войната на боговете станала в края на един прецесионен период, но аз се съмнявам. Колкото до следващите два прецесионни периода, започващи през 6540 г. пр. Хр. и 4380 г. пр. Хр. съответно, те били относително лишени от събития, но вече представих доказателства, че последният - епохата на Телеца - съвпада с ерата на бога Ишкур в Южна Америка.

Преходът от Телец към Овен през 2200 г. пр. Хр. бил увековечен из целия древен свят, както подчертава сам известният Карл Юнг. Изградих подробно доказателство, че този период отбелязал определеното по график връщане на Мардук във Вавилон, което първо било отложено от Инана и после от Нинурта. По това време из целия свят се правели наблюдения на звездите. Веществени доказателства за това съществуват в частност както в Мачу Пикчу, така и в Стоунхендж. Официалната наука не може да предложи обяснение нито за тези обсерватории, нито за всеобщата мания, обзела древните цивилизации по астрономията. Накрая аз намекнах, че 2160 години по-късно раждането на Исус съвпаднало с епохата на Рибите, което обяснява посланието на звездите, довело мъдреците в Йерусалим.

Кога свършва настоящият прецесионен цикъл? Ако броим 2160 години от времето на Исус, навлизаме в XXI век, но това летоброене не е основано на надежден начален момент. Изглежда мъдреците са броили 2160 години от постигнатата чрез *компромис* дата на завръщане на Мардук във Вавилон. Но Мардук очаквал в действителност *по-ранен* старт на своята ера. Дейностите в Стоунхендж, продължили чак до 2300 г. пр. Хр., отбелязват неговото предварително планирано връщане, което било предотвратено единствено с военните действия на Инана и Саргон. Когато Мардук наистина се опитал да се върне във Вавилон, брат му Нергал го убедил, че неговото време още не е дошло.

В глава 11 предположих, че Мардук е броил от датата на Потопа, докато официално прецесионният цикъл е започнал 108 години по-късно (един и половина небесни градуса). Тогава реших, че е постигнат компромис, довел до

по-ранна стартова дата, но отлагащ неговото завръщане от 2391 г. пр. Хр. с 3 градуса (215 години) към 2176 г. пр. Хр.

Ако все пак премахнем изкуствено вмъкнатия компромис (който бил тактика за отлагане), прецесионната епоха на Мардук вероятно е трябвало да започне през 2284 г. пр. Хр.⁵⁸ Като изчисляваме напред във времето от онази дата, става ясно, че следващата прецесионна ера ще започне доста по-рано през XXI век - или през 2036 г. сл. Хр., или през

2012 г. сл. Хр. (въз основа на числата 2160 или съответно 2148).

Възможни са и други дати в зависимост от използваните предварителни условия. Например кога официално е започнал прецесионният цикъл? Ако се приеме, че началото е точка нула - завръщането на Нибиру през 200 г. пр. Хр., тогава ние вече сме в „новата“ епоха, която е започнала малко по-рано в двадесети век. Другата променлива величина е прецесионният цикъл - дали използваме 25 920; 25 776, или някакво друго число? Една възможност, основана на свещеното египетско и шу-мерско познание, е числото 25 747,5 години, водещо към началото на нова ера през 1998 г. сл. Хр.⁵⁹

От друга страна, трябва да се наблегне на факта, че системата, използвана от боговете, не може да бъде имитирана с употребата на калкулатор. Ако е било възможно, защо тогава е построен Стоунхендж? Обиколките на Луната и движението на Земята около Слънцето вече били познати. Измерването на тези цикли се е правело единствено за съотношението с нещо друго, а именно степента на прецесионната промяна. Това е от изключително значение, защото показва, че на цикъла не се е гледало като на определена числова константа, а Господството е можело да се определя единствено посредством директно наблюдение на небето.

Историческата значимост на прецесионния цикъл силно внушава, че ако боговете наистина се връщат, това ще стане в рамките на предложените по-горе дати. Би могло да се спори, че тяхното връщане няма да стане преди следващото завръщане на Нибиру около 3400 г. сл. Хр. Но и това би могло да се оспори, тъй като боговете вече не се съобразяват с Нибиру и може би никога няма да се върнат.

Въпреки че се опитам да възприема научен подход към въпроса кога и дали въобще боговете ще се върнат, трудно ми е да пренебрегна огромните очаквания, нарастващи с приближаването на новото хилядолетие. Някои евреи все още очакват месия от плът и кръв да се върне преди 2000 година сл. Хр. Мюсюлмани и християни очакват завръщането на Исус. Мюсюлманите вярват, че скритият имам Мохамед ал-Мунтазар ще се появи отново, за да възстанови правоверния ислям, да завладее света и да възвести със салют хилядолетие преди края на всички неща.⁶⁰ „Свидетелите на Йехова“ очакват скорошното настъпване на Царството Господне, тъй като всички злощастия от „Свършека на света“ вече се преживяват от сегашното поколение. Древните май имали голям цикъл от 13 бактуна, които могат да се използват за прогнозиране края на епохата на 23 декември 2013 г. сл. Хр.⁶¹ Естествено през последните двеста години имаше много пророци за „Края на

света", но никога преди не е съществувала научна основа, която да подкрепя предсказанията. .

Ако боговете отново поемат контрола върху Земята, как бихме си представили, че ще го сторят? Дали те ще дойдат накуп, с ескадрили от летящи чинии, или пък ще съобщят за себе си чрез Ройтерс? И как биха могли да докажат самоличността си пред неверниците? Всеки би могъл да се представи за Исус или Йехова.

Точно обратното, не би имало голяма полза от внезапното представяне на боговете пред множеството. Новини за тяхното завръщане биха могли да се разсеят въз основа на принципа „нужно ли е да се знае“, а само малцина световни лидери да получат достъп до тях. Ще изглежда, че животът си тече по старому, но по нов политически график. Ние може би ще усещаме тяхното присъствие в някои необясними събития, промени в правителствена политика или военни действия, които са напълно безсмислени, и вероятно в разширена държавна тайна.

Накрая тези скрити от погледа действия може би ще дадат път на открито декларирано присъствие, но едва когато му дойде времето. Ние ще търсим манипулация на събития, която би улеснила предаване на върховната власт на боговете. Това може най-добре да се постигне чрез довеждане на Земята до кризисен момент, когато самите богове биха се появили като спасители. Поради това бихме могли да очакваме огромна промяна в обществения ред и всеобщо обезверяване на човечеството в съществуващите понастоящем институции - правителства, религии и промишленост. После, когато всички хора масово са отвратени, уплашени, отчаяни и уязвими, те ще се обединят около апела за нов световен ред под властта на боговете.

Трябва ли да живеем в страх или надежда в нашите връщащи се богове? Действията на американското правителство изглежда показват предполагаема заплаха. През 1996 г. Пентагонът обяви план, подпомогнат от военновъздушните сили на САЩ, за спасяване на света чрез разполагането на ядрени ракети, които щяли да прихващат „астероиди“ в далечния космос.⁶² Някои политици изказаха своите намерения за закони, които биха накарали САЩ да разгърнат тази ракетно-ядрена отбранителна система под кодовото наименование „Клемънтайн 2“ до 2003 г. сл. Хр. Каква е тази внезапна припряност? Дали пък не е част от същия таен график, който прави опит да се поставят невероятно мощни телескопи в най-отдалечените кътчета на космоса?

В трудните времена, които настъпват, много от нас вероятно ще бъдат съблазнени да седнат и зачакаят връщането на нашите древни богове. Това би била опасна стратегия, защото връщането на боговете въобще не е сигурно и ние не можем да разчитаме на тях за спасението на Земята от всичките ѝ проблеми. От друга страна, мнозина от нас ще погледнат на това време като на подходящ период за възстановяване на Духовния Бог, Всевишния Творец, който може би дори е сътворил боговете, които са създали нас. Но независимо какви са нашите вътрешни религиозни упования, бих предложил всички ние да бъдем нащрек и да следим неотклонно събитията на Земята и в космоса; защото може

би на човечеството буквално предстои среща с неговите създатели, но това рандеву представлява най-голямата научна тайна на съвременния свят.

ПРИЛОЖЕНИЕ А

Хронология от Авраам до Изхода

Годината на рождението на Авраам се превърна в тема на доста спорове. „Свидетелите на Йехова“ я поставят в 2018 г. пр. Хр., докато мнозинството мюсюлмански учени са уверени, че тя е била някъде между 2400 - 2300 г. пр. Хр. Времето, когато израилтяните са напуснали Египет на път към Изхода, е също толкова дискуссионна тема, макар и в по-тесен обхват - от 1513-1430 г. пр. Хр.

Летоброенето, използвано от мен в тази книга, определя рождената дата на Авраам през 2123 г. пр. Хр., а началото на Изхода през 1433 г. пр. Хр. Това приложение оправдава използването на тези две дати и показва как те се съвместяват помежду си.

Датирането на рождението на Авраам към 2123 г. пр. Хр. се основава на годината 2024 пр.Хр. - времето на Содом и Гомор, когато Авраам бил на 99 години (виж Битие 17:24 и 21:5). Определянето на времето на Содом и Гомор към 2024 Г. пр. Хр. се базира на това, че шумерският цар Амар-Син е разпознат като библейския Амарфал (Битие 14 - Битка на Царете), а времето на царуването му според общоприетата теза било през периода 2046 - 2038 г. пр. Хр.¹ Въпреки че Библията не определя възрастта на Авраам по време на Битката на Царете, все пак се споменава, че той е бил между 75 и 86-годишен (Битие 12:4 и 16:16). Това уточнява Содом и Гомор между 2027 - 2016 г. пр. Хр. (защото Битката на Царете е станала през седмата година на Амар-Син). Последователното подреждане на шумерските описания чак до 2024 т. пр. Хр. (после те рязко прекъсват) потвърждава, че точната дата на Содом и Гомор (в посочения току-що обхват) е 2024 г. пр. Хр. Поради това Авраам бил роден 99 години по-рано - през 2123 г. пр. Хр.

Датирането на Изхода към 1433 г. пр. Хр. е изчисление в обратна посока, с начало едно астрономическо явление през 1391 г. пр. Хр. - „денят, когато Слънцето застанало неподвижно“,² а това се е случило *много скоро след* края на Изхода (Исус Навин 10). Тъй като Изходът е продължил 40 години (Изход 5:6), времето на началото му трябва да е било около 1435 - 1431 г. пр. Хр.

Използваната от мен хронология напълно се съгласува с датата на Изхода - 1433 г. пр. Хр. (в определения току-що толеранс) с годината на раждане на Авраам - 2123 г. пр. Хр. Това съгласуване се базира на 400-годишното временно пребиваване на израилтяните в Египет. Понякога

ПРИЛОЖЕНИЕ Б

Хронология на богове и хора

се твърди (въз основа на Изход 12:40), че тези години на „временно пребиваване“ били 430, а не 400, но такова твърдение противоречи на определените от Битие 15:13-14 и Деяния на Светите апостоли 7:6. Объркването вероятно се дължи на включването на 30 години от престоя на Йосиф в Египет, преди временното заселване на всички израилтяни в Египет. Взаимното съгласуване на тези две изключително важни дати, е както следва:

Авраам е роден	2123 г. пр. *р-
Авраам родил Исаак (Битие 21:5) на възраст	100 години
Исаак родил Яков (Битие 25:26) на възраст	60 години
Възраст на Яков при влизане в Египет (Битие 47:9)	130 години
Години на временно пребиваване	400

1433 г. пр. Хр.

Би трябвало да се отбележи, че горната хронология се поддържа от няколко видни библейски изследователи, включително Захария Сътчин и археолозите Джон Бимсън и Дейвид Ливингстън.⁴

Както по-рано бе споменато, „Свидетелите на Йехова“ датират рождението на Авраам към 2018 г. пр. Хр. Това предполага, въз основа на Послание до Гапатяни 3:17, че израилтяните са напуснали Египет 430 години след Договора (когато Авраам напуснал Харан). Те съгласуват своите цифри с твърдението, че израилтяните са живели в Египет едва 215 години вместо 430.⁵ Това твърдение е основано на седмочислената версия на Изход 12:40, която приписва временното заселване в „Египет и Ханаан“. Според мен все пак Мазоритският текст трябва да бъде предпочетен пред гореспоменатия. Нещо повече, Битие 15:13 ясно внушава, че целите 400 години ще бъдат прекарани в чужда земя, която не би могла да е Ханаан, тъй като Авраам вече бил направил от тази земя свой дом,

Колкото до датирането на Изхода към 1513 г. пр. Хр. от страна на „Свидетели на Йехова“, те съгласуват това с управлението на Саул през 1117 г. пр. Хр. и други по-късно установени дати. Въпреки всичко те допускат, че това е само „един от няколкото начина, по които могат да бъдат съгласувани хронологичните периоди, описани в Книга на Съдиите, през целия период от време, описано навсякъде в Библейския документ“⁶ (следва обяснение). Тяхната рамка на времето включва няколко елемента на допускане и няколко закръглени числа от 40 години. Моето заключение е, че тяхното приблизително изчисление надхвърля действителния период от време с точно 80 години.

ХРОНОЛОГИЯ НА БОГОВЕ И ХОРА

443

270 183 г. пр. Хр.	Боговете пристигат на Земята чрез планетата Нибиру.
252 183	Ериду - първият град на боговете, е завършен - Алулим е назначен за губернатор.
226 983	Енки се премества в Африка, за да ръководи дейностите в мините.
183 783	Редовите богове се вдигат на бунт.
180 183	ЛУ.ЛУ-робът е създаден чрез генно инженерство.
176 583	Случката в Райската градина. Чрез генно инженерство на Адам и Ева е дарена способността да се плодят.
130 000	Дните на Енох, когато човечеството се разпръсква от Африка към Азия и „зове името Господне“.
107 900 -	Енох тръгва с „Бог“ и свидетелства против „синовете на Бог“, които са спали с дъщерите на човека.
77 900	Ражда се Ной с тен на кожата, получен чрез генно инженерство. Човечеството преживява настъпване на ледников период в комбинация с изпитания, предизвикани от Енлил.
70 983	Миграции на север са причина за първи път да се наблюдава съвременно поведение в Европа. Появява се групата на неандерталския човек.
40 000	Сим, Хам и Яфет се раждат на Ной от жени от три различни етнически групи.
20 983	Потопът.
10 983	Начало на Върховната власт на боговете, основана на 12-те епохи на земния прецесионен цикъл.
10 875	Построени са пирамидите в Гиза.
10 450	Война на боговете. Великата пирамида е разрушена вандалски и заместена с фара на Хелиополис. Изваян е Сфинксът, за да напомня прекратяването на войната и края на първата прецесионна епоха. Строят се космически съоръжения в Йерусалим и на Синайския полуостров. Йерихон и други места се укрепват като охранителни съоръжения. Стоунхендж е отбелязан като астрономическа обсерватория.
о. 8700	Тиуанаку е установен като център за производство на бронз. Първото използване на Хавин де Хуантар и Теотихуакан за преработка на минерали също може да се датира към тази епоха.
о. 4050	В Шумер на човечеството е подарена цивилизация. Нимрод построява Вавилонската кула в чест на своя бог Мардук. Разрушена е от Енлил.
о. 3800	Дарена е цивилизация на Египет и Крит.
о. 3450	Тот построява Стоунхендж за Мардук като звезден
3113	
о. 3000	

БЛАГОДАРНОСТИ

часовник. Той измерва степента на прецесионна промяна по отношение на лунния календар.

2900 Тот изгражда звезден часовник в Мачу Пикчу. Започва календарът на Андите.

о. 2800 Дарена е цивилизация на Долината на Инд. Енки създава индоевропейския език.

о. 2630 Египетските фараони започват да строят пирамиди.

2700-2500 В Стоунхендж са построени „Кръгът Сарсън“ и „Авенюто“.

о. 2400 Акадска империя под управлението на Инана и Саргон Велики.

о. 2300 Мардук се връща във Вавилон, но е убеден да напусне.

о. 2200 Тиуанаку е затворен. Нещастен случай в Наска.

2024 Содом и Гомор са разрушени заедно с космическия център в Синай. Технологиата се разпространява из целия свят от човешката миграция.

о.1628 Изригва Санторин.

о. 1565 Започва епохата на Хамурапи; той унищожава Мари през 1531 г. пр. Хр.

о. 1450 Инана разрушава дворците в Минос. За отплата бива унищожен Мохенджо-Даро. Боговете напускат Стария свят и се пренасят в Новия свят. Човешки миграции довеждат до пренаселване из целия свят. Изселените на Великденския остров са спасени; Хавин де Хуантар е заселен, а олмеките се появяват в Мезоамерика.

1433 Йехова побеждава Египет и повежда израилтяните към Синайската обетована земя.

1391 Денят, когато Слънцето стои на място. Построени са пирамидите в Теотихуакан.

1003 г. пр. Хр. Цар Давид завзема Йерусалим.

946 Соломон завършва „храма“ в Йерусалим в чест на Йехова.

925 Йерусалимският храм е разрушен от Рамзес Велики.

639 Асирия пада при загадъчни обстоятелства.

572 Иезекиил е заведен в новия „храм“ на Йехова в Хавин де Хуантар.

о. 569 Разрушен е храмът в Хавин, което води до неприязън както между богове, така и между човеци. Култът към Ягуара започва в Америките.

552 Кетцалкоатъл напуска Мезоамерика и пристига в Непал,

о. 550 Епохата на просветлението - Буда и Конфуций.
Установява се нов световен ред по времето на Медес и персите.

о. 200 Планетата Нибиру се връща. Хавин де Хуантар и Теотихуакан са изоставени, о. 200-130 Човекът е изоставен, когато боговете навлизат в прецесионна епоха на „ненамеса“.

Представените от мен в тази книга открития са подпомогнати от моралната подкрепа, която получих от много хора. Дължа специални благодарности на: Йохан Райнхард за това, че ме подтикна да изкача планината Хуаяна Пикчу, където потвърдих теорията си за звездния часовник на Мачу Пикчу; Рудолф Гантенбринк, Бернд Хартман и Захария Сътчин за предоставените ми изключително важни сведения, които подтикнаха появата на моята теория за функционалността на Великата пирамида; Захария Сътчин за това, че хвърли обилна светлина върху тълкуванието на термина „сарс“, лежащ в основата на моята нова хронология; Робърт Бовал и Ейдриън Гилбърт за тяхното откритие, че трите пирамиди в Гиза точно отразявали трите звезди от съзвездието „Орион“ през 10 450 г. пр. Хр.; Робърт Шох за изясняване древността на Сфинкса; и всички археолози, лингвисти и други учени, чиито общи усилия доведоха човешкото познание до висота, откъдето нашето вникване в тези загадки вече е възможно.

Дължа да спомена специално Ерих фон Деникен, който бе първата личност, стимулирала моя интерес в аномалиите на човешката история. Освен това точно толкова важно е да изкажа благодарност на Обществото на древните астронавти и неговия основател Джийн Филипс за поддържане на моя интерес и, разбира се, разширяването му оттогава. По-долу е написан адресът на това общество за читатели, които искат да станат негови членове.

Никога не бих поставял на изпитание парадигмите на историята, ако умът ми не бе свободен и чист от предубеждения. Затова аз съм длъжен да благодаря най-вече на своите родители, които никога не са ми внушавали насила никакви идеи и от най-ранна възраст окуражаваха собственото ми мнение. Влечението ми към пътуване в чужбина в немалка степен се дължи също на моите родители, които ме изпратиха на две училищни екскурзии с образователна цел, след като съм сигурен, че те наистина не са могли да си го позволят. Задължен съм им.

Частното издаване на тази книга е огромен проект и в известна степен обезсърчаваща задача. Страхотно късите срокове, които сам си бях поставил, не биха могли никога да бъдат постигнати без ентузиазиранията подкрепа на Джеф Банистър, който координираше отпечатването, и Нийл Гулд, който изработи диаграмите и художественото оформление на корицата и помогна при печатането. Дължа благодарности и на Ерил Пауъл за това, че изчете предварителния план на ръкописа и ми предложи конструктивната си критика.

Накрая бих искал да изкажа най-голяма благодарност на моята съпруга Суму, която непрекъснато ме подкрепяше, дори и през последните дни, когато работех без почивка по 100 часа на седмица. Без силния характер на Суму, сигурен съм, „Боговете на новото хилядолетие“ никога нямаше да види бял свят през второто хилядолетие след Рождество Христово...

Благодарности за снимките: 28, 29, 30 - авторски права на Робърт Бовап; 34 - авторски права на Египетския музей в Кайро; 39 - 39 - авторски права на Дийн Конгър от колекцията на „Нешънъл джиографик“; 40 - авторски права на Държавните музеи в Берлин - Предисторическо наследство, и музея за история на Азия; 41 - авторски права на Британския музей; 43 - авторски права на Енрико ферорели, сътрудник на „Колорифик“; 44 - „Ландстат МСС Лимитед“; 45, 46 - авторски права на „УАРА“; 51- авторски права на „Обединението на националните музеи“ в Париж; 52 - авторски права на „Фото Гаро Налбандян“; 54, 56, 57, 58 - авторски права на Джийн Филипс от Обществото на древните астронавти; 59, 61 - авторски права на Ваня и Марк Лидел.

Всички останали снимки са направени от автора.

Благодарности за илюстрациите: 4 - авт. права на Йозеф Ф. Блум-рих; 14 - авторски права на Американското философско общество; 30 - авторски права на Рудолф Гантенбринк.

Общество на древните астронавти: това дружество е организация с идеална цел, занимаваща се изключително с научни, литературни и образователни цели. Нейните дейности включват публикуването на списание „Древни хоризонти“, излизало два пъти в месеца, и постоянни експедиции до археологически обекти и други интересни места. Информация за членство можете да получите от :

Оепе РпННрз с/о 1921 51 ^ппз Ауепие, НКдМапс! Рагк, 1Шло1з, 60035-3178,113А

БЕЛЕЖКИ И БИБЛИОГРАФИЯ

Глава първа: Да вярваш в невероятното

1. Н. Коперник, „Относно движението на небесните тела“, 1543 г.
2. К. Армстронг, „История на Бог“, изд. „Мандарин“, 1993 г.
3. „Речник на английския език - Колинс“, изд. „Лондон и Глазгоу“, 1979 г.
4. Битие 1:1-2
5. Примери от апокрифни книги, включително „Книга на Енох“, следващите кни-

ги на Ездра, „Възнесението на Мойсей“, „Книга на Юбилея“, „Деяния“, „Евангелие на Тома“.

6. Петокнижието включва: Битие, Изход, Левит, Числа и Второзаконие. Историческа обстановка за Петокнижието може да се намери в книгата на Армстронг, глави 1-2.
7. Виж глава 7, която се занимава със сходствата с вавилонската епическа поема „Енума Елиш“.
8. Виж например глава 12, отнасяща се до сътворението на мъжа и жената от Господ.
9. Битие 6:5-7
10. Битие 18:20-21
11. Виж книгата на Исус Навин. В Числа, 21:14, там дори има обяснение на съществуващата по онова време Книга на войните на Господ.
12. Виж Битие 18 (с Авраам), Изход (с Мойсей), Битие 26:24 (с Исаак).
13. Господ покорява Яков в Битие 32:24-30.
14. Господ показва това, което днес трябва да разглеждаме като неприемлива дискриминация спрямо хомосексуалните (Левит 20), гърбавите и джуджетата (Левит 21:18-23).
15. К. Армстронг, глава 1, стр. 31. Виж също Исус Навин 24.
16. Пак там, глава 2, стр. 65.
17. Битие 1:26.
18. К. Армстронг, споменато по-горе, глава 2.
19. Името Месопотамия има гръцки произход и означава „земята между реките“.
20. „Енума Елиш“ е позната също и като „Епос за сътворението“. Плочката от фиг. 1 е изложена в Британския музей, експонат №/А К 3473, галерия „По-късна Месопотамия“.
21. „Енума Елиш“, Плочка V, ред 65.
22. Цитирано от Захарна Сътчин в „Дванадесетата планета“, издателство „Ейвън Букс“, Ню Йорк, 1976, глава 12, стр. 349.
23. Битие 2:7.
24. З. Сътчин, „Дванадесетата планета“, цит. съч., глава 12, стр. 357.
25. Битие 2:21-22.
26. З. Сътчин, „Преглед на Битие“, изд. „Ейвън Букс“, Ню Йорк, 1990 г., глава 9, стр.185. Действията изглеждат много сложни и поради това бе предположено, че нещо друго - вероятно костен мозък, е било нужно.
27. „Атра-Хазис“ бе събрана част по част от вавилонски и асирийски източници. Виж А. Хайдел, „Прилики между „Епос за Гилгамеш“ и Стария Завет“, „Юнивърсити ъф Чикаго прес“ - второ издание, 1949 г., стр. 106.
28. Виж А. Хайдел. Този превод е цитиран от З. Сътчин в „Дванадесетата планета“, цит. съч., глава 12, стр. 354 и 358.
29. З. Сътчин, „Преглед на Битие“, цит. съч., глава 8, стр. 161-162.
30. Битие 2:5.
31. Цитат от „Дванадесетата планета“ на З. Сътчин, цит. съч., глава 11, стр. 331.
32. Пак там, стр. 334.
33. За подробен анализ на „Епос за Гилгамеш“ потърсете А. Хайдел, цит. съч., фиг. 2.
34. К. Армстронг, цит. съч., глава 5, стр. 171 -172.
35. За повече подробности по отношение на „Карго-култа“ виж П. Уърсли, „Тръ-

бата трябва да изсвири" - Изследване на „карго-култовете" в Меланезия, изд. „Шокън Букс", Ню Йорк, 1968 г.; също К. Калверт, „Характер на карго-култа и развитието му на островите Нови Хибриди днес", изд. А. Мамак & Г. Макол, „Отложен рай", „Оксфорд Пергамон прес", 1978 г.

36. Терминът „йероглиф" произлиза от гръцки език - „йерос" - свещен и „глифос" - гравирен знак.
37. Надписите на пирамидите са повторяеми разновидности, релефно изработени или изрисувани върху стените и пасажите на пирамидите на Унас, Тети, Пепи I, Меренра и Пепи II около 2350 - 2180 г. пр. Хр.
38. Египетската дума, превеждана като „регсп" - високо място, означава обикновено сигурно убежище нависоко за птици.
39. За множество подобни примери виж Р. фокнър, „Древноегипетските надписи от саркофазите, второ издание", издателство „Арис & Филипс", Уор-минстър, 1977 г. Точно тази версия е цитирана от З. Сътчин в „Стълба към небето", „Ейвън Букс", Ню Йорк, 1980, глава 4, стр. 63-64.
40. Изход 19:16-18.
41. Изход 24:16-17.
42. Изход 34:29-30.
43. Изход 19:12-13. •
44. Изход 25:8-9.
45. Изход 25:22.
46. Изход 33:3.
47. Изход 40:21.
48. Силата на Кивота била почувствана от Уза в Самуил II, 6:6-7; Филистимяните в Самуил 1,4 и 5:10-12; и от хората от Бет Шемеш в Самуил 1, 6:19.
49. Някои религии в действителност оспорват, че Книга Изход е писана по времето на Изхода около 1400 г. пр. Хр., но по-малко заинтересовани автори приемат датата 800 г. пр. Хр., заедно с останалата част от Петокнижието, което е завършено окончателно през 500 г. пр. Хр. 5. За Етана, Адапа, Енох, Иезекиил, Мойсей и Самсон се смята, че са се въздигнали на небето с позволение на техния бог. Виж също и древноинди-анските сказания за летящите „виманас" - Р. Томпсън, „Чужди само-личности", „Говардан Хил", Сан Диего, 1993 г.
51. Д. Денет, „Опасната идея на Дарвин", изд. „Пингуин", 1995 - увод.
52. Р. Пенроуз, „Новото съзнание на императора по отношение на компютрите, мненията и законите на физиката", изд. „Оксфорд юнивърсити прес", 1989, стр. 414.
53. С. Гулд, „Фантастичен живот: градската почва и естеството на историята", Ню Йорк: Нортън, 1989 - увод.
54. Царства I, 19:11-13.
55. Впоследствие планът се сблъска с проблеми на бюджета и бе отложен за 1993 г. Сега се изпълнява с частни инвестиции.
56. Някои автори смятат, че Книга на Иезекиил е дело на повече от един автор, въз основа на противоречивите обяснения на странните, технологични видения на „Бог" и явно нямащите връзка с тях пророкувания, отнасящи се до Израел.
57. Цитирано от Иезекиил 1:4-21. Хризолитът е кафяв или жълто-зелен, естествено образуван, гладък и твърд кристал, използван като скъпоценен камък.
58. Й. Блумрих, „Космическият кораб на Иезекиил", изд. „Бентъм Букс", 1973 г.
59. Пак там.
60. Хомо сапиенс е наречен така поради изключително големия си мозък - виж глава 2.

61. Е. фон Деникен, „Колесниците на боговете", изд. „Сувенир прес", 1969, публикувана за първи път в Германия през 1968 г. Други по-ранни автори, вкл. Бринсли Тренч- „Небесните хора", изд. „Невил Спирман", 1960; У. Дрейк - „Богове или космонавти?", изд. „Амхърст прес", 1964 г.

Глава втора: Еволюционният неуспех - човек

1. Ч. Дарвин, „Върху произхода на видовете по пътя на естествения подбор", изд. „Лондон: Мърей", 1859 г.
2. В действителност Дарвин е срещнал някои трудности при обяснението на някои високоразвити органи, като човешките очи и мозък.
3. Алфред Уолас дава възможност на Дарвин да попадне в центъра на обществения интерес.
4. Сър А. Кийт в сп. „Нейчър", 85:2155 (1911), стр. 59.
5. Двупроцентната разлика в ДНК включва изменения в остатъчната ДНК, което няма ефект. От приблизително девет човешки протеинови вериги досега, сравнени с шимпанзетата, учените не успяха да установят точно къде в човешкия геном става каквато и да е промяна в ДНК.
6. С. Джоунс, „Езикът на гените", изд. „Фламинго", 1993, глава 6, стр. 128.
7. У. Кнатербух в „Древни небеса" 20:2 (1993).
8. С. Джоунс, цит. съч., глава 4, стр. 95.
9. Р. Доукинс, „Река извън Рая", изд. „Уайденфелд & Никълсън", Лондон, 1995, стр.11.
10. Денет цитира баснословния пример: „Пазач ли съм аз на собствения си бордей?".
11. Д. Денет, „Опасната идея на Дарвин", цит. съч., стр. 292 и 296.
12. Р. Доукинс, цит. съч.
13. Тази удивителна прилика се разглежда като доказателство, подкрепящо идеята на Дарвин за общ произход на целия живот на Земята. Виж глава 7.
14. Р. Доукинс, цит. съч., стр. 6.
15. Пак там.
16. Например виж Р. Лийки и Л. Люин, „Шестото унищожение", „Уайденфелд", 1996 г.

17. Самият Дарвин не е могъл да открие примери за променящи се индивиди.
Когато са били откривани съществени промени в живите същества, това се е дължало на промени в околната среда, дело на човека, като смог и пестициди.
18. Д. Денет, цит. съч., стр. 292.
19. Дж. Горман, „Костенурката или заекът?“ в „Дискавър“, октомври 1980, стр. 89.
20. Т. Хъксли, цитиран от Н. Макбет в „Дарвин - преразгледан“, изд. „Гамбит“, Бостън, 1971, стр. 141.
21. Р. Доукинс, цит. съч., стр. 79-80.
22. Същото, стр. 105-106.
23. А. Уолас, цитиран от М. флиндт и О. Биндер в „Човечеството - рожба на звездите“, изд. „фосет“, 1974, глава 1.
24. Алън Уилсън и Винсънт Сарич от калифорнийския университет „Бъркли“ използват молекулярна генетика, за да „докажат“, че отделянето от шимпанзето е станало преди 5 милиона години. Други учени считат, че това се е случило преди 6-8 милиона години.
25. Изследване, проведено през 1995 г. от професор Франс де Ваал от университета „Емъри“ към Регионалния център за примати „Йеркс“ в Атланта, Джорджия.
26. Тя е кръстена Люси, на името на героинята от песента на „Бийтълс“ „Люси в небето с диаманти“, която се е изпълнявала в момента на донасяне на нейните останки в лагера от Доналд Йохансон.
27. Вестник „Сънди таймс“, рубриката „Преглед на новините“, 19 март 1995 г.
28. Вестник „Сънди таймс“, 20 август 1995 г.
29. С. Джоунс, цит. съч., глава 6, стр. 127.
30. Списание „Нешънъл джиографик“, 187:6, 1995.
31. Пак там.
32. Вестник „Сънди таймс“, 20 август 1995 г.
33. Изправянето на два крака предоставя мозъка на въздействието на студения вятър. То също охлажда тялото посредством редуцията на изложението на тялото на слънчевото въздействие с 40 процента.
34. Д. фолк, „Мозъчна игра“, издателство „Холт“, 1992 г.
35. О. Лъвджой, анатом от държавния университет „Кент“.
36. Дж. Даймънд, „Възход и падение на Третото шимпанзе“, изд. „Винтидж“, 1991, гл. 1, стр. 20.
37. Името „Кроманьон“ произлиза от района във Франция, където за първи път са открити останките му.
38. Неандерталският човек е наречен на мястото, където за първи път са открити останките му - близо до Дюселдорф през 1856 г. Ф. Кларк Хауъл и Т. Уайт от калифорнийския университет „Бъркли“ твърдят, че „пълното, почти внезапно изчезване на неандерталските човеци си остава и до днес една от загадките и повод за остри критики при изследване на човешката еволюция“. Докато някои антрополози смятат, че гените на неандерталеца са съхранени и днес у нас посредством кръвосмешение с друг вид Хомо сапиенс, мнозинството като например Крие Стрингър от Британския музей, са уверени, че той е бил отделен вид, който просто е изчезнал.
39. „Чудесата на древния свят“, - „Нешънъл джиографик съсяти“, 1994, стр. 28-29.
40. Виж Тринкхаус и Шипман, „Неандерталците: Промяна в образа на човечеството“, изд. „Йохан Кейп“, Лондон, 1993 г.
41. Б. Аренсбург и сие, „Подезична кост на човека от средния палеолит“ в сп. „Нейчър“, 338:27 (1989 г.). Подезичната кост е разположена между брадата и ларинкса и поддържа мускулите, които движат езика, долната челюст и ларинкса.
42. Виж ф. Хойл, „Разумната Вселена“, изд. „Майкъл Джоузеф“, Лондон, 1983 г. Хойл описва генетична грешка, причинила прилика между човешки стъпала и нокти на птица у едно африканско племе, наречено „Щраусови хора“.
43. Е. Тринкхаус, „Появата на съвременните човеци“, изд. „Кеймбридж юнивърсити прес“, 1989*г.
44. М. Атикен, К. Стрингър и П. Меларс, „Произход на съвременните човеци и влияние на хронометричното датироване“, изд. „Принстън юнивърсити прес“, 1993 (проведени дискусии на 26-27 февруари 1992 г.).
45. Х. Шварц и Р. Грюн, „ЕСР датироване на произхода на съвременния човек“ от споменатите вече Атикен, Стрингър и Меларс, стр. 40.
46. Дж. Дезмънд Кларк, „Африкански и азиатски перспективи за произхода на модерните хора“, Атикен, Стрингър и Меларс, цит. съч.
47. Датироване на неандерталеца, цитирано в „Нешънъл джиографик“, 189.1 (1996). За по-балансирано гледище, отнасящо се до несигурността на техния произход, виж Дж. Даймънд, цит. съч., стр. 35.
48. Дж. Хоукс, „Атлас на древната археология“, Майкъл О'Мара, 1994 г., стр. 9.
49. Р. Люин, „Човешката еволюция“, изд. „Блексуъл сайънтифик пббликейшън“, Оксфорд, 1984, стр. 74.
50. Сп. „Нешънъл джиографик“, 187.6 (1995).
51. Според инженер Макс флинт от „флинт & Биндер“, цит. съч., глава 11, стр. 157.
52. Р. Доукинс, цит. съч., стр. 124.
53. Роджър Пенроуз изследва квантовата механика като вероятен източник за Д. Денет, цит. съч., стр. 444 и 446.
54. Виж Д. Денет, цит. съч., стр. 371, и Дж. Даймънд, цит. съч., глава 2, стр. 47, и глава 8, стр. 127.
55. Д. Денет, цит. съч., стр. 389.
56. Цитирано от Д. Денет на стр. 384 и 387. Идеите на Ноам Чомски за генетичен отпечатък върху езика са споделени от лингвиста Д. Бикертън - виж Даймънд, глава 8.
57. С. Гулд, „Обути в сандали“, в „Естествена история“, април 1989, стр. 14.
58. П. Либерман, „Уникален човек: Еволюция на говор, мисъл и самоотвержено поведение“, изд. „Харвард юнивърсити прес“, 1991 г.
59. А. Кьостлер, „Човек - една от грешките на еволюцията ли?“, „Ню Йорк таймс мегъзин“, 19 октомври 1969, стр. 112.
60. Д. Морис, „Голата маймуна“, изд. „Триада Грантън“, 1977, глава 1, стр. 38.
61. Д. Морис, цитиран от споменатото вече изд. „флинт & Биндер“, глава 7, стр. 111.
62. Предполагено бе, че човек може би е притежавал воден етап в развитието си. Предлагаме за прочит: сър Алистър Харди, „Бил ли е човек поведен в миналото?“ от сп. „Дъ Ню Сайънтист“, 17 март 1960 г.; Е. Морган, „Водната маймуна - теория за човешката еволюция“, изд. „Сувенир прес“, Лондон, 1982; Е. Морган, „Белезите на еволюцията: Какво ни казват нашите тела за произхода на човека“, изд. „Сувенир“, Лондон, 1990; М. Рьоде, Й. Винд, Й. Патрик и В.

Рейнолдс, „Водната маймуна: факт или въображение“, изд. „Сувенир“, Лондон, 1991 г.

63. Д. Морис, цит. съч., глава 2, стр. 49 и 56.
64. Дж. Даймънд, цит. съч., глава 3, стр. 66.
65. С. Джоунс, цит. съч., глава 5, стр. 109.
66. Дж. Даймънд, цит. съч., глава 3, стр. 63-64.
67. Д. Морис, цит. съч., глава 2.
68. М. Флинт и О. Биндер, цит. съч., глава 8, стр. 123.
69. Буквите обозначават съответно: А - аденин, Г - гуанин, Ц - цитозин и Т - тимин.
70. Природата нормално би сляла два единични комплекта от хромозоми от мъжките и женските полови клетки съответно, което би довело до случайна комбинация на гени.
71. „Файненшъл таймс“, 20 декември 1993 г.

Глава трета: Знаците на боговете

1. Терминът „предистория“ се отнася за епохата преди да се появят писмените документи; така се обозначават различни периоди в различни географски области.
2. М. Барне и сие, „Тайните на изчезнали империи“, изд. „ББС Букс“, 1996, стр. 95-135; показано също и по втора програма на телевизия „ББС“ на 5 юни 1996 г.
3. М. Алоф, „История на Баалбек“ - 25-то издание, стр. 92.
4. Пак там.
5. „Боинг 747“ тежи 337 840 кг.
6. Проф. Даниел Кренкер от Германската археологическа мисия е цитиран от вече споменатия по-горе Алоф на стр. 80.
7. М. Алоф, цит. съч., стр. 27-28.
8. Пак там, стр. 26.
9. Н. Жидежян, „Хелиополис в Баалбек - „Градът на Слънцето“, изд. „Дар ел Макрек“, Бейрут, 1975, стр. 7; също и М. Алоф, цит. съч., стр. 26.
10. Д. Иркухарт, „Ливанският дневник“, цитиран от споменатия вече М. Алоф, стр. 26.
11. Г. Хенкок, „Отпечатъци на боговете“, изд. „Мандарин“, 1995, стр. 362. Също 3. Сътчин, „Стълба към небето“, вече спомената, глава IX, стр. 179.
12. Кранът „Готвалд АК 912“ използва основна конзолна греда с площ 10,7 квадратни метра, 35-метрова максимална стрелка, 43-метрова максимална мачта, 117-тонна горна противотежест и максимална противотежест от 400 тона.
13. Изчислено от мосю Ф. Кеняр де Солси, цитиран от М. Алоф - цит. съч. стр. 101.
14. М. Алоф, цит. съч., стр. 32.
15. Ефраим Джордж Скуайър, „Тиуанако - Баалбек на Новия свят“, 1909 г.
16. А. Колата, „Тиуанаку: Портрет на андийската цивилизация“, изд. „Блекуел“, 1993, глави 6 и 8.
17. А. Колата, цит. съч., стр. 179-180, цитиращ Т. Вейл, „Областен справочник за Боливия“, Издателство на американското правителство, Вашингтон, окръг Колумбия, 1974 г.
18. А. Колата, цит. съч. 6, особено стр. 190-198.

19. Пак там, цитат на Карлос Поне Сангинес.
20. А. Колата, цит. съч., стр. 111.
21. Пак там, стр. 115.
22. Пак там, стр. 129 и 131.
23. Пак там, стр. 115.
24. Пак там, стр. 135 и 160.
25. Педро де Киеза де Леон, цитиран от вече споменатия Алан Колата, стр. 3.
26. Виж А. Познански, „Тиахуанаку: люлката на американския човек“ - II изда-НаТне(?еснЯя"екв'атор') се променя с^емето, което причинява промяна на положението на Слънцето на хоризонта. Учените са изготвили подробни таблици за земния наклон от миналото, според които Каласасая би трябвало да е регулиран към Слънцето или през 4050 г. пр. Хр., или през 10 050 г. пр. Хр. Тези дати са били съвместно съгласувани от Познански, цит. съч., и д-р Ролф Мюлер от Астрофизическата обсерватория в Потсдам.
28. Педро де Киеза де Леон, цитиран от гореспоменатия А. Колата, стр. 3-4.
29. А. Колата, стр. 83 и 85.
30. Пак там, стр. 90, 93 и 94.
31. Н. Абанто де Хогендорн, „Хавин де Хуантар - кратка вечност“, Лима, 1990, стр. 39.
32. Пак там, стр. 13.
33. Пак там, стр. 54.
34. Пак там, стр. 30.
35. Пак там, стр. 74.
36. 3. Сътчин, „Изгубените реалности“, изд. „Ейвън Букс“, Ню Йорк, 1990, глава 9, стр. 189, глава 11, стр. 248, и глава 12, стр. 274.
37. Н. Абанто де Хогендорн, цит. съч., стр. 48-49.
38. Й. Рове, „Инките“, част от „Справочник за южноамериканските индианци“, Вашингтон, 1946 г.
39. С. Хагар, „Куско - звездният град“; Р. Мюлер - „Слънце, Вселена и звезди над страната на инките“, изд. „Шпрингер“, Берлин, 1982 г.
40. М. Барне и сие, цит. съч., стр. 181 - 221; излъчено по втора програма на телевизия „ББС“ на 19 юни 1996 г. Виж също П. Фрост- „Изследване на Куско“, изд. „Нуевас Имагинес“, 1989 г., стр. 67-71.
41. П. фрост, цит. съч., стр. 58.
42. Гарсилазо де ла Вега, „Величествени описания на инките“, изд. „Орион прес“, Ню Йорк, 1961 г.
43. П. Фрост, цит. съч., стр. 103 и 106.
44. М. Барне и сие, цит. съч., стр. 190-199; излъчено по втора програма на телевизия „ББС“ на 19 юни 1996 г.
45. Гарсилазо де ла Вега, цит. съч. по-горе.
46. Й. Райнхард, „Мачу Пикчу - Свещеният център“, изд. „Нуевас Имагинес“, Лима, 1991, стр. 6.
47. С. Вайсбард, „Енигматични послания от Наска“ от 8-о издание на „Последните загадки на света“, сп. „Ридърс дайджест“, 1982, стр. 281-287.
48. Съвсем малка част от сграфитите на Наска могат да бъдат разгледани от земна наблюдателна кула на съседно възвишение.
49. Е. фон Деникен, „Колесниците на боговете“, цит. съч.
50. Това е заключението на Мария Райхе, макар че никога не е било поставено на тестване.
51. Дж. Некъл, „Преосмисляне на рисунките от Наска: Създаване на копие в

реален размер" в „Скептичният изследовател" 7:3 (1983 г.), стр. 36-44; също А. Авени, „Линиите на Наска: модели в пустинята", сп. „Археология" 39:4 (1986 г.), стр. 32-39.

52. М. Райхе, „Загадка на пустинята", 1-0 издание от „Хейнрих финк", Щутгарт, 1968 г.
53. „Нешънъл джиографик", май 1975 г., стр. 716. По-нататък трябва да се отбележи, че положенията на звездите спрямо хоризонта не са постоянни величини, поради което всички открити регулирания може би са въображаеми, тъй като никой не знае кога са нарисувани.
54. Г. Хоукинс, „Извън Стоунхендж", изд. „Харпър & Роу, Ню Йорк, 1973 г.
55. А. Авени, „Доклад от анализа за получените данни от плана на Наска", изд. „Нешънъл джиографик съсяти", 1982 г.
56. Г. Петерсен, „Еволюция и изчезване на древните култури Паракас и Кахуачи", Лима, 1982 г.
57. Й. Райнхард, „Линиите на Наска", 5-о издание, Лима, 1993, стр. 31.
58. Пак там, стр. 12-56.
59. Пак там, стр. 17 (орли) и стр. 41-42 (кондори).
60. Пак там, стр. 56.
61. Х. Силвърман, „Кахуачи: Неградско културно размесване по южното крайбрежие на Перу", „Списание за полска археология", зимата на 1988 г.
62. Й. Райнхард, цит. съч., стр. 22-32.

Глава четвърта: Пирамидите на Гиза

1. Дж. Хоукс (изд.), „Атлас на древната археология", цит. съч., стр. 150.
2. П. Лемесюрие, „Великата пирамида - разшифрована", изд. "Елеменг", 1977 г. стр. 23.
3. Дж. Уест, „Дракон в небето: Висшата мъдрост на древния Египет", изд. „Харпър & Роу", Ню Йорк, 1979 г.
4. Манетон бил египетски жрец около 300 г. пр. Хр. Вероятно папирусът, върху който той е написал историята на Египет, е изгорял в пламъците на огромната библиотека на Александрия през 642 г. сл. Хр.; за късмет тя е спомената от няколко други негови съвременници, също историци, чиито писмени документи са оцелели.
5. В частност мумификация, основана на притчата за Изидата и Озирис. Виж следващи глави.
6. Според проучване на Коул под ръководството на египетското правителство през 1925 г.
7. Сър У. флайндърс Петри, „Пирамиди и храмове от Гиза", 1881 г., реалният север се измервал заедно със земните полярни оси, като противоположни на магнитния север, който е променлив.
8. „Последните световни загадки", „Ридърс дайджест", цит. съч., стр. 196.
9. Твърди се също, че пирамидата е разположена в точния геометричен център и южния екстремум на квадранта, оформен от делтата на река Нил; също, че нейното разположение е в географския център на общата островна маса на Земята.
10. Е. Пауъл в „Древно небе", 21:2 (1994 г.)
11. „Последните световни загадки", цит. съч., стр. 192.
12. Този ъгъл в действителност върши работа единствено, ако е 52 градуса.
13. Това съотношение математически се изобразява като $1/(2 \rho)$. Височината

също може да бъде изразена като $H = 43/(2 \rho)$, където H е височината, а 3 е страната.

14. Златното сечение е известно като ρ , а определението му е: „Съотношението между две деления на правата линия, които са такива, че по-малкото се отнася към по-голямото, както по-голямото към сбора от двете". Това математически прецизно съотношение се равнява приблизително на 0,618, а понякога се използва неговата инверсия 1,61803.
15. 43,5-градусовият ъгъл е резултат от формулата в т. 13, където множителят 4 е заменен с 3.
16. Не бих могъл да се подпиша например под твърдението, че пирамидата е каменно пророчество, на П. Лемесюрие, вече цитиран!
17. П. Лемесюрие, цитиран по-горе, стр. 4.
18. Сър У. Флайндърс Петри, цит. съч.
19. Пак там.
20. К. Дън, „Високо технологизирани фараони?" (част първа) от „Аматорска астрономия и земни науки", втори брой (1995 г.)
21. Пак там.
22. Пак там. Мъртвите „предали се" са дело на човешка ръка, с устни и бръчки, причинени от неправилното преместване на центровката на струга между две отделни операции.
23. К. Дън, „Високо технологизирани фараони?" (част втора) от „Аматорска астрономия и земни науки", трети брой (1996 г.).
24. „Последните мистерии на света", цит. съч., стр. 196.
25. фактически Херодот признава, че истинският гроб на Хуфу се намира другаде: „водата на река Нил, вкарана в изкуствен канал, образува остров, където се твърди, че лежи тялото на Хеопс", „История" - втори том, стр. 127.
26. З. Сътчин, „Стълба към небето", вече спомената, глава XIII, стр. 259-282. Осъвременено от З. Сътчин във „Войните на богове и човеци", изд. „Ейвън Букс", 1985 глава 7, стр. 136.
27. З. Сътчин, „Стълба към небето", цит. съч., глава XIII, стр. 266 и 276.
28. Дневник на полковник Х. Вайс, 27 януари 1837 г., цитиран от З. Сътчин, „Стълба към небето", цит. съч., глава XIII, стр. 261.
29. Напротив, ясно бе показано, че всички характерни особености на пирамидата са част от неделим математически план - виж З. Сътчин, „Войните на богове и човеци", цит. съч., глава 10.
30. Помощта на Имхотеп била описана в надпис, намерен в близост до мястото.
31. За намерените мумии в пирамидата на Джосер сега се смята, че са „от други погребения" на по-късни поколения.
32. Това свързване на пирамидата със Сехемхет бе подложено на съмнение при радиоактивното датироване на изсушени цветя от капака на саркофага към период от 600 години преди той да е живял.
33. Колкото до пирамидите в Гиза, тази на Хуфу (Хеопс) вече била осквернена от арабите, когато е била „открита" от археолозите, затова е невъзможно да се каже дали има нещо оригинално в саркофага. За пирамидата на Менкаура е било съобщено, че е съдържала празен базалтов саркофаг, който бил великолепно украсен (според слуховете), но впоследствие бил преместен и загубен в морето.
34. И тази пирамида отново съдържала празна погребална зала.
35. Египтолозите се опитваха напразно да открият пирамида, която да припишат на Сепсескаф.

36. Принадлежността на тези по-късни пирамиди е доста по-сигурна, отколкото неизписаните пирамиди от Третата и Четвъртата династия.
37. Археологическа експедиция, предвождана от Джордж Райснър от Харвардския университет.
38. Сравнете с алтернативната теория, предложена от Р. Бовал и А. Гилбърт, че „предполага се да е построена по спешност“ („Загадката Орион“, стр. 30)!
39. Както предполага З. Сътчин в „Стълба към небето“, цит. съч., глава XIII, стр. 255.
40. Въпреки че няма доказателство, че самите пирамиди принадлежат на Хафра и Менкаура, има свидетелство, че Менкаура построил широк път към третата пирамида.
41. З. Сътчин, „Войните на богове и човеци“, цит. съч., глава 7, стр. 137.
42. Докато неправилните пирамиди били известни в Месопотамия, няма и следа от пирамиди с полегати стени, сравними с онези от Египет.
43. Това не е единственият пример, изображение, открито в гробницата на Хюи, показва ракета в подземен хангар. Виж Сътчин, „Стълба към небето“, цит. съч., глава V, стр. 88.

Глава пета: Невъзможната наука

1. флавий филостратий от Атина (175 - 249 г. сл. Хр.) в „Животът на Аполон от Тиана“.
2. „Последните мистерии на света“, „Ридърс дайджест“, цит. съч., стр. 271.
3. Календарът на майте за „Дългото броене“ е работил повече от 4000 години от Ден първи, използвайки циклите - наречени „бактуни“, които достигали до 144 000 дни (395 години).
4. Магелан е поел по краткия път през „Правата линия на Магелан“, вместо да обикаля около Патагония при нос Хорн.
5. Предварителното съществуване на тази загубена карта се подразбира от другите две карти, които са частично разкъсани и които приличат на части от една по-голяма карта.
6. К. Хапгуд, „Карти на древните морски царе“, изд. „Чилтън Букс“, Филадельфия и Ню Йорк, 1966 г.
7. Антарктическата ледена покривка (шапка) се смята, че е оформена около 4000 г. пр. Хр. Виж К. Хапгуд, цит. съч., стр. 96 и 98.
8. Проучване през 1957 г. (Международната година на географията) бе последвано от изследване на шведско-британско-антарктическа експедиция през 1960 г.
9. Тези малки отклонения вероятно са за сметка на непрекъснатото копиране на картите през вековете; твърде правдоподобно е някога да е съществувала оригинална карта с абсолютна точност.
10. Сферичната тригонометрия е метод за проектиране на глобални характеристики върху равна повърхност.
11. Г-н Уорън, организаторът на конференцията, цитирана от Е. фон Деникен, „В търсене на древни богове“, изд. „Сувенир прес“, 1973, стр. 136-137.
12. Финикийците населявали земите на днешен Ливан и Сирия, твърди се, че пътешествията им включвали Корнуел, островите Скили (на юг от Великобритания) и обиколно плаване около Африка.
13. К. Хапгуд, цит. съч.
14. Първият задоволителен морски хронометър бил проектиран и изграден в

Англия от Джон Харисън през 1761 г. Той преминал успешни изпитания по време на пътуване до Ямайка.

15. Усъвършенствани астрономически таблици бяха открити, описани от шумерите преди близо 6000 години. Таблиците съдържат данни включително за движенията на Слънцето и Луната, прогнозираны за петдесет години напред.
16. М. Шатлен, „Нашите прародители, дошли от външния космос“, изд. „Пан Букс“, 1979, глава 6, стр. 116.
17. Една астролобия проето съдържа градуиран кръгъл диск с движещо се устройство за показване (стрелка). Той бил използван от първите астронавти за измерване местоположението на звездите и планетите.
18. Д. де Сола Прайс, в „Естествена история“, март 1962 г.
19. Пак там.
20. Уредът е изложен в Атинския музей, каталожен номер X.15087.
21. Р. Клийл, К. Уокър и Р. Монтегю, „Стоунхендж в неговия ландшафт: разкопки през XX век“, изд. „Инглиш Херитидж“, 1995 г. Виж също: M1p:/\llllll/.eгд-г1.доу/ик/з{опег1.
22. Досега нито едно от датиранията не се оказва възможно за самите отвори.
23. Датирането се базира на единична мостра, но специалистите са уверени, че тази конструкция е последвала поставянето на паважа от пясъчник, съдържащ меден сулфат и предхожда трилитоните.
24. Сър Н. Локиър, „Стоунхендж и другите британски каменни паметници“, 1906 г.
25. К. Нюман, „Загадката на Стоунхендж“, 1964; „Астрономическата същност на Стоунхендж“, 1972; Последователно напластяване на загадката на Стоунхендж и нейната астрономическа и геометрическа същност“.
26. Г. Хоукинс, „Стоунхендж разшифрован“, 1965 г.
27. А. Том, „Мегалитни обекти в Британия“, 1967 г.; също и „Мегалитни лунарни наблюдения“.
28. Сър Ф. Хойл, „Стоунхендж - предсказател на равноденствие“ в сп. „Нейчър“.
29. Р. Мюлер, „Слънце, вселена и звезди над страната на инките“, цит. съч.; също „Интихуатана в древно Перу“.
30. Д. Диърборн и Р. Уайт, „Археоастрономия в Мачу Пикчу“.
31. З. Сътчин, „Когато започнало времето“, изд. „Ейвън Букс“, 1993 г., глава 9, стр. 226.
32. Пак там, глава 9, стр. 227 и 234.
33. Трябва да се отбележи, че изчисляването на промените на земния наклон назад във времето не е точна наука!
34. А. Колата, „Тиуанаку“, цит. съч., стр. 57.
35. Епископ Диего де Ланда, „Яеюсюп с!е 1аз созаз йе Уиса1ап“, 1562 г.
36. Лорд Кингбъроу описва своите пътешествия през 1830-1848 г. в „Мексикански антики“; Джон Лойд Стивънс описва неговите експедиции през 1839 и 1842 г. „Случки от пътуването в Централна Америка, Чиapas и Юка-

тан" и „Случки в Юкатан“.

37. Около 70 процента от текстовете на майте сега вече са преведени. Скорошният успех бе окуражаващ по време на новата инициатива на д-р Дейвид Стюарт. Но все още много пн фи не са дешифрирани.
38. Г & Г. Стюарт, „Загадъчните май“, :п. „Нешънъл джиографик съсяти“, 1977 г., вълнуващо предисловие.
39. Една четвърта „оригинална“ книга е спорна; в допълнение има две книги с устни предания, написани в латинския текст; „Чилам-Балам“ („Скоро-поговорки на Балам“); и „Попол Вух“ („Книга на съвета“)
40. 3. Сътчин „Изгубените светове“, цит. съч., глага 5, стр. 97.
41. Съвпадението става през 73 цикъла по 260 дк и ' 1 5? цикъла по 365 дни.
42. „Последните загадки на света“, вече спомената, г.тр 372.
43. Дж. & О. Тикъл, „Тикал, градът на майте“, изд. „Таурио Парк букс“, Лондон, 1991 г.
44. Пак там, стр. 6.
45. Р. Темпъл, „Загадката на Сириус“, изд. „Сейнт Март1 ч прес“, 1976 г.
46. М. Гриол и Г. Дитерлен, „Суданска система Сириус“, „Описание на обществото на африканистите“, XX, бр. 1, 1950 г.; също шж тяхната книга „1_е Кепаг! Раю“, Париж, 1965 г.
47. Колкото до Сириус „Ц“, третата звезда, спомената от догоните, досега нейното съществуване не е доказано от съвременните астрономи.
48. Звездата Сириус „А“ явно е видима в съзвездието Канис Майор, то<-но под Орион.
49. Р. Темпъл, цит. съч., стр. 1.
50. Тази точка в небето понякога се описва като „небесния полюс“, а най-близката до него звезда е „полюсна звезда“.
51. Това е първоначалната идея на зодиака; сега се използва по доста по-прост начин, за да се раздели годишната обиколка на Земята около Слънцето на дванадесет дома от по един месец.
52. Датирането с радиоактивен въглерод работи в областта на органичните вещества и е безполезно при изследване на каменни конструкции; много често се предизвиква объркване чрез датирание на остатъчни органични вещества в храмове, много след тяхното построяване.
53. Кабала буквално означава „онова, което бе получено“.

Глава шеста: Цивилизация - дар от боговете

1. „Блясъци от миналото“, „Нешънъл джиографик съсяти“, 1981 г. стр. 6
2. „Чудесата на древния свят“, „Нешънъл джиографик съсяти“, като горното, стр. 48.
3. „Блясъци от миналото“, „НДС“, като гореспоменатите, стр. 39-40.
4. А. Парот, „Шумер“, 2-о издание, 1981 г.
5. Дж. Кемпбъл, „Маските на господ - първобитна митология“, глава 3.
6. Т. Джоунс, „Шумерският проблем“, Нью Йорк, 1969 г.; А. Парот, „Месопотамска археология“, 2-о издание, стр. 308-331, Париж 1946-1953 г. Липсата на познание със сигурност се дължи на трудностите при туристическите пътувания в днешен Ирак и лошото състояние, в което се намират останките от Шумер.
7. „Атласът на „Таймс“ на световната история“, 4-о изд., „БСАДаймс Букс“, 1993 г., стр. 52-55.
8. „Блясъци от миналото“, цит. съч., стр. 41.

9. Г. Ру, „Древен Ирак“, 3-о издание, „Пингуин букс“, 1992 г., гл. 4 и 5.
10. „Атласът на „Таймс“ на световната история“, цит. съч., стр. 52.
11. Сенаар се споменава в Битие 11:2 след Потопа като мястото, където е станало нещастieto с Вавилонската кула.
12. Съвременното име на Урук е Варка. В Библията го назовават като Ерех, Битие 10:10.
13. Много английски думи са взети направо от древния латински език, например „e1 се1егa“; съвременен пример на дума-заемка от друг език е употребата във френския на „1e л/еекепсГ“.
14. С. Креймър, „Историята започва в Шумер“, „Пингуин букс“, Нью Йорк, 1954.
15. Географията е дала малък шанс за снабдяване с камък, докато презморската търговия на Шумер се е съсредоточила върху по-доброто качество на материалите и по-лесния им транспорт.
16. Р. Форбс, „Изследвания на древната технология“ - том 1, „Лайден“, 1955 г.; Р. форбс, „Битуми и петрол в древността“, „Лейден“, 1936 г.; Л. Ейчисън, „История на металите“.
17. О. Нойгебауер, „Астрономически клиновидни текстове“, 3 тома, Лондон, 1955 г.
18. 3. Сътчин, „Когато започнало времето“, цит. съч., глава 3, стр. 72-73.
19. Шумерският календар и до днес се използва, както и еврейският, където 1996 г. е 5756-а.
20. Действителният недостиг всяка година е 10 дни, 21 часа, 6 минути и около 45,5 секунди, така че точно седем лунарни месеца ще съвпадат с 19 слънчеви години.
21. Например празниците в мюсюлманския календар всеки три години се връщат назад с един месец.
22. По-опростени календари са основани или на лунарните цикли (например мюсюлманския), или на разделянето на слънчевата година на 12 месеца с общо 365 дни.
23. Т. Пинчис, „Някои математически глинени плочки от Британския музей“, проф. Х. Хилпрехт, „Вавилонската експедиция на Пенсилванския университет“.
24. А. Джеремайя, „Старият Завет в светлината на древния Близък изток“, 1911 г.
25. У. Андрей, цитиран от К. Уокър в „Чудесата на древния свят“, изд. „Попюльр прес“, 1988 г., стр. 44.
26. С. Креймър, цитиран от Е. фон Деникен в „Знаци на боговете“, изд. „Път-намс“, Нью Йорк, 1980 г., глава 6, стр. 199.
27. Предлагам да се прочете: С. Креймър, „Шумерска митология“, Нью Йорк, 1961 г.; Т. Якобсен, „Съкровището на мрака: История на месопотамската религия“, Лондон, 1976 г.
28. 3. Сътчин, „Когато започнало времето“, цит. съч., глава 1, стр. 10.
30. Пак там, стр. 169.
31. Г. Редслоб в „2eИзсГ[пй cleг 0eи1зсг1еп МогдепюпсЛзспеп СезеНзспаК“ повече от сто години предварително.
32. Според Редслоб, когато Старият Завет съобщил, че цар Давид е направил „шем“, за да увековечи победата си над арамеите, той всъщност е издигнал паметник, насочен към небето.
33. Г. Бартън, „Царските надписи на Шумер и Акад“.
34. Битие 11:3-4.
35. 3. СЪТЧИН „Божествени сблъсъци“, изд. „Ейвън Букс“, 1995, глава 4, стр. 73.
36. Битие 6:1-4.

37. Описания, подобни на тези, потвърждават идеята, че орелът (ГИР) бил различен от шем (МИО).
38. 3. Сътчн, „Стълба към небето", цит. съч., глава X, стр. 203.
39. 3. Сътчн, „Дванадесетата планета", цит. съч., глава 4, стр. 103-105.
40. Битие 20:12.
41. Да се сравни Г. Ру - цит. съч., глава 6, стр. 88, със 3. Сътчн, „Дванадесетата планета" - цит. съч., глава 10, стр. 297-298.
42. Шумерският термин КУР означава планина; виж Г. Ру - цит. съч., глава 7, стр. 105.
43. Г. Ру, цит. съч., глава 6, стр. 89; 3. Сътчн, „Дванадесетата планета", цит. съч., глава 10, стр. 290.
44. Идеята за сътворението на човек била на Енки и според един от шумерските текстове той дори предложил собствената си съпруга Нинки за първоначалната роля като богиня на раждането. Цитирано от 3. Сътчн в „Преосмисляне на Битие", цит. съч., глава 8, стр. 169.
45. Шумерските думи са НИН (дама), ХАР или ХУР (друг термин за планина) и САГ (глава).
46. Цитирано от 3. Сътчн в „Дванадесетата планета", цит. съч., глава 12, стр. 347.
47. За цялостно обсъждане на етимологичното доказателство в пълните му подробности виж 3. Сътчн, „Преосмисляне на Битие", цит. съч..
48. Г. Ру, цит. съч., бележки към глава 5.
49. 3. Сътчн, „Стълба към небето" - цит. съч., глава 6, стр. 111; думата „нетер" се появява в акадския език и означава „наблюдатели".
50. Е. Уолис- Бъдж, „Египетска литература" - том 2-ри, 1912 г., стр. X1.
51. 3. Сътчн, „Войните на богове и човеци", цит. съч., глава 8.
52. Областта Левант е равнозначна на земите на днешен Израел, Ливан, Йордания и Сирия.
53. 3. Сътчн, „Войните на богове и човеци", цит. съч., глава 8.
54. Пак там, глава 7, и „Дванадесетата планета" - цит. съч., глава 15, стр. 415, цитиране на „Епос за Етана".
55. 3. Сътчн, „Войните на богове и човеци", цит. съч., глава 8.
56. Й. Херц, „Петокнижието и Хафторас"
57. 3. Сътчн, „Войните на богове и човеци", цит. съч., глава 8, стр. 157.
58. Р. фокнър, „Надписите на древноегипетските ковчежи", 2-ри том, цит. съч., стр. 2 (знак 358).
59. 3. Сътчн, „Войните на богове и човеци", цит. съч., глава 8, стр. 160-161.
60. Името Ханаан произлиза от иврит - „кана" - значещо „смирнен".
61. Използвам термина „шемитски", за да посоча рода, произлязъл от Ноевия син Шем. Не трябва да се обърква със сходния термин „семитски", който свидетелства за говоримия език. В книгата навсякъде е преведен като Сим (Сем).
62. Битие 9:25-27.
63. 3. Сътчн, „Войните на богове и човеци", глава 10, стр. 216-219.
64. Атаката на Думузи е в по-късни времена и е предизвикана от Амнон, който отвлякъл неговата полусестра Тамара - виж Самуил II, 13.
65. Г. Ру, цит. съч., глава 6, стр. 92 и 93.
66. С. Креймър, „Инана и Ебих", цитирано от 3. Сътчн във „Войните на богове и човеци", глава 10, стр. 221.
67. 3. Сътчн, „Войните на богове и човеци", глава 11, стр. 232-233.
68. Предлагам прочит на : Сър М. Уийлър - „Индуската цивилизация" - 3-о издание,

„Кеймбридж прес", 1968 г.; С. Рао - „Лотал и индуската цивилизация", „Ейжа пбблишинг хаус", 1973 г.

69. „Последните загадки на света", „Ридърс дайджест", цит. съч., стр. 123.
70. Това може би е източникът на египетските празненства на опияненията като провеждания веднъж годишно фестивал в Дендера.
71. Г. Ру, цит. съч., глава 6, стр. 89. Списък на предметите „МЕ" може да се намери в „Шумерите" на С. Креймър, Чикаго, 1963 г., стр. 116.
72. За момент ще пренебрегнем очевидните субективни описания, които винаги съпътстват всеки исторически разказ - тук се занимаваме с фундаменталното послание на боговете, които са наши създатели и учители.
73. К. Сейгън и И. Шкловски, „Разумен живот във вселената", Ню Йорк: Дел, 1967 г.

Глава седма: Времето тече на Планета „X"

1. Г. Смит, „Халдейското Битие", 1876 г. Най-завършената версия на „Енума Елиш" е акадски текст, открит от Леярд в Ниневия; други копия също бяха открити, включително части от по-ранен шумерски оригинал.
2. 3. Сътчн - „Дванадесетата планета", цит. съч., глава 7.
3. Терминът, обичайно преведен като „ветрове" носи буквалното значение „онези, които са отстранени", т. е. сателити.
4. Апсу буквално значи „някой, който съществува от самото начало".
5. Цитирано от Г. Ру, цит. съч., глава 6, стр. 97.
6. Цитирано от 3. Сътчн в „Дванадесетата планета", цит. съч., глава 7, стр. 223.
7. Пак там, стр. 223-226.
8. Пак там, стр. 226-227.
9. Пак там, стр. 227.
10. 3. Сътчн, „Преосмисляне на Битие", цит. съч., глава 3, стр. 40-50. Библейското описание е в Битие 1:1-8.
11. Коранът, глава 21:30. Английски превод на Корана, изд. „Пингуин Букс", Лондон, 4-о издание, 1974 г. стр. 298.
12. Е. Ларсон и П. Бъркланд, „Геология на Пътнам", 1982, стр. 66.
13. 3. Сътчн, „Преосмисляне на Битие", цит. съч., глава 5, стр. 95.
14. Пак там, стр. 88-90. Думата „гео" и оттам география, геология и т. н. произлиза от шумерския корен КИ.
15. Дж. Вервоорт в сп. „Нейчър" 379:6566 (1966), стр. 624-627.
16. Р. Карсън, „Къде се е дянала цялата стара земна кора?" в сп. „Нейчър" 379:6566 (1966 г.), стр. 581-582.
17. Р. Хътчинсън, „Търсенето на нашето начало", изд. „Оксфорд юнивърсити прес", 1983 г.
18. За размерите на тези сблъсъци може да се съди по кратера в земята от аризонския метеорит, който достига една миля в диаметър; на Луната - кратерът Теофилий е 64 мили в диаметър, а друг издълбан кратер -Бейли, е с диаметър 180 мили!
19. Т. ван фландерн, „Неясен въпрос, липсващи планети и нови комети", изд. „Норт Атлантик букс", Бъркли, Калифорния, 1993 г., стр. 262; единствената възможност е залавяне, ако друго тяло с достатъчен размер е взело участие.
20. Пак там, стр. 264-265.
21. П. Мор, „Пътеводител за Луната", изд. „Литълхърт прес", Гилдфърд и Лондон, 1976

22. З. Сътчн, „Преосмисляне на Битие“, цит. съч., глава 6, стр. 125-131.
23. П. Луси, Г. Тейлър и Е. Маларе - „Изобилие и разпространение на желязо на Луната“ в сп. „Сайънс“ (САЩ) 268:5214 (1995 г.), стр. 1150-1153.
24. Т. ван фландерн, цит. съч., стр. 264.
25. Пак там, стр. 157. Законът на Боде бил предложен от Дениъл Титий, но кръстен на Йохан Боде, който го е публикувал през 1778 г.; законът съдържа комбинирана аритметична и геометрична прогресия, която прогнозира с логична точност разстоянията на планетите от Слънцето. З. Сътчн - „Преосмисляне на Битие“, цит. съч., глава 2, стр. 39, цитира модификация на Закона на Боде, която премества Земята от изкуствено възникналото ѝ местоположение и довежда до още по-добри резултати, основани единствено на геометрична прогресия.
26. През 1972 г. астрономът Майкъл Овенден предлага усъвършенствано доказателство на Закона на Боде, което прогнозира, че липсващата планета в астероида „Белт“ би трябвало да е имала размерите на Сатурн, а оттам е била доста по-голяма от обичайната маса на астероидите.
27. Теорията на френския астроном Луи Лагранж през 1814 г.
28. Облакът „Оорт“ е бил кръстен на неговия откривател, холандският астроном Ян Оорт (1950 г.).
29. У. Хартман, „Астрономия, космическо пътешествие“, Уодсуърт, Калифорния, 1987 г.
30. Т. ван фландерн, цит. съч., стр. 179.
31. Пак там, стр. 179. Ван фландерн всъщност стига до заключението, че преди 3 милиона години е имало експлозия (стр. 159-160), но цитира свидетелство, което не пасва на това историческо време (стр. 234-236). Ван фландерн се опитва да установи каква сила е причинила тази експлозия.
32. Х. Браун и К. Патерсън, „Смесването на метеоритно вещество III: равновесна фаза, генетични взаимоотношения и планетарна структура“ в „Списание за геология 56“, стр. 85-111.
33. Т. ван Фландерн, цит. съч., стр. 298-300. Също А. Брунини - „Вероятна принуда за големия сблъсък на Уран“, в „Планетарна и космическа наука“ (Великобритания) 43:8, август 1995 г., стр. 1019-1021.
34. Т. ван Фландерн, цит. съч., стр. 293.
35. Пак там, глава 13.
36. Пак там, стр. 252.
37. По отношение на Шарон виж Т. ван Фландерн, цит. съч., стр. 312; също Х. Левинсън и С. Стърн, „Вероятен произход и първоначално динамично развитие на двойната звезда „Плутон-Шарон“ в сп. „Икар“(САЩ) 116:2 (1995 г.), стр. 315-339. За други сателитни системи виж Т. ван фландерн и З. Сътчн - „Преосмисляне на Битие“, цит. съч., стр. 213.
38. Т. ван фландерн, цит. съч., стр. 213.
39. Какво искаме за изразим с думата „живот“? Не само съществуване, но способността на организма да се самовъзпроизвежда.
40. Например първобитната бактерия „Е. коли“ съдържа почти 4000 различни гени.
41. ф. Крик и Л. Оргел в сп. „Икарус“, септември 1973 г.
42. ф. Хайл и К. Уикрамасинг, „Еволюция от космоса“, изд. „Дж. М. Дент и синове“, Лондон, 1981; също Ф. Хойл, „Разумната вселена“, цит. съч.
43. Такова пренасяне на семена някога се е смятало за невъзможно, поради неподходящите природни условия във външния космос, но сега учените признават съществуването на микроорганизмите в екстремални условия на Земята; например сред скални пластове на дълбочина стотици метри, или в гореща вулканична лава при температура над точката на кипене.
44. Виж сп. „Нейчър“ от 9 ноември 1989 г.
45. З. Сътчн, „Дванадесетата планета“, цит. съч., глава 14, стр. 406409.
46. Много планети в Слънчевата система са по-горещи, отколкото би трябвало да са под въздействие на топлината от Слънцето. Например Нептун се намира доста по-далече в сравнение с Уран, но има подобна температура. Учените вярват, че тази топлина вероятно е вътрешна и е в зависимост от размера на планетата. Поради това е научно възможно една голяма планета, каквато изглежда е Нибиру, да придобие достатъчно топлина от вътрешен източник и да създаде благоприятен климат. Трябва също да се отбележи, че катастрофалното явление, което е било нужно, за да се изтласка Нибиру в най-отдалечените части на Космоса преди повече от 4 милиарда години, би могло да придаде на планетата изключителна вътрешна температура.
47. Р. Лийкий и Р. Люин, „Шестото унищожение“, изд. „Уаденфелд и Никълсън“, Лондон, 1996 г.
48. С. Гулд, „Динозаври в Хейстак“, 1996 г.
49. В. Алексеев, „Катастрофа в космоса: преди 520 или 350 милиона години?“, в „Изследване на слънчевата система“ (САЩ) 29:5 (1995 п), стр. 412-416.
50. С. Лурая и С. Гулд, „Гледище за живота“, 1981, стр. 638 и 649.
51. Д. Уитмайър в сп. „Нюзик“ от 13 юли 1987, стр. 45.
52. Тази тема е съответно разгледана от Г. Хенкок, „Отпечатъци на боговете“, цит. съч., стр. 201-214.
53. А. Хайдел, „Прилики между „Епос за Гилгамеш“ и Стария Завет“, цит. съч.; също У. Ламберт и А. Милард, „Атра-Хазис“ - вавилонската история за Потопа“, Оксфорд, 1969 г.
54. Г. Ру, цит. съч., глава 7, стр. 111.
55. „Епос за Гилгамеш“, Плочка XI, цитирана от З. Сътчн в „Дванадесетата планета“, цит. съч., глава 14, стр. 397.
56. П. Мартин и Р. Клайн, „Четворно унищожение: предисторическа революция“, изд. „Юнивърсити ъф Аризона прес“, 1984, стр. 360-361.
57. Пак там, стр. 358.
58. Д. Хопкинс и сие, „Палеоекология на Берингия“, изд. „Академик прес“, Ню Йорк, 1982 г.
59. ф. Хибен, „Изчезналите Америки“, цитирано от К. Хапгуд в „Траектория на полюса“, цит. съч., стр. 275.
60. Пак там.
61. И. Сандерсън, „Тайната на внезапно замръзналите гиганти“ във вестник „Сатърдей ивнинг пост“ от 16 януари 1960 г., стр. 82. Виж също трудовете на К. Хапгуд. Количеството на измрели мамути е такова, че в резултат на разкопките на техните бивни възникнала огромна търговия със слонова кост - виж Д. Патън, „Библейският Потоп и ледниковият период: Изследване на научна история“, изд. „Пасифик меридиан“, Сиатъл, 1966, стр. 107-108.
62. П. Мартин и Р. Клайн, цит. съч., стр. 357.
63. Дж. Имбри и К. Палмър Имбри, „Ледникови епохи: Разрешаване на загадката“, изд. „Енслоу пбблишънс“, Ню Джърси, 1979 г. Също К. Лангуй и Б. Лайл Хансен, „Замръзналото бъдеще: Пророческа информация от Антарктика“, изд. „Куадрейнджъл“, Ню Йорк, 1973 г. Също К. Хапгуд, цит. съч.
64. А. Познански, „Тиахуанаку: Люлката на американския човек“, цит. съч., том 1-и, стр. 28.

65. Г. Филипс, „Титикака - люлка на цивилизация?“ в сп. „Древни небеса“ 7:6 (1981 г.).
66. К. Хапгуд, цит. съч. Виж също И. Великовски, „Земята по време на катакли-зъм“, изд. „Покет букс“, Ню Йорк, 1977, стр. 63; и Г. Прайс, „Новата геология“, 1923, стр. 579.
67. З. Сътчн, „Дванадесетата планета“, глава 14, стр. 407.
68. Самуил II, 22:16, виж също Псалми 18:15.
69. А. Джеремайя, „Старият Завет в светлината на древния Близък изток“, цит. съч., цитирано от З. Сътчн в „Дванадесетата планета“, глава 9, стр. 268.
70. Беросий, цитиран от С. Бърстейн - „Вавилониадата на Беросий“, отпечатано в „Източници за древния Близък изток“ 1:5, Малибу, Калифорния, 1978 г.
71. Цитирано от К. Ланг и Е. Нелсън в „Разкритието на Битие“, Сейнт Луис, „Конкордия пबблишинг хаус“, 1979 г.
72. Някои учени вярват, че Венера е претърпяла кратък период на тектонична и вулканична дейност през един относително скорошен период преди 500-300 хиляди години.
73. Дж. Холин от университета в щата Мейн, цитиран от З. Сътчн в „Дванадесе-тата планета“, цит. съч., глава 14, стр. 402-405.
74. Битие 7:11.
75. Цитирано от З. Сътчн в „Когато започнало времето“, цит. съч., глава 11, стр. 314. Има достатъчно доказателства в подкрепа на такива промени -виж И. Великовски - „Светове в колизия“, 1950 г.
76. Н. Морнър, Дж. Лансър и Дж. Хосперс в сп. „Ню сайънтист“, 6 януари 1972, стр. 7.
77. П. Уорлоу, „Променящата се Земя“, изд. „Дж. М. Дент и синове“, 1982 г.
78. Т. ван Фландерн, цит. съч., стр. 251.
79. С. Грийнууд, „Вавилонски наблюдения на Венера“ в сп. „Древни простори“ 19:5 (1992).
80. Венера понякога се описва като „звезда“ поради нейната плътна атмосфера от въглероден двуокис, която отразява слънчевите лъчи и предизвиква много ярки визуални ефекти.
81. Трябва да се отбележи, че компютърното моделиране на местоположенията на планетите през 11 000 г. пр. Хр. може и да не потвърди подреждането, обсъждано в тази глава; моментното положение на планетите се основава на орбити, получени по компютърен път в днешно време; тези орбити би трябвало да са изкривени от сблъсъка с Нибиру преди 13 000 години; настоящите взаимоотношения между планетите не са показателни за техните местонахождения точно преди появата на Нибиру преди 13 000 години.
82. З. Сътчн, „Дванадесетата планета“, цит. съч., глава 8, стр. 237-238.
83. Според превода на З. Сътчн на „Енума Елиш“ в „Дванадесетата планета“, цит. съч., глава 7, стр. 206 и 214.
84. Пак там, глава 8, стр. 238.
85. З. Сътчн, „Преосмисляне на Битие“, цит. съч., глава 2, стр. 36-38.
86. З. Сътчн, „Дванадесетата планета“, цит. съч., глава 8, стр. 247-248.
87. За историята на начално търсене виж С. Томбо, „Стереотипи, Плутон и Пла-нета „Х“ в сп. „Небесен телескоп“ (САЩ), 81:4 (1991 г.), стр. 360-361. Името Планета „Х“ за първи път било предложено от Лоуъл в „Спомен за транс-нептунова планета“, „Обсерватория Лоуъл“, 1915 г.
88. Р. Харингтън и Т. ван фландерн, „Сателитите на Нептун и произход на Плу-тон“ в сп. „Икар“ 39 (1979), стр. 131-136, виж също и Ван фландерн, цит. съч., стр. 305-314 и 416.
89. Т. ван Фландерн, цит. съч., стр. 312.
90. Пресбюлетин на НАСА от 17 юни 1982 г., изследователски център „Еймс“.
91. „Вашингтон пост“, 30 декември 1983 г.
92. Р. Харингтън в „Астрономически журнал“, октомври 1988 г.; виж също „Бе-лежки от срещата на американското астрономическо общество“, Ар-лингтън, Вирджиния, 16 януари 1990 г.
93. Сп. „Нюзуик“, 13 юли 1987, стр. 45.
94. Определянето на времето на тези движения е забележително, но е извън предмета на тази книга.
95. К. Клосуел, „Преследването на Планета „Х“ в сп. „Ню сайънтист“ (Великобри-тания) 128:1748-9 (1990), стр. 34-37.
96. М. Литман, „Къде е Планета „Х“?“ в сп. „Небесен телескоп“ (САЩ) 78:6 (1989), стр. 596-599.
97. Е. Стандиш младши, „Планета „Х“: Няма динамично доказателство при опти-ческите наблюдения“ в сп. „Астрономически журнал“ (САЩ) 105:5 (1993 г.), стр. 2000-2006.
98. Д. Хюз, „Някои космогонични причини, поради които Планета „Х“ не същест-вува“ в сп. „Журнал на Кралското астрономическо общество“(Великобритания) 34:4 (1993 г.), стр. 461-479.
99. По-старите данни са жизненоважни поради продължителността на времето, необходимо на Нептун и Уран за една обиколка около Слънцето. Т. ван фландерн цитира доказателство в подкрепа на по-ранното наблюдение, цит. съч., стр. 322.
100. Т. ван фландерн, цит. съч., стр. 312.
101. Пак там, стр. 322.
102. Планетите се ускоряват, когато приближат Слънцето; Планета „Х“ може би се намира в най-забавения момент от своята обиколка.
103. Струва си да изтъкнем, че боговете не са гледали на Ану като на божествено същество; той е бил поставен на последно място в списъка с 21 предшествали го владетели, които са живели на Нибиру.
104. З. Сътчн, „Дванадесетата планета“, цит. съч..
105. Папирусът е в музея в Кайро, експонатен номер 30646.
106. З. Сътчн, „Дванадесетата планета“, цит. съч., глава 9, стр. 261-262.
107. Дискът се намира в Британския музей - галерията на по-късна Месопота-мия, експонатен номер У/А К 8538.
108. З. Сътчн, „Дванадесетата планета“, цит. съч., глава 9, стр. 275.
109. Пак там, стр. 266-267.
110. „Астрономическа енциклопедия на Макгроу-Хил“, 1983 г. Описва дупки в астероида „Бел“, които вероятно са създадени от „катастрофален сблъсък“. Виж също Т. ван фландерн, цит. съч., стр. 186-187.
111. Виж например Р. Хоугланд, „Паметниците на Марс“, изд. „Норт Атлантик букс“, Бъркли, Калифорния, 1987 г.
112. В. ди Пиетро, Г. Моленаар и Дж. Бранденбург, „Необичайни характеристики от повърхността на Марс“, 1982 г.
113. М. Кремо и Р. Томпсън, „Забранена археология: Скритата история на чо-вешкия род“, Сан Диего, Бхактиведанта институт, 1993 г.

Глава осма: Доказателства за божествено управление

1. З. Сътчн, „Преосмисляне на Битие“, цит. съч., глава 5, стр. 88.
2. С. Креймър, цитиран от З. Сътчн в „Дванадесетата планета“, цит. съч., глава 10, стр. 290.
3. З. Сътчн, „Дванадесетата планета“, глава 10, стр. 304.
4. Пак там, стр. 303. Съвременните местоположения са както следва: Шурупак е Тел фара - на около 64 км югоизточно от Дивания; Ларак може да е Тел ел Вилая - близо до Кул ел Имара; Ларса е Сенкере - на 48 км северозападно от Насрия; Бад-Тибера е Тел Медиан - близо до Телох; Лагаш е ал Хиба; Сипар е Абу Хаба - на около 32 км югозападно от Багдад и на 10 км източно от Махмудия; Ериду е Абу Шахрейн - на 19 км югозападно от Ур (Ел Мугаяир).
5. Г. Ру, „Древен Ирак“, цит. съч., глава 5, стр. 66.
6. Пак там, стр. 111.
7. „Епос за Гилгамеш“, глинена плочка III, колона IV, старовавилонска версия. Виж А. Хайдел, „Прилики между „Епос за Гилгамеш“ и Стария Завет“, цит. съч., стр. 36.
8. „Епос за Гилгамеш“, плочка IV, колона VI, асирийска версия. Виж А. Хайдел, цит. съч., стр. 44.
9. Пак там, плочка V, колона I, А. Хайдел, цит. съч., стр. 45.
10. Пак там, плочка V, колона IV, А. Хайдел, цит. съч., стр. 48.
11. Р. Роджърс, „Религията на Вавилон и Асирия“, Ню Йорк и Цинцинати, 1908 г., стр. 205. Също виж Хайдел, цит. съч., стр. 256 и 259.
12. „Средният изток“, изд. „Ашет“, 1966 г., стр. 209.
13. Битие 9:20.
14. С. Креймър, „Зиглепзспе Шегапзсье аиз Мрриг“, цитирано от З. Сътчн във „Войната на богове и човеци“, глава 6, стр. 121.
15. М. Шатлен, „Нашите прадеди са дошли от външния космос“, цит. съч., глава 3, стр. 73.
16. Цитирано от З. Сътчн във „Войните на богове и човеци“, цит. съч., глава 7, стр. 143. Също виж А. Съоберг и Е. Бергман, „Колекция от шумерски храмови химни“.
17. Лудлул Бел Небеки („Възхвалявам бога на мъдростта“). Виж У. Ламберт, „Вавилонски литературни мъдрости“, Оксфорд, 1960. Долният свят бил по-долното полукълбо.
18. Цитирано от З. Сътчн във „Войните на богове и човеци“, глава 7, стр. 143.
19. Пак там, стр. 143-145.
20. Пак там, глава 8.
21. Ослепяването на Хор почти сигурно е било извора на култа към „Всевиждащото око“, което е изобразено върху банкнотата от един долар в обърнатата пирамида. Сравнете също и със Самуил I, 11 - където Нахаш, цар на амонитите, подписва мирно споразумение, в което една от клаузите е да бъде извадено дясното око на всеки от враговете му.
22. „Аз пея песента на Богинята-майка“; виж П. Дорм - „Споменът за боговете“.
23. Сп. „Нешънъл джиографик“ 178:5 (1990), стр. 107.
24. Г. Бартън - „Разнообразни вавилонски текстове“, цитиран от З. Сътчн във „Войните на богове и човеци“, цит. съч., глава 8, стр. 163-164.
25. Плочки 10-13 от „Лугал-е Уд Мелам-би“ - текст, познат също и като „Книга за

подвизите и геройствата на Нинурта“; виж съпоставката, издадена от С. Гелер, също и Бартън - вече споменат. Цитирано от З. Сътчн във „Войните на богове и човеци“, глава 8.

26. З. Сътчн, „Войните на богове и човеци“, цит. съч., глава 8, стр. 168.
27. Пак там, стр. 171.
28. Пак там.
29. Пак там, стр. 165.
30. Пак там, глава 7, стр. 145 (от поема за Нинхарсаг).
32. Твърди се, че ориентирането на линията, прекарана през югоизточните ъгли на първата и третата пирамида в Гиза, води точно към мястото на обелиска в Хелиополис. Ню Йорк, Лондон и Рим също притежават обелиски, които някога са се намирали в Хелиополис.
33. С. Мерсър, „Религията на древен Египет“, стр. 127.
34. Например в храмовия релеф на Хатхор в Дендера.
35. З. Сътчн, „Войните на богове и човеци“, цит. съч., глава 9, стр. 182.
36. Детайлна изследователска работа на З. Сътчн, „Войните на богове и човеци“ - вече споменавано многократно.
37. Боговете разделили повърхността на Земята на три зони, успоредни на екватора - „Пътят на Ану“, „Пътят на Енлил“ и „Пътят на Еа“ - всяка обхващаща 60 градуса; централният пояс се простирал от 30-ия паралел на север до 30-ия паралел на юг.
38. „Епос за Гилгамеш“, цитиран от З. Сътчн в „Стълба към небето“, цит. съч., глава VII, стр. 131.
39. А. Хайдел, цит. съч., стр. 65.
40. З. Сътчн, „Стълба към небето“, цит. съч., глава XI, стр. 208.
41. „Епос за Гилгамеш“, Плочка IX, колона II, цитирана от А. Хайдел, цит. съч., стр. 65.
42. З. Сътчн, „Войните на богове и човеци“, глава 14, стр. 338.
43. М. Райе - „Творби от Египет“, изд. „Гилд пбблишинг“, 1990, стр. 247-254.
44. З. Сътчн, „Стълба към небето“, цит. съч., глава X, стр. 197-207.
45. „Епос за Гилгамеш“; виж А. Хайдел, цит. съч., стр. 105; също виж М. Райе, цит. съч., стр. 247.
46. Древни текстове описват, че ТИЛ се е използвал за надвигане над летящия бог Зу, а пиктографският му знак прилича на ракета; виж З. Сътчн, „Дванадесетата планета“, цит. съч., глава 4, стр. 109.
47. С. Креймър, „Енки и Нинхарсаг: Райски мит“ от изд. „Дж. Причард“. „Древни блискоизточни текстове, отнасящи се до Стария Завет“, „Принстън“, Ню Джърси, 1950, стр. 37-41.
48. „Помощ за разбиране на Библията“, изд. „Уочоувър Пъбликейшънс“, 1971, стр. 472.
49. Пак там.

50. Дж. Киниър Уилсън, „Легендата за Етана: Ново издание“, изд. „Уорминстц Сътчин, „Войните на богове и човеци“, цит. съч., глава 10, стр. 221-222. ,ак
^ 1985 г. Виж също Г. Ру, цит. съч., глава 7, стр. 114-115. там, стр. 223, цитираща част от текст, публикувана от Вавилонската секция
51. Именно по тази причина някои учени откриват шумерски описания на на музея на университета в Пенсилвания. .искутирано от Г. Хенкок в
план шг ната Хар Саг в Синай. „Отпечатъци от боговете“, цит. съч., глава 37. I. Лемесюрие, „Великата
52. 3. Сътчин, „Войните на богове и човеци“, цит. съч., глава 7, стр. 145. пирамида - разтълкувана“, цит. съч., стр. 49-51. Пак там, стр. 86 и 88.
53. Пак там, глава 9, стр. 179.
54. 3. Сътчин, „Стълба към небето“, цит. съч., глава X, стр. 194.
55. Това бил последният етап от „нощното пътуване“ на Мохамед (сура 17 о 3. Сътчин, „Войните на богове и човеци“, цит. съч., глава 10, стр. 226. з А.
Корана), когато според преданието той тръгнал от Мека и стигнал д връх Ръдърфорд, „Пирамидология“ - 4 тома, Институт по пирамидология, от
Синай! (1957 г. досега.
56. 3. Сътчин, „Стълба към небето“, цит. съч., глава XIV, стр. 292.
57. Пак там, стр. 291.
58. „Помощ за разбиране на Библията“, цит. съч., стр. 633.
59. Пак там, стр. 908.
60. Пак там, стр. 909.
61. „Най-Висшият Бог“ е необикновено библиейско описание на Господ; то бук- 1
1, стр. 164. [Пак там.
вално изразява най-високото положение по ранг, вероятно самия Енлил. 1, 1. Пак там, глава 7, стр.
62. Съществува юдейска легенда, записана в Таргумс, че Мелчицедек бил Сим 10, стр. 223. 1. Пак там,
(Шем) г глава 8, стр. 169.
- синът на Ной, но няма историческо доказателство, което да го потвърди. 1. Р. Бовал и А. Гилбърт, „Загадката Орион“, Уилям Хайнеман, 1994, стр. 97,
63. Евреи 7:1-2. цитираща Дж. Грийвс, „Пирамидография“, 1646, стр. 73. 3. П. Лемесюрие,
64. Книга на Юбилея, цитирана от 3. Сътчин в „Стълбата към небето“, цит. 3
съч., глава XIV, стр. 296-297. (плитка, повърхностна колона) на входа на Залата на царицата, върху
65. „Чудесата на древния свят“, „Нешънъл джиографик съсяти“, цит. съч., стр. 36- 1
37. ⁴ западната стена. ?4. Р. Бовал и А. Гилбърт, цит. съч., стр. 208-209.
66. „Последните загадки на света“, цит. съч., стр. 152. к>. Снимка на нишата може да бъде видяна в „Пазители на Битието“ от Р.
67. Битие 28:19. Бет Ел първоначално бил наричан Луц, но бил преименуван 5
от Яков, след като той видял „Стълбата“. Бовал
68. „Библийска енциклопедия“, том 1, кол. 552. и Г. Хенкок, Уилям Хайнеман, 1996 г.,
69. 3. Сътчин, „Войните на богове и човеци“, цит. съч., глава 12, стр. 277. 6
70. Например онова, което е предприето от Тутмос IV около 1400 г. пр. Хр. илюстр. 16. >6. К. Смит, „Великата пирамида“, стр.
71. М. Райе, цит. съч., стр. 203. 248.
72. Годишна среща на Геоложкото общество на Америка, 1991 г.; Годишна среща 17.
на Американската асоциация за развитие на науката, Чикаго 1992 г. Близо Тъй като три от „вентилационните шахти“ на пирамидата са били
триста геолози потвърдиха заключенията на Шох разрушена, например чрез изливане на воден цимент в нея. За жалост няма
73. М. Хофман, „Египет преди фараоните“, изд. „Майкъл О'Мара букс“, 1991 п, стр. 86-98. изследвания на изкопаната дупка, а за случайна проверка и дума не може да
става.

Глава девета: Великата пирамида - посетена отново

1. 3. Сътчин, „Войните на богове и човеци“, цит. съч., глава 9, стр. 177.
2. Варовикът се оформя в продължение на милиони години от корал и други океански форми на живот. Затова той съдържа сол, която се появява на повърхността му, когато е изложен под въздействието на влага. Същият процес е станал и със Сфинкса - виж „Нешънъл джиографик“ 179:4 (1991 г.), стр. 38.
3. С. Лангдън, „Смъртта и възкресението на Бел-Мардук“, 1923 г. Също и Х. Цимерн, 1921 г.
4. 3. Сътчин, „Войните на богове и човеци“, цит. съч..
5. С. Креймър, „Инана и Ебих в шумерската митология“, Ню Йпкк- .
29. Р. Бовал и А. Гилбърт, цит. съч.; виж също обяснението на Р. Бовал в „Аматорска астрономия и космически науки“ - четвърто издание (1996), стр. 14.
30. Р. Бовал съвместява двете дати (10 450 и 2450 г. пр. Хр.), намеквайки, че строителството е започнато през 10 450 г. пр. Хр. и са били необходими цели 8000 години за завършването му! (Цитирано от Г. Хенкок, цит. съч., глава 49).
31. 3. Сътчин, „Стълба към небето“, цит. съч., глава XIII, стр. 256.

Глава десета: Ядрена катастрофа през 2024 г. пр. Хр.

1. 3. Сътчин, „Войните на богове и човеци“, цит. съч.
2. С. Креймър, „Ридание за унищожението на Ур“, от изд. „Дж. Причард, „Древни блискоизточни текстове, отнасящи се до Стария Завет“, „Принстън“, Ню Джърси - второ издание, 1995 г., стр. 455-463. С. Креймър „Ридание

- за унищожението на Ур", същото издателство, стр. 611-619. Също и С. Креймър, „Плащещата богиня: шумерски прототип на Майка Долороса" в „Библейски археолог", 1983, стр. 69-80.
3. „Вопъл за Урук", цитирано от З. Сътчин във „Войните на богове и човеци", цит. съч., глава 14, стр. 339.
 4. „Вопъл за Ириду", цитирано от З. Сътчин във „Войните на богове и човеци", цит. съч., глава 14, стр. 340.
 5. Т. Якобсен, „Господството на Ибби-Суен" в „Журнал за изследвания на клиновидното писмо", 7 брой, 1953, стр. 36-44.
 6. П. Хаупт, статия в „ВеНгаде гиг Аззугююдю", 1918 г., цитирано от З. Сътчин във „Войните на богове и човеци", глава 14, стр. 313.
 7. Шумерски текст K-5001, публикуван в „Оксфордски издания на клиновидни текстове", том 6, цитиран от З. Сътчин във „Войните на богове и човеци", глава 14, стр. 330.
 8. З. Сътчин, „Войните на богове и човеци", цит. съч., глави 13 и 14.
 9. Два разширени превода на „Епос за Ерра" са направени вече; П. Госман, „Оаз Егга Ероз", Вюрцбург, 1955; и Л. Кани, "1_ерореа 6\ Егга", Рим, 1969 г.
 10. Цитирано от З. Сътчин във „Войните на богове и човеци", цит. съч., глава 14, стр. 326.
 11. Пак там.
 12. Пак там, стр. 327.
 13. „Помощ за разбиране на Библията", цит. съч. Отбележете, че ЕР.РА е унизителен термин, означаващ „слуга на Ра", което отразява пристрастието на вавилонския автор.
 14. „Епос за Ерра", цитирано от З. Сътчин във „Войните на богове и човеци", цит. съч., глава 14, стр. 328.
 15. Пак там, стр. 327.
 16. Пак там, стр. 329.
 17. Това са вавилонски текстове, занимаващи се с действията на известния еламски вожд Хедорлаомер.
 18. „Текстове за Хедорлаомер", цитирани от З. Сътчин във „Войните на богове и човеци", цит. съч., глава 14, стр. 331.
 19. „Епос за Ерра", цитирано пак там, стр. 329.
 20. „Епос за Гилгамеш", Плочка X колона IV, асирийска версия. Виж А. Хайдел, „Прилики между епоса за Гилгамеш и Стария Завет", цит. съч., стр. 77.
 21. Битие 14:3. Долината на Сидим означава „долината на полята".
 22. Второзаконие 3:17. Значения на иврит от „Помощ за разбиране на Библията", цит. съч. Името Араба по-късно било разширено за цялата хлътна долина. По-нататъшна етимологична връзка съществува с Арабия, но за сметка на горещия климат на страната.
 23. Битие 19:26 (сол). Битие 14:10 (битум). Битие 13:10 (добре напоявана).
 24. И. Блейк, „Клетвата на Исус и чудото на Елиша" в сп. „Изследване на Палестина", цитирано от З. Сътчин.
 25. Списание „Счетоводство", декември 1995, стр. 34-35. Нивото на Мъртво море постоянно се снижава поради непрекъснатото оттегляне на река Йордан; неговата повърхност сега се е стеснила с трийсет процента.
 26. Е. фон Деникен, „Златото на боговете", изд. „Пътнамс", Ню Йорк, 1973 г., глава 5, стр. 131.
 27. Й. Сигел, „Учени да изследват коритото на Мъртво море" в „Йерусалем пост", 30.10.93 г.
 28. З. Сътчин, „Войните на богове и човеци", цит. съч., глава 14, особено фигури 105-107.
 29. Н. Глюк, „Реки в пустинята", 1959, стр. 236-238.
 30. Е. Анати, „Планината на Господ", изд. „Рицполи", Ню Йорк, 1986 г.
 31. „Шумерски скръбни текстове", цитирани от З. Сътчин във „Войните на богове и човеци", цит. съч., глава 14, стр. 337-339.
 32. Пак там.
 33. Вавилон на иврит е „Вавел".
 34. Битие 11:4.
 35. Акадски текст, плочка K-3657, превод от Г. Смит, „Халдейско Битие", 1876 г.; също и втори превод на В. Боскавен в „Протоколи на Обществото за библейска археология", том V.
 36. Пак там, цитирано от З. Сътчин във „Войните на богове и човеци", цит. съч., глава 9, стр. 199.
 37. Датата 3100 г. пр. Хр. е всеобщо призната за начало на египетската цивилизация при управлението на Менес. Предходните 350 години на хаос са описани от Манетон.
 38. В. Люис, „Легендата за Саргон", Кеймбридж, Масачузетс, 1980 г.
 39. „Чудеса на древния свят", „Нешънъл джиографик съсяти", цит. съч., стр. 52.
 40. А. Хайдел, цит. съч., стр. 262; приблизително 6 инча валежи за година.
 41. З. Сътчин, „Когато започнало времето", цит. съч., стр. 311-314.
 42. З. Сътчин, „Войните на богове и човеци", цит. съч., глава 12, стр. 253.
 43. Нарам-Син буквално означава „Любимец на Син", според Г. Ру в „Древен Ирак", цит. съч., глава 9, стр. 156.
 44. Дж. Хоукс, „Атлас на древната археология", цит. съч., стр. 198.
 45. М. Райе, „Египетски творби", цит. съч., стр. 226; също Р. Бовал и А. Гилбърт, „Загадката Орион", цит. съч., стр. 214-215.
 46. Високата 6,5 фута стела вероятно изобразява победата на Нарам-Син над Лулубу - народ от планината Загрос. Не е известна планина с такова описание.
 47. „Проклятието над Агаде", цитирано от З. Сътчин във „Войните на богове и човеци", цит. съч., глава 12, стр. 259; виж също Дж. Купър, „Проклятието над Агаде", изд. Болтимър/Лондон", 1983 г. 48.3. Сътчин, „Войните на богове и човеци", цит. съч., глава 12, стр. 258-259.
 49. Дж. Купър, „Проклятието над Агаде", цит. съч., цитирано от Ру, също споменато, глава 9, стр. 158-159.
 50. „Химн за Енлил", изд. „Дж. Причард" - „Древни блискоизточни текстове, отнасящи се до Стария Завет", цит. съч.
 51. За списък на вероятното местоположение на Агаде виж „ПереИо1ге ОеодгарГ\ие с1ез Тex1ез СипеИогтез, I, стр. 9, и II - стр. 6, Висбаден.
 52. Г. Ру, цит. съч., глава 9, стр. 158.
 53. Предполага се прочит на Гути; К. Кад, „Древна история на Кеймбридж" (преработено издание), изд. „Кеймбридж", том 1, 2, стр. 457-463.
 54. Г. Ру, цит. съч., глава 9, стр. 157-158.
 55. Пак там, глава 10, стр. 166.
 56. Пак там, глава 5, стр. 68, и глава 10, стр. 161-165.
 57. З. Сътчин, „Войните на богове и човеци", цит. съч., глава 12, стр. 276.
 58. С. Креймър, „Смъртта на Ур-Наму и неговото слизание в Долния свят" в „Журнал за изследване на клиновидни текстове" XXI (1967 г.), стр. 104-122.
 59. Г. Ру, цит. съч., глава 10, стр. 168.

60. Пак там, стр. 169.
61. Пак там.
62. З. Сътчн, „Войните на богове и човеци“, цит. съч., глава 14, стр. 321-322.
63. Дж. Хоукс, цит. съч., стр. 141.
64. Амар-Син буквално значи „бичето на бога Син“, според Г. Ру, цит. съч., глава 10, стр. 170.
65. З. Сътчн, „Войните на богове и човеци“, цит. съч., глава 12, стр. 280.
66. Битие 14. В библейското описание царят на Шинар (Шумер) е „Амрафел“. Захариа Сътчн го идентифицира като Амар-Син и по този начин датира въстанието по време на неговото управление през периода 2046 -2038 г. пр. Хр.; виж „Войните на богове и човеци“, цит. съч., глава 13, стр. 281-303.
67. „Текстове за Хедорлаомер“, цитирани от З. Сътчн във „Войните на богове и човеци“, цит. съч., глава 13, стр. 306-307.
68. „Помощ за разбиране на Библията“, цит. съч..
69. Битие 14:5-7.
70. Х. Тръмбул представя подробно изследване на тази тема в „Кадеш-Барнеа“ (от края на XIX век). Тръмбул бил озадачен защо е била предприета военна експедиция до отдалечен град-оазис в Синай.
71. З. Сътчн, „Войните на богове и човеци“, цит. съч., глава 13, стр. 308. Сътчн е уверен, че в космическия център всъщност е имало битка, по време на която патриархът Авраам успешно го е защитил от атаката.
72. Битие 14:8-12.
73. Г. Ру, цит. съч., глава 10, стр. 175. Шу-Син буквално значи „който е на бога Син“.
74. Пак там, стр. 176, Ибби-Син буквално значи „Богът Син призова“.
75. Пак там, стр. 175.
76. Пак там, стр. 176-177. Виж също Т. Якобсен, „Управлението на Ибби-Суен“ в „Журнал за изследване на клиновидни текстове“ VII (1953 г.), стр. 36-44.
77. П. Михаловски, „Чуждестранна почит към Шумер по времето на Ур III“ в „гeНзсппй 1иг Аззугюд1е“ 1_ХУП1 (1978 г.), стр. 34-49.
78. Г. Ру, цит. съч., глава 10, стр. 177.
79. „Помощ за разбиране на Библията“, цит. съч., и Битие 10, особено 10:15-16. Предлага се прочит за амореите: А. Халдар, „Кои били амореите?“, Лайден, 1971 г.
80. Еламитите били от родословието на Сем (Шем) - виж Битие 10:22.
81. Въпреки че според „новата хронология“ на Дейвид Рол за Египет, „падането на империята на фараоните“ е станало през 1830 г. пр. Хр.
82. Дж. Хоукс, цит. съч., стр. 146.
83. Цитирано от З. Сътчн в „Когато започнало времето“, цит. съч., глава 12, стр. 339.
84. Битие 18:21.
85. „Средният изток“, Хачет, цит. съч., стр. 573.
86. А. Джеремайя, „Старият Завет в светлината на древния Ориент“; също З. Сътчн, „Войните на богове и човеци“, цит. съч.
87. Името на Аврам било променено на Авраам (Баща на многочислени народи) чрез споразумението и обрязването в Битие 17.
88. Терминът „Ибри“ се използвал например в Битие 14:13.
89. З. Сътчн, „Войните на богове и човеци“, цит. съч., глава 13, стр. 294-295.
90. Пак там, стр. 296; името на Авраамовия баща Тара носи шумерското значение „Предсказател на пророчества“.
92. Битие 12-14.
93. Харан бил огледално изображение на Ур, а Син бил богът и на двата града.

Вероятно Харан е бил кръстен на брата на Авраам - Харан (Битие 11). Любопитното е, че „харан“ означава „планинец“ според „Помощ за разбиране на Библията“, цит. съч.

94. Битие 12:4.
95. Битие 12:6-7.
96. Битие 12:9-10.
97. Битие 13:3-4.
98. Битие 21:5.
99. З. Сътчн, „Войните на богове и човеци“, цит. съч., глава 13, стр. 301 и 307-308.
100. Битие 18:20-21.
101. Битие 19:30-32.
102. Битие 14.
103. „Средният изток“, Хачет, цит. съч., стр. 500.
104. Пак там, стр. 558.
105. К. Уокър, „Чудеса на древния свят“, цит. съч., стр. 48.
106. И. Браунинг, „Петра“ - 3-о издание, „Йордан/Чато и Уиндъс“, 1989 г.
107. С. Джоунс, „Езикът на гените“, цит. съч., глава 9, стр. 176.

Глава единадесета: Звездният часовник

1. Дж. Селърс, „Смъртта на боговете в древен Египет“, изд. „Пингуин“, Лондон, 1992, стр.193.
2. Цитирано от М. Райе в „Египетски творби“, цит. съч., стр. 274.
3. К. Юнг, „Писма“, 2 том, стр. 225.
4. Ерата на Телеца вероятно е дала началото на култа към бика - „Апис“.
5. Експонат \A/A 122200 в Британския музей.
6. А. Джеремайя, „Старият Завет в светлината на древния Близък изток“, 1911 г. Виж З. Сътчн, „Когато започнало времето“, цит. съч., глава 7, стр. 187.
7. Експонат УАТ.7847 в Берлинския музей.
8. Цитирано от З. Сътчн в „Дванадесетата планета“, цит. съч., глава 14, стр. 409.
9. Пак там, цитат от глинена плочка от Ашур, преведена от Е. Ебелинг - „Тос! ипс! 1_eбep“.
10. З. Сътчн предположи, че знаците на зодиака са били използвани преди Потопа. Ако това е вярно (а представеното доказателство е слабо), люлеенето на Земята би трябвало да е напълно различно от днешното. 11.3. Сътчн, „Войните на богове и човеци“, цит. съч., глава 9.
12. Пак там, стр. 192.
13. Пак там, глава 8, стр. 165.
14. З. Сътчн, „Дванадесетата планета“, цит. съч., глава 6, стр. 189.
15. З. Сътчн, „Войните на богове и човеци“, цит. съч., глава 5.
16. З. Сътчн, „Дванадесетата планета“, цит. съч., глава 6, стр. 189.
17. Пак там и „Дванадесетата планета“, глава 6, стр. 127.
18. З. Сътчн, „Дванадесетата планета“, цит. съч., глава 6, стр. 189.
19. А. Хайдел, „Прилики между Епос за Гилгамеш и Стария Завет“, цит. съч., стр.

- 172; и 3. СЪТЧИН, „Дванадесетата планета“, цит. съч., глава 11, стр. 322-333.
20. Дж. Даймънд, „Възход и падение на Третото шимпанзе“, цит. съч., глава 1, стр. 23 и глава 19, стр. 322 и 334.
21. 3. СЪТЧИН, „Войните на богове и човеци“, цит. съч., глава 14, стр. 325.
22. 3. СЪТЧИН, „Дванадесетата планет“, цит. съч., глава 6, стр. 189.
23. „Епос за Гилгамеш“, Плочка IX, колона II, асирийска версия. Виж А. Хайдел, цит. съч., стр. 65. Шумерският цар Амар-Син бил убит от жилото на скорпион в Синай - виж 3. СЪТЧИН, „Войните на богове и човеци“, цит. съч., глава 12, стр. 280.
24. Цитирано от 3. СЪТЧИН в „Когато започнало времето“, цит. съч., глава 11, стр. 315-316.
25. Пак там, глава 1, стр. 23-24.
26. Дж. Селърс, цит. съч., стр. 205.
27. Подозирам също, че ъгъл от 33 градуса е бил използван, когато се е изградил временен фар, който да работи с новия светлинен сигнал в Хелиополис през 8700 г. пр. Хр.
28. Р. Клиъл, К. Уокър и Р. Монтегю, „Стоунхендж в своя пандшафт“, цит. съч. и пйр:/\ллллл.епд-п.доу/ик/з{опеп.
29. „Книга на Мъртвите“, позната също и като „Папируса ъа Ани“, цитирано от 3. СЪТЧИН в „Когато започнало времето“, цит. съч., глава 11, стр. 308.
30. 3. СЪТЧИН, „Когато започнало времето“, цит. съч., глава 11, стр. 308-309.
31. Някои проучвания показваха, че египетският календар бил основан на Лунгта, с дванадесет месеца средно по 29,5 дни плюс тринадесети високосен месец.
32. 3. СЪТЧИН, „Когато започнало времето“, цит. съч., глава 11, стр. 207.
33. Теорията за „Отвора на Обри“ за първи път е била предложена от Г. Хоукинс.
34. Петдесет и шестте отвора „Обри“ са отбелязани в отделни секции, както следва:10-7-22-7-10; първите десет отвора са действали като десетичен брояч от 1 до 10; следващите 36 са давали възможност за записване на елементи от десет до величината 360; а последните 10 отвора са помагали на отбелязването от 360 до 3600; това е мултицелеви механизъм за броене при всякакъв вид измерване - слънчеви години или лунарни години.
35. Виж разсъжденията на 3. СЪТЧИН в „Когато започнало времето“, цит. съч., глави 8 и 11.
36. „Дейли мейл“, 28 юни 1996 г.
37. Й. Райнхард, „Мачу Пикчу - свещеният център“, цит. съч., стр. 33 и 49.
38. Пак там, стр. 13, 20 и 76.
39. Пак там, стр. 33.
40. Пак там, стр. 34 и 51.
41. Пак там, стр. 49 и 53.
42. Пак там, стр. 21-25; виж също П. фрост, „Изследване на Куско“, цит. съч., стр. 76-78.
43. Й. Райнхард, „Мачу Пикчу - свещеният център“, цит. съч., стр. 20 и 22.
44. Пак там, стр. 20.
45. Пак там, стр. 20-21.
46. Пак там, стр. 30.
47. Пак там, стр. 45-46.
48. 3. СЪТЧИН, „Когато започнало времето“, цит. съч., глава 11, стр. 308-309.
49. ф. Монтесинос, „Метопаз АгИдиаз cle1 Реги“, английско издание от П. МИЙНС, „Хаклют съсяяти“, Лондон, 1920 г. Цитирано от 3. СЪТЧИН в „Изгубени светове“, цит. съч., глава 7, стр. 138.
50. „Книга на мъртвите“, цитирано от 3. СЪТЧИН в „Когато започнало времето“, глава 11, стр.308.
51. А. Томас, „Космически обичаи в културите на Азия“ в сп. „Древни простори“ 18:3 (1991 г.). Други специалисти цитират дата 2852 г. пр. Хр., виж А. Кристи в „Китайска митология“, изд. „Чанселър прес“, 1996 г., стр. 15.
52. К. Тъброн, „Зад стената“, изд. „Пингуин“ 1988 г., глава 2, стр. 55; също виж Д. Майтланд, „Китайски пътеводител за посветени“, изд. „Миърхърст прес“, 1987 г., стр. 153-154.
53. Д. Майтланд, пак там.
54. Нингишцида буквално означава „Господ на творбите от живота“; обсъждане на неговата идентичност с Тот виж във „Войните на богове и човеци“ от 3. СЪТЧИН, цит. съч., глава 9, и „Когато започнало времето“, също споменато, глава 6.
55. Виж Г. Ру, цит. съч., стр. 165-168.
56. 3. СЪТЧИН, „Когато започнало времето“, цит. съч., глава 6, стр. 140-158 и 164-166.
57. Името на планината, която преобладава в Мачу Пикчу, е Салкантай, произлизащо от кучуанската дума „салка“, означаваща „див, нецивилизо-ван“. Богът на тази планина бил бог на гнева и на бурите. Тези свидетелства намекват, че Ишкур бил богът на Мачу Пикчу.
58. 3. СЪТЧИН, „Когато започнало времето“, цит. съч., глава 7, стр. 196-197.
59. М. Райе, цит. съч., стр. 261-262 и снимки.
60. „Човешко търсене на Господ“, изд. „Уочтауър пъбликейшънс“, стр. 58.
61. Битие 6:3.
62. А. Хайдел, цит. съч., стр. 230.
63. 3. СЪТЧИН, „Дванадесетата планета“, цит. съч., глава 8, стр. 252.
64. Пак там, стр. 251-252.
65. Това сказание вероятно е първоизточникът на израза „40 дни и 40 нощи“, което означава - много дълго време.
66. „Когато боговете, както човеците, се занимавали с труд“, цитирано от 3. СЪТЧИН в „Дванадесетата планета“, цит. съч., глава 12, стр. 340; и обстановка в глава 11.
67. Виж У. Ламбърт и А. Милард, „Атра-Хазис: Вавилонската притча за Потопа“, 1970 г.
68. 3. СЪТЧИН, „Дванадесетата планета“, цит. съч., глава 12, стр. 340.
69. 3. СЪТЧИН, „Божествени сблъсъци“, цит. съч., глава 2.
70. ф. Рюл, „Каква била тайната за дълголетие на Матусал?“ в „Древни простори“ 17:3 (1990 г.).
71. Д. фасолд, „Ноевият ковчег“, изд. „Уинууд“, Ню Йорк, 1988, стр. 61.
72. Цитираните като доказателство риби от 3. СЪТЧИН по-вероятно представляват приводняване в океана на боговете, при което са се получавали разплисквания (сравнете полетите на „Аполо“).
73. Дж. Дезмънд Кларк, „Африкански и азиатски перспективи за произхода на съвременните хора“, цитирано от Атикен, Стрингър и Меларс в „Произходът на съвременните човеци и влиянието на хронометричното датиране“, цит. съч..
74. М. Атикен, К. Стрингър и П. Меларс, цит. съч..
75. К. Кан, М. Стоункинг и А. Уилсън, „Митохондричната ДНК и човешката еволюция“ в сп. „Нейчър“ 325 (1987), стр. 31-36.
76. УВИ, МТДНК не може нищо да ни каже за мъжкото потекло; все пак изследва-

нето е още в ранен етап, за да се датира мъжки прародител, като се използват у-хромозоми като генетичен белег.

77. М. Стоункинг, С. Шери, А. Ред и Л. Виджилант, „Нов подход при датирание предполага по-млада възраст на мтДНК, предтеча на човека“, вж. Атикен, Стрингър и Меларс, цит. съч.
78. Р. Доукинс, „Река извън рая“, цит. съч, стр. 52.
79. З. Сътчин, „Дванадесетата планета“, цит. съч, глава 11, стр. 334.

Глава дванадесета: Гените на Адамовия проектант

1. Битие 5:2.
2. Битие 2:8.
3. „Атра-Хазис“, цитирано от А. Хайдел в „Прилики между „Епос за Гилгамеш“ и Стария Завет“, цит. съч, стр. 115. Поради прекъсване порядъка на глинените плочки понякога неправилно се е смятало, че този акт на сътворението е бил след Потопа (Хайдел, стр. 259).
4. С. Креймър, „Митът за търнокопа“. Смесено цитиране от страна на З. Сътчин във „Войните на богове и човеци“, цит. съч, глава 5, стр. 105, и З. Сътчин, „Дванадесетата планета“, цит. съч, глава 12, стр. 360. АЛАНИ буквално значи „копието, което произвежда сила“.
5. З. Сътчин, „Дванадесетата планета“, цит. съч, глава 12, стр. 349-350.
6. У. Дейвис, „Змията и небесната дъга“, изд. „Колинс“, Лондон, 1986, стр. 177.
7. „Чудесата на древния свят“, „Нешънъл джиографик съсяяти“, цит. съч, стр. 240-241.
8. Йезидите населили планинския район на Джебел Синяр на север и на изток от Мосул. Виж „Близкият изток“, изд. „Хачет“, цит. съч, стр. 705 и 717.
9. „Чудесата на древния свят“, „Нешънъл джиографик съсяяти“, цит. съч, стр. 214.
10. К. Сингър и Е. Ашуърт Ъндъррууд, „Кратка история на медицината“, 2-о издание, изд. „Оксфорд при кларендън прес“, 1962, стр. 25.
11. По отношение произхода на символа виж Шутен: „Жезълът и змията на Асклепий“.
12. „Блясъци от миналото“, цит. съч, стр. 148,151,166. Също „Нешънъл джиографик“, 178.5 (1990), стр. 98.
13. Битие 3:14-15.
14. Д. Морис, „Голата маймуна“, цит. съч, глава 8, стр. 204.
15. С. Креймър, „Енки и световният ред“ в „Шумерска митология“, цит. съч, стр. 59-62. Цитирано от З. Сътчин в „Дванадесетата планета“, цит. съч, глава 10, стр. 291.
16. Водните блата на Ериду може би са доказателство за произхода на прякора на Енки - Е.А. - „Този, чийто дом е вода“.
17. З. Сътчин, „Дванадесетата планета“, цит. съч, глава 13, стр. 371.
18. „Изкуство и история на Египет“, Бонечи, 1994, стр. 5.
19. Р. Бовал и А. Гилбърт, „Загадката на Орион“, цит. съч, стр. 10.
20. Списание „Акаунтънзи“, декември 1995 г.
21. Херодот, том 2-и, 5.
22. Напомням на читателите, че това разделяне на земите е станало след Потопа; Енки и по-късно Мардук наистина са изградили отново своите първоначални градове в Месопотамия, но това не отменя факта, че Африка била единствено тяхна „изключителна“ земя.

23. „Епос за Гилгамеш“ - старовавилонска версия, Плочка III , колона K/, редове 6-8, превод от Е. Спийсър в изд. „Дж. Причард“, „Древни близкоизточни текстове, отнасящи се до Стария Завет“, цит. съч, стр. 79.
24. А. Хайдел, цит. съч, стр. 143.
25. Понякога възниква спор при стриктното четене на Библията, че Битие 1:28 внушава предварителното съществуване на сексуалното познание; все пак признаване на некоректните източници при написване на Библията предполага, че пасажът от Битие 1:28 е бил прекопиран от неговото правилно място в Битие 9:1, където почти идентично слово се появява веднага след Потопа. Забележете също, че терминът „познаване“, използван в Райската градина, се употребява непрекъснато навсякъде в Библията с внушение за сексуално съвкупление.
26. З. Сътчин, „Стълба към небето“, цит. съч, глава VIII, стр; 160.
27. С. Джоунс, „Езикът на гените“, цит. съч, глава 4, стр. 93.
28. „Дейли Мейл“, 29 януари 1996 г.
29. С. Джоунс, цит. съч, глава 4, стр. 87; Д. Денет, „Опасната идея на Дарвин“, цит. съч, стр. 194; М. Айген, „Стълби към живота“, изд. „Оксфорд юнивърсити прес“, 1992, стр. 36.
30. С. Джоунс, цит. съч, глава 4, стр. 87.
31. Пак там, стр. 93.
32. Пак там, стр. 91. Някои примери са цитирани от Дж. Даймънд във „Възходът и падението на Третото шимпанзе“, цит. съч, глава 7, стр. 109.
33. С. Джоунс, цит. съч, глава 7, стр. 109.
34. Пак там, стр. 91 и 93.
35. „Нешънъл джиографик“, 187.6 (1995 г.), стр. 2-41.
36. С. Джоунс, цит. съч, глава 4, стр. 94.
37. Човешки клетки, поставени в условия на култивиране, престават да се делят след около сто години; в следващите двадесет години настъпва и клетъчна смърт.
38. „Сънди таймс“, 10 декември 1995 г.; сп. „Нейчър“, декември 1995 г.
39. „Дейли мейл“, 29 януари 1996 г.
40. Например как би реагирала човешката имунна система при взаимодействие с чужди гени?
41. „Сънди таймс“ от 22 октомври 1995 г.; също С. Джоунс, цит. съч, глава 15, стр. 291-298.
42. С. Креймър, „Енки и Нинхарсаг“, цит. съч. Вероятно би изглеждало, сякаш оплождането „ин витро“ е било против правилата!
43. Тъй като ние сме сътворени по техен образ и подобие, не трябва да подценяваме нашата способност да предугадаме тяхното поведение! Разбира се и писмени доказателства показват, че по-висшите богове са се отнасяли с много голямо уважение както към редовите богове, така и към човека.
44. З. Сътчин, „Войните на богове и човеци“, цит. съч, глава 6, стр. 127.
45. Битие 20:12.
46. А. Хайдел, цит. съч, стр. 164-165.
47. „Епос за Гилгамеш“, Плочка XI, асирийска версия. Виж А. Хайдел, цит. съч, стр. 91.
48. Г. Ру, „Древен Ирак“, цит. съч, глава 7, стр. 105-107.
49. Битие 3:1-5.
50. Повечето английски речници все още са запазили архаичното значение на термина „познавам“.

52. З. Сътчн, „Дванадесетата планета“, цит. съч., глава 13, стр. 370.
53. С. Джоунс, цит. съч., глава 6, стр. 128.
54. З. Сътчн, „Дванадесетата планета“, цит. съч., глава 12, стр. 336-337.
55. Пак там, стр. 349.
56. З. Сътчн, „Войните на богове и човеци“, цит. съч., глава 12, стр. 336-337.
57. Битие 3:8.
58. Битие 3:24.
59. З. Сътчн, „Войните на богове и човеци“, цит. съч., глава 5, стр. 107-108.
60. Битие 4:1.
61. Да се отбележи, че в Египет Нинхарсаг била известна като Хатхор. Храмът на Хатор в Дендера бил мястото, където в древността били чествани „родилни тайни“.
62. З. Сътчн, „Божествени сблъсъци“, цит. съч., глава 1, стр. 18.

Глава тринадесета: Нов летопис

1. М. Коу, „Майте“, изд. „Темза и Хъдсън“, Лондон, 1991 г., стр. 108-109.
2. Тази Мазоритска хронология се различава от Седмочисленото броене, което включва 2242 години от Адам до Потопа. Мазоритското летоброене е всеобщо предпочитано. В „Енциклопедията на М'Клинтон и Стронг“ - 2-и том, се твърди, че: „Имаме всякакви поводи да вярваме, че равнините са били изключително добросъвестни, когато са правели някакви промени; от друга страна, броенето на база Седмочислие има признаци на безгрижие, което почти достига до промяна“. Нещо повече, „Критичната доктрина и проповеднически коментари“ от Шаф-Ланге твърди: „Текстът на иврит съдържа най-сериозно основание да бъде разглеждан като оригинален поради добре познатата добросъвестност и дори суеверна грижа, с която е бил запазен като писмен документ“.
3. Битие 4:25-26.
4. „Помощ за разбиране на Библията“, цит. съч., стр. 971; виж също Левит 25.
5. Терминът на иврит, използван за „бащинство“, в Битие 11:10-25, буквално означава „да станеш предтеча на“.
6. „Помощ за разбиране на Библията“, цит. съч., стр. 279.
7. Пак там, стр. 1233 и 1255.
8. Използвай Таблица В - дясната колона, като се започне от датата на Потопа - 10 983 г. пр. Хр.
9. Книга на Юбилея, цитирана от З. Сътчн в „Стълба към небето“, цит. съч., глава VI, стр. 109.
10. Битие 6:2 и 6:4 съответно.
11. Книга на Енох, цитирана от З. Сътчн в „Стълба към небето“, цит. съч., глава VI, стр.110.
12. Пак там.
13. „Атра-Хазис“, Част N IV, колона Ш. Цитирана от А. Хайдел в „Прилики между „Епос за Гилгамеш“ и Стария Завет“, цит. съч., стр. 113.
14. Битие 6:5.
15. „Атра-Хазис“, Част N IV, колона Ш. Цитирана от А. Хайдел, цит. съч., стр.114.
16. Пак там, стр. 112.
17. А. Хайдел, цит. съч., стр. 231-232.
18. Особено обработени остриета и оръжия; виж „Нешънъл джиографик“ 189:1 (1996 г.), стр. 30.

19. Пак там.
20. С. Джоунс, „Езикът на гените“, цит. съч., стр. 70, 82, 83.
21. Дж. Даймънд, „Възходът и падението на Третото шимпанзе“, цит. съч., глава 6, стр. 96.
22. Коранът, Сура Хоуд 50, цитирано от Д. фасолд в „Ноевият ковчег“, цит. съч., стр. 80.
23. А. Хайдел, цит. съч., стр. 237.
24. Пак там, стр. 110 и 238-239.
25. Дж. Даймънд, цит. съч., глава 6, стр. 97-105.
26. Едно религиозно становище е, че Потопът е дошъл от воден покрив в високата атмосфера и че преди Потопа този покрив ни е предпазвал от убийствената радиация.
27. За жалост Библията не се интересува от дълголетие на Хам и Яфет (Йафет), което е останало незаписано.
28. „Епос за Гилгамеш“, Плочка XI, асирийска версия, цитирана от Хайдел, цит. съч., стр. 80-81.
29. З. Сътчн, „Дванадесетата планета“, цит. съч., глава 10, стр. 290; и З. Сътчн, „Войните на богове и човеци“, цит. съч., глава 7, стр. 131. Да се отбележи обяснението на СУД в името ЗИ.У.СУД.РА, дадено на Ной в една от легендите за Потопа.
30. Предполагало се е, че Ной носел ген на албинос; това не би могло да е вярно, защото в такъв случай днес албиносите не биха били толкова рядко срещани, колкото са всъщност.
31. Цитирано от З. Сътчн в „Дванадесетата планета“, цит. съч., глава 13, стр. 385-386.
32. „Атра-Хазис“, цитирано от Г. Ру в „Древен Ирак“, цит. съч., глава 7, стр. 113. Виж също А. Килмър, „Месопотамската идея за пренаселването и неговото разрешаване, отразено в митологията“ в „Ориенталия“ XII (1972 г.), стр. 160-177.
33. Битие 3:16. Предшестваният пасаж от Битие 3:15 се явява като напълно несъвместим и няма никакъв смисъл: „той ще разбие главата ти, а ти ще го ритнеш по петата“. На мен ми се струва, че това е несполосано вмъкнато повторение на 3:16, показващо първо - нарасналите трудности при раждането, и второ - превъзходството на мъжа над жената. И двата пасажа са от времето след Потопа, но не са от Рая. Битие 3:14 изглежда като че не е на мястото си и по правило принадлежи към Битие 2:19-20.
34. Битие 5:32.
35. Битие 11:10.
36. Цитирано от фасолд, цит. съч., стр. 38-39. фасолд нарича тази ловкост на ръцете „шикапкавенето на Шем“!
37. Битие 25:8.
38. Битие 11:26.
39. А. Полихистор, цитиран от З. Сътчн в „Дванадесетата планета“, цит. съч., глава 8, стр. 248.

40. Т. Якобсон, „СПИСЪК на шумерските царе“, Чикаго, 1939 г. Цитирано от Е. фон Деникен в „Знаци на боговете“, цит. съч, стр. 201-202; виж също Г. Ру, цит. съч, глава 7, стр. 108-109.
41. З. Сътчин, „Дванадесетата планета“, цит. съч, глава 8, стр. 250, първи параграф.
42. Пак там, глава 10, стр. 295.
43. Описания на труда на Манетон са правени от Секстий Африканий и Еузебий от Цезария, III и IV век сл. Хр.
44. З. Сътчин, „Изгубените светове“, цит. съч, глава 4, стр. 76.

Глава четиринадесета: Тежкият труд на богове и човеци

1. Битие 2:5.
2. „Блясъци от миналото“, „Нешънъл джиографик съсяти“, цит. съч, стр. 56.
3. Битие 10:8-12; смята се, че Калах е бил градът, по-късно наречен Нимруд; местоположението на Калнех не е сигурно, а това просто може и да означава „всички те“.
4. „Помощ за разбиране на Библията“, изд. „Уочтауър Пъбликейшънс“, цит. съч. Също земите на Африка се свързват с Хам в Битие 10.
5. „Международна стандартна библейска енциклопедия“ - том 4, 1939 г, стр. 2147, цитирана в „Помощ за разбиране на Библията“, цит. съч, стр. 179.
6. „М'Клинтон и Стронг - Енциклопедия“, том VII, стр. 109, цитирано в „Помощ за разбиране на Библията“, цит. съч, стр. 1227.
7. Например „лиф-нех“ се използва в Числа 16:2 и в Летописи 1,14:8; историкът Йозефий също подкрепя това разбиране в „Древността на евреите“, както и самите еврейски Таргуми.
8. А. Хислоп, „Двата Вавилонa“; разбира се, за самото име Нимрод се смята, че е възприело значението „нека да въстанем“.
9. Това не би трябвало да е особено шокиращо заключение; робството било нещо обичайно преди хиляди години; например израилтяните били принудени насила да построят Питом и Рамзес за фараона (Изход 1:11), а по-късно Соломон поставил в робство ханаанските племена (Царе 1 9:20-21).
10. Някои археолози са датирали впечатляващ храм на Ищар в Ниневия към
 - 2300 г. пр. Хр.
11. Името олмеки означава „Гумени хора“ и идва от гумените дървета в областта на крайбрежния залив.
12. Други шест глави могат да бъдат видяни в Музея на археологията в Ксалапа.
13. Н. Дейвис, „Древните царства на Мексико“, изд. „Пингвин Бук“, Лондон, 1990 г, стр. 55; С. Файдел, „Предистория на Американците“, изд. „Кеймбридж юнивърсити прес“, 1992, стр. 267-268.
14. „Нешънъл джиографик“, 184:5 (1993 г.).
15. М. Коу, „Незачитане Кодекса на майте“, изд. „Темза и Хъдсън“, Лондон, 1992 г, стр. 61.
16. Дж. & О. Тикъл, „Тикал - градът на майте“, цит. съч, стр. 16.
17. Не съм аз първият, който прави това сравнение. Виж Дж. Състел, „Олмеките“.
18. У. Крикеберг, „Древноамерикански култури“, Берлин, 1975 г, преведено от Е. фон Деникен в „Боговете и техният велик план“, изд. „Пътнамс“, Ню Йорк, 1984 г, стр. 57.
19. „Последните загадки на света“, „Ридърс дайджест“, цит. съч, стр. 259.
20. Запотеките са кръстени на олмекския град „Трес Запотес“; вярва се също, че главният град на запотеките - Монте Албан, вероятно бил превзет от някое по-старо олмекско селище.
21. Били ли са олмеките миньори? Не е съвсем ясно, какви руди са добивали, но присъствието на олмеките никога не е било предмет на изследване от тази гледна точка. Възможно е те да са били едно напуснало рудодобива общество, което се е преместило по крайбрежието на Мексиканския залив, изоставяйки всякаква дейност.
22. Не съм първият, който подозира африканска връзка в древна Мезоамерика; в допълнение към идеите на известни автори, до сходни заключения са стигнали и в някои научни изследвания, например А. фон Вутенау в „Неочаквани физиономии в древна Америка“; и Л. Винер в „Африка и откриването на Америка“, 1920 г.; за жалост целият научен принос към тази тема е бил гледан със снизхождение от утвърдените автори.
23. „Нешънъл джиографик“ 188:6 (1995 г.), стр. 14.
24. Изключително в Тикал и Копан през IV и V век сл. Хр.; една сграда в Тикал полунашега е наречена „Посолство на Теотихуакан“.
25. „Нешънъл джиографик“ 188:6 (1995 г.), стр. 35.
26. Толтекският град Тула е отчасти моделиран като Теотихуакан и развитието му съвпада със същата епоха, през която Теотихуакан постепенно запада.
27. „Нешънъл джиографик“ 188:6 (1995 г.), стр. 7.
28. З. Сътчин, „Изгубените светове“, цит. съч, глава 3, стр. 45.
29. „Нешънъл джиографик“ 188:6 (1995 г.), стр. 25.
30. Х. Харлстън Джуниър, „Математически анализ на Теотихуакан“, XII конгрес по американистика, 3 октомври 1974 г.
31. „Нешънъл джиографик“ 188:6 (1995 г.), стр. 18, 22 и 24.
32. „Нешънъл джиографик“ 188:6 (1995 г.), стр. 25.
33. „Енциклопедия Британика“, 8:90.
34. З. Сътчин, „Изгубените светове“, цит. съч, глава 7, стр. 151-154.
35. Исус Навиев 10:12-13.
36. З. Сътчин, „Изгубените светове“, цит. съч, глава 7, стр. 153.
37. „Чудесата на древния свят“, „Нешънъл джиографик съсяти“, цит. съч, стр. 262, въз основа на радиоактивно датирание в Куело.
38. „Нешънъл джиографик“ 188:6 (1995 г.), стр. 20.
39. „Чудесата на древния свят“, „Нешънъл джиографик съсяти“, цит. съч, стр. 259.
40. Исус Навин 10:14.
41. Х. де Меса и Т. Гисберт, „Акапана, пирамидата на Тиуанаку“; те отбелязали, че земните планове на Акапана и пирамидата в Теотихуакан били квадратни с изпъкнал входен път и сходни основни размери.
42. Съществува и доказателство за производство на злато, но вероятно единствено с церемониално предназначение.
43. А. Колата, „Тиуанаку“, цит. съч, стр. 108-111.
44. З. Сътчин, „Изгубените светове“, цит. съч, глава 11, стр. 236.
45. А. Колата, цит. съч, стр. 238-240. Името на Уру за самите тях било Кот' сънс - „хора на езерото“. Виж също „Нешънъл джиографик“ от февруари 1971 г.
46. Предположението е направено въз основа на заключението на Познански,

- че златният етап е предхождал бронзовия в Тиуанаку, а заключението на Сътчин, че златният етап е съвпадал с Каласасая около 4050 г. пр. Хр., при подготовката за посещението на Ану/Нибиру около 3800 г. пр. Хр.
47. Изследване от Карнегиевия институт във Вашингтон; цитирано от К. Хапгуд в „Географски карти на древните морски царе“, цит. съч., стр. 98.
 48. Терминът „барбарос“ се използвал от апостол Павел в Послание до Коринтяни 1,14:11, където е преведен като „чужденец“.
 49. З. Сътчин, „Изгубените светове“, цит. съч., глава 11, стр. 243-244.
 50. Г. Ру, „Древен Ирак“, цит. съч., глава 15, стр. 246.
 51. „Средният изток“, изд. „Хачет“, цит. съч., стр. 841.
 52. „Новата Енциклопедия на фънк и Уогналс“, том 12-и, 1950 -1951 г., стр. 4199-4200; виж също „Международна стандартна библейска енциклопедия“, 2-и том, стр. 918.
 53. „Журнал за блискоизточни изследвания“, том 18-и, № 1 (1950 г.), стр. 49-53.
 54. Г. Ру, цит. съч., глава 14, стр. 225, и глава 15, стр. 247.
 55. Р. Шару, „Канделабърът на Андите“ в „Древни простори“ 5:1 (1978 г.).
 56. Този Бог на бурята бил познат на елините като Зевс Хелиополитаний.
 57. Макробий, „Сатурналии“ 1.23.10-12, цитирано от Жидежан в „Баалбек - Хелиополис“, цит. съч., стр. 17.
 58. Рамман идва от думата на иврит „раам“, означаваща „да бушувам“, „да рева“, „да трещя“.
 59. Стелата Раймонди е в Националния музей по археология и антропология в Лима; смята се, че първоначално се е намирала в „потъналия площад“ в Хавин де Хуантар.
 60. Тризъбецът от Паракас няма връзка с нищо съществено.
 61. Г. Хенкок, „Отпечатьци от боговете“, цит. съч., глава 4, стр. 38.
 62. Пак там, стр. 41.
 63. Г. Ланг, „Повече за Великденския остров“ в „Древни простори“ 14:4 (1987 г.).
 64. Г. Филипс, „Древни простори“ 17:6 (1991 г.). Най-добрите примери от зидарията на Великденския остров може да бъдат видени в Аху Тахира, Вина-пу, на югозападното крайбрежие на острова.
 65. ф. Монтесинос, „Древни спомени от Перу“, цит. съч.; цитирано от З. Сътчин в „Изгубените светове“, цит. съч., глава 9, стр. 191-192.
 66. З. Сътчин, „Изгубените светове“, цит. съч., глава 9, стр. 177-179.
 67. „Нешънъл джиографик“, 184:5 (1993 г.).
 68. Пак там.
 69. Първоначалното изказване е: „плюрализъм не трябва да се приема без нужда“ - от Уилям от Оксам - английски философ от 1300 - 1349 г. сл. Хр.
 70. Самуил 1,17:4.
 71. Летописи 1, 20:5.
 72. Летописи 1,20.
 73. Исус Навиев 9:10, 12:4.
 74. Второзаконие 3:11.
 75. Исус Навин 9:10.
 76. Исус Навин 12:4, 13:12.
 77. Второзаконие 3:11.
 78. Самуил 2, 21:16, Летописи 1,20.
 79. А. Хайдел, „Прилики между „Епос за Гилгамеш“ и Стария Завет“, цит. съч., стр. 195; също „Помощ за разбиране на Библията“, цит. съч..
 80. „Чудесата на древния свят“, „Нешънъл джиографик съсяти“, цит. съч., стр. 259.
 81. „Последните загадки на света“, цит. съч., стр. 258-259.
 82. Числа 13:22.
 83. „Помощ за разбиране на Библията“, цит. съч., стр. 105.
 84. Числа, 13:33.
 85. В допълнение към цитираната по-рано легенда една легенда от Мочика разказва, че гигантите се приземили на брега и изнасилили местните жени; цитат от З. Сътчин в „Изгубени светове“, цит. съч., глава 9, стр. 193.
 86. Любопитното е, че вкаменелости и гробове на скелети бяха открити независимо от продължителното заселване на Тиуанаку, Великденския остров и олмаекските райони в Мезоамерика.
 87. Цитирано в „Древни простори“ 7:6 (1981 г.).
 88. А. Познански, „Тиуанаку: Люлката на американския човек“, цит. съч., том 1-и, стр. 39.
 89. З. Сътчин, „Дванадесетата планета“, цит. съч., глава 11, стр. 319.
 90. Пак там.
 91. З. Сътчин, „Войните на богове и човеци“, цит. съч., глава 5, стр. 102-106.
 92. Пак там, глава 4, стр. 85.
 93. Пак там, глава 5, стр. 107-108.
 94. Е. Уолъс-Бъдж, „Боговете на египтяните“; също З. Сътчин, „Изгубени светове“, цит. съч., глава 12, стр. 271.
 95. Английската дума „абуз“ (бездна, пропаст, пъкъл, ад) има корени назад във времето - АБЗУ, през академското „абсу“ и гръцката „абисос“.
 96. З. Сътчин, „Дванадесетата планета“, цит. съч., глава 11, стр. 318.
 97. Р. Шепърд, „Предисторическото минно дело и свързаните с него производства“, изд. „Академик прес“, 1980 г.
 98. Един такъв случай в Свазиленд бе датиран към изненадващите 60 000 г. пр. Хр. Англо-американска корпорация - една от водещите рудодобивни фирми в Южна Африка - разреши на археолозите да изследват древните минни шахти в Свазиленд и други области; те стигнаха до заключението, че там рудодобив се е извършвал през голяма част от периода, следващ 100 000 г. пр. Хр. (цитирано от З. Сътчин в „Дванадесетата планета“, цит. съч., глава 11, стр. 324).
 99. Цитирано от З. Сътчин в „Дванадесетата планета“, цит. съч., глава 12, стр. 358.
 100. Р. Кан, М. Стоункинг и А. Уилсън, „МтДНК и човешка еволюция“, цит. съч.
 101. Л. Кавали-Сфорца, „Гени, хора и езици“ в сп. „Саянтифик американ“ от ноември 1991 г.
 102. М. Атикен, К. Стрингър и П. Меларс, „Произходът на съвременните хора и влиянието на хронометричното датиране“, цит. съч..
- Глава петнадесета: Боговете на новия световен ред
1. Д. Рол, „Тест на времето“, том 1-и, сп. Сенчъри“, 1995 г.
 2. Според Дж. Хоукс (изд.), „Атлас на древната археология“, цит. съч., Кносос бил процъфтяващ център около 6000 г. пр. Хр. и „бил преобразуван малко след 3000 г. пр. Хр. от зараждащото се познание за металообра-ботка...“ (стр. 113 и 124). Виж също С. Хууд, „Минойците: Крит през бронзовата епоха“, Лондон, 1971 г.
 3. Нова столица била построена в Мемфис - нейното древно свещено име било Н(л/л)1-к-Р1п, „Къща на Ка (шемс?) на Птах“; това бил най-ранният рели-

- гиозен център в Египет.
4. Минос, който дал името си на минойската култура, бил описан от гръцките писатели Омир, Херодот и Аристотел.
 5. Според Битие 10:13-14 Мизраим бил баща на кафторимите. Кафторимите били критяни според „Помощ за разбиране на Библията“, цит. съч, стр. 491 (египтяните ги наричали с подобно име - „кефтиу“). Арабското наименование за Египет е „Миср“, в „Писмата Амарна“ Египет се описва като Мисри; името на Египет на иврит е „Митс-раиим“; всички тези имена произнасят буква по буква явната връзка с Мизраим - втория син на Хам.
 6. Ролята на Долината на Инд като доставчик на зърно, се подкрепя от древни текстове и се потвърждава от археологическите открития на масивни крайречни хамбари в Харапа и Мохенджо-Даро.
 7. С. Рао, „Лотал и индуската цивилизация“, цит. съч, стр. 55.
 8. Археологията потвърди търговия между Индус и Саргон; виж С. Рао, цит. съч, стр. 163.
 9. Терминът „амореи“ означава просто „западняци“ за онзи, който живее в Месопотамия. В Таблицата на нациите в Битие 10:15-16 амореите са описани като ханааните, сред които те са били преобладаващото племе. Въпреки тяхната хамитска раса, те били принудени от географското си местоположение да говорят семитски език, което е видно от лекотата, с която Авраам е разговарял с тях.
 10. С. Рао, цит. съч., стр. 18, 58-61, 73 и 179-180.
 11. Пак там, стр. 180; виж също „Египетски храм на минното дело в Тимна“ от Б. Ротенберг, Институт по археология, „Юнивърсити колидж“, Лондон 1988 г.; Тимна е точно на север от залива Акаба. Ротенберг съобщава, че „през лятото на 1976 г. бе изработена подробна геоложка и геоморфо-ложка карта на „Макетната област“ и се получи неопровержими доказателства за широкообхватни и особено интензивни, проникнали в дълбочина геоморфологични изменения в ландшафта на Тимна от времето на извършваните минни дейности в древността (3-о хилядолетие пр. Хр.) и настоящето...“ Виж също Е. Анати, „Планината на Бог“, цит. съч. Анати отбелязва, че свещената планина Джебел Идеид в Синай постепенно се свлича, друг белег за геоложки трус.
 12. „Чудесата на древния свят“, „Нешънъл джиографик съсяти“, цит. съч, стр. 148-150; виж също У. Уотсън - „Китай“, описващ „мистериозна, рязка промяна“.
 13. Дж. Хоукс, цит. съч, стр. 215; виж също Р. форбс, „Изследвания на древна технология“, датиращи бронзовия период в Китай към 1800 г. пр. Хр.
 14. К. Бол, „Китайски и шумерски“, изд. „Оксфорд юнивърсити“, 1913 г.; това било широкообхватно изследване, включващо повече от 100 двойки пиктогра-фии; шумерското наследство може да бъде съзряно в много съвременни китайски термини, например „Тянанмън“ - на шумерски се произнася ТИ.АН.АН.МЕН (Живот- Небе-Небе-Мир).
 15. П. Колосимо, „Безкрайна Земя“, изд. „Бантам“, 1975 г, глава 7, стр. 68-70.
 16. С. Лангдън, „Вавилонският Епос за Сътворението“; също З. Сътчин, „Когато започнало времето“, цит. съч, глава 13, стр. 352-356.
 17. Акадското име „Баб-Или“ означава „Врата на боговете“.
 18. Г. Ру, „Древен Ирак“, цит. съч, глава 24, стр. 395.
 19. М. Дънанд, „Библос“, Бейрут, 1973 г, стр. 23-26.
 20. Изход 1:11; Питом означава „вратата на Тем“ - име, с което Мардук някога бил назоваван; Рамзес е анахронизъм, обозначаващ място в миналото с неговото по-скоро придобито име; виж Д. Рол, цит. съч, глава 4.
 21. „Нуб“ означава „злато“ на египетски, а оттам е и произходът на името „Нубия“.
 22. Следите към произхода на догоните включват техния нилско-сахарски език и значението на Сириус, чиито цикли били използвани от древните египтяни за наблюдение цикличността на издигане нивото на река Нил.
 23. Мирното присъствие на тези ранни асирийци в хититските земи на Анадола е установено някъде към 1950 г. пр. Хр. в Култепе; виж Дж. Хоукс, цит. съч, стр. 136. Понякога асирийците са свързвани с личността Асшур -син на Сем (Шем), за когото се смята, че е бил техен прадедо; разбира се, същата дума на иврит означава както Асшур, така и Асирия. Предлагам по-нататъшен прочит за корените на Асирия: Д. Оутс, „Проучвания на древната история на Северен Ирак“, Лондон, 1968 г, стр. 19-41.
 24. Предложени четива за хититите: О. Гърни, „Хититите“, Лондон, 1980 г.; Дж. Маккуийн, „Хититите и техните съвременници в Мала Азия“, Лондон, 1986 г.
 25. Библейските хитити от Битие 10:15 вероятно били най-ранните заселници на Анадолското плато.
 26. Предложени четива за хурианите: И. Гелб, „Хуриани и субариани“, Чикаго, 1944 г.; Г. Вилхелм, „Хурианите“, Уорминстър, 1989 г.
 27. Дж. Даймънд, „Възходът и падението на Третото шимпанзе“, цит съч глава 15, стр. 225.
 28. Семитски обяснения за езика, първоначално използван от поколенията на Сем (Шем), които се заселили в земите на Месопотамия.
 29. Дж. Малъри, „В търсене на индоевропейците“, Лондон, 1989 г.
 30. Дж. Даймънд, цит. съч, глава 15, стр. 237-239.
 31. С. Креймър, „Емеркар и богът на Аратта: шумерска епическа поема за Ирак и Иран“, Филадельфия. 1952 г.
 32. З. Сътчин, „Сблъсъци на боговете“, цит. съч, глава 6, стр. 130. Аратта е идентифициран с индуския град Харапа - виж З. Сътчин, „Войните на богове и човеци“, цит. съч, глава 11, стр. 233-236.
 33. Най-ранният хититски храм в Култепе бил посветен на „Анитта“, име, означаващо „любимец на Ану“ - добре познат прякор на Инана. Хититските царе приемали подобни имена в памет на богинята; виж Г. Ру, цит. съч, глава 14, стр. 233, и Дж. Хоукс, цит. съч, стр. 136.
 34. З. Сътчин, „Изгубените светове“, цит. съч, глава 7, стр. 150.
 35. Хурианското преклонение пред Тешуб е видно от името, дадено на тяхната по-късна столица-Теишебаини (съвременен Кармир-Блър).
 36. Изригването на Санторин някога било свързвано хронологично с катаклизмите на остров Крит през 1450 г. пр. Хр. През 1989 г. по време на Третия международен конгрес „Тера“ бе съгласувана дата между 1680 -1670 г. пр. Хр. Тази дата впоследствие през 1995 г. бе уточнена на 1628 г. пр. Хр.
 37. Д. Рол, цит. съч, стр. 335-342.
 38. Напоследък бе съобщено, че това определя точно библейския глад, пророкуван от Йосиф; такова твърдение няма основа, тъй като Египет несъмнено е преживял множество гладни периоди по време на дългата си история.
 39. Хамурапи обикновено се датира към „средното летоброене“ между 1792 - 1750 г. пр. Хр.; Д. Рол все пак датира царуването на Хамурапи към 1565 - 1522 г. пр. Хр. (цит. съч., стр. 247). Възможно е да са съществували две управления под името Хамурапи, а ние тук се занимаваме с Хамурапи II. Забележете, че Хамурапи означава „богът Хамму е лечител“ (Г. Ру. цит. съч..

- стр. 195), докато думите „Хам" и „му" („мю") внушават етимологична връзка с въздушни кораби от Африка.
40. Законовият кодекс на Хамурапи цитира бога Шамаш, което на пръв поглед може би изглежда необичайно, но Сипар бил градът на Шамаш още от самото си основаване. Законовият кодекс в Сипар обяснява защо Шамаш по-късно бил цитиран като бога на правосъдието.
 41. Г. Ру, цит. съч., глава 12, стр. 204.
 42. Цитирано от З. Сътчин във „Войните на богове и човеци", глава 1. стр. 13.
 43. „Средният изток", изд. „Хачет", цит. съч., стр. 34; Д. Рол, цит. съч., стр. 247; Дж. Хоукс, цит. съч., стр. 176.
 44. Земен трус или огромна приливна вълна вследствие изригването на Санторин някога се предполагали като причина за катастрофата в Крит, но и двете явления сега са преоценени, поради новото датироване на Санторин.
 45. „Атлас за световна история на „Таймс", цит. съч., стр. 66.
 46. „Чудесата на древния свят", „Нешънъл джиографик съсяти", цит. съч., стр.78.
 47. Пак там, стр. 157.
 48. Сър М. Уийлър, „Индуската цивилизация", цит. съч., стр. 131. Чайълд достига до подобно заключение в „Нова светлина върху най-древния изток", Лондон, 1952 г.
 49. С. Рао, цит. съч., глава XVI.
 50. Д. Дейвънпорт и Е. Винченти, „2000 г. сл. Хр. - Атомно унищожение", Милано, 1979 г.; виж също И. Мосин, Р. фурдуй и К. Бургански, „Древна енигма" в „Съветски новини", 14.7.1988 г. Този висококвалифициран екип се състои от геолог, минералог и инженер.
 51. Вероятността от изригване на вулкан в Мохенджо-Даро се изключва, защото няма втвърдена лава или вулканичен прах никъде в близост до мястото.
 52. Цитирано от Р. Колинс в „Древни простори" 21.1 (1994 г.).
 53. „Последните загадки на света" - „Ридърс дайджест", цит. съч., стр. 122; „Чудесата на древния свят", - „Нешънъл джиографик съсяти", цит. съч., стр. 156.
 54. Презморската търговия, от която зависел Индус, била отдавна изчезнала след 1900 г. пр. Хр.; виж М. Уийлър, цит. съч., стр. 129.
 55. Както по-рано бе споменато, някои експерти датират най-ранния град на майте в Цибилчалтун към 2000 г. пр. Хр., но това датироване не е точно и би могло в същата степен да бъде определено и към 1500 г. пр. Хр.
 56. Иеремия 47:4, Амос 9:7.
 57. „Помощ за разбиране на Библията", цит. съч., стр. 395.
 58. М. Дънанд, цит. съч., стр. 30; „Средният изток", цит. съч., стр. 40.
 59. Д. Рол, цит. съч., стр. 203.
 60. Военната мощ на тези нападатели става явна от разкопките на гробници, които показват внезапно нарастване на въоръжението; виж М. Дънанд, цит. съч., стр. 28.
 61. Името „финикийски" (финикс - феникс) може също така да произлиза от Крит, където някога съществувало древно пристанище на име феникс, виж Деяния 27:12; палмови дървета са присъщи за онази област, според гръцкия писател Теофраст, IV - III век пр. Хр.
 62. Битие 10:15.
 63. А. Колата, „Тиуанаку", цит. съч., стр. 58.
 64. Повечето исторически книги за Южна Америка отделят незначително място на множеството подобни култури, появили се около 1500 г. пр. Хр. За цялостна и правилна оценка посетете Музея на антропологията в Лима.
 65. У. Крикеберг, „Древноамерикански култури", цит. съч.
 66. Цитирано от З. Сътчин в „Изгубените светове", цит. съч., глава 12, стр. 265-266. Идентичността на Атау (просто значещо „Господ") е неизвестна. Една легенда твърди, че неговият син отишъл в Мачу Пикчу и основал небожествената династия на инките. Преди това там имало 16 полубожествени инкски царе, датирани от 2400 г. пр. Хр. (според Монтеси-нос); 15-ата от тях може да бъде датирана към 1400 г. пр. Хр., намеквайки, че новата династия е започнала през 1350 г. пр. Хр. Ето защо Арау би трябвало да е възникнал през 1400 г. пр. Хр.
 67. „Чудесата на древния свят", „Нешънъл джиографик съсяти", цит. съч., стр. 216.
 68. К. Армстронг, „История на Бог", цит. съч., глава 1, стр. 30. Коренът на думата „хях" е глаголът „съм".
 69. М. Дънанд, цит. съч., стр. 27-28.
 70. Битие 9:16.
 71. Изход 3:21 и Изход 25.
 72. Йехова знаел, че фараонът няма лесно да ги пусне да си отидат, виж Изход 3:19.
 73. Изход 5:2.
 74. Изход 9:6 и 9:25 (добитък); Изход 9:31 и 10:15 (реколти и овощни дръвчета). Научно приемливо е еврейската Пасха да е действително събитие, насочено в агнеца божи, посредством чума от комари; Изход 12 описва как на израилтяните били дадени точни указания как да поспият с отровни вещества праговете на домовете си, за да се предпазят от онова, което предстои да се случи!
 75. Изход 14. Това „чудо" може да бъде научно обяснено, защото Червено море може да бъде преминато с помощта на подводни скали, ако вятърът духа в правилната посока; съществуването на тези подводни скали бе потвърдено от изследването, направено при построяването на Суецкия канал през 1867 г.
 76. Изход 6:2-3.
 77. Битие 17:1-2.
 78. Това е и гледището на К. Армстронг, цит. съч., глава 1, стр. 21 и 29.
 79. „Помощ за разбиране на Библията", цит. съч. Става очевидно от Книга на царете 1, 20:28, че еврейският бог бил познат като бог на планината преди 3000 години; това потвърждава, че произходът на „Шадаи" е „шаду".
 80. Името Хадад се свързва с думата на иврит „шадхад", което значи „моцел/силен" (Библейски речник на Юнгър, стр. 1000); Хадад и Ел Шадаи поради това са етимологично свързани.
 81. Изход 9:23-24.
 82. Самуил 1, 7:10.
 83. Изход 20:5.
 84. Изход 33:3; виж също Изход 32, 33 и Левити 26:14-39.
 85. Числа 25:3-4; Изход 32:27-28.
 86. Числа 11:1-3, Числа 14:37, Числа 16:35.
 87. Изход 33:20.
 88. Думата на иврит, преведена като „величие", е „кабод". Произхожда от корена КБД, значещ „тежък съм", и поради това „кабод" означава тежък предмет. Той несъмнено се отнася до въздухоплавателното средство на Йехова. Виж Г. Сасуун, „Величието на Бога", в „Древни простори" 17:1 (1990 г.).
 89. Изход 13:21.
 90. Библейският термин, най-често превеждан като „ангел", е „мал' акхим", бук-

- вално значи „пратеник, емисар“. Виж 3. Сътчин „Сблъсъци на боговете“, цит. съч, глава 11.
91. Исус Навин 6. Според Дейвид Рол, цит. съч, стр. 304-305, археолози са търсили в неправилна епоха, а оттам и погрешен геоложки слой на могилата в Йерихон.
92. Второзаконие 20:16-18.
93. Г. Ру, цит. съч, глава 14, стр. 240. Хиксос идва от египетското „хикхас“.
94. Пак там, глава 15, стр. 242 и 246.
95. Д. Рол, ЦИТ. съч, стр. 242.
96. „Писмата Амарна“ съдържат близо 400 малки глинени плочки, кръстени на мястото на Тел ел-Амарна, където те били открити през 1887 г. Предлагам за прочит: С. Мърсър, „Глинени плочки от Тел ел-Амарна“, Торонто, 1939 г.
97. Г. Ру, ЦИТ. съч, стр. 258-259.
98. Този съюз е бил постигнат чрез взаимно встъпване в брак през периода 1060 - 1000 г. пр. Хр, съвпадащ със заговора на индоевропейците да вземат властта в Египет чрез Ахенатеп. От друга страна хурианите не били естествен съюзник на египтяните, защото от време на време се съюзявали с хититите против Египет. Хурианите имали голямо влияние, но са по-интересни с търговия и сделки, отколкото като военна сила; по този начин те попаднали в капан между две мощни сили - Египет на юг и хититите на север и сключвали съюзи с който им предложил по-добра икономическа изгода.
99. Д. Рол, цит. съч, стр. 200-202.
100. Манетон, цитиран от Йозефий в „Против Апион“. Трябва да се отбележи, че йебуситите контролирали Йерусалим още от времето на Исус Навин, според Съдии I.
101. Летописи I, 13:3 твърди: „И нека донесем при нас ковчега на нашия Бог, защото го не потърсихме в Сауловите дни“. Нещо повече, в Самуил I, 14 и 28 Саул почти сигурно не зове Господа посредством Кивота и не получава отговор.
102. Самуил I, 30 и 23. Изход 39, „ефодът“ се описва като специална одежда, задължителна за онези, които работят с кивота. По времето на Давид, кивотът бил пленен от филистимяните и после отново възвърнат; после бил скрит в град Кирият Йеарим - виж Самуил I, 7:1 и Летописи I, 13:5.
103. Царства I, 6; храмът бил започнат през 480 година след Изхода (1433 г. пр. Хр, виж Приложение А).
104. Царства I, 14:25-26; виж Д. Рол, цит. съч, глава 7, за разпознаване на Рамзес у библейския Шишак. Строителството на храма отнело 7 години според Царства I, 6:38.
105. Царства II, 19:35
106. Царства II, 19:15-16.
107. Г. Ру, ЦИТ. съч, стр. 322-323.
108. „Тълковен речник на Библията“, 1-и том, стр. 257.
109. „Небухаднезцар“ буквално означава „Набу защитава границата“. Предлагам за прочит: У. Ламберт, „Царуването на Небухаднезцар I: обратна точка в историята на древномесопотамската религия“ от изд. „У. Мак-Кълъф“, „Семето на Мъдростта“, Торонто, 1964 г.
110. Иезекиил 40. „Духът“ на Бога може да се издигне над планините, виж

Иезекиил 11:23. Сравнение с по-рано споменатото за „величието“ на Господ или „кабод“.

111. У. Лангбайн, „Космическият кораб на Иезекиил“ в „Древни простори“, 20:3 (1993 г.). Отбележете например смътното описание на „някои сгради, които приличат на градове“ в Иезекиил 40:2. Лангбайн и други твърдят, че библейските редактори съвсем съзнателно са „увъртали“ превода, за да създадат впечатлението, че мястото е било Йерусалим, и са променили глаголите в бъдеще време!
112. Особено Е. фон Деникен, „Боговете и техният величествен план“, цит. съч.; Фон Деникен изброява 16 прилики.
113. Иезекиил 43:10-11.
114. Н. Абанто де Хогендоорн, „Хавин де Хуантар - кратка вечност“, цит. съч. Някои храмове може и да са построени около 900 г. пр. Хр, но основният етап, включително потопеният площад, датират след 500 г. пр. Хр.
115. Ацтекските обичаи може и да не са били с ацтекски произход. Вярва се, че ацтеките са дошли по-късно на историческата сцена и са научили твърде много от по-ранните толтеки; от своя страна толтеките би трябвало да са наследили обичаите от още по-ранни култури.
116. Исус Навин 10.
117. „Чудесата на древния свят“, „Нешънъл джиографик съсятия“, цит. съч, стр. 283.
118. Г. Филипс, „Киригуа“ в „Древни простори“ 19:3 (1992 г.).
119. Дж. Хоукс, цит. съч, стр. 258.
120. П. Фърст - антрополог от университетския музей във Филаделфия, в „Нешънъл джиографик“ 184:5 (1993 г.).
121. „Пътеводител за Мексико“ - Берлиц, Оксфорд, 1992 г, стр. 77.
122. „Чудесата на древния свят“, цит. съч, „НДС“, стр. 278.
123. Н. Абанто де Хогендорн, цит. съч, стр. 31-33.
124. „Набонидос“ буквално означава „Богът Набу е екзалтиран“.
125. К. Армстронг, цит. съч, глава 1, стр. 42.
126. Г. Хенкок, „Отпечатьци от боговете“, цит. съч, глава 19, стр.156.
127. З. Сътчин, „Изгубените светове“, цит. съч, глава 5, стр. 92.
128. Д. Рийд, „Приблизителен пътеводител за Непал“, изд. „Харап-Колумб“, Лондон, стр. 89.

Глава шестнадесета: Боговете на новото хилядолетие

1. Използвайки датата на Потопа 10 983 г. пр. Хр, Нибиру би трябвало да се е върнал през 183 г. пр. Хр, като приемем, че една негова обиколка е 3600 години. От друга страна възможно е 3600 да е закръглено число. Например, ако орбитата е 3590 години, тогава датата на връщане е била през 213 година пр. Хр. Поради това датата 200 г. пр. Хр. е приемливо приближение.

2. ..Чудесата на древния свят", „НДС", цит. съч, глава 3, стр. 283.
3. 3. Сътчн, „Изгубените светове", цит. съч, глава 3, стр. 54.
4. Три периода от 3600 години са равни на 10 800 години; 5 периода от 2160 години също са равни на 10 800 години.
5. „Маги" означава „мъдър човек" (влъхва). Според Херодот, маги били племе от медите. Ако е така, значи е имало дипломатическа мисия, тъй като Медес със сигурност не е боготворял семитския месия.
6. Матей 2:1-2.
7. Матей 2:7 и 16.
8. „Юдейска енциклопедия", цитирана в „Човечеството търси Бог", изд. „Уочтауър пъбликейшънс", цит. съч, стр. 233.
9. М. Байгент, Р. Лей и Х. Линкълн, „Месианско наследство", изд. „Джонатан Кейп", Лондон, 1986 г, стр. 111-115.
10. К. Армстронг, „История на Бог", цит. съч, глава 3, стр. 98.
11. М. Байгент и сие, цит. съч, стр. 69.
12. Пак там, стр. 71. Например Библията твърди, че „отряд мъже" пристигнали в Гетсиманската градина, за да арестуват Исус. Байгент и сие изтъкват, че този израз извиква в представите ни група от 10 до 30 войници, докато този израз е трябвало да бъде преведен „кохорта", обозначаваща главно бунт и вероятно 500 войници, стр. 46-50.
13. К. Армстронг, цит. съч, глава 4.
14. „Човечеството търси Бог", цит. съч, стр. 276.
15. Ислям означава „подчинение, покорност" или „задължение, ангажимент" (към Аллах); мюсюлманин означава някой, който върши или прави ислям.
16. К. Армстронг, цит. съч, глава 5, съдържа отличен преглед на развитието на исляма.
17. „Световни религии - От историята на древността до настоящето", цитирано в „Човечеството търси Бог", цит. съч, стр. 26.
18. Битие 1:7-8.
19. 3. Сътчн, „Преосмисляне на Битие", цит. съч, глава 3, стр. 50.
20. Коранът, изд. „Пингуин Букс", цит. съч, стр. 298.
21. „Сказание за Арапа", цитирано от 3. Сътчн в „Дванадесетата планета", глава 6, стр. 174.
22. Комисия по вероизповеданието на англиканската църква, „Загадката на Спасението", 11.11.1996 г.
23. Цитат от „Енциклопедията на Колиър", издание 1965 г, том 12, стр. 27. Отбележете, че „абис" в Седмочислието идва от гръцкото „абисос" и означава „бездънен", „безкрайна празнота", или по-буквално „водни гълбини"; това е превод на „техом" и поради това е описание на планетата Тиамат, „Абис" от Книгата на Откровението по тази причина не е под земята, а някъде из космоса. Затова „Абис" не трябва да се бърка с термина „ше' охл" и „Хадес".
24. А. Хайдел, „Прилики между „Епос за Гилгамеш" и Стария Завет", цит. съч, стр. 173. Твърди се, че Деяния 2:27 доказва, че Хадес и ше' охл са равнозначни.
25. За сравнително обсъждане виж А. Хайдел, цит. съч, стр. 173-223.
26. Йов 10:21 и Исая 38:10.
27. Йов 10:21-22.
28. А. Хайдел, цит. съч, стр. 185.
29. Второзаконие 32:22.
30. Цитирано от А. Хайдел, цит. съч, стр. 192.
31. Пак там, стр. 171. Ерешкигал означава „Владетелка на кигал", където „кигал" значи „великото място отдолу".
32. Пак там, стр. 172-173.
33. Г. Ру, „Древен Ирак", цит. съч, глава 6, стр. 101.
34. „Помощ за разбиране на Библията", цит. съч.. стр. 446.
35. Гръцкият термин за „възкресение" е „а-на-ста-зис" и той се появява в Библията 42 пъти; „Човечеството търси Бог", цит. съч, стр. 266.
36. Пак там, стр. 250 и 265.
37. Виж Е. Уолъс-Бъдж, „Озирис и Египетското възкресение", том 1-и, за подробно обсъждане.
38. Лука 21:24.
39. Матей 28:18-20; Гръцкото Седмочислие използва термина „еон", означаващ „дълъг период".
40. Терминът за „време" се появява на гръцки като „каирос", значещо „фиксиран или определен период"; „Помощ за разбиране на Библията", цит. съч, стр. 94.
41. Псалм 29.
42. Петър II, 3.
43. Коранът, цит. съч, стр. 262.
44. Исаия 24.
45. Захарна 14:6-7.
46. Исаия 65:17 и 66:22.
47. Исаия 29:6.
48. Лука 21.
49. „файненшъл таймс" от 7 декември 1995 г.; сп. „Нейчър" от декември 1995 г.
50. М. Шатлен, „Загадката Мардук" в „Древни простори" 18:4 (1991 г.).
51. Г. Филипс, „Древни простори" 14:2 (1987 г.).
52. „Чудесата на древния свят", „НДС", цит. съч, стр. 255.
53. „Сънди таймс" от 12 март 1995 г.; също „Сънди телеграф" от 1 януари 1995 г.
54. Виж отличната статия от Г. Сасуун в „Древни простори" 16:4 (1989 г.); също С. Найт, „Братството", изд. „Гранада", Лондон, 1984 г, стр. 168.
55. Г. Сасуун и Р. Дейл, „Машината за манна", изд. „Сиджуйк и Джаксън", Лондон, 1978 г.; машината била известна още и като „Бог".
56. Телекс на „Ройтерс" и статия от същия ден - 16 април 1993 г.
57. В частност виж много подробните „Земни летописи" от 3. Сътчн.
58. Изчислено както следва: $10\ 983\ \text{г. пр. Хр.} - 107 = 10\ 876\ \text{г. пр. Хр.} - (4 \times 2\ 148) = 2284\ \text{г. пр. Хр.}$
59. Прецесионен цикъл от 25 747,5 години се постига, като допуснем, че една обиколка на Нибиру се умножи 52 пъти. Последното е свещено число на Тот, египетския бог на мъдростта, който бил обсебен от мисълта за точно изчисление. Поради това бихме могли да приемем един орбитален период от 3588 години, вместо 3500 години. Тогава можем да използваме шумерския математически принцип, който гласи, че: 3588 на квадрат е равно на 500 прецесионни цикъла". По този начин цикълът е 12 873 744 и се дели на 500, т. е. 25 747,5. Годината 1998 сл. Хр. се базира на този цикъл, започващ 107 години след Потоп, т. е. през 10 876 година пр. Хр.

60. Мохамед ал-Мунтазар изчезва през 878 година сл. Хр. в пещерата на голямата джамия в Самара.
61. Г. Хенкок, „Отпечатъци на боговете“, цит. съч., използва като стартова точка 3114 г. пр. Хр., за да предскаже края на света на 23 декември 2012 година сл. Хр. Въпреки това други автори използват стартовия момент на майте през 3113 г. пр. Хр., което води до завършен цикъл през 2013 година сл. Хр.
62. „Сънди таймс“ от 24 март 1996 г.

Приложение А: Летоброене от Авраам до Изхода

1. Царуването на Амар-Син може да бъде датирано спрямо пълно лунно затъмнение по време на управлението на неговия приемник Шу-Син. Според модерните астрономически компютри това затъмнение би трябвало да е станало през 2031 г. пр. Хр.
2. 3. Сътчн, „Изгубените светове“, цит. съч., глава 7.
3. Тридесетте години на Йосиф съдържат: 13 години преди началото на службата при фараона (Битие 37:2 и 41:46); последвани от 7 години богата реколта; 7 години глад и други 3 години преди неговите родственици да се присъединят към него.
4. Дж. Бимсън и Д. Ливингстън в „Преглед на библейската археология“, септември-октомври 1987 г.
5. „Помощ за разбиране на Библията“, цит. съч., стр. 541.
6. Пак там, стр. 336-337.

Азбучен указател

А

А.ЛАЛ.ГАР 338
 А.ЛУ.ЛИМ 338 Абдихеба
 396 Абзу 152, 155, 371-372 Абидений 338
 Абидос 420 АбуХаба
 189 Авел 320
 Авраам 9, 137, 207-208, 210, 246, 249, 260-263, 266, 289, 311, 317, 321-328, 336, 441
 Австралия 298
 Агаде 155, 254, 274, 276, 357, 360, 382
 ад 415, 417, 419-420
 Адад 197, 329, 360, 391
 Адам 9, 17, 58-61 66, 169, 287-289 295, 297, 301-302, 312-321, 325-327, 426, 443
 Адапа 312, 416
 Азия 151, 203, 320, 409, 443
 Ай 210
 Айха 363, 365
 Акад, акади 137-138, 152, 154, 196, 210, 242,250, 252, 344-345, 444
 Акапана 70-72, 78, 89, 354-355
 Акар Куф 395
 Акенатеп 396-397
 Ал Мамун 96, 236 [Ал Хибаяелло 286 „
 АЛАН И 296 | АлакаХуюк256 и Алан Колата
 70, 71, 355, 387 = Алау-тун 126 в Алварес, Луис
 167 | Александрия 124
 ; Александър Македонски 303, 307, 407
 * Александър Полихистор 338
 | Александър Том 121
 | Алексеев, В.167
 Аллах 19, 414, 417
 | Алулим 443
 Алуф, Ми чел 68
 Алфа 284
 Алфа Драконис 239 Аляска
 170 Амазония 74 Амар-Син
 303 Амарфал 441

Аменемхат I 380
 менхотеп IV 396 Амма
 127
 Амон 197, 198, 259, 266, 380, 396 Амон-Ра
 221
 амореи 258, 262, 377-380
 Амуру 258, 284 АН 147
 АН.НА 355,368
 АН.УННА.КИ 144, 146
 Анадола 359, 380, 382
 Анадолско плато 377
 анакими 368-370, 374
 Анаксагор 132
 Анар, вж. Ану 398
 Анати, Еманюел 249
 Анатолия 256
 ангели 393, 417
 Англия 109, 282
 Андерсън, Джон 180
 Анди 74, 78-79, 83, 85, 88, 114, 171-172,
 282, 284-285, 294, 355, 359, 400 Анну
 200-201
 аномалии 62-63, 72, 162, 174, 187, 208, 239,
 249, 381, 411
 Антарктида 114, 115, 132-133, 356,
 Антикитера 116-118,132
 Анти-Ливан 64,193
 антропология 187
 Анту 147, 173, 176-177
 Ану 133, 141, 147, 152-153, 156, 169-179,
 182, 185, 193, 199-200, 245, 249, 254^
 274, 288, 290, 319-320, 372, 377, 411,
 416
 Ануаки 296
 Апекс 226, 233, 237-238
 Апокалипсис 423